

Thi Vương

Contents

Thi Vương	2
1. Chương 1: Dị Khảo	3
2. Chương 2: Kim Giác Ma Lang	6
3. Chương 3: Tử Vong Ma Pháp	10
4. Chương 4: Nhã Dạ	14
5. Chương 5: Đại Hồng Nhân	18
6. Chương 6: Mĩ Thực Danh Tửu	21
7. Chương 7: Dạ Chiến Chi Khởi	25
8. Chương 8: Đại Chiến Ma Pháp	29
9. Chương 9: Bại Tẩu	33
10. Chương 10: Chân Chính Dị Khảo	36
11. Chương 11: Tiên Nhập Hồn Mang	40
12. Chương 12: Trình Tướng Chi Tử	43
13. Chương 13: Quyện Long Kiến Mĩ	47
14. Chương 14: Thân Bí Nữ Tử	50
15. Chương 15: Thiên Không Thương Mĩ	54
16. Chương 16: Li Biệt – Tái Ngộ	58
17. Chương 17: Thực Lực	62
18. Chương 18: Linh Hồn Cảnh Giới	66
19. Chương 19: Hoa Vũ	69
20. Chương 20: Âm Tuyển	73
21. Chương 21: Thi Cầm	76
22. Chương 22: Dị Truyền Thuyết	80
23. Chương 23: Trúc Lâm Chi Chiến	84
24. Chương 24: Trúc Diệp Tiên Tử	88
25. Chương 25: Lục Nhi	91
26. Chương 26: Trúc Mị Chi Bí	95
27. Chương 27: Tuyệt Thế Cường Giả	99
28. Chương 28: Sinh Tử Chi Chiến	103
29. Chương 29: Xuân Vong	106
30. Chương 30: Phụng Vũ	110
31. Chương 31: Kiến Thiên Lập Địa	113
32. Chương 32: Kịch Chiến	117
33. Chương 33: Duyên	121
34. Chương 34: Lân Hội	124
35. Chương 35: Cuồng Loạn Chi Cảnh	128
36. Chương 36: Bí Tích Các	132
37. Chương 37: Nguyệt Thi	135
38. Chương 38: Giam Cầm	139
39. Chương 39: Quá Khứ Của Nhã Dạ	142
40. Chương 40: Phượng Hoàng	145
41. Chương 41: Vô Tận Bảng	149

42. Chương 42: Khởi Trình	153
43. Chương 43: Cường Giả Chi Lộ	156
44. Chương 44: Sát Na Nhất Chiến	159
45. Chương 45: Tạm Biệt Phụng Vũ	162
46. Chương 46: Không Gian Chuyển Dịch	166
47. Chương 47: Thoát Thai Hoán Cốt	170
48. Chương 48: Quái Thú Chi Chiến	174
49. Chương 49: Y Nhược Chi Ca	179
50. Chương 50: Biên Bức Tử Dực	183
51. Chương 51: Kỳ Lân Chi Bí	186
52. Chương 52: Lân Nhân Hợp Nhất	190
53. Chương 53: Cường Giả Chi Ngôn	194
54. Chương 54: A Thái	198
55. Chương 55: Thành Toàn	201
56. Chương 56: Sinh Tồn Cổ Chiến	206
57. Chương 57: Tử Vong Ma Long	210
58. Chương 58: Đinh Đinh Đang Đang	213
59. Chương 59: Huyết Lưu Thâm Hải	217
60. Chương 60: Nguyên Thủy Hắc Âm	221
61. Chương 61: Huyết Hải Thâm Cừu	225
62. Chương 62: Tháp Trung Nữ Tử	230
63. Chương 63: Đinh Đang	234
64. Chương 64: Tử Muội Thâm Tình	238
65. Chương 65: Tử Huyết Ma Nhân	242
66. Chương 66: Xuất Hải	246
67. Chương 67: Nỗi Đau Bất Chợt	251
68. Chương 68: Lạc Việt Nhị Công Chúa	254
69. Chương 69: Tàn Sát	258
70. Chương 70: Cổ Chấp Và Ích Kỉ	262
71. Chương 71: Khảo Nghiệm Cuối Cùng	267
72. Chương 72: Sư, Xà, Điều	271
73. Chương 73: Minh Thần	274
74. Chương 74: Biến Cố Đông Phương	278
75. Chương 75: Nhất Long Tứ Phụng	282
76. Chương 76: Hi Vọng	285
77. Chương 77: Thần Dẫn	288
78. Chương 78: Biệt Lộ Khiêm	292
79. Chương 79: Bất Tử Bí Sự	295
80. Chương 80: Biệt Âm Tuyển	298
81. Chương 81: Bí Sự	302
82. Chương 82: Biệt Phụng Vũ	306
83. Chương 83: Kết	311

Thi Vương

Giới thiệu

- Tác phẩm này là một trong hai tác phẩm thuộc thể loại kiếm hiệp, nói đúng hơn là tiên hiệp, của t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-vuong>

1. Chương 1: Dị Khảo

Hai nghìn dặm tính từ rìa Cửu Hoang sâm lâm trở vào trong, vài năm gần đây đột nhiên yêu thú càng ngày càng thưa thớt. Yêu thú ít đi, nhưng hắc vụ ngày đêm bao phủ khu rừng này lại càng ngày càng nồng, càng ngày càng đậm đặc, nếu không phải cao thủ, dù chỉ đứng từ xa xa nhìn vào cũng phải cảm thấy chóng mặt khó thở. Vậy mà, không ngờ trong làn hắc vụ mờ ảo đó, lại có một ngôi nhà.

Đó tuyệt nhiên không phải là một ngôi nhà khang trang, thậm chí có thể gọi đó là túp lều rách cũng chẳng sai. Bất quá, có một ngôi nhà như thế, tất nhiên phải có người sống ở đó. Người sống ở đó gồm một lão nhân và một tiểu hài nhi, đích thị là Trình Tường và Tử Vũ.

Năm đó, Trình Tường sau khi đại chiến một trận trời long đất lở với mấy trăm cao cấp cao thủ, ôm thương thế trầm trọng mà chạy vào trong Cửu Hoang sâm lâm này. Nơi này ngày đêm bị bao phủ bởi một làn hắc vụ, chướng khí, độc khí trùng trùng, người thường chắc chắn không thể chịu nổi, nào ngờ đối với lão lại đặc biệt có lợi. Còn phải nói, lão ngày ngày tiếp xúc với thi thể, hắc khí, độc khí lợi hại hơn cũng đã từng thử qua, sống ở nơi thế này chỉ là chuyện nhỏ. Lão thì như thế, nhưng người khác thì làm sao dám tới đây, thành ra lão có một nơi cư ngụ an toàn, vừa để hồi phục thương thế, vừa để chuyên tâm nghiên cứu, hoàn thành tâm nguyện lớn nhất đời lão.

Lão đã thành công. Bảy năm trước, lão đã thành công.

Thành công của lão, chính là Tử Vũ.

Ngồi ngấm thằng nhóc này đang đứng yên bất động như pho tượng trước mặt mình, lão ngấm ngấm đắc ý. Mẹ nó chứ, sao mà lão lại tài giỏi đến vậy, lại có thể tạo ra một sinh vật hoàn mỹ đến thế...hắc hắc!!

Năm đó, lão dùng trăm phương ngàn kế, cuối cùng đã phối giống thành công một Cương thi hùng mạnh thuộc Thần tộc, chính là Thiên Kiếm Áo Dã, với một nữ hoạt thi thuộc Dạ tộc, khiến cho nữ hoạt thi này hoài thai, sau cùng sinh hạ cho lão, chính là đứa trẻ này đây. Lão cũng phải công nhận lão là thiên tài, đã kết hợp được những tính chất tuyệt vời nhất của Cương thi và Hoạt thi, hai kiệt tác của Vong Linh pháp sư và Tử Linh ma đạo sĩ trong thân thể đứa nhỏ này. Với Cương thi, nó tuyệt đối không biết sợ hãi, thân thể như gang thép, công phu có thể đạt đến mức chí cao chí thượng. Bên cạnh đó, nó lại có sự dẻo dai của Hoạt Thi, trừ phi toàn thân bị hủy, nếu không đừng hòng tước đi sinh mạng của nó, kèm theo đó lại là sự nghe lời tuyệt đối, phục tùng tuyệt đối.

Bất quá, đó chưa phải là điểm tuyệt vời nhất của sinh vật này, cái chính là nó được sinh ra như một đứa trẻ bình thường, vậy nên, nó biết suy nghĩ. Đúng vậy, một Thi Vương biết suy nghĩ, biết học hỏi, tuy không có tình cảm, nhưng ai dám bảo đảm sau này nó không thể “học hỏi” điều đó? Mà lại nói Trình Tường cũng chẳng cần thứ ủy mị ươn ướt đó, với lão, một Thi Vương biết suy nghĩ đã là quá mãn ý rồi.

Sau khi Tử Vũ ra đời, Trình Tường không ngừng tài bồi cho nó, dùng đủ những phương pháp bá đạo nhất, ghê tởm nhất, hun đúc tính cứng rắn của thân thể đứa trẻ ngày một thêm hoàn mỹ. Đến khi nó đã có đủ trí lực, lão lại bắt nó ngày ngày học tập ma thuật hắc ám của hai nhà, trở thành Tử Vong Ma pháp sư thứ hai trên lục địa. Trải qua thời gian bảy năm, cuối cùng lão cũng đã đạt được tiểu thành.

Tử Vũ hiện tại đã có thể hiệu triệu lên gần ngàn hoạt thi, khô lâu, so sánh với cấp độ của Vô Tận giới, chính là một thượng vị sơ cấp Tử Vong Ma pháp sư. Dù là Tu chân giả, Võ giả, Kị sĩ hay Ma pháp sư, trên Vô Tận giới, dựa vào sức mạnh đều có thể phân thành ba cấp: Sơ cấp, Trung cấp, Cao cấp, trong mỗi cấp đó lại chia thành Hạ, Trung, Thượng vị. Bất quá, giữa các loại chức nghiệp đôi khi vẫn có sự sinh khắc, thành ra sự phân chia này cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Lại nói về Trình Tường, sau khi để cho kiệt tác của mình nghỉ ngơi đủ hai canh giờ, liền lên tiếng:

- Tử Vũ!

Đứa trẻ lập tức mở mắt, đôi mắt màu tím kì lạ dường như không có chút sinh khí, lại đồng thời tỏa ra lạnh lẽo phi thường, thật khiến người ta có cảm giác hoang mang khó hiểu.

- Tử Vũ, ngươi có biết vì sao ta lại đặt tên cho ngươi là Tử Vũ không?

Lão ma pháp sư này quả thật là thiên tài, bất quá thiên tài thì thường không được bình thường, những lúc buồn chán, không ngờ lại thường xuyên tán hươu tán vượn với “kiệt tác” của mình.

Lắc đầu.

Trình Tường cũng chẳng để ý, lại nói tiếp:

- Chữ Tử, chính là ám chỉ thân phận của ngươi, còn chữ Vũ* là tên của người ta sùng kính nhất. Người đó sống vào khoảng vài trăm năm trước, là cường giả vô địch trong tất cả những cường giả, dù là thần tiên cũng phải cúi đầu kính phục.

Tử Vũ chớp động đôi mắt, trong đầu không ngừng suy nghĩ và phân tích những thông tin nhận được, vẫn không hiểu chủ nhân muốn ám chỉ điều gì.

- Người đó sau khi đạt đến đỉnh cao của vinh quang, đã đột nhiên biến mất vô thanh vô tức. Có điều, không một ai biết được, người đó có để lại trên Vô Tận giới một bí phổ, chính là quyển sách này đây.

Trình Tường rút ra từ trong ngực áo một quyển sách kì lạ, bề ngang ngắn hơn bình thường 1 ngón tay, chiều dài lại dài hơn 1 khoảng tương tự. Bìa của quyển sách cũng không được làm từ giấy, mà là một tấm kim loại sẫm màu, bên trên được khắc hai chữ rồng bay phượng múa: “Dị khảo”. Run run vuốt ve quyển sách, Trình Tường để lộ ra một thần thái sùng kính phi thường, khóe môi không ngừng co giật, như thể có điều gì đó tiếc nuối ghê gớm.

- Nhờ vào hai chữ “Dị khảo” này, ta mới có thể dám nghĩ đến những thứ vượt trên người khác, dám dung nạp Vong Linh Pháp sư và Tử Linh Ma đạo sĩ thành Tử Vong Ma pháp sư, dám đoạt quyền tạo hóa mà sáng tạo ra người...phải, chính là nghĩ khác...nghĩ khác so với những kẻ tầm thường, nghĩ khác so với thể tục, tự mình tìm ra đường đi cho riêng mình, tự mình sáng tạo ra những thứ không ai dám tưởng tượng...

Tử Vũ trong tâm khẽ động, nó tuy không có tình cảm, nhưng trí năng tuyệt đối không thấp hơn nhân loại, thậm chí còn là một đứa trẻ cực kì thông minh, hiển nhiên hiểu rõ những gì Trình Tường đang nói tới.

- Bất quá, ta lại không thể tu luyện bí phổ này, ngay câu đầu tiên đã không hiểu, thử hỏi làm sao có thể theo bước của tiên nhân được chứ... xem tại

Trình Tường thở dài một hơi, rồi quay sang Tử Vũ khẽ gắt:

- Sao ngươi không hỏi đó là câu gì?

- Đó là câu gì, chủ nhân?

Trình Tường cũng hết cách, đối với sinh vật mà mình tạo ra này, đôi lúc lão cũng muốn phát khùng. Ai da, lão đâu sao vẫn là con người, đôi lúc cũng cần chia sẻ với ai đó, chỉ là chia sẻ với thằng nhóc này, thà lão quay vào bức tường mà nói chuyện cho xong.

Đưa cho Tử Vũ quyển sách, lão cũng chẳng buồn để ý xem nó đã đọc được gì chưa, nói:

- “Tiên nhập hỗn mang, kiến thiên lập địa, hậu phá thiên địa, tái nhập hỗn mang”, mấy câu này nghe thì dễ hiểu, nhưng làm sao để áp dụng vào võ công. Hỗn mang, làm sao để nhập hỗn mang đây?

Tử Vũ lúc này căn bản không để ý đến những lời lầm nhảm của Trình Tường. Ngay từ khi cầm quyển sách này lên, nó đã cảm nhận được một luồng ma lực hùng hậu phi thường đang cuồng loạn chảy ào ạt bên trong quyển sách. Sau khi mở ra, nó chỉ thấy đúng một dòng chữ: “Tiên nhập hỗn mang, kiến thiên lập địa, hậu phá thiên địa, tái nhập hỗn mang”. Nét bút phong lưu tiêu sái, bỗng chốc như nhảy loạn lên trong mắt Tử Vũ, đẩy nó vào một vùng hư không hỗn độn. Trong vùng hư không đó, vô vàn vì tinh tú lúc li khi tụ, hàng vạn vạn những điểm sáng nhảy múa không ngừng. Có lúc, những điểm sáng đó xoay vần, dần dần tụ tập thành một hành tinh, lại có lúc những hành tinh to lớn dị thường đột ngột nổ tung, trở lại thành bụi cát.

Tử Vũ chìm đắm trong vùng hư không đó, bằng vào sự thông minh đỉnh ngọ của mình, ban đầu nó cảm thấy mờ mờ ảo ảo nhận ra trong sự xoay chuyển, hợp tan li tụ kia có một quy luật, nhưng rồi lại lập tức nhận ra những sự biến chuyển khác, phá tan cái quy luật đó. Cứ như vậy, Tử Vũ mơ mơ hồ hồ, liên tục vắt óc suy nghĩ tìm ra quy luật của chốn hỗn độn đó, rồi lại tự đập đổ những quy luật mà mình tạo ra, căn bản quên hết mọi chuyện xung quanh.

- Tử Vũ...Tử Vũ...

Trình Tường cuối cùng cũng thoát khỏi dòng suy tưởng, ngẩng lên, nhìn thấy “kiệt tác” của mình đang bị bao bọc bởi vô vàn những luồng khí lưu đủ loại màu sắc, chợt giật mình đánh thót. Ôi trời ơi, lão đã tốn cả trăm năm nghiên cứu, vẫn không hiểu những dòng chữ đó ám chỉ điều gì, thằng nhóc này lẽ nào vừa mới chạm vào đã ngộ ra chân lý??? Mà, đây, phải nói lão chính là thiên tài trong những thiên tài, nếu không làm sao có thể tạo ra được một kiệt tác hoàn mỹ như vậy chứ...hắc hắc...

Đang lúc lão đắc ý phi thường, đám khí lưu xung quanh Tử Vũ đột nhiên tiêu thất. Khẽ nghiêng đầu, nó ngẩng lên, cặp mắt tím nữa trong nữa đục nhìn chăm chăm vào Trình Tường như không có chuyện gì xảy ra.

- Tử Vũ, chuyện gì xảy ra vậy?

- Chủ nhân, con đã hiểu những dòng chữ đó ám chỉ điều gì.

Nhìn nét mặt tịnh không chút biểu tình của Tử Vũ, Trình Tường thiếu điều muốn nhấc tung nó lên mà hét lớn. Lấy lại bình tĩnh, lão hỏi:

- Rốt cuộc nó ám chỉ điều gì?

- Chính là thể nội của con người. Ban nãy sau khi chạm vào quyển sách, con thấy mình chìm vào một vùng không gian hỗn độn, sau khi suy nghĩ, cuối cùng đã phát hiện đó chính là thể nội của con người.

- Thể nội của con người ư? Tịnh không có khả năng, người đùa sao, nếu thể nội của người là một vùng hỗn độn, vậy thì người cũng không cần phải sống nữa.

Trình Tường vốn là Tử Vong Ma pháp sư, việc mổ tử thi chính là công việc hàng ngày. Thông qua đó, lão biết chắc dù là nhân loại, Tinh linh, Thú tộc, Thần tộc...thậm chí là Long tộc hay Phụng Hoàng tộc, hết thấy đều có những điểm chung như tim, não, phổi, kinh mạch...Kinh mạch toàn thân đúng là chẳng chịt phi thường, bí ẩn phi thường, nhưng tuyệt không phải là một vùng hỗn độn, mà vận hành theo những quy tắc nhất định.

- Đúng vậy.

Tử Vũ chỉ trả lời ngắn gọn, là trả lời cho câu: “Thể nội của con người ư?” của Trình Tường. Nó căn bản không phải loại người ít nói, mà là nếu chủ nhân không hỏi, thì nó cũng không cần phải nói ra.

- Đúng vậy cái thằng cha người á...à...cha người không phải là ta sao...thôi...nói cho cặn kẽ đi...

Trình Tường tất nhiên là hiểu rõ con người của Tử Vũ, nhưng lúc này lão cũng tức muốn xị khói ra hai lỗ mũi. Tử Vũ cũng chẳng quan tâm, trả lời bằng chất giọng trẻ con tỉnh như không.

- Vâng, cha của con chính là chủ nhân. Mấy câu đầu tiên của quyển sách này, là ám chỉ người luyện phải khiến cho thân thể trở thành một vùng hỗn độn, coi đó là một tiểu vũ trụ, sau đó từ tiểu vũ trụ hỗn độn này, lập lên “thiên địa” cho riêng mình, đến cuối cùng lại phá bỏ “thiên địa” đó đi, trở về với hỗn độn.

Trong đầu Trình Tường như có một tiếng sét đánh “Oanh!” một cái. Đúng vậy, thần tượng của lão tương truyền thân thể kì lạ vô cùng, không hề có kì kinh bát mạch như người thường, hẳn người đã vì thế mà sáng tạo nên một bộ võ công xuất phát từ hỗn mang. Nhưng, lão là người bình thường, làm sao có thể khiến cho thân thể trở thành một vùng hỗn độn chứ...không lẽ...

- Ài...thôi đành vậy...được rồi Tử Vũ, ta căn bản đã hiểu rồi, người muốn ám chỉ nếu ta muốn luyện võ công trong quyển sách này, trước hết phải tự bạo thân thể, phá hủy toàn bộ kì kinh bát mạch trong cơ thể, biến chúng thành một vùng hỗn độn, sau đó tái lập lại một trật tự mới, có phải không?

Tử Vũ gật đầu.

- Bất quá ta không thể làm thế, thiên hạ này cũng không ai có thể làm thế. Tự bạo thân thể, tự hủy kì kinh bát mạch, không phải là tự tử luôn rồi sao, đến lúc đó, nửa cái mạng cũng chẳng còn chứ đừng nói là luyện tập...

Lão đang định cất quyển sách vào người, đột nhiên thấy khóe môi của Tử Vũ giật giật, như thể muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể, hoặc không dám nói ra. Kì thực lão yêu thương “kiệt tác” này của mình vô cùng, những việc lão bắt nó làm tuy rằng đau khổ cùng cực, nhưng lão biết nó vốn là Cương thi, không hề cảm nhận được sự đau đớn, lại muốn nó mạnh mẽ nên mới làm vậy. Bao lâu nay, lão vẫn luôn cảm thấy phiền muộn vì Tử Vũ tuy biết suy nghĩ, nhưng lại phụ thuộc hoàn toàn vào lão, không hề có sự tự chủ của bản thân. đọc truyện tại . Lần này, thấy nó có vẻ tự mình muốn nói lên điều gì đó, thật khiến lão mừng đến phát điên, liền nhẹ nhàng bảo nó:

- Được rồi, muốn nói gì thì cứ nói ra đi, không cần phải ấp úng như thế.

- Chủ nhân, con muốn luyện võ công này, con nghĩ là mình làm được.

Trình Tường thực ra cũng đoán được phần nào, nên không hề ngạc nhiên. Phải nói rằng dưới gầm trời này, phi “kiệt tác” của lão, còn ai có khả năng luyện được thứ võ công phải tự hủy đi sinh mạng này chứ. Tử Vũ căn bản là bất tử, khả năng sinh tồn cực lớn, muốn giết nó ngoại trừ việc hủy đi não bộ, tuyệt không còn cách thứ hai.

Lại thấy Tử Vũ lộ ra thần sắc kiên quyết phi thường, khiến lão càng nhìn càng yêu, chỉ là lão sợ Tử Vũ bây giờ còn quá nhỏ, dấu sao vẫn có thể xảy ra bất trắc, nếu không cũng đã đồng ý từ sớm rồi.

- Được rồi, ta hứa sau khi người đạt được Thượng vị trung cấp Tử Vong Ma pháp sư, nhất định sẽ cho người luyện thứ võ công này. Nào, giờ thì ra độc tuyền ngâm mình đi, sau đó thử sẵn lại con Kim Giác Ma Lang đánh bại người hôm qua. Lần này nếu người thành công, ta nhất định sẽ thưởng cho người...à...một cái kẹo...

Nhìn bóng dáng nhỏ bé của Tử Vũ khuất dần khỏi tầm mắt, Trình Tường không khỏi mỉm cười, tay khẽ đưa lên vuốt chòm râu lơ lửng. Bấy năm rồi, lão dần dà đã không còn coi Tử Vũ chỉ là một thứ “kiệt tác” của mình nữa, mà dường như đã coi nó là con đẻ. Bất quá, lão cũng không vì thế mà giảm đi yêu cầu nghiêm khắc của mình với nó, vì lão biết, một mai khi nó xuất hiện trên Vô Tận giới, nếu không có thực lực cường hãn, sẽ ngay lập tức bị những kẻ khác bài xích tiêu diệt.

2. Chương 2: Kim Giác Ma Lang

Tiếng nước trong Độc tuyền sôi sùng sục vang lên bên tai không làm Tử Vũ ngần ngại, thậm chí còn khiến nó rảo bước nhanh hơn như thể ở đó có gì đó được nó mong chờ. Lại nói Độc tuyền này không phải là một dòng suối tự nhiên, mà được chính tay Trình Tường thiết kế ra nhằm hun đúc cho Tử Vũ.

Năm đó, khi lão mới tới định cư tại nơi này, hàng ngày được rất nhiều yêu thú, quái vật tới “ghé thăm”, cũng may lão công lực cao thâm, ma thuật đã bước vào lĩnh vực Thánh cấp, là cấp độ ngoại hạng mà trên Vô Tận giới hiện tại tìm đồ mất cũng không được mấy người. Một lần tình cờ, sau trận đụng độ với hai con Cửu Nhân Độc Xà khổng lồ, lão phát hiện máu của loài quái vật này có độc tính phi thường, liền nghĩ đến việc kiến tạo ra một loại độc tuyến lấy máu của chúng làm nguyên liệu chính. Nghe đồn sau hai tháng từ khi lão có quyết định đó, năm trăm dặm phía ngoài Cửu Hoang sâm lâm xuất hiện vô số Cửu Nhân Độc Xà đang chạy trốn chết như thể bên trong khu rừng chúng đã sinh sống hàng vạn năm kia có cái gì đó vô cùng khủng bố. Ai da, nếu như loài độc xà này biết nói, hẳn hai con độc xà bị Trình Tường giết đầu tiên phải bị nguyên rửa tới mười tám đời tổ tông, khi không lại tìm đến lão quái vật này, khiến cho cả tộc suýt thì bị diệt chủng.

Sau khi đã chém vài nghìn đầu Cửu Nhân Độc Xà, lão dồn tất cả vào trong một khe suối nhỏ, lại lấy vô số độc dược thể gian nghe đến tên là khiếp đảm như “Kiến Huyết Đoạn Hồn”, “Thất Bộ Hí Thiên Địa”...thậm chí còn thả vào đó vài viên long châu của Độc Long, khiến cho cái khe suối này nhất bộ thăng thiên, độc tính đã vượt xa bất cứ cái độc tuyến nào khác từng xuất hiện trên Vô Tận giới.

Cùng kể từ khi cái Độc tuyến này xuất hiện, độc khí của nó bốc lên mù mịt, mới khiến cho yêu thú trong vùng đành phải kiếm nơi khác để sinh sống, dẫn đến hiện trạng yêu thú quanh đây càng ngày càng ít.

Tử Vũ hiện đang đứng trước cái Độc tuyến đó, khuôn mặt nửa trắng nửa tái không chút e dè, chậm chậm cởi quần áo rồi khẽ gõ mình, tức thì sau lưng xuất hiện một đôi cánh quái dị chưa từng thấy. Đôi cánh này vốn là cánh của Thần Tộc, vốn phẳng phất một thứ khí tức thần thánh, hiện tại lại xác xơ không ra hình thù, thậm chí đôi chỗ còn lòi ra một đoạn xương. Bất quá, dù là như thế, thứ thánh quang phát ra từ đôi cánh vẫn thì thoảng nháng lên, kết hợp với thứ hắc vụ xung quanh độc tuyến, tạo ra một bầu không khí quỷ dị vô bì.

Tử Vũ tuy vẫn chỉ là một đứa trẻ, nhưng căn bản không có tình cảm, thành ra không thể nói nó có cao hứng khi ngâm mình trong cái Độc tuyến này hay không. Dẫu sao, với nó, mệnh lệnh của chủ nhân là tuyệt đối, nên cũng chưa từng quản đến chuyện mình có cao hứng hay không.

Ngày ngày ngâm mình trong Độc tuyến, sau bảy năm, đã biến nước da loang lổ chỗ xám chỗ trắng của Tử Vũ chuyển thành một màu trắng tái, ít ra trông cũng thuận mắt hơn một chút. Lại nói đứa bé này vốn rất bị bẩm khẩu khinh, trừ đôi mắt nửa trong nửa đục, ngoài ra khuôn mặt không có chỗ nào không dành lấy thiện cảm của người ta, từ cái mũi thẳng, hai má bầu bĩnh, đôi tai nhọn, cho đến mái tóc màu đen thẫm mọc dài vô tổ chức.

Bình thường Tử Vũ vốn ít khi suy nghĩ, nhưng hôm nay, chẳng hiểu sao tuy đang ngâm mình trong Độc tuyến, tâm trí nó lại không thể trở về trạng thái tĩnh lặng vốn có. Quyển sách đó, Tử Vũ chỉ mới đọc có một câu thôi, nhưng lại không ngừng ám ảnh trí óc vẫn còn non nớt của nó. Từ sâu trong tâm khảm, một tiếng nói không ngừng thôi động nó bằng mọi giá phải học hết võ công trong đó, khiến nó lần đầu tiên trong đời biết đến cái gì là ham muốn.

Ai nói Tử Vũ không có tình cảm? Chẳng qua thứ tình cảm đó bị bản năng vô cảm của Cương thi vùi lấp quá sâu mà thôi.

Ít nhất, nó cũng biết mình đã coi Trình Tường không khác một người cha.

“Ừm!”

Từ trong Độc tuyến, Tử Vũ phóng vút mình lên không, khẽ xoay một cái đầy ưu mỹ, hạ thân xuống ngay bên cạnh đồng quần áo. Thân pháp này, Trình Tường căn bản vô pháp thực hiện, đơn giản vì lão là một Ma pháp sư, thể chất yếu nhược khỏi phải nói, làm sao có thể so bì với Thi Vương ma vũ toàn tài do lão tạo ra được.

Tử Vũ từ tốn mặc lại quần áo, tâm niệm đồng thời lay chuyển, không ngừng tìm kiếm mấy trăm dặm xung quanh Độc tuyến, quyết phải tìm ra vị trí của con Kim Giác Ma Lang đã để sống hôm trước, căn bản là vì một thứ được gọi là kẹo. Kẹo, trong tâm trí non nớt của nó, là một thứ gì đó rất đáng để ra sức giành lấy. mới nhất ở

Lại nói cách tìm kiếm của Tử Vũ đặc biệt khác người. Nó căn bản không cần phải sử dụng tinh thần niệm như Tu chân giả, truy tìm khí tức như Võ giả, thông qua linh thức của tọa kỵ như Kị sĩ, hay kể cả ma nhãn như Ma pháp sư, thứ nó sử dụng, chính là Tử nhãn. Tử nhãn, tức là con mắt của những sinh vật đã chết. Tử Vũ là ai chứ? Nó chính là Thi Vương, hai vạn dặm xung quanh đây, bất cứ sinh vật nào đã chết, đều là thuộc hạ của nó, thông qua đôi mắt của những kẻ đó, căn bản không có thứ gì có thể lọt khỏi vòng kiểm soát của Tử Vũ.

Cuối cùng nó cũng tìm ra nơi hạ lạc của Kim Giác Ma Lang.

Con Kim Giác Ma Lang này là một yêu thú cấp 7, tính ra tương đương với một Hạ vị Cao cấp cường giả trên Vô Tận giới, sức mạnh thiên về công kích vật lý và tốc độ, tuy biết một ít ma pháp, nhưng cũng toàn là thứ bỏ đi. So ra, con Ma lang này còn xếp trên Tử Vũ tới 4 cấp bậc.

- Nhân danh Đệ Nhất Thi Vương, ta, Tử Vũ, ra lệnh hiệu triệu Cửu Hoang quần thú!!!

Ngay khi còn cách con Kim Giác Ma Lang vài dặm đường, Tử Vũ phát hiện con Ma lang này cũng đã nhận ra sự có mặt của nó, đang điên cuồng chạy về hướng ngược lại. Không chần chừ, nó niệm chú, triệu ra vài trăm những bộ khô lâu của đám quái thú đã bị Trình Tường chặt chém từ trước. Tiếng “lách cách” của những bộ xương va vào nhau, hòa cùng bầu không khí hắc ám của Cửu Hoang sâm lâm, tạo thành một khung cảnh khủng bố vô bì.

Con Kim Giác Ma Lang điên cuồng chạy loạn, nó vốn là một yêu thú cấp cao, đã bắt đầu có nhận thức là linh tính. Lúc này, chính những nhận thức ban đầu ấy đang làm hại nó, đẩy nó vào một cơn ác mộng khủng khiếp nhất trên đời.

“Húúú!!!!!!”

Ma lang dấu sao vẫn là Ma lang, đến khi phát hiện đám khô lâu kia đã hình thành một thế trận vây mình vào giữa, nó liền lập tức ổn định thân hình, hú lên một tiếng điên cuồng, chuẩn bị vận khởi toàn thân sức lực, nhằm công kích đột phá vòng vây.

“Xoẹt!!”

Đúng lúc đó, một mũi nhọn từ dưới đất bất thần phóng lên, khiến con Ma Lang chỉ kịp cong người, nhận lấy một vết xước lớn vào chân phải. Từ dưới đám đất mục nát, một thân ảnh bật dậy, hiện nguyên hình là khô lâu của một con độc xà.

Tử Vũ không chỉ ma vũ song tu, nó còn là một đại hành gia về việc điều binh khiển tướng. Lẽ tất nhiên, Trình Tường đã tốn bao tâm tư cho nó, lẽ nào lại không giúp nó phát huy tối đa lợi thế của mình? Có thể nói, Tử Vũ chính là một đại tướng quân, thậm chí còn hơn cả thế, bởi bất cứ lúc nào, nó cũng có thể triệu ra quân đội của mình.

“Grào!”

Con Ma lang nổi giận, nó dấu sao cũng là yêu thú cấp 7, đâu có coi lũ khô lâu này vào đâu, vừa rồi chẳng qua bất cẩn mà bị thương, lại chính là kích thích hung tính bản năng của nó. Điên cuồng gầm lên một tiếng, nó lao tới, cắn nát bộ xương của con độc xà, rồi thân hình lập tức lay động, phóng vút về phía Tử Vũ.

Nếu nói tới điểm yếu của Tử Vũ, thì đó chính là tử khí xung quanh nó tán phát quá mạnh, khiến cho đối phương dễ dàng nhận ra nó đang ở đâu trong đám thuộc hạ.

Tử Vũ lẽ nào lại không biết điều đó, có điều nó đâu phải là một Ma pháp sư bình thường, nó chính là một Thi Vương, đối phương không phát hiện hay phát hiện ra nó, đó vốn chỉ là vấn đề của đối phương, hoàn toàn không liên quan tới nó. Lần này, nó cũng muốn chân chính đánh một trận với con Ma lang, đám khô lâu hiệu triệu lên chỉ là để phòng ngừa con Ma lang bỏ chạy mà thôi.

Một người một thú cuối cùng cũng đã đối diện nhau.

Con Ma lang vốn dĩ to lớn gấp đôi những con sói bình thường, toàn thân phủ một lớp lông màu xám, trên đầu lại có hai cái sừng kim sắc không ngừng tán phát những tia thiểm điện lằng lẹ. Ngược lại, Tử Vũ cơ bản vẫn chỉ là một thằng nhóc bảy tuổi, lúc này đối diện với địch thủ, thật chẳng khác dê con trước miệng cạp.

Chỉ là con Ma lang nào dám khinh thường địch thủ, hôm trước nó đã thử qua một trận với thằng nhóc này rồi, chạy thoát cũng chỉ là trong gang tấc mà thôi.

“À uôm!” *

Cuối cùng thì yêu thú vẫn là yêu thú, trí khôn có được qua tu luyện không đủ để che lấp cơn giận dữ của bản năng. Dừng đứng hai chân lên, con Ma lang há miệng nhả ra một quả cầu lôi điện to bằng nắm tay. Quả cầu xoáy tròn không ngừng, liên tục hấp thụ linh khí bên trong những làn hắc vụ, từ ngân sắc chuyển thành hắc sắc. đọc truyện tại . Quả cầu liên tục hóa lớn, tạo thành một cơn lốc lôi điện thiêu cháy vạn vật xung quanh con Ma lang. Đến khi quả cầu lớn đến mức cực đại, con Ma lang gầm lớn một tiếng, đập mạnh hai chân xuống đất, cùng với quả cầu lao tới như bay về phía Tử Vũ.

Tử Vũ cuối cùng cũng nhận ra nguy hiểm. Loại Kim Giác Ma Lang này dù ma thuật rất kém, nhưng vẫn có một chiêu bảo mệnh, chính là Lôi Cầu thuật này đây. Chỉ là Lôi Cầu thuật uy lực tuy mạnh, nhưng thời gian vận khởi quá lâu, thường thì những con Ma lang khác chưa kịp xuất ra đã bị người ta chém chết mất rồi. Lần này, Tử Vũ vốn muốn đại chiến một trận, nên mới để con Ma lang tự do hành động, chỉ là không ngờ sức mạnh của Lôi Cầu thuật lại mạnh mẽ đến thế.

Bất quá nó cũng không có thời gian để suy nghĩ.

Con Ma lang điên cuồng phóng tới, cùng với Lôi cầu, trên đường đi tạo thành những cơn lốc lôi điện tàn phá vạn vật, những tia lửa điện nháng lên giữa làn hắc vụ của Cửu Hoang sâm lâm, tạo thành một khung cảnh nguy dị phi thường.

- Xuất!!!

Tử Vũ cũng chẳng đứng yên, dùng chất giọng non nớt hô to một tiếng, tạo thành một khe hở chân không ngay bên tay phải. Thế rồi, bằng một động tác nhanh chưa từng thấy, nó lao vút tới, dùng cả hai tay nắm lấy một cái chuỗi kiếm đang thò ra khỏi khe hở.

“Đoàng!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Tử Vũ cùng với thanh kiếm vừa rút ra chém mạnh vào Lôi cầu cùng con Ma lang. Một chiêu hoàn toàn không hoa mỹ, chỉ là vung lên chém xuống, lại mang theo một thân công lực đã tu qua bảy năm Âm Thiên Ma Công của Tử Vũ, tạo thành một tia sáng cường hoành, thẳng thắn va chạm với Lôi cầu.

Bụi khói đã tan, trên mặt đất chỉ còn một mình Tử Vũ cùng chuỗi kiếm cụt mặt hơi ngẩng lên. Phía trên không, con Kim Giác Ma Lang đang ngẩng cao đầu, Lôi cầu vốn đã nhỏ lại sau khi va chạm với kiếm chiêu của Tử Vũ một lần nữa điên cuồng hấp thụ hắc khí của Cửu Hoang sâm lâm, trộn lẫn với thứ ánh sáng bàng bạc của ánh trăng, tạo thành một khối cầu tròn lặn ngân, hắc sắc ma mị vô bì.

Chứng kiến cảnh con Ma Lang ngẩng cao đầu hướng về phía Lôi cầu, toàn thân Tử Vũ khê động, không ngờ con Kim Giác Ma Lang này lại đạt tới đỉnh phong của cấp 7, chuẩn bị thăng lên yêu thú cấp 8. Một chiêu Huyền Nguyệt Phi Thăng này tái tạo lại cảnh những con ma lang ngẩng đầu hướng về ánh trăng, chuẩn bị phi thăng trở thành tiên thú, là tuyệt chiêu cao cấp trong đám ma thú, chỉ sợ trung vị cao cấp cao thủ chắc gì đã toàn thân nếu chân chính đón nhận.

Bất quá Tử Vũ lại không phải một cao thủ bình thường. Hai tay bắt ấn, đôi mắt tím ánh lên những tia quỷ dị, đôi cánh sau lưng giương ra, đằng thân bay lên, trong thứ ánh sáng nguy dị do Lôi cầu phát ra, thoát trông như một tiểu ma sứ.

Lúc này chân khí của Âm Thiên Ma Công bên trong nội thể Tử Vũ đã chuyển vận bảy bảy bốn bốn mươi chín lần, tán phát ra ngoài cơ thể nó những luồng hắc lưu ma mị. Hai tay bắt ấn liên hoa, Tử Vũ quát khẽ một tiếng, dồn những luồng hắc lưu tụ lại thành một chiếc đĩa tròn, đường kính còn lớn hơn thân thể của nó, chính là chiêu Âm Dạ Tỏa Nguyệt Quang, tuyệt chiêu mạnh nhất trong Âm Thiên Ma Công mà nó có thể thi triển vào giờ phút này.

Tử Vũ vốn thông minh phi thường, biết rằng loài ma lang nếu có thêm sự hỗ trợ của nguyệt quang, sẽ đạt tới sức mạnh tối cao, con Ma lang này lại sử dụng chiêu Huyền Nguyệt Phi Thăng, khí thể tuyệt đối không để

ột thằng nhóc bảy tuổi như nó lần áp. Bởi thế, một chiêu Âm Dạ Tỏa Nguyệt Quang, trước là cắt đi nguồn hỗ trợ của ánh trăng, sau là vừa hay trở thành khắc tinh của Ma lang.

Con Ma lang biết tình thế bất diệu, liền vận khởi toàn thân công lực, hai mắt bạo xạ hung quang, xoáy tròn Lôi cầu trước mặt, bắn đi với vận tốc cực lớn. Nó vốn chỉ miễn cưỡng xuất ra được chiêu Huyền Nguyệt Phi Thăng này, vốn định giết chết tên nhóc con rầm thối kia rồi về hang tịnh dưỡng vài ba năm, chẳng ngờ thằng nhóc đó lại xuất ra một chiêu quỷ dị phi thường, không ngừng hút mất nguyệt quang, thật khiến nó buồn rầu muốn chết, đành liều mạng xuất chiêu.

Chiếc đĩa tròn hắc sắc trước mặt của Tử Vũ cũng không ngừng xoay mạnh, tạo thành một thứ hấp lực nguy dị thôn phệ vạn vật. Không chỉ nguyệt quang, ngay cả đám hắc vụ, thậm chí là cây rừng cũng như bị bắt rẽ hút về phía nó. Trong chớp mắt, đường kính của chiếc đĩa đã lớn tới ba bốn trượng, trực diện đỡ lấy Lôi cầu của ma lang.

“Bụp!”

Hai chiêu thức nguy dị gặp nhau, không ngờ lại chỉ phát ra một tiếng “bụp” nhẹ nhàng rồi tiêu thất, chỉ là hậu quả để lại thì một lời không thể tả hết. Sau một tiếng “bụp” nho nhỏ ấy, hắc lưu tại vài chục dặm xung quanh đó toàn bộ tiêu thất, cả một vùng cây cối um tùm trong thoáng chốc trở thành hình địa, trên mặt đất thậm chí còn phủ một lớp cát bụi dày cả tấc, chính là đất đá bị ép vụn mà thành, thật là kinh thế hãi tục.

Con Ma lang đáp thân xuống đất, luôn miệng thở dốc, thầm nghĩ phen này còn không giết được người tên nhóc rầm thối hay sao. Lúc này, toàn thân màu xám của nó đã xác xơ tàn tạ, chiếc sừng kim sắc trên đầu cũng ảm đạm vô quang, không biết phải tịnh dưỡng bao lâu mới có thể hồi phục lại công lực.

- Xuất!!!

Đúng lúc con Ma lang khởi thân định bỏ đi, một thanh âm non nớt lại vang lên ngay bên sườn nó. Giữa thình không, Tử Vũ đột ngột hiện ra, toàn thân đầm máu nhưng đôi mắt vẫn rực sáng một tia quý dị, từ lỗ chân không vừa được tạo lên, rút ra một thanh tiểu đao cắm ngấp vào cổ họng con thú. Rú lên một tiếng hãi nhân, con Ma lang đổ gục xuống đất, hai mắt mở lớn phần nộ. Rõ ràng thằng nhóc này đã trúng một chiêu sát sát của nó, làm sao có thể...làm sao có thể...

Tử Vũ sau khi đâm chết con Ma Lang, hai mắt trở lại trạng thái nửa trong nửa đục, đôi cánh sau lưng cũng thu lại, túm lấy đầu con thú kéo xềnh xệch về phía ngôi nhà của Trình Tường. Trong lúc này, đầu nó chỉ nghĩ tới duy nhất một từ: kẹo!

3. Chương 3: Tử Vong Ma Pháp

Ngay khi nhìn thấy Tử Vũ lôi xềnh xệch xác của con Kim Giác Ma Lang về, Trình Tường đã nhảy dựng lên một cái. Tổ mẹ nó, cái quái gì thế này, “kiệt tác” của lão đầu sao cũng chỉ là Thượng vị sơ cấp Ma pháp sư, làm sao lại có thể giết được một con yêu thú cấp 7 chứ. Ai da, đúng là làm cho lão hải lòng đến phát điên mà.

Bất quá, ngay sau phút cao hứng đó, lão thiếu điều muốn chui xuống đất mà trốn. Căn bản là, từ ba tháng nay, lão không ngừng ra những đề bài khó cho Tử Vũ, lại muốn nó cố gắng hết sức, thành ra đã sử dụng vô số những mĩ từ để tiêu tả ra một thứ phần thưởng thế gian hiếm có: Kẹo.

Kẹo, đó là cái thứ gì chứ, lão làm sao biết được, chỉ là thấy trẻ con nhân loại luôn miệng đòi phụ mẫu chúng mua cho, thành ra mới thêm dệt lên một thứ “kẹo” hay ho cho Tử Vũ có cái mà hướng tới. Kẹo, đừng nói lão chưa từng mua, dù là hiện giờ muốn mua, thì trong cái Cửu Hoang sâm lâm này, liệu có thể đào ra nửa cái kẹo hay không?

Tử Vũ cuối cùng cũng về đến nơi, đôi mắt màu tím mở lớn, không ngừng nhìn chăm chăm vào Trình Tường, khiến lão đầu tử này toàn thân ngứa ngáy, có cảm giác như thể mình đã lừa gạt một đứa trẻ ngây thơ vậy

(còn không phải sao?). Có điều, lão cũng không phải loại ngu dốt chậm tiêu gì, cuối cùng đã nghĩ ra một cách, liền cười lên “khà khà”, nói:

- Hảo tiểu Thi Vương, người cuối cùng đã săn được con Kim Giác Ma lang này rồi, khá lắm, khá lắm...

Vừa xoa đầu Tử Vũ, lão vừa cho tay vào trong ngực áo, ra vẻ lục lọi hồi lâu, cuối cùng cũng rút ra một viên ngọc nhỏ bằng quả trứng gà. Toàn thân viên ngọc tuyền một màu đen, không ngừng phát tán ra những tia sáng kì đặc.

- Đây chính là “kẹo” mà ta đã nói. Được rồi, thưởng cho người.

Lão già vênh mặt lên, ra vẻ tiếu cao cao tại thượng đưa cho Tử Vũ viên ngọc. Mà thực ra, thì lão tiếu thật, tiếu đến đứt từng khúc ruột. Tổ mẹ nó, viên Băng Phách Ma Châu này lão đã tốn mất không biết bao nhiêu tâm huyết, chém chết ngót nghét một vạn con Tuyết Quái, ăn ngủ tại cái nơi khí ho cò gáy, hắt hơi một cái nước mũi cũng thành băng, Bắc Lãnh hoang địa, phải hơn mười năm, cuối cùng mới moi được viên ngọc này ra từ huyệt Tuyết Quái vương. Vất vả như vậy, khổ cực như vậy, làm sao mà lão không tiếu. Bất quá, trong vô thiên lủng những thứ linh tinh lão có trong người, chỉ có viên ngọc này là có hình thù đẹp đẽ, không lẽ lão lại đưa ra một cái Cửu Đầu Đầu Khô lâu rồi bảo đó là kẹo???

Tử Vũ căn bản còn chưa từng được nhìn thấy kẹo, chỉ qua những lời của Trình Tường mà biết rằng nó vô cùng “đẹp đẽ, vô cùng” hấp dẫn“, lại ”ngon ngọt” phi thường. Nay được chủ nhân ban cho viên “kẹo” này, không suy không nghĩ cho vào miệng cắn mạnh một cái. Ai da, còn may nó là Thi Vương, đến răng cũng cứng rắn phi thường, thành ra chỉ thấy ê ê, nếu không hẳn đã gãy mất mấy chiếc.

Trình Tường nhìn thấy khuôn mặt ngẩn lại của Tử Vũ, thiếu điều muốn bò lăn bò càng ra mà cười. Bất quá, tiền Phật phải tiền Tây thiên, đã lừa gạt thì phải lừa cho cháy, đành ra vẻ đạo mạo, nói:

- Không ăn được phải không? Đây là vì người tu hành chưa đủ, đến cắn một viên kẹo cũng không xong, hồi sau này làm sao mà xông pha giang hồ. Được rồi, ra đây kể lại quá trình săn con Kim Giác Ma Lang cho ta nghe, sau khi rút được kinh nghiệm rồi thì tiếp tục luyện công.

Nói đoạn xoay lưng đi thẳng, cùng lúc có một cơn gió thổi qua, khiến mái tóc bạc cùng bộ trường bào của lão bay lên phần phật, trông hết sức ra dáng tiên phong đạo cốt, thật khiến cho Tử Vũ cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng. Chủ nhân, người thật là tài giỏi a, không biết bao giờ nó mới ăn được viên kẹo này đây...

Nghe Tử Vũ kể lại trận chiến với con Ma lang, Trình Tường cảm thấy vừa ngạc nhiên lại vừa cao hứng. Ngạc nhiên là vì không ngờ Tử Vũ lại không dùng đến Tử Vong ma pháp lão dạy trừ việc bao vây, cao hứng vì ngay cả như thế nó vẫn đánh thắng được một con yêu thú cấp 7.

Ai da, đối với võ học, lão nửa khiêu cũng không thông, độ chục năm trước, sau khi giết chết một Đông Phương Vô giả chuyên tu luyện ma đạo bí kĩ, lão tiện tay dắt dê, cướp luôn bảo vật trấn phái của võ giả đó, chính là Âm Thiên Ma Công. Lão dẫu sao cũng là Tử Vong Ma pháp sư đỉnh đỉnh đại danh, kiến thức cổ nhiên không nhỏ, làm sao có thể bỏ qua bí kĩ đứng trong Ngũ đại ma đạo bí kĩ dành cho võ giả được chứ.

Sau này, lão cũng từng nghiên cứu qua Âm Thiên Ma Công, cảm thấy nó thâm ảo phi thường, lại cùng đường tu luyện hắc ám với Tử Vong Ma Pháp của lão, nên mới quyết định lấy nó làm căn cốt cho Tử Vũ tu luyện. Âm Thiên Ma Công chia làm bốn tầng, bao gồm: Âm Tâm, Âm Dạ, Âm Nhật, Âm Thiên. Trong đó, khi hoàn thiện tầng một sẽ sử ra được chiêu Âm Tâm Nhập Thiên Ma, tầng thứ hai chính là Âm Dạ Tỏa Nguyệt Quang mà Tử Vũ đã dùng, thứ ba là Âm Nhật Di Thiên Địa, cuối cùng là Âm Thiên Đảo Càn Khôn. Dựa vào kiến thức của mình, Trình Tường có thể ước đoán Tử Vũ hiện tại đang ở Trung vị trung cấp Võ giả. Mẹ nó, lão đường đường là một Ma pháp sư, tại sao lại đào tạo ra một đồ đệ mà vũ song tu mà đường võ đạo lại tiến bộ hơn đường ma pháp như thế này chứ...Không được, lão quyết tâm phải bắt nó học Tử Vong ma pháp...

Bất quá điều đó cũng không thể trách lão. Đào tạo được một đứa nhóc bảy tuổi đạt đến cảnh giới như Tử Vũ hiện tại, ngoài trừ bản thân Tử Vũ tố chất phi thường, cũng phải kể đến một minh sư là lão. Có điều Tử Vũ căn bản là một cương thi, cơ thể rắn chắc hơn cả gang thép, tâm lí lại kiên định bất khuất, chính là những điều kiện tiên quyết để tu luyện võ đạo. Còn với ma pháp, căn bản còn phải kể đến nhận thức của người học, trong khi Tử Vũ mới chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, thành ra có sự chênh lệch là điều tất yếu.

Tử Vũ chăm chú nhìn lão chủ nhân khuôn mặt đăm chiêu, trong thâm tâm nó cũng theo đuổi những suy nghĩ riêng. Trận đấu hôm nay muôn phần hung hiểm, kết quả dù nó có thắng, nhưng vẫn chưa thực sự mãn ý. Lúc đó, con Kim Giác Ma Lang sử ra Huyền Nguyệt Phi Thăng, vừa lợi dụng ánh trăng, vừa hấp thụ hắc vụ của Cửu Hoang sâm lâm tạo ra hắc ngân huyền nguyệt. Chiêu theo lí, Tử Vũ đã mạo hiểm sử dụng Âm Dạ Tỏa Nguyệt Quang, vừa phong tỏa ánh trăng, lại thôn phệ hắc vụ, đúng ra phải hoàn toàn khắc chế chiêu thức của con Ma lang và giành chiến thắng. Không ngờ, đến phút cuối, nguyệt quang lại đại thịnh, khiến nó lĩnh trọn một chiêu hung hiểm, nếu không phải nó sở hữu một tấm nhục thể cường hãn vô bì, chỉ sợ sớm đã hồn tiêu phách tán. Từ đó, có thể thấy sự khắc chế giữa những chiêu thức hoàn toàn không phải là tuyệt đối.

Đây cũng chính là tiền đề ột thân võ công của Tử Vũ sau này.

Những ngày tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Trình Tường, Tử Vũ không ngừng tham ngộ những điều huyền bí của Tử Vong ma pháp. Phải biết Tử Vong Ma pháp sư, Tử Linh Ma đạo sĩ, hay Vong Linh pháp sư, chính là những người tiếp cận gần nhất với sự bất tử trên Vô Tận giới. Tuy rằng phương pháp của họ vô cùng bá đạo và độc ác, rất khó được thế nhân chấp nhận, nhưng thành tựu mà họ đạt được thì không ai có thể xóa mờ. Cũng bởi vì thế, thứ Tử Vong ma pháp do Tử Vong Ma pháp sư thánh cấp duy nhất trên Vô Tận giới này nghiên cứu thập phần cao siêu bí hiểm, khiến ột đứa trẻ thông minh đỉnh ngộ của Tử Vũ cũng phải liên tục lâm vào cảnh trầm mê không hiểu.

Tử Vong ma pháp nguyên là sự kết hợp giữa Tử Linh ma pháp và Vong Linh ma pháp, chính là kết hợp hai lối tu luyện Đông-Tây, hợp thành một thứ hắc ám ma pháp hoàn mỹ nhất từ trước đến nay. Nên biết, Trình Tường tuy đúng là một lão điên khùng, nhưng sự thiên tài của lão căn bản không có gì để bàn cãi. Sản phẩm tâm huyết nhất của cái đầu thiên tài của lão, trừ Tử Vũ ra, chính là thứ Tử Vong ma pháp này đây.

Chết, thế nào là chết? Có phải cứ tim ngừng đập là chết hay không? Sau khi chết sẽ thế nào? Có phải sẽ xuống địa ngục hoặc lên thiên đàng hay không? Thế nào là lục đạo luân hồi? Liệu rằng có phải con người ta sau khi chết đi sẽ có kiếp sau?

Tử Vong ma pháp cơ sở chính là dựa trên câu trả lời của những câu hỏi trên.

Qua hơn trăm năm nghiên cứu, Trình Tường cuối cùng phát hiện ra rằng, bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể con người, không phải tim, không phải não bộ, mà chính là hồn phách. Hồn phách là cái gì? Căn bản lão cũng vô pháp định nghĩa, chỉ biết rằng toàn bộ tính cách, tình cảm của một con người, đều được quyết định bởi hồn phách. Một con người chỉ chết, khi hồn phách tiêu tán. Lúc đó, dù tim có đập, não bộ có hoạt động, con người cũng chỉ không khác một cỗ cương thi di động mà thôi. Cũng từ chính lí thuyết này, mà lão mới tạo ra được Tử Vũ.

Theo như nghiên cứu của lão, quá trình hài nhi hoài thai trong bụng mẹ, chính là quá trình tạo ra hồn phách, từ không hóa có. Thân thể của hài nhi được tạo ra trước, căn bản không khác một cương thi, tựa sống mà không phải sống. Sau đó hồn phách của hài nhi dần dần hình thành, từ đó mà hình thành lên một sinh mệnh mới.

Từ lí luận này, Trình Tường đã trăm phương nghìn kế, cuối cùng kiếm được hai cỗ thi thể hồn phách tiêu thất nhưng não bộ, tim mạch và các cơ quan khác vẫn hoạt động bình thường. Sau đó, một mặt lão dùng thi thể nam biến thành một Cương thi hùng mạnh, mặt khác lại tạo ra một Hoạt thi từ thi thể nữ. Vì về cơ bản cả hai vẫn còn sống, vậy nên khả năng sinh dục vẫn còn, cuối cùng mới tạo ra được Tử Vũ.

Chỉ là, lão không dám chắc, được hoài thai như vậy, liệu hồn phách của Tử Vũ có được trọn vẹn hay không? Dựa vào biểu hiện bên ngoài của nó, e rằng hồn phách của thằng nhóc này đã thiếu đi phần tình cảm.

Đồng thời với việc ép Tử Vũ học Tử Vong Ma pháp, vốn dĩ tương đối cao siêu với trí não của một đứa trẻ bảy tuổi, Trình Tường cũng không ngừng đốc thúc việc tu luyện võ đạo của nó. Lão hiểu rất rõ hạn chế của Ma pháp sư, sự cường hãn của thân thể và tốc độ không cách nào so bì được với những Võ giả, Tu chân giả hay Kị sĩ. Nói như thế không phải Ma pháp sư là yếu nhất, nếu là một bậc thầy Ma pháp sư như lão, tự khắc sẽ có những cách biến nhược điểm thành ưu thế. Bất quá, có một tấm thân ma vũ song tu, vẫn là mơ ước của bất cứ ai.

Tử Vũ đúng là thiên bẩm võ học, lại có một thân thể cường hãn vô bì, thành ra dù là nội công tâm pháp

hay chiêu thức đều có tiến bộ vượt bậc. Sau hai năm kiên trì rèn luyện, cuối cùng đã đáp nhập cảnh giới Thượng vị trung cấp vô giả.

Nên biết giữa trung vị và thượng vị chỉ cách nhau có một tầng, nhưng khoảng cách thì tuyệt đối không phải cứ luyện tập là có thể vượt qua. Có thể hiểu nếu ở những cấp bậc trước, mỗi lần thăng cấp là tiến lên một nấc thang, thì ở cấp bậc này, chính là đi từ tầng một lên tầng hai, không những phải đi hết số bậc thang, còn phải có chìa khóa mở cửa tầng hai. Chìa khóa để bước lên Thượng vị trung cấp vô giả, chính là cảnh giới vô chiêu thắng hữu chiêu. Truyện được tại

Đây vốn dĩ là điều mà Tử Vũ không thể chấp nhận.

Cái gì là vô chiêu thắng hữu chiêu? Giữa một nhát chém tùy tiện và một chiêu thức tinh mỹ, chẳng nhẽ sự tùy tiện lại thắng được sự tinh mỹ hay sao? Nếu nói như vậy, chẳng phải không cần học võ công nữa hay sao? Còn như theo lý luận của một vài võ giả, khi đã đạt tới cảnh giới tối cao, tùy ý phát tay cũng thành chiêu thức, vô ý thắng hữu ý, vậy thì chẳng phải đó vẫn là chiêu thức đó ư? Chỉ là ở mức độ cao hơn mà thôi.

Rốt cuộc, Tử Vũ vẫn không minh bạch được điều này. Không thể hóa giải khúc mắc trong lòng, thành ra sau hai năm khổ công cố gắng, võ đạo của nó vẫn chỉ dậm chân tại chỗ, ngược lại đối với ma pháp càng ngày càng tiến bộ, hiện đã chuẩn bị đạt tới đỉnh phong của Trung vị trung cấp. Bất quá, mấy ngày gần đây, Trình Tường cuối cùng cũng phát hiện ra khúc mắc trong lòng nó, liền mắng cho nó một trận, giảng giải một thôi một hồi, ép nó thừa nhận lý thuyết vô chiêu thắng hữu chiêu. Đã có sự can thiệp của chủ nhân, Tử Vũ căn bản không thể phản đối, cuối cùng cũng quên đi toàn bộ những chiêu thức mà mình đã học, tiến vào cảnh giới của cao thủ võ đạo trên Vô Tận giới.

Phải nói rằng, đối với Tử Vũ, mệnh lệnh của chủ nhân quan trọng hơn suy nghĩ của bản thân nó đến hàng vạn lần, âu cũng là đặc tính của Hoạt thi vậy.

Thành ra, sau hai năm, một đứa bé chín tuổi như nó, không ngờ đã đáp nhập cảnh giới Thượng vị trung cấp vô giả cùng Trung vị trung cấp Ma pháp sư, thật khiến cho người ta vừa nghe đã phát hãi.

Trình Tường cuối cùng cũng có thể thực hiện dã tâm của lão.

Dã tâm của lão tất nhiên không nhỏ, chính là khoe khoang với cả thế giới về kiệt tác này của mình, hắc hắc...

Nhìn Tử Vũ đang điên cuồng tập vụng kiếm, lão từ tốn nói.

- Tử Vũ, hôm nay tới đây là nghỉ, ngày mai người chuẩn bị cùng ta tới Quyển Long thành.

Không ngờ trong ánh mắt nửa trong nửa đục của Tử Vũ lại lộ một tia vui vẻ. Thành thực mà nói, trải qua chín năm phát triển, Tử Vũ cuối cùng đã có chút ít tình cảm, chính là thứ tình cảm thuần khiết vô cùng của những đứa trẻ. Đọc truyện tại . Chỉ là, thứ tình cảm đó, lại quá sức nhỏ bé so với bản năng tuân lệnh của một Hoạt thi, thành ra nó vừa mới được hình thành, đã bị Tử Vũ đào sâu chôn chặt vào tận đáy lòng.

Quyển Long thành, tòa cổ thành lớn nhất Đông Phương lục địa, nghe đồn đã tồn tại tới năm trăm năm có lẽ, trải qua bao đời mưa nắng, vẫn chưa từng bị đổi tên.

Tòa cổ thành này, vốn thuộc về sở hữu của nhân loại, nhưng lại được xây dựng bởi bàn tay của Ái nhân và Tinh linh tộc, nên mang những phong bị khác hẳn so với những ngôi thành khác thuộc về nhân loại.

Tường thành chỗ thấp nhất ười trượng, chỗ cao nhất không ngờ lại lên tới hai mươi trượng, tạo thành một dãy nhấp nhô trùng điệp, dùng nơi cao để quan sát, dùng nơi thấp để trấn thủ, vừa mang nặng ý đồ quân sự, lại mang một vẻ thẩm mỹ lạ mắt.

Những ngôi nhà trong thành được xây dựng theo một qui mô nhất định, bên ngoài thấp nhất, càng vào trong lại càng cao dần, cao nhất chính là phủ của thành chủ nằm ở giữa Quyển Long thành. Lối kiến trúc này không phải ngay từ đầu đã có, mà chỉ sau một trận xâm lăng kinh hoàng của Ma nhân, nó mới được quy hoạch lại. Dễ thấy lối kiến trúc này tạo ra điều kiện vô cùng thuận lợi cho việc phòng thủ, dù cho bị tấn công vào trong, vẫn có thể chiếm được vị trí có lợi ở trên à rút tên xuống đầu kẻ địch.

Quyện Long thành vốn thuộc sở hữu của Hàn gia, một trong bảy quý tộc thế gia hùng mạnh nhất trên Vô Tận giới. Tổ tiên Hàn gia vốn là nhân loại, trải qua bao nhiêu đời, đã thông hôn với Ái nhân và Thú tộc, thành ra hai tộc này đối với Quyện Long thành nhất mực ủng hộ, tạo thành chỗ dựa vững chắc cho Quyện Long thành tồn tại. Trên danh nghĩa, Quyện Long thành hiện tại thuộc về Hoàng Ung đế quốc, nhưng hoàng đế ở trên căn bản không có quyền hành gì tại nơi này. Mỗi năm ngoài việc triều cống một phần lễ vật vừa phải, Hàn gia hoàn toàn không phải chịu thêm bất cứ một thứ áp lực nào khác.

Lại nói Quyện Long thành nằm trên lưu vực của sông Hồng Giang, bên trái là bình nguyên Duyên Tân rộng lớn, bên phải là vựa lúa của cả Hoàng Ung đế quốc, lưng lại dựa vào ngọn núi Cao Lãnh nổi tiếng nhiều thứ khoáng sản trân quý. Thành ra, bất kể nông nghiệp, công nghiệp, thương nghiệp, Quyện Long thành đều phát triển tốt bậc. Tất nhiên, cũng bởi thế, dân cư trong thành vô cùng hỗn tạp, đủ mọi loại thành phần từ Ma tộc cho đến Thần tộc đều có thể nghênh ngang đi lại trên đường lớn không hề cổ kị. Bất quá, Hàn gia cũng không quan tâm đến chuyện đó, còn như có ai đó muốn gây náo loạn, khăng định kẻ đó đã không muốn sống khi thách thức Quyện Long Ma Vũ quân đoàn nổi tiếng toàn Vô Tận giới.

Hiện tại, Trình Tường và Tử Vũ chính là vừa mới nộp thuế vào thành. Trong chiếc áo choàng đen phủ kín toàn thân, Tử Vũ ngơ ngác nhìn xung quanh, cảm thấy cái gì cũng mới lạ vô cùng. Còn phải nói, đây là lần đầu tiên nó tới một thành trấn lớn thế này, sự ngỡ ngàng làm sao có thể tránh khỏi.

Nhìn vẻ hùng vĩ của Tử Vũ, Trình Tường vuốt râu cười dài, tỏ ra là một người cha già đáng kính, vỗ vai nó, nói:

- Đi, trước hết chúng ta tìm một khách điểm nghỉ ngơi, sau đó là đăng kí cho người tham gia vào Dạ chiến.

4. Chương 4: Nhã Dạ

Dạ chiến, từ sau khi Quyện Long thành được xây dựng, nó đã bắt đầu được tổ chức, tới nay đã tồn tại năm trăm năm, chính là đại hội võ lâm hắc đạo lớn nhất được tổ chức định kì vào tháng sáu hàng năm. Nói như vậy, không có nghĩa là chỉ có giới hắc đạo mới tham gia vào cuộc thi này, trong năm trăm lịch sử, đã có không ít những cao thủ bạch đạo bước lên bục vinh quang của Dạ chiến. Cái ngôi vị đáng mơ ước đó, quả thực rất khiến cho con người ta động lòng.

Quy mô của Dạ chiến rất lớn, bao gồm hai phần chính, một là quần đấu, thứ hai là lôi đài. Bất quá, Dạ chiến lại không coi trọng những cá nhân cường giả bằng một tập thể cường giả, vậy nên dù là quần đấu hay lôi đài, thí sinh có thể đăng kí đều là một nhóm người. Kì thực mà nói, điều này cũng phản ánh thực trạng của Vô Tận giới hiện tại, đơn thân độc mã đi lại trên thế giới trùng trùng nguy hiểm này, ngoại trừ một vài tuyệt đại cao thủ, còn lại cũng không khác với tự sát là bao nhiêu.

Lại nói, một tập thể không chỉ đơn giản là một cộng một thành hai, hai cộng hai thành bốn. Nói đến những tập thể cường giả, không chỉ là một nhóm cá nhân cường giả đi cùng với nhau, mà phải là những người hiểu nhau, có chiến thuật hợp lí, phối hợp với nhau bài bản, từ đó mà sức mạnh tăng lên theo cấp số nhân. Ví thử, ba vị kiếm sĩ cao cấp đấu với một vị giáp sĩ, một vị kiếm sĩ, một vị ma pháp sư đồng đẳng cấp, về mặt chiến thuật và nhân lực ban đầu đã yếu thế hơn là điều dễ thấy. Bất quá, đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Dạ chiến diễn ra vào tháng sáu hàng năm, hiện tại mới là tháng năm, thành ra Trình Tường và Tử Vũ có tới Quyện Long thành hơi sớm một chút, có điều đây cũng nằm trong chủ ý của Trình Tường, muốn cho Tử Vũ mở mang kiến thức một lần.

Sau khi thuê phòng tại một khách điểm khang trang, Trình Tường dẫn Tử Vũ len lỏi qua dòng người đông đúc trên đại nhai của Quyện Long thành, trực tiếp đưa nó tới nơi đăng kí tham gia Dạ chiến. Trên đường đi, tiểu hài tử này liên tục nhìn đông ngó tây, đối với bất cứ cái gì cũng thập phần hứng thú, Trình Tường lại còn khuyến khích nó, thành ra cứ thấy cái gì lạ mắt là nó lại sà tới. Bất quá, đứa nhỏ này cũng thật dễ thương thành ra những thương nhân hay khách bộ hành cũng không lấy làm phiền lòng khi bị nó hỏi những câu trời ơi đất hỡi, người thì lắc đầu, cũng có người kiên nhẫn trả lời.

Lại nói Quyện Long thành nằm ở lưu vực sông Hồng Giang, con sông này lại có nhánh chính dẫn thẳng tới Lạc Việt quốc, là quốc gia cửa ngõ của Đông Phương đại lục, người từ Tây Phương đại lục muốn tới Đông Phương đại lục đều phải đi qua quốc gia này, sau đó phần lớn theo dòng Hồng Giang mà tỏa đi khắp nơi. Nói như vậy, để biết rằng Quyện Long thành ngoại trừ tụ tập rất đông khách thập phương từ khắp nơi trên Đông Phương đại lục, còn có một lượng lớn người từ Tây Phương đại lục ghé thăm. Trong số đó, đông nhất phải kể đến là nhân loại, Hung nhân...thậm chí còn có một lượng nhỏ Âm Tinh Linh vốn rất hiếm khi xuất hiện.

Tử Vũ hiện tại chính là đang làm phiền một Âm Tinh Linh nữ nhân. Ai da, nói đến Âm Tinh Linh nữ nhân, thì thật không lan man không được. Dân tộc này vốn là kẻ thù truyền đời của Tinh Linh tộc, nghe đồn đã bị Tinh Linh thần ban xuống một lời nguyền, khiến cho họ vĩnh viễn không thể bước đi dưới ánh mặt trời. Không ngờ, trải qua trăm năm bị nguyền rủa, trong Âm Tinh Linh tộc xuất hiện một thiên tài tuyệt thế, bằng vào nỗ lực phi thường, đã hóa giải được lời nguyền này, về sau được dân tộc tôn thờ như một vị Âm thần.

Có điều, dù lời nguyền đã bị giải trừ, nhưng do phải trốn tránh ánh sáng bằng cách sống dưới lòng đất một thời gian rất dài, hoặc giả là do hậu quả của lời nguyền, nên Âm Tinh Linh tộc đã không còn nước da trắng như ngọc thạch của Tinh Linh nữa, thay vào đó là một màu trắng xám tái nhợt. Bất quá, sở hữu một nước da như vậy, lạ chỉ làm cho nữ nhân Âm Tinh Linh tộc thêm muôn phần hấp dẫn mà thôi.

Nếu nói đại đa số Tinh Linh nữ tử có vẻ đẹp thuần khiết của những nữ nhân mới lớn, còn chưa phát triển đầy đủ, thì vẻ đẹp của Âm Tinh Linh nữ tử chính là vẻ đẹp mặn mà của những người phụ nữ thuần thực. Những nữ tử này, phần lớn sở hữu một thân hình cân đối tới hoàn hảo, khuôn ngực phong mãn căng đầy sức sống, vòng eo thon thả bắt mắt vô cùng, cộng thêm bờ mông tròn trịa câu dẫn lòng người, thật khiến nam nhân vừa nhìn thấy đã muốn phạm tội. Lại nói do đã thoát li Tinh Linh tộc từ lâu, nữ tử Âm Tinh Linh không hề bị gò ép bởi những khuôn phép cổ hủ của bộ tộc kia, đại đa số đều mặc những trang phục kì lạ và...thoáng mát đến mức khiến cho người đối diện thiếu điều muốn nhỏ máu mũi, trực tiếp dụ hoặc chúng nhân.

Nữ nhân ở đâu cũng là nữ nhân, luôn muôn hình vạn trạng, muôn màu muôn vẻ, Âm Tinh Linh nữ tử cổ nhiên cũng như vậy, bất quá họ lại có những tính cách đặc trưng của dân tộc, nên đại khái có thể chia làm hai dạng. Trong đó, dạng thứ nhất là hấp dẫn hơn cả, những nữ tử dạng này phóng khoáng vô bĩ, khoe mắt đong đưa, đôi môi hơi mím, bờ ngực theo từng nhịp hít thở mà nâng lên hạ xuống, đích xác là dụ hoặc người ta tới cực điểm. Họ không theo khuôn phép, chỉ cần nhìn thấy một nam nhân mãn ý, lập tức lả lơi mời gọi, dùng mọi lực thiên phú của mình khiến cho nam nhân đó điên đảo thần hồn. Bất quá, những nữ tử dạng này lại không theo đuổi những cuộc tình bền chắc, thành ra đến cuối cùng, họ vẫn là một cơn gió tự do. Dạng thứ hai, lại ở về thái cực đối ngược, lạnh lẽo tựa băng phong, khuôn mặt luôn tỏa ra một thứ khí thế cự tuyệt người từ ngàn dặm. Bất quá, một khí thế như vậy, lại đặt trên dung nhan kiều mị cùng thân hình nóng bỏng của Âm Tinh Linh nữ tử, lại càng khiến cho nam nhân khát khao giấc mộng chinh phục, muốn có được cảm giác phong quang đỉnh đỉnh khi thuần phục được những nữ tử dạng này.

Nữ tử mà Tử Vũ đang làm phiền, có lẽ thuộc về dạng thứ nhất, phóng khoáng cởi mở. Thế nên, nàng ta không những không thấy bị phiền phức, còn trực tiếp cúi xuống bế tiểu hài dễ thương này lên, trực tiếp ép chặt nó vào người mà thơm lên đôi má khả ái của nó liên hồi. Ai da, cái cảm giác nhu nhuyến khi tựa vào khuôn ngực của Âm Tinh Linh nữ tử đó, chính là giấc mơ mà hàng mấy chục gã nam nhân quanh đó đang thêm thuồng đến chảy nước rãi, không ngờ lại bị thẳng nhóc kia chiếm tiện nghi. Chỉ thấy đôi cánh tay nàng cuối cùng cũng hạ Tử Vũ xuống, môi xinh hé mở, tỏa ra một mùi thơm quyến rũ mê người, khẽ hỏi:

- Tiểu hài tử, rốt cuộc là đệ muốn hỏi gì đây?

Giọng nói của nữ tử này không ngờ lại trong như tiếng khánh ngọc, đồng thời lại mang theo một tiết tấu vui tai vô cùng, khiến người ta vừa nghe đã mê mẩn. Bất quá, Tử Vũ là ai chứ, nó không chỉ là một đứa nhỏ, còn là một Thi Vương, căn bản tinh cảm rất hạn chế, thành ra tịnh không để ý nhiều, chỉ quay lại dò hỏi ý của Trình Tường.

Trình Tường ngấm ngấm quan sát nữ tử này, trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác ước gì ta đây trẻ lại độ...trăm tuổi. Chỉ thấy khuôn mặt nàng xinh xắn như tiên sa, đôi mắt màu nâu lóng lánh, vừa câu dẫn hồn người, lại vừa mang một vẻ gì đó kiêu ngạo diễm lệ. Mũi nàng hơi ọt chút, nhưng khi kết hợp cùng đôi

bờ môi mang một màu đỏ nhạt lại tạo lên một cái gì đó khiến người ta vừa nhìn đã say. Khi nàng cười, mái tóc đen hơi xoăn xòa dài trên đôi bờ vai thon mảnh khẽ rung rung, khiến người nhìn vào vừa thấy sự bí ẩn, đồng thời dấy lên cảm giác muốn khám phá bên dưới sự bí ẩn đó ẩn chứa biết bao nhiêu sự nồng cháy mãnh liệt. Càng dụ hoặc người hơn nữa, là thứ trang phục mỏng tang mà nàng đang bận trên người. Đó là một chiếc áo rất ngắn, bó chặt lấy bộ ngực tròn căng của nàng, ngoài ra chỉ có thêm hai đoạn tay áo hở vai, còn lại hoàn toàn lộ ra vùng da bụng nhu nhuyến tuyệt mỹ. Ngay dưới đó, là một chiếc váy rất mỏng, có thể thấy chỉ là một tấm vải khoác vào để không quá gây ra sự chú ý. Chỉ là, thêm vào một lần vải mỏng mảnh đó, càng khiến cho những sự vật mờ mờ ảo ảo phía bên trong tăng thêm phần dụ hoặc. Nhìn từ dưới lên trên, là một đôi chân trần với những ngón thon nhỏ và gót sen ưu mỹ, cổ chân đeo hai chiếc lắc bạc, rồi vút lên trên là chiếc đùi thon dài, chạy dọc đến một vùng thâm sơn bí ẩn được che đi bằng một chiếc quần rất ngắn. Âm Tinh Linh nữ tử...ai da, thật là khiến người ta khó lòng kiềm chế. Bất quá, Trình Tường dấu sao cũng là một lão đầu gần hai trăm năm tuế nguyệt, sắc tâm trong lòng đã đại giảm từ lâu, chỉ khẽ gật đầu, ra hiệu cho Tử Vũ không cần để ý đến lão.

Tử Vũ được chủ nhân đồng ý, đôi mắt tím nửa trong nửa đục bỗng chốc hơi sáng lên, dùng giọng non nớt hỏi:

- Tỉ tỉ, ta muốn hỏi tại sao da người lại không giống màu da của những người khác!

Ai da, thằng nhỏ này đúng là ngây thơ đến chết người. Nên biết lời nguyên của Tinh Linh thần lên người Âm Tinh Linh tộc chính là mối thù truyền đời của họ, động đến làn da của họ, không phải chửi thề vào mặt của họ rồi hay sao. Bất quá, nữ tử này lại không để ý nhiều đến điều đó, cười nói:

- Chỉ có vậy thôi sao, ta còn tưởng đệ vì thấy ta xinh đẹp mới kêu ta dừng lại chứ. Nước da này bẩm sinh mà có, là đặc trưng của dân tộc ta, đệ xem, có phải đặc biệt hấp dẫn hay không?

Vừa nói vừa cố tình xoay một vòng, bước chân di chuyển cũng theo một giai điệu nhất định, khiến cho không ít kẻ thiếu định lực quanh đó ngã ngửa ra sau, máu mũi phun ra như suối. Ai da, đã đứng yên thì thôi, khi di động, bộ trang phục làm từ thứ vải rất mỏng của nàng chẳng ngờ lại lộ ra không ít những gì nó ẩn giấu bên trong, thật là...thật là một thứ công cụ hại người ta muốn bị giam vào ngục mà...

Tử Vũ trải qua mấy ngày hành trình cùng Trình Tường, đã gặp không ít người, trong bộ não non nớt của nó cũng dần dần hình thành khái niệm xấu đẹp, liền nói:

- Ta hiểu rồi. Tỉ tỉ, người là người xinh đẹp nhất mà ta từng thấy!

Nếu là một người đàn ông trưởng thành khen nàng như vậy, có thể nữ tử này chỉ cười mà bỏ đi, nhưng đây là lời nói phát xuất từ chân tâm của một đứa nhỏ chín tuổi, làm sao mà không khiến nàng vui sướng cho được. Hơn nữa, nhìn thấy vẻ thật thà trong mắt nó, thật khiến nàng ta muốn ôm lấy nó mà nung nấu một phen. Bất quá, nàng cũng biết không nên đứng ở đây quá lâu, liền cười nói:

- Tiểu hài tử, ta tên là Nhã Dạ, đệ tên là gì?

- Tử Vũ.

- Vũ đệ, tỉ có cái này muốn tặng đệ. Hiện giờ tỉ phải đi, sau này có duyên, nhất định chúng ta sẽ gặp lại.

Nói rồi, Nhã Dạ khẽ đưa tay lên vén mái tóc đen dài hơi xoăn ra sau, để lộ đôi tai hơi nhọn của Âm Tinh Linh. Nhẹ nhàng gỡ lấy một chiếc bông tai làm bằng thạch anh đỏ, bên trên có khắc một kí hiệu kì lạ, dịu dàng đeo lên tai cho Tử Vũ. Tử Vũ gật đầu như thay lời cảm ơn, rồi tung tăng chạy về phía Trình Tường, tay đưa lên tai mình như để khoe món quà vừa mới được nhận. Truyện được tại

Nhìn Tử Vũ chạy đi, Nhã Dạ khẽ cười, cũng không hiểu được tại sao mình lại đưa bông tai định thân của gia tộc ột đứa nhóc chín tuổi. Bất quá, nàng vốn định cả đời cô độc phiêu lãng, nên chiếc bông tai đó có giữ cũng vô nghĩa, đưa ột đứa trẻ, sẽ chỉ là một món quà nho nhỏ mà thôi.

Giây lát sau, nàng đứng lên, từng bước chân nhịp nhàng lẫn vào dòng người đông đúc trên đại nhai, để lại phía sau những thanh âm leng keng vui tai lạ lùng.

Nhìn theo bóng dáng của Nhã Dạ khuất dần trong đám đông, Trình Tường cúi xuống Tử Vũ, cười khẽ:

- Người biết cô ta là ai không?

- Là Nhã Dạ.

Tử Vũ đáp, tay vẫn mân mê chiếc bông tai có ám kí mới được tặng.

- Cô ta là một Thanh Âm hệ Pháp sư, thực lực khẳng định đã đạt đến đỉnh phong của Hạ vị thượng cấp Pháp sư. Người đó, sau này phải nhớ kĩ, phạm là Pháp sư thuộc Thanh Âm hệ, khi nói chuyện hoặc đi lại đều theo một giai điệu nhất định, nếu không cẩn thận, họ có thể vô thanh vô tức cướp đi sinh mạng của người khi đang nói chuyện...

Lão chính là muốn nhân chuyện này truyền cho Tử Vũ chút ít kinh lịch giang hồ, liền sau đó đã kể ra không ít đặc tính của Thanh Âm hệ Pháp sư. Thanh Âm hệ Ma pháp là một trong những hệ ma pháp nguyên tố đặc biệt nhất tồn tại trên Vô Tận giới, đồng thời cũng là dòng Ma pháp sư có tốc độ di chuyển cùng lực công kích ngoại công cao nhất. Tất nhiên, lực công kích nội công của họ cũng không thể nghi ngờ, là một trong những hệ khó đối phó nhất thuộc dòng Ma pháp sư.

Vô Tận giới nguyên tố đại khái chia làm Tứ đại thuộc tính, bao gồm: Phong, Địa, Thủy, Hỏa. Bất quá, số nguyên tố thực sự tồn tại trên Vô Tận giới lại không chỉ có vậy, trải qua bao nhiêu vạn năm phát triển, những Ma pháp sư tại thế giới này đã không ngừng tìm hiểu, nghiên cứu, cuối cùng đã phát hiện thêm không ít những nguyên tố khác, như là: Băng, Lôi, Mộc, Quang, Âm... Thanh Âm hệ nguyên tố chính là một trong số đó. Bất quá, số lượng ma pháp sư tu luyện những hệ đặc biệt này ít một cách phi thường, vì nó gian nan vô cùng, lại không dễ hấp thụ được linh khí thuộc về hệ mình muốn luyện. Bởi vậy, trên Vô Tận giới, Ma pháp sư thuộc Tứ đại thuộc tính vẫn là nhiều nhất.

Tử Vũ dụng tâm lắng nghe, âm thầm ghi nhớ tất cả những điều chủ nhân đang nói. Đối với nó, mỗi lời nói của chủ nhân đều là mệnh lệnh tối cao, tuyệt không bao giờ được quên. Thậm chí, bây giờ muốn nó nhắc lại suốt những năm qua chủ nhân đã nói những gì, nó cũng có thể đọc ra vanh vách.

Vừa đi vừa nói, cả hai cuối cùng từ đại nhai của Quyển Long thành rẽ vào một con đường nhỏ, sau đó lại rẽ vào một ngách nhỏ hơn nữa, sau hơn bảy lần như vậy, cuối cùng dừng lại tại một ngôi nhà đóng cửa im ỉm. Tử Vũ nhìn quanh, phát hiện quanh đây không chỉ có một, hai người đang đi bộ, mà ẩn tàng phải vài chục cao thủ. Cũng chẳng để ý, nó lẳng lặng theo sau Trình Tường khi cánh cửa “cọt kẹt” mở ra.

Ngôi nhà vốn đóng cửa, đem lại cho người ta một cảm giác tĩnh lặng vô bờ, không ngờ bên trong lại khá là đông đúc. doc truyện tại . Ở đó, liếc qua một cái, Tử Vũ phải đếm được hai, ba chục người, đang chia thành người hàng, đứng trước mười cái bàn, trên mỗi bàn là một lão nhân đang cặm cụi ghi ghi chép chép, chính là bàn đăng kí của Dạ chiến.

- Đây chỉ là nhóm trưởng của mỗi một nhóm muốn tham gia Dạ chiến, bên ngoài chính là chiến hữu của họ đang chờ đợi.

Trình Tường nói, cũng chẳng thêm thấp giọng, khiến không ít người quay lại nhìn lão. Bất quá, đối diện với chiếc mũ trùm bí ẩn lão đang đội trên người, chẳng ai phát hiện được điều gì. Chỉ sợ, nếu họ nhận ra nhân dạng của Trình Tường, không khéo sẽ lập tức hủy đăng kí mà lập tức cao chạy xa bay khỏi Quyển Long thành.

Đùa kiểu gì vậy chứ, lão là Tử Vong Thánh cấp Ma pháp sư a, đã từng giết chết hơn hai trăm cao thủ thượng cấp hợp công. Đừng nói thi thố với lão, dù lão ho nhẹ một cái, có lẽ cũng khiến mấy kẻ đảm lượng kém lẩn ra ngay tức khắc.

Bất quá Trình Tường cũng không muốn tham gia cuộc thi này, vở vai Tử Vũ, nói:

- Y theo lời ta, tiến lên đăng kí đi.

Tử Vũ lập tức bước tới, thân hình nhỏ thó cùng chiếc mũ trùm đã được kéo lên lại một lần nữa khiến nhiều người phải ngạc nhiên ngoái nhìn.

5. Chương 5: Đại Hồng Nhân

- Lão đầu tử, ta muốn đăng kí tham gia Dạ Chiến!

Chất giọng non nớt của Tử Vũ mang lên khiến lão đầu đang cầm cúi ghi chép danh sách các ứng viên tham gia Dạ Chiến giật mình ngẩng lên. Đưa cặp mắt dò xét kẻ đăng kí có chất giọng lạ lùng cùng vóc dáng nhỏ thó này, lão cảm thấy quái dị vô cùng. Tất nhiên lão không thể đoán ra được đây vốn dĩ chỉ là một đứa nhóc chín tuổi. Ha, đùa kiểu gì chứ, một đứa nhỏ, có thể tìm ra được một nơi thế này sao?

- Tên nhóm, tên nhóm trưởng và các thành viên, lệ phí hai vạn kim tệ, giấy xác nhận của các thành viên trong nhóm về việc chấp nhận thương tích hoặc tử vong...toàn bộ đưa cho ta.

Lão đầu tử đó sau một hồi ngẫm ngẫm quan sát, lại gục đầu xuống, miệng nói đều đều, tay lăm lăm chiếc bút lông chuẩn bị ghi chép. Làm cái nghề này mấy chục năm rồi, loại người nào mà lão chưa từng gặp qua chứ, có ngạc nhiên thì cũng chỉ trong giây lát mà thôi.

- Ta chỉ có một mình!

Tử Vũ y theo lời của Trình Tường, thản nhiên đáp. Nghe thấy vậy, lão đầu tử đó liền ngẩng lên, cặp mắt khê neho lại, nói:

- Tối thiểu phải có năm người mới được, bằng hữu, xin mời ra ngoài tìm ình một vài người bạn đồng hành, kê họ viết mấy thứ giấy tờ mà ta đã nói, sau đó hẵng quay trở lại.

Thâm niên trong nghề, quả nhiên là biết cách nói chuyện.

Tử Vũ cũng không lúng túng, bàn tay múa lên không một cái, miệng lẩm rầm niệm chú, sau đó đột ngột quát khê:

- Xuất!!!

Lập tức, phía sau lưng nó xuất hiện một chiếc hố đen tỏa ra nghi ngút những luồng hắc lưu thập phần quỷ bí, kèm theo những tiếng “lạch cạch” không ngớt. Vừa nhìn thấy vậy, toàn bộ những người có mặt trong sảnh đều giật nảy mình. Đùa gì chứ, đây là nơi đăng kí của Dạ Chiến, xung quanh đã bố trí không biết bao nhiêu đạo cấm thuật, không ngờ có người dám ngang nhiên làm loạn, mà lại còn chỉ trong chớp mắt đã tung ra được một thứ ma thuật quỷ dị...

Ngay khi không khí trở lên khẩn trương tốt độ, từ trong chiếc hố đen bỗng chốc ngoi ra một cái đầu, là một nam tử sắc mặt cứng đờ không chút biểu tình. Nam tử đó sau khi hoàn toàn đã bước ra ngoài hố đen, hiện rõ là một nam nhân Thần tộc anh tuấn phi phàm, toàn thân tán phát một thứ khí thế cuồng mãnh vô bì, lại thập phần chết chóc nguy dị, hoàn toàn không phù hợp với thân phận Thần tộc của hắn.

Liền sau đó, từ hố đen còn bước ra thêm ba người nữa, chừng như là hai nhân loại và một Hung nhân. Tất cả đều là cương thi do Trình Tường thu thập được, nay truyền lại cho Tử Vũ làm vật phòng thân.

Lại nói mấy năm gần đây, Trình Tường cuối cùng đã có những bước tiến độc đáo phi thường trong lĩnh vực Tử Vong Ma pháp Triệu thi thuật. Hiện tại, lão đã tìm được cách kết hợp một cách hoàn hảo Triệu thi thuật trên diện rộng của Vong Linh Pháp sư và Khiển thi thuật đối với từng Cương thi của Tử Linh Ma đạo sĩ, cùng một lúc có thể triệu ra gần chục Cương thi, đồng thời điều khiển chúng một cách dễ dàng. Tất nhiên, đối với những Cương thi vốn là cao thủ tuyệt đỉnh, việc triệu ra sẽ tốn một lượng ma lực không nhỏ, nên hiện tại, đối với Tử Vũ, chỉ là cùng lúc triệu ra được bốn tên cao thủ tương đối mà thôi.

Nói là tương đối, đó chỉ là so với một Ma pháp sư thánh cấp như Trình Tường, hay như một Thi Vương như Tử Vũ, còn ngoài ra, thực lực của mấy tên Cương thi này khi còn sống, tuyệt đối có thể đứng trong hàng ngũ từ hạ vị đến trung vị cao cấp cao thủ.

Không lí tới sự khùng bố trong ánh mắt của mọi người xung quanh, Tử Vũ lại cất lên chất giọng non nớt:

- Thế nào, ta giờ đã có 5 người, có thể tham gia được chưa?

Lão đầu tử ghi danh dẫn đo một hồi, còn chưa biết tính sao, thì từ trong căn phòng sau lưng lão, một thanh niên nhân loại bước ra, nói:

- Huỳnh thúc, cứ để vị bằng hữu đây ghi danh đi.

Nói xong, cặp mắt sắc sảo khê liếc qua Tử Vũ một cái, rồi lại quay người bước vào trong phòng, phong thái thập phần ung dung tiêu sái. Nếu là người có chút kiến thức ở Quyển Long thành, hẳn có thể lập tức nhận ra y chính là Tam thiếu gia của Hàn Gia, chủ nhân của tòa cổ thành này. Còn phải nói, một thịnh hội lớn như Dạ Chiến, nếu không có được sự đồng ý của chủ thành, làm sao có thể tồn tại tới hơn năm trăm năm mà không gặp bất trắc. Nói không chừng, Dạ Chiến lại chính do Hàn Gia đứng sau chủ trì cũng nên.

Có lệnh của chủ nhân, lão đầu tử được gọi là Huỳnh thúc liền mau mắn ngồi xuống, nói:

- Vậy thì vị huynh đệ này, xin hãy nêu tên tuổi, tên nhóm, đồng thời kí vào giấy chấp nhận thương tích và tử vong.

- Ta tên Tử Vũ, tên nhóm là Tử Vong.

Chất giọng non nớt lại lạnh lẽo muôn phần ấy, thốt ra hai chữ “Tử Vong”, không khỏi làm cho chúng nhân trong phòng cảm thấy có phần uy hiếp. Ai da, cái tên quái vật có chất giọng non choẹt này chui ở đâu ra vậy, làm sao lại có thể cùng lúc triệu ra bốn cương thi thực lực bất nhược như vậy chứ?

Chúng nhân căn bản không thể nghĩ ra cái tên “quái vật” đó mới chỉ có chín tuổi đầu.

Bước ra khỏi không gian có phần bí bức ngột ngạt của phòng đăng kí, Tử Vũ và Trình Tường lập tức khởi thân quay trở về khách điểm. Giờ đã là giữa trưa, chính là giờ dùng cơm của đại đa số tộc người. Cả hai vốn dĩ không có nhiều nhu cầu ăn uống, nhưng thưởng thức mỹ vị của những món ăn ngon thực sự cũng là một loại hưởng thụ mà lão đầu tử muốn kiệt tác” của mình được trải qua.

Sau khi rẽ qua ba bốn góc ngách nhỏ hẹp ẩm thấp, cả hai cuối cùng cũng bước được ra đại nhai của Quyển Long thành. Hiện tại đã là chính ngọ, là một trong hai khoảng thời gian đường phố trong thành ít đông đúc nhất, bởi lẽ phần lớn cư dân lẫn khách thập phương đều đang dùng bữa, không ở nhà thì cũng trong các phạm điểm. Ngoài ra, vào lúc xâm xẩm tối, đường phố của Quyển Long thành cũng đặc biệt ít người qua lại, chính là cùng một loại với nguyên nhân ở trên.

Trình Tường nhìn Đông ngó Tây một hồi, cuối cùng dẫn Tử Vũ vào trong một tòa khách điểm thuộc loại lớn nhất Quyển Long thành. Ở thì có thể tuyên toàng một chút, chỉ cần sạch sẽ là chấp nhận được, nhưng không ăn thì thôi, đã ăn nhất định phải ăn ngon.

- Lão gia, công tử, không biết hai vị muốn trọ hay dùng bữa.

Điểm tiểu nhị vừa nhác thấy bóng hai người, liền lập tức sà tới đón đả. Đến vào giờ này, mười phần hết chín phần là dùng bữa rồi, nhưng hẳn vốn đã có thâm niên trong nghề, đầu dám tỏ ra mình thông minh, vẫn nhũn nhặn chào mời.

- Dùng bữa!

Trình Tường từ lúc rời khỏi những ngõ ngách nhỏ, đã cùng với Tử Vũ cỡi chiếc mũ trùm đầu ra. Lão căn bản đâu có sợ ai, việc đội mũ, chỉ là sợ có người nhận ra lão rồi cản trở không cho Tử Vũ đăng kí mà thôi.

Điểm tiểu nhị nhanh chóng dẫn cả hai lên lầu hai, sau đó sắp xếp cho họ ở một bàn sát với ban công, rồi đứng một bên đợi cả hai gọi món. Trình Tường đúng là lão đầu đã sống tới hai trăm tuổi, cái gì cũng vô cùng sành sỏi, nói:

- Lấy cho ta một đĩa “Hồng Ngư đoạt bảo”, hai chén “Ngũ sắc hào quang” thang, thêm vào một chén lớn “Mai hương”, cuối cùng là một vò “Quyển Long Hắc tửu”. Các ngươi là khách điểm lớn, những thứ này chắc không cần ta phải chỉ nên làm thế nào?

Điểm tiểu nhị lập tức toàn thân giật bắn lên một cái. Cái lão già này, vừa nhìn đã biết là người phi thường, không ngờ vừa mới gọi món đã điểm ra Tam đại mỹ thực cùng Đệ nhất danh tửu của Quyển Long thành. Ai da, khách điểm này tuy lớn, nhưng có đủ những món đó không thì một tên tiểu nhị như hẳn căn bản làm sao quản được, lại nhìn thấy cặp mắt sắc lạnh của Trình Tường, vội vàng cúi đầu thưa gửi:

- Lão gia, mấy món ngài vừa gọi đích thực đều là cao lương mỹ vị nổi tiếng của Quyển Long thành, bất quá trừ “Quyển Long Hắc tửu” bốn điểm đã hết từ lâu ra, hầu như cả chục năm nay chưa có ai dùng đến, tiểu

nhân nhất thời không biết nhà bếp có đáp ứng được không, đành phiền ngài phải chờ một chút, cúi mong lão gia tha tội!

Trình Tường thấy tay ra hiệu cho tên tiểu nhị lui ra, lão tất nhiên là biết mấy món mình vừa gọi trân quý vô cùng, người bình thường làm sao dám gọi, thậm chí còn chưa từng nghe qua, nên cũng không muốn làm khó hân. Lại nhớ năm đó lão vì mấy món ăn này, đã đại náo một trận, khiến Quyện Long thành một phen điều đứng, thật là có quá nhiều kỉ niệm. Giờ cả vài chục năm mới trở lại đây, làm sao có thể bỏ qua không thưởng thức chúng cho được.

Tử Vũ căn bản không có nhu cầu ăn uống, chỉ là đối với thức ăn, nó vẫn có cảm giác ngon dở. Hơn nữa, trên đường đi lại nghe Trình Tường không ngừng giới thiệu về mấy món này, tựa hồ còn tuyệt vời hơn cả thứ “kẹo” nhìn thấy mà không nhai được của nó, nên cũng có một tâm lí mong chờ.

Mấy câu trao đổi của Trình Tường với điểm tiểu nhị căn bản không lớn, nhưng trên lầu hiện tại lại có không ít cao thủ tu vi khó dò, thành ra không ít người phải quay lại đánh giá hai thầy trò lão. Tử Vũ cố nhiên không để ý, Trình Tường thì căn bản không để họ vào mắt, thành ra cũng chẳng thêm quan tâm. Bất quá, vừa lúc đó, từ dưới lầu lại có người bước lên, không ngờ chính là Hàn Tam công tử của Hàn gia đã chấp nhận cho Tử Vũ tham gia Dạ chiến khi này.

Y vừa bước lên lầu, phong thái tuấn dật tiêu sái lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, trong đó có không ít những vị cô nương đang độ xuân thì, biến tòa lầu các vốn yên tĩnh nổi lên những trận rì rào nhỏ.

Có điều, y lại không đi một mình. Chỉ thấy y khẽ cúi người, cử chỉ khiêm cung hữu lễ, đưa tay mời một người khác tiến lên. Người đó vừa xuất hiện, cả tòa lầu các như bừng sáng, chính là một tuyệt thế mỹ nhân, hoàn toàn có thể so sánh với Nhã Dạ mà ban sáng Tử Vũ đã gặp.

Vị cô nương này trạc độ đôi mươi, phong thái cao nhã quý phái, khuôn mặt xinh đẹp thoát tục, hoàn hảo đến mức tận thiện tận mỹ. doc truyện tại . Toàn thân nàng tán phát một thứ khí thế thần thánh vô bì, lại thanh khiết cao sang, khiến cho người khác vừa mới nhìn thấy đã rung động trong lòng, bất tri bất giác sinh ra một cảm giác ngưỡng mộ tôn thờ.

Lại thấy đôi môi xinh xắn khẽ nở nụ cười, thật có thể khiến cho Mĩ lệ nữ thần nhìn thấy cũng phải ghen tị, đồng thời làm cho toàn thể nam nhân trong lầu các, trừ thầy trò Tử Vũ, đều trở nên ngây ngốc thất thần.

Hàn gia tam công tử cố nhiên bản lĩnh hơn người, tuy cũng say đắm vẻ mĩ lệ thanh tao của nữ tử nọ, nhưng vẫn giữ được phong phạm của bậc quyền quý, nhỏ giọng thốt:

- Giang tiểu thư, xin mời theo lối này!

Thiếu nữ gật đầu, rồi cùng với Hàn gia tam công tử bước tới một chiếc bàn đặc biệt hoa lệ ở ngay cạnh bàn thầy trò Tử Vũ, dường như đã được sắp đặt từ trước. Tử Vũ cố nhiên không ngây ngốc như những nam nhân khác, nhưng dấu sao vẫn là một đứa trẻ, nhìn thấy một tạo vật xinh đẹp như thế, lập tức bị cuốn hút, không ngừng nghiêng đầu nhìn sang nàng.

Phát hiện tiểu hài tử này nhìn mình chăm chú, Giang tiểu thư bỗng chốc cảm thấy thú vị, liền cười với nó một cái, lập tức khiến Hàn gia tam công tử cũng chú ý đến nó. Vừa mới liếc mắt qua, y đã giật mình thảng thốt, vóc dáng này cùng bộ y phục kia, sao mà giống với tên quái dị đã gây náo loạn ở phòng đăng kí Dạ chiến sáng nay đến thế. Bất quá, trước mặt mỹ nhân, y cũng không thể thất thố, chỉ đành ngấm ngấm quan sát hai người họ mà thôi.

Được một lúc, ba bốn nha hoàn xinh đẹp thi nhau bưng ra không biết bao nhiêu món ngon vật lạ, rõ ràng khiến Hàn gia tam công tử phải dụng tâm không ít. Bất quá, Trình Tường và Tử Vũ lúc này đã hướng sự chú ý sang nơi khác, chính là tên điểm tiểu nhị khi này đã quay lại, cùng với một nam nhân trạc độ tứ tuần bận y phục hỏa sư.

- Thỉnh lão gia xem xét, gia phụ chính là người cuối cùng biết cách chế biến mấy món ăn mà người yêu cầu, chỉ là người đã không may qua đời vì bạo bệnh, tiểu nhân hiện giờ chỉ còn công thức đã thử vài lần vẫn chưa mãn ý. Có điều, nếu ngài kiên quyết muốn ăn, tiểu nhân nhất định sẽ dốc hết sức mà thử một phen.

Không để tên tiểu nhị nói mấy lời mào đầu, vị hỏa sư nọ đã thẳng thắn nói luôn, hiển nhiên là người nóng nảy ít học. Bất quá, sự bộc trực này lại không làm phiền lòng Trình Tường, liền thông thả nói: Bạn đang đọc chuyện tại

- “Hồng Ngư đoạt bảo” cái quan trọng là nguyên liệu phải tươi, tốt nhất là cá mới được bắt lên từ Hồng Giang không quá nửa canh giờ. Ngoài ra, khi chế biến lại phải không ngừng thay đổi mức độ của lửa, khi mới cho cá vào nhất định phải là lửa lớn nhất, sau đó hạ dần nhiệt độ, đến khi cho gia vị lại một lần nữa tăng lên. Cái chính yếu là, năm phút trước khi vớt cá ra, phải tắt hoàn toàn lửa trên bếp, sau đó mới một lần nữa dùng lửa riu riu nung sơ qua một lần...

Lão sống đã cả hai trăm năm, đối với những thứ yêu thích đều có nghiên cứu một cách kỹ lưỡng, hiện tại không ngờ lại đem ra truyền nghề ột tên tiểu hỏa sư. Tiếp đó, lão nói liền một mạch tới mười lăm phút về cách chế các món ăn mà mình yêu cầu, khiến cho hỏa sư nọ không ngừng gật đầu, thiếu điều muốn gãy cả cái cần cổ. Hẳn dầu sao cũng là đại hành gia trong nghề, làm sao không biết những gì lão già này đang nói đều là bí mật nhà nghề mà mỗi một đầu bếp đều giữ rịt lấy làm của riêng chứ. Hỏa sư gia đã thế, tên tiểu nhị làm sao dám lên tiếng, liền len lén lui ra đằng sau, dựa vào sự tinh minh của mình, đã quyết định phải gọi ngay chủ nhân ra xem.

Đại khách điểm này ngày hôm nay không ngờ lại được một vị đại hồng nhân ghé thăm.

6. Chương 6: Mĩ Thực Danh Tửu

Sau khi tên hỏa sư vừa cảm ơn rồi rít vừa mau lẹ lui xuống bếp chuẩn bị món ăn, Trình Tường thần nhiên phớt lờ ánh mắt kì quái của mọi người, quay qua Tử Vũ:

- Nói cho ta biết thân phận của tiểu lão đầu ngồi bàn thứ hai bên tay trái!

Tử Vũ liền nghiêng đầu qua nhìn, chỉ thấy đó là một lão nhân mình hạc xương mai, mái tóc lấm chắm sợi bạc nói lên lão chỉ ít cũng đã sáu, bảy chục tuổi. Bất quá, đối với Trình Tường mà nói, thì đó đúng là một hậu bối, gọi bằng tiểu lão đầu cũng không có gì sai.

Trình Tường sau cuộc gặp gỡ ban sáng giữa Tử Vũ và Nhã Dạ, đã quyết định truyền thụ cho nó toàn bộ kinh lịch giang hồ mà mình có được sau bao năm bôn tẩu. Phải biết rằng đối với một cá nhân cường giả mà nói, sự từng trải là điều quan trọng nhất tiếp sau thực lực. Không có kinh nghiệm giang hồ, thì dù võ công có cao đến mấy, e rằng cũng khó tránh phải cảnh bị người khác lừa gạt, nghiêm trọng hơn là hoàn toàn có thể mất đi sinh mạng.

Kinh nghiệm đầu tiên, đó chính là sự quan sát. Dựa vào óc quan sát, cộng thêm vốn kiến thức phong phú, một cao thủ hoàn toàn có thể nhận ra đối phương thuộc lộ nào, môn phái ra sao, võ công cao hay thấp, tính tình nóng nảy hay bình hòa... Trên đường tới đây, Trình Tường đại khái đã giới thiệu sơ qua cho Tử Vũ, hiện giờ chính là khảo nghiệm sự tiếp thu của nó đối với vấn đề này.

Tử Vũ neho neho đôi mắt màu tím, chiếu theo phương pháp được Trình Tường truyền thụ, kín đáo quan sát lão nhân nọ. Lão nhân đó tuổi tác đã cao, nhưng da dẻ hồng hào, hai mắt có thần, đôi tay không ngờ lại tinh oánh như ngọc, rõ ràng là một cao thủ. Theo hiểu biết của Tử Vũ, để giữ được đôi tay như vậy, phi Đông Phương Vô giả chuyên luyện nội ngoại song tu, sở trường chưởng, trảo, chỉ, công lực thường xuyên dồn vào lòng bàn tay, tịnh không có khả năng khác. Quan sát thêm một lúc nữa, Tử Vũ liền xoay qua Trình Tường, nói:

- Chủ nhân, người này là Đông Phương Vô Giả, võ công chuyên luyện nội ngoại song tu, sở trường công phu sử dụng đôi tay. Dựa vào tình mang phát xuất từ nhân thân của lão, con đoán định lão thuộc khoảng từ Trung vị đến Thượng vị trung cấp cao thủ. Ngoài ra, lão có tật ở chân trái, xuất thân danh môn, tính tình hiền lành, không kiên nhẫn, thiếu quyết đoán...

Nó nói một tràng, căn bản khiến cho Trình Tường gật đầu không ngớt. Ai da, cái thằng nhóc này đúng là dạy được, thông minh như vậy chỉ e thiên tài như lão lúc bằng tuổi nó cũng không được tới một phần mười.

- Nguyên do?

- ...khi lão ngồi trọng lượng dồn nhiều sang bên phải, từ đó có thể thấy chân trái lão có tật, bàn chân không chạm đất. Y phục lão mặc được may khéo léo, là hàng thượng phẩm, cử chỉ lại khoan thai, không thể là loại vô biên thô lỗ. Khi nãy, lúc đợi tiểu nhị mang trà đến, tên tiểu nhị đó lại quên khuấy đi mất, sớm đã khiến lão nhấp nhồm không yên, nhưng do bản chất hiền lành, không tiện quát tháo, hai ba lần tính gọi tiểu nhị đó hỏi, nhưng rồi lại thôi, chính là biểu hiện của sự thiếu quyết đoán.

Vuốt chòm râu bạc phéch, Trình Tường cười lên mấy tiếng đắc ý phi thường. Có một đồ đệ như vậy, có sư phụ nào lại không cao hứng kia chứ. Hơn thế nữa, Tử Vũ đâu chỉ là đồ đệ, còn là tâm huyết cả đời của lão.

Kĩ thuật quan sát này, đến Trình Tường cũng không thể làm tốt hơn được. Theo thời gian, khi kinh nghiệm cùng kiến thức của Tử Vũ tăng lên, thời gian cùng phương pháp quan sát sẽ càng hoàn mỹ, đến lúc chỉ nhìn qua đã biết đối phương thuộc loại người nào, là lão có thể yên tâm cho nó một mình tung hoành giang hồ. Nên biết, cao thủ tuy có thể sử dụng linh thức dò xét đối phương, nhưng rất dễ khiến đối phương phát hiện ra. Thêm vào đó, việc dò xét bằng linh thức chỉ dừng lại ở việc đánh giá thực lực, làm sao có thể so sánh với việc dùng óc suy luận trực tiếp quan sát được.

- Được rồi, vậy cô nương kia, thân phận thế nào?

Trình Tường lại tiếp tục hỏi, lần này mục tiêu chính là thiếu nữ mỹ lệ xuất hiện cùng Hàn tam thiếu gia. Cuộc đối thoại của lão với Tử Vũ, căn bản không cấm người khác nghe thấy, bởi vì Trình Tường không hề thiết lập đạo cấm chế nào cả, thành ra nãy giờ, thầy trò lão đã làm toàn bộ tòa lầu các này kinh ngạc không ngớt. Gì chứ, tiểu hài tử đó cùng lắm cũng chỉ mới chín mười tuổi đầu, làm sao lại có mắt quan sát sắc bén đến vậy? Ai da, xem ra lai lịch của lão đầu tử này cũng thật không đơn giản mà.

Lần này, đối tượng lại chính là tiền nữ vừa mới xuất hiện, lập tức làm cho bầu không khí vốn đang hơi ồn ào chìm vào tĩnh lặng. Không ai trong số những người có mặt ở đây không căng tay lên lắng nghe, kể cả bản thân Hàn tam thiếu gia cùng nữ tử nọ. Cổ nhiên, mỗi người trong số họ lại có những cảm xúc khác nhau, tò mò nhất tất nhiên vẫn là “nạn nhân” rồi.

Tử Vũ trực tiếp đưa mắt về phía vị Giang tiểu thư nọ, quét lên quét xuống một hồi, bộ óc chín tuổi vốn đã nhồi đầy đủ loại kiến thức không ngừng đưa ra những nhận xét phán đoán, cơ bản không để ý đến thái độ của người khác, bao gồm cả người mà nó đang nhìn.

Trong mắt của một đứa trẻ, nữ tử này khẳng định xinh đẹp vô cùng, so sánh với Nhã Dạ tỉ tỉ đã tặng nó chiếc hoa tai không hề thua kém một mảy. Nàng thấp hơn so với Nhã Dạ khoảng vài phân, nước da trắng muốt, cử chỉ ưu nhã ung dung, cao quý mà không ra vẻ, khẳng định xuất thân từ tầng lớp quý tộc. Nhìn xuống rồi lại quét lên, đôi mắt của Tử Vũ cuối cùng mới dừng lại trên khuôn mặt thanh tao xinh đẹp của nàng, lướt qua đôi môi hồng đào, chiếc mũi dọc dừa, sự chú ý của nó tập trung cả vào chiếc khuyên nàng đeo bên tai phải. Liền đó, ánh mắt nó quét xuống bờ vai trái, sau một hồi quan sát mới dám khẳng định suy đoán của mình, liền quay sang Trình Tường, nói:

- Chủ nhân, nàng ta chính là Nhị công chúa của Lạc Việt vương triều!

Nữ tử nọ vốn đã bị đôi mắt của thằng nhóc chín tuổi này nhìn tới phát nhột, tuy không đến mức khó chịu nhưng tuyệt cũng không thoải mái, giờ nghe một câu phán đoán này của Tử Vũ, lập tức toàn thân kịch chấn. Chú nhóc này cũng thật kì quái a, sao lại nhìn ra thân phận của nàng được chứ? Còn may cho nàng Hàn tam công tử vốn là người cẩn thận, đã bố trí một đạo kết giới quanh hai chiếc bàn, nên những lời vừa rồi cũng không có ai ngoài bốn người nghe thấy.

- Hảo! Làm sao mà người nhận ra?

Trình Tường vỗ đùi cười nói, cặp mắt sắc như lưỡi dao liếc qua Hàn tam công tử một cái khiến y toàn thân phát lạnh, đồng thời một luồng ma lực vô thanh vô tức công vào hải não của y. Bất quá, y cũng không phải hạng bất tài vô dụng, lập tức tập trung tinh thần xuất ra một luồng chân nguyên lực cố gắng chống đỡ. Chỉ

trong giây lát, từng giọt mồ hôi trên trán Hàn tam công tử đổ xuống không ngừng, hải não như bị cắn xé bởi vạn vạn oan hồn, đau đớn đến mức y muốn hét lên cũng không hét nổi.

Lạc Việt Nhị công chúa đang ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh này bất giác trong lòng cũng phát run. Nàng tuy quen Hàn Kiếm Văn chưa lâu, nhưng cũng biết hẳn thực lực bất nhược, đã sắp đột phá Hạ vị mà bước lên Trung vị cao cấp cảnh giới, không ngờ lão già đó chỉ bằng một chiêu đã khiến hẳn bại không còn manh giáp. Lạc thần tại thượng, sức mạnh này không phải chỉ Thánh cấp cao thủ mới có hay sao, sao đột nhiên Quyện Long thành lại xuất hiện loại quái vật này chứ?

- Chủ nhân, trước hết con nhìn thấy khuyển tai của nàng ta có hình Lạc điểu, lại khắc một chữ “Nhị”, biết rằng nàng ta thuộc Lạc Việt quốc, trong nhà xếp hàng thứ hai. Tiếp đó, dựa vào khí chất cao nhã của nàng ta, con đoán hẳn nàng ta phải thuộc hoàng thất, sau khi phát hiện hình xăm Lạc Điểu trên vai trái nàng, con đã có thể khẳng định...

- Hảo...Chà, thời gian vừa đủ rồi, nếu tên hỏa sư đó dạy được, chắc cũng sắp đem món ăn lên...

Trình Tường cười cười vuốt râu, thu lại ma pháp “Vạn Ma Ám Niệm” đang khiến Hàn Kiếm Văn đau khổ sắp chết kia, khuôn mặt tịnh không chút biểu tình.

Hàn Kiếm Văn dĩ nhiên không phải thằng ngu, thực lực của lão già đó tuyệt đối phải thuộc Thánh cấp cao thủ, hẳn làm sao còn dám ho he. Còn may lão già đó chỉ định dạy hẳn một bài học, nếu không e rằng cả đời này hẳn cũng dừng hồng nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

Quả nhiên Trình Tường không đoán sai, lão vừa dứt lời, tên hỏa sư đó đã quay lại, trên tay khệ nệ bưng một mâm thức ăn, khẳng định là những món mà lão yêu cầu. Bất quá, y lại không chỉ tới một mình, còn có chủ nhân của khách điểm cũng đang vội vội vàng vàng bước tới, trên tay không ngờ còn cầm một bình rượu tuyền một màu đen.

Đợi tên hỏa sư đặt mâm thức ăn xuống bàn, vị chủ khách điểm đó cũng nhanh nhẩu dâng lên bình rượu, nói:

- Đại sư, bình “Quyện Long Hắc tửu” này chính là bảo vật truyền đời của dòng họ tiểu nhân, nay Hưng Long khách điểm được đại sư ghé qua, đúng là vận may ngàn năm có một, xin kính cẩn mời ngài dùng thử. Ngoài ra, bữa ăn này cũng toàn bộ miễn phí, mong đại sư nhận cho.

Y thấy Trình Tường thông thạo cách nấu các món ăn bí truyền như vậy, chắc chắn phải là đại hành gia trong nghề, nên mới tôn lão lên làm đại sư. Có thể mở ra một khách điểm lớn như vậy trên đại nhai của Quyện Long thành, y cố nhiên phải biết cách kinh doanh. Trời ơi, với ba món viên hỏa sư của y vừa mới học được, đừng nói là một bình “Quyện Long Hắc tửu” hay một bữa ăn, dù đem lợi nhuận mười năm kinh doanh đem dâng lên cho lão, trong vòng mười ngày nữa tháng tuyệt đối có thể thu lại cả vốn lẫn lãi.

Trình Tường tất nhiên không khách sáo, đỡ lấy bình rượu từ tay chủ khách điểm, rồi xua xua tay bảo y lui ra. Ai da, vừa đụng vào cái bình rượu này, không ngờ con sâu rượu đã chết mấy chục năm nay trong bụng lão lại cự quậy sống dậy, há miệng gào thét không ngừng. Trình Tường làm sao có thể “bạc đãi” nó, bèn lấy ra từ trong bọc hai chiếc chén làm bằng hắc ngọc ngàn năm, chính là bộ chén chuyên dành để uống “Quyện Long Hắc tửu”.

Tất cả những động thái vừa rồi trên bàn của Trình Tường làm sao qua được mắt chúng nhân đang có mặt tại tòa lâu các này. Bất quá, ai trong số họ cũng chỉ đành nuốt nước bọt đánh ực một cái mà thâm ghen tị trong lòng, tuyệt không dám sinh sự trước khí độ bá giả của lão đầu tử đó.

Hàn Kiếm Văn Hàn tam công tử thì khỏi phải nói, trong lòng rầu rĩ muốn chết, bao nhiêu lời hay ý đẹp vốn định dùng để tán tụng về mỹ lệ vô song của Lạc Việt Nhị công chúa cũng đành nuốt vào trong bụng. Vừa mới mất mặt đến vậy, y dù da mặt có dày đến đâu cũng phải tịnh dưỡng hai ba ngày mới có thể tiếp tục bàn tới chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Ngược lại, Lạc Việt Nhị công chúa lại tỏ ra vô cùng hứng thú. Đã từ lâu nàng nghe nói đến Tam đại mỹ thực cùng Đệ nhất danh tửu của Quyện Long thành, nay được tận mắt chứng kiến, làm sao lại không tỏ ra thích thú cho được.

Lại nói Trình Tường khi đó đã từ từ mở nắp bình “Quyện Long hắc tửu”. Tức thì cả tòa lâu các ngào ngạt mùi vị nồng đậm của loại Đệ nhất danh tửu thành Quyện Long. Thật là danh bất hư truyền, mùi rượu vừa đậm, vừa cay, sau khi xuyên qua mũi không ngờ có thể mang lại cho người ngửi một cảm giác thông thoáng sáng khoái đến ngây ngất. Mới ngửi đã vậy, có thể tưởng tượng ra lúc uống vào sẽ tuyệt diệu đến chừng nào...

Cả tòa lâu các như say đi theo hơi rượu, chỉ trừ có một người, chính là Tử Vũ. Ai da, thiên tài thì thiên tài, nó cũng chỉ là một thằng nhóc chín tuổi, làm sao có thể thưởng thức cái loại thức uống chỉ dành cho người lớn này chứ. Bất quá, những món ăn trên bàn kia lại vô cùng hấp dẫn với nó, liền liên tục đưa mắt nhìn Trình Tường.

Trình Tường làm sao không hiểu ý, liền gật đầu một cái, rồi từ từ nâng chén Hắc tửu lên miệng, chậm chậm nhấp nhấp uống cạn. Tức thì, cổ họng lão như bị thiêu cháy bởi một luồng nhiệt lưu, liền sau đó khi xuống đến dạ dày lại trở lên mát lạnh sáng khoái lạ lùng. Đồng thời dư vị vừa nồng vừa cay cứ bện chặn trong miệng của lão, đến khi tan ra lại hóa thành một vị ngọt dịu dịu cứ thế cứ thế thấm vào đầu lưỡi. Ai cha cha, “Quyện Long Hắc tửu” đúng là “Quyện Long Hắc tửu”, sau khi kết hợp với Thiên Niên Hắc Ngọc Bôi thật khiến người ta muốn say cả đời mà...

Về phần Tử Vũ, tạm thời quên mất vẻ lằng lằng của Trình Tường, bàn tay nhỏ xíu nhấc từng cái mâm một lên, tức thì mùi thức ăn quyến rũ phi thường vốn bị giam cầm trong đó tức tốc xuất khai, kích thích vị của toàn bộ những người có mặt tại tòa lâu các. Người có chút khí độ thì len lén nuốt nước bọt, kẻ thô tục không ngờ lại mũi hít miệng chảy rãi, tọ ra một loạt cảnh tức cười phi thường. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

“Hong Ngư đoạt bảo” nguyên được chế biến từ loài Hong Ngư chỉ tồn tại trong dòng Hong Giang. Món ăn này xuất phát từ món cá sốt, được đầu bếp khéo léo dùng năm loại nhiệt độ lửa, làm cho chỗ cần giòn thì giòn, chỗ cần dai thì dai, kết hợp với thứ nước sốt đặc biệt chế từ quả hạnh đào đặc sản của Quyện Long thành, tạo ra một hương vị béo mà không ngậy, cay mà không nồng, cắn một cái là miếng cá như tan ra trong miệng, thấm vào đầu lưỡi, khiến người thưởng thức có cảm giác như đang bay trên mây. Sở dĩ gọi là “Hong Ngư đoạt bảo”, chính là vì món ăn này được tạo hình như hai con cá đang vây quanh một viên trân châu, viên trân châu chính là bọc nước sốt, làm từ cơm dừa non, chỉ bị chọc vỡ, chan nước sốt lên cá khi có người thưởng thức.

“Mai Hương” thì đơn giản hơn nhiều, chính là món cơm mà đại đa số các dân tộc tại Đông Phương lục địa sử dụng làm món ăn chính. Bất quá, loại gạo cùng cách nấu loại cơm này có chút đặc biệt. Chính là dùng lúa non gieo trên một mảnh đất đã từng trồng mai, trong lúa có mùi thơm của hoa mai, đến khi chế biến lại phải tẩm ướp qua tám mươi một loại gia vị chỉ có thể tìm thấy ở ngọn núi phía sau Quyện Long thành, khó thì không khó, nhưng cần sự tỉ mỉ và kỹ lưỡng vô cùng. Đến khi thành công, món cơm này chính là tuyệt tác trong những tuyệt tác, hạt cơm vừa thơm mùi mai, lại dẻo dai ngon ngọt, ăn một muỗng là có cảm giác những hạt cơm ấy đang nhảy múa trong miệng mình, không thể kiềm nén mà xúc thêm muỗng thứ hai.

Nếu như hai món đầu được trình bày vô cùng bắt mắt, thì món thứ ba, “Hào quang ngũ sắc thang” lại trông rất đơn giản. Hơn nữa, hào quang ngũ sắc chẳng thấy đâu, chỉ thấy tuyền một màu đen đùng đục, thật khiến người ta khó hiểu.

Tử Vũ tất nhiên cũng không hiểu, liền quay qua Trình Tường đã rót đến chén rượu thứ mười sáu, đang không ngừng hít qua hít lại.

- Chủ nhân, đây là “Hào quang ngũ sắc thang” sao?

Trình Tường nghe nói liền bỏ chén rượu xuống, nhìn chăm chăm vào bát thang, đoạn gật gù liên hồi, nói:

- Tên thô lỗ đó không ngờ lại dạy được. Tử Vũ, để ta cho ngươi coi bí mật của bát thang này!

Nói đoạn phát tay một cái, khiến cho tấm rèm cửa ở sau lưng bị vén sang một bên. Lúc này đang là quá Ngọ một chút, ánh mặt trời chênh chếch chiếu xuống tòa lâu, xuyên qua cửa sổ, đổ đầy lên bàn của hai thầy trò Tử Vũ. Đọc truyện tại . Lập tức, chén thang vốn tuyền một màu đen đột ngột phát sinh biến hóa, dưới ánh nắng lung linh bắt đầu hiện ra năm loại hào quang màu: lục, lam, chàm, kim, tím, khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã không thể kiềm chế mà “ồ” lên một tiếng thán phục. Bí quyết của chén thang này chính

là năm viên trân châu đa sắc đặt dưới đáy bát, bên trên lại phủ một lớp thạch màu đen, chỉ dưới ánh sáng mới lộ ra vẻ đẹp huyền ảo vốn có. “Hào quang ngũ sắc thang” vốn là một món canh giải nhiệt, vừa uống vào miệng đã cảm nhận được vị thanh mát ngon ngọt khôn tả, đánh tan sự vất vả nóng bức của người lữ hành. Hương vị thanh mát đó, kèm theo vị chua, cay, mặn, ngọt, bù của năm viên trân châu dưới đáy bát, tan ra trong vòm miệng, mang lại những xúc cảm tuyệt diệu nhất đến với đầu lưỡi của người thưởng thức.

Tử Vũ lim dim cảm nhận vị ngon của từng món ăn, bao nhiêu cảm xúc lộ hết ra khuôn mặt non nớt, khiến cho những thực khách xung quanh nhìn thấy thì ghen tị và thèm thuồng đến mức vừa nghiêng răng vừa chảy nước rãi. Cạnh đó, lão đầu Trình Tường lại thả hồn đắm đuối với mấy vị tửu tiên, cánh mũi phập phồng hít lấy hít để hương vị đã trăm năm không được thưởng thức, thậm chí cuộc đời quả thật có nhiều cái đáng để hưởng thụ.

Đến khi hai thầy trò Tử Vũ thoát khỏi cơn xúc cảm mỹ vị, những thực khách trên lầu đã thừa đi rất nhiều, Hàn Kiếm Văn cùng Lạc Việt Nhị công chúa cũng đã rời khỏi tự lúc nào.

7. Chương 7: Dạ Chiến Chi Khởi

Hiện tại là trung tuần tháng năm, Dạ Chiến khởi đầu vào tháng sáu, thành ra thầy trò Tử Vũ vẫn còn có chút thời gian thoải mái thư thả. Lần này đến Quyển Long thành, mục đích chính của Trình Tường là mở mang kiến thức cho Tử Vũ, để nó tiếp xúc với nhân tình thế thái, nhằm tránh việc sau này bỡ ngỡ khi một mình qua lại giang hồ.

Trình Tường tất nhiên là biết lão không thể có tuổi thọ sánh cùng tuế nguyệt thư kiệt tác của lão.

Hiện thời là đầu hạ, dư vị của tiết xuân vẫn còn ngập đầy tại Quyển Long thành, kết hợp với cái nắng chưa đủ gay gắt cùng hương hạ thoang thoảng phát ra từ các loại trái cây, tạo nên một phong vị đặc biệt hấp dẫn.

Quyển Long thành dưới nắng mang một vẻ tươi sáng đặc biệt. Các công trình kiến trúc lai tạp của đủ mọi tộc người, được quy hoạch theo mô hình hình tháp, ngoài thấp trong cao, vừa có tác dụng quân sự, vừa hiện lên dưới ánh nắng mùa hạ vô cùng bắt mắt. Tòa cổ thành này, vừa mang nét truyền thống của phương Đông, lại kết hợp với sự phóng khoáng của phương Tây, đan xen vào nhau tạo ra một quần thể kiến trúc kì lạ nhất Vô Tận giới.

Thành chủ phủ nằm trên ngọn đồi nơi trung tâm thành, được xây dựng theo kiểu cung điện phương Đông cổ, bên ngoài lại được lát một lớp men trắng, phản chiếu ánh nắng ấm áp của vầng dương trên cao, phát ra vầng hào quang tươi sáng, nổi bật mà không phản cảm.

Mười lăm ngày lang thang trong Quyển Long thành, được nhìn thấy đủ loại người, chiêm ngưỡng hết thấy những danh thắng, kiến thức qua không biết bao nhiêu của ngon vật lạ...chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất đời Tử Vũ. Trình Tường đối với sự vui vẻ của nó, hài lòng phi thường, thậm chí cũng không bắt nó luyện ma thuật vào thời gian rảnh rỗi, mà chỉ giảng giải tỉ mỉ cho nó nghe về những sự tích, điển cố của Quyển Long thành và Vô Tận giới, ngoài ra còn là những kinh lịch giang hồ và kinh nghiệm được rút ra từ chính xương máu của lão. Hiển nhiên, đối với lão già đã hơn bách tuế này, có được một đứa đồ đệ kháu khỉnh như Tử Vũ, chính là một niềm an ủi vô cùng to lớn, khơi lại trong lòng lão những yêu thương dịu dàng đã bị chôn kín từ lâu.

Tử Vong Ma pháp sư Thánh cấp thì sao chứ, lão đơn giản vẫn là con người.

Chuối ngày vui vẻ qua nhanh, ngày Dạ Chiến khởi đầu cuối cùng cũng diễn ra. Dắt Tử Vũ đến ngôi nhà mà trước kia cả hai từng tới đăng kí, Trình Tường vỗ vỗ vào vai nó, nói:

- Thắng cố nhiên là tốt, nhưng thu được những gì từ chiến thắng, đó mới là thứ ta cần ở cuộc chiến này, hiểu chứ?

Tử Vũ gật đầu, rồi bước nhanh qua cánh cửa vừa “cột kẹt” mở ra. Ở bên ngoài, Trình Tường neho neho mắt nhìn vào khoảng tối bên trong căn nhà, trong chớp mắt hắc mang đại thịnh, phủ lên người lão vô thanh vô tức. Thế rồi, khi thứ không khí hắc ám đó tan đi, thân ảnh của lão cũng theo đó mà tiêu thất.

Về phần Tử Vũ, sau khi tiến vào trong căn nhà thập phần cổ quái này, nó căn bản đã biến thành một con người khác. Lạnh lẽ, lạnh lùng, những luồng khí âm u tán phát ra từ hai con ngươi màu tím khiến những kẻ nhìn vào không lạnh mà run. Nói gì thì nói, đối với sinh tử chi chiến, kể từ sau lần giết chết con Kim Giác Ma Lang năm bảy tuổi, đã khiến Tử Vũ cảm thấy hứng thú vô cùng. Bạn đang xem tại - truyệnfull

- Các vị thí sinh, xin hãy yên lặng!

Một chất giọng trầm hùng đột ngột cất cao, khiến không khí vốn hơi ồn ã vì những tiếng rì rào đột ngột trở lên tĩnh lặng phi thường. Người vừa phát ngôn là một nam tử nhân loại mình ết tám, ngực hùm vai gấu, lộ rõ khí thế bá đạo của một cường giả quen ra lệnh. Người có kiến thức đương nhiên biết, y chính là Ung Tổ, lão tam trong tam vị Đường gia của Âm Long bang, là bang hội lâu đời nhất lịch sử Quyển Long thành, cũng là những người đứng sau Dạ Chiến.

Y không mang theo tùy tùng, chỉ xuất hiện một mình giữa phòng, nhưng khí thế bá giả tỏa ra khiến những người khác căn bản không dám thở mạnh. Đưa mắt nhìn quanh gian phòng một lượt, Ung Tổ bắt đầu lên tiếng:

- Các vị ở đây bao gồm 87 nhóm Dạ Chiến giả, sau đây theo danh sách sẽ lần lượt bước vào Hắc sâm lâm. Những vị lần đầu tham gia không cần phải lo lắng, Hắc sâm lâm rộng lớn vô cùng, mỗi một nhóm sẽ xuất hiện ở những vị trí khác nhau, tuyệt không có chuyện kẻ tới trước thủ lợi. Điều lệ vô cùng rõ ràng, mỗi nhóm có một lá cờ theo tên nhóm mình, nhiệm vụ của mỗi nhóm là giữ cờ của mình và chiếm lấy bốn lá cờ khác. Thời gian ỗi nhóm là ba ngày, 16 nhóm đầu tiên đủ điều kiện trở về sẽ được quyền tham gia vòng Lôi đài. Nên nhớ, nếu các vị giết chết nhóm khác để đoạt cờ, thì lá cờ đó coi như không tính...

Tiếp đó y lại giảng giải một loạt những cách xuất nhập Hắc sâm lâm, lời nói rõ ràng rành mạch, khiến cho người khác tức thì cảm nhận được y không phải một kẻ thiếu tâm cơ như dáng vẻ bề ngoài. Hoặc giả những điều này cũng có thể do y học thuộc lòng từ trước...

Tử Vũ vừa nghe, vừa dụng tâm quan sát xung quanh, cặp mắt tím không lộ ra chút khí tức, ngấm ngầm đánh giá thực lực của từng nhóm trong phòng. Nó, mới chỉ tồn tại trên đời được gần chín năm, nhưng tâm cơ đã được thui rèn từ nhỏ, so với hạng cáo già cũng không khác là bao. Tất nhiên, kinh nghiệm của nó vẫn chỉ là kinh nghiệm trên lý thuyết, vậy nên lần Quần đấu này chính là một cơ hội vô cùng tốt để nó thực hành những gì được học.

- ...Được rồi, những gì cần nói ta cũng đã nói hết, sau đây xin mời các vị theo thứ tự đăng kí tiến vào phòng bên cạnh.

Ung Tổ cuối cùng cũng kết thúc, sải bước qua một căn phòng khác. Y vừa vào trong, thì từ căn phòng đó tiến ra hai vị lão đầu, trên tay cầm một bảng danh sách, tiến tới cánh cửa Ung Tổ vừa chỉ, bắt đầu cao giọng đọc tên các nhóm.

- Số một, Lang Vương...

- Số hai, Kim Tinh...

...

- Số ba mươi bảy, Dật Phong...

...

Từng nhóm từng nhóm một nối đuôi nhau bước qua cánh cửa bí ẩn. Cứ mỗi lần như vậy, cánh cửa đó lại tán phát ra một luồng hắc khí kì lạ, đợi khi luồng khí đó biến mất, hai lão đầu tử mới lại đọc tên nhóm tiếp theo. Lần lượt, cuối cùng cũng tới phiên Tử Vũ.

- Số bốn mươi ba, Tử Vong...

Tử Vũ tức thì tiến tới, đưa ra tấm thẻ nhận được sau khi đăng kí thành công, tay kia nhận lấy lá cờ thêu hai chữ Tử Vong, đoạn rảo chân bước vào căn phòng.

Đó tuyệt nhiên không phải một căn phòng bình thường.

Chuyện đùa, một cánh rừng có bao giờ là một căn phòng bình thường???

Rõ ràng cánh cửa đó là một dạng cổng không gian, trực tiếp đưa người tới Hắc sâm lâm này, chính là địa điểm mà năm trăm năm qua đã diễn ra vô số những cuộc Dạ chiến. Vừa bước chân tới đây, trong mắt Tử Vũ đã ánh lên một tia thú vị.

Cuộc chiến này rõ ràng hạn chế giết chết đối thủ, nhưng trong cánh rừng này, căn bản không phải chỉ có vài ngàn bộ xác người, thậm chí có thể lên đến con số hàng vạn. Kể cũng chẳng có gì là lạ, một khi tới giây phút sinh tử, có ai có thể kiềm chế nặng nhẹ mà không xuất ra toàn lực?

Thời gian chỉ có ba ngày, Tử Vũ cũng không muốn chậm trễ, miệng liền hô khẽ một tiếng “Xuất!”, tức thì từ dưới chân nó lan ra một vùng hắc khí đậm đặc. Thứ hắc khí đó đi đến đâu, mặt đất lại rung rinh lên đến đấy, chỉ một lát sau, từ dưới đất đã có vài chục bộ xương ngoi lên, chính là những “dân bản địa” của cánh rừng này.

Lần đầu tiên tới một nơi xa lạ, muốn nắm rõ đường đi nước bước, tất nhiên phải “hỏi” dân bản địa.

Tử Vũ sau khi thông qua chút ít kí ức còn sót lại trên những bộ xương, đại khái có thể vẽ ra trong đầu một tấm bản đồ Hắc sâm lâm. Đây thì ra là một không gian hoàn toàn cách biệt so với Vô Tận giới, từ vài trăm năm trước được một Ma đạo sĩ của Âm Long bang tìm thấy, liền được bang hội này lấy làm nơi tổ chức Dạ Chiến thường niên. Đây căn bản là một không gian khá nhỏ, chỉ rộng độ trên dưới ngàn trượng vuông, nghe đồn kết nối với Vô Tận giới có không ít những không gian thế này, chỉ là nếu không có duyên tuyệt đối sẽ không thể tìm được.

Tử Vũ lúc này hai mắt nhắm lại, sử dụng Tử Nhân tra trên xét dưới một hồi, cuối cùng cũng phát hiện có một nhóm Dạ Chiến giả đang ở cách nó không xa, liền đằng không bay tới. Vô giả từ Hạ vị cao cấp cao thủ trở lên, khinh công phát triển lên một tầm ới, có thể lảng không phi thân. Bất quá, hiện giờ Tử Vũ mới là Thượng vị trung cấp cao thủ, nên khi phi hành phải dùng Ma pháp trận đồ của Ma pháp sư.

Không riêng Phong hệ Ma pháp sư mới có thể phi hành, chỉ cần thực lực đủ mạnh, là có thể tạo ra một Ma pháp trận đồ, gia trì lên đó cấm thuật làm tiêu tan trọng lực, khiến cho trọng lượng cơ thể trở về con số không, bất cứ Ma pháp sư trung cấp nào cũng đều làm được. Tất nhiên, đối với Phong hệ Ma pháp sư, việc phi hành dễ dàng phi thường, đồng thời cũng nhanh nhẹn linh hoạt hơn các hệ khác không biết bao nhiêu lần.

Lại nói về Trình Tường, sau khi chia tay Tử Vũ, liền dùng “Di không ám thuật” của mình đi tới một sảnh đường. Sảnh đường này to lớn phi thường, bốn phía có những bậc thang từ thấp lên cao, trên mỗi bậc thang đều kê những chiếc ghế bành vừa trông đã biết thập phần thoải mái. doc truyện tại . Ước tính số lượng ghế phải lên tới cả vạn cái, hiện tại đã chỉ còn rất ít chỗ trống. Giữa sảnh đường có bốn võ đài, xem ra chính là nơi diễn ra Lôi đài đấu của Dạ chiến. Phía trên bốn võ đài ấy, có khoảng chừng hơn chục quả cầu trong suốt đang lơ lửng lững lững, không ngờ trên đó lại xuất hiện hình ảnh của các thí sinh trong Hắc sâm lâm. Nguyên lai đây chính là cách mà Âm Long bang kiểm tiền qua Dạ chiến, bằng vào việc thu phí khán giả, cộng thêm phần lớn trong số họ đều tham gia đặt cược cho các nhóm thí sinh, bang hội lớn nhất Quyển Long thành này làm nhà cái mỗi năm phải thu vào không dưới một tỉ kim tệ. Đối với cá nhân Âm Long bang mà nói, người sáng tạo ra “Truyền ảnh ma thuật” hai trăm năm trước chính là một vị thần mang đến sự sung túc cho họ chứ không sai.

Trình Tường kiểm một chỗ ngồi tốt, dựa lưng thoải mái vào chiếc ghế tựa, cặp mắt tìm kiếm Tử Vũ trong đám thí sinh, thấy nó đang phi hành bằng “Ám Hành đồ” do mình phát minh, không khỏi cười lên thích thú.

- Phầm!!!

Từ trên không trung, Tử Vũ chẳng hề báo trước, tung ra một tia hắc ám điện quang, bổ xuống nhóm thí sinh bên dưới. Bất quá, nhóm thí sinh này trình độ cũng không thấp, lại có một Quang hệ Ma đạo sĩ Hạ vị

trung cấp, đã nhanh chóng tạo ra một Thánh quang kết giới, vừa vặn căn lấy đòn thế của Tử Vũ.

Dựa vào sự rung rinh của kết giới, cả đám Dạ Chiến giả bên dưới lập tức nhận ra sự lợi hại Tử Vũ, liền nhanh chóng xếp thành đội hình, hai Ma pháp sư ở giữa, một Võ giả theo chức nghiệp Cung thủ cùng hai Võ giả Kiếm sĩ đứng bên cạnh hỗ trợ, một võ giả kiếm sĩ khác đằng thân bay lên, không ngờ đã đạt tới cảnh giới cao cấp cao thủ.

Tử Vũ tức thì cảm thấy khí tức cường đại của tên Kiếm sĩ này, liền hươ tay một cái trong không trung, miệng lầm rầm Ma pháp ngữ, đến khi đối phương áp sát, một lỗ đen cũng vừa vặn xuất hiện trước mặt nó. “Lách cách” hai tiếng, một tên Hắc giáp khô lâu từ trong đó lao vút ra, tay cầm thanh cự kiếm trực tiếp đối chiêu với tên Kiếm sĩ.

Đám Dạ Chiến giả bên dưới tất nhiên đều phải loại bị thịt, kiếm khí và tiễn cũng ngay lập tức được phóng lên, hướng tới Tử Vũ mà tấn công không ngừng. Kiếm khí xuất ra từ khoảng cách xa như vậy, căn bản Tử Vũ không cần phải để ý, nhưng những mũi tên do gã Cung thủ bắn tới thì tuyệt đối có thể khiến nó bị thương. Ai da, đối đầu với một đám cao thủ như vậy, thật khiến máu huyết của nó sôi sục lên mà.

Nghiêng người né một mũi tên, Tử Vũ còn chưa kịp phản đòn, đã cảm thấy xung quanh mình bị bao phủ bởi một luồng hào quang lấp lánh, khiến nó không thể di chuyển, chính là ma thuật” Thánh Quang trảo” do Quang hệ Ma đạo sĩ dưới đất tung ra. Nên biết Quang hệ Ma đạo sĩ thiên về trị thương thuật, phòng ngự thuật và định thân thuật, tuy năng lực công kích không cao, nhưng ở trong một đội ngũ biết cách phối hợp, sẽ trở nên nguy hiểm một cách đặc biệt.

Tử Vũ thầm kêu không ổn, còn chưa kịp phản ứng, một đám mây đen đã đột ngột xuất hiện trên đầu nó. Ai da, hèn gì tên Pháp sư còn lại niệm chú lâu vậy, thì ra chính là một Lôi điện hệ Pháp sư, là dòng Ma pháp sư có năng lực công kích ma thuật cuồng bạo nhất, một chiêu “Tử Lôi Phá Thiên” sắp sửa phóng ra hoàn toàn có thể thiêu cháy con Ma lang cấp 7 ngày trước mà Tử Vũ từng giết.

“Uỳnh!” một tiếng thần sầu quỷ khốc, một tia tử lôi phát xuất từ đám mây kia điên cuồng bổ xuống thân ảnh nhỏ bé của Tử Vũ, lập tức khiến cho không gian bị chấn động cường liệt, dư lực phát ra còn thiêu rụi cả một mảng rừng phía dưới.

- Mọi người cẩn thận, tên quỷ con đó còn chưa bắt tỉnh đâu!!

Một chiêu “Tử Lôi Phá Thiên” vừa rồi cố nhiên đã giảm uy lực đi rất nhiều, chỉ muốn làm Tử Vũ ngất xỉu đề cướp là cớ của nó. Bất quá, tên Hắc giáp khô lâu hiện vẫn đang điên cuồng tấn công tên Kiếm sĩ, có vẻ là đội trưởng của nhóm, bức hấn thối lui không ngớt, vừa né chiêu vừa lên tiếng cảnh giác đồng đội.

Tử Vũ làm sao có thể dễ dàng bị thua như thế, một chiêu lôi điện vừa rồi chính xác cực mạnh, nhưng do đã giảm đi phần nhiều uy lực vào phút chót vì không muốn giết nó, so ra còn không mạnh bằng chiêu “Huyền Nguyệt Phi Thăng” của con ma lang trước kia.

Từ trong đám cỏ xác xơ đang cháy tí tách vì dư lực của một chiêu vừa rồi, Tử Vũ bật dậy, đôi mắt tử mang đại thịnh, hai tay loạn chuyển, tỏa ra hắc lưu nghi ngút, chỉ trong một chốc đã vây kín thân thể nhỏ bé của nó.

Đám Dạ Chiến giả kia cũng đều phải lủ ngu, trừ tên đội trưởng đang bị Hắc giáp khô lâu cản trở, tất cả đều hướng tới Tử Vũ mà công kích. Chúng đương nhiên biết uy lực của hắc ám ma pháp quỷ dị thế nào, tên quỷ con này tùy tiện vung tay đã gọi ra một khô lâu thực lực không dưới Kiếm sĩ cao cấp, làm sao chúng có thể để nó tấn công được.

“Xuy! Xuy! Xuy!”

Hai mũi tên cùng những luồng kiếm khí vun vút bay tới, chạm vào luồng lắc lưu bao quanh thân thể Tử Vũ, không ngờ lại tiêu thất vô thanh vô ảnh. Tử Vũ lúc này đột ngột vung tay, hàng vạn những tia hắc khí liên tiếp lao tới bổ về đám Dạ Chiến giả, thân thể nó cũng cùng phóng lên trên không, hai tay không ngờ lại nắm chặt hai thanh cự kiếm, kích thước còn lớn hơn kích thước của chính bản thân nó.

Hắc giáp khô lâu như có linh tính, tức thì đang trong trạng thái tấn công lộ ra sơ hở, để cho tên Kiếm sĩ nọ chớp lấy thời cơ, vung kiếm đâm nát xương sườn của nó. Không ngờ, bộ xương này lại kì lạ phi thường,

trong chốc lát đã khép lại, giữ chặt thanh kiếm bên trong cơ thể không cho đối phương thu về, thân hình xương xẩu bỗng chốc rời ra, trở thành một cái lồng quắp chặt lấy tên kiếm sĩ ở bên trong.

Chứng kiến cảnh thủ lĩnh lâm nguy, đám Dạ Chiến giả bên dưới làm sao không lo lắng, nhưng chúng vốn đã hợp tác từ lâu, trong sát na này lại bình tĩnh phi thường, Cung thủ rút tên bắn liên tiếp cản bước tiến của Tử Vũ, hai Kiếm sĩ hoành kiếm hóa giải những luồng hắc lưu đang điên cuồng bay đến, bảo vệ cho hai Ma pháp sư đang ở bên trong khăn trương độc thần chú, thâm tính toán có thể một chiêu vừa hạ được đối phương, vừa giải cứu cho thủ lĩnh.

“Phập! Phập!” hai tiếng vang lên liên tiếp, dị biến đột nhiên xảy ra. Từ trong hư vô, một hắc ảnh vô thanh vô tức hiện ra sau lưng hai Ma pháp sư, nhân lúc chúng đang không có sự bảo vệ của đám Võ giả vốn đang bị Tử Vũ thu hút, tung ra hai dao xuyên qua tâm tạng của hai tên này, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trực tiếp chặn chúng hoàn thành thần chú.

Hai Kiếm sĩ và một cung thủ lúc này mới phát hiện thì đã quá muộn, đồng thời bị hắc ảnh nọ liên tiếp tấn công, không ngờ chỉ bằng một mình y đã liên tiếp đẩy cả ba vào hiểm cảnh.

- Á!!!!!!

Một tiếng kêu kinh hoàng vút lên văng động tầng không. Phía bên trên, Tử Vũ cặp mắt lạnh lùng, nhìn tên Kiếm sĩ vốn đang bị khóa chết, một chiêu chặt đứt hai tay. Sau cơn đau đớn cùng cực, tên Kiếm sĩ không ngờ lại mau chóng lấy lại bình tĩnh, cặp mắt đỏ ngầu liếc qua tên quỷ con này, rồi nhìn xuống thấy đồng đội mình đang bị một tên Cương thi sát thủ không ngừng đẩy vào thế bị động, liền biết không còn khả năng chiến thắng. Y hiểu quá rõ thực lực của đồng đội, nếu chân chính đối diện, tuyệt không thua tên Cương thi kia, nhưng giờ đã để hấn áp sát, một Cung thủ hai Kiếm sĩ trung cấp cận chiến làm sao thắng được một Sát thủ cao cấp. Bất quá, tên quỷ con này cũng thật đáng sợ đi, làm sao lại cùng lúc triệu ra hai tên thuộc hạ cao cấp, thì triển ma pháp, lại còn tính toán chiến thuật không chút sơ hở như vậy.

Tên Cương thi sát thủ đó, tất nhiên đã được Tử Vũ cho tiềm nhập từ lúc nó phát động tấn công.

- Bọn ta thua rồi, lá cờ người cứ lấy...

Tên Kiếm sĩ cuối cùng cũng trầm giọng thốt lên, cặp mắt đỏ ngầu xoáy sâu vào Tử Vũ, hết như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Tử Vũ lại không để ý, thản nhiên lấy đi lá cờ, rồi thu lại hai tên Cương thi, đoạn hiệu triệu “Ám hành đồ”, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Trận này, nó đã chặt tay một Võ giả kiếm sĩ cao cấp, đâm thủng tâm tạng hai tên Ma pháp sư, đánh cho ba tên Võ giả trung cấp thất điên bát đảo, lại chỉ gọi ra hai Cương thi, đều là nhờ chiến thuật hợp lí. Vậy mới biết, người đồng thể mạnh, võ công cao cường, nếu không có đầu óc, khẳng định vẫn có thể bị kẻ khác đẩy vào tử địa.

Sai lầm của đám Dạ Chiến giả này, chính là lúc nó ở dưới đất niệm ma pháp, lại không nhân cơ hội áp sát, mà từ xa dùng kiếm khí tấn công, chỉ bởi vì không dám rời khỏi hai tên Ma pháp sư đồng đội.

Chiến thuật sai lầm, bại là điều tất yếu.

8. Chương 8: Đại Chiến Ma Pháp

Cùng lúc Tử Vũ xuất chiêu chặt đứt hai cánh tay của tên Cao cấp Kiếm sĩ, đại sảnh đường nơi có hàng vạn người đang theo dõi Dạ Chiến đồng loạt kinh hô nhất tiếng. Đây là trận đụng độ sớm nhất của các Dạ Chiến giả, thành ra chúng nhân ai nấy đều theo dõi một cách tường tận, tâm niệm trong lòng xoay chuyển nhanh chóng, cuối cùng có hơn một ngàn người trước sau đứng dậy, tiến về phía nhà cái bên dưới, mua phiếu của Tử Vong nhóm.

Trong số đó không ngờ lại có cả Trình Tường, xem ra lão yêu quái gần hai bách tuế này cũng đang muốn phát tài một phen.

Lúc này, ở trên bình đài cao nhất của đại sảnh, một nhóm những nhân vật có vai vế lớn nhất tại Quyển Long thành đang không ngừng bàn tán xôn xao, đề tài tất nhiên chính là về Tử Vong Dạ Chiến giả. Ngồi tại hàng ghế ngoài cùng bên trái, Hàn Kiếm Văn Hàn tam công tử trong tâm ngầm ngầm định ra chủ ý, đoạn vẫy tên hộ vệ đang đứng sau lưng bước lên, thấp giọng:

- Người truyền lệnh của ta, kêu Chiến Thiên bằng mọi giá giết chết tên quỷ con đó. Còn nữa, khi bọn chúng đụng độ, dùng danh nghĩa khác mua phe Chiến Thiên, bao nhiêu thì do người tự định đoạt.

Y hiển nhiên đối với mối hận tại Hưng Long khách điểm còn chưa bỏ qua. Lần này lợi dụng danh nghĩa Dạ Chiến, giết chết tên quỷ con đó nhằm làm giảm chút ít phần nộ trong lòng. Đương nhiên, đối với Trình Tường, hắn cũng đã ngầm ngầm đoán ra thân phận của lão, làm sao còn dám nghĩ tới chuyện trả thù. Tử Vong Ma pháp sư Thánh cấp, thiên hạ này cũng chỉ có mình lão quái vật đó mà thôi.

Trở lại với Tử Vũ, sau một ngày phiêu lưu trong Hắc sâm lâm, nó hiện tại đang cảm thấy chẳng vui vẻ chút nào. Hôm qua, sau khi hạ đám Dạ Chiến giả đầu tiên, nó vốn vẫn hăm hở hưng phấn vô cùng, chẳng dè liên tiếp 4 nhóm về sau, không có nhóm nào thực lực ra hồn, vừa bị nó sử ra vài chiêu đã kêu cha khóc mẹ, thật khiến nó thất vọng không ngớt. Hiện tại, nó đã có trong tay năm lá cờ, đủ điều kiện để tham gia Lôi đài đấu. Bất quá, Tử Vũ lại không dừng lại như vậy, lần đầu tiên có cơ hội tốt để gia tăng kinh nghiệm thể này, nó làm sao để dàng bỏ qua được chứ.

Bằng vào “Tử Nhân”, căn bản không gì trong phạm vi Hắc sâm lâm này qua nổi mắt Tử Vũ. Vừa dụng lực tra xét, nó đã lập tức phát hiện ra một nhóm Dạ Chiến giả đang ở cách đây không xa, toàn bộ đều trong trạng thái phi hành, khẳng định thực lực không yếu. Hai mắt tử mang khẽ lóe, “Ám Hành đồ” tức thì vô thanh vô tức áp sát mục tiêu.

Đám Dạ Chiến giả lần này không ngờ đặc biệt kì lạ, toàn bộ đều là Ma pháp sư, quả thật vô cùng hiếm thấy. Nên biết Ma pháp sư tuy thực lực không yếu, công kích ma thuật mạnh đến kinh người, nhưng thể chất vốn yếu nhược vô cùng, trong trận chiến thường phải được Kiếm sĩ hoặc Giáp sĩ bảo vệ, nếu không chỉ e niệm chú chưa xong đã bị người ta một nhát tiễn xuống âm tuyền. Bất quá, đám Ma pháp sư này không ai không đạt đến Trung vị trung cấp cảnh giới, khẳng định không phải lũ ngu, hiển nhiên phải có cơ sở mới dám ngang nhiên phi hành như vậy.

- Là ai?!

Tử Vũ vốn đang thi triển ẩn thân thuật áp sát, không ngờ lại bị tên Ma pháp sư ở giữa phát hiện ra, liền lên tiếng cảnh tỉnh cả nhóm. Tên này khẳng định là nhóm trưởng, thực lực đã đạt tới Trung vị Cao cấp Ma pháp sư, ma lực ba động quanh thân mạnh tới mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tử Vũ dần dần hiện thân, nhóm Ma pháp sư kia cũng lập tức hướng về phía nó cảnh giác cao độ, đội hình nghiêm chỉnh không chút rối loạn. Chẳng nói chẳng rằng, thân hình nhỏ bé của Tử Vũ chớp động, “Ám Hành đồ” bay vút lên cao, hai tay bắt ấn niệm chú, tức thì không khí trở lên ngưng trọng, từng luồng hắc ám khí lưu cuộn cuộn dao động, lấy Tử Vũ làm tâm, điên cuồng bổ xuống đám Ma pháp sư.

Đám Ma pháp sư kia làm sao có thể đứng yên, một tấm “Thánh Quang Hộ Thuẫn” tức thì được giương lên, trực tiếp chống lại từng luồng hắc lưu đang bổ xuống không ngớt. Chỉ bằng một chiêu, đã có thể thấy được tên Quang hệ Ma đạo sĩ trong nhóm này không chỉ thực lực mạnh hơn tên đồng nghiệp ở nhóm Dạ Chiến giả Tử Vũ gặp hôm trước, mà còn tinh minh hơn gấp nhiều lần. Y không phí công tạo ra một đạo kết giới, chỉ dùng hộ thuẫn đón đỡ, ma lực tiêu phí giảm đi mà hiệu quả lại tăng lên không ít.

Cùng lúc đó, những tiếng lẩm rầm niệm chú vang lên không ngớt. Trong đó có một tên mặc bộ y phục Mục sư, nói cách khác chính là một Quang hệ Pháp sư, tức thì gia trì lên người đồng đội những tấm khiên ánh sáng, đồng thời dùng “Quang Thân chúc phúc” tăng tốc độ triệu tập ma lực của đồng đội lên vài lần.

Quang hệ Pháp sư của Tây phương khác với Quang hệ Ma đạo sĩ của Đông phương. Nếu như Quang hệ Ma đạo sĩ của Đông phương ngoài trị thương thuật, định thân thuật, phòng ngự thuật còn có một số phương pháp tấn công đặc thù, thì Quang hệ Pháp sư của Tây phương căn bản lại hoàn toàn vô dụng trong việc tấn công. Tất nhiên, mặt cái này thì được cái khác, những pháp sư này thường theo một tôn giáo nhất định, dựa vào lời cầu nguyện có thể dùng sức mạnh thần thánh hỗ trợ cho bản thân và đồng đội, gia tăng uy lực

của ma pháp lẫn công kích vật lý, thêm vào đó, uy lực trị thương thuật của họ cũng mạnh hơn nhiều so với những đồng nghiệp ở phương Đông.

Tử Vũ nhìn thấy chiêu tấn công đầu tiên bị phá, cũng không hề lo lắng, miệng hô nhỏ một chữ “Xuất!”, tức thì xung quanh người nó xuất hiện vô vàn những lỗ đen nho nhỏ, khiến cho khoảng không gian u tối của Hắc sâm lâm càng trở lên thập phần nguy dị.

Cùng lúc đó, một đạo hỏa diễm khổng lồ từ đám ma pháp sư điên cuồng phóng tới, xua tan những luồng hắc khí của Tử Vũ, trực tiếp công vào thân nó. Tử Vũ không dám khinh thường, “Ám Hành đồ” tức thì trầm xuống, vừa vặn để cho đạo hỏa diễm kia xẹt qua ngang đầu. Không ngờ, đúng vào lúc đó, một trận cuồng phong đột ngột nổi lên, khiến cho đạo hỏa diễm kia tức thì bùng lên mạnh mẽ, bỗng chốc hóa thành một con phượng hoàng, đảo thân quay lại, giáng cho Tử Vũ một đòn chí tử, chính là chiêu “Hỏa Phụng Phiêu Phong”, một đòn kết hợp hoàn hảo giữa Hỏa hệ và Phong hệ ma pháp.

Ngọn lửa ma thuật này không ngờ lại không gây cháy nơi quần áo Tử Vũ, mà trực tiếp thiêu đốt thân thể tâm can nó, khiến một Cương thi vốn không cảm nhận được đau đớn như nó cũng phải thấy ngứa ngáy khó chịu. Phía bên dưới, tên Pháp sư đội trưởng lúc này mới toàn lực hất tay, miệng hô vang một câu thần chú, tức thì không gian u ám tĩnh lặng của Hắc sâm lâm đột ngột run rẩy trong một trận bão tuyết. Đọc truyện tại . Bão tuyết vừa xuất hiện, tức thì đã cuộn cuộn xoắn xuýt vào nhau, tạo thành một cơn lốc xoáy kì ảo, hất tung Tử Vũ lên chín tầng không, đồng thời phá tan “Ám Hành đồ” dưới chân nó, khiến nó căn bản không thể đứng lại.

Năm tên Ma pháp sư này quả nhiên phối hợp với nhau vô cùng hoàn hảo, đặc biệt là hai gã Phong hệ, Hỏa hệ Ma đạo sĩ, khẳng định một chiêu “Hỏa Phụng Phiêu Phong” vừa rồi đã đánh gục không ít cao thủ. Nếu là người khác, liên tục trúng chiêu như vậy, chỉ sợ không chết thì toàn thân xương cốt cũng đã nát nhừ.

Bất quá, Tử Vũ lại không phải là người khác.

Giữa ngọn tuyết phong đang điên cuồng cào xé thân thể, khiến toàn thân nó y phục rách bươm, máu tươi chảy ra lênh láng, Tử Vũ đột ngột từ một lỗ đen đã triệu tập khi nãy, rút ra một thanh cự kiếm to lớn dị thường. Thanh cự kiếm này, đối với thân thể người lớn cũng phải to gấp đôi, vậy nên khỏi nói cũng biết so với một đứa trẻ chín tuổi như Tử Vũ thì chênh lệch đến mức nào. Bàn tay nhỏ bé của Tử Vũ thậm chí còn không nắm hết chuôi kiếm, nhưng căn bản nó không cầm kiếm bằng tay, mà sử dụng những tia hắc khí nối kiếm với cơ thể, biến thanh cự kiếm thành một cái neo giữa cơn bạo phong. Trong chốc lát, sức nặng vạn cân của thanh kiếm cuối cùng đã kéo Tử Vũ thoát khỏi tầm ảnh hưởng của cơn lốc, giúp nó từ từ rơi xuống đám Ma pháp sư bên dưới.

Vừa nhìn thấy thanh kiếm, tên thủ lĩnh Băng hệ pháp sư đã biết tình hình bất diệu, vội vã ra hiệu cho đồng đội hợp lực, bản thân hai tay bắt quyết, miệng quát lên liên tiếp, tạo thành bảy lớp tường băng bảo hộ phía trên cho cả nhóm. Ý phản ứng không chậm, bức tường băng cuối cùng vừa hình thành, từ trên không Tử Vũ đã khựng lại, thân thể khẽ xoay, thanh cự kiếm trong tay vung lên, tạo ra một luồng hắc kiếm khí xé không bổ xuống đối thủ. Một chiêu này mang theo một thân công lực của nó, sức mạnh đã không chỉ dừng lại ở đẳng cấp Thượng vị trung cấp cao thủ.

Kiểm chiêu rít lên cuồng nộ, chùng như hút cả không gian, sau khi va chạm với lớp tường băng đầu tiên, liên tiếp phát ra sáu tiếng nổ kinh thiên động địa, đem sáu lớp phòng thủ của đối phương chấn nát thành từng mảnh nhỏ, chỉ đến lớp thứ bảy, vốn được hình thành từ băng tuyết, kết hợp với “Thánh Quang Hộ Thuần”, mới miễn cưỡng dừng lại. Trong lúc đồng đội vất vả chống đỡ, hai tên Phong, Hỏa hệ ma đạo sĩ cũng không phải chỉ biết ngồi chơi, một lần nữa kết hợp với nhau, tạo ra vô số phong tiễn và mưa thiên thạch, không ngừng bổ xuống đầu Tử Vũ.

Lợi dụng khoảng thời gian đối phương phòng thủ, áp lực tạm thời giảm đi một chút, Tử Vũ vội vã trực xuất toàn bộ nhiệt khí đang không ngừng phá hoại tâm can của nó, trong tâm thâm kêu nguy hiểm. Vừa rồi, căn bản nó đã hoàn toàn thất thế, nếu không phải nhờ sử dụng trọng lượng khổng lồ của thanh cự kiếm một cách khéo léo, hẳn đã thất bại hoàn toàn chứ chẳng nghi. Bất quá, trong lòng nó cũng đã hiểu rõ phương pháp chiến đấu của đám Ma pháp sư này. Bốn chúng chính là cùng nhau tạo thành một tòa pháo đài di động, công thì cuồng mãnh, thủ thì kiên cố, căn bản không sợ bất cứ ai có thể áp sát, lại thêm tên Quang hệ Pháp sư không ngừng trị liệu, bổ xung số ma lực thất thoát cho đồng đội, đã khiến cho chúng mạnh càng

thêm mạnh.

Hiện tại, Tử Vũ đúng là đã lâm vào tình trạng có sức mà không dùng được, phải né tránh thế công của hai tên Phong, Hỏa hệ Ma đạo sĩ không ngừng, vô phương tập trung ma lực để công phá lớp phòng ngự bền chắc của đối phương.

Bất quá, Tử Vũ lại không chỉ là một Tử Vong Ma pháp sư trung cấp.

Thân hình bật ngửa về sau vì trúng phải một đạo phong tiễn của đối thủ, khuôn mặt non nớt của Tử Vũ bắt đầu cau lại. Nãy giờ nó đã trúng chiêu không ít, nếu là người bình thường chỉ e đã vong mạng từ lâu, còn may nó là Thi Vương, đối với đau đớn cảm nhận được rất ít, nếu không cũng chỉ đành bó tay thúc thủ mà thôi.

Gầm lên một tiếng kinh thiên, Tử Vũ thả thanh cự kiếm ra, thu hồi “Ám Hành đồ”, đồng thời vận khởi công lực toàn thân, dụng chân phải đập mạnh vào chuôi kiếm. Thanh cự kiếm tức thì xé gió bay đi, cộng thêm trọng lượng khổng lồ của nó, điên cuồng phóng về phía đám Ma pháp sư. Vừa nhìn thấy thế, tên đội trưởng họ đã cười khê, đối phương cuối cùng cũng không chịu nổi, đã phải tung ra chiêu thí mạng. Mất đi thứ lợi khí này, để xem tên quỷ con nhà người làm sao chịu nổi một chiêu “Băng Phong” thứ hai của ta.

Cười thì cười như vậy, y cũng nào dám lơ là, vội vàng cùng với tên Quang hệ Ma đạo sĩ, tứ thủ cùng lúc huy động, tạo ra một tấm băng khiến kiên cố vô bì, bên trên lại gia trì tầng tầng lớp lớp “Thánh Quang Hộ Thuần”, khẳng định có thể cản lại một kiếm toàn lực của Tử Vũ.

Tử Vũ sau khi đập kiếm, thân hình hơi trầm xuống, nhưng lại không thèm quan tâm đến kết quả, hai tay loạn chuyển, bắt thành tam đại thủ ấn, tức thì một lần nữa công lực toàn thân bạo khởi, hắc lưu cuộn cuộn nổi lên. Trong lúc đó, hai tên Phong, Hỏa Ma đạo sĩ cũng đã dùng những đòn tấn công đơn lẻ, cùng lúc vận khởi toàn thânma lực, một lần nữa xuất ra chiêu “Hảo Phụng Phiêu Phong”, trong tâm hoàn toàn không có ý định giảm thiểu uy lực vào phút chót như ban đầu.

Hỏa phụng tái hiện, tiếng gáy vút cao, chừng như thiêu cháy cả không gian, thần tốc lao tới Tử Vũ. Bất quá, Tử Vũ lúc này đã không còn tâm trí để quản tới nó nữa, hắc lưu đang bạo chuyển quanh thân thể, dần dần hình thành một quả cầu to lớn, chính là tuyệt chiêu “Ám Nhật Di Thiên Địa” trong Ám Thiên Ma Công.

Cùng lúc hỏa phụng đâm bổ vào quả hắc cầu, thanh cự kiếm của Tử Vũ cũng vừa vặn va chạm với lớp Băng khiên của đối thủ. Chỉ thấy “Ầm ỉ” những tiếng kinh hoàng không ngớt, chừng như có thể khiến cả không gian Hắc sâm lâm lay chuyển, đã thu hút sự chú ý của không ít nhóm Dạ Chiến giả khác.

Chỉ thấy thanh kiếm của Tử Vũ cùng tấm Băng khiên vỡ nát thành từng mảnh vụn, trong giây lát giống như một trận mưa rào, không những liên tiếp kích trúng “Thánh Quang Hộ Thuần” bảo vệ đám Ma Pháp sư, còn hủy đi vài chục trượng vuông cây rừng phía dưới, uy lực tuyệt đối kinh nhân.

Đã phòng thủ thành công, nhưng đám Ma pháp sư không chút cao hứng, bởi lẽ con hỏa phụng sau khi chạm tới hắc cầu, không ngờ lại biến mất vô thanh vô tức, chính là bởi uy lực thôn phệ đặc trưng của Ám Thiên Ma Công. Lúc này, quả hắc cầu đã to lớn hơn nhiều lần, lơ lửng trên cao như một vầng hắc nhật, khiến cho không khí âm ám của Hắc sâm lâm lại càng trở lên quỷ dị vạn phần.

- Ám Nhật Di Thiên Địa!!!!

Chất giọng non nớt đột ngột vang lên, căn bản không để cho đối phương kịp phản ứng. Hắc cầu tức thì bùng nổ, tạo nên một cảnh tượng vĩnh viễn in sâu vào tâm hồn thế nhân. Chỉ thấy hắc lưu cuộn cuộn tuôn trào, cứ thế vừa xoay tròn vừa không ngừng lan rộng, nhấn chìm không gian của Hắc sâm lâm trong một cơn lốc hắc lưu. Trước khi thể thôn phệ vạn vật của “Ám Nhật Di Thiên Địa”, đám Ma pháp sư bên dưới làm sao dám lơ là, đồng tâm hiệp lực tạo thành một quả cầu tứ sắc, kiên cường chống chọi với từng đợt hắc lưu nổi tiếp nhau công đến.

Trải qua thời gian độ nửa tuần trà, những đợt hắc lưu cuối cùng cũng dừng lại, không ngờ lại mang đến cho Hắc sâm lâm một khoảng không gian sáng sủa hơn bình thường, chính là do Tử Vũ khi nãy đã hấp thụ không ít hắc khí nơi này để xuất ra “Ám Nhật Di Thiên Địa”.

Lúc này, đám Ma pháp sư kia đã toàn bộ hạ thân xuống đất, thần sắc bơ phờ nhưng vẫn kiên cường nhìn lên, khẳng định vẫn có thể tiếp tục tranh đấu một trận với Tử Vũ. Bản thân Tử Vũ lúc này toàn thân công lực đã không còn lấy một phần mười, chỉ miễn cưỡng có thể trụ trên “Ám Hành đồ”, tử mang kì đặc từ hai mắt lạng lẽ hướng về đối phương ở dưới.

Đúng vào giây phút đám Ma pháp sư chuẩn bị công kích, mặt đất xung quanh chúng vụt mọc lên tầng tầng lớp lớp những mũi xương nhọn, căn bản không để một ai trong nhóm có khả năng phản ứng, đem cả bọn nhốt vào trong cũi. Trong cũi lại tuyệt không chỉ có mình chúng, còn có mười tên khô lâu kiếm sĩ, mà vào lúc bình thường chỉ một người trong đám Ma pháp sư này cũng có thể làm gỏi một cách dễ dàng. Bất quá, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, trong cự li này, với trạng thái mệt mỏi này, ai là thịt, ai là dao thớt, kết quả đã quá rõ.

- Bọn ta chịu thua. Mẹ kiếp, tên tiểu tử nhà ngươi, rốt cuộc là thứ quái vật gì vậy...

Mấy tên Ma pháp sư nhìn nhau một cái, biết rằng đám khô lâu chưa tấn công chỉ là do Tử Vũ chưa ra lệnh, cuối cùng để cho tên Hỏa hệ Ma đạo sĩ nóng nảy lên tiếng. Kể ra, Dạ Chiến phần thưởng tuy lớn, cũng không đáng cho chúng phải mạo hiểm cả mạng sống, nâng lên được, thả xuống được, đó mới là hành vi của bậc đại trượng phu.

Tử Vũ cũng không nói nhiều, điều khiển cho “Ám Hành đồ” từ từ hạ xuống. Vào giây phút nó định vung tay giải khai chiếc cũi, không ngờ từ trong thình không, một mũi dao nhọn đột ngột bổ tới, lách qua hai chiếc xương sườn, trực tiếp đâm vào trái tim của nó. Nguồn tại

Tử Vũ căn bản không có khả năng tránh né.

9. Chương 9: Bại Tẩu

Nếu giết người là một môn nghệ thuật, thì nhát dao của tên sát thủ đã đâm Tử Vũ tuyệt đối phải là tinh hoa của môn nghệ thuật đó.

Sát thủ tuyệt đỉnh, thường thường đều là kẻ tiết kiệm. đọc truyện tại . Không phải tiết kiệm tiền bạc, là tiết kiệm sức lực. Họ có thể thí mạng để lấy đi mạng sống của mục tiêu, chứ tuyệt không bao giờ làm những chuyện vô ích.

Nhát dao lách qua hai rãnh xương sườn, đâm trực tiếp vào tim Tử Vũ chính là một minh chứng tuyệt vời nhất. Lách qua và đâm thủng là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau.

Không chỉ là chuyện phí sức, còn là vấn đề về chiến thuật.

Ví như với một thanh lợi khí, đâm thủng xương cốt con người cũng chỉ là chuyện nhấc tay đã có thể làm được. Bất quá, sau khi chạm vào xương, con dao chắc chắn sẽ bị cản lại trong một sát na, một sát na ấy hoàn toàn có thể xảy ra những chuyện nằm ngoài ý muốn. Một sát thủ tuyệt đỉnh khẳng định sẽ không bao giờ để cho sát na ấy xảy ra, thế nên họ khéo léo lách qua kẽ hở của xương, đâm thẳng vào tim, vừa không tổn sức, lại đạt hiệu quả cao nhất.

Tên sát thủ đã đâm Tử Vũ tuyệt đối phải là Thượng vị cao cấp Sát thủ, hơn nữa còn là thuộc đỉnh phong.

Tử Vũ lần đầu xuất đạo, cuối cùng đã gặp chân chính cao thủ.

Con tim Tử Vũ nhói lên một cái, máu tươi đồng thời tuôn ra lênh láng. Tức thì, tử sắc trong mắt nó chợt ảm đạm đi ít nhiều, sử ra một chiêu “Ám Nhật Di Thiên Địa” đã hao tổn của nó quá nhiều sức lực, giờ lại bị tập kích bất ngờ, nếu là người khác, chỉ sợ đã sớm nằm xuống.

Tử Vũ tuyệt không bao giờ nằm xuống.

Nó nhất định phải đứng vững.

“Bịch!”

Tên sát thủ vừa hết lực đâm, chân trái đã đồng thời bật tách một cái, đã bay Tử Vũ về phía sau. Hắn căn bản đối với việc lấy đi sinh mạng của Tử Vũ trong một chiêu vừa rồi thập phần tự tin, nhưng phản ứng của tên quỷ con này lại tuyệt đối không như hắn nghĩ, vậy nên hắn phải lập tức kéo dài khoảng cách. Một sát thủ đỉnh cấp, khẳng định cũng không bao giờ mạo hiểm.

Chỉ thấy hắc khí cuộn cuộn bốc ra từ miệng vết thương của Tử Vũ, đồng thời những dòng ám lưu cũng liên miên đổ về quanh thân thể nó, chỉ trong một chớp mắt đã khiến toàn thân nó trở lên mờ mờ ảo ảo. Tên sát thủ, đối với chuyện đó không ngờ lại hoàn toàn không phản ứng, chỉ khẽ trầm mình xuống, sử dụng ẩn thân thuật tan biến vào hư không.

Ẩn thân thuật của một Sát thủ, khẳng định hơn những chức nghiệp khác không biết bao nhiêu lần mà kể. Đối với gã sát thủ này, muốn phát hiện ra hắn trong tình trạng ẩn thân, chắc chắn thực lực phải thuộc dạng ngoại hạng cao thủ trở lên...

Lại nói, trong Dạ Chiến lần này, có lẽ chỉ có mình Tử Vũ là đi một mình.

- Trảm!!!

Ngay khi tên sát thủ biến mất, một tiếng hét trảm hùng lập tức vang lên, mang theo một cỗ bá khí cuộn cuộn bốc lên, khiến cho tầng không tại Hắc sâm lâm một lần nữa biến động.

Chỉ thấy một bóng nhân ảnh từ trên không phiêu thân lao tới, thân hình khẽ xoay, bằng một tư thế ưu mỹ nhất, nhằm Tử Vũ tung ra một chém tất sát.

“Choang!” một tiếng kinh nhân hải thế, từ trong lòng đất, hai gã khô lâu mình vận hắc giáp, tay đeo khiên tròn, cùng lúc lao tới hợp lực đỡ lấy một kiếm mạnh mẽ điên cuồng đó.

Bọn chúng tức thì bị xẻ nát ra thành trăm mảnh.

- Vạn Phong trảm?!

Đám Ma pháp sư đang bị nhốt trong cũi kinh hải hét lên, đối với thứ kiếm pháp bá đạo này, những kẻ lịch duyệt như bọn chúng làm sao không biết. Đây chính là “Vạn Phong trảm”, kiếm pháp thành danh của Chiến Thiên, Quyển Long thành Đệ nhất Kiếm sĩ.

“Món quà” mà Hàn Kiếm Văn Hàn tam công tử gửi cho Tử Vũ, cuối cùng cũng đã đến được tay nó.

Chiến Thiên hạ chân xuống đất, thanh kiếm gác hồ lên vai, đôi mắt thâm trầm chú mục nhìn vào Tử Vũ. Hắn căn bản không ngờ tên nhóc con này, sau khi dính phải nhất kích tất sát của Lộ Khiêm, gã sát thủ khi nãy, lại vẫn có thể triệu lên hai Khô lâu giáp sĩ đỡ đòn dùm mình. Liếc nhìn đám Ma pháp sư bị nhốt trong cũi, hoặc giả hai khô lâu đó đã được triệu lên từ trước, vốn không phải dùng để đối phó với hắn.

Thực tế mà nói, lần này chính là Trình Tường đã cứu được một mạng “kiệt tác” của lão. Nếu Tử Vũ dính một chiêu Vạn Phong trảm vừa rồi, trong tình trạng hoàn toàn không thể phòng thủ, khẳng định sẽ bị chém ra thành một đồng thịt bầy nhầy. Bất quá, nó đối với lời dạy dỗ của chủ nhân không bao giờ dám quên, lúc nào cũng triệu sẵn hai Khô lâu giáp sĩ ẩn dưới lòng đất, chính là phương pháp dự phòng vào những lúc tối hậu.

Phòng thủ vững vàng mới có thể tấn công mạnh mẽ, đây chính là một trong những lời dạy của Trình Tường mà Tử Vũ suốt đời không quên.

Chiến Thiên đối với thằng nhóc trước mặt thập phần kinh dị, chỉ thấy giữa làn ám lưu mờ ảo, thương thế của nó đang hồi phục với tốc độ kinh hồn. Chuyện này căn bản không thể xảy ra, tâm thất, con người có thể sống nổi sau khi tâm thất bị đâm thủng sao?! Tuyệt không có khả năng.

Hoặc giả tim của thằng nhóc này không nằm bên phải như người bình thường.

Chiến Thiên tức thì tìm cách lí giải, rồi lại gạt đi một lần nữa. Thực lực của Lộ Khiêm y biết quá rõ, làm gì có chuyện hắn ra tay nhầm, tim bên trái hay tim bên phải ư? Chỉ nhìn đối phương nhấc tay động chân một cái là hắn đã biết rồi...

Rốt cuộc tên quỷ con này là loại quái vật gì đây?

Chiến Thiên thầm rửa trong lòng, toàn thân tức thì di động. Y đối với việc xuống tay giết người không bao giờ biết đến do dự, nhưng trước một thứ quái vật chưa xác định được tên, nếu y cứ chém bừa đánh ẩu, khẳng định đã không sống được đến ngày hôm nay mà nhận danh xưng Quyện Long Đệ nhất Kiếm sĩ.

Được rồi, đã vậy đánh nát cái đầu thối của nó, xem thử tên quỷ con này có chết hay không!!!

Chiến Thiên thân hình vừa động, Tử Vũ cũng tức khắc cảm nhận được sự nguy hiểm. Nó biết tên kiếm sĩ này không phải dạng tầm thường, là cao thủ lợi hại nhất nó từng phải đối đầu. Trước một kẻ thế này, nó làm sao dám ý vào hắc lưu để phòng thủ, liền vội vã ngưng việc chữa trị, công lực toàn thân đột khởi, dùng phương pháp quỷ dị hại mình hại người tức thì đề thăng công lực lên một cấp, quyết tâm dĩ nha hoàn nha.

Hơn thế nữa, tên này và gã sát thủ vừa rồi khẳng định là cùng một nhóm, ngoài ra không biết còn kẻ nào khác không, nếu như chúng còn vài ba tên nữa cùng xông tới một lượt, e rằng Tử Vũ khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Bất quá nó cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Nói ra thì chậm, diễn biến lại nhanh vô cùng, chỉ thấy Chiến Thiên toàn thân xoay mạnh, trong phút chốc tạo ra một cơn cuồng phong khổng lồ bao lấy thân thể, thanh trường kiếm dài ba xích cùng lúc vung lên, tỏa ra một thứ thanh sắc quang mang thập phần cuồng mãnh.

- Thiên-Diệt-Địa-Tuyệt!!!

Chiến Thiên gầm lên từng từ từng chữ, hệt như muốn khắc sâu những thanh âm đó vào không gian bằng chất giọng của mình. Trong luồng cuồng phong, y bốc mình lên cao, thanh sắc quang mang tức thì đại thịnh, bằng một cái nháy mắt đã soi rọi cả một góc Hắc sâm lâm.

Khi đã đạt đến một độ cao nhất định, Chiến Thiên cong mình phóng về phía Tử Vũ, hai tay nắm chắc thanh trường kiếm theo tư thế cắm xuống, với một cỗ bá khí hung mãnh mà sắc nhọn đến mức hải nhân, khẳng định có thể chém nát thân thể nhỏ bé của đối phương ra làm bụi phấn.

Tử Vũ tức thì cảm nhận được kiếm kinh quỷ dị của Chiến Thiên, biết rằng không thể không liều mạng. Cỗ kiếm khí đó bá đạo kinh nhân, không ngờ kinh khí lại chỉ xoay vào một điểm duy nhất, chính là vị trí của Tử Vũ, có thể thấy kiếm thuật của kẻ này đã đạt đến cảnh giới đẳng phong tạo cực, chỉ e nếu Tử Vũ không bị thương, cũng không thể chân chính tiếp lấy một chiêu này.

- XUẤT!!!!

Tử Vũ gầm to một tiếng, tức thì công lực toàn thân ngưng tụ, kết hợp với hắc ám ma pháp đang điên cuồng vờn vờ xung quanh cơ thể nó, chuẩn bị tung ra một kích tối hậu, quyết tâm lấy cứng chọi cứng.

Chỉ thấy thân hình nhỏ bé của Tử Vũ bốc lên khỏi mặt đất khoảng một bộ, đôi cánh sau lưng cũng ngạo nghễ giương ra, hắc ám ma pháp cùng toàn thân công lực của nó kết hợp với nhau, tạo thành một vệt sáng màu tím quỷ dị đang lớn dần lên ngay trước thân hình nhỏ bé. Một chiêu này, cả Vô Tận giới, cũng chỉ mình Tử Vũ có thể thi triển, chính là Đệ nhất thức Bất Diệt, kết hợp ma lực và nội lực trong thân thể cùng lúc xuất ra, do bản thân nó sáng tạo ra vào năm tám tuổi.

Đang lúc không khí căng như dây đàn, một thanh âm lãnh lẽo bất ngờ vang lên, từ trong mảng rừng âm u cách đó vài chục trượng, một mũi hắc tiễn đột ngột xé gió phóng tới, mục tiêu khẳng định là thân hình nhỏ bé của Tử Vũ. Bất quá, Tử Vũ dù phát hiện ra, lại không thể phân thân đối phó, chỉ đành cắn răng nhận lấy, chuẩn bị thí mạng với Chiến Thiên đang điên cuồng phóng xuống.

“Bụp” một tiếng nho nhỏ vang lên, một luồng hắc ám khí lưu đột ngột hiện ra dưới chân Tử Vũ, không ngờ lại cuốn lấy nó biến đi vô thanh vô tức.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Một chuỗi âm thanh vang lên liên tiếp, chính là do một chiêu “Thiên Diệt Địa Tuyệt” của Chiến Thiên chạm vào mặt đất, tặng cho bộ mặt của Hắc sâm lâm một lỗ đen sâu hoắm rộng cả chục trượng, sự nứt nẻ thậm chí còn lan rộng tới bìa khu rừng mới nãy đã phát ra mũi tên nhắm vào Tử Vũ.

Nếu không phải đã được cứu đi, chỉ e Tử Vũ dù có là Thi Vương cũng phải táng mạng trước một chiêu uy lực hải thể đường này.

Người cứu Tử Vũ, còn ai ngoài Trình Tường. Một Thánh cấp Tử Vong Ma pháp sư như lão, có lí gì đến mấy thứ cấm chế võ văn của đám pháp sư Âm Long bang, làm sao có thể để kiệt tác của mình gặp nguy hiểm được chứ.

Dẫu sao, chuyến đi này, cái lão muốn là Tử Vũ có được những kinh nghiệm thực chiến quý báu, chứ không phải chiến thắng hay những thứ phần thưởng vô vị của Dạ Chiến. Nguồn tại

Lúc này, sau khi nhận ra mình đã được Trình Tường cứu ra khỏi Hắc sâm lâm, đôi mắt của Tử Vũ đột ngột tối sầm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Là một trong những giấc ngủ sâu hiếm thấy trong cuộc đời dài vô tận của nó.

10. Chương 10: Chân Chính Dị Khảo

Khi Tử Vũ tỉnh lại, cuộc chiến ở Quyển Long thành không ngờ đã trôi qua được một tháng. Thực ra vết thương nơi tim cũng không đến nỗi khiến nó bất tỉnh lâu đến thế, có điều nó lại không màng đến sinh tử, liều mạng vận khởi toàn bộ ma lực lẫn công lực một cách khiên cưỡng, khiến cho toàn thân giống như một chiếc bình nước dốc cạn, hoàn toàn không còn lấy nửa giọt sinh khí.

Còn may cho nó là Trình Tường đã đến kịp thời, không những cứu nó thoát khỏi một chiêu tối mệnh của Chiến Thiên, còn giúp nó hóa giải sức mạnh của Bất Diệt đệ nhất chiêu trước khi xuất ra. Nếu không, một khi chiêu này của Tử Vũ khởi phát, chỉ e sẽ đem toàn bộ ma lực lẫn công lực của nó thiêu cháy hoàn toàn, đồng nghĩa với việc chín năm tu luyện của nó bị vứt xuống sông xuống biển.

Khi Tử Vũ tỉnh lại, nhìn thấy Trình Tường đang ngồi ngay bên cạnh, liền sụp mắt xuống, lộ rõ vẻ hối hận:

- Chủ nhân, con thua rồi!

Bộ dạng của nó lúc này trông thập phần tội nghiệp, chẳng khác gì những đứa con nít cùng tuổi đang cúi đầu chờ cha mẹ trách phạt, đầu còn là Tử Vong Dạ Chiến giả uy phong lẫm lẫm đã làm náo loạn cả Dạ Chiến cách đây một tháng chứ.

Trình Tường thấy nó tỉnh lại, vui mừng còn không hết, làm sao lại trách nó được. Bất quá, lão vốn trong ngoài bất nhất thành tính, liền giơ tay lên cốc vào đầu nó, nói:

- Người đó, cái tên tiểu quỷ ngu ngốc này, không ngờ lại dám đem sinh mạng của mình ra làm trò đùa như vậy. Bất Diệt đệ nhất thức của người uy lực tuy mạnh, nhưng với tình trạng của người lúc đó, chẳng khác một chiêu đồng quy ư tận là bao. Hừ, nếu mà ta không đến kịp...

Chỉ thấy Tử Vũ cái đầu nhỏ cúi gằm, đôi môi hơi tái mím lại, cặp mắt tím long lanh, không ngờ lại ngân ngấn một chút nước. Ai da, nó đã bắt đầu là một đứa trẻ con, lần đầu tiên lâm trận chiến bại, làm sao mà không uất ức cho được. Vả lại, thua lần này căn bản đâu phải hoàn toàn là lỗi của nó, là do đám Dạ Chiến giả đó đánh lên nó mà, giờ bị chủ nhân mắng mỏ, thật khiến cho nó cảm thấy vừa oan ức vừa phiền muộn vô cùng.

Trình Tường cơ hồ nhảy dựng lên, Thi Vương của lão cuối cùng sao lại biết khóc được chứ. Ai da, xem ra thành công của lão không chỉ dừng lại ở những gì mà lão từng tưởng tượng, trí lực cùng tình cảm của Tử Vũ đang không ngừng phát triển từng ngày, cuối cùng sẽ thật sự trở thành một Thi Vương hùng mạnh có suy nghĩ, có tình cảm độc lập...

Bất quá, lão vui thì vui thật, đồng thời lại cảm thấy lúng túng muốn chết. Lão là một Thánh cấp Tử Vong Ma pháp sư a, bảo lão san bằng một tòa thành thì lão còn có khả năng, chứ bảo lão dỗ một đứa trẻ sắp khóc, lão làm sao làm được...

Tử Vũ cuối cùng lại không khóc thành tiếng, chỉ im lặng hồi lâu, còn khiến Trình Tường bối rối hơn gấp bội. Bàn tay gơ lên lại hạ xuống, cuối cùng đành hắng giọng một cái, nói:

- Bất quá lần này ngươi làm cũng rất tốt. Một mình đánh thắng mấy đám Dạ Chiến giả, đặc biệt là lũ Ma pháp sư ở trận cuối. Lại nói nếu không phải ngươi đã quá lao lực với lũ Ma pháp sư đó, làm sao lại bị tên Sát thủ kia đánh lên được chứ...

Trình Tường rốt cuộc vẫn là một con cáo già, làm sao không biết thằng nhóc này đang nghĩ gì, liền giả giọng ngon ngọt xoa dịu nó.

Tử Vũ tức thì ngẩng lên, đôi môi đang mím chặt đã giãn ra, không ngờ lại nở thành một nụ cười:

- Chủ nhân, đám Ma pháp sư đó đích xác không tệ, nếu như không phải chúng lúc nào cũng chăm chăm tụ thành một khối, mà biết lúc khai lúc hợp nhịp nhàng, nhất định con sẽ không thể thắng được.

Trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con, khi được người khác nhắc đến chiến thắng của mình, lập tức tất cả mang ra khoe hết.

Có điều, nói gì thì nói, Tử Vũ vẫn là một đứa trẻ đặc biệt, những gì mà bộ óc non nớt của nó phân tích đều đã đúng cả. Đám Ma pháp sư đó đích xác rất mạnh, lại tụ thành một khối hoàn chỉnh, xét công xét thủ đều rất khó đối phó. Bất quá, lúc nào cũng tụ lại như vậy, khác gì trở thành một cái đích to đùng cho người ta chém chứ. Giả như lúc Tử Vũ tung ra “Ám Nhật Di Thiên Địa”, nếu như chúng phân khai, làm nó không thể tập trung uy lực, thì đã không bị ép xuống dưới đất, cũng sẽ không rơi vào cái bẫy mà nó đã giăng sẵn.

Trình Tường gật gù, nhân đó liền xoay qua việc khác, nói:

- Vậy mới nói trong một trận chiến, chiến lược là điều vô cùng quan trọng. Không cần biết ngươi mạnh đến cỡ nào, nếu như đầu óc ngu độn chỉ biết hùng hục tấn công như trâu, khẳng định cuối cùng sẽ phải phơi thây ngoài nội.

Sau đó, lão lại tiếp tục phân tích toàn bộ quá trình thi đấu của Tử Vũ, giúp nó hiểu được căn kẽ tất cả những gì còn đang vướng mắc. Lần Dạ Chiến này đối với Tử Vũ mà nói, đích xác đã khiến nó bước thêm được một bước cực dài trên con đường mà nó phải đi.

- Được rồi, trong lần Dạ Chiến này, ngươi cho rằng kẻ nào là nguy hiểm nhất, nói thử cho ta nghe xem?

Tử Vũ ngẫm nghĩ một lát, đoạn nói:

- Chính là tên Sát thủ đã đâm con một dao. Người này ẩn thân thuật tinh diệu tuyệt luân, căn bản không cho con cơ hội có thể phát hiện, khi ra chiêu lại hung hãn dũng mãnh, tốc độ và cự ly đều cực chuẩn. So ra, tên Kiếm sĩ đến sau tuy có lực công kích cường hãn vô bì, nhưng nếu để cho tên Sát thủ này đi ám sát hẳn, khẳng định hẳn sẽ mười phần chết chín.

Trình Tường vỗ đùi đánh “đét” một cái, nói:

- Đúng vậy, tên Sát thủ này khẳng định tiềm năng không tệ, trong thời gian không xa có thể đạt tới cảnh giới Siêu cấp cao thủ. doc truyện tại . Nếu lần sau gặp lại hẳn, biến hắn thành một Cương thi là tốt nhất, không thì trực tiếp tiễn hắn về gặp Diêm Vương cho ta. Sát thủ như vậy, đối với bất kì ai, đều là một mối nguy hiểm khó lường.

Hai thầy trò lại đàm đạo một hồi lâu, làm cho Tử Vũ hoàn toàn tiêu tan phiền muộn. Đột ngột, nó như nhớ ra một thứ gì đó, liền nói:

- Chủ nhân, con thấy đám Dạ Chiến giả đã tập kích con rất không ổn, tựa như muốn lấy mạng con vậy, hoàn toàn không để ý đến mấy lá cờ.

Trình Tường nghe vậy tức thì trong lòng đại hỉ. Phát hiện ra điều này, chính là Tử Vũ đã lãnh hội được toàn bộ kinh nghiệm của lão. Đúng vậy, kiệt tác do lão dốc công sức sáng tạo và bồi dưỡng ra này, làm sao có thể là loại bị người khác hại cũng không nhận ra chứ.

- Thông minh. Để ta nói ngươi nghe, bọn chúng chính là được người khác thuê, muốn lấy đi cái mạng nhỏ của ngươi. Ta là ai chứ, làm sao lại bỏ qua cho bọn chúng được. Có điều cái đám đó đúng là lần như trạch,

làm ta lòng sục mưởi ngày ở Quyện Long thành mới bắt được tên Kiếm sĩ Chiến Cầu gì gì đó. Người có biết chủ mưu là ai không? xem tại

Tử Vũ lắc lắc đầu. Nó đối với chuyện này, chỉ đơn thuần là phát hiện ra điều không ổn, chứ tuyệt chẳng có ý định trả thù báo oán làm gì. Dẫu sao, nếu như thực lực của nó cường hãn hơn nữa, thì bọn chúng dù muốn đánh lên cũng không có khả năng.

Trình Tường lại không như vậy. Lão đối với Tử Vũ yêu thương vô cùng, làm sao chấp nhận để nó bị người khác ám toán bắt minh bắt bạch như thế. Bằng một chút thủ đoạn, đã bắt Chiến Thiên nộp ra cái tên Hàn Kiếm Văn Hàn tam công tử.

- Nghĩ lại cũng thật sáng khoái. Hàn phủ bọn chúng là cái thá gì chứ, lại dám chọc đến lão phu. Tên tiểu tử đó lại càng là cái thứ không biết trời cao đất dày, lại tưởng rằng dựa vào một tên Siêu cấp Hỏa hệ Ma pháp sư và Siêu Cấp Kỳ Lân Kị sĩ là có thể đối phó với ta. Hắc hắc, tốt thôi, ta lại có thêm hai con Cưng thi cường hãn...

Siêu cấp cao thủ là cảnh giới đầu tiên sau khi bước qua cực hạn của Thượng vị cao cấp cao thủ, cùng với Á Thần và Thánh cấp, đều là ngoại hạng cảnh giới mà nếu tu luyện bằng phương pháp bình thường, sẽ vĩnh viễn không có khả năng đạt tới. Bất quá, giữa Siêu cấp và Thánh cấp, khoảng cách lại không phải chỉ là hai cấp mà thôi. Trong một vạn Siêu cấp cao thủ, may ra thì có được một người có khả năng bước lên Á Thần, lại cả vạn Á Thần, hãn hữu lắm mới mọc thêm được một vị Thánh cấp, từ đó có thể thấy được con đường Thánh cấp mà Trình Tường đã đi gian nan đến mức nào. Đường đi gian nan, thực lực cố nhiên vô cùng cường hãn, căn bản không phải một thằng nhóc chín tuổi như Tử Vũ có thể so sánh.

Bất quá, Trình Tường cũng biết, khả năng của lão đi tới đây là cực hạn, không như Tử Vũ, có một sinh mạng vô tận, con đường để đi cũng dài vô tận.

- Sau đó, người biết ta đã đối phó với Hàn gia thế nào không?

Tử Vũ lắc đầu.

- Hắc hắc, chính là hủy đi thần trí của cái gã rắm chó Hàn Kiếm Văn đó, rồi vứt hãn vào giường của ái thiếp của Hàn Nhạc cha hãn. Hắc hắc, càng nghĩ lại càng cảm thấy đắc ý, người nói có phải không...

Nói đoạn, Trình Tường mới ngẩn ra. Ai da, xem ra đúng là lão đã già rồi nên lú lẫn, sao lại nói chuyện nam nữ với một đứa trẻ chín tuổi cơ chứ. Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Tử Vũ, lão liền bẹo vào cái má kahr ái của nó một cái, rồi nói:

- Được rồi, sau này người sẽ hiểu thôi...hắc hắc, giờ thì cứ yên tâm tĩnh dưỡng, đến khi hoàn toàn khỏe lại, ta sẽ giao Di Khảo cho người thử luyện một lần. À mà còn nữa, Bất Diệt Đệ nhất chiêu của người, trừ phi người có thể đạt tới cảnh giới Thượng vị Cao cấp cao thủ, còn không nhất định không được sử dụng nữa, có nghe rõ chưa?

Nhìn Tử Vũ gật đầu rồi ngoan ngoãn nằm xuống, Trình Tường cũng yên tâm, rồi thông thả bước ra khỏi căn nhà rách. Trong khoảng thời gian Tử Vũ hôn mê, lão đã bồng nó về Cửu Hoang sâm lâm, rồi trở ngược lại Quyện Long thành tính chuyện, cũng chỉ mới quay lại đây vào chiều hôm qua.

Nói gì thì nói, chuyến đi của lão cũng đã thành công, tuy không mỹ mãn cho lắm, nhưng so với những gì lão từng tưởng tượng, thì tuyệt đối tốt hơn rất nhiều. Còn phải nói, Tử Vũ dẫu sao cũng chỉ mới là đứa trẻ chín tuổi, không ngờ lại có thể đại náo ở Dạ Chiến một trận ra trò, khiến người làm thấy như lão cũng thấy tự hào vô kể. Bất quá, chính vì kết quả lần này, đã làm cho lão bỏ đi kế hoạch “khoe khoang” của mình. Không hiểu sao, kể từ khi Tử Vũ hôn mê, lão lại cảm thấy muốn cho nó một cuộc sống bình thường, quên đi cái thân phận Thi Vương của nó. Thi Vương, cả thế giới này chỉ có một mình Thi Vương, làm sao lại không cô độc được chứ...

Nếu muốn Tử Vũ có một cuộc sống bình thường, thân phận của nó phải tuyệt đối được dấu kín.

Tử Vũ trong khi tĩnh dưỡng, cũng từng thử vận khởi công lực, phát hiện bản thân đã đạt tới cực hạn trong cả hai cảnh giới thuộc hai phương diện ma thuật và võ học. Cũng từ giờ phút đó, nó đã chân chính cảm nhận được cái đạo sinh tồn của cường giả, chính là không ngừng quyết chiến, thách thức với hiểm nguy để bước lên tầng cao hơn. Một ngày không xa, nhất định thế, Tử Vũ sẽ mạnh như chủ nhân của nó.

Và đó tuyệt đối không phải là điểm cực hạn của một Thi Vương.

- Tử Vũ, người chắc chắn là mình muốn thử chứ?

Trình Tường tay cầm quyển Dịch Khảo, đôi mắt già nua quan hoài nhìn kiệt tác của mình. Tử Vũ không hề do dự, tức thì gật đầu, tử mang trong mắt lóe lên lấp lánh, lộ ra một sự kiên nghị không gì lay chuyển.

Nó chính là đang dần dần bộc lộ sự độc lập của mình.

- Vậy được rồi, người cứ yên tâm ở đây tu luyện, nếu có gì bất ổn, nhất thiết không được cưỡng cầu, phải lập tức ngừng lại, có nghe chưa?

Cảm nhận được sự quan tâm của Trình Tường, Tử Vũ khước miệng lại cười một cái. Nó phát hiện ra từ sau lần bị trọng thương tại Dạ Chiến, chủ nhân đối với nó trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, điều đó làm nó vui sướng khôn tả. Chủ nhân, không chỉ là chủ nhân, còn là cha của nó.

Trình Tường cũng không nói nhiều, liền chậm chậm quay đi, để lại Tử Vũ một mình đứng bên bờ Độc tuyền đang bốc khói nghi ngút. Độc tuyền, đối với người khác nguy hiểm vô cùng, nhưng đối với Tử Vũ, lại là nơi chốn luyện công thích hợp nhất, không chỉ yên tĩnh phi thường, còn có tác dụng giúp nó không ngừng tôi luyện thân thể. Không hề do dự, Tử Vũ giương hai cánh lên, rồi nhanh nhẹn bước xuống mặt nước xanh lét đang lặn dần những bọt độc khí.

Dịch khảo lơ lửng trên không, theo thần niệm của Tử Vũ, mở ra trang đầu tiên.

“Tiên nhập hỗn mang, kiến thiên lập địa, hậu phá thiên địa, tái nhập hỗn mang”

Vốn vẹn có bốn câu, ngoài ra Dịch khảo cũng không có thêm một chữ gì khác. Bất quá, dù là nó hay Trình Tường, đều vô cùng minh bạch, một khi có người hiểu được những câu này, lại y theo đó thực hiện, nhất định sẽ từ đó mà lĩnh hội được công pháp tuyệt thế của tiên nhân.

Tử Vũ từ khi hiểu chuyện, đã không ngừng được Trình Tường kể cho nghe sự tích vô tiền khoáng hậu của người mà lão đã lấy tên để đặt cho nó. Dần dà, đối với Tử Vũ, người đó đã trở thành vị thần mạnh nhất Vô Tận giới.

Công pháp của vị thần mạnh nhất, làm sao nó lại có thể không học cho được?

Chăm chú nhìn vào dòng chữ hàm ẩn ý nghĩa tự hủy diệt kia, Tử Vũ dần nhắm mắt lại. Lập tức, nó phát hiện ra thứ khí lưu cường đại lần trước đang dần dần dung nhập vào cơ thể nó, nâng nó lên khỏi Độc tuyền, đồng thời khiến cho linh thức của nó chìm vào một khoảng không gian hỗn độn.

Không gian hỗn độn ấy, Tử Vũ trước kia đã khám phá ra, chính là bên trong nội thể của nó.

Bất quá, đây chỉ là ảo ảnh, nếu Tử Vũ không vượt qua được ảo ảnh này, linh thức không trực tiếp “nhìn vào” thể nội thực sự của mình, thì nó vĩnh viễn cũng chỉ có thể dừng lại ở đây mà thôi.

Tử Vũ vô tri vô giác, đoạn tuyệt hoàn toàn sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài, linh thức không ngừng thám hiểm vùng không gian rộng lớn đang bao bọc lấy nó. Vẫn như lần trước, không gian này có những vì tinh tú cùng các hành tinh, luôn luôn vận động với một quy luật biến đổi từng giờ từng phút. Tử Vũ hiểu, nó nhất định phải nắm được quy luật đó, nếu không thì đừng hòng từ không gian này xâm nhập thể nội thật sự của mình.

Tử Vũ không ngờ lại ngập chìm trong không gian đó tới một năm.

Trong khoảng thời gian một năm, Tử Vũ căn bản đã thử qua không biết bao nhiêu quy luật, nó đã vận dụng tất cả những loại lý luận của đủ mọi loại tôn giáo có mặt trên Vô Tận giới, thậm chí còn tự sáng tạo ra không ít, nhưng kết quả nhận được vẫn chỉ là một con số không tròn trĩnh. Đã có lúc Tử Vũ tưởng như thành công, chính là lần nó kết hợp lý luận của Phật Đạo lưỡng môn, đối chiếu với sự chuyển vận của các hành tinh trong khoảng không gian quái dị này, cảm thấy vô cùng tương xứng. Đúng vào lúc đó, một đạo lưu tinh phá không xuất hiện, trực tiếp đem quy luật mà nó vừa khổ công nghĩ ra, xé nát thành từng mảnh nhỏ, bắt nó nhận lấy thất bại đau đớn nhất.

Thất bại khi tưởng như đã thành công, khẳng định là thất bại đau đớn nhất.

Tử Vũ vốn kiên nhẫn phi thường, cuối cùng cũng không thể chịu nổi, chỉ muốn hét lên hai tiếng “tại sao?” thật lớn. Rốt cuộc nó phải làm thế nào đây, quy luật vận hành của cái không gian này rõ ràng là không có quy luật nào cả, làm sao mà nó có thể tìm ra được chứ. Mọi thứ trong cái không gian này, đều chỉ đúng một cách tương đối, nếu có một thứ tuyệt đối, thì đó chính là: không có gì là tuyệt đối trong không gian này...

Tử Vũ chán nản đến cùng cực, chuẩn bị thu hồi linh thức thì đột ngột có một tia sáng lóe lên trong đầu.

Phải rồi.

Sự tương đối.

Tiêu đề của quyển sách này chẳng phải là “Dị khảo” hay sao?

Dị khảo, chính là một lời gợi ý, muốn nói với hậu thế rằng hãy nghĩ khác đi, nghĩ khác so với thế nhân.

Thế nhân cứ không ngừng đi tìm ình một thứ chân lí, một thứ quy luật, gọi đó là thiên đạo, rồi hành động cứ y theo cái thiên đạo đó.

Tử Vũ không ngờ cũng lầm đường lạc bước, cứ theo quan niệm xưa nay, nhất nhất “bắt” cái không gian này vận hành theo một quy luật, rồi điên cuồng truy cầu thứ quy luật đó, mà không biết rằng vốn dĩ chẳng hề có một quy luật nào cả.

Không có quy luật!!!

Mọi thứ chỉ là tương đối...

Vào giờ phút này, nó đã chân chính có cách nghĩ vượt qua thế tục, chính là cách nghĩ của người đã viết lên Dị khảo.

Nó ngộ ra rồi!!!

Không gian xung quanh Tử Vũ, vốn dĩ được chiếu sáng bởi vô số tinh quang, đột ngột chìm vào u tối. Ngay khi nó nhận ra chân lí, cũng là lúc linh thức của nó thông qua quyển sách tiến nhập được vào nội thể của bản thân. Đúng vậy, đây chính là nội thể của Tử Vũ.

Linh thức quét qua một lượt, Tử Vũ tức thì nắm rõ toàn bộ những cơ quan trong cơ thể nó, đồng thời đem vị trí của toàn bộ kinh mạch in sâu vào trong đầu. Cơ thể của con người đích xác là một thể thống nhất hoàn mĩ, là một thứ kiệt tác do trời đất sinh ra, nhưng lại có thể khổng chế trời đất.

Tử Vũ lúc này lại không cần sự thống nhất hoàn mĩ đó.

Cái nó muốn, là hỗn mang.

Chân nguyên vận khởi, Tử Vũ bắt đầu y theo câu đầu tiên của Dị khảo, “Tiên nhập hỗn mang”.

“Bùng!Bùng!Bùng!” những tiếng liên tiếp, Tử Vũ không chỉ một lần, mà liên tục đem toàn bộ kinh mạch trong người trực tiếp phá hủy.

Nó không cần những kinh mạch này nữa.

Nó cần hỗn mang!!!

11. Chương 11: Tiên Nhập Hỗn Mang

Nếu có ai đó nhìn thấy tình trạng của Tử Vũ bây giờ, hẳn phải nghĩ rằng nó đã phát điên.

Đem kinh mạch, huyết vị toàn thân từng cái từng cái một đi phá hủy, chắc chắn là hành vi của người điên.

Lại nói tự đoạn toàn thân kinh mạch và phá hủy từng kinh mạch, huyết vị một là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tự đoạn kinh mạch, giống như là cắt đi con đường huyết mạch giữa hai quốc gia, còn phá hủy từng kinh mạch, huyết vị là đem cả hai quốc gia lẫn con đường đó, toàn bộ cho nổ tung.

Kinh mạch, huyết vị toàn thân thì đâu chỉ có hai, ba cái?

Tử Vũ đích thực đã phải trải qua một cơn thống khổ cả đời không quên.

Dù có là Thi Vương, khi làm cái chuyện ngu ngốc này, cũng tuyệt đối phải cảm thấy đau đớn.

Còn là nỗi đau đớn cực kì khủng khiếp, thấy tận trời xanh.

Quá trình đó cuối cùng cũng kết thúc.

Tử Vũ sau khi phá hủy toàn bộ kinh mạch, đem những Nhâm, Đốc, Xung, Đới, Âm-Dương duy, Âm-Dương khiếu dùng chân lực mà chấn nát, lại tìm đến các huyết vị, bắt đầu từ giao điểm Bách Hội, Lao Cung, Dũng Tuyền, tất thấy đều không bỏ qua, hủy hoại toàn bộ.

“Bùng!” một tiếng cuối cùng, chính là lúc Tử Vũ đem Khí Hải huyết tại đan điền hủy đi, đồng thời khiến cho toàn thân công lực của nó theo đó mà tiêu thất.

“Xuy!Xuy!Xuy!”

Chỉ thấy khi Khí Hải huyết của Tử Vũ vì bị nó chấn nát, Dị Khảo cũng bắt đầu biến đổi, từ chỉ có một hàng chữ, đã biến thành những tờ giấy trắng, đồng thời không ngừng tỏa ra vô vàn những luồng khí lưu đủ màu sắc, bao bọc lấy tấm thân đầy máu về cơ bản đã bị phế của Tử Vũ, chậm chậm xoa dịu cho nó.

Tử Vũ đúng là đã vừa trải qua một cơn thập tử nhất sinh.

Nếu như không phải Dị Khảo kịp thời xoa dịu cho nó, hoặc giả nó không phải là một Thi Vương, thì nào bộ sớm đã nổ tung khi phá hủy Bách Hội huyết rồi.

Dị Khảo không chỉ ghi lại phương pháp luyện công của vị tiền bối nọ, còn là chìa khóa để có thể tiếp bước ông ta, Tử Vũ hiểu rõ điều đó. Hiện tại, mặc cho toàn thân công lực bị phế, thân thể bên ngoài thì vô sự, bên trong đã bị nát như, Tử Vũ vẫn mong muốn một cách điên cuồng được đọc những gì vị tiền bối đó đã để lại.

Bất quá, phá hủy đi toàn bộ kinh mạch, huyết vị, cũng tức là từ bỏ các giác quan. Tử Vũ đã không thể nghe thấy, nhìn thấy, thậm chí tri giác cũng đang mất dần, làm sao mà đọc được đây?

Đúng lúc đó, những luồng khí lưu từ Dị Khảo lại một lần nữa biến đổi, tập trung lại thành một luồng vạn sắc dị lưu, quện lấy Tử Vũ, trả lại cho nó tri giác.

“Hậu bối liễu mạng, nếu ngươi mong muốn tìm thấy trong Dị Khảo những môn võ công tuyệt thế, vậy thì đành phải làm người thất vọng rồi!”

Đó là dòng chữ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tử Vũ, nhưng nó lại tuyệt đối không thất vọng, chỉ háo hức “đọc” tiếp.

”Cuốn sách này tên là Dị Khảo, ý muốn nói người đọc hãy nghĩ khác đi, vậy nếu giờ lại áp đặt cho người thứ suy nghĩ hoặc võ công giống ta, chẳng phải là ta tự vả vào mặt mình sao?

Trong cuốn sách này, ta chỉ ghi lại một đoạn công pháp, giúp cho người từ tình trạng thân thể bị hủy hoại, tiến nhập vào Hỗn mang cảnh giới, bên cạnh đó là một vài kinh nghiệm, trải ngộ và lí luận của bản thân ta. Những cái đó, người được hiểu thì hiểu, không hiểu cũng không sao, bởi vì ta tin rằng, một khi người đã có thể đọc thấy những dòng này, thì thế gian không gì có thể cản người được nữa.

Chúc người sớm sáng tạo ra con đường đi của riêng mình.

Chúc người sớm có thể ở Vô Tận giới, đồ thần diệt ma.

Tiền nhân cần bút”

Đọc xong lời tựa của Dị Khảo, Tử Vũ đột nhiên cảm thấy một thứ cảm xúc mãnh liệt không ngừng trào dâng trong thể nội. Đó là một cái gì đó kích thích phi thường, khiến cho nó toàn thân run rẩy, chỉ hận không thể gào to một tiếng. Trước kia, nó đã được nghe Trình Tường kể nhiều về vị tiền bối này, biết rằng ông ta tính tình cổ quái, nhưng đúng là mạnh tới mức quỷ thần cũng phải cúi đầu. đọc truyện tại . Lúc đó, nó chỉ là nghe và ghi nhớ, còn hiện tại, nó cảm nhận được rồi, cái thứ khí thế bá giả đứng trên muôn người

đó. Ông ta tuyệt không phải là một vị tiên bối cô độc vì sự bất bại của bản thân, mà là một người thần nhiên sống trong sự bất bại đó. Tử Vũ chính là đang đứng trước cánh cửa để mở ra một cảnh giới như thế.

Lúc này toàn thân kinh mạch của Tử Vũ đã bị hủy hoại, nhưng luồng khí lưu vạn sắc từ Dịch Khảo tỏa ra đã sớm khiến nó không còn cảm thấy đau đớn, thậm chí còn trả lại cho nó tri giác, khiến nó cảm thấy mình như được thoát thai chuyển cốt, đầu óc minh mẫn vô cùng. Chặng đầu tiên của cuộc thử thách này, mất đến một năm ba tháng, cuối cùng nó đã vượt qua.

Trình Tường lúc này lại đang kinh hãi vô cùng. Mấy ngày gần đây, lão phát hiện ra Tử Vũ không ngừng tự đoạn kinh mạch, huyết vị toàn thân, thật khiến lão lo lắng phát sốt. Bất quá, lão lại không thể bắt nó ngừng lại, chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi. Lúc này, nhìn thấy luồng khí lưu vạn sắc từ Dịch Khảo đang bảo bọc Tử Vũ, lão lại cảm thấy mừng tới phát cuồng, vô công mà thần tượng của lão để lại, cuối cùng đã để kiệt tác của lão khám phá ra rồi.

Hai năm tiếp theo đó là một khoảng thời gian tĩnh mịch vô bì đối với Trình Tường, đơn giản bởi lão đã quá quen với sự có mặt của Tử Vũ, hiện tại nó lại triển miên bế quan nhập định, khiến lão buồn chán phát sốt. Nếu một tháng nữa Tử Vũ không tỉnh lại, lão quyết định sẽ tiến nhập vùng sâu hơn của Cửu Hoang thăm lăm một chuyến, dự tính sẽ đi trong vòng ba tháng.

Tử Vũ thì căn bản không có khả năng sẽ tỉnh lại trong vòng một tháng tới. Lúc này, công pháp mà tiên bối đó để lại, nó đang luyện tới giai đoạn tinh yếu, đã sắp đạt được thành công.

Bên trong nội thể của Tử Vũ, hiện tại căn bản đã biến đổi tới mức không ai có thể tưởng tượng được, những vị trí trước kia là kinh mạch huyết vị, giờ lại giống như những tiểu vũ trụ hoặc dải ngân hà, chứa đầy những tinh quang lấp lánh bất động. Cho đến khi những tinh quang ấy loạn chuyển rồi tụ tập thành những hành tinh, chính là lúc Tử Vũ tiến nhập vào Hỗn Mang.

“Ừm!”

Từ trạng thái lơ lửng trên không suốt mấy năm qua, Tử Vũ rơi tùm xuống Độc tuyền, quyển Dịch Khảo cũng đã thu lại vạn sắc khí lưu của nó, rơi xuống bên cạnh. Tử Vũ đã thành công.

Nó, trải qua bốn năm tu luyện, đã trở thành một đứa bé mười ba tuổi, bất kể trí lực hay tinh thần đều vượt xa so với ngày trước, nhưng công lực thì lại không còn lấy một giọt. Bất quá, Tử Vũ lúc này căn bản cũng không cần để ý đến điều đó.

Thân thể vốn buông lỏng của Tử Vũ từ từ nổi lên trên bề mặt Độc tuyền, quyển Dịch Khảo cũng đang lập lờ trôi bên cạnh. Khẽ liếc quyển sách một cái, Tử Vũ khẽ nhắm mắt lại, bắt đầu chìm vào suy nghĩ. Text được lấy tại

”Sau khi người tiến nhập Hỗn mang thành công, sẽ phát hiện ra thân thể của mình hoàn toàn bị phế, không thể cử động được dù là nửa cái ngón tay, ta trước kia cũng đã từng như thế.

Không cần lo lắng, đối với chúng ta mà nói, cách khắc phục vấn đề này tuyệt đối đơn giản, ví như ta cũng đã nghĩ ra một cách, nếu người muốn biết, thì có thể xem thử. Bất quá, người cũng nên hiểu, đó là phương pháp “của ta”, ta đã có cách, thì người cũng có cách.”

Tử Vũ hoàn toàn minh bạch. Lúc này, nó mới mười ba tuổi, nhưng suy nghĩ đã vượt qua cả những lão đầu già cỗi như Trình Tường. Đối với nó, chỉ có tự mình tìm ra một con đường mới, đối đầu với thử thách và nguy hiểm, mới giúp nó có thể tiếp tục tiến bước.

Từ khi chạm vào Dịch Khảo, con đường mà Tử Vũ sẽ đi đã hoàn toàn khác so với bất kỳ ai, kể cả người đã viết ra quyển sách đó.

Lúc này Tử Vũ chìm vào dòng suy nghĩ, làm sao mới có thể cử động thân thể? Kinh mạch của nó đã đứt đoạn, về cơ bản đã là người tàn phế, nhưng tất nhiên, nó không chấp nhận điều đó. Nó tuyệt đối cũng không hề nghĩ qua chuyện sẽ dùng lại phương pháp của vị tiên bối nọ.

Tử Vũ là Tử Vũ, nó nhất định sẽ nghĩ ra cách.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tử Vũ đột ngột mở bừng mắt ra, thân hình khẽ động, không ngờ lại nhấc lấy Dịch Khảo đang trôi bên cạnh, ngượng ngập lộn vào bờ.

Nó đã thành công.

Phương pháp của nó đã thành công.

Những tiểu vũ trụ bên trong nội thể, về cơ bản, Tử Vũ hiện tại không thể điều khiển, chỉ có thể để chúng di chuyển một cách hỗn loạn. Tuy nhiên, bên cạnh đó, nó lại phát hiện ra rằng, mỗi một sự di chuyển hỗn loạn ấy đều hàm chứa một nguồn sức mạnh vô tận. Những nguồn sức mạnh ấy, nếu cứ tự sinh tự diệt như thế, thì sẽ hoàn toàn vô dụng, nhưng nếu có thể lợi dụng chúng, xâu chúng thành một chuỗi, nối liền những vị trí từng là kinh mạch, huyết vị, thì so với trước kia, sẽ trở thành một dạng tinh hà kinh mạch, làm sao lại không thể giúp Tử Vũ di chuyển chứ.

Lí thuyết là vậy, nhưng Tử Vũ không dám chắc, nó hiện tại vô phương điều khiển những tiểu vũ trụ đó hoạt động theo ý mình, còn như sắp xếp lại một hình dáng mới cho chúng, xem ra có thể khả thi.

Thử qua thử lại nhiều lần, Tử Vũ hiện tại đích xác là người duy nhất trên Vô Tận giới, kể cả là hiện tại hay trong quá khứ, sở hữu một thứ gọi là tinh hà kinh mạch.

Đã lâu không di chuyển, lại là di chuyển theo một phương thức hoàn toàn khác so với trước kia, Tử Vũ không khỏi cảm thấy lóng ngóng ngượng ngập, cứ đi vài bước lại ngã một cái. Bất quá, cứ mỗi lần ngã ra như vậy, lại khiến nó cảm thấy vi diệu vô cùng, cứ như nó trở lại là một đứa bé chập chững bước vào đời vậy.

Từ Độc tuyền tới căn nhà mà Trình Tường đã dựng lên cũng không xa, sau vài chục cú ngã, Tử Vũ cuối cùng đã chạm được vào cánh cửa thân quen. Hiện tại là ban ngày, nhưng trong nhà không chút ánh sáng, hơn thế nữa, đập vào mắt Tử Vũ, còn là một hình ảnh quái dị vô cùng.

Trình Tường đang nằm.

12. Chương 12: Trình Tường Chi Tử

Trình Tường trong lòng có một vết thương.

Năm lão lên 9 tuổi, phụ thân lão vì muốn cưới tiểu thiếp, đã hạ độc mẫu thân của lão. Sự việc đó, lão lại tận mắt chứng kiến, trong tâm khảm từ khi ấy đã in sâu hình ảnh thân mẫu hai mắt trắng dã, không ngừng rên rỉ, bên tai lại nghe thấy tiếng cười dâm dăng của thân phụ và ả tiểu thiếp.

Đó căn bản không phải là loại kí ức có thể quên một cách dễ dàng.

Đối với Trình Tường, đó là một cơn ác mộng khủng khiếp. Cứ mỗi lần lão đặt lưng xuống giường, hai mắt nhắm lại, là hình ảnh đó lại hiện lên, chân thực y như lúc lão tận mắt chứng kiến.

Trình Tường sợ.

Lão không sợ trời, không sợ đất, nhưng lại sợ thứ kí ức đó.

Vì thế nên lão sợ luôn cả việc ngủ và việc nằm. Theo như lão nhớ, thì kể từ cái đêm đó, cho đến hiện tại đã gần 200 năm, lão vẫn chưa đặt lưng xuống một cái giường nào khác.

Gần 200 năm không ngủ, lão sớm đã quen với việc đó.

Tử Vũ cũng đã quen với việc đó. Từ khi nó hiểu chuyện tới giờ, nó chưa từng thấy Trình Tường ngủ, thậm chí là nằm.

Vậy nên, khi nhìn thấy lão nằm trên giường, Tử Vũ tức thì giật mình kinh hoàng.

Đâu có lí nào Trình Tường không đứng lại bỏ đi cái thói quen đã gần 200 năm tuổi của mình chứ.

Trình Tường tuy nằm, những lão không có ngủ, hai mắt tuy đã trở lên mờ đục, nhưng đôi tai vẫn còn chút ít hữu dụng, đã nghe ra tiếng kẹt cửa khi Tử Vũ bước vào. Có thể tìm đến đây, cơ bản chỉ có kiệt tác của lão mà thôi.

- Tử Vũ, người cuối cùng cũng thành công rồi...

Chất giọng vốn trầm trầm khó nghe của Trình Tường, không ngờ hiện tại lại run rẩy bất lực, đúng với tình trạng của những lão đầu đã gần hai trăm tuổi nguyệt khác. Lão hiện tại, đâu còn chút phong phạm của một vị Thánh cấp Tử Vong Ma pháp sư chứ?

- Chủ nhân...

Tử Vũ vội lập cập chạy tới, khuôn mặt sớm đã trở lên tái mét. Bao nhiêu năm tồn tại, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy chủ nhân trong tình trạng yếu ớt vô lực đến vậy.

- Được rồi, không cần phải thương tâm, ta cũng đã gần hai trăm tuổi rồi, không sớm thì muộn cũng sẽ phải chết thôi...Ai da, lão trời già đó đúng thật là đáng ghét mà, lại để người tình dấy vào đúng hôm nay, muộn hơn vài hôm, không phải là ta đã ra đi thanh thản rồi sao...

Trình Tường vốn dĩ cả đời không tin vào số trời, đến khi sắp chết, không ngờ lại thốt ra những câu thế này. Bất quá, Tử Vũ lúc này làm sao còn lí đến những gì lão đang lảm nhảm, chỉ biết nắm chặt lấy bàn tay đã khô quắt của lão, đôi mắt màu tím ngân ngấn những giọt nước mắt.

- Người đó, sao lại thành ra cái bộ dạng này chứ...người là Thi Vương mà, nhất định không được khóc...kiệt tác của ta...người nhất định phải kiên cường lên, tuyệt đối không được khóc...

Tử Vũ vội vã gạt đầu. Đối với nó, Trình Tường sớm đã có một vị trí quan trọng còn hơn cả cha, hiện tại thấy lão như vậy, nó còn có thể bình tĩnh được sao. Lúc này, nó căn bản không phải là một Thi Vương, chỉ là một hài tử sắp sửa mất đi người thân yêu nhất mà thôi...

- Nói cho ta biết đi, tại sao ta lại lâm vào cảnh này...

Trình Tường đột ngột nói. Đến phút cuối cùng, lão vẫn còn muốn khảo nghiệm Tử Vũ một lần nữa. Lão là ai chứ, dẫu sao cũng đã làm một vị Thánh cấp Tử Vong pháp sư tới cả trăm năm, đối với cái chết vốn đã không lí tới từ lâu. Thứ có thể làm lão lo lắng, chỉ là đứa kiệt tác đệ tử này thôi.

Tử Vũ trong tâm chấn động, vội vã nhìn qua thân thể già nua hư nhược của Trình Tường một cái. Nó từ năm 9 tuổi đã bắt đầu có suy nghĩ độc lập, cho đến hiện tại đã không còn là một cỗ máy chỉ biết nghe lệnh một cách mù quáng nữa. Bất quá, đối với Tử Vũ, Trình Tường muôn đời vẫn là chủ nhân, một khi lão hỏi, nó không có cách im lặng không trả lời.

- Chủ nhân...người...là trong giây phút tận lực, bị kẻ khác đánh lên...

Tử Vũ nói đến đây, hai giọt lệ đã ứa ra khỏi đôi mắt màu tím. Nhìn nó như vậy, Trình Tường không ngờ lại khẽ mỉm cười, cánh tay hư nhược cố gắng với lên đầu nó, xoa khẽ, đoạn nói yếu ớt:

- Hảo hài tử, người đúng là dạy được. Người thấy rồi đó, ta là sau khi vừa độ qua Độ nhất thiên kiếp, ma lực toàn thân sớm đã sử dụng hết, không ngờ lại bị một con Huyết Nhân Lang Điều, Thần thú trung cấp, phát hiện, xông vào đánh lên...

Lão ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Ta làm sao lại để nó chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy, liền vận khởi ma lực toàn thân, triệu ra khô lâu của Cửu Thủ Cuồng Long, cuối cùng đã giết chết được nó, thi thể của nó hiện tại nằm trong cái thủ trạc này...hắc hắc...Thần thú trung cấp mà dám gây chuyện với ta...hắc hắc...cuối cùng lại bị ta...khục khục...

Lão cố gắng cười lên, đã làm chấn động vùng phổi, liền ho khan không ngừng. Hôm đó đúng là ngày xui tận mạng của lão, giả như lão đang ở đây độ thiên kiếp thì không sao, loại Thần thú đó vốn dĩ không thể tìm tới nơi này. Không ngờ, trong lúc đợi Tử Vũ luyện công, lão lại quyết định vào sâu trong Cửu Hoang sâm lâm thám hiểm một chuyến, vừa mới đi được hai tháng, thiên kiếp đột nhiên xuất hiện. Khu vực đó, lại là lãnh địa của con Huyết Nhân Lang Điều nọ...Lão đúng là đã giết con Thần thú đó, nhưng cũng bị nó đánh lên một chiêu, hiện tại tâm tạng đã nát vụn, chỉ dựa vào ma lực bao nhiêu năm tích lũy mới có thể tri tri

tới bây giờ. Lão khi nãy có nói sao Tử Vũ không tỉnh lại muộn vài ngày để lão ra đi thanh thản, sự thực thì là lão đã tận lực kéo dài thứ sinh mạng tàn tạ này, cốt ý chỉ để thấy Tử Vũ lần cuối. Giờ thì tốt rồi, cuối cùng lão cũng hoàn thành được tâm nguyện, đã có thể yên tâm nhắm mắt.

- Hải nhi, ta nói cho người biết, tuy là do bị con Thần thú đó đánh lén, ta mới ra nông nỗi này, nhưng căn nguyên cũng là vì ta thực lực không đủ, không thể an nhiên vượt qua thiên kiếp, mới để cho nó có cơ hội. Người, sau này nhất định phải mạnh mẽ hơn ta, cường hãn hơn ta, để cho dù trong bất kì hoàn cảnh nào, cũng không thể để người khác có cơ hội làm hại mình...Tử Vũ, thứ công pháp người đang theo đuổi, nhất định phải hoàn thành...Năm đó, vị tiên bối đó, thực lực đã đến mức khi thần ngạo thánh...nhưng người biết không, ông ta không hề độ qua bất cứ một lần thiên kiếp nào, trực tiếp phi thăng, đến nửa đường mới cảm thấy buồn chán mà quay lại...

Trình Tường căn bản không biết trong Dịch khảo không hề ghi lại võ công của người mà lão sùng kính, bất quá Tử Vũ cũng không ngu ngốc nói ra điều đó vào giờ phút này, chỉ biết nuốt nước mắt gật đầu liên hồi.

- Tử Vũ, hải nhi ngoan của ta, gọi ta một tiếng gia gia đi...

Trình Tường do vết thương lòng thở bé, đối với tình cảm nam nữ vô cùng chán ghét, cả đời cô độc, mãi đến cuối đời mới có một người thân là Tử Vũ. Đối với lão, có Tử Vũ bên cạnh vào giây phút cuối cùng, cũng là mãn nguyện lắm rồi.

- Gia gia, Tử Vũ chuyện gì cũng nghe theo ý người...gia gia...người đừng đi mà...gia gia!!! Truyện được tại

Trình Tường chỉ khẽ lắc đầu, đoạn nhắm mắt lại, tĩnh tĩnh lặng lặng thở ra hơi cuối. Lão cả đời ngạo thị thiên hạ, là Tử Vong Ma pháp sư duy nhất của Vô Tận giới, trên không sợ trời, dưới không sợ đất, khiến cho ai nghe đến tên cũng phải hãi hùng, cuối cùng cũng dừng chân tại đây. Tử Vũ vốn đang ôm lấy lão khóc lóc, đến khi ngẩng lên, đã thấy lão ra đi từ lâu, toàn thân kịch chấn, nước mắt tuôn ra như suối, gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống bất tỉnh.

Tử Vũ dấu sao vẫn chỉ là một đứa nhỏ mười ba tuổi, từ khi sinh ra đã định sẵn số phận cô độc, trải qua bao nhiêu năm tháng vun đắp mới có tình cảm như người bình thường. Hiện tại, người thân duy nhất của nó đã ra đi, khiến cho thần trí thập phần hỗn loạn, không sao làm chủ được bản thân, cứ khóc rồi ngắt xỉu, tỉnh dậy lại khóc...cứ như thế không biết bao nhiêu trận...

Đây cũng chính là những giọt nước mắt duy nhất trong cuộc đời dài vô tận của Tử Vũ.

Sau ba ngày, Cửu Hoang sâm lâm bỗng chốc xuất hiện một ngôi mộ mới, trên mộ cắm một miếng gỗ, có ghi mấy chữ: “Gia gia Trình Tường. Hải nhi Tử Vũ kính lập”

Tử Vũ hiện tại chính là đang quỳ trước ngôi mộ đó. Lúc này, hai mắt nó đã thôi chảy lệ, nhưng trong lòng đã vĩnh viễn ghim sâu một nhát cắt không gì có thể hàn gắn. Tĩnh lặng hồi lâu, cuối cùng Tử Vũ cũng khẽ động đậy, lấy ra viên Băng Phách Ma Châu mà trước kia Trình Tường lấy làm “kẹo” lừa nó, lầm rầm khấn:

- Gia gia, hải nhi sau này nhất định sẽ trở thành một tuyệt thế cường giả thần kinh quý khiếp. Hiện tại, hải nhi đã có thể ăn thứ kẹo mà trước đây vô dụng không thể ăn rồi...

Nói đoạn cho viên Băng Phách Ma Châu vào miệng, dụng lực nhai nát. Vòm miệng của Thi Vương như nó tuy rằng cường hãn hơn người bình thường không biết bao nhiêu mà kể, nhưng viên Băng Phách Ma Châu đó cũng không phải ngọc thường, do huyết dịch của Vạn niên Tuyết quái vương ngưng tụ mà thành, cứng rắn vô bì, đã làm iệng nó chảy máu không ngừng, hai hàm răng cơ hồ muốn gãy. Tử Vũ, sau khi hoá thai chuyển cốt, cơ bản đã biết thế nào là đau, hiện tại đúng là đang phải chịu những cơn đau xông lên tận óc, có điều tuyệt đối không chịu dừng lại, kiên kiên cường cường nhai nát viên ngọc, nuốt vào trong bụng.

Từ giây phút này, Tử Vũ cuối cùng cũng đã quyết định hướng đi rõ ràng cho con đường của mình.

Chính là hướng đi của một tuyệt thế cường giả, trước chưa từng có, sau này cũng không.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã là ba năm sau khi Trình Tường mất, Tử Vũ đã trở thành một gã thanh niên mười sáu tuổi, ngày ngày vẫn luyện công tại Độc tuyền. Nói ngày ngày cũng có phần không chính xác, phải nói là từ ba năm trước, hắn chưa khi nào rời khỏi Độc tuyền mới đúng.

Hiện tại võ công của Tử Vũ chính là đang bước vào giai đoạn khản yếu.

Ba năm trước, sau khi Tử Vũ tự hủy kinh mạch, huyết vị, tiến vào trạng thái hỗn mang, công lực, ma lực toàn thân của hắn cũng theo đó mà bị hủy hoại sạch sẽ. Bất quá, theo quan niệm hiện tại của hắn, điều đó lại hoàn toàn không phải một vấn đề lớn.

Đối với bất cứ một ai, công lực mà không tinh thuần, có cũng chỉ tổ mang họa, có càng nhiều lại càng ảnh hưởng tới tu vi của bản thân. đọc truyện tại . Lại nói những thứ công lực đó đều do Tử Vũ tự mình tu luyện, suốt chín năm ròng rã hấp thụ linh khí của trời đất mà thành, tại sao lại là không tinh thuần? Không tinh thuần, chính là vì xét đi xét lại, thứ công lực đó vẫn là do linh khí của đất trời được hắn hấp thụ mà thành, đối với người khác có thể như thế đã là tinh thuần, còn với hắn, thì lại tuyệt đối hỗn tạp.

Thứ Tử Vũ cần, chính là thứ sức mạnh do chính bản thân mình sinh ra, không vay mượn của ai, không hấp thụ từ bất cứ ai, tự mình làm nên tất cả.

Trong suốt ba năm, Tử Vũ đóng kín mọi giác quan, đoạn tuyệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, khiến cho nếu có bất cứ ai nhìn vào, sẽ có cảm giác tuy Tử Vũ trôi nổi trong Độc tuyền, nhưng đối với Độc tuyền lại xa cách vạn dặm, là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Bên trong nội thể của Tử Vũ, dòng tinh hà kinh mạch vẫn đang không ngừng lưu chuyển cuồng loạn, so với bất thứ nội công tâm pháp nào đã từng xuất hiện trên Vô Tận giới, tốc độ lưu chuyển cũng đều vượt trên rất xa. Thứ sức mạnh mà hắn muốn có, chính là thứ sức mạnh được sinh ra từ sự lưu chuyển này. Muốn như vậy, hắn phải có một nơi để chứa đựng thứ sức mạnh đó, hiện tại hắn cũng đã có.

Tử Vũ chính là đã tạo ra ình một “thiên địa” riêng ở nơi trước kia là Bách Hội huyết.

Trước kia, Bách Hội huyết là nơi giao nhau của trăm vạn dòng sông kinh mạch lưu chuyển trong nội thể, hiện tại, nó vẫn giữ một vị trí như thế đối với tinh hà kinh mạch của Tử Vũ. Bất quá, Tử Vũ đã tạo ra ở đây một lỗ đen.

Lỗ đen này chính là “thiên địa” mà Tử Vũ tạo ra ình, là nơi hắn tập trung toàn bộ sức mạnh có thể hấp thụ được từ tinh hà kinh mạch. Lại nói hấp lực của lỗ đen này càng ngày càng tăng, sức mạnh trong đó cũng càng ngày càng lớn, một khi Tử Vũ có thể vận khởi thứ sức mạnh đó, phóng xuất nó đi khắp thân thể, thì cũng là lúc hắn tạo được ình một thứ công lực vừa kì dị vừa cường hãn vô cùng.

Bất quá, sức mạnh của lỗ đen không phải cứ muốn điều khiển là điều khiển được. Tử Vũ tốn ba năm nghiên cứu mày mò, cuối cùng cũng chỉ đang sắp đạt tới thành công mà thôi.

Linh thức của Tử Vũ không ngừng quét qua quét lại lỗ đen do chính hắn tạo ra, cảm giác được thứ sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong đó. Trong thời gian qua, cứ mỗi khi tinh hà kinh mạch lưu chuyển qua đây, hấp lực từ lỗ đen lại hấp thụ không ít năng lượng, hiện thời đã tích trữ không biết bao nhiêu mà kể, so với thứ công lực trước kia của Tử Vũ, khẳng định cường hãn hơn rất nhiều.

Bất quá, nắm kho báu trong tay, nhưng Tử Vũ lại chưa kiếm được chìa khóa để mở cửa kho báu đó.

Thật ra cũng không hoàn toàn như vậy. Trong ba năm qua, Tử Vũ đã phát hiện ra rằng lỗ đen sở dĩ có thể hấp thụ được năng lượng của tinh hà kinh mạch, là do nó không ngừng xoay chuyển theo những phương vị đặc biệt, nếu như Tử Vũ có thể nắm được thứ phương vị đó, rồi làm nó xoay chuyển theo chiều ngược lại, nhất định có thể phóng xuất ra năng lượng nó chứa bên trong. Nói thì dễ, làm thì khó muôn phần, căn bản cái lỗ đen này cũng như tinh hà kinh mạch, xoay chuyển không theo bất cứ một thứ quy luật nào cả, làm sao mà tìm được phương vị để rồi khiến nó nghịch chuyển đây?

Ai da, giá mà nó cứ đứng yên, không chuyển động có phải tốt không, tại sao lại di chuyển quái dị như vậy chứ...

Tự mình lằm bằm trong tiềm thức, đột nhiên Tử Vũ mơ mơ hồ hồ nhận ra một điều gì đó. Đứng yên....đứng yên...đứng rồi, tại sao cứ phải xoay chuyển cái lỗ đen này theo chiều ngược lại chứ? Bất nó bất động không phải là được rồi sao, lúc đó muốn bao nhiêu năng lượng, còn sợ không xuất ra được hay sao???

Sau ba năm hoàn toàn đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài, hai mắt Tử Vũ đột ngột mở ra.

Hắn cuối cùng cũng đã có bước tiến đầu tiên kể từ sau khi hãm nhập hỗn mang.

Lại là một bước tiến dài không kể xiết.

13. Chương 13: Quyện Long Kiến Mĩ

Quyện Long thành.

Đối với Tử Vũ mà nói, trừ Cửu Hoang sâm lâm ra, cả Vô Tận giới cũng chỉ còn mình tòa thành này là cho hắn có cảm giác thân quen một chút. Năm đó, Trình Tường dẫn hắn tới đây, đã mở mang cho hắn không ít kiến thức, cuối cùng lại vì hắn mà sát tử hai Siêu cấp cường giả, làm loạn một trận trong Hàn phủ sâm nghiêm. Tử Vũ hiện tại chính là đang bước trên đại nhai của Quyện Long thành.

So với bảy năm về trước, Quyện Long thành dường như chẳng có gì thay đổi, đại nhai vẫn đông đúc như thế, đa dạng như thế, nhân loại, Thú tộc, Tinh Linh tộc...thậm chí có cả Thần tộc cũng đang cùng bước trên một con đường.

Tử Vũ cũng đang bước trên con đường đó...

Nhưng người khác nhìn vào, lại tuyệt đối không cảm nhận được điều đó. Hắn, đi giữa dòng người, nhưng lại như ở xa muốn trượng, một mình độc lập, không hề có chút liên hệ gì với xung quanh, là thứ khí thế cô ngạo bất quần đặc thù do công pháp mà hắn tu luyện tạo ra.

Một người như thế đi giữa đại nhai của Quyện Long thành, tất nhiên sẽ khiến không ít kẻ chú ý...

Tử Vũ thân cao sáu thước, trên người khoác một chiếc áo choàng liền mũ tuyền một màu đen, dáng hơi mảnh khảnh, lại tạo cho người ta có một cảm giác đặc biệt cô ngạo. Hắn lúc này đang đội mũ, người ngoài nhìn vào chỉ thấy một vài lọn tóc đen xõa xuống dưới cằm, lại càng thập phần thần bí, thập phần hấp dẫn.

Tử Vũ thản nhiên như không, phớt lờ ánh nhìn của mọi người, tiến vào Hưng Long khách điểm, là nơi trước kia Trình Tường từng dẫn hắn đến, còn gọi ra mấy món mà lão ưa thích.

- Thiếu gia, ngài quả là có con mắt tinh đời, Hưng Long khách điểm chúng tôi chính là Quyện Long thành đệ nhất khách điểm, không chỉ có những món ăn ngon nổi tiếng toàn Vô Tận giới, còn...

Phớt lờ những lời lảm nhảm dài dòng của tên tiểu nhị, Tử Vũ trực tiếp bước vào bên trong. Tên tiểu nhị này không phải tên tiểu nhị năm đó, ít thông minh hơn, nếu là tên kia, hắn đã đoán được loại người như Tử Vũ không thích nói nhiều, sẽ hăm bớt cái miệng mình lại.

Hưng Long khách điểm hiện tại quả là khang trang hơn trước đến vài lần, không ngờ còn thêm hai căn nhà nằm sát hai bên, quy mô so với khi xưa mở rộng ra không ít. Lẽ dĩ nhiên, kể từ khi tên hỏa sư của khách điểm này học được cách chế biến mấy món ăn nổi tiếng đã thất truyền của Quyện Long thành từ Trình Tường, lượng thực khách ra vào cứ gọi là không ngớt, có không muốn phát đạt cũng không được.

Tử Vũ thì chẳng hề để ý đến điều đó, cứ thản nhiên bước lên lầu hai, tìm đến đúng chiếc bàn mà hai thầy trò hắn năm xưa đã ngồi, chậm chạp ngồi xuống. Bất quá, trên bàn lại đang có người, không những có người, còn là một nữ tử so với hắn vừa tương phản lại vừa tương đồng.

Tương phản, là bởi vì y phục của nàng ta tuyền một màu trắng, tinh khiết đến mức không nhiễm chút bụi trần, trên khuôn mặt lại che một lớp sa mỏng, chỉ để lộ ra đôi mắt trong xanh sâu thẳm như thâm hải.

Tương đồng, bởi vì cũng hết như Tử Vũ, nàng cũng khiến cho người khác có một cảm giác cô độc, không ai dám lại gần. Đồng thời, hai con mắt trong xanh còn tỏ ra hồ hững vô bi, thậm chí có người ngang nhiên ngồi xuống đối diện với mình, cũng chẳng hề chớp lấy nửa cái, vẫn thản nhiên nâng chén rượu lên, uống một ngụm nhỏ. Lại nói có lẽ nàng ta đã quá quen thuộc với việc vừa đeo sa vừa ăn uống, thế nên cử chỉ thập phần tao nhã, chẳng có chút gì bối rối vì phải đưa chén rượu ra sau tấm sa.

Tên tiểu nhị cũng vừa bước lên, thấy Tử Vũ ngồi xuống chiếc bàn đó, tức thì trong lòng giật thót một cái, hồi hồi hã hã bước tới, nói:

- Thiếu gia, bàn này vị cô nương kia đã ngồi, không biết người có thể quá bộ sang bàn khác có được không ạ!

Y lần này đã khôn hơn một chút, không nói lời thừa. Tử Vũ vẫn chẳng buồn để ý, dùng chất giọng hồ hững đáp lời:

- Nàng ta không có phản ứng, người còn quản tới làm gì. Cho ta một đĩa “Hồng Ngư đoạt bảo”, hai chén “Hào quang ngũ sắc thang”, một chén “Mai Hương”, một vò “Quyện Long Hắc tửu”.

Tử Vũ không ngờ lại gọi y hết những gì Trình Tường từng gọi bảy năm trước, thậm chí số lượng cũng không sai, vẫn là hai chén “Hào quang ngũ sắc thang”.

Tên tiểu nhị dẫn đo một hồi, thấy rõ ràng vị cô nương này không có phản ứng, còn vị khách này lại hào phóng phi thường, một lần gọi ra bốn món thành danh của Hưng Long khách điểm, liền quay gót trở xuống. Lại nói đã qua bảy năm, “Quyện Long Hắc tửu” cuối cùng cũng có người tìm được phương pháp nấu, thành ra so với trước kia đã phổ biến hơn một chút. Bất quá, thứ rượu nấu mới này, tất nhiên không thể so sánh được với vò rượu đã ủ qua hàng trăm năm dưới lòng đất mà khi xưa chủ khách điểm vì cảm kính trọng ân mà dâng lên cho Trình Tường.

Khi tên tiểu nhị đi rồi, tức thì không ít cặp mắt nam nhân hướng về phía Tử Vũ, trong đó vừa có sự đổ kị, lại vừa có chút hồi hận rằng tại sao mình lại không can đảm như hắn, đến đó ngồi xuống, để giờ mất đi cơ hội đối diện cũng mỹ nhân. Nên biết nữ tử nọ tuy đeo một tấm sa mỏng che đi chân diện, nhưng thân thể nàng thập phần cân đối, những đường cong nét uốn ẩn ẩn hiện hiện dưới bộ trang phục tuyền một màu trắng, càng làm nổi bật lên vẻ mỹ lệ cao sang của nàng. Hơn thế nữa, thứ khí thế cự người ngàn dặm tỏa ra từ đôi mắt nàng, lại càng khiến dã tâm chinh phục của nam nhân nổi lên cuộn cuộn, chỉ hận không thể đem tấm sa kia ném đi, tận tình phẩm hàm đôi môi quyến rũ e lệ đang giấu mình đằng sau nó.

Tử Vũ dẫu sao cũng là nam nhân vừa bước vào tuổi khí huyết phương cương, từ lúc bước lên căn lầu này đã nhận ra sự mỹ lệ băng thanh ngọc khiết tỏa ra từ nữ tử nọ. Bất quá, hắn lại không có cái tâm đoạt hương như những kẻ khác, đối với vẻ mỹ lệ kia chỉ là sự hâm thưởng, tuyệt không có lòng ham muốn, thành ra không hề ngần ngại, vẫn cứ làm cái việc mà mình muốn làm.

Hiện tại đối diện với nàng, Tử Vũ càng phải công nhận nữ tử phía trước muôn phần xinh đẹp. Nàng không chỉ đẹp ở ngoại hình, còn là đẹp từ khí chất, cử chỉ. Mỗi cái nhấc chân động tay của nàng, đều mang theo một sự ung dung tao nhã, khiến cho người khác không khỏi có cảm giác mình trở nên dung tục thô lỗ.

Quyện Long thành hiện tại vừa khéo đã sắp tới chính Ngọ, khách nhân kéo tới các phạm điểm càng ngày càng đông, trong đó Hưng Long khách điểm tất nhiên là một trong các lựa chọn tối ưu.

Tên tiểu nhị còn chưa mang đồ ăn lên cho Tử Vũ, từ dưới cầu thang đã phát ra những tiếng bước chân. doc truyện tại . Hòa lẫn trong những tiếng bước chân ấy, có một thứ giai điệu thập phần quen thuộc với Tử Vũ cứ dừ dật vang lên, khéo léo hòa quyện với những âm thanh khác, tạo ra một bản hợp âm vừa nhẹ vừa dịu, lại rất khê khàng, nếu không chú ý khó lòng nghe được.

Tử Vũ từ bảy năm trước đã từng nghe thấy giai điệu này.

Chính là giai điệu của Nhã Dạ.

Bảy năm không gặp, Âm tinh linh nữ tử này vẫn không hề đổi khác, vẫn thập phần xinh đẹp quyến rũ trong thứ trang phục đường như đã trở thành đặc trưng của Âm tinh linh, vừa khiêu khích lại vừa tinh tế.

Nhã Dạ vừa bước lên lầu, những thanh âm nhiệt náo trước đó tức thì im bất, một nửa số nam nhân quay ra nhìn nàng, nửa còn lại thì vừa nhìn nàng vừa nhìn nữ tử nọ, ngấm ngấm đánh giá xem ai mỹ lệ hơn.

Nhã Dạ dường như biết họ khổ sở khi hai con mắt cứ phải đảo qua đảo lại, ngấm ngấm lựa chọn giữa nàng và nữ tử nọ, liền uyển chuyển khởi thân bước về phía bàn của Tử Vũ.

- Xung quanh không còn bàn trống, hai người không biết có thể cho ta ngồi nhờ được không?

Xung quanh đúng thật không còn bàn trống. Trong những người vừa bước lên lầu, Nhã Dạ đi sau cùng, nên đã không còn chỗ ngồi, lại thấy chỉ có bàn này là hai người ngồi, liền lên tiếng dò hỏi. Nữ tử kì lạ kia vẫn không nói gì, Tử Vũ thì chỉ khẽ gật đầu. Hắn đối với Nhã Dạ có ấn tượng rất tốt, bất quá cũng không hề lên tiếng nhận người quen.

Nhã Dạ tức thì ngồi xuống.

Đám nam nhân quanh đó lập tức muốn gầm lên một tiếng ông trời bất công. Mẹ kiếp, sao tên tiểu tử đó lại may mắn vậy chứ, cùng lúc được ngồi ăn với hai mỹ nhân xinh đẹp, thật khiến người khác ghen tị đến đỏ mắt.

Tên tiểu nhị cuối cùng cũng mang đồ ăn của Tử Vũ lên, lại thấy trên bàn có thêm một vị mỹ nhân, tức thì ngậy ra một lát. Bất quá, hắn làm ở Hưng Long khách điểm này cũng đã vài năm, cũng đã gặp qua không ít sự lạ, nên không thắc mắc thêm, chỉ đặt thức ăn xuống, đoạn quay qua Nhã Dạ đơn đả chào mời:

- Tiểu thư, không biết người muốn dùng gì, Hưng Long khách điểm chúng tôi chính là khách điểm lớn nhất tại Quyển Long thành...

Nhã Dạ nghe chừng cũng không thích khẩu tài của tên tiểu nhị này, chỉ khẽ giơ tay lên, miệng cười:

- Dọn cho ta mấy món giống như vị huynh đài này, bất quá, ta chỉ cần một chén thang thôi...

Vừa nói, đôi môi hồng vừa khẽ mỉm cười, thật là thập phần dụ hoặc, khiến cho người khác không thể không ngậy ngốc nhìn nàng chăm chăm. Nguyên lai nàng nhìn thấy hai người, một người đã ăn sắp xong, một người giờ mới có thức ăn, đã biết cả hai không đi cùng nhau, mới nhân tiện trên Tử Vũ một chút.

Tử Vũ nhìn nàng một lát, trong lòng thầm kêu tuyệt đẹp, lại nhớ năm xưa đã từng được nữ tử này bế lên cương nệm một hồi, cũng không khỏi cảm thấy có chút vi diệu. Bất quá, hắn không phải ngậy ngốc như những kẻ khác, nhìn nàng đến nước dãi cũng chảy thành từng giọt, liền chậm chậm cời mũ ra, chuẩn bị thưởng thức lại những món ăn mà đến chết hắn cũng không quên.

Lúc này, đến lượt những nữ tử trên lầu “ô” lên một tiếng.

Tất nhiên là ngoại trừ Nhã Dạ và nữ tử áo trắng nọ.

Nguyên lai Tử Vũ sau khi cời mũ trùm ra, đã để lộ một dung mạo anh tuấn khác thường. Nói là khác thường, bởi vì khẳng định thế gian hiếm kẻ vừa cô ngạo lại vừa tuấn lãng như hắn. Tử Vũ nước da trắng tái, trán ưỡn thẳng, cặp mắt màu tím vừa lạnh lẽo lại vừa cô độc, đôi môi không dày không mỏng, lúc nào cũng hơi mím lại, vừa hấp dẫn nữ tử, lại vừa lộ ra một vẻ tàn độc chết người. Kì lạ hơn nữa là mái tóc của hắn. Tóc hắn tuyền một màu đen, chừng như không hề được chải chuốt, chảy dài đến chấm ngực, khiến cho vẻ anh tuấn lại mang thêm nửa phần kì bí. Lại nói tóc tai không chải chuốt như vậy, vốn sẽ mang lại một vẻ bê bối, biếng nhác, không ngờ đối với Tử Vũ, lại chỉ khiến hắn thêm vẻ phong lưu tiêu sái mà thôi.

Nữ tử áo trắng nọ từ đầu đến giờ không nói một lời, hiện tại vẫn là như vậy, tuyệt không lộ ra bất cứ thứ cảm xúc nào. Ngược lại, Nhã Dạ không ngờ lại bắt đầu chăm chú nhìn hắn. Không phải kiểu len lén liếc nhìn nữ nhân hay dùng, là nhìn thẳng, trực tiếp đem dung mạo Tử Vũ thu vào trong mắt, ngấm ngấm cảm thấy quen thuộc. Cặp mắt tím đó chừng như nàng đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi thì phải...

Tử Vũ thấy nàng như vậy, cặp môi hơi mím không ngờ lại vẽ thành một nụ cười khẽ đến không thể gọi đó là một nụ cười, tay phải đưa lên, vén mớ tóc lòa xòa của mình sang một bên, để lộ ra cái tai hơi nhọn, không ngờ trên đó còn đeo một chiếc bông tai, chính là chiếc bông tai trước kia Nhã Dạ tặng cho hắn khi hắn mới chín tuổi.

Nhã Dạ tức thì toàn thân chấn động. Thời gian đúng là kì diệu, đứa bé khả ái kì lạ năm đó, không ngờ hiện tại đã vươn mình thành một trang nam tử hấp dẫn nhường này. Còn nhớ năm đó khi Nhã Dạ tặng cho Tử Vũ chiếc bông tai này, vốn dĩ không nghĩ cả hai còn có dịp gặp lại, bây giờ mới nhớ ra đó là bảo vật định thân của gia tộc nàng, bỗng chốc trái tim băng giá không khỏi có chút xao động.

- Nhã tử tử, xem ra chúng ta đúng là có duyên!

Tử Vũ cuối cùng cũng nói, tiện tay với lấy võ “Quyển Long Hắc tửu” trên bàn, rót đầy hai chén, hướng đến Nhã Dạ dịu dàng nói, cử chỉ thập phần ung dung tiêu sái. Hắn từ khi Trình Tường qua đời, đã không ngừng tu luyện một thứ công pháp đặc biệt, do chính hắn tự sáng tạo ra dựa vào một chút gợi ý của tiền nhân đời trước. Sau khi có chút thành công, hắn bắt đầu rời khỏi Cửu Hoang sâm lâm, dùng đường bộ tiến về Quyển Long thành, trên đường cũng đã hiểu không ít nhân tình thế thái.

- Đệ đó, thì ra đã nhận ra tử tử, tại sao này giờ lại không nói gì hết?

Nhã Dạ cuối cùng cũng bật cười khúc khích, tiếng cười trong như ngọc vỡ, lại mang theo một giai điệu du dương thập phần mê người.

- Ta cũng không biết, nếu như tử không nhận ra ta, chỉ e ta cũng sẽ không lên tiếng...

Tử Vũ không ngờ lại rất thẳng thắn, đem những suy nghĩ trong lòng toàn bộ nói ra. Nói như vậy, không có nghĩa hẳn là người thật thà, ngờ nghệch, chỉ là nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn tuyệt đối không nghĩ mình sẽ nói dối. Không nói dối và thật thà, căn bản là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, hơn thế nữa, ở với một người như Trình Tường lâu như vậy, hẳn muốn thật thà xem ra cũng khó có khả năng.

Nhã Dạ cố nhiên không ngờ Tử Vũ lại nói ra những lời đó, cặp mắt tuyệt đẹp hơi nhú lại, trầm ngâm suy nghĩ. Nàng hiện tại mới chỉ 30 tuổi, so với nhân loại cố nhiên cũng không còn trẻ, nhưng so với tuổi thọ của Âm tinh linh dân tộc nàng, thì cũng không khác đứa trẻ ba tuổi là bao. Bất quá, Nhã Dạ tuyệt đối không hề ngây thơ, tâm hồn cũng chưa hẳn đã lão hóa, nàng hiện tại mới là đang bước những bước đầu tiên trên con đường của cuộc đời mình mà thôi. Trong quá khứ, Nhã Dạ đã gặp không ít chuyện buồn, mới quyết định cả đời phiêu lãng cô độc, mới đem bảo vật định thân tặng ột đứa trẻ chín tuổi, không ngờ hiện tại gặp lại đứa trẻ đó, trong lòng lại xao xuyến không thôi.

- Đệ so với ngày trước, vẫn cứ thẳng thắn như thế...À, gia gia của đệ đâu rồi, người hôm nay có đến đây không?

Cả đời Nhã Dạ, đây là lần đầu tiên nàng lắng sang chuyện khác khi đang nói chuyện với một nam nhân.

Tử Vũ nghe nàng nhắc đến Trình Tường, cặp mắt lạnh lùng tức thì tỏ ra một tia u buồn, nhưng cũng rất nhanh trở lại vẻ bình thường, khẽ nói: Bạn đang đọc chuyện tại

- Gia gia của đệ hiện tại không có ở đây.

Nhã Dạ cố nhiên biết mình đã lỡ lời, lập tức có cảm giác nói gì cũng không ổn, chỉ đành câm lặng. Tử Vũ bị chạm vào vết thương lòng, tức thì kỉ niệm lại ủa về dào dạt. Xoay xoay chén rượu trong tay, cuối cùng hẳn thở ra khe khẽ:

- Đệ kính tử một chung!

Nói rồi ngửa cổ uống cạn li rượu, cảm thấy một luồng nhiệt khí tức thì bùng bùng xông qua cổ họng, kéo theo một vị vừa cay vừa nồng...hóa ra rượu lại khó uống đến thế, hẳn cũng chỉ ngấm ngấm lắc đầu, không hiểu tại sao Trình Tường lại thích uống đến vậy.

Nhã Dạ thấy Tử Vũ như vậy, cũng không nói gì thêm, nâng chén rượu lên, yếu điệu uống cạn.

Đúng vào lúc đó, một loạt nhưng tiếng bước chân dồn dập kéo lên trên lầu, chính là do năm sáu tên đại hán mình mặc thanh y phát ra. Vừa lên đến nơi, tên đại hán đi đầu tức thì chỉ về phía bàn Tử Vũ đang ngồi, quát lớn:

- Thì ra là người đang trốn ở đây!!!

14. Chương 14: Thần Bí Nữ Tử

Năm tên đại hán, theo hướng chỉ của kẻ cầm đầu, tức thì lao vút tới vây lấy chiếc bàn Tử Vũ đang ngồi, đồng thời hiển lộ một thứ thân pháp tuyệt đỉnh. Thân ảnh của đám đại hán vận thanh y vừa động, tức thì có kẻ kiến văn uyên bác tại tòa lầu giật giọng hét vang:

- Ảo ảnh di hình bộ! Là người của Kiếm viện!

Đại hán đi đầu thấy có người nhận ra lai lịch của mình, cũng chẳng động dung, hai tay chấp thành quyền, hướng về đám thực khách đang xì xào bàn tán, nói:

- Các vị bằng hữu, tại hạ họ Hứa, tên Lâm, vốn là Đệ tam trưởng lão của Kiếm viện, hiện tại thay mặt cho Viện chủ tới đây vây bắt gian đồ, mong các vị lượng thứ đời gót!

Lời nói của y rất khách khí, nhưng bên trong lại ẩn hàm sự đe dọa, rõ ràng không cho người ta cơ hội từ chối. Kiếm viện vốn là một trong Tứ Đại Danh Viện của Đông Phương lục địa, cùng với Đạo viện, Phật viện và Tàng Thư viện(*) chia ra mỗi viện trấn thủ một phương, có danh vọng cực lớn trên giang hồ. Hiện tại, đệ tam trưởng lão của Kiếm viện xuất hiện, xem thần tình kiên quyết của y là có thể thấy sự việc thập phần nghiêm trọng, đám thực khách kia đâu dám tỏ ra gan lì, vội vàng vàng theo cầu thang chạy xuống tầng dưới, ánh mắt không khỏi liếc về chiếc bàn ba người đang bị vây lại một cái.

Tử Vũ không có phản ứng, Nhã Dạ vẫn thản nhiên cười khê, chỉ có vị cô nương kia là chậm chậm đặt li rượu xuống bàn, cử chỉ vẫn thập phần ung dung tao nhã.

Hứa Lâm vốn là kẻ tinh minh, đợi khi đám thực khách đã lui cả xuống, mới từ từ quan sát chiếc bàn của ba người họ. Một người đã ăn xong, một người vừa mới động đũa, một người còn chưa có món ăn nào, hiển nhiên là không cùng đi với nhau. Ánh mắt y quét qua Nhã Dạ, đã thấy chột dạ một cái, lại nhìn sang Tử Vũ, cảm giác hần ngồi ở đó mà như không ở đó, hoàn toàn cô độc, trong lòng lại khê giạt mình lần nữa. Bất quá, y cũng không hề e sợ, chỉ cung tay lên hướng về hai người tỏ vẻ lễ độ, nói:

- Hai vị bằng hữu, tại hạ Hứa Lâm của Kiếm viện, vì truy bắt gian đồ mà làm phiền tới hai vị, rất mong hai vị lượng thứ. Hiện tại, bữa ăn của hai vị, tại hạ xin được quyền thanh toán, chỉ mong hai vị rời gót, nhằm tránh có chuyện không hay xảy ra.

Lời này so với lời “đuổi khéo” đám thực khách khi nãy, rõ ràng là đã nhũn nhặn hơn rất nhiều, bởi vì Hứa Lâm căn bản có thể cảm nhận được thực lực của hai người này không hề đơn giản. Bất quá, y nói như vậy, cũng đã lộ ra mục đích của mình, “gian đồ” mà y mấy lần nói đến, chính là nữ tử thanh tao thoát tục kia.

- Thức ăn của ta, do ta tự trả!

Tử Vũ nhát giọng, không hề lí tới đám đệ tử Kiếm viện vây xung quanh đang trừng mắt nhìn hấn, thản nhiên gỡ lấy một miếng sườn cá, cho vào trong miệng, thông thả cảm nhận hương vị tuyệt diệu của “Hồng Ngư đoạt bảo”.

- Món ăn của ta còn chưa dọn lên, Tam trưởng lão làm sao mà thanh toán đây...

Nhã Dạ bật cười khúc khích, trực tiếp đem tâm hồn của đám đệ tử Kiếm viện vút lên cung trăng, khiến chúng đột ngột trở lên ngây ngốc. Chiến thần tại thượng, trên đời này lại có một nữ nhân mỹ lệ đến thế sao.

Kiếm viện thuộc Bách Chiến đế quốc, nằm ở phía Tây của Đông Phương đại lục, đại đa số dân chúng đều thờ Chiến thần.

Hứa Lâm cố nhiên không phải gỗ đá, làm sao không bị Nhã Dạ mê hoặc cho được, lão tuy đã ngót nghét sáu, bảy chục tuổi, nhưng nhờ tu luyện huyền công bốn môn nên ngoại hình chỉ độ ba, bốn mươi, ngoại hình đã vậy, tâm tính cũng không khác người tam thập là bao. Bất quá, dù là như thế, định lực của lão cũng tốt phi thường, liền “e hèm” một cái, đem lũ đệ tử từ trên cung trăng kéo xuống thực tại, đoạn nói:

- Nếu hai vị đã không nguyện ý, thì cũng đành vậy. Nha đầu, ngươi sao lại dám làm không dám nhận, lên lên lút lút nấp ở đó, có dám cùng ta xuống đường quyết đấu một trận hay không?

Câu sau tất nhiên là nói với nữ tử nọ. Đây là y trước vẻ mỹ lệ của Nhã Dạ đã mềm lòng phi thường, nếu như chỉ có Tử Vũ ở đó, chỉ e y đã xuất chiêu rồi, để cho cái gã không biết trời đất kia một bài học thích đáng. nguồn

Nữ tử nọ không ngờ lại thản nhiên phi thường, chỉ thấy nàng khoan thai đứng lên, đoạn bằng một tư thế ưu mỹ lướt xuống cầu thang, tốc độ không nhanh không chậm, rõ ràng là chấp nhận lời khiêu chiến của Hứa Lâm. Thấy mục đích đã đạt được, Hứa Lâm nào dám chậm trễ, quay qua Nhã Dạ hành lễ một cái, rồi kéo cả đám đệ tử nhanh chóng phóng xuống bằng đường cửa sổ, chặn trước đại môn của Hưng Long khách điếm.

Nhã Dạ cảm thấy hứng thú phi thường, bình thường chắc chắn đã chạy ra ban công chờ xem náo nhiệt. Bất quá, hiện tại, nàng đối với chàng thanh niên đang ngồi trước mặt có một mối quan hệ vô cùng vi diệu, thật

không tiện đứng lên chút nào.

Tử Vũ trong lòng cũng không khỏi có cảm giác tò mò đối với nữ tử nọ, lại thấy Nhã Dạ dường như rất muốn xem cuộc quyết đấu của Tam trưởng lão Kiếm viện với nàng ta, liền chủ động nói:

- Nhã tử, chúng ta ra ban công quan chiến có được không?

Nhã Dạ tức thì mỉm cười gật đầu, không ngờ trong lòng lại thấy vui vui vì phát hiện ra Tử Vũ đối với mình có chút quan tâm. Nàng tuy luôn tỏ ra phóng khoáng, nhưng đối với đàn ông lại lạnh nhạt phi thường, chỉ riêng Tử Vũ là luôn khiến nàng không thể giữ được sự tự nhiên, chín năm trước đã thế, hiện tại cũng vẫn như thế.

Khi cả hai bước ra ban công, dưới đường đã chật cứng người, hiện đang quây thành một vòng tròn bao quanh nữ tử nọ và đám người của Kiếm viện. Điều bất ngờ là, Kiếm viện Đệ tam trưởng lão Hứa Lâm tuy trực tiếp thách đấu với nàng, nhưng hiện tại lại cùng với đám đệ tử vây nàng vào giữa, khuôn mặt căng thẳng như thể đối đầu với đại địch. Nguyên lai, trước khi y xuất viện truy tìm nữ tử này, Viện chủ đã không ít lần cảnh cáo, có điều y không quan tâm, cho rằng một nha đầu tuổi vừa đôi mươi công lực có đáng là bao. Không ngờ, khi y phi thân xuống tới mặt đường, thì nữ tử nọ đã đứng ở đó từ lúc nào. Y trực tiếp phóng qua cửa sổ, tuy là xuất phát sau, nhưng nữ tử nọ còn phải đi một vòng từ cầu thang ra đến đại môn, không ngờ vẫn nhanh hơn y.

Lúc đó y mới biết nữ tử đó đã chân chính đánh bại Thiếu viện chủ bằng thực lực của bản thân, chứ không phải bằng trò tiểu xảo như y vẫn nghĩ.

Kiếm viện nổi danh trên Đông Phương lục địa đã mấy vạn năm, là thánh địa của cao thủ sử kiếm, hiện tại do Thánh Kiếm Tông Kiên giữ chức viện chủ, mấy năm gần đây càng ngày càng phát triển rực rỡ. Tông Kiên hiếm muộn, đến năm tám mươi mới có được một nam hài tử, đặt tên là Tông Dật. Cũng bởi như thế, lão cưng chiều nam tử này vô cùng, dùng mọi phương pháp tài bồi cho nó. Tông Dật lại không phụ lòng của lão, là một thiên tài luyện kiếm bẩm sinh, vừa bước vào tuổi hai mươi đã trở thành Siêu cấp Kiếm giả, là quân long trong đám thiếu niên của Đại lục, danh xưng Kiếm công tử, cùng hai người trẻ tuổi khác tề danh Tam công tử, không chỉ nổi tiếng tại Đông Phương lục địa mà danh tự sớm đã lưu truyền khắp nơi trên Vô Tận giới.

Nói như thế, để biết Tông Dật, Thiếu viện chủ của Kiếm viện không phải kẻ vô dụng.

Nhưng y lại bị nữ tử không rõ danh tính này, nhất kích đâm thủng tâm tạng, hiện giờ đang được Vô Danh thân y chạy chữa, sống chết chưa rõ.

So với Tông Dật, võ công của Hứa Lâm chưa hẳn đã cao hơn, y vốn còn tưởng nữ tử này nhờ đánh lén mà đã thương được đứa cháu cưng của y, nên mới kiêu ngạo thách đấu nàng ta. Giờ thì y biết rồi, nàng ta là dùng chân tài thực học đánh bại Tông Dật.

Cũng vì y biết thế, mới ra lệnh cho đám đệ tử cùng mình chuẩn bị hợp công. Bất quá, y dẫu sao cũng là Kiếm viện Đệ tam trưởng lão, nếu cứ ngang nhiên cùng đệ tử hợp công một tiểu nữ tử, sau này làm sao dám ngẩng đầu lên ở Vô Tận giới, liền cao giọng nói:

- Tiểu cô nương, nàng vô duyên vô cớ đánh trọng thương Thiếu viện chủ của bọn ta, nay ta nhận lệnh của Viện chủ mời nàng về Kiếm viện một chuyến, nhằm làm rõ ràng mọi việc, tuyệt sẽ không tổn hại đến nửa cọng tóc của nàng. Bất quá, nếu nàng còn ngoan cố chống lại, chúng ta đành phải làm chuyện xấu hổ một phen.

Y tuyệt đối không nói rõ ràng, nhưng lại ngầm ngầm chứa ình một chỗ đặt chân. Người không biết đại khái sẽ hiểu, đây là Hứa Lâm vì bất đắc dĩ, không muốn tổn tại đến cô nương này, nên mới phải vậy công nhằm làm nàng ta biết khó mà lui, chứ nếu lấy một chọi một, chỉ e vạn nhất không kìm chế được, sẽ khiến nàng ta bị thương.

Hứa Lâm dẫu sao cũng là một con cáo già đã sống tới gần trăm năm.

Tử Vũ tuy chưa sống tới một phần tư của một trăm năm, nhưng sớm đã được huấn luyện để trở thành một con hồ ly, có thể chưa già, nhưng tuyệt đối không non nớt. Lẽ dĩ nhiên, hẳn hiểu rõ hoàn cảnh của Hứa Lâm hiện tại.

Nhã Dạ thì không nghĩ nhiều đến vậy. Một nửa tâm trí của nàng đặt vào trận đấu sắp diễn ra, nửa còn lại, chính là đặt trên người Tử Vũ. Gã thanh niên này mang lại cho nàng một cảm giác gì đó rất mới mẻ, hẳn không quán lấy nàng, ko yêu chiều xu nịnh nàng, trên người lúc nào cũng tỏa ra một khí thế cô ngạo bất quần, tuyệt đối khác xa so với những nam nhân khác.

Chừng như, cứ cái gì khó đạt được, mới khiến cho người ta thêm muốn.

Có phải bây giờ, Nhã Dạ đang muốn được Tử Vũ cưng chiều, nựng nịu không?

Trong khi tâm tư của Nhã Dạ còn đang đặt ở một nơi nào đó xa xăm, trận chiến dưới đường đã được bắt đầu. Người xuất chiêu trước, lại là bạch y nữ tử.

Nàng ta chẳng thèm quan tâm đến Hứa Lâm là ai, lí lẽ của y là gì, y có bao nhiêu người...đối với nàng, dường như mọi thứ đều chẳng đáng để vào trong mắt. Hiện tại, nàng đối đầu với Hứa Lâm, chẳng qua là do y đã tự chuốc lấy phiền phức mà thôi.

Bạch y nữ tử thân người khẽ xoay, trong một tư thái yếu diệu nhu nhuyễn, áp sát Hứa Lâm, trên tay không biết tự lúc nào đã xuất hiện một cặp song kiếm. Thân hình nàng vừa chớp động, Hứa Lâm cũng lập tức ra tay, y đầu phải hạng lục lục thường tài, thực lực cũng đã đạt đến cảnh giới Siêu cấp Kiếm giả. Lúc này, chỉ thấy Hứa Lâm quán chú toàn thân công lực vào thanh kiếm đang cầm, nhắm hướng nữ tử đang lao tới bổ ra một trong những chiêu đặc ý nhất đời mình, “Đoạn sơn phân hải”.

Chỉ thấy kinh phong lập tức cuồng nộ rít lên, dường như không khí xung quanh đều theo một kiếm này của Hứa Lâm cuộn cuộn phóng tới bạch y nữ tử. Y vừa động, đám đệ tử đi theo cũng không chậm trễ, tức thì triển khai “Khôn Thiên kiếm trận” vây lấy nữ tử nọ, tuyệt đối không để nàng ta có một chút không gian để né tránh kiếm chiêu.

Chỉ là, nói tuyệt đối, là nói trên quan điểm của bọn chúng.

Bạch y nữ tử thân hình khẽ nghiêng, sử dụng một thứ thân pháp đẹp đẽ như múa, ảo diệu lách khỏi tầm sát thương của “Đoạn sơn phân hải”. Chừng như chỉ đợi có thế, Hứa Lâm lập tức biến chiêu, tung ra một chiêu “Thiên võng nan đào”, bao gồm toàn những chế đâm ngang gạt dọc, mang theo kiếm khí kinh nhân triệt để cắt đứt đường tiến của nàng ta.

Trước mặt là một chiêu tận lực của một Siêu cấp Kiếm giả, sau lưng lại có một thứ kiếm trận tinh diệu do năm Cao cấp cao thủ lập thành, nếu đối lại là người khác, chắc chắn sẽ tìm cách né tránh trước, sau đó mới nhằm vào từng phía một mà phản công.

Bạch y nữ tử lại không như vậy.

Tốc độ của nàng đột nhiên tăng mạnh, cơ hồ không còn là tốc độ của con người, thân hình khẽ xoay, tung ra ba đường kiếm vừa chuẩn xác lại vừa tinh mỹ, khéo léo lách qua kiếm trận, công vào ba người ở giữa. Ba người đó vừa biết khó mà lui. Tầm thân mỹ diệu của nàng lại một lần nữa xoay chuyển, trực tiếp phóng tới trước mặt Hứa Lâm, một kiếm vung lên nhắm thẳng vào cổ tay phải của y, phá giải hoàn toàn cái gì gọi là “Thiên võng nan đào” đại danh đỉnh đỉnh.

Nói thì cực chậm, diễn ra lại cực nhanh, người khác nhìn vào chỉ thấy thân hình bạch y nữ tử đảo khẽ hai cái rồi lại trở về vị trí ban đầu, tĩnh lặng như chưa hề di chuyển, còn đám cao thủ Kiếm viện hết người này lại đến người kia, hoảng hốt thối lui.

Hứa Lâm vừa ổn định cước bộ, đã phát hiện một chiêu vừa rồi của bạch y nữ tử không hề sử dụng nội lực, chừng như là đang đùa y. Y vốn tính tình nhỏ nhen, làm sao có thể chịu đựng nổi sỉ nhục đó, công lực toàn thân tứ thì bạo khởi, quyết tâm không để thanh danh một đời của mình trôi theo dòng nước, tung ra chiêu thức tàn độc nhất trong kiếm pháp của y, “Huyết kiếm đồ thiên”.

Không khí xung quanh tức thì như bị ngưng lại, bầu trời vốn trong xanh bỗng nhiên trở nên hôn ám. doc truyện tại . Từ giữa thình không, một đạo huyết sắc quang mang đột ngột xuất hiện, xạ thẳng vào thanh kiếm trên tay của Hứa Lâm, mang đến cho nó một màu hồng huyết. Chỉ thấy tức thì cuồng phong bạo khởi, lấy y làm trung tâm, cuộn cuộn lan tỏa, khiến những kẻ bàng quang tức thì phải thối lui vài mươi bước, thậm chí có người còn bị thổi tung về phía sau.

Thanh kiếm của Hứa Lâm sau khi hấp thụ hoàn toàn luồng huyết sắc quang mang, tức thì tán phát ra một thứ khí thể cuồng bạo vô bì, không ngừng hướng về phía bạch y nữ tử công kích.

- Huyết kiếm đồ thiên!!!

Hứa Lâm khi nhìn thấy bạch y nữ tử vẫn bình thản như không, trong tâm đại nộ, gào lên một tiếng văng trời, đoạn đằng thân bay lên, nhắm thẳng vào nàng tung ra một kiếm.

Huyết mang lập tức đại thịnh, lăng lệ bổ xuống đầu bạch y nữ tử, khiến những người chứng kiến không khỏi sợ thay cho nàng.

“Choang”

Một âm thanh vỡ vụn đột ngột vang lên, kéo theo nó là huyết mang của thanh kiếm trên tay Hứa Lâm cũng bỗng nhiên tan biến, hết như chưa từng tồn tại. Chỉ thấy Hứa Lâm lúc này thân hình run rẩy kích động, thanh kiếm trên tay vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, máu huyết không ngừng trào ra từ tâm tạng, rên lên một tiếng rồi đổ gục xuống đất.

Bạch y nữ tử vẫn an tĩnh phi thường, cặp song kiếm trên tay không biết tự lúc nào cũng đã biến mất. Không thèm liếc đến ánh mắt hãi hùng của đám đệ tử Kiếm viện, bằng một tư thái ưu mỹ cao quý, nàng khẽ nhún mình rồi phi thân lên trời, trong chớp mắt đã tan biến vào những đám mây xanh đang lững lờ trôi.

Cho đến khi nàng biến mất, hàng ngàn người tại Quyển Long thành vẫn ngây ngốc nhìn theo hướng nàng vừa phi thân, đều không hiểu nàng bằng cách nào đã đánh bại một chiêu quỷ khốc thần sầu đó của Hứa Lâm.

“Bập!!!”

Tử Vũ vốn đang cùng Nhã Dạ ngược mắt lên trời, hướng về phía nữ tử đó biến mất mà suy ngẫm, đột ngột xoay lại bằng một thân pháp cực tốc, bàn tay giơ ra quắp lại, như thể đang bóp một cái gì đó.

Nhã Dạ tức thì cũng quay lại, đôi mắt màu nâu ngạc nhiên mở lớn, nhận ra một thân ảnh đang tĩnh tĩnh lặng lặng hiện ra từ thinh không. Cổ họng của người này chính đang bị Tử Vũ bóp lấy, hai tay của hắn cầm hai con dao, một thanh sắp đâm vào mi tâm huyết của Tử Vũ, thanh kia không ngờ lại hướng tới trái tim của nàng.

- Người vì sao lại nhận ra ta?

Tử Vũ hỏi, thanh âm lạnh lùng lãnh khốc đến mức Nhã Dạ nghe thấy cũng phải khẽ run lên. Nàng từ khi gặp lại hắn đến giờ, đã liên tục cảm thấy bất ngờ vì con người hắn, hiện tại, chính là nàng đang khám phá bộ mặt của hắn khi đối diện với kẻ thù.

Tên sát thủ phát hiện công lực toàn thân đã bị bàn tay này của Tử Vũ không chế triệt để, liền thần nhiên hạ hai tay xuống, như thể việc hắn thích sát thất bại và bị người khác đe dọa tính mạng là điều chưa từng xảy ra vậy.

Hắn chính là tên sát thủ trước kia đã tặng Tử Vũ một dao vào tim.

15. Chương 15: Thiên Không Thưởng Mĩ

Lộ Khiêm từ lúc xuất đạo đến nay, đây mới là lần đầu tiên hành thích người khác thất bại, không những thế, lại còn bị đối phương không chế.

Phải nói là y đang cảm thấy khó tin.

Ba bữa trước, sau khi y ám sát thành công một Á Thần Đạo khách Võ giả, y thực sự đã nghĩ mình là Vô tận giới đệ nhất sát thủ. Nên nhớ, Võ giả chính là những người có linh thức mạnh nhất trong tất cả các loại chức nghiệp, khả năng ứng biến, thân thể, tốc độ... đều xứng với hai chữ phi thường, hơn nữa lại là Á

Thần cấp, còn bị y ám sát, tên quái vật này bất quá mới chỉ hai chục tuổi đầu, làm sao lại có thể phát hiện ra y kia chứ???

Bên cạnh sự khó tin, Lộ Khiêm còn thấy sự tự tin của mình đang dần sụp đổ.

Đối với một kẻ chưa từng thất bại mà nói, thất bại đầu tiên bao giờ cũng là khó chấp nhận nhất.

Tử Vũ tất nhiên là nhận ra sự thất vọng của Lộ Khiêm. Từ năm 9 tuổi hắn đã được rèn luyện cái bản sự này đến tận thiện tận mỹ, trong bất kì hoàn cảnh nào cũng có thể phân tích, đánh giá tình hình một cách chính xác.

Bất quá, đối với tay nghề ám sát của đối phương, Tử Vũ cũng không thể không bội phục. Nếu đổi lại là người khác, dù cho thực lực có cường hân hơn hắn vài phần, chưa chắc đã thoát khỏi một dao này của Lộ Khiêm.

Tất cả đều là nhờ con đường tu luyện đặc biệt mà Tử Vũ hiện đang tìm cách mày mò để đi tiếp.

Đại đa số các chức nghiệp trên Vô Tận giới, bất kể là Võ giả, Tu chân giả, Kị sĩ hay Ma pháp sư, khi tu luyện đều muốn hòa mình vào thiên nhiên, hấp thụ linh khí của trời đất, từ đó chuyển hóa thành năng lượng của mình, nâng cao sức mạnh của bản thân. Muốn như vậy, hòa mình vào thiên địa vạn vật chính là điều kiện tiên quyết. Lại nói, nếu người có thể hòa vào dòng người, tất nhiên người khác khó lòng phát hiện ra người, nhưng nếu kẻ muốn ám sát người cũng có thể hòa mình vào dòng người đó, thì người làm sao phát hiện ra hắn đây?

Đây chính là bí quyết của Lộ Khiêm. Kẻ địch hòa mình vào thiên nhiên, y cũng hòa mình vào thiên nhiên, trở thành một phần của thiên nhiên, từ từ tiếp cận mục tiêu, nhất kích tất sát.

Công pháp mà Tử Vũ tu luyện lại hoàn toàn ngược lại với những người khác. Cách hắn tu luyện, là hoàn toàn tách ra khỏi thiên địa vạn vật, tự mình cô lập bản thân, chỉ dựa vào những gì có sẵn trong nội thể mà chuyển hóa thành năng lượng.

Cũng bởi vì thế, mà kể cả khi Tử Vũ đang đứng giữa dòng người, thì đối với những kẻ khác, hắn vẫn hệt như đang ở một nơi rất xa. Ngược lại, những kẻ đó cũng giống như những hạt cát trong mắt Tử Vũ, hoàn toàn không đáng lưu tâm, xung quanh hắn lúc nào cũng là một không gian tĩnh lặng cô độc. Những kẻ đại đột dám tiếp cận không gian cô độc đó của hắn, tất nhiên sẽ bị hắn phát hiện tức khắc.

Toàn thân Tử Vũ bỗng chốc phát xuất một cỗ khí tức lạ kì, tức thời bao bọc lấy cả Nhã Dạ và Lộ Khiêm, chính là “đưa” hai người họ vào không gian của riêng hắn. Sau đó, hắn mới từ từ thả cổ họng của Lộ Khiêm ra.

- Trả lời câu hỏi của ta đi!

Tử Vũ lạnh lùng trầm giọng, bàn tay mới nãy còn khổng chế toàn bộ sức lực của Lộ Khiêm đã rút lại vào trong áo choàng, như thể hoàn toàn không lưu tâm đến việc y có thể thích sát mình bất cứ lúc nào.

Bất quá, Lộ Khiêm lại biết mình hoàn toàn không có thứ cơ hội đó. Hiện tại, y vẫn đang ở tầng hai của Hưng Long khách điểm, nhưng trong nhận thức của y, thì không gian xung quanh đã đột ngột trở lên u ám, lạnh khốc đến mức nghẹt thở. Y biết, chỉ cần y có bất cứ thứ hành động nào bất thường, thì chủ nhân của cái không gian này cũng có thể bóp chết y như bóp chết một con kiến.

Nhã Dạ thì ngược lại, đối với thứ “không gian” này của Tử Vũ, lại cảm thấy âm áp lạ kì. Nàng biết hắn hoàn toàn có thể chỉ “mời” Lộ Khiêm vào đây mà để nàng ở ngoài, cũng tức là giữ bí mật với nàng. Nhưng hiện tại, hắn lại “mời” cả nàng vào, hoàn toàn không nghi kị nàng, cũng là muốn bảo bọc cho nàng.

Đối với Nhã Dạ mà nói, đã từ quá lâu rồi, nàng không còn được ai bảo bọc như thế... nguồn

- Người đích xác đã thay đổi rất nhiều, nhưng cái bông tai của người, ta khẳng định không thể lầm lẫn. Vật định thân của nữ tử Âm Tinh linh tộc, mỗi một cái đều có những đặc trưng riêng...

Lộ Khiêm cuối cùng cũng lên tiếng, thần sắc vẫn thập phần thản nhiên.

Lần này thì Tử Vũ có hơi bất ngờ, đôi mắt ngạc nhiên nhìn qua Nhã Dạ, phát hiện thấy nàng có chút bối rối, khuôn mặt không ngờ còn hồng lên thập phần khả ái, khiến cho hắn bất giác không kìm nén nổi, nhìn nàng như si như mê.

Nguyên lai hắn không ngờ nữ tử này lại tặng mình bảo vật định thân của nàng. Bất quá, hắn cũng biết khi đó nàng tuyệt không hề nghĩ ngợi sâu xa như thế...có lẽ nàng cũng không nghĩ sẽ gặp lại đứa bé chín tuổi thưở nào trong hoàn cảnh thế này.

Nhã Dạ bị hắn nhìn đến mức ngượng ngập, đôi mắt vội vàng lảng tránh ra xa, thần tình hết như một cô gái mới lớn, không dám chạm mặt với người mình yêu. Trong giây phút ấy, trái tim Tử Vũ bỗng dưng khê nhói một cái, cùng lúc một thứ xúc cảm mãnh liệt đột ngột trào lên, không ngừng thôi thúc hắn ôm chặt lấy nàng mà yêu chiều, bảo bọc.

- Tại sao lại muốn ám sát ta?

Bất quá, Tử Vũ lại không làm như thế, đã lặng lẽ quay lại nhìn Lộ Khiêm, lạnh nhạt hỏi.

Lộ Khiêm lúc này vẫn bình tĩnh dị thường, thẳng thắn đáp:

- Người là người duy nhất từng nhận một dao của ta mà không chết. Hôm nay, tình cờ phát hiện ra người, ta liền không hề suy nghĩ, muốn hoàn thành nốt công việc của mình năm đó.

Tử Vũ khê gật đầu, sự việc cũng không ngoài dự đoán của hắn. Muốn đối phó với hắn, ngoài gã Hàn tam công tử đã bị Trình Tường làm cho si ngốc, hắn cũng không còn người thứ hai. Giả như y đã bình phục, thì muốn đối phó với Tử Vũ, cũng không chỉ phải đi một người, xem ra việc này hoàn toàn là hành động tự phát của Lộ Khiêm.

- Người hiện tại làm việc cho ai?

Ánh mắt Lộ Khiêm khê động, đối với câu hỏi của Tử Vũ, một người tinh minh như y làm sao không đoán ra được hàm ý bên trong. Bất quá, sinh mạng của y hiện tại đang nằm trong tay đối phương, cũng không dám sính cường, liền đáp:

- Ta vốn là một sát thủ tự do. Ai trả cao cho ta, ta làm việc cho người đó!

Tử Vũ gật đầu, đoạn thẳng nhiên nói tiếp:

- Người biết ta là một Tử Vong Ma pháp sư chứ?

- Hiện tại không ai không biết Trình Tường có một người đồ đệ là Tử Vong giả đã làm náo loạn Dạ Chiến bảy năm trước.

- Vậy thì làm việc cho ta đi!

Tử Vũ khoe miệng nhếch lên, lộ ra một thứ bá khí cuồng bạo, tuyệt đối không cho kẻ khác có quyền từ chối đề nghị của mình.

Lộ Khiêm tức thì lặng đi, biết rằng nếu mình từ chối đề nghị này, đối phương sẽ không do dự bổ sung mình vào bộ sưu tập Cương thi của hắn. Trở thành thuộc hạ của người khác ư? Lộ Khiêm trăm ngàn lần không muốn. Nhưng còn cái chết? Y tuy không sợ chết, nhưng tuyệt không muốn có một cái chết bất minh bất bạch như vậy...

- Ta đồng ý. Bất quá, ngoài những chuyện người muốn ta làm, ta cũng có những việc cá nhân, hi vọng người không ngăn cản.

Suy nghĩ hồi lâu, Lộ Khiêm cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nói một cách dứt khoát. Y tuy không muốn chết, nhưng cũng tuyệt không muốn đánh mất sự tự do của mình.

- Được. Cầm lấy, rồi lui đi, khi nào cần, ta sẽ gọi người!

Tử Vũ tức thì đáp ứng, đưa cho Lộ Khiêm một cái huy hiệu hình khô lâu, đoạn khê phất tay, thu hồi thứ không gian kì đặc đang vây quanh thân thể y. Được trả lại tự do, Lộ Khiêm hai mắt lóe sáng, cúi mình thi lễ một cái, rồi từ từ tan biến vào không gian, cũng chỉ kịp nhận ra cái huy hiệu đó đã chìm sâu vào trong cơ thể mình.

Nhìn Lộ Khiêm biến mất, đôi môi hơi nhợt nhạt của Tử Vũ khê lộ ra một tia tiếu ý. Hắn là một Tử Vong Ma pháp sư, đối với sự lợi hại của Cương thi hiểu biết rất rõ, có một Cương thi thực lực cường hoành cố nhiên rất tốt, nhưng có một thuộc hạ tinh minh còn tốt hơn gấp bội. Hơn thế nữa, Lộ Khiêm lại là một Sát thủ, nếu trở thành Cương thi, sự tinh minh không còn, hiệu quả giảm xuống chỉ còn một nửa, chỉ bằng thu hắn làm thuộc hạ, sau này nhất định có chỗ hữu dụng.

Nhã Dạ vốn luôn chăm chú quan sát Tử Vũ và Lộ Khiêm, trong lòng ngầm ngầm rung động. Đáng vẻ bá đạo cường hoành của hắn lúc thúc ép Lộ Khiêm không ngờ đã vô thanh vô tức đánh tan lớp phòng ngự cuối cùng của nàng. Nữ nhân yêu thích cái đẹp, lại càng yêu thích kẻ mạnh, Nhã Dạ không phải là ngoại lệ. Hơn nữa nàng còn có một mối quan hệ vô cùng vi diệu với hắn, bỗng nhiên lại muốn được cùng hắn phiêu du thiên hạ, những nỗi đau buồn khi xưa ít nhiều cũng được vơi đi trong lòng.

- Nhã tử, tử đang nghĩ gì vậy?

Tử Vũ đột nhiên quay sang Nhã Dạ, trực tiếp ôm lấy nàng vào trong lòng, cảm nhận sự nhu nhuyễn mê người của thân hình Ấm tinh linh nữ tử. Hắn tính ra mới chỉ có 16 tuổi, đối với chuyện nam nữ vô cùng mới mẻ. Bất quá, hắn từ sớm đã không suy nghĩ như người thường, cái gì muốn làm thì lập tức làm, cũng không câu nệ đến sự kháng cự của đối phương.

Nhã Dạ lại tuyệt nhiên không kháng cự, chỉ dịu dàng ngả đầu vào bờ ngực rắn chắc của Tử Vũ, hai cánh tay nhu nhuyễn đan chéo vào nhau ôm lấy bắp tay của hắn, mơ mơ màng màng cảm giác được trái tim mình đang ấm lại.

- Tử đang nghĩ, giả như tử gặp đệ sớm hơn một chút, hắn bây giờ sẽ có thể vô tư ở trong lòng đệ mà ngủ một giấc thật say...

- Sớm hay muộn, quan trọng thật sao?

Tử Vũ nói khê, cũng không để cho Nhã Dạ kịp phản ứng, ném vài nén vàng lên mặt bàn, đoạn vẫn trong tư thế ôm lấy nàng từ phía sau, tung mình phóng lên không trung.

Quyện Long thành đang độ thu sang, bầu trời quang đãng không một gợn mây, giữa không trung chỉ có những làn gió khê khê ve vuốt Tử Vũ và Nhã Dạ đang tĩnh lập giữa trời.

Lại nói lúc này trời đã đổ gần về chiều, ánh nắng có đôi chút gay gắt, đồng thời cũng mang đến cho người ta một cảm giác vừa ấm áp lại vừa nồng nàn.

Thân hình trôi nổi giữa nắng và gió, Tử Vũ cảm nhận được trái tim mình như đang trở nên dịu dàng hơn. Hắn vốn dĩ cũng không hiểu làm sao mình lại làm thế này, chỉ là đột nhiên muốn làm cho người con gái đang ôn ôn nhu nhu nằm trong tay mình được hạnh phúc vui vẻ. Hắn, đối với thế giới, hầu hết đều vô cùng xa lạ và mù mờ, sau Trình Tường, chỉ còn Nhã Dạ là cái tên mà hắn ghi nhớ. Một khi hắn đã ghi nhớ, hắn sẽ không bao giờ quên.

Không gian đột nhiên nổi lên một cơn gió mạnh, nhưng Nhã Dạ lại tuyệt nhiên không cảm thấy lạnh. Ở trong vòng tay của Tử Vũ, cảm nhận được khí tức nam nhân bá đạo của hắn, nàng bỗng chốc thấy yên tâm vô cùng, bao nhiêu sầu muộn trước kia cũng đều quên đi cả. Trong cơn mơ màng, nàng bỗng nghe được thanh âm vô cùng dịu dàng vang lên bên tai:

- Hiện tại, nếu tử vẫn muốn ngủ, thì cứ ngủ đi!

Và Nhã Dạ ngủ thật, giấc ngủ đầu tiên trong suốt mười năm qua mà nàng không rơi vào ác mộng. Rốt cuộc, liệu rằng nàng có thể có những giấc ngủ bình yên thế này suốt quãng đường tiếp theo mà nàng phải đi hay không?

Khi Nhã Dạ tỉnh lại, màn đêm sâu thẳm đã phủ lên Quyện Long thành từ lâu, trên trời thậm chí còn xuất hiện vô vàn những vì tinh tú lúc ẩn lúc hiện, tạo ra một cảm giác mộng mơ huyền ảo đến không ngờ.

Ngước mắt nhìn lên, Nhã Dạ nhận ra Tử Vũ vẫn đang nhìn mình chăm chú, khuôn mặt lại khê hồng lên. Yêu kiều rên lên một tiếng, nàng khê cự mình, như thể muốn thoát ra khỏi vòng tay ấm áp này, trở về với thực tại, cũng quên đi mất hiện tại cả hai đang ở trên không. Tử Vũ tất nhiên không để cho nàng làm thế,

chỉ thấy đôi môi thắm kia đột nhiên tỏa ra một thứ hấp lực vô hình, khiến hần không thể nào cưỡng lại được, liền khẽ nâng nàg lên, đặt nên đó nụ hôn đầu tiên của đời mình.

Nhã Dạ trong lúc còn đang giât mình khi nhận ra cả hai vẫn còn đang ở trên không, chợt cảm thấy môi của Tử Vũ đã áp chặt lên môi của mình, khuôn mặt liền hồng lên, cố gắng đẩy hần ra ngoài.

Tử Vũ làm sao có thể để nàg làm thế. Lần đầu tiên cảm nhận được vị ngọt ngào mê đắm của đôi môi mỹ nhân, hần liền tận tình mơn trớn, tận tình phẩm hàm thứ hương vị dẽ mê tuyệt diệu đó...

Giữa một hồi, Nhã Dạ cuối cùng cũng không kìm nén được thứ xúc cảm mãnh liệt đang cuộn cuộn trào lên trong cơ thể mình, hai mắt không ngờ lại long lanh một giọt nước mắt, hai hàm răng từ từ hé ra, chiếc lưỡi xinh xắn chủ động tìm sang miệng Tử Vũ, dịu dàng mơn mọc hần.

Hai chiếc lưỡi tức thì cuốn lấy nhau trong một giai điệu vừa điên cuồng lại vừa dịu ngọt, khiến cả Tử Vũ và Nhã Dạ đều cảm nhận được sự đồng điệu trong lòng đối phương. Nỗi đau trong lòng Nhã Dạ, hòa lẫn với sự mừng vui của tâm lý thiếu nữ đang yêu và được yêu, bỗng chốc hóa thành những viên ngọc lấp lánh tràn ra khỏi bờ mi xinh đẹp của nàg.

Rốt cuộc, đau khổ nhiều hơn, hay vui mừng nhiều hơn, Nhã Dạ cũng không biết. doc truyện tại . Chỉ là, nàg có thể cảm nhận được, đời này kiếp này, nếu như phải xa Tử Vũ, hoặc bị hần lừa dối giống như trong quá khứ, nàg chắc chắn sẽ đau khổ đến chết.

Tử Vũ tất nhiên không hiểu được những suy nghĩ đó, chỉ là đột nhiên cảm thấy mặn mặn nơi đầu môi, liền luyến tiếc rời khỏi đôi môi tuyệt diệu của Nhã Dạ, từ từ trượt lên, đặt vào khóe mi còn đọng nước của nàg một nụ hôn dịu dàng.

Bao nhiêu tâm tư của hần cũng đặt cả vào nụ hôn đó. Đời này kiếp này, hần thề sẽ bằng mọi giá để cho người con gái này được hạnh phúc...

Gió đêm vẫn không ngừng ve vuốt một đôi tình lữ vừa mới nhận ra nhau, mang sợi tóc của Nhã Dạ và áo choàng của Tử Vũ hòa lẫn vào màn đêm, phối hợp với trăng sao trên cao, tạo ra một khung cảnh vừa lãng mạn vừa thần bí.

Cũng thần bí hết như quá khứ của hai người.

16. Chương 16: Li Biệt – Tái Ngộ

Tử Vũ, thiếp có chuyện muốn nói với chàng!

Đang mơ màng trong vòng tay của Tử Vũ, Nhã Dạ đột nhiên lên tiếng, cách xưng hô khác đi, tình cảm trong lòng của nàg cũng đã khác đi.

Tử Vũ hơi ngẩn người ra một chút, đoạn nhẹ nhàng xoay nàg lại, để cho hai người cùng nhìn về một hướng, chính là vầng minh nguyệt đang huyền hoặc tỏa sáng trên cao. doc truyện tại . Hần lúc này trong lòng vừa vui mừng, lại vừa lo lắng. Vui mừng vì cách xưng hô của Nhã Dạ, lo lắng vì chuyện mà nàg đang rào trước đón sau. Đối với nam nhân của mình mà còn rào trước đón sau, nàg khẳng định trong lòng đang vô cùng hỗn loạn.

- Thiếp có một chuyện, phải quay về Âm Lâm Chi Thành, nhanh thì nửa năm, lâu thì vài năm, mới có thể quay lại Đông Phương đại lục này.

Âm Lâm Chi Thành là thủ phủ của Âm Tinh Linh, phần lớn Âm Tinh Linh trên cả Vô Tận giới đều từ đây mà xuất phát, tỏa ra bốn phương.

- Nếu nàg muốn, ta có thể cùng nàg về đó!

Tử Vũ liền nói, cảm giác mát mát trong lòng hắn lúc này đột nhiên sống dậy, hết như lúc Trình Tường ra đi. Thật không ngờ, khi Trình Tường đi rồi, hắn vẫn còn có lần thứ hai phải đối diện với loại cảm giác khó chịu đến muốn chết này. Bạn đang xem tại - truyenfull

Nhã Dạ khẽ lắc đầu, cũng chỉ nói ba tiếng đơn giản:

- Thiếp xin lỗi!

Tử Vũ hiểu rõ trong lòng nàng còn có khúc mắc, mà nếu nàng không tự mình giải quyết được, thì cả đời này nàng cũng không thể yên yên ổn ổn ở bên hắn. Hiểu được như vậy, hắn cũng hiểu luôn rằng lần chia tay này là không thể nín kéo, chỉ đành bất lực mà nhìn nàng ra đi.

- Khi thiếp trở lại, nhất định sẽ là Nhã Dạ của một mình chàng.

Cảm nhận được sự bất an trong lòng Tử Vũ, Nhã Dạ khẽ rướn mình lên, đặt vào má hắn một nụ hôn ôn nhu bất tận. Đến lúc rời ra, nàng nhẹ nhàng tách khỏi thân thể Tử Vũ, đồng thời triệu ra một cỗ đồ án hình lục giác đều, nhanh chóng li khai.

Tử Vũ thân thể tĩnh lập giữa thình không, nhìn người con gái đầu tiên chạm được vào tim hắn đang nhanh chóng rời xa hắn, hết như muốn chạy trốn khỏi hắn, khiến hắn không khỏi có cảm giác một đi không trở lại.

- Ngày này năm sau, ta đợi nàng ở đây, nếu nàng không xuất hiện, ta sẽ đem cả Âm Lâm Chi Thành lật tung lên để tìm ra nàng!!!

Một lời đã nói ra, cũng là quyết tâm của Tử Vũ. Phía xa xa, thân thể Nhã Dạ khẽ run lên một cái, nhưng vẫn không quay lại, chỉ mỗi lúc một phi hành nhanh hơn. Bóng dáng chim sa cá lặn của nàng cuối cùng cũng đi khuất tầm mắt của Tử Vũ.

Tử Vũ thở dài một tiếng, cảm thấy mùi u hương thoang thoảng của nàng vẫn phảng phất đâu đây, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác tiếc nuối. Ngơ ngẩn trong khoảng khắc, hắn lắc đầu một cái, đoạn từ từ hạ thân xuống đất, mang những cảm giác vi diệu chôn chặt xuống đáy sâu của tâm hồn.

“Choang!”

Một thanh âm đặc trưng đột ngột vang lên giữa màn đêm tĩnh lặng của Quyển Long thành, lập tức khiến Tử Vũ liên tưởng đến thanh âm cuối cùng mà hắn nghe thấy trong trận đấu của Hứa Lâm với nữ tử thần bí trưa hôm nay. Nếu là lúc bình thường, hắn khẳng định sẽ không màng tới nó, nhưng vào thời điểm hiện tại, hắn không ngờ lại bất tri bất giác nhằm hướng phát ra âm thanh đó lao tới như bay.

Hắn chính là muốn khiến tình bạn rạn nứt, để tạm thời quên đi bóng dáng của Nhã Dạ.

“Phập! Phập! Phập!”

Tử Vũ xem ra đã đến quá muộn, bởi vì khi hắn xuất hiện trong cái ngõ vắng giữa Quyển Long thành đó, thì trận chiến cũng đã ngã ngũ. Phiêu phiêu hốt hốt đứng giữa một đám hắc y nhân, nữ tử thần bí nọ vẫn điềm nhiên như không, phong thái ung dung tốt bậc quyên với bộ trang phục trắng tinh càng khiến nàng giống như một vị tiên nữ giữa chốn hồng trần.

- Người...

Một tên trong đám hắc y nhân cuối cùng cũng thốt ra một câu không trọn vẹn, đoạn phun ra một vò tiên huyết, từ từ gục xuống. Khi hắn gục xuống, đồng bọn của hắn cũng từ từ khụy xuống theo, mười phần chắc chín đã hồn du địa phủ.

Xem ra so với bọn này, Hứa Lâm còn may mắn hơn nhiều. Ít nhất, dù hắn có bị nàng đâm thủng tâm tạng, nhưng vẫn còn được nàng chữa ột chút sinh cơ.

Nữ tử thần bí nọ, đôi mắt xanh thẳm khẽ ngước lên trên cao, chính là vị trí của Tử Vũ, đoạn xoay người khỏi thân bước đi. Nàng, lúc nào cũng bình lặng, lúc nào cũng ung dung, hết như không gì trên chốn trần thế này có thể đánh động tới nàng.

Giết người, đối với nàng xem ra cũng chỉ một cái nháy mắt mà thôi.

Tử Vũ ở trên cao, nhìn theo bóng dáng của nữ tử nọ, ngấm ngấm cảm thấy kì lạ. Võ công của hắc thập phần đặc biệt, võ công của nữ tử này cũng tuyệt nhiên không hề bình thường. Trưa nay, khi hắc thập phần kiến trận chiến của nàng với Hứa Lâm, đã phát hiện ra nàng một chút công lực cũng không sử dụng, còn tưởng nàng chỉ đang muốn vui đùa một chút. Hiện tại, hắc thập phần kiến trận cũng không hề sử dụng công lực, nhưng đã vô thanh vô tức lấy đi sinh mạng của hơn mười gã hắc y nhân, còn có thể là vui đùa nữa sao?

Vô giả của Vô Tận giới, xem ra đã xuất hiện thêm một vị tuyệt thế Kiếm giả.

Còn đang trầm ngâm, Tử Vũ đột nhiên nhận ra những nguyên tố ma pháp xung quanh đang không ngừng ba động, tốc độ lưu chuyển cực lớn, không ngờ còn phát ra những tiếng “xuy xuy”.

Tốc độ lưu chuyển lớn như vậy, trước kia Tử Vũ cũng mới chỉ nhìn thấy một lần, chính là khi chứng kiến Trình Tường triệu ra khô lâu của Cửu Thủ Cuồng Long, Cương thi hùng mạnh nhất trong bộ sưu tập của lão.

Người đang khiến cho nguyên tố ma pháp ba động này, khẳng định sức mạnh không dưới Trình Tường, là một Thánh cấp Ma pháp sư.

- Một Thánh cấp Ma pháp sư, nửa đêm nửa hôm ở Quyển Long thành này làm gì lại triệu ra một Thánh cấp ma pháp chứ?

Tử Vũ lẩm bẩm, đoạn lập tức khởi thân, nhằm hướng ma pháp nguyên tố ba động mạnh nhất lao tới. Hắc lúc này đã phát hiện ra nguyên tố đang bị ba động mạnh nhất chính là Quang hệ nguyên tố, người triệu ra khẳng định là Thánh cấp Quang hệ Ma pháp sư.

Trong đêm tối lại có thể thu hút được Quang hệ nguyên tố đến mức này, thực lực tuyệt đối không hề dưới Trình Tường.

Thánh cấp không hẳn thực lực đều tương đồng, có người mạnh lại có kẻ yếu, ví như Trình Tường, đã đạt đến đỉnh phong của Thánh cấp, chuẩn bị phi thăng đạp nhập Tiên cảnh, chỉ là số lão không may, vừa mới độ qua thiên kiếp, không ngờ lại bị đánh lén dẫn đến vong mạng.

Tử Vũ cuối cùng cũng đã đến nơi, chính là quảng trường phía Nam của Quyển Long thành, phát hiện người sử dụng ma pháp cường hoành đó chính là một Thần tộc Pháp sư, đang tán phát ra vô vàn những ánh hào quang chói mắt.

Thần tộc là một trong Ngũ Đại Gia Tộc của Vô Tận giới, đại đa số tộc nhân đều thờ Quang Dương Thần, là một vị Tồi cổ thượng thần trong truyền thuyết. Thần tộc thường bị gọi lén sau lưng là điều nhân, bởi vì họ sau lưng có cánh chim, tùy theo cấp bậc mà số lượng cánh tăng lên, mạnh nhất thường là Trưởng tộc, có chín cánh, Thần tộc tộc nhân phổ thông chỉ có hai cánh.

Trong Ngũ Đại Gia Tộc, gồm có: Long tộc, Phụng Hoàng tộc, Kỳ lân tộc, Thần tộc và Dạ tộc, chỉ có Thần tộc và Dạ tộc là có số lượng đông đảo nhất, lại là tử địch với nhau từ mấy vạn năm nay. Trình Tường vốn suy nghĩ khác người, vốn muốn hí lộng thể nhân, đã tạo ra Tử Vũ mang hai dòng máu Thần tộc và Dạ tộc, tất nhiên bên trong vẫn còn nguyên nhân sâu xa, sẽ được đề cập đến sau.

Hiện tại Thần tộc Pháp sư trước mặt không ngờ lại là có tới tám cánh, là một Thánh cấp Quang hệ Pháp sư. Lại nói Quang hệ Pháp sư trước Thánh cấp hoàn toàn không có khả năng công kích, đến khi đạp nhập cảnh giới tối thượng này, sẽ có thể sử dụng Thánh cấp ma pháp, lực công kích cũng tương đối cường hoành, tuy không so được với các Thánh cấp ma pháp khác, nhưng vẫn không thể coi thường.

Chỉ thấy Thần tộc Pháp sư nọ hay tay dâng cao, miệng lầm rầm đọc ra một loạt cổ ngữ, hào quang thần thánh quanh người ông ta không ngừng tán phát ra khắp phía, tạo thành một chiếc lồng ánh sáng, chính là “Thánh Vồng”, đem đối phương nhốt vào bên trong. Lại nói “Thánh Vồng” là Thánh cấp ma pháp, không chỉ có thể bắt giữ đối phương, còn có thể dùng hào quang thần thánh của nó đốt cháy đối phương, là một trong ba ma pháp mạnh nhất của Quang hệ ma pháp.

Thần tộc Pháp sư sau khi hoàn thành câu thần chú, liền trầm giọng nói:

- Tiểu cô nương, bổn bang với cô không thù không oán, mấy ngày qua lại liên tiếp bị cô giết chết không ít bang chúng, vốn ta hoàn toàn có thể đem cô thiêu sống để tế vong hồn cho họ. Bất quá, bổn bang trọng

dụng người tài, nếu như cô có thể thể tận trung với bổn bang, vì bổn bang mà ra sức, ta bảo đảm sẽ xóa sạch mọi hận thù, đồng thời tặng cho cô không ít quyền lợi...

Tử Vũ tức thì cảm thấy lạ lùng. Thần tộc tộc nhân xưa nay đều thờ phụng Quang Dương Thần, đối với người ngoài thập phần tách biệt, lại càng không thể gia nhập bang hội, làm sao ở đây lại xuất hiện một vị Thần tộc Thánh cấp Pháp sư mở miệng chiêu dụ người khác gia nhập một thứ bang hội nào đó chứ?

Bất quá, có thể khiến một vị Thánh cấp Pháp sư mở miệng chiêu dụ, người được chiêu dụ hẳn nhiên phải có thực lực cường hoành.

Tử Vũ neho mắt, nhìn xuyên qua đám hào quang rực rỡ của “Thánh Vồng”, không ngờ lại nhận ra thần bí nữ tử nọ đang đứng bên trong. Chỉ là, dù cho đang bị trăm vạn những đạo hào quang nhốt lại, phong thái ung dung của nàng vẫn không vì thế mà mất đi. Ngược lại, dưới thứ ánh sáng rực rỡ đó, thân hình tuyệt mỹ cùng bộ trang phục trắng tinh của nàng lại càng được tôn lên, bóng chốc hóa thành một vị thiên sứ mỹ lệ muôn phần.

Nữ tử nọ không hề mở miệng phát thoại, đôi mắt màu đại dương vốn đang khép hờ, đột nhiên mở ra, vẫn bình tĩnh lãnh đạm, tuyệt không hề có chút màu sắc lo lắng hay giận dữ. Chứng kiến phong thái đó của nàng, Tử Vũ cũng không khỏi thầm thấy khâm phục.

Thân hình nữ tử đột nhiên nhòe đi.

- Muốn chết!!!

Thần tộc Thánh cấp Pháp sư kia tức thì gầm lên, hai tay loạn chuyển, vạn đạo hào quang tức thì di động, càng ngày càng thu hẹp khoảng cách, dù là một con kiến cũng khó có thể chu lọt.

Chỉ thấy nữ tử nọ vẫn không hề ngưng lại, thân hình uyển chuyển như múa, bằng một thứ bộ pháp thâm ảo huyền hoặc, nhẹ nhàng né tránh từng đợt, từng đợt hào quang đang quét tới.

Mắt thấy nàng không ngừng áp sát, Thần tộc Thánh cấp Pháp sư kia tức thì cảm thấy lo lắng. Dù lão là Thánh cấp Pháp sư, nếu bị người ta áp sát, chỉ sợ cũng không khác một đứa trẻ lên ba là bao. Tâm thần máy động, hai mắt lão tức thì tán phát hung quang, đôi tay chập lại, thu vào vô số hào quang thần thánh, đoạn vận lực hất mạnh về phía trước, tung ra một thứ ánh sáng lừng lẹ chiếu thẳng đến nữ tử thần bí.

Nữ tử thần bí nọ vốn đang bị giam hãm bởi “Thánh Vồng”, chừng như cảm nhận thấy sự nguy hiểm, tức thì thân thể ngưng lại, trên tay đột ngột xuất hiện hai thanh kiếm một tím một hồng, một dài một ngắn, liên tục vẩy ra đạo đạo tử hồng quang mang. Những đạo quang mang đó vô cùng quý dị, tức thì chặt đứt những tia thánh quang đang bao bọc lấy người nàng ta, tạo thành một thứ kết giới bằng ánh sáng, trực tiếp đón nhận đòn tấn công của Thần tộc Thánh cấp Pháp sư.

Một chiêu, một chiêu, lại một chiêu, Thần tộc Thánh cấp Pháp sư nọ hai tay không ngừng huy động, đạo đạo tia sáng cũng theo đó không ngừng phóng tới nữ tử đó, không ngờ lại không hề phá được thể phòng thủ của nàng.

“Choang!”

Trông lúc lão đang kêu khổ không ngớt, một âm thanh vụn vỡ đột ngột cất lên. Cùng lúc đó, “Thánh Vồng” mà lão lao tâm khổ tứ tạo lên đột ngột biến mất vô thanh vô tức, nữ tử thần bí nọ cũng bỗng nhiên biến mất, chỉ còn một mình lão trơ trọi trên khoảng đất trống.

“Keng!!!”

Một thanh kiếm bất chợt hiện ra, nhắm vào cổ họng Thần tộc Thánh cấp Pháp sư đâm tới. Còn may cho lão, từ trong thỉnh không, một thanh đại đao đột ngột xuất hiện, đỡ lấy thanh kiếm đó, vừa may cứu cho lão một mạng.

Bạch y nữ tử một chiêu bất thành, tức thì lùi lại, nghiêng đầu nhìn kẻ vừa xuất hiện, chính là một đại hán khôi vĩ, hai tay đang nắm chặt một thanh đao màu đen, hướng về phía nàng phát ra một thứ sát khí nặng nề.

- Đồ Thiên, cẩn thận!

Lão Thần tộc Thánh cấp Pháp sư tức thì lùi lại, niệm liền mấy câu thần chú, đem sức mạnh cùng tốc độ của kẻ tên là Đồ Thiên tăng lên vài bậc. Lão đầu sao cũng là Quang hệ Pháp sư, dù đã đạt đến Thánh cấp, về phương diện công kích hoàn toàn vẫn không phải sở trường, lần này chẳng qua lão đột ngột phát hiện ra đối tượng truy nã của bản bang, mới một mặt cầm chân đối phương, một mặt thông báo cho người đến hỗ trợ.

Người tên Đồ Thiên chính thực là một Á thần cấp Đạo khách, xét riêng về công kích lực khẳng định đứng trên lão Pháp sư kia đến vài bậc. Một mình đối đầu với hai kẻ một thủ một công này, xem ra bạch y nữ tử sẽ khó có thể nghĩ đến chiến thắng.

17. Chương 17: Thực Lực

Thực sự thì bạch y nữ tử cũng không hề nghĩ đến chiến thắng.

Chính xác hơn, nàng không hề nghĩ đến bất cứ thứ gì...

Nhìn vào đôi mắt lúc nào cũng sâu thẳm thẳm như đại dương ấy, Tử Vũ đột ngột nhận ra điều đó.

Lão Thần tộc Thánh cấp Pháp sư nọ và Đồ Thiên thì lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều như thế...

Bạch y nữ tử sau một chiêu thất bại, vừa lùi lại đã lập tức tiến lên, hoàn toàn không lí đến sát khí tỏa ra từ Đồ Thiên, càng không để ý đến chuyện nàng đang phải đối đầu với một tổ hợp công-thủ hoàn hảo.

“Grừừừ!!!”

Vừa lúc kiếm của nàng xuất ra, một thanh âm vừa cao vừa vang đột ngột cất lên, khiến nàng lập tức ngừng lại. Cặp mắt xanh lần đầu tiên khẽ nhú lại, đoạn nàng tức thì chuyển thân, không ngờ lại nhằm hướng Tử Vũ mà lao tới.

Đồ Thiên phản ứng cũng không chậm, một đao lăng lệ tức thì xuất ra, mang theo đạo đạo sát khí quý dị cuộn cuộn đuổi theo nàng.

“Xuy!”

Bạch y nữ tử chỉ khẽ hất một kiếm, đã phá vỡ lớp khí tức ẩn tàng của Tử Vũ, đoạn nhẹ nhàng lướt qua hắn. Khi hai thân thể giao nhau, không ngờ tay xinh của nàng còn vung lên, khẽ vỗ vào vai hắn một cái, như thể muốn nói: “Ồ đây giao hết cho người!” vậy.

Đồ Thiên và lão Thánh cấp Pháp sư nọ tức thì tưởng rằng Tử Vũ là đồng bọn của bạch y nữ tử, liền tung ra một đạo ma pháp cùng một đao lăng lệ hướng tới hắn mà chào đón.

Bạch y nữ tử lúc này cũng đã hoàn toàn tiêu thất vào màn đêm...

Nói thì chậm, diễn ra lại nhanh vô cùng, kể từ lúc âm thanh kì lạ kia vang lên, cho đến khi bạch y nữ tử lướt qua mình Tử Vũ, thời gian cũng chỉ vừa đủ để chớp mắt hai lần. Tử Vũ cố nhiên có thể cản nàng ta lại, nhưng hắn lại không ra tay, thậm chí còn muốn cảm ơn nàng ta đã nhường cho hắn cơ hội tốt đến như vậy.

Đối đầu với một Á Thần cấp Đạo khách và Thánh cấp Pháp sư, Tử Vũ khẳng định có thể kiểm chứng được, rốt cuộc hắn đang đứng ở vị trí nào trên những nấc thang cường giả của Vô Tận giới.

Lỗ đen nơi Bách Hội huyết vốn đang cuộn cuộn xoay chuyển đột ngột dừng lại, tức thì từ bên trong khoảng không vô tận đó, năng lượng của tinh hà kinh mạch bị hấp thụ lúc trước liền ào ạt tuôn ra, thôi động tinh hà kinh mạch chuyển động nhanh hơn gấp vạn lần, đem sức mạnh đến cho từng đường gân thớ thịt trên cơ thể Tử Vũ.

“Đang!”

Tử Vũ hữu thủ nhất huy, tức thì tạo ra một cái lỗ đen ngay trước mặt. Khi một đao của Đồ Thiên vừa đến, hắc cũng kịp thời rút ra từ đó một thanh cự kiếm, ngang nhiên đỡ lấy một đao này.

Một đao của Đồ Thiên quả nhiên không tệ, lại có thể đem thanh kiếm Tử Vũ mới rút ra chấn nát thành từng mảnh nhỏ.

Lại nói Tử Vũ sau khi sáng tạo ra thứ công pháp đặc biệt, dựa vào tinh hà kinh mạch để chuyển động và vận khởi công lực, hẳn thậm chí còn chưa nghĩ ra tên cho nó, chỉ tạm gọi thứ năng lượng có được từ đó là “hỗn độn năng lượng”. Điều khiến người ta kinh hãi nhất, là thứ năng lượng này, vừa có thể trở thành ma lực cho Ma pháp, lại vừa có thể trở thành công lực cho Võ học. Điều đó thoát nghe có thể phi lí, bất khả, nhưng từ thứ công pháp đặc dị của Tử Vũ mà giải thích, lại trở nên thập phần hữu lí, dễ dàng. Nên biết, dù là ma lực hay công lực, những người khác tại Vô Tận giới đều phải dựa vào hấp thụ thiên địa linh khí hay ma pháp nguyên tố trong trời đất rồi chuyển hóa thành của mình. Hai thứ đó, chung quy lại vẫn là xuất phát từ năng lượng của thiên địa, chẳng qua do cách hấp thụ và cảm nhận khác nhau, mới tạo ra hai loại năng lượng khác nhau. Ngược lại, Tử Vũ một mình bước đi trên một con đường, năng lượng của hắn là thứ năng lượng sơ khai nhất, thuần chất nhất được tạo ra từ chính bên trong nội thể, không những có thể sử dụng như công lực, còn có thể sử dụng như ma lực của bất cứ ma pháp nguyên tố nào tồn tại trên Vô Tận giới.

Trở lại với cuộc chiến, chỉ thấy Tử Vũ vừa đỡ xong một đao của Đồ Thiên, ma pháp phát xuất từ lão Pháp sư cấp Pháp sư cũng vừa đến nơi. Hào quang chói lóa tức thì lóe lên, nuốt gọn Tử Vũ vào trong “Thánh Vong”, chính là chiêu thức giam cầm đối phương mạnh mẽ nhất của Quang hệ Pháp sư.

Phái nói Đồ Thiên và lão Pháp sư nọ phối hợp cực kì ăn ý, người này vừa xuất chiêu, người kia cũng theo đó tung ra ma pháp hỗ trợ. Hiện tại, khi “Thánh Vong” vừa vây lấy Tử Vũ, Đồ Thiên cũng lập tức uốn người, dùng cả hai tay nắm chặt chuôi thanh huyền đao của y, công lực toàn thân tỏa ra cuộn cuộn, khiến cho không khí tức thời bị ngưng trọng đến cực điểm.

Tử Vũ phía bên trong “Thánh Vong” lại thập phần thoải mái, như thể thứ hào quang thần thánh huyền hoặc này không hề có chút ảnh hưởng đến thân thể Cương Thi của hắn vậy. Nói đến chuyện này, lại càng phải khâm phục bộ óc thiên tài của Trình Tường. Chính vì lão nghĩ đến sự đề kháng yếu ớt của Cương thi trước Quang hệ công kích ma pháp, nên mới tạo ra Tử Vũ từ Cương thi của Thần tộc, chính là tộc loại có thiên phú nhất về loại ma pháp này, không thời cũng là tộc có khả năng đề kháng và hấp thụ ma pháp loại này tốt nhất.

Công sức của Trình Tường bỏ ra, hiện giờ đã thu lại kết quả. Nếu đổi lại là một Cương thi khác, cơ thể hiện tại chắc chắn đã bị hào quang thần thánh này đốt cháy đến không sót một mảnh.

Lại nói Tử Vũ bị giam hãm trong “Thánh Vong” đang ngày càng thu hẹp theo lời niệm chú của lão Pháp sư nọ, đồng thời Đồ Thiên phía đối diện cũng đang kích phát nội lực toàn thân đến cực điểm, chừng như muốn trong một chiêu xé hắn ra thành từng mảnh vụn vậy. đọc truyện tại . Hai người bọn chúng cố nhiên không phải tầm thường, chính là muốn đợi Tử Vũ dụng sức mạnh toàn thân đột phá “Thánh Vong”, mới tung ra một chiêu tối hậu, nhằm đem hắn trực tiếp tống xuống địa phủ. Bất quá, phản ứng của Tử Vũ lại hoàn toàn trái với dự liệu của đối phương, hắn không những không muốn thoát ra, còn ung dung đứng trong “Thánh Vong” như thể chờ đợi. Lúc này, khuôn mặt hắn lại đang ẩn sau một chiếc mũ trùm, càng khiến cho đối phương cảm thấy thâm bất khả trắc.

Đồ Thiên cuối cùng cũng không nhịn được, công lực toàn thân bạo phát, thân hình đột nhiên bốc cao, eo lưng cong lại, hai tay giơ thanh huyền đao lên quá đầu, chuẩn bị dùng một chiêu đơn giản nhất, toàn lực chém xuống.

Lão Pháp sư nọ dường như đã cùng với Đồ Thiên phối hợp nhiều năm, tức thì hai tay loạn chuyển, Quang hệ nguyên tố xung quanh càng lúc càng ba động mạnh mẽ, cuối cùng huyền hóa thành một đạo đồ án ngay trước mặt lão. Phía trên đạo đồ án, mờ mờ ảo ảo hiện lên một chữ “Tru” bằng cổ ngữ, chính là “Thánh Quang Diệt Ma”, ma pháp công kích mạnh mẽ nhất của Thánh cấp Quang hệ Pháp sư.

- DIỆT!!!!

Trong không trung, Đồ Thiên đột ngột gầm lên, thanh huyền đao tức thì tỏa ra một thứ lam quang quỷ dị,

đồng thời khiến cho cả một góc Quyển Long thành sáng bừng lên. Một chữ vừa dứt, đao của y cũng theo đó mà chém xuống, không ngờ đến một chút gió cũng không hề phát ra, khiến cho người khác có cảm tưởng một đao này của y như đã hút hết toàn bộ không khí trên trường đấu.

Tử Vũ tức thì hai mắt hàn quang bạo xạ, hỗn độn năng lượng bên trong cơ thể chuyển vận đến cực tốc, ở giữa thứ hào quang thần thánh của “Thánh Vong”, không ngờ lại tỏa ra đao đao hắc khí quỷ dị phi thường. tại

Ánh sáng của “Thánh Vong” vừa chạm vào thứ hắc khí đó, lập tức như gặp phải khắc tinh, tức thì bị bào mòn rồi nhanh chóng tiêu thất, chỉ trong thoáng chốc đã không còn thấy tăm hơi. Khi hắc khí vừa đạt đến cực thịnh, chính là lúc một đao của Đồ Thiên tới nơi, vừa vận đao đồ án của lão Pháp sư nọ cũng đồng thời được tung lên trời, tán phát ra đao đao quang mang, nhằm hướng Tử Vũ chiếu xuống.

Chỉ nghe “Bụp! Bụp!” những tiếng vang lên liên tiếp, một đao của Đồ Thiên khi bổ xuống không ngờ lại không hề mang lại bất cứ một âm thanh chấn thiên hay hậu quả kinh khiếp gì, hoàn toàn tiêu thất trong đám hắc khí của Tử Vũ. Bất quá, đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, chỉ có Tử Vũ vừa mới toàn lực đỡ lấy một chiêu đó, mới có thể cảm nhận được sự đáng sợ của nó.

Tử Vũ thiếu điều muốn thổ ra một ngụm máu tươi.

Hắn vừa rồi đã quá chủ quan, lại để ột Đao khách vốn là chức nghiệp nổi tiếng có lực công kích cường hoành nhất trong số các loại Võ giả, vận khởi công lực đến cực điểm, thoải mái tung ra một chiêu mạnh nhất. Không những thế, hắn còn cương cường trực tiếp đỡ lấy một chiêu đó, tức thì khiến cho tinh hà kinh mạch trong cơ thể cũng bị một phen chấn động, máu huyết trong người đồng thời sôi lên, xém chút thì đã thổ máu.

Bất quá, Tử Vũ lại không phải là người cảm thấy kinh hoàng nhất sau một chiêu đó.

Chỉ thấy Đồ Thiên toàn thân chấn động, loạng choạng lui lại, huyết khí trong cơ thể nhộn nhạo đến mức không thể kiểm soát. Vừa rồi, khi một đao của y tiếp xúc với thứ hắc khí quái dị đó, không ngờ lại chỉ có thể phát huy một nửa uy lực, đồng thời còn bị thứ hắc khí đó xâm nhập vào cơ thể, làm loạn một hồi, khiến kinh mạch toàn thân chấn động. Còn may y nhanh trí, theo từng bước lùi lại mà bức thứ hắc khí bá đạo đó ra khỏi cơ thể, nếu không chỉ e hậu quả không chỉ có thế.

Tử Vũ vốn muốn thừa thế công kích, không ngờ lại bị đao đao thánh quang do đồ án của lão Pháp sư nọ phát ra cản lại. Tuy đối với loại công kích này hắn không bị ảnh hưởng cho lắm, nhưng sức sát thương của nó cũng không phải tầm thường, chính là biến quang năng thành nhiệt năng, hoàn toàn có thể thiêu cháy bất cứ thứ gì bị nó chạm phải.

Tử Vũ lúc này mới thầm kêu tuyệt.

Không phải tuyệt cho hắn, mà là tuyệt cho đối phương. Hai kẻ này khảng định là chiến hữu lâu năm, phối hợp hoàn hảo đến vô khuyết, kẻ công người thủ, lùi tiến nhịp nhàng, không hề lộ ra phân nửa sơ hở. Vừa rồi, nếu lão Pháp sư đó không kịp thời tung ra đao quang mang đồ án kia, chỉ e kết cục của Đồ Thiên sớm đã được định đoạt.

Đao khách đúng là lực công kích cường hoành, nhưng tốc độ lại hơi chậm, đồng thời khả năng phòng thủ cũng tương đối yếu so với những loại chức nghiệp Võ giả khác.

Tử Vũ đã vậy, đối phương cũng không hơn. Bọn chúng đích thực là chiến hữu lâu năm, đối với sự hợp công của mình vô cùng tự tin, vốn đã đánh giá Tử Vũ rất cao, mới tung ra một chiêu đó, không ngờ lại bị hắn hóa giải dễ dàng. Bọn chúng vốn tưởng Tử Vũ dù đỡ được một kích của Đồ Thiên, cũng sẽ toàn thân chấn động, đao quang mang đồ án của lão Pháp sư sẽ nhân đó mà lấy mạng hắn, hiệu quả không những không như mong đợi, Đồ Thiên còn xém bị hắn lấn tới đẩy vào hiểm cảnh.

Bất quá, sự hợp hợp của chúng, cũng không chỉ dừng lại ở đó.

- Phát!!

Lão Pháp sư trầm giọng hô nhỏ, tức thì thánh quang từ lão bao phủ lấy Đồ Thiên, không những chữa trị vết thương cho y, còn gia trì lên y một loại “Thánh Quang giáp” có tác dụng hấp thụ Quang hệ công kích.

Đồ Thiên tất nhiên cũng không đứng yên, thân thể tức thì di động, không dùng chiến thuật “nhất kích tất sát” như ban đầu, mà lẳng lẳng áp sát Tử Vũ, quyết cùng hắn phân định cao thấp bằng chiêu thức.

Tử Vũ cố nhiên không hề e sợ, hắc khí lập tức tan ra, tạo thành vô vàn những hố đen bao quanh người hắn. Từ trong một hố đen, hắn rút ra một thanh trường kiếm, thân hình phiêu hốt xông tới đối phương.

“Keng!”

Một thanh âm chói chang vang lên, huyền đao của Đồ Thiên dẫu sao cũng là thượng phẩm binh khí, đã từng theo hắn vào sinh ra tử trên dưới ngàn trận, chỉ bằng một chiêu đã chém nát thanh kiếm Tử Vũ vừa mới gọi lên. Bất quá, Tử Vũ lại không để ý đến điều đó, thân hình xoay khẽ, lại rút từ một hố đen khác ra một thanh kiếm khác, tiếp tục kiếm chiêu, chênh chếch đâm thẳng vào cổ họng đối phương.

Đồ Thiên lại hoàn toàn không lí đến chiêu kiếm đó, một đao chém ngang, nhằm thẳng vào eo lưng Tử Vũ, hệt như muốn cùng hắn một mạng đổi một mạng.

“Keng! Bụp!”

Hai thanh âm vang lên liên tiếp, là tiếng thanh đao của Đồ Thiên chấn nát một thanh kiếm khác vừa được Tử Vũ rút ra, đồng thời cũng là tiếng một tia sáng từ trên cao chiếu tới thanh kiếm còn lại của hắn, đem thanh kiếm đó hóa thành bột mịn, trực tiếp hóa giải nguy cơ cho Đồ Thiên.

Tia sáng đó tất nhiên là xuất phát từ đạo quang mang đồ án của lão Pháp sư nọ. Chỉ thấy lúc này hai tay lão không ngừng vung loạn, miệng lầm rầm những câu cổ ngữ tối nghĩa, đem một đạo đồ án huyền hóa thành trăm ngàn cái không ngừng lơ lửng trên khắp các phương vị trên bầu trời, chiếu sáng cả một vùng tăm tối. Những đạo đồ án đó, thi thoảng lại phóng ra một đạo quang mang, khi thì hóa giải nguy cơ cho Đồ Thiên, khi thì trực tiếp tấn công Tử Vũ, khiến hắn càng lúc càng lâm vào thế bí.

Tử Vũ lúc này trong lòng ngấm ngấm kêu không hay, thầm nhận ra cơ hội chiến thắng của mình là quá nhỏ. Ví như Đồ Thiên không công kích hết sức, lưu lại một phần nhỏ sức mạnh để phòng thủ, hắn bảo đảm có thể dễ dàng khống chế đạo pháp sức mạnh thì có thừa nhưng linh hoạt lại không đủ này của y. Hoặc giả, nếu lão Pháp sư nọ toàn lực công kích hắn, dùng toàn bộ những quang mang đồ án trên không tấn công, hắn sẽ có thể vô thanh vô tức triệu ra một Cường thi sát thủ, tiễn lão về trời. Đằng này, đối phương lại người công kẻ thủ vô cùng linh hoạt, về mặt chiến thuật không mắc lấy nửa điểm sai lầm, sức mạnh thì khẳng định cường hoành hơn hắn, thật khiến hắn có sức mà không dụng được.

Bất quá, Tử Vũ đã không còn là thằng nhóc chín tuổi chỉ biết cố sống cố chết đánh cho đến khi đoạn khí như trước nữa.

- Xuất!!!

Trầm giọng quát lên một tiếng, Tử Vũ vung tay, xung quanh hắn lại tiếp tục xuất hiện vài chục hố đen, mỗi cái trong đó đều vô thanh vô tức nhô ra một cái chuôi. Là chuôi kiếm, chuôi đao, hay thậm chí là chuôi thương, chỉ khi hắn đã rút ra toàn bộ, đối phương mới có thể biết được.

Đồ Thiên tuy hiện tại vẫn điên cuồng tấn công, dựa vào đồng đội để không hề lo lắng đến chuyện phòng thủ, nhưng cũng đã ngấm ngấm nóng lòng. Mẹ kiếp, cái thằng lỏi này là loại quái vật gì chứ? lại có thể liên tiếp triệu ra vài chục lỗ đen tàng vật? Thêm vào đó, từ khi bước chân ra giang hồ đến nay, y đã kinh qua hơn ngàn trận chiến lớn nhỏ, cũng chưa từng gặp cái phương pháp công kích vừa quái dị lại vừa khó chịu này...Đây một kiếm, kia một đao, chốc chốc lại một thương, thật khiến y bực tức đến muốn điên.

Đồ Thiên đã vậy, lão Pháp sư bên ngoài còn nóng lòng hơn. Lão đã phải không ngừng gia trì “Thánh quang giáp” cho đồng đội, lại phải thay hắn phòng thủ, không những thế còn lãnh nhiệm vụ tập kích đối phương, ngoài ra lúc nào cũng phải chú ý đến an toàn của bản thân...Nếu không phải lão là Thánh cấp Pháp sư hàng thật giá thật, chỉ e sớm đã hao kiệt ma lực mà lăn ra bất tỉnh rồi.

Tình thế hiện tại, nếu như không sớm có biến chuyển, khẳng định cả ba sẽ cứ thế mà đánh nhau tới khi trời sáng...

Có điều, Tử Vũ lại không rảnh như thế. Qua trận chiến này, hắn có thể khẳng định bất cứ là ai trong hai kẻ kia, nếu lấy một chọi một, sẽ dễ dàng bị hắn đánh bại. Từ đó, có thể thấy được, hắn ít nhất cũng đã

bước chân vào lĩnh vực Thánh cấp nếu so sánh với cấp bậc Cường giả trên Vô Tận giới. Thánh cấp ở cái tuổi mười sáu như hắn, e rằng thế gian cũng không có đến người thứ hai.

Mục đích đã đạt được, Tử Vũ cũng không dám ham đấu, chỉ sợ đến khi mặt trời lên, Quang hệ Pháp sư nọ đạt tới đỉnh cao sức mạnh, đến lúc đó muốn chạy cũng không kịp.

- Xuất!!!!

Trong tâm đã định, Tử Vũ tức thì trầm giọng hô vang, bao nhiêu hồ đen xung quanh hắn tức thì phóng xuất toàn bộ vũ khí ẩn tàng trong đó, chia ra phóng tới cả hai đối thủ. Hai lão tức thì cảm thấy không ổn, ma pháp cùng đạo pháp vội vàng thi triển đỡ gạt đòn tấn công này, đến khi nhìn lại thì bóng dáng Tử Vũ cũng đã tiêu thất. Mẹ kiếp, hai lão tất nhiên là biết hắn muốn trốn, vốn đã bố trí thiên la địa võng bằng quang mang đồ án xung quanh, không ngờ vẫn bị hắn muốn đi là đi, nếu lộ chuyện này ra ngoài, khẳng định sẽ mất mặt đến phải tự tử.

Cho đến khi đó, cả Đồ Thiên và lão Pháp sư nọ cũng chưa một lần nhìn rõ chân diện mục của đối phương.

18. Chương 18: Linh Hồn Cảnh Giới

Bình minh cuối cùng cũng về trên Quyện Long thành.

Vàng dương mùa hạ sau một giấc ngủ say, đang từ từ nhô lên khỏi rặng núi phía xa, ban phát những ánh vàng đầu tiên, cũng là dịu dàng nhất trong ngày đến cho vạn vật.

Ánh nắng ấm áp ấy, quyện với tiếng chim ríu rít đầu đây, cùng câu hát ngân nga của ngọn gió đầu ngày, tạo thành một khung cảnh vừa thơ mộng vừa êm đềm, khiến cho bất cứ ai trong không gian ấy cũng cảm thấy lòng dịu lại.

Tử Vũ chính là đang thưởng thức tư vị bình yên ấy. Lười nhác nằm trên một bãi cỏ thuộc ngọn Nam Sơn phía sau Quyện Long thành, hắn căn bản đang chìm vào những kí ức thơ bé, khi cùng với Trình Tường tham quan ngọn núi này, cảm giác lúc đó như là không thể hạnh phúc hơn được nữa.

Tử Vũ khẳng định không phải là một kẻ chỉ biết suốt ngày sống trong quá khứ. đọc truyện tại . Đối với hắn, nghĩ về Trình Tường, chính là một dạng nghỉ ngơi hiếm hoi mà hắn rất ít khi có được. Chỉ có những lúc như thế, hắn mới thực sự có thể buông lỏng bản thân, vô lo vô nghĩ mà tận hưởng cuộc sống.

Bất quá, lần này, người mà Tử Vũ nghĩ đến lại không chỉ có Trình Tường. Hắn, rốt cuộc cũng đã biết đến thế nào là ái tình. Thực ra mà nói, nếu bảo tình cảm của hắn và Nhã Dạ là sâu đậm đến mức khắc cốt ghi tâm, thì tuyệt nhiên không phải, nhưng bảo là tình yêu sét đánh, thì lại càng sai.

Đúng vậy, Tử Vũ và Nhã Dạ gặp nhau lần đầu tiên lúc hắn mới vừa lên chín, tình cảm lúc đó chẳng có gì đặc biệt, chỉ là hắn rất có thiện cảm với nàng. Trong cả đời Tử Vũ, sau Trình Tường, Nhã Dạ là người thứ hai tặng hắn một món quà, từ đó đến giờ cũng chưa từng có người thứ ba, vậy nên trong lòng hắn, nàng luôn tồn tại, giống như là một thứ kí ức đẹp.

Lần này gặp lại nhau, Tử Vũ rốt cuộc đã bước vào giai đoạn biết đến hai chữ tình ái, đối với Nhã Dạ đã không còn giống như trước kia, chỉ là một vị tí tở xinh đẹp tặng hắn quà nữa. Sự xuất hiện của Nhã Dạ, theo một cách hiểu nào đó, giống như là người kịp thời xuất hiện, sưởi ấm cho trái tim đang dần trở lạnh băng giá của hắn sau khi Trình Tường ra đi. Thêm vào đó, sự ôn nhu của nàng, vẻ mỹ lệ mê người của nàng, không ngờ đã khiến hắn không tự chủ được, ôm nàng vào lòng. Sau khi ôm nàng vào lòng, thì Tử Vũ biết, cuộc đời dài vô tận của hắn đã xuất hiện bóng dáng của nữ tử Ấm tình linh xinh đẹp ấy.

“Xoạt!”

Tử Vũ bỗng nhiên nhੌm người dậy, nhận ra phía trước mình đã xuất hiện một dáng hình màu trắng tự khi nào. Tiếp cận gần đến thế này mới để hắn phát hiện ra, thế gian khẳng định không có nhiều người. Người này, không ngờ chính là bạch y nữ tử đã có vài lần tao ngộ với hắn ngày hôm qua.

Nữ tử đó, đang khom người, nghiêng đầu nhìn Tử Vũ, đôi mắt trong veo không vẫn đục hơi nhú lại như thể khó hiểu, sau một hồi mới đứng thẳng lên, trở về vẻ ung dung thanh thoát thường có.

Tử Vũ hiện tại mới nhìn rõ nàng ta.

Khuôn mặt vẫn bị che khuất sau một tấm sa mỏng, mờ mờ ảo ảo hiện lên những đường nét thanh tú ngoạn mục. Bộ váy áo trắng tinh, phối hợp với dáng vẻ vừa thanh thoát vừa băng sương của nàng, tạo thành một thứ khí chất đặc biệt không thể nhầm lẫn. Nàng cao hơn những nữ tử bình thường vài phân, vóc dáng mảnh khảnh, mái tóc màu bạch kim không hề được chải chuốt, rủ xuống hai bờ vai liêu một cách tự nhiên, càng khiến nàng thêm phần băng thanh ngọc khiết, khiến nam nhân không khỏi nổi lên thứ tư tâm ham muốn.

- Cho...người...

Nàng ta đột nhiên nói, thanh âm tuy rất trong trẻo, nhưng lại khiến người nghe có một cảm giác không trọn vẹn, giống như những đứa trẻ con đang tập nói. Tử Vũ, tuy thấy khó hiểu, nhưng vẫn đưa tay ra, nhận lấy một thứ màu xanh từ bàn tay trắng muốt của nàng.

Là một con rồng con được xếp rất khéo léo bằng cành cọ.

- ...người...đem qua...đưa tạ...

Tử Vũ khẽ nhún mày, không ngờ đây lại là món quà cảm ơn hần hôm qua đã ra tay giúp nàng ngăn cản địch nhân. Càng lúc, hần càng cảm thấy tò mò với nữ tử lạ lùng này, rốt cuộc nàng ta là người như thế nào đây?

Bất quá, Tử Vũ cũng không định từ chối món quà này. xem tại

- Cảm ơn!

-..ta...bây giờ...phải...đi...tạm...tạm...biệt!

Sau khi khó khăn thoát ra chữ “biệt”, bạch y nữ tử chỉ khẽ nhún mình, đoạn tung mình lên bầu trời cao rộng, nhanh chóng tiêu thất không còn chút dấu tích.

Tử Vũ, vẫn còn chưa biết tên nàng ta.

Sau khi ngơ ngẩn nhìn lên trời một hồi, cuối cùng Tử Vũ lại nằm xuống, bàn tay nâng con rồng bằng cọ lên, cảm thấy một chút thú vị. Nữ tử đó, rõ ràng là không coi Đồ Thiên cùng lão Thánh cấp Pháp sư nọ vào đâu, nhưng đột nhiên lại bỏ chạy, trước khi chạy còn đẩy hần vào một cuộc chiến, giờ lại tìm hần tặng quà. Rốt cuộc, trong đôi mắt xinh đẹp đó, nàng ta đang nghĩ cái gì vậy?

Bất quá, Tử Vũ cũng rất nhanh thôi thối mắc về nữ tử nọ. Nhớ lại trận chiến hôm qua, hần không khỏi cảm thấy một thứ cảm xúc mãnh liệt cứ không ngừng trào lên trong tim. Tuy nói rằng hôm qua hần không đánh hết sức, nhưng thứ nhiệt huyết sôi sục khi chiến đấu với kẻ mạnh vẫn thực sự kích thích hần. Hơn thế nữa, hần biết, đây còn là con đường ngắn nhất, tốt nhất để trở thành một cường giả thực sự...

Cường giả thực sự, cuối cùng từ trong mơ hồ, Tử Vũ cũng đã có một khái niệm tương đối rõ ràng.

Trước đây, sau khi đạt tiểu thành công pháp do mình sáng tạo ra, Tử Vũ cứ có một cảm giác không chắc chắn. Hần biết chắc, nếu đem thứ hỗn độn năng lượng trong cơ thể mình chuyển hóa thành ma lực, thì ma lực của hần còn dồi dào hơn cả Trình Tường. Vậy phải chăng hần đã mạnh hơn Trình Tường? Nếu hần mạnh hơn Trình Tường, mà Trình Tường lại là một trong những tuyệt thế cường giả trên Vô Tận giới, vậy thì phải chăng hần hiện tại đã là một tuyệt thế cường giả? Con đường của tuyệt thế cường giả dễ đi như vậy sao? gần như vậy sao?

Trận chiến đêm qua cuối cùng đã cho hần câu trả lời.

Hần hiện tại đã hiểu, ma lực, hay công lực, tuy quan trọng, nhưng chưa thể quyết định được đẳng cấp của một cường giả.

Ví như hôm qua, khi Tử Vũ phát hiện ra lão Thần tộc Thánh cấp Pháp sư nọ, dựa vào sự ba động của ma pháp nguyên tố, hần đã tưởng rằng thực lực của lão phải ngang ngửa Trình Tường. Hần lầm. Trên thực tế, dù có đem một trăm lão pháp sư đó đến trước mặt Trình Tường, cũng sẽ bị gia gia của hần đập chết như đập một trăm con kiến.

Cùng là Thánh cấp Ma pháp sư, vậy mà chênh lệch nhau nhiều đến vậy sao? Tử Vũ cho tới giờ mới hiểu được cách chia cấp của Vô Tận giới. Cùng một đẳng cấp, tức là ma lực, công lực tương đương nhau, ví như lão Pháp sư nọ và Trình Tường, cùng là Thánh cấp Ma pháp sư, nên ma lực đích thực tương đương nhau.

Cơ thể con người là hữu hạn, thành ra lượng ma lực, công lực tích tụ được, dĩ nhiên không phải là vô tận.

Vậy nên ma lực, công lực không phải thứ duy nhất quyết định thực lực của một cường giả.

Những thứ làm nên thực lực của một cường giả, còn phải kể đến tinh thần lực, pháp quyết, quan trọng hơn cả là linh hồn cảnh giới.

Tinh thần lực và pháp quyết, hai thứ này đã quá quen thuộc, còn linh hồn cảnh giới, thì Tử Vũ chỉ vừa mới phát hiện ra. Còn nhớ năm xưa, Trình Tường từng nói với hắn, thứ quyết định sống chết của một con người, không phải não bộ, không phải tâm tạng, mà chính là linh hồn. Não bộ còn hoạt động, tim còn đập, mà linh hồn tiêu thất, thì kẻ đó khẳng định đã chết, họa chăng, cũng chỉ có thể trở thành một Cường thi mà thôi. Hiện tại, Tử Vũ đã biết, linh hồn không chỉ ảnh hưởng đến sinh mạng của một con người, mà còn đóng vai trò quan trọng quyết định thực lực của người đó. Linh hồn cảnh giới càng cao, thực lực càng mạnh.

Nguyên nhân bên trong, nói phức tạp thì cũng phức tạp, nói đơn giản thì cũng cực kì đơn giản. Tóm gọn lại, là nếu một người sở hữu một linh hồn cảnh giới cao, thì có thể từ số lượng ma lực, công lực có hạn của mình, tạo ra những chiêu thức mạnh hơn, tiêu tốn ít ma lực, công lực hơn so với người có linh hồn cảnh giới thấp. Theo đánh giá của Tử Vũ, linh hồn cảnh giới được phát triển song song với việc tu luyện, đồng thời cũng phụ thuộc vào kinh nghiệm chiến đấu, tri thức và sự lĩnh ngộ của bản thân mỗi người.

Tử Vũ cố nhiên không biết, linh hồn cảnh giới trong suy nghĩ của hắn, chính là tâm cảnh mà bất cứ cường giả nào trên Vô Tận giới cũng biết đến. Hai thứ đều là một, nhưng nhờ vào những kiến thức về linh hồn mà Trình Tường truyền thụ, nên so với một khái niệm tâm cảnh mơ hồ của mọi người, thì hiểu biết về linh hồn cảnh giới của Tử Vũ có rõ ràng hơn một chút.

Dựa vào sự hiểu biết đó, Tử Vũ cuối cùng cũng có thể đánh giá được sức mạnh của mình hiện đang đứng ở chỗ nào trên Vô Tận giới. Nếu chia Thánh cấp thành mười cấp, thì Tử Vũ chính là đang đứng ở cấp thứ 2.

Tất nhiên, đây cũng chỉ là một sự phân chia tương đối. Bởi lẽ, với công pháp đặc biệt do bản thân sáng tạo ra, ma lực và công lực mà Tử Vũ sở hữu khẳng định lớn hơn nhiều lần so với những Thánh cấp khác.

Dẫu sao, thì con đường của hắn, cũng nhờ trận chiến hôm qua mà đã có một hướng đi rõ ràng hơn.

Quyện Long thành buổi sáng đông đúc một cách đặc biệt. Trên đại nhai của tòa cổ thành này, người người qua lại như nêm, bao gồm cả khách thập phương, dân bản địa, ngoài ra còn có không ít những hành cước thương nhân đang tích cực chào mời những món hàng mà họ muốn bán.

Tử Vũ hiện tại, chính là đang bị làm phiền bởi một trong số những hành cước thương nhân đó.

- Công tử gia, ngài xem, thanh kiếm này thực sự là một thượng phẩm binh khí, vô cùng thích hợp với một người cao quý sang trọng như ngài...

Gã hành cước thương nhân mặt dày mày dạn này, không ngờ lại không để ý đến thái độ cô ngạo bất quần của Tử Vũ, cứ lấn xả vào mà quảng cáo cho thanh kiếm hắn cầm trên tay.

Nói về thanh kiếm đó, quả nhiên chuôi kiếm được điêu khắc thập phần tinh xảo, tạo thành hình hai con thần long đang tranh nhau một vàng thái dương. Lưỡi kiếm được bọc lại bằng một lớp vải trắng, tuy chưa lộ ra ngoài, nhưng vẫn tán phát một thứ hàn khí không dễ gì có được. Thanh kiếm tốt như vậy, mà đến giờ vẫn chưa bán được, khẳng định là do người bán không được tốt.

Cái gã hành cước thương nhân này thì thực sự là không được tốt. Y cả người lem luốc, quần áo rách rưới, hai mắt lơ đãng nửa nhắm nửa hở, toàn thân còn bốc ra một thứ mùi ô uế cực kì kinh tởm, hệt như xác chết lâu ngày. Tử Vũ đối với xác chết tất nhiên là muôn phần quen thuộc, nhưng khi ngửi thấy cái mùi hôi tỏa ra từ y, không ngờ cũng phải cau mày khó chịu.

Hèn nào khi Tử Vũ đứng cạnh y, tức thì cảm thấy xung quanh thừa thối hắn, hóa ra là ai ai cũng phải tránh xa gã hành cước thương nhân này chục bước.

- Công tử gia, ngài xem, thanh kiếm này thực sự là một thượng phẩm binh khí, vô cùng thích hợp với một người cao quý sang trọng như ngài...

Gã hành cước thương nhân dường như không biết nói câu gì khác, cứ đều đều giọng lặp đi lặp lại một câu này, khiến cho người khác không khỏi có cảm giác y muốn trêu mình chứ không phải muốn bán kiếm.

Tử Vũ thì không nghĩ nhiều như vậy, hẳn vốn muốn đến Hưng Long khách điểm để thưởng thức vài món ngon của Quyện Long thành, nào ngờ lại bị gã điên này cản lại, hiện tại đã bắt đầu cảm thấy phiền phức.

- Ta không thích dùng kiếm!

Nói đoạn đẩy y sang một bên, nhanh nhẹn hòa lẫn vào đám đông, trực tiếp hướng về Hưng Long khách điểm. Tử Vũ lúc đó căn bản không biết, một cái đẩy nhẹ nhàng của hắn, đã khiến gã hành cước thương nhân kia té lăn ra đất, lưng đập vào một bậc thang cạnh đó nghe “cắc” một cái, xương sống bị gãy thành hai đoạn. Có điều, khiến cho người ta thấy kinh ngạc nhất, là y lại không chết, mà vẫn bò lê bò lết trên đường, hướng về phía Tử Vũ vừa biến mất, nhai đi nhai lại một câu quen thuộc.

Được một lúc sau, y mới hoàn toàn bất động, thanh kiếm trên tay không ngờ đã biến mất vô thanh vô tức.

- Công tử, món ăn ngài gọi đây! Còn đây là Lục Hương trà do chủ nhân bồn tiệm đích thân pha tặng cho ngài!

Tử Vũ cũng chẳng để ý đến thái độ kì quái của tên tiểu nhị, đón lấy tách trà màu lục đặt xuống một bên, đoạn từ từ thưởng thức mấy món mỹ thực vừa được dọn ra. Hắn theo Trình Tường bao nhiêu năm, đã từ lão đầu hai trăm tuổi đó mà biết được không ít món ngon vật lạ. Nhu cầu ăn uống thì hắn tịnh không có nhiều, nhưng sở thích ăn ngon thì hắn đã bắt đầu có trong khoảng thời gian gần đây.

Tên tiểu nhị thấy Tử Vũ xử sự khác với người bình thường, không hề hỏi chủ nhân của gã là ai, bèn gãi đầu gãi tai một hồi, cuối cùng cũng đành lui xuống. Phía quầy thu ngân, một tiểu cô nương độ chừng mười sáu mười bảy tuổi, mình mặc thanh y, dung mạo cũng tính là xinh đẹp nhìn thấy thái độ của Tử Vũ như vậy, không nén nổi thở dài một tiếng, u uẩn nhìn hắn hồi lâu rồi mới trở vào phòng trong.

Tử Vũ làm sao không biết, có điều hắn tịnh cũng không để ý.

- Công tử gia, ngài xem, thanh đao này thực sự là một thượng phẩm binh khí, vô cùng thích hợp với một người cao quý sang trọng như ngài...

Chỉ thay một chữ “kiếm” thành một chữ “đao”, còn lại y hệt như những gì gã hành cước thương nhân mới nãy vừa rao. Người rao lần này, không ngờ lại là một phú ông đáng vẻ thập phần béo tốt, trừ đôi mắt cũng một dạng nửa nhắm nửa mở thiếu sinh khí, ngoài ra tịnh không hề có lấy nửa điểm tương đồng với tên khi nãy. Gã phú ông này, chính là đang đứng trước bàn của Tử Vũ, hai tay đưa ra một thanh đao, lưỡi đao sáng loáng một màu đen tuyền, âm âm ám ám tán phát một thứ sát khí quỷ dị phi thường.

Tử Vũ liếc nhìn lão phú ông, sau lại nhìn thanh đao, cuối cùng không thèm lí tới cả hai, ung dung thưởng thức thứ Lục Hương trà không ngờ lại vô cùng thơm ngon do tiểu cô nương nọ pha cho.

Hưng Long khách điểm hôm đó xuất hiện một hoạt cảnh thực sự khiến cho người ta muốn cười cũng không cười nổi. Một gã thanh niên trong bộ trang phục đen tuyền, khí thế vừa bá đạo bức nhân, vừa thập phần cô ngạo, ung dung uống trà ăn bánh. Bên cạnh hắn, một lão phú ông béo tốt vô cùng, tay cầm một thanh đao, không ngừng rao đi rao lại một câu mời gã thanh niên kia mua đao.

Quyện Long thành, sự lạ quả nhiên không ít.

19. Chương 19: Họa Vũ

- Công tử gia, ngài xem, thanh đao này thực sự là một thượng phẩm binh khí, vô cùng thích hợp với một người cao quý sang trọng như ngài...

Nếu có ai đó dư hơi nhàn rồi ngồi đếm số lần lão phú ông đó lặp đi lặp lại câu nói này, thì hẳn cũng phải phát hoảng khi thấy con số đã lên đến một trăm bảy mươi ba. Lúc đó, Hưng Long khách điểm cũng vừa khéo có thêm vài vị khách, đó là một nhóm ba người, bên hông mỗi người đều đeo một thanh đao, hiển nhiên là người theo đạo đạo.

Ba người đó vừa bước vào, đôi mắt lập tức bị thanh đao trên tay lão phú ông cuốn hút, lại nghe lão ta lặp lại lần thứ một trăm bảy mươi tư cái câu chào hàng nhằm chán, tức thì bước tới, người đi đầu nói:

- Quả nhiên là hảo đao! Lão bản, ta muốn mua thanh đao này!

Lão phú ông chào mời Tử Vũ đến như vậy, hẳn nhiên là rất muốn bán thanh đao nọ, không ngờ khi có người hỏi mua, lại không thêm để ý, vẫn thản nhiên hướng về Tử Vũ, lặp lại câu nói lão đã nói tới mức khản cả giọng.

Tử Vũ thì dường như không hề để ý, vẫn thản nhiên thưởng thức hương vị thơm ngon của mấy món ăn hẳn vừa gọi lên, thì thoảng lại nhấp một ngụm Lục Hương trà, bộ dạng nhàn nhã như thể lão phú ông nọ và ba người kia chẳng hề tồn tại.

Đôi mắt của ba người nọ tức thì nhú lại. Người đi đầu, chính thị là một thanh niên tuổi mới chừng hai mươi, ngũ quan đoan chính, trán ưỡn thẳng, thực sự rất có phong độ. Bất quá, đôi mắt y lại lãnh khốc phi thường, là một dạng biểu tình rất thường thấy của người dùng đao, cũng thể hiện đặc trưng võ công của họ. Hai người còn lại, đối với thanh niên này rất mực cung kính, hiển nhiên chỉ là gia nhân.

- Vị huynh đài này, chúng ta cùng làm một cuộc giao dịch, được chăng?

Thanh niên nọ nhìn thấy biểu tình trơ trơ của lão phú ông, không ngờ lại không giận dữ, chỉ quay qua Tử Vũ, cất giọng khô khan. Cao thủ dùng đao, tính khí thường cũng như đao, lãnh khốc bá đạo, rất ít người bình tĩnh được như gã thanh niên này.

Tử Vũ tịnh không để ý, vẫn an nhiên ăn uống, cùng với biểu tình cô ngạo bất quần của hắn, không khỏi khiến cho người khác có cảm giác hắn không phải đang ngồi ở đó, mà là đang trong một thế giới xa xăm nào khác.

Có điều, trong lòng Tử Vũ lại có cảm giác hứng thú phi thường. Thanh đao này, với thanh kiếm của gã hành cước thương nhân ban sáng, rõ ràng là khác nhau một trời một vực, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy chúng có nhiều điểm tương đồng, chỉ là không thể chỉ ra. Thêm vào đó, thái độ kì lạ của lão phú ông, khiến hắn càng thêm thú vị, thật muốn xem màn kịch này sẽ tiến triển thế nào, vừa hay lại có ba tên cao thủ đao đạo nhập cuộc, càng đẩy sự tình lên tới cao trào, đúng là vô cùng đáng xem.

- Huynh đài, huynh không muốn thanh đao này, ta lại muốn, nhưng lão bản đây chỉ chịu bán cho huynh. Chi bằng, huynh mua nó, rồi bán lại cho ta, ta khẳng định sẽ dùng giá gấp đôi để trả cho huynh.

Thanh niên đó hai mắt tuy đã khê cau một cái, nhưng vẫn tỏ ra thập phần kiên nhẫn, lại còn ra tay rất hào phóng, nếu là kẻ khác, khẳng định sẽ vồ vập lấy ngay. Tử Vũ, cố nhiên không phải là kẻ khác, lại thờ ơ phẩy tay một cái, nhẹ giọng:

- Thanh đao này có điểm gì tốt?

- Lưỡi đao cong một cách hoàn mỹ, khẳng định trong mỗi một nhát chém đều có thể phát huy uy lực của đao khách đến tận thiện tận mỹ. Chất liệu rất đặc biệt, ta nhìn mà không thể xác định, khẳng định vô cùng quý hiếm. Thêm vào đó, nó lại tỏa ra một thứ sát khí quỷ dị, hiển nhiên là hàng thượng phẩm, chỉ thể gặp, không thể cầu.

Thanh niên nọ nói liền một mạch, hiển nhiên đối với đao có một kiến thức vô cùng uyên thâm. Y cũng không sợ nói hết cái hay của thanh đao ra như vậy, Tử Vũ sẽ đổi ý mà mua nó, bởi lẽ, theo đánh giá của y, dạng người như Tử Vũ, không phải là dạng người có thể thay đổi chủ ý của mình một cách dễ dàng.

Chỉ là y lại phán đoán sai lầm.

- Nếu đã tốt như thế, vậy thì ta mua! Lão đầu, giá thế nào?

Tử Vũ đột ngột nói, đoạn quay sang lão phú ông nọ, chờ lão ra giá.

- Giá chỉ có một chữ: chết!

Nói đoạn, lão phú ông nọ đặt thanh đao lên bàn của Tử Vũ, rồi lặn ngay ra đất, hai mắt trợn lên, hắc nhiên đã tuyệt khí. Tử Vũ nhìn lão, rồi nhìn thanh đao, khẽ lắc đầu một cái, đoạn đặt lên bàn một nén vàng, sau đó nhẹ nhàng bước ra khỏi quán. Tên thanh niên nọ, thấy sự tình tiến triển như vậy, không ngờ cũng không lộ ra phản ứng gì, chỉ xoay lưng bước tới một cái bàn khác, miệng khẽ nhếch lên thành hai tiếng:

- Đáng tiếc!

Tử Vũ vốn là ma vũ song tu, vừa luyện Tử Vong ma pháp, vừa luyện Âm Thiên Ma Công, đều thập phần quý bí, khẳng định là thuộc về đường tà đạo. Bất quá, từ sau khi Tử Vũ tham luyện thứ công phu đặc biệt do chính bản thân sáng tạo ra, hắn đã dừng việc tu luyện hai thứ công phu đó lại. Theo đánh giá của hắn, hai thứ công pháp đó tuy thập phần mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa thỏa mãn được yêu cầu của hắn, nhiều khả năng hắn sẽ một lần nữa phải tự mình sáng tạo ra một loại công pháp cho riêng bản thân. Trước kia, hắn đã từng sáng tạo ra Bất Diệt đệ nhất chiêu, khẳng định có thể làm tiền đề cho những bước tiến sau này.

Chính vì thế, mà hắn đối với thanh đao kia, tuy có tò mò, nhưng lại không có ham muốn sở hữu.

Chưa tìm được phương thức công kích đặc thù, dù có vũ khí tốt cũng chỉ là vô dụng. Bất quá, có thì cũng tốt hơn, không phải đựng đầu chém đó như trận chiến hồi tối qua.

Nhớ lại trận chiến khi đó, đúng là khiến người ta dở cười dở khóc, không ngờ hắn đã đem toàn bộ những thứ vũ khí của đám cường thi cản trở trong không gian thứ nguyên, một lượt hủy đi hết. Hiện tại, có lẽ phải đi mua lại vài món phòng khi cần dùng.

Tử Vũ trong lòng đã định, tức thì chuyển thân, thông thả tiến về Bắc khu của Quyển Long thành, là nơi tập trung toàn bộ những xưởng binh khí nổi tiếng của tòa thành này. Đúng lúc đó, thì thanh đao trên tay hắn khẽ động, đoạn nặng nề rơi xuống đất.

Tử Vũ nhíu mày, đoạn cúi người xuống định nhặt thanh đao lên. Hắn đối với thanh đao này thập phần quái dị, dự định sẽ kiểm tra sau, không ngờ nó vừa mới vào tay, đã lập tức gây chuyện. Bất quá, lại là chuyện tốt.

- Tiểu nha đầu, để xem ngươi còn chạy đâu được nữa!!!

Thanh đao dưới đất đột lúc Tử Vũ cúi xuống, tức thì xoay một trăm tám mươi độ, hướng sự chú ý của hắn về hướng mũi đao. Tức thì, Tử Vũ nghe thấy một âm giọng trầm hùng vang lên, đồng thời cũng phát hiện ra bạch y nữ tử hồi sáng đang bị vây lấy bởi một đám đại hán. Ai da, cái thanh đao này, không lẽ còn có tác dụng phát hiện chuyện thị phi hay sao?

Chỉ thấy bạch y nữ tử ngọc khiết băng thanh đó lần thứ tư trong vòng hai ngày bị người ta tìm tới gây chuyện, lần này vẫn là một nhóm người vây nàng vào giữa. Kể cũng lạ, nàng ta lúc nào cũng thờ ơ với vạn sự trên đời, không hiểu sao lại gây thù chuốc oán với nhiều người như thế, đến nỗi liên tục bị người ta truy đuổi làm phiền.

Hà, cuối cùng thì Tử Vũ cũng nhìn thấy được một sắc thái khác trên khuôn mặt nàng.

Giận.

Rõ ràng là nàng ta đang giận.

Đôi mắt vốn luôn tĩnh lặng như đại dương lặng sóng kia, hiện tại chỉ hơi cau lại, nhưng vô luận thế nào cũng khiến người ta nghĩ đến những trận cuồng phong bạo lãng trên Cuồng Bạo Thâm Hải.

Đám người kia rõ ràng là tìm đến không đúng lúc.

“Choang!”

Vẫn là một thanh âm vỗ vụn, đến khi người ta định thần nhìn lại, tám tên đại hán đã chỉ còn là tám cái xác không hồn, trên cổ mỗi tên đều lưu lại một điểm huyết tích.

Bạch y nữ tử nọ thì đã biệt tăm tự bao giờ.

Cho đến hiện tại, Tử Vũ mới hiểu thế nào là thứ kiếm pháp được nhắc đến trong Dịch Khảo. Text được lấy tại

Thiên hạ truy cầu sự đơn giản, người viết ra Dịch Khảo lại tìm kiếm sự phức tạp. Không phải sự phức tạp tầm thường, mà là sự phức tạp đến hoàn hảo.

Ví như kiếm pháp, người người đều muốn từ phức tạp hóa đơn giản, lấy vô chiêu thắng hữu chiêu. Người đó thì khác, lại đi từ phức tạp đến một thứ phức tạp hoàn mỹ hơn, đem những thứ vốn dĩ đã tưởng như hoàn hảo, tô vẽ thêm một hồi, tạo thành một thứ còn hoàn hảo hơn gấp bội.

Trong Dịch Khảo có ghi một câu mà cho đến hiện tại vẫn khắc sâu vào tâm trí Tử Vũ.

“Người đời cứ nói ”Vẽ rắn thêm chân“, là để chỉ những việc thừa thãi, vô bổ, ta thì lại nghĩ khác. Vẽ rắn thêm chân, thêm sừng, thêm vây, lại tặng cho nó một cổ bá khí cường liệt, không phải con rắn đó đã hóa thành rồng rồi sao?”

Là vẽ ra một thứ kình cõm, hay là một con ngạo long khi thần ngạo quỷ, thì câu chuyện mà Trình Tường kể cho Tử Vũ nghe từ thuở bé, sớm đã cho hắn câu trả lời.

Bất quá, Tử Vũ vốn vẫn nghĩ thứ kiếm pháp của người đó đã không còn tồn tại trên đời.

Cho đến ngày hôm nay.

Trước kia từng mấy lần chứng kiến bạch y nữ tử giao đấu, Tử Vũ đều cảm giác được nàng ta thần bí phi thường, hùng mạnh phi thường, đối với những trận chiến đó hoàn toàn chưa hề nghiêm túc. Bây giờ thì hắn mới biết là mình đúng. Khi nàng ta nghiêm túc, cơ bản đối phương không còn chút xíu khả năng phản ứng. Trong một chớp mắt vừa rồi, nàng ta tung ra tám kiếm, mỗi một kiếm đều tận thiện tận mỹ, như vẽ lên trong không gian một bức tranh hoa lệ, từng điểm từng điểm một trong bức tranh đó đều được nàng chăm chút đến từng chi tiết, hoàn hảo đến vô khuyết. Khi nàng hoàn thành bức tranh đó, đối phương đã chết, trong khi tâm trí vẫn còn lạc trong tiên cảnh được tạo ra bởi kiếm pháp của nàng.

Đó căn bản không phải là một thứ kiếm pháp mà con người có thể thi triển.

Nhưng Tử Vũ lại vừa mới tận mắt chứng kiến.

Trong tâm Tử Vũ cũng đột nhiên đại ngộ, người con gái này và chủ nhân của Dịch Khảo chắc chắn có một mối quan hệ không tầm thường, thứ kiếm pháp mà nàng sử dụng khẳng định chính là “Họa Vũ” kiếm pháp mà Dịch Khảo đã nhắc tới.

Chủ nhân của Dịch Khảo xem ra không chỉ có một truyền nhân.

Vào lúc này, sự tò mò của Tử Vũ đối với bạch y nữ tử nọ đã dâng cao đến cực điểm.

- Tiểu huynh đệ, thanh đao của ngươi phát ra sát khí quá nặng. Tuổi ngươi còn trẻ, lại dùng một thứ vũ khí như vậy, nếu không cẩn thận, sẽ rất dễ bước chân vào ma đạo.

Một thanh âm từ hòa đột ngột vang lên bên tai Tử Vũ, kéo hắn về với thực tại. đọc truyện tại . “Sát khí quá nặng”? Tử Vũ còn đang nhíu mày không hiểu, mới đột nhiên phát hiện ra thanh đao hắn đang cầm trên tay không ngờ lại đang tán phát một cỗ huyết sát chi khí mãnh liệt bức nhân, mười bước xung quanh lấy hắn làm trung tâm đã đột ngột trở thành địa ngục, tử khí bốc lên cuộn cuộn khiến cho người ta khó mà thở nổi, so với trước đó khẳng định là một trời một vực.

- Tiểu huynh đệ, thanh đao này tuy tốt, nhưng không đáng để ngươi vì nó mà liều mạng đến vậy. Nam tử hán đại trượng phu, nâng lên được, thả xuống được, mong ngươi nghe lời khuyên của lão phu mà đem nó hủy đi...

Thấy Tử Vũ không nói gì, người vừa rồi lại tiếp tục lên tiếng. Đó là một ông lão tóc bạc như cước, khuôn mặt hiền hòa phúc hậu, hai mắt tuy lơ đãng vô thần, nhưng da dẻ lại trắng trẻo hồng hào, hắn nhiên công lực đã đạt đến mức thông thần, có thể thu liễm thân quang xạ ra từ song mục.

Tử Vũ nhìn ông ta, lại nhìn thanh đao kì dị của mình, tịnh không nói lấy nửa lời, quay lưng đi thẳng. Thanh đao này đã gây cho hắn sự tò mò cực điểm, so với bạch y nữ tử kia tuyệt không kém bao nhiêu, làm sao nói

bỏ là bỏ được. Hơn thế nữa, ma đạo ư? Không phải Tử Vũ từ khi sinh ra đã giam thân trong ma đạo rồi sao?

Lão nhân nọ nhìn theo bóng dáng cô ngạo bất quần của Tử Vũ, chỉ khe khẽ lắc đầu, vốn đang định chuyển thân dời đi, không ngờ đột nhiên sắc mặt đại biến, lúc trắng lúc đỏ, mãi sau mới từ từ trở về trạng thái bình thường, trong tâm chấn động than thầm:

“Hiểm thật, hiểm thật! Thanh đao đó rốt cuộc là thứ gì, lại có thể tự có ý thức, hơn nữa còn có thể vô thanh vô tức tặng ta một chiêu...?”

Đến khi tâm thần lão bình tĩnh lại, Tử Vũ cũng đã mất dạng, khiến lão muốn đuổi theo cũng không biết bắt đầu từ đâu, chỉ đành than nhẹ một tiếng, đoạn lặng lẽ tan biến vào hư không.

Một buổi sáng không yên ả tại Quyện Long thành cuối cùng cũng kết thúc.

20. Chương 20: Âm Tuyên

- Lục Nhi, con biết phải làm gì rồi chứ?

Thanh âm trầm thấp vang lên trong căn phòng tối, tự bản thân đã mang lại một không khí thần bí đặc biệt, khiến người nghe không khỏi có cảm giác mông lung. Đứng ở phía đối diện với thanh âm đó, một dáng hình nhỏ nhắn chỉ khẽ gật đầu, đáp:

- Con biết rồi, sư phụ. Bất quá, kẻ này thật sự đặc biệt, tuy nhìn y có vẻ tà mị, nhưng tịnh không kiếm ra một chút hắc ám khí tức, thật không biết hần tu luyện đường nào...

Thanh âm vừa trong vừa cao, rõ ràng là của nữ tử, không biết chừng còn là một tuyệt sắc mỹ nữ.

- Hần tu luyện đường nào, không quan trọng. Cái quan trọng, là chiêu dụ được hần gia nhập Thiên Bang của chúng ta. Nên nhớ, đối với hần, chỉ được dùng tình, không được dùng võ, hiểu không?

- Con hiểu, sư phụ, nếu không phải như vậy, người cũng không để con ra tay, phải không? Có điều, tại sao hần lại quan trọng như vậy? Mà dụng võ với hần, thì có chỗ bất diệu hay sao?

Âm giọng trầm thấp lại vang lên, tuy rất uy nghiêm, nhưng vẫn mang một vẻ từ hòa thân thiện, rõ ràng là chủ nhân của giọng nói đối với Lục Nhi vô cùng yêu mến.

- Tối qua, hần với Đồ, Thần hai vị hộ pháp đụng độ một trận, sau một trường ác đấu, đã an nhiên bỏ đi...

Đồ, Thần hai vị hộ pháp, chính là chỉ Đồ Thiên và lão Thần tộc Thánh cấp Pháp sư nọ. Lẽ tự nhiên, “hần” ở đây còn ai ngoài Tử Vũ.

- Oa, thực lực phải cỡ Thánh cấp cấp 2, nhưng nếu chỉ như vậy, cũng đâu nhất thiết cần đến con ra tay, mà lại không được dụng võ?

- Thứ ta cần không phải thực lực của hần, mà là thể lực đứng đằng sau hần. Theo những gì Đồ, Thần hai vị hộ pháp kể lại, ta dám khẳng định hần chính là đồ đệ của Trình Tường.

Nữ tử nọ tức thì toàn thân chấn động, nói:

- Thật sao? Trình Tường? Là một trong năm vị Thánh cấp cấp 10 hiểm hoi của Vô Tận giới?

- Chính là lão...Ai da, cái lão già biến thái đó, hiện giờ thực lực đã đạt tới cảnh giới nào, đến cả ta cũng không dám phán đoán...Mà thôi, con lui xuống đi, mọi việc cứ y theo lời ta mà tiến hành. Nhớ, dù ở tình thế nào, cũng không được gây chuyện với hần. Con cũng biết đó, chọc tới Trình Tường, căn bản là một trong những chuyện ngu ngốc nhất mà một người trên Vô Tận giới có thể nghĩ đến.

Cái này thì nữ tử tên gọi Lục Nhi đương nhiên hiểu rõ.

Tử Vũ tất nhiên nào biết có người đang nói về hắn. Hiện tại, hắn đang tĩnh tĩnh lặng lặng ngồi trên một bãi cỏ dưới chân ngọn Nam Sơn, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào thanh đao trên tay.

Thực ra mà nói, hắn cũng không biết đây có phải là một thanh đao hay không.

Dựa vào trực giác của mình, Tử Vũ dám đoán chắc, thanh đao này, và cây kiếm của gã hành cước thương nhân ban sáng, tuy hai mà một.

Nếu trực giác của hắn là đúng, thì suy luận của hắn cũng đúng. Nếu suy luận của hắn đúng, thì đây sẽ là câu chuyện hoang đường nhất trong những chuyện hoang đường.

Câu chuyện đại khái như sau: Một kẻ đã chết, không hiểu bằng cách nào đã sống dậy, mang một thanh kiếm ra chợ bán cho Tử Vũ. Tử Vũ nói không thích dùng kiếm, thế là thanh kiếm đó biến thành một thanh đao, cũng không hiểu bằng cách nào, lại rơi vào tay một tên phú ông, cũng đã chết, cũng sống dậy, rồi lại tìm đến Tử Vũ mà bán.

Tử Vũ vốn là bậc thầy về Tử Vong ma pháp, cố nhiên vừa nhìn đã biết, gã hành cước thương nhân và lão phú ông nọ, vốn dĩ là hai cái xác, chẳng qua bị người ta dựng lên làm thành những con rối mà thôi.

Nhưng là ai lại hao tổn tâm tư đến vậy chỉ để “bán” cho hắn một thanh đao-kiếm?

Câu trả lời, Tử Vũ tất nhiên không biết. Bất quá, hắn lại có manh mối. Manh mối, đương nhiên là thanh đao đang cầm trên tay.

Thu liễm tinh thần, Tử Vũ phát ra một đạo linh thức, thông qua hai tay trực tiếp truyền vào thanh đao, dự định sẽ cẩn thận kiểm tra nó một lượt. Chẳng ngờ, đạo linh thức vừa phát ra, hắn đã cảm thấy sự tình phức tạp hơn mình tưởng. Thanh đao? Thanh đao nào cơ chứ? Theo như thông tin do linh thức của hắn nhận được, thì trên tay hắn, chẳng có thanh đao nào cả.

Trên tay hắn, là một luồng hắc khí thần bí. Luồng hắc khí này, thoát nhìn tưởng như tĩnh lặng bất động, nhưng Tử Vũ có thể cảm nhận được, bên trong nó, là những sự chuyển động còn cuồng loạn hơn cả tinh hà kinh mạch của hắn.

Đang lúc Tử Vũ hoang mang không hiểu, thanh đao trên tay hắn đột nhiên huyền hóa thành một luồng ám lưu, trực tiếp tiến nhập vào cơ thể hắn. Đồng thời, trong đầu hắn cũng hiện ra một loạt hình ảnh.

Hình ảnh của một thanh kiếm lưỡi cong, mảnh, trông rất thô kệch xấu xí, bị phong ấn trong một cánh rừng hoang. Trải qua rất nhiều năm, có người tìm thấy thanh kiếm đó, sau bao phen lao tâm khổ tứ, đã phá giải được phong ấn do tiền nhân để lại, chạm vào thanh kiếm. Y vừa chạm vào thanh kiếm, linh hồn tức thì bị thanh kiếm nuốt gọn, trở thành một cái xác không hồn, theo sự điều khiển của thanh kiếm mà lang thang khắp thiên hạ.

Thanh kiếm đó tàn ác phi thường, cứ thấy kẻ mạnh là tức thì khiêu chiến, cho đến khi thân thể người cầm kiếm rữa nát, mới nhảy sang tay một người khác, lại chiếu theo phương thức cũ, lang thang khắp nơi.

Thanh kiếm đó đang đi tìm chủ nhân.

Chỉ có chủ nhân được thanh kiếm đó lựa chọn, mới có thể chạm vào nó mà không bị nó đoạt mất linh hồn, sử dụng nó chứ không phải bị nó sử dụng.

Hiện tại thì Tử Vũ đã biết, chủ nhân mà thanh kiếm đó lựa chọn, không phải ai khác, mà chính là hắn.

Khi Tử Vũ hiểu ra điều đó, đoạn hình ảnh trong đầu hắn cũng lập tức kết thúc, cứ như thể thanh kiếm đó muốn nói với hắn, nếu người hiểu rồi, thì ta cũng không phải nhiều lời...

Tử Vũ lúc này hài lòng phi thường.

Đây đúng là thứ vũ khí mà hắn muốn.

Võ học của Tử Vũ, căn bản xuất phát từ một chữ “loạn”, hiện tại có một thứ vũ khí có thể biến hóa thành nhiều hình dạng, không phải đã loạn càng loạn hay sao.

Bất quá, Tử Vũ lại không biết nên gọi nó là gì...

Vừa nghĩ đến đó, trong đầu Tử Vũ cũng tức thì hiện ra hai chữ:

“Ám Tuyền”

Thanh kiếm này đích thực là có linh tính. Tử Vũ đối với những thứ binh khí có linh tính, cũng từng được nghe qua. Có điều, theo như hắc nhố, thì những thứ vũ khí đó, đều có thể trực tiếp nói chuyện với chủ nhân, chứ không phải thông qua hình ảnh như Ám Tuyền.

Xem ra Ám Tuyền của hắc phi thường đặc biệt.

Tử Vũ vừa nghĩ như thế, trong đầu hắc đột nhiên ả ước vang lên tiếng cười đắc ý.

- Người muốn chúng ta đi đường này sao?

Tử Vũ hai mắt như muốn cười, nhìn vào thanh kiếm vừa thoát khỏi tay mình rơi xuống đất. Thanh kiếm này dài một cách đặc biệt, lưỡi kiếm cong cong, chuôi kiếm thô sơ, mới nhìn tuy tầm thường, nhưng lại gây cho người khác một cảm giác thần bí bởi màu đen tuyệt đối của nó. doc truyện tại . Thanh kiếm này, hắc nhố nhiên là do Ám Tuyền huyền hóa mà thành.

Cúi xuống nhặt nó lên, Tử Vũ liền theo hướng mũi kiếm vừa chỉ, nhanh nhẹn rảo bước, cũng không quản đó không phải là đường về Quyện Long thành. Đối với một kẻ như hắc, đi đâu về đâu, đó vốn không phải là một vấn đề. Hiện tại, lại đột nhiên mọc ra một kẻ chỉ đường, không phải là chuyện rất tốt hay sao.

- Người tuy không sợ bản, nhưng ta lại ngại cúi xuống nhặt người lên. Lần sau, khẽ lay một cái là được rồi.

“Phập!”

Một âm thanh rất gọn ghẽ vang lên, liền sau đó là hàng loạt những tiếng y hệt như thế phát ra liên tiếp. Đối với những âm thanh này, Tử Vũ không cần nhìn cũng biết, là do những mũi tên phóng trúng mục tiêu phát ra.

- Là ai, ra đây cho ta!?

Thanh âm lãnh lút tức thì vang lên, người nói hắc nhố nhiên là một nữ tử còn trẻ. Tử Vũ cũng không vội vã, từ từ bước ra khỏi đoạn khuất, thần tình nhàn hạ như thể không thấy một cây cung đã lấp sẵn tên đang hướng về phía mình. Text được lấy tại

-Ồ, xin lỗi, ta còn tưởng là dư đảng của đám phiền phức này...

Vừa nhìn rõ hình dáng của Tử Vũ, nữ xạ thủ nọ tức thì hạ cung xuống, lên tiếng xin lỗi. Nhìn nàng ta một cái, đoạn quay sang những cái xác Hung nhân đang nằm đầy trên đường, Tử Vũ không khỏi cảm thấy hứng thú. Một xạ thủ trong một cự ly thể này, liên tục giết chết mười tám người võ bị đầy đủ, thực lực thật sự không tồi.

- Đám Hung nhân này cũng thật phiền phức, ta chỉ là vô tình bắn chết một vị trưởng lão của chúng, không ngờ lại theo ta từ Quyện Long thành tới đây, thật là phiền muộn chết!

Nữ tử nọ dường như rất thích nói chuyện, đã mặc kệ thái độ dừng đứng của Tử Vũ, trực tiếp tiến lại gần hắc, miệng nói không ngừng như thể giải thích. Nàng ta cũng giống Tử Vũ, đều khoác mũ trùm che kín chân diện, nếu không phải là nàng lên tiếng, thì cũng khó xác định được nàng là nữ hay nam.

- Này, người cũng đến Lạc Bình thành phải không, ta cũng muốn đến đó, hay là chúng ta cùng đi nhé?

Tử Vũ nhìn nàng một lát, đoạn gật đầu. Không phải là hắc muốn, mà do Ám Tuyền trong tay hắc không ngừng ra hiệu cho hắc đồng ý. Một tháng vừa rồi, hắc đối với khả năng đánh hơi những chuyện “hay ho” của thanh kiếm này đã phi thường khâm phục. Đi theo những con đường do nó chỉ, không gặp yêu thú thì cũng gặp một đám cường giả thích gây hắc, nhiều lúc còn là những cuộc tranh đoạt bảo vật, khiến cho chuyến hành trình của Tử Vũ không lúc nào yên ổn. Bất quá, hắc đối với những chuyện thị phi đó, dần dần lại cảm thấy hứng thú phi thường, thành ra cũng chưa bao giờ chọn hướng ngược lại. Khi này, quyết định rẽ vào con đường tăm tối này, tất nhiên cũng không phải là một ngoại lệ.

- Hay quá, ta họ Lê Sa,, tên Nhã Trân, là Miêu tộc Thú nhân, còn người?

- Tử Vũ!

Tử Vũ chỉ đáp khẽ, chừng như không để ý đến chuyện nàng đã bộc lộ thân phận. Thú tộc, Tinh Linh tộc, Hung Nhân...là tộc nào thì đối với hắn cũng không quan trọng. Bất quá, chữ Nhã trong tên của nàng, lại khiến hắn có thiện cảm với nàng thêm một chút. Nhã Dạ, chớp mắt hắn đã xa nàng hơn một tháng, cảm giác có nàng trong vòng tay chỉ như vừa mới hôm qua, khiến hắn đôi lúc cũng phải nghi ngờ không biết đó có phải là một giấc mộng hay không.

- Người là Kiếm giả sao? Kiếm giả rất tốt, ta đối phó với Kiếm giả tương đối dễ dàng, không như lũ Ma pháp sư tệ hại, lúc nào cũng làm ta khổ đốn.

- Người ít nói quá vậy? Ta trông người cũng còn trẻ, ít nói là không tốt, sẽ khiến người ta tưởng người là một ông già, sẽ rất khó kiếm được bạn tình, có biết không?

- Thanh kiếm của người sao kì quái quá vậy? Lại còn xấu xí nữa chứ, đen thùi lùi hà, có cần ta giúp người kiếm một cây khác không? Nói cho người biết, nói về biệt tài ăn trộm, mỗi Miêu nhân bọn ta đều không thua một Đạo chích cao cấp đâu!

...

Lệ Sa Nhã Trân căn bản là nói không ngừng nghỉ, khiến cho ba ngày tiếp theo đó của Tử Vũ vốn là đi trong thâm lâm, nhưng lúc nào cũng như ở giữa chốn đô thị phồn hoa, không hề có nửa giây yên tĩnh. Hắn, dù nói thế nào cũng là người giỏi chịu đựng, thành ra vẫn chưa phát điên. Bất quá, hắn cũng tự biết trong đầu, nếu phải đồng hành với Miêu nữ này thêm khoảng một tuần nữa, hắn chắc chắn sẽ cao chạy xa bay.

Thời may, chỉ đến ngày mai thôi, là cả hai đã đi vào địa phận của Lạc Bình thành.

- Á! Á! Á! Á!!!!

Một tiếng hét thất thanh của nữ nhân đột ngột vang lên ở cụm rừng phía trước, khiến cho Nhã Trân, vốn đang cảm thấy buồn chán vì “gã câm” đi bên cạnh chẳng chịu nói chuyện với nàng ta, tức thì trở nên phấn khích. Lao vút đi như một con mèo nhỏ, Miêu nữ này chỉ kịp quát lại một câu:

- Ta đi trước!!!

Bất quá, người đến nơi trước lại là Tử Vũ. Tất nhiên, dù hắn muốn bỏ qua, thì Âm Tuyền trong tay hắn cũng không chịu để vuột mất cơ hội chứng kiến những chuyện thú vị.

Anh hùng cứu mỹ nhân không phải là chuyện thú vị hay sao?

Chỉ thấy ở khoảng đất trống phía trước, một mỹ lệ nữ tử đang bị ép chặt vào một cái cây bởi năm sáu tên đại hán. Tử Vũ nhìn thấy cảnh này, máu nóng trong lòng không khỏi nổi lên, cả người tức thì lao bổ tới trước, thanh kiếm trong tay cũng lẳng lẽ quét ra.

Hắn, không biết có phải vì Nhã Dạ hay không, đối với nữ nhân luôn đặc biệt tôn trọng.

“Soạt! Phập” mấy tiếng, cả năm tên đâm tặc đã hồn du địa phủ dưới kiếm của Tử Vũ và tên của Nhã Trân. Nhìn thấy tám thân thanh bạch của mình sắp bị cưỡng đoạt thì đột nhiên có người tới cứu, nữ tử nọ không ngờ lại lăn ra ngất xỉu, hiển nhiên là vì quá xúc động.

Thấy vậy, nhưng Tử Vũ cũng không tiến lại đỡ nàng lên, mắt chỉ liếc qua bộ y phục màu lục đã rách tả tơi của nàng rồi quay mặt đi, nhường công việc chăm sóc cho người thích hợp.

Chỉ là, khi hắn vừa bước được vài bước, đã nghe Lệ Sa Nhã Trân hô lên một tiếng:

- Không tốt!

21. Chương 21: Thi Cầm

- Cái gì không tốt?

Tử Vũ cất giọng nhạt nhẽo, đầu vẫn chẳng hề quay lại, hỏi. Lệ Sa Nhã Trân ngược mắt nhìn hẩn một cái, đoạn thở dài một hơi, đáp: mới nhất ở

- Nha đầu này cũng tính là xinh đẹp khả ái, không ngờ lại bị lũ khốn kia chần dứt gân tay gân chân, từ nay sẽ trở thành một người tàn phế...

- Dầu sao thì vẫn còn sống!

Tử Vũ thản nhiên nói. Gân tay gân chân đứt đoạn ư? Hẩn trước kia còn tự đoạn kinh mạch toàn thân, cũng đâu có trở thành người tàn phế? Thực ra mà nói, nếu hẩn muốn nói lại gân tay gân chân ột người, cũng không phải là không có cách...

Trong vô vàn những xác chết của cao thủ bị “tái chế” thành Cương thi, không phải cái xác nào cũng nguyên lành.

Mới đồng hành mấy ngày, nhưng Lệ Sa Nhã Trân cũng đã phần nào hiểu được tính cách của Tử Vũ, liền ném cho hẩn một cái nhìn ác cảm, đoạn lấy ra từ trong mình một hoàn dược, nhét vào miệng nữ tử nọ.

- Ta mang cô ta theo!

Tử Vũ cố nhiên là không phản đối. Việc không liên quan đến hẩn, hẩn phản đối làm gì?

- Ai da, đành phải làm người tốt một lần vậy.

Lệ Sa Nhã Trân lẩm bẩm, hậm hực nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Tử Vũ, liền vội vã cúi xuống, xốc nữ tử nọ lên, đoạn nhanh nhẹn phóng theo. Miêu nữ này, không ngờ lại là một cô nàng thiện lương.

- Đây...đây là đâu vậy?

Đang nằm thiêm thiếp trên lưng của Lệ Sa Nhã Trân, nữ tử nọ đột nhiên mở bừng hai mắt, liếc qua liếc lại một hồi, ấp úng hỏi. Lệ Sa Nhã Trân thấy nàng đã tỉnh, liền hơi nghiêng đầu lại, để lộ một khuôn mặt đặc biệt đáng yêu, không ngờ còn có hai chiếc tai mèo, đáp:

- Ở trên lưng ta, không phải sao...

Nguyên lai nàng ta đã cởi áo choàng khoác lên người nữ tử nọ, mới lộ ra dung mạo như vậy. Nữ tử luôn là nữ tử, dù thuộc tộc nào, vẫn cứ có cái sự chu đáo, ôn nhu đặc biệt của họ.

- A...cám ơn tí...giờ muội tỉnh rồi...tí có thể để muội tự...

Nữ tử nọ nói đến đây, đang muốn tựa mình rời khỏi lưng Lệ Sa Nhã Trân, đột nhiên khựng lại, như thể mới nhớ ra một cái gì đó. Bất giác, hai hàng lệ châu bỗng chốc tuôn rơi, nói còn chưa hết đã trở thành một tiếng nấc nghẹn...

- Ai da, muội cũng không cần phải khóc, tuy gân cốt của muội đã bị đứt hết, nhưng cũng không phải không có cách nối lại...Ài...đừng có khóc mà...

Lệ Sa Nhã Trân, tuyệt đối không phải là một người biết cách an ủi người khác.

- Dừng lại!

Tử Vũ vốn đang im lặng đi phía trước, không ngờ đột nhiên lên tiếng, thân người cũng trở thành bất động. Lệ Sa Nhã Trân cố nhiên không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, thầm nghĩ cái tên đá tảng nhà người làm gì mà phải khẩn trương như vậy, bộ phía trước có gì hay ho sao?

P phía trước đích thực là có chuyện hay ho.

Không phải một, mà là hai con yêu thú to khủng khiếp, ít nhất cũng phải lớn gấp vài lần Tử Vũ và Lệ Sa Nhã Trân cộng lại. Cả hai hình dạng tương tự nhau, đều có sừng dài cong vút, đầu rồng thân hổ, lông toàn thân tuyền một màu đen, hai mắt đỏ như châu máu, hiển nhiên là cùng tộc. Chúng, không phải đang quần nhau chí tử, mà là đang gườm gườm nhìn nhau, toàn thân bất động, đến hơi thở cũng dường như đã bị đình chỉ.

Lệ Sa Nhã Trân làm sao lại nghe lời của Tử Vũ, đã tiến lên cạnh hẩn, cũng nhìn thấy hai con yêu thú này, liền lộ ra thần sắc ngạc nhiên, nhẹ giọng thốt:

- Huyết Dạ Ma Thú??? Sao loại quái vật này lại có thể xuất hiện ở đây vậy kia?

Nguyên lai Huyết Dạ Ma Thú là một trong những loài yêu thú cực mạnh trên Vô Tận giới, nghe đồn mới sinh ra đã đạt đến đẳng cấp yêu thú cấp 7. Hai con ma thú này đã lớn như vậy, thực lực cố nhiên phải cường hoành phi thường. Bất quá, Huyết Dạ Ma Thú thường sống thành đôi trong các vùng thâm sơn cùng cốc, làm sao ở cái khu rừng tuy rậm rạp nhưng không hiểm người qua lại này lại xuất hiện tới hai con vậy?

Con lớn hơn trong hai con đột nhiên ngẩng đầu lên, gầm gầm gừ gừ vài tiếng, toàn bộ sự tập trung vẫn hướng về con còn lại, hoàn toàn không lí gì đến sự xuất hiện của mấy người Tử Vũ. Có điều, Lệ Sa Nhã Trân vừa nghe xong mấy tiếng gầm gừ, không ngờ lại bật cười khanh khách, nếu không vì vương nữ tử đang công trên lưng, chắc có thể đã gặp người lại mà cười.

- Ôi trời ơi, cái thể loại gì thế này, không ngờ Huyết Dạ Ma Thú cũng biết ngoại tình với lại đánh ghen, thật khiến người ta tức cười muốn chết mà!!!

Thú nhân đối với thú ngữ tất nhiên là tinh thông dị thường.

- Miêu nữ vô tri, cầm cái miệng của người lại, có tin ta đem người biến thành bữa tối hay không???

Con Huyết Dạ Ma Thú lớn hơn không ngờ lại quay về phía Lệ Sa Nhã Trân, gầm gừ đe dọa bằng giọng loài người. Nói tiếng người? Chẳng nhẽ con ma thú này đã đạt đến cấp 12 rồi sao???

Yêu thú cấp 12, bằng với Thánh cấp cường giả, không chỉ biết nói tiếng người, còn có thể huyền hóa thành hình người, thực lực cường hoành không kể đầu cho hết. Bất quá, Lệ Sa Nhã Trân lại chẳng phải loại người nhút nhát, tức thì đôi môi xinh đẹp cong lên, trêu chọc:

- Ai da, ta sợ người sao, muốn biến ta thành bữa tối, chỉ sợ người còn chưa đủ khả năng...Người nhìn cái gì? Nhìn ta à? Thấy ta xinh đẹp rồi nổi lòng ham muốn à? Ai da, đúng là hiểu sắc thành tính mà, người không sợ bà nương của người nổi giận lại xé người thành hai mảnh hay sao??

Lần này thì đến Tử Vũ cũng phải ngạc nhiên, không ngờ Miêu nữ này đứng trước hai con yêu thú cấp 12, vẫn có thể chanh chua như vậy. Nếu là người khác, chỉ sợ đã phải cung cung kính kính để bảo toàn mạng sống rồi.

Nữ tử trên lưng Lệ Sa Nhã Trân không ngờ đang khóc cũng phải bật cười, đôi môi xinh xắn hết như đóa hoa hàm tiếu, kết hợp với dung mạo tương đối xinh đẹp của nàng, càng khiến người khác cảm thấy yêu mến. Chỉ là, trong hoàn cảnh hiện tại, lại không có ai có tâm trạng để thưởng thức vẻ yêu kiều đó của nàng mà thôi.

- Nha đầu muốn chết!!!

Con Huyết Dạ Ma Thú gầm lên, vốn muốn lao tới xé xác Lệ Sa Nhã Trân, đột nhiên cảm giác được một luồng sát khí cực mạnh đang không ngừng tỏa ra ở phía Tử Vũ, mới lập tức khựng lại, cặp mắt đỏ đảo liên qua phía hắc. Con ma thú còn lại, vốn đang ở thế đối nghịch với con này, khi cảm nhận có nguy hiểm đến, không ngờ lại lập tức nhảy tới, cùng với đồng bọn, hay chính xác hơn là phu quân của nó, chung lưng đối địch.

Xem ra, giận thì vẫn giận, nhưng yêu thì vẫn yêu.

Tử Vũ tất nhiên không dễ động nộ như thế, nhưng Ám Tuyển trong tay hắc thì làm gì có cái kiềm chế đó. Cảm nhận được sự hùng mạnh của hai con ma thú, nó tức thì muốn sống mái một trận cho thỏa chí bình sinh, huyết sát chí khí chính thị là phát ra từ thanh kiếm quái dị này.

- Ô, thanh kiếm xấu xí đó không ngờ lại là kiếm tốt!

Lệ Sa Nhã Trân bình thường luôn tỏ ra ương ngạnh khó bảo, không ngờ lần này lại đột nhiên ngoan ngoãn, đôi miêu nhân nhìn chăm chăm vào thanh hắc kiếm trên tay Tử Vũ, đôi chân bắt giắc lùi lại vài bước. Là trực giác của thú tộc cho nàng ta biết, cái thanh kiếm quỷ quái này, tuyệt đối là một thứ không nên trêu vào.

Nữ tử được Lệ Sa Nhã Trân công, kể từ lúc phát hiện ra Tử Vũ, cứ không ngừng si ngốc nhìn hắc, dường như đối với hắc có chút quen biết. Hiện tại, nhìn hắc một mình đối diện với hai con Ma thú khổng lồ, đôi

mắt lại càng lộ ra vẻ si mê, hết như một thiếu nữ xuân thì nhìn người trong mộng.

Chỉ thấy sát khí cũng hắc khí tỏa ra từ Âm Tuyền ngày càng nồng đậm, nhấn chìm cả một vùng rừng hoang lạnh vào không khí chết chóc khủng bố. Đối diện với thứ khí thể ấy, hai con Huyết Dạ Ma Thú cũng không dám khinh cử vọng động, yêu nguyên lực bên trong nội thể đã vận khởi đến mức tận cùng, lúc nào cũng có thể bùng phát.

Yêu thú từ cấp 10 trở lên, căn bản là thông minh không khác gì con người.

- Con người, bọn ta vốn không thù không oán, có gì lại quyết liệt như vậy?

Con Huyết Dạ Ma Thú nhỏ hơn cuối cùng cũng lên tiếng. doc truyện tại . Nó cố nhiên là không phải nhất gan, bất quá, vì một nguyên nhân không rõ ràng mà đánh nhau thí mạng, chẳng phải là một chuyện vô cùng ngu ngốc hay sao?

- Ta thì không vấn đề gì. Là nó!

Tử Vũ vừa nói, vừa ném thanh Âm Tuyền về phía trước, cấm pháp xuống nền đất giữa hắc và hai con ma thú. Nói gì thì nói, cả tháng nay hắc cũng đã đánh nhau nhiều đến phát chán rồi, mấy ngày này cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Âm Tuyền bị chủ nhân ném đi, tức thì rung lên bần bật như thể oan ức lắm, huyết sát chí khí mới nãy còn nồng nặc đã đột nhiên tiêu thất, lại trở thành một thanh hắc kiếm tầm thường.

Phải nói thanh kiếm này kì dị đến cực điểm. Tử Vũ trong một tháng vừa rồi, đã không ít lần cố tình vứt nó ở lại chiến trường, nhưng chỉ vài giờ sau đã thấy không xác người thì xác thú mang nó trở lại với hắc. Thanh kiếm này, gọi là Âm Tuyền tuyệt đối không sai, nó đã chọn ai thì đừng hòng dứt bỏ.

Hai con Huyết Dạ Ma Thú thấy thế, cũng tức thì giải trừ giới bị, ít nhất thì trên biểu hiện là thế. Thấy chúng đã dẹp qua một bên nhường đường, Tử Vũ thản nhiên tiếp tục cất bước, lần này đã tiện tay thu lại Âm Tuyền, không để nó sinh sự thêm nữa.

Lệ Sa Nhã Trân tức thì xốc thiếu nữ trên vai lên, đoạn nhanh nhẹn phóng theo, không quên quay lại le lưỡi với hai con Huyết Dạ Ma Thú một cái.

Hai con ma thú nhìn theo ba người, một lúc sau con nhỏ hơn mới lên tiếng:

- Tha cho lão lần này. Hừ, lần sau lão còn lén phéng với con hồ ly đó, coi chừng ta không nể mặt chủ nhân mà xé xác lão ra.

- Hầy, ta nào dám nữa. Được rồi, nương tử, chúng ta đi tìm chủ nhân thôi, chuyến này đi cũng không uống, đã tìm thấy gã thanh niên đó.

Con ma thú lớn hơn nhe hàm răng lởm chởm ra như thể cầu tài, đoạn cùng con kia dùng cực hạn tốc độ phóng vút về hướng Lạc Bình thành. Hai con Huyết Dạ Ma Thú, cố nhiên không phải ngẫu nhiên mà xuất hiện ở một nơi thế này.

- Chúng ta qua đêm ở đây đi, cả ngày công tiểu nữ tử này, ta đã mỏi lưng muốn chết rồi!

“Ở đây” là chỉ một căn miếu hoang phía trước. Căn miếu này phải nói là đã tàn tạ phi thường, đến tượng thành hoàng thờ bên trong cũng chỉ còn hai cái chân, những thứ khác thì không cần phải nói. Bất quá, đối với những kẻ lữ hành, thì giữa chốn rừng hoang có một nơi trú mưa trú nắng thế này đã là quá tốt rồi.

Tử Vũ nhìn sang hai người, cảm thấy Lệ Sa Nhã Trân thì không sao, nhưng thiếu nữ nọ dấu gì cũng đã trải qua một cơn kinh hiểm, chân tay tàn phế, thân thể hư nhược, đúng là cần nghỉ ngơi. Hiện tại, trên thể gian này hắc chỉ còn Nhã Dạ là người thân, trừ nàng ra đối với những người khác đều thấy nhạt nhẽo vô âm. Bất quá, dù là vậy, thì hắc vẫn là nam nhân, đối với phụ nữ tất nhiên vẫn có cảm giác phải bảo bọc, liền gật đầu đáp ứng, rồi trực tiếp tiến vào trong miếu.

- Hầy, muội tử, muội cũng không cần buồn phiền. Ta nhìn muội cũng thuộc dạng danh gia vọng tộc, tiền tài của gia đình muội chắc chắn không ít, đối với việc tìm cao nhân nổi lại gần cốt uội cũng không quá khó khăn đâu.

Thú nhân quả nhiên là Thú nhân, ăn nói rất thẳng thắn. Nữ tử nọ không hiểu là nghĩ gì, hiện tại cũng dần bình tĩnh hơn, được Lệ Sa Nhã Trân đỡ ngồi xuống, liền mỉm cười, nói:

- Tỉ tỉ, muội vẫn chưa cảm ơn cứu mạng của tỉ, muội tên Thi Cầm, còn tỉ?

- Hảo muội muội, tỉ tên Lệ Sa Nhã Trân, là Thú nhân Miêu tộc.

Lệ Sa Nhã Trân dường như rất tự hào về thân phận của mình, hoặc giả đây là tập quán của Thú nhân, bao giờ cũng giới thiệu cả thân phận.

- A, còn huynh ấy, hình như huynh ấy không phải Thú nhân?

- Y? Y tên Tử Vũ, là một tên lãnh cảm kì quái! Phải rồi, muội làm sao lại bị lũ khốn kiếp đó bắt vào trong rừng vậy?

Nữ tử tên Thi Cầm dường như không nghe thấy câu hỏi của Lệ Sa Nhã Trân, miệng khẽ lẩm nhẩm cái tên Tử Vũ, đôi mắt thiếu nữ cũng như trở nên mơ màng trong một giấc mộng.

- Hừm, tiểu muội tử, không phải thích hấn rồi chứ? Hấn rất là không tốt, là bạn tình kém nhất trong những bạn tình, muội sao lại thích hấn chứ?

Thi Cầm bị Lệ Sa Nhã Trân hỏi đến vẩn vơ nháy mắt, tức thì đỏ mặt, len lén liếc qua Tử Vũ, thấy hấn thờ ơ như không biết gì, liền thở phào một cái, đoạn nói:

- Tỉ đừng nghĩ linh tinh...à...muội là muốn đến thăm bà con ở Lạc Bình thành, đi qua đây không ngờ...không ngờ lại gặp lũ cầm...vô lại đó...

Nàng là muốn nói “lũ cầm thú đó”, chợt nhớ ra ở trước mặt mình là một Miêu nữ, vội vàng sửa lại. Lệ Sa Nhã Trân đôi mắt mèo như cười lên một cái, liền nói:

- Nói vậy là muội xuất phát từ Quyện Long thành rồi. Ta cũng từ Quyện Long thành tới đây. Muội là người bản địa ở đó à?

- Muội...phụ thân muội kinh doanh khách điếm, muội từ nhỏ sống với gia gia, mấy tháng trước mới về Quyện Long thành giúp phụ thân quản lí khách điếm.

Lệ Sa Nhã Trân tức thì vỗ tay đánh “đét” một cái, cười tươi:

- Thảo nào ta thấy muội quen quen, thì ra là nữ chủ nhân của Hưng Long khách điếm. Ta rất thích món ăn ở đó. Ngày, lần sau ta đến, nhất định phải giảm giá cho ta đấy nhé.

Tử Vũ lúc này cũng chợt nhớ ra, nguyên nữ tử này chính là người đã tặng cho hấn tách Lục Hương trà hôm đó.

22. Chương 22: Dị Truyền Thuyết

Đêm xuống rất nhanh, phủ lên tòa hoang miếu một màu đen huyền hoặc, hòa cùng tiếng côn trùng kêu rả rích và thanh âm vi vút của những ngọn gió Đông, tạo cho người ta một cảm giác vừa yên tĩnh lại vừa thần bí.

Gần như ngồi sát vào nhau bên ngọn lửa hồng, Lệ Sa Nhã Trân và Thi Cầm không ngừng cười đùa, tựa hồ có chuyện gì đó vô cùng tâm đắc. Lúc này, Thi Cầm dường như đã nghĩ thông suốt, đối với chuyện mình đang là người tàn phế không ngờ lại không hề lo âu, trừ đôi lúc nhìn về phía Tử Vũ đang ngồi một mình trong góc tối, kì dư đều hòa nhịp với Lệ Sa Nhã Trân, khiến nàng Miêu nữ tươi cười không ngừng.

Lệ Sa Nhã Trân hẳn nhiên là một người ưa thích sự nhiệt náo, mấy ngày tịch mịch vừa rồi đã khiến nàng buồn chán muốn chết, giờ tự dưng có người bồi tiếp, thành ra cao hứng phi thường. Hơn nữa, Thi Cầm cũng rất biết cách nói chuyện, không ngừng thúc dục Lệ Sa Nhã Trân kể về những chuyện mà nàng ta đã trải qua, miệng lại không ngừng “ô” “a”, lộ ra vẻ thích thú đặc biệt.

- ...Để ta kể uội nghe, Miêu tộc bọn ta có một truyền thuyết, là loại truyền thuyết mà bọn ta luôn giữ kín, rất ít khi kể cho người ngoài. Thật ra, gọi là truyền thuyết cũng có phần không đúng, vì những người kể lại câu chuyện này, đều khẳng định nó tuyệt nhiên là sự thật, chỉ là một loại sự thật hết sức khó tin...

- Nhã Trân tí tí, tí kể đi, muội rất muốn nghe...

Lệ Sa Nhã Trân tất nhiên chỉ đợi câu nói này, tức thì đôi tai mèo cụp xuống, đôi mắt to tròn long lanh nhúu lại, thần thần bí bí kể:

- Trên Vô Tận giới có một truyền thuyết, nói rằng vài vạn năm trước trên thế giới này đã xảy ra một trận chiến vô cùng khốc liệt giữa các vị thần, gọi là Thần Ma Đại Chiến. Cuộc chiến này chia làm hai phe Thiện-Ác, các vị Thiện Thần liên minh lại với nhau, hòng tru diệt một vị Ác Thần tên là Diệt Thiên Ma Thần, nhằm bảo vệ hòa bình cho thế giới. Truyền thuyết đó, tất nhiên là muội biết rồi, bất quá, tổ tiên Miêu tộc bọn ta lại kể lại một câu chuyện khác. Chuyện kể rằng năm đó, các vị Thần vốn chưa hề phân chia Thiện-Ác, có một vị thần cực kì hùng mạnh, mang trong mình một tư tưởng hoàn toàn đối lập với những người khác, cho rằng trên đời này làm gì có Thiên mệnh, đã tự xưng là Diệt Thiên. Các vị thần khác vốn rất có ác cảm với vị thần này, nhưng vì sức mạnh cường hoành của y, chỉ đành nhắm mắt làm ngơ...

Lệ Sa Nhã Trân dừng lại, đôi mắt tròn nhìn sâu vào Thi Cầm, chùng như đánh giá xem tiểu muội tử này có thể tiêu thụ những gì nàng sẽ kể tiếp theo không, trầm ngâm một lát, đoạn kể tiếp:

- Thế rồi, vào một ngày nọ, vị thần tên Diệt Thiên kia không ngờ đã phát hiện ra một thứ vũ khí vô cùng quý báu. Không ai biết thứ vũ khí này hình dạng thế nào, vì nó luôn được bao phủ bởi một làn hắc khí âm ám vô bì, vừa có năng lực thôn phệ kinh thiên, lại vừa có khả năng phóng xuất ra năng lượng cực kì đáng sợ. Không ngờ, tin tức Thần Diệt Thiên có được thứ vũ khí đó lại lọt ra ngoài, rơi vào tai các vị thần khác. Các vị thần này tức thì lo sợ, bởi lẽ sức mạnh của Diệt Thiên vốn đã hùng mạnh đến không gì đong đếm nổi, nếu thêm thứ vũ khí cường hoành này, chỉ sợ họ có hợp sức lại cũng không áp chế nổi y. Lúc đó, người truyền tin tức này đến tai các vị thần khác, chính là Quang Dương Thần người người tôn kính, đã nói rằng thứ vũ khí kia chính Diệt Thiên cũng chưa điều khiển được, sau đó thuyết phục các vị thần khác nhân lúc này mà trừ khử y đi. Tất nhiên, họ không thể công khai nói rằng vì e sợ sức mạnh của Diệt Thiên mà đối phó với y, mới viện ra một lí do tốt đẹp, biến y thành Diệt Thiên Ma Thần đáng sợ trong mắt thế nhân, sau đó mới xảy ra Thần Ma đại chiến...

Thi Cầm mơ mơ màng màng, đối với câu chuyện của Lệ Sa Nhã Trân cảm thấy vô cùng mới mẻ. Truyền thuyết về Thần Ma Đại Chiến nàng đã được nghe từ bé, cũng từng cảm thấy mờ lung khi không hiểu tại sao các vị Thiện thần lại vây công chỉ có duy nhất một Ác thần như vậy. Câu chuyện của Miêu tộc, tuy đã phản bác lại toàn bộ quan niệm về thần thánh của Thi Cầm, nhưng nàng vốn dĩ là một người vô thần, nên chỉ cảm thấy mới mẻ, cũng không biết bản thân có tin hay không.

Nếu người nghe câu chuyện này là một tín đồ của Quang Dương Thần, khẳng định sau đó sẽ cùng với Lệ Sa Nhã Trân quyết một trận sống mái.

- Phải rồi, Nhã Trân tí tí, thứ vũ khí của Diệt Thiên Ma Thần, sau này rơi vào tay ai?

- Ai da, cái đó thì không ai biết...Có điều, nghe đồn 500 năm trước có một vị tuyệt thế cường giả đã sử dụng một thứ thanh kiếm cũng vừa có khả năng thôn phệ, vừa có khả năng phóng xuất ra năng lượng cường hoành, nhiều khả năng chính là thứ vũ khí của Diệt Thiên Ma Thần. Bất quá, vị tuyệt thế cường giả ấy cũng vô cùng bí ẩn, thành ra đó là chuyện thật hay bịa, cũng không ai dám chắc...

Tử Vũ vốn vẫn chăm chú lắng nghe câu chuyện của hai nàng, khi nghe đến đoạn cuối tức thì trong lòng rung động. Năm trăm năm trước, người viết ra Dị Khảo cũng sống vào giai đoạn đó...lẽ nào...

Tử Vũ căn bản không biết, khi hắn đang chìm vào những suy đoán mờ lung, Ám Tuyền trong tay hắn chùng như khe động một cái, hắc khí cũng tỏa ra nhiều hơn, chùng như tổ ra đặc ý phi thường.

- Ai ở ngoài đó??

Lệ Sa Nhã Trân đột ngột nói, người nhóm dậy, đôi tai mèo cũng động lên, thoạt nhìn không khác một con tiểu miêu là bao. Thi Cầm tức thì cũng nhìn theo hướng nàng ta, có điều bản thân Thi Cầm vốn không có võ công, nhìn thì nhìn, nhưng ngoài một bức màn đen tối, kì dư chẳng phát hiện ra ai cả.

- Tại hạ lỡ đường qua đây, nhìn thấy nơi này có ánh sáng, mạo muội muốn trú nhờ, không biết các vị có vui lòng không?

Từ ngoài miếu truyền lại một thanh âm trầm thấp, tuy nhỏ nhưng người bên trong vẫn nghe được rõ ràng, hẳn nhiên chủ nhân của giọng nói phải là một cao thủ. Hai thiếu nữ cố nhiên là không thấy vấn đề gì, nhìn qua Tử Vũ lại thấy hắn vẫn tĩnh lặng, tức thì Lệ Sa Nhã Trân cao giọng:

- Miếu này chẳng của riêng ai! Bằng hữu, mời vào!

Tức thì một bóng dáng nho nhã từ ngoài miếu bước vào, là một thanh niên tuổi chừng 20, 21, thân hình dong dỏng, vận một bộ nho phục màu lam, trông rất ung dung thoải mái. Y khẳng định là một người tuấn tú, mày kiếm mắt sao, mũi thẳng trán cao, vừa nhìn đã biết là một người thông tuệ. Sau khi bước vào miếu, nhìn qua một lượt, không ngờ thanh niên này lại chủ động bước lại gần Tử Vũ, nói:

- Huynh đài, tạ hạ ngồi đây không phiền huynh chứ?

Tử Vũ im lặng không đáp làm thanh niên trù trừ một chút, cuối cùng cũng ngồi xuống, cử chỉ ưu nhã tiêu sái, rõ ràng không phải người xuất thân tầm thường.

- Hay! Người tên là gì? Ở đây có lửa sao không ngồi, lại chui vào một góc với tên quái dị đó vậy?

“Tên quái dị” tất nhiên là để chỉ Tử Vũ, người nói còn ai khác ngoài Lệ Sa Nhã Trân. Nếu là một nữ tử khác nói ra câu này, hẳn người ta sẽ tưởng nàng muốn câu dẫn nam nhân. Nhưng với tính cách của nàng Miêu nữ này, thì đây lại là một câu hỏi hết sức bình thường.

- Tại hạ Đường Tuấn Kiệt...

Lam y thanh niên chỉ nói đơn giản, cử chỉ có phần lúng túng, chừng như cảm thấy ngại ngùng khi đối thoại với nữ nhân. Nhìn bộ dạng của y, Lệ Sa Nhã Trân khẽ nhún mày, đoạn bật cười khúc khích, nói:

- Ra là Lam Tiêu công tử Đường Kiệt Tuấn, thất kính, thất kính! Ta họ Lệ Sa, tên Nhã Trân, đây là Thi Cầm, hẳn là Tử Vũ, đều là hữu duyên mà gặp nhau, không phải cùng chung một nhóm.

Nói xong, lại cúi đầu xuống thì thầm với Thi Cầm, sau một lúc, cả hai tức thì cười lên rúc rích, như thể có chuyện gì đó vô cùng thú vị. Đường Kiệt Tuấn nhìn thấy, tức thì trên mặt thoáng hồng, cũng chỉ đành thở dài trong lòng, không biết phải làm sao.

Nguyên Đường Kiệt Tuấn xuất thân danh môn Đường gia, là một trong tam đại gia tộc của Hoàng Ưng đế quốc, gia thế hiển hách vô cùng. Tổ tiên Đường gia đều là quan văn, không ngờ y vừa mới sinh ra đã lộ thiên tư võ học nghìn năm có một, lại được minh sư chỉ điểm, gia đình tài bồi, chưa quá hai mươi đã nổi danh là một trong Tam công tử của Đông phương lục địa. Y bẩm sinh nho nhã, cử chỉ tiêu sái, ngoại hình lại tuấn mỹ, là thần tượng trong lòng của rất nhiều cô gái. Bất quá, vị Đường công tử này không ngờ lại mắc một căn bệnh vô cùng trầm trọng, tuy không phải nan y, nhưng lại không khác nan y là bao nhiêu, chính là...nhất gái. Y đối đầu với cường địch, dù chết cũng chẳng cau mày, không ngờ nói chuyện với mấy vị cô nương như hoa như mộng lại ấp a ấp úng, ngượng ngượng ngừng ngừng, đã thành một kì sự trên chốn giang hồ. Ấy da, chính bản thân y cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, chỉ biết tự thẹn trong lòng, nhìn thấy nữ tử là tức thì giữ khoảng cách, đến thử mạnh cũng không dám. Khi này, nếu không vì Lệ Sa Nhã Trân phát hiện ra, y khẳng định đã cao chạy xa bay, tuyệt đối không bước chân vào một nơi chật hẹp có tới hai “sinh vật” khiến y cảm thấy muốn độn thổ này. Còn may, nơi đây không phải chỉ có mình y là nam nhân.

- Tử huynh, thứ lỗi tại hạ hiếu kì, không biết vị Thi Cầm cô nương kia có phải mới bị tàn phế?

Đường Kiệt Tuấn vốn là người thông tuệ, ban nãy tuy chỉ nhìn một chút, đã phát hiện Thi Cầm không thể cử động như người bình thường. Y tuy đối với phụ nữ vạn phần ngại ngùng, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn là người tốt, thấy mình có khả năng giúp được, tức thì lên tiếng dò hỏi.

Tử Vũ lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe Đường Kiệt Tuấn hỏi vậy, chỉ nhẹ gật đầu. Hắn tất nhiên chưa từng nghe qua “đại danh” của đối phương, nhưng trước biểu hiện của y với Lệ Sa Nhã Trân và Thi Cầm, không khỏi cảm thấy buồn cười.

- Tại hạ vừa hay có một người bạn ở Lạc Bình thành, là thần y nổi tiếng, nếu mọi người không xiêm, tại hạ có thể đưa tất cả đến gặp y, Thi Cầm cô nương chỉ vừa mới gặp nạn, nếu kịp thời chữa trị, sẽ có nhiều khả năng hồi phục.

Đường Kiệt Tuấn nói đến đây cổ tình cao giọng, cốt ý để cho hai vị cô nương bên kia cũng nghe thấy. Con người y trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ có việc bắt chuyện với cô nương nhà người ta, thành ra đành phải mượn Tử Vũ làm “vật dẫn”. Căn bản, y vừa nhìn đã biết, Tử Vũ không phải kẻ thích nhiều lời, nếu không vì y không dám tự mình nói chuyện với con gái, cũng sẽ chẳng làm phiền đến hấn.

Tử Vũ khẽ nhún mày một cái, dựa vào biểu tình của Đường Kiệt Tuấn là biết y rất có thành ý. Có điều, nếu không có Tử Vũ đồng hành, thì chuyến đi đến Lạc Bình thành lần này chỉ e sẽ là ác mộng lớn nhất đời y. Lại nghĩ đến một tách Lục Hương trà mà Thi Cầm đã tặng hấn ở Hưng Long khách điếm, Tử Vũ liền lặng lẽ gật đầu.

Trong mắt Đường Kiệt Tuấn và Thi Cầm tức thì ánh lên một tia vui mừng, tất nhiên là suy nghĩ trong đầu cũng khác nhau. Người thì thở phào vì không phải một thân một mình đồng hành cùng hai vị cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, người kia thì vui sướng với cảm giác Tử Vũ cũng quan tâm tới mình. Chỉ có Lệ Sa Nhã Trân là ngạc nhiên, không hiểu sao cái tên lạnh lùng quái dị kia đột nhiên lại chấp nhận một chuyện phiền phức như vậy.

Nàng tất nhiên không biết, Tử Vũ vốn không coi đây là một chuyện phiền phức, càng không phải người lạnh lùng.

Chẳng qua, nói hấn là một người quái dị, thì khẳng định không sai.

Lạc Bình thành so với Quyển Long thành thì nhỏ hơn một chút, ít phần hoa hơn một chút, nhưng cũng tuyệt đối có thể coi là một đại thành của Hoàng Ưng đế quốc. Khác với Quyển Long thành do Hàn gia hoàn toàn làm chủ, Lạc Bình thành chủ chỉ là một vị tướng quân, tuy cũng quyền cao chức trọng, nhưng lại không thể có cái thế bá chủ một phương như Hàn gia.

Lạc Bình thành nằm trên một bình nguyên rộng lớn, hai mặt giáp với Nguyệt Mộng hồ, là hồ nước ngọt lớn nhất Đông phương lục địa, diện tích tương đương với một tiểu đại dương, còn được người giang hồ gọi là Nội Hải. Lạc Bình thành dựa vào Nguyệt Mộng hồ, phát triển rất mạnh về mặt thương nghiệp và ngư nghiệp, ngoài ra cũng thu hút được không ít khách thập phương, nhờ thế mà trở thành một trong những thành thị giàu có nhất của Hoàng Ưng đế quốc.

- Người bằng hữu đó của tại hạ sống ở phía Đông thành, chúng ta trước hết đi tìm một nơi nghỉ chân ăn trưa, được chứ?

Đường Kiệt Tuấn nói, tất nhiên là vẫn hướng về phía Tử Vũ mà hỏi. Hai vị cô nương kia thì đã quen với cái sự nhút nhát của hấn, cũng không còn rúc rích cười như tối hôm đó nữa. Bạn đang đọc chuyện tại

- Nơi này có món ăn nào nổi tiếng không?

Tử Vũ đột ngột hỏi. Hấn, cũng giống như Trình Tường, luôn có mong muốn được thưởng thức những thứ tinh túy nhất nơi địa phương mà mình đi qua.

Đường Kiệt Tuấn chùng như là một vị thổ địa ở Lạc Bình thành này, tức thì mau mắn:

- Lạc Bình thành món ăn nổi tiếng nhất là “Trầm Ngư” và “Lạc Nhạn”, rượu thì có “Mộng Nguyệt tửu”, “Dạ Lan”, dù là mỹ thực hay danh tửu đều không hề thua kém Quyển Long thành. Tử Vũ huynh, tại hạ không ngờ huynh lại có nhã hứng thưởng thức ẩm thực như thế...

Tử Vũ chung quy vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt, bởi vậy dù đã đồng hành hơn một ngày với nhau nhưng hấn và Đường Kiệt Tuấn cũng như nói chuyện được mấy câu.

- Người dẫn đường, được chứ?

Đường Kiệt Tuấn tức thì đáp ứng, dẫn cả đoàn bốn người len lỏi qua dòng người đông đúc của đại nhai Lạc Bình thành, tiến về một nơi mà y gọi là “Trúc Quán”. Từ khi mới vào thành, Đường Kiệt Tuấn đã nhanh nhẹn chạy đi mua một chiếc ghế đẩy, thành ra Lệ Sa Nhã Trân cũng không phải vất vả công Thi Cầm như trước.

Lạc Bình thành lúc này cũng vừa mới qua ngo...

23. Chương 23: Trúc Lâm Chi Chiến

Trúc quán đúng thật là trúc quán, là một địa phương nhỏ nằm giữa một rừng trúc bạt ngàn, lưng giáp vào Nguyệt Mộng hồ, phối hợp giữa cái xanh của mặt nước và cái xanh của trúc, tạo thành một phong vị đặc biệt ưu nhã.

Trúc quán rất tĩnh lặng, không phải vì nó vắng khách, mà do thực khách khi vào đây dường như cũng bị cảm nhiễm bởi sự u tịch vốn có của quán, nên đều trở nên khẽ khàng hơn, lặng lẽ hơn, chững như ai cũng đang chìm sâu vào một khoảng bình yên của riêng mình.

Đường Kiệt Tuấn chững như khách quen của Trúc quán, bước giữa rừng trúc bạt ngàn mà không hề dừng chân, chỉ lát sau đã dẫn cả nhóm 4 người tới một cái lán nhỏ được lợp bằng trúc, nằm tĩnh lặng kề bên Nguyệt Mộng hồ.

- Đây là một trong những nơi tốt nhất thuộc Trúc quán, cách xa hoàn toàn với những lán khác, nếu không phải khách quen, thậm chí sẽ không biết được nó nằm ở đâu giữa U Nhã Trúc Lâm này.

Đường Kiệt Tuấn chững như đối với nơi này rất tâm đắc, vừa đưa tay mời mọi người ngồi xuống, vừa tự kiếm inh một chỗ càng xa càng tốt so với hai vị cô nương.

- Đường tiên sinh, không ngờ ngài lại trở lại sớm như vậy. Các vị khách quan, xin mời gọi món.

Khi câu nói ấy vang lên, Lệ Sa Nhã Trân và Thi Cầm mới biết hóa ra Đường Kiệt Tuấn không phải cùng đường với họ, chỉ vì tình cờ gặp gỡ mới phải quay trở lại Lạc Bình thành.

Người nói là một tiểu cô nương tuổi chừng mười một, mười hai, thân vận một bộ y phục màu xanh, xuất hiện từ phía rừng trúc. Chỉ thấy cô bé mắt cười khả ái, khuôn mặt bầu bĩnh, đáng vẻ hoạt bát, tuy chưa lớn đã tiến đoán về một mỹ nhân trong tương lai không xa, hẳn nhiên là người của Trúc quán. Chờ cho cô bé đưa ra mười mấy tấm thẻ trúc, mỗi tấm thẻ đều khắc tên một món ăn và vài lí giải cơ bản về mỗi món, Đường Kiệt Tuấn mới nói:

- Tiểu Vi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, cứ gọi ta một tiếng Đường đại ca có phải dễ dàng hơn không?

Xem ra, Đường Kiệt Tuấn không phải đối với cô nương nào cũng nhút nhát. Ít nhất, với nữ hài tử kém hẳn gần chục cái xuân xanh này, hẳn vẫn có thể nói chuyện rất thoải mái.

Tiểu Vi chững như đã quá quen với vị Đường công tử này, hoàn toàn không lí đến sự có mặt của khách lạ, le lưỡi nói:

- Gì chứ, gọi tiên sinh không phải là hay hơn sao! Tiên sinh, tiên sinh, tiên sinh... nguồn

Đường Kiệt Tuấn cũng chỉ cười trừ, đoạn cầm lấy một tấm trúc đưa cho Tiểu Vi, sau đó đưa mắt sang những người khác chờ đợi.

Lệ Sa Nhã Trân không hổ là nữ nhân Miêu tộc, nhìn thấy những món như “Trúc Ngư Vọng Nguyệt”, “Mộng Ảo Trầm Ngư” rồi “Song Ngư vượt Vũ Môn”...tức thì hai mắt sáng lên như hai vì sao đêm, không cần suy nghĩ lập tức chọn lấy.

Thi Cầm thì khác hẳn. Nàng lúc này dường như không lí đến món ăn, hai mắt cứ không ngừng nhìn qua hết Tử Vũ lại đến Đường Kiệt Tuấn, lúc thì lộ ra thần tình xấu hổ, lúc lại hoảng sợ, lúc lại lo âu, không có biểu tình gì là không có. Với tâm trạng như thế, nàng tất nhiên không hề chú ý đến món ăn, chỉ chọn bừa một cái rồi nhờ Lệ Sa Nhã Trân đưa cho Tiểu Vi, đoạn bản thân lại chìm vào giấc mộng của chính mình.

Chỉ có Tử Vũ mới thực sự là người đang chọn món ăn trong bốn người.

Hắn có không nhiều thói quen, không nhiều sở thích, nhưng ăn ngon lại là một trong những thứ hiếm hoi ấy. Cái này thì phải kể từ Trình Tường, cái lão đầu tử gần 200 tuổi đó chừng như đã nếm qua tất cả các món ăn ngon trong thiên hạ. Thành ra, bắt đầu từ khi Tử Vũ nhận thức được, lão đã không ngừng kể cho hắn nghe về thú vui ẩm thực của mình. Lớn lên trong những lời như thế, Tử Vũ có thể nuốt trôi những món không ra gì hay sao?

- Tại sao lại gọi là “Mộng Áo Trầm Ngư”?

Tử Vũ đột ngột hỏi, trên tấm thẻ chỉ ghi đây là một trong những Mĩ thực nổi tiếng nhất Vô Tận giới, ngoài ra không giải thích thêm.

- “Mộng Áo Trầm Ngư” là một món canh, dùng nước ở nơi sâu nhất tại Nguyệt Mộng hồ và loài Nguyệt Ngư chỉ sống ở đó làm nguyên liệu. Cá trước khi đem nấu canh không được đánh vẩy, chỉ mổ bụng lấy ruột, đoạn tẩm ướp gia vị trong suốt ba ngày, sau đó đem chiên sơ một lần, mới có thể coi như xong giai đoạn chuẩn bị. Bên cạnh đó, nước hồ sau khi lấy lên không được đun sôi, phải để ngoài trời ba ngày, sau đó hòa cùng với sương đêm đọng trên lá trúc, tạo thành một thứ nước vừa trong vừa tinh khiết. Gọi là “Mộng Áo Trầm Ngư”, bởi vì khi đã hoàn thành, Nguyệt Ngư trong món canh như chìm như nổi, lúc ẩn lúc hiện, nhìn thấy thì vớt không lên, nhắm mắt gắp bữa thì lại được...

Tiểu Vi tuy tuổi còn nhỏ, không ngờ kiến thức về những món ăn lại đặc biệt sành sỏi, đối với những món Tử Vũ hỏi sau đó đều trả lời rất rành mạch. Cổ nhiên không thể so sánh những gì cô bé nói hôm nay với những gì Trình Tường dạy cho tên đầu bếp ở Hưng Long khách điểm hôm đó, bởi lẽ một bên là chỉ dẫn tường tận, một bên thì tưởng như nói hết mà thực ra lại chẳng nói gì cả.

Còn phải hỏi sao, nếu như cái gì cũng nói ra, thì Trúc quán làm sao có thể kinh doanh được nữa.

Tử Vũ thì chừng như rất hài lòng, sau đó gọi liền năm món, đều là những thứ mĩ thực nổi tiếng của Trúc quán. Hắn, tất nhiên là không để ý đến ánh mắt kì quái của Đường Kiệt Tuấn và Lệ Sa Nhã Trân, thần nhiên nhắm mắt chờ đợi. Căn bản là, dựa vào bề ngoài của Tử Vũ, không ai có thể đoán hắn là một người sành ăn.

- Chủ nhân của Trúc quán không biết là ai? Có thể kiến tạo ra một địa phương thế này, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Lệ Sa Nhã Trân đột ngột lên tiếng, cặp mắt mèo tức thì xoáy sâu vào Đường Kiệt Tuấn khiến gã Lam Tiêu công tử này dựng hết cả mớ tóc gáy, húng hắng ho vài cái mới chậm rãi trả lời:

- E hèm...đây vốn dĩ cũng là chuyện ít người biết, nhưng cô nương đã hỏi thì tại hạ cũng chẳng giấu. Chủ của Trúc quán đích thực là Trúc Diệp Tiên Tử, là một trong Bát đại mĩ nhân, đồng thời cũng là Đông phương Vô giả đệ tam Kiếm thủ, bài danh mười năm trước trên Vô Tận bảng...

- Một vị tiên tử như vậy lại đi kinh doanh, đúng là chuyện kì lạ hiếm thấy...

Lệ Sa Nhã Trân đang lẩm bẩm đột nhiên dừng lại, khuôn mặt xinh đẹp tức thì quay lại, đoạn đôi mắt mèo long lên giận dữ, cao giọng quát lớn:

- Lũ Hung nhân các ngươi cảm tình con đĩ hay sao mà theo ta hoài vậy?!!!

Nàng vừa dứt lời, một bóng dáng cao lớn đột ngột xuất hiện từ trong rừng trúc, bước từng bước chắc nịch về phía lán trúc. Chỉ thấy đó là một đại hán nước da xanh sậm, khuôn mặt thô kệch, hai chiếc răng hàm nhọn hoắt còn chìa ra khỏi đôi môi tím tái, là hình dáng đặc trưng của Hung nhân. Hung nhân nam tử này mái tóc tết thành từng lọn, thả ngược về phía sau, mỗi một lọn tóc đều được thắt lại bởi một thứ huy hiệu màu trắng, tổng cộng có mười ba cái. Vừa nhìn thấy những huy hiệu đó, khuôn mặt Đường Kiệt Tuấn đã cau lại, nói:

- Hung nhân này địa vị cực cao, chỉ e đã thuộc cấp tướng trong Hung nhân tộc, không hiểu sao lại gây hấn với Nhã Trân cô nương. Tử Vũ huynh, nếu trận chiến xảy ra, xin huynh hãy chiêu cố cho Thi Cẩm.

Hung nhân là dân tộc hung dữ cuồng bạo nhất trên Vô Tận giới, dù là nam hay nữ, đều có nước da xanh sậm và thể hình đặc biệt thô kệch. Hung nhân trọng sức mạnh, địa vị càng cao thì càng phải có thực lực, hoàn toàn không có chuyện chức tước cấp bậc cha truyền con nối như nhân loại. Lại nói Hung nhân bẩm

sinh tàn bạo hiếu chiến, có mối quan hệ rất không tốt với các tộc khác, đặc biệt là nhân loại, thành ra trừ quê hương của họ ở phía Tây Tây Phương lục địa và Quyển Long thành rồng rắn lẫn lộn, kì dư rất ít thấy họ xuất hiện ở địa phương khác. Hung nhân tuy man rợ, nhưng lại có một truyền thống đặc biệt. Anh em trong tộc giết nhau thì không sao, chết trên chiến trường thì không sao, tử nạn trong một trận đánh công khai thì không sao, còn như nếu bị người tộc khác ám toán, thì cả tộc sẽ vì người bị giết mà đòi lại công đạo. Như Lê Sa Nhã Trân, không biết thế nào lại trêu vào tộc người này, đã giết chết không ít Hung nhân truy sát trên đường, mới khiến cho Hung nhân tộc xuất ra một vị tướng đến để trả thù. Lần này, nếu Hung nhân tướng quân này bị giết, nói không chừng sẽ đến lượt đại vương lẫn trưởng lão của họ xuất mã.

Đây là trong trường hợp Hung nhân tướng quân này bị giết.

- Ta là San Đà, là Đệ tam tướng quân của Hung Vương, đến để giết Miêu nữ kia. Những người khác, khoan tay đứng yên thì toàn mạng, ngăn cản giết chết không tha.

San Đà Hung nhân gầm vang bằng chất giọng khàn khàn đặc trưng của dân tộc mình, cánh tay cuộn cuộn cơ bắp huy động một cái rìu khổng lồ, hướng thẳng về phía lán trúc, tức thì nhấn chìm bầu không khí quanh đó vào trong một thứ chiến ý đáng sợ. Thứ chiến ý này chính là đặc trưng của Hung nhân, do bẩm sinh đã có, sau đó lại được tài bồi bởi hàng ngàn hàng vạn trận chiến sinh tử mà thành. Kẻ thiếu đảm lược, chỉ sợ vừa đối chọi với thứ chiến ý này đã vỡ tim mà chết.

Đường Kiệt Tuấn vừa cảm thấy thứ chiến ý đáng sợ đó, tức thì công lực toàn thân vận khởi, xuất ra một luồng quang hoa mờ mờ bao lấy cả lán trúc. Hành động này tất nhiên chủ yếu là vì Thi Cầm, bởi vì thứ chiến ý này tuy mạnh, nhưng vẫn chưa đủ đánh gục ba người còn lại trong nhóm.

Ám Tuyền trong tay Tử Vũ vừa mới cảm nhận thứ chiến ý đó, tức thì đã rung lên bần bật, huyết sát chi khí theo đó cũng không ngừng tán phát, chẳng mấy chốc đã bao trùm cả căn lán trúc. Bất quá, Tử Vũ lần này lại không định ra tay, tâm niệm chuyển động, tức thì áp chế thứ vũ khí ngỗ nghịch của mình. Chủ tớ hai người vùng vằng vài lần, Ám Tuyền cuối cùng mới từ từ lặng xuống, sát thí thỉnh thoảng vẫn nháng lên như một tia điện, hệt như ầm ục chưa nguôi.

Trong khi Đường Kiệt Tuấn và Thi Cầm còn mãi giạt mình bởi thứ sát khí nặng nề tỏa ra từ người bạn đồng hành, Lê Sa Nhã Trân đã bước ra đối diện với San Đà. doc truyện tại . Nói về chiến ý, Miêu tộc có thể không bằng Hung nhân, nhưng mỗi cá nhân Miêu tộc cũng không phải ăn chay mà lớn, đều mang trong mình dòng máu hoang dã của những con mèo rừng, khi đối đầu với kẻ thù, làm sao có thể cụp đuôi chạy trốn, nanh vuốt tức thì dương ra đối địch.

- Hảo Miêu nữ!!!

San Đà không ngờ lại thốt ra một câu khen ngợi, thân hình tưởng như nặng nề đột nhiên di chuyển, bằng một cái chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Lê Sa Nhã Trân, cong người bổ xuống một búa. Bất quá, so về tốc độ, thì dù y nhanh cách mấy vẫn làm sao bằng được Miêu tộc, đã bị nàng nhẹ nhàng tránh khỏi, cự li cũng cùng lúc bị kéo gần.

- Miao!!!

Lê Sa Nhã Trân lúc này đã hoàn toàn thú hóa, khuôn mặt mỹ nữ xinh đẹp giờ phẳng phất năm phần giống mèo, còn có hai vệt lông vàng chạy dài quanh má, tiếp với màu tóc của nàng, thì ra là một nàng mèo vàng. Cùng với thanh âm đặc trưng của loài mèo, Lê Sa Nhã Trân đã lao vút về phía sau San Đà, cây cung trên tay đồng thời kêu “tách” một cái, đã tặng hấn một mũi huyết tiễn phổ đầy nội lực.

“Cạch!!” một tiếng vang lên, mũi tên của Lê Sa Nhã Trân không ngờ lại gãy làm đôi trước khi chạm vào San Đà, chính là vì loại hộ thân cương khí đặc biệt của y. Hung nhân không chỉ có nhục thể cường hãn vô bì, còn đi theo một đường lối tu luyện hoàn toàn khác với những tộc khác, không luyện nội công, chỉ luyện đầu khí, không chỉ có thể phòng thủ, khi tấn công còn có lực sát thương cực lớn.

San Đà sau khi công hụt một chiêu, còn bị phản đòn, không ngờ đã đứng lại không tiếp tục công kích. Leo lên được cấp tướng của Hung nhân tộc, San Đà cố nhiên không phải thẳng ngu, so độ nhanh với Miêu tộc, chẳng thà so về sức bền, đã quyết định lấy tịnh chế động.

Chỉ thấy trận chiến sau đó diễn ra giống như một trận đấu tập. Một người không ngừng công kích, một

người không ngừng phòng thủ, rất dễ khiến cho người khác tưởng rằng cả hai là bằng hữu. Bất quá, nếu mắt người quan sát còn chưa đui, thì khẳng định có thể nhận ra sự hung hiểm của trận đấu này. Lệ Sa Nhã Trân mỗi một mũi tên phát ra, đều quán chú toàn thân nội lực, chỉ một mũi tên bình thường nhưng lại chứa trong đó sức mạnh khủng bố, hoàn toàn có thể san bằng cả U Nhã Trúc Lâm. Ngược lại, San Đà lại không lúc nào được lợi lỏng, đấu khí toàn thân đã vận dụng đến mức cực hạn, dồn cả vào cây rìu trong tay, tạo thành một chiếc khiên không gì có thể phá vỡ bảo vệ quanh y. Nhìn qua, thì chỉ thấy San Đà chống đỡ vất vả, nhưng kẻ tinh mắt sẽ phát hiện ra, chỉ cần một mũi tên của Lệ Sa Nhã Trân thiếu lực, để đối phương sau khi chống đỡ vẫn còn dư lực, tức thì sinh mạng của nàng cũng theo đó mà chấm dứt.

Đây đơn giản là một trận chiến tỉ thí sức bền.

Ba người đứng ngoài quan chiến, trừ Tử Vũ không có biểu tình gì đặc biệt, còn cả Đường Kiệt Tuấn lẫn Thi Cẩm đều ngấm ngầm lo sợ. Thi Cẩm không hiểu võ công, chỉ biết lo lắng mà không biết sự tình bên trong, còn bản thân Đường Kiệt Tuấn thì hiểu rõ, thực lực chân chính của hai người kia chỉ mới đạt đến đỉnh phong Thượng vị cao cấp cao thủ, so với một Siêu cấp cao thủ như y vẫn còn có một khoảng cách nhất định. Bất quá, đây là xét trên phương diện đẳng cấp thực lực, còn nếu như chân chính giao chiến, một người là Hung nhân, một người là Miêu tộc, sức mạnh thực chiến so với nhân loại như y không biết hơn đến bao nhiêu lần, thắng thua thế nào không thể biết rõ. Lại nói Đường Kiệt Tuấn là cao thủ đỉnh cấp trong đám thanh niên của Đông Phương lục địa, giờ đột ngột thấy hai người có thực lực ngang mình, tuổi tác cũng chẳng quá cao, làm sao mà không kinh ngạc cho được.

- Miaooooo!!!!

Trận đấu đột ngột có chuyển biến, Lệ Sa Nhã Trân không hiểu làm sao bỗng nhiên không tấn công nữa, cây cung trong tay cũng thu lại, miệng gào lên một tiếng, toàn thân lao đi như ánh chớp, phóng thẳng về phía San Đà. Nói thì chậm, diễn ra chỉ trong một nửa cái chớp mắt, chỉ thấy nàng Miêu nữ đã xuất hiện ngay trên đầu đối phương, cây cung khi nãy đã tách thành hai nửa, trở thành hai thanh dao găm sắc lẹm, lạng lẹ chọc thẳng vào hai mắt của San Đà.

San Đà làm sao lại đứng yên chịu chết, hộ thân đấu khí vừa dao động vì hai mũi dao của Lệ Sa Nhã Trân, y đã cong mình thành một cây cung, vừa vận né khỏi nhất kích tất sát của đối phương. Cùng lúc đó, cây rìu trong tay y cũng tức thì vung lên, nương theo đà cong của thân thể, bổ ra một nhất vừa nhanh vừa hiểm.

“Keng!!!”

Trong tình thế mất đà, Lệ Sa Nhã Trân buộc lòng phải thu mình lại, dùng hai con dao cần lấy nhất búa của đối phương trong vô vọng. Nguyên lai, khi nãy trong khi đấu lực với San Đà, nàng đã nhận ra mình không thể xuyên qua được sự phòng hộ của y, đã liều mạng tung ra một chiêu tối hậu, bỏ qua lợi thế tấn công tầm xa mà tiếp cận đối phương, hi vọng có thể nhất kích tất sát. Nào ngờ San Đà phản ứng quá nhanh, không những né khỏi một chiêu công vào chỗ nhược hai mắt của y, còn có thể phản đòn trong khi Lệ Sa Nhã Trân nội lực không đủ, khiến nàng bị hất tung đi như một cánh diều trước gió, đập xuống nền đất một cái nặng nề.

Trong khi Lệ Sa Nhã Trân còn chưa gượng dậy nổi, San Đà đã đứng thẳng người lên, lạng lẹ bước về phía đối thủ. Hai mắt của y lúc này chỉ còn đỏ một màu trắng dã, mồ hôi trên người cũng đã tuôn ra như suối. Trận này thật quá hiểm, nếu không phải y sở trường phòng thủ, lại phản ứng nhanh nhạy, chỉ sợ người nằm kia không phải là Lệ Sa Nhã Trân.

Vừa khi San Đà tiếp cận thân hình bé nhỏ của nàng Miêu nữ, một thanh âm cao vút bỗng nhiên cất lên, xé rách bầu không khí vốn đã đột ngột trở nên tĩnh lặng kể từ khi trận đấu ngưng lại.

- Dừng tay!!!

24. Chương 24: Trúc Diệp Tiên Tử

Chỉ có người ở địa vị chủ nhân mới có một tiếng quát như thế.

Một tiếng quát rất vừa phải, không quá gay gắt, không quá mềm mỏng, cho người ta biết địa vị của người nói, nhưng lại không cho người ta cái quyền phản kháng lại.

Đúng vậy, hai chữ “Dừng tay” vừa rồi chính là được thoát ra từ miệng của chủ nhân U Nhã Trúc Lâm.

Trúc Diệp Tiên Tử, một cái tên chừng như đã đi vào huyền thoại trên Đông Phương lục địa. Những người như Lệ Sa Nhã Trân, Tử Vũ, Thi Cẩm, hay thậm chí là San Đà, có lẽ sẽ không biết về nàng, nhưng Đường Kiệt Tuấn thì lại biết về nàng rất rõ. Tám năm trước, phải, chính xác hơn là bảy năm chín tháng về trước, nếu không có Trúc Diệp Tiên Tử, Vô Tận giới chỉ sợ đã không có một ngày bình yên.

Một người con gái nhỏ nhắn xinh đẹp, một mình một kiếm tiêu diệt Cuồng Ma, đệ nhất ma đầu thời bấy giờ, làm sao lại không trở thành một huyền thoại?

Huyền thoại đó đích xác đang đứng trước Đường Kiệt Tuấn.

Đó là một người con gái nhân loại, mà nếu nhìn dung mạo, sẽ khiến người ta tưởng nàng chỉ vừa đôi mươi. Nàng có khuôn mặt trái xoan, mũi dọc dừa, hai mắt sáng như sao xa, mái tóc đen huyền như màn đêm huyền bí. Mái tóc ấy, đang thả dài trên bờ vai thon mảnh của nàng, khẽ gấp khúc nơi bờ ngực căng đầy, hòa với làn da trắng muốt, tạo thành một bức tranh hai màu tương phản đặc tả toàn bộ những gì gợi cảm nhất của một người con gái. Nàng vận một bộ y phục màu xanh nhạt, điểm xuyết trên đó những họa tiết tinh tế bằng lá trúc, tạo ra một cảm giác vừa bình dị vừa thanh khiết, kết hợp với khí chất u nhã đặc trưng, khiến người khác nhìn vào không khỏi có cảm giác tự ti.

San Đà có cảm giác tự ti đó không? Không ai biết, chỉ thấy hắn đang bước về phía Lệ Sa Nhã Trân, sau tiếng quát ấy của Trúc Diệp Tiên Tử thì đột nhiên ngừng lại, cây rìu múa lên một vòng, đoạn hướng thẳng về phía nàng, đầu khí tỏa ra ngày một mãnh liệt. Người khác có lẽ sẽ không cảm thấy, nhưng San Đà là người trong cuộc, tất nhiên y cảm thấy, nếu y không dừng lại, khẳng định một nhất kiếm lăng lệ nhất mà y từng thấy sẽ khiến y vĩnh viễn không có cơ hội bước tiếp con đường của cuộc đời mình.

Bất giác, một cổ sát khí tức thì bùng phát, bao phủ cả U Nhã Trúc Lâm, khiến cho cảnh vật yên tĩnh thanh bình của khu rừng này trong chốc lát hóa thành địa ngục. Vào giây phút ấy, ngoại trừ những tiếng bước chân rất đều, dù là một tiếng thở khẽ cũng như bị nén lại không dám vang lên.

Tiếng bước chân của Tử Vũ, sát khí của Âm Tuyền.

San Đà, y có cố mấy cũng chỉ là Siêu cấp cao thủ, Tử Vũ không để y vào mắt. Nhưng Trúc Diệp Tiên Tử, nhìn đi nhìn lại, cũng không dưới Thánh cấp cấp 5, khiến cho chiến ý của hắn bùng phát mãnh liệt, cộng thêm sự hiếu chiến của Âm Tuyền, tức thì thôi thúc hắn bước vào một trận chiến sinh tử với người con gái xinh đẹp này.

Tử Vũ, một giây cũng không suy nghĩ, chĩa thẳng mũi kiếm về Trúc Diệp Tiên Tử, sát khí tỏa ra nồng nặc, hệt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công.

Ngược lại, ở phía đối diện, Trúc Diệp Tiên Tử lại tỏ ra tĩnh lặng vô bờ. Nàng, tất nhiên không biết tại sao kẻ này lại đột nhiên muốn gây sự với mình. Nói là “gây sự” cũng có phần không đúng, phải là tại sao kẻ này muốn giết mình mới đúng. Nàng mấy năm gần đây không hề đi lại trên giang hồ, kẻ thù cũng không có một ai, chỉ trừ khi...chỉ trừ khi hắn chưa chết...

Nhưng...dù là hắn chưa chết...hắn cũng sẽ tự thân tới tìm nàng, chứ không thể phái một kẻ thế này tới tìm nàng...

Kẻ này, nhất định không có liên quan tới hắn.

Trúc Diệp Tiên Tử tự nhủ trong lòng như vậy, chiến ý tức thì cũng bùng phát. Nàng mười năm trước đã là Đệ tam Kiếm giả của Đông phương lục địa, thực lực đã đạt tới cảnh giới Thánh cấp cấp 5. Hiện tại, trải qua mười năm, dù không đi lại trên giang hồ, nhưng không ngày nào nàng không chuyên tâm tu luyện, đã sắp bước lên cấp 6 Thánh cấp, làm sao có thể là một cô gái nhu nhược bị người khác uy hiếp cho được.

Chiến ý của Trúc Diệp Tiên Tử tất nhiên khác với sát khí của Tử Vũ, tuy cũng mãnh liệt đến cực điểm, nhưng lại mang trong đó 3 phần ưu nhã, chính là khí chất đặc trưng của nàng. Sát khí và chiến ý gặp nhau, tức thì tạo thành một trường tranh đấu vô hình, dù không trực tiếp giết người, nhưng lại không kém phần hung hiểm.

Vào thời điểm hiện tại, trong mắt tử Vũ và Trúc Diệp Tiên Tử, những người khác căn bản là không tồn tại.

Sự tình đột nhiên phát triển đến mức này, bốn người còn lại cũng cảm thấy ngây ngốc không hiểu. Đọc truyện tại . Nếu chỉ nhìn qua, tất nhiên sẽ nghĩ Tử Vũ có thâm thù đại hận gì với Trúc Diệp Tiên Tử, vừa nhìn thấy nàng đã muốn giết nàng. Thế nhưng, ít nhất là ba trong số bốn người biết là không phải vậy, bởi vì nếu là tầm cừu, thì Tử Vũ hẳn đã ra tay ngay từ khi biết Trúc quán này là của Trúc Diệp Tiên Tử rồi.

U Nhã Trúc Lâm vốn luôn yên bình tĩnh lặng, đột ngột trở thành một bầu không khí căng như dây đàn, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra một trận đụng độ giữa hai cao thủ thực lực tuyệt đối đã đạt đến Thánh cấp. Nếu là như vậy, chỉ e ngày mai, khu rừng trúc này sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi Vô Tận giới.

- Ta không muốn đánh nhau vô nghĩa...

Trúc Diệp Tiên Tử đột nhiên phá tan bầu không khí đang căng thẳng đến cực độ bằng một chất giọng thanh thoát dễ nghe, khiến ọi người đều cảm thấy ngỡ ngàng. Nàng, lần này không ngờ đã lấy mạng mình ra đặt cược, một ván cược mà có lẽ ngoài nàng ra không ai dám đặt. Bởi lẽ, trong tình thế này, mở miệng ra như vậy, cũng đồng nghĩa với việc tặng cho đối phương cơ hội nhất kích tất sát, tuyệt đối không có khả năng phản kháng. Cao thủ quá chiêu, thực lực tương đồng, tự tạo ra một sơ hở như vậy, không phải là muốn tự tử hay sao?

Bất quá, Trúc Diệp Tiên Tử lại là một người tuyệt đối tự tin vào bản thân mình. Khi này, nàng đã nhận ra thứ sát khí mà Tử Vũ phát ra, không ngờ lại không có ác ý. Sát khí mà không có ác ý, nghe như chuyện đùa, nhưng nàng lại đoan chắc như vậy. Nếu đã như vậy, tức là đối phương chỉ muốn buộc nàng bước vào một trận tỉ thí, mà đã muốn tỉ thí, lẽ nào hẳn lại nhân lúc nàng sơ hở mà ra chiêu. Thành ra, chỉ một câu nói, nhưng đã ẩn chứa trong đó bao nhiêu toán tính và đảm lược của vị tiên tử xinh đẹp mỹ mạo này.

Và thực tế đã chứng minh là nàng đoán đúng. Tử Vũ quả thật cũng cảm thấy bất ngờ, thầm nhận ra mình đã bị nàng qua mặt, nhưng cũng không thể cứ thế tấn công một người không phòng thủ như vậy, đành thu kiếm lại, chậm chạp trở về lán trúc, tĩnh lặng ngồi xuống.

Một trận đấu trí, cuối cùng Tử Vũ đã chấp nhận chịu thua, đơn giản vì hẳn không thể vô duyên vô cớ mà lấy mạng một người.

- San Đà tướng quân, hi vọng ngài nể mặt ta, đợi khi vị cô nương kia ra khỏi Trúc quán, rồi ngài muốn làm gì, thì tùy ngài, có được chăng?

Trúc Diệp Tiên Tử lúc này mới quay về phía San Đà đang đứng ngây ngốc giữa tràng, nói. San Đà cố nhiên không phải một người dễ dàng chấp nhận một đề nghị như vậy, nhưng y cũng không phải một kẻ thô lỗ ngu ngốc như bề ngoài của y, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng chậm chậm li khai.

Lệ Sa Nhã Trân lúc bấy giờ đã gương dậy từ lâu, không ngờ cũng không thèm nhìn bất cứ ai, chỉ tĩnh tĩnh lặng lặng trở về lán trúc, đoan lập tức nhắm mắt điều dưỡng. Nàng, không những tính tình thập phần háo thắng, còn thừa hưởng sự kiêu ngạo của Miêu tộc, làm sao chấp nhận bị thua thiệt như vậy được. Cái tên thô lỗ đó, được rồi, bốn cô nương nhất định sẽ cho người biết tay...

Trúc Diệp Tiên Tử đứng nguyên tại chỗ, cặp mắt chăm chú hướng về phía Tử Vũ, thầm nhủ giang hồ tự khi nào đã xuất hiện một quái nhân như vậy, thật khiến người ta hiếu kỳ. Bất quá, sự cô ngạo của hẳn, thật là mười phần giống với kẻ đó...

- Tử Vũ huynh, nếu huynh không phiền, có thể cho ta xem qua thanh kiếm của huynh được không?

Đường Kiệt Tuấn đột nhiên lên tiếng, đối với Tử Vũ vốn đã tò mò nay càng tò mò hơn. Y dấu sao cũng là anh kiệt trong lớp trẻ trên Vô Tận giới, không những võ công cao, kiến văn cũng hết sức quảng bác, chỉ là đối với con người quái dị này, lại không nhìn ra chút xú lai lịch nào cả. Võ công cao như vậy, tuổi trẻ như vậy, sư thừa chắc chắn phải không tầm thường, làm sao mà Đường Kiệt Tuấn lại chưa từng nghe qua được chứ?

Tử Vũ vẫn tĩnh lặng bất động, đặt thanh kiếm lên bàn, đoạn nói:

- Nếu muốn, cứ xem, nhưng ta không bảo đảm sự an toàn cho người. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [cham](http://cham.com)

Nếu là người khác, khi nghe câu này của Tử Vũ, hẳn sẽ giận dữ đến mất khôn, khẳng khái kiểm tra thanh kiếm của hắn. Bất quá, Đường Kiệt Tuấn lại không phải người thường, đối với thanh kiếm sát khí nồng nặc này cũng có ba phần cẩn trọng, đã kiểm hãm sự tò mò của mình lại, trở về bộ dạng ung dung tiêu sái thường thấy. Con người Đường Kiệt Tuấn, giỏi nhất chính là nhẫn nhịn.

Thức ăn cuối cùng cũng được mang tới, chỉ là mỗi người trong số bốn người hiện tại đều đang theo đuổi những suy nghĩ riêng, thành ra không thể chuyên tâm thưởng thức món ăn. Với riêng Tử Vũ, trận đụng độ vừa rồi với Trúc Diệp Tiên Tử không ngờ lại gợi h�nh nhớ đến Nhã Dạ, đến một miếng cũng không động tới, chỉ tĩnh tĩnh lặng lặng nhớ về kí ức ôn nhu hôm đó, trong lòng vừa thấy ngọt ngào, vừa thấy nuối tiếc.

- Được rồi, vì bằng hữu của tại hạ hiện thời chắc cũng sắp tỉnh, chúng ta khởi hành bây giờ là vừa kịp.

Đường Kiệt Tuấn nhìn quanh một lượt, thấy không ai có tâm trí ăn uống, cuối cùng cũng nói. Lệ Sa Nhã Trân chừng như chỉ đợi có thế, liền nhanh nhẹn bật dậy, đón lấy tay vịn sau xe đẩy của Thi Cẩm, chỉ chờ Đường Kiệt Tuấn dẫn đường là đi theo. Tử Vũ tất nhiên cũng từ trong kí ức mà tỉnh lại, nhặt lấy Âm Tuyển trên bàn, đoạn chậm chạp đứng dậy.

Trúc quán lúc này đã lại trở về một màu xanh yên bình vốn có, chừng như thứ không khí căng thẳng tốt bậc trước đó chưa từng tồn tại bao giờ.

Lạc Bình thành, có lẽ là do người qua lại thưa thớt hơn, nên đường phố có vẻ rộng rãi hơn Quyển Long thành. Tòa thành này, tuy cũng là thành thị lớn, nhưng so với chốn rồng rắn hỗn tạp kia thì quả thật một trời một vực, hoàn toàn không có vẻ xô bồ đông đúc, mà nhuộm một màu tĩnh lặng êm ả, khiến lòng người cảm thấy thư thả an tịnh lạ thường.

Bốn người chậm chạp di chuyển theo sự hướng dẫn của Đường Kiệt Tuấn, vượt qua rất nhiều đường gạch, mới đến một cái ngõ nhỏ mà thoát nhìn hiểm người nhận ra nó có ở đó. Nhìn vào trong ngõ, họ Đường thoáng một chút ngần ngại, cuối cùng cũng thở ra một hơi, đoạn vừa bước vào vừa nói:

- Nơi này hệt như một mê cung, mong mọi người bước sát theo tại hạ, nếu không e rằng một hai canh giờ cũng không tìm được đường ra đâu...

Lệ Sa Nhã Trân nhún vai, đoạn đẩy chiếc xe lăn của Thi Cẩm theo bước Đường Kiệt Tuấn. Nàng, rõ ràng vẫn đang rất ảm ức, vì không hiểu tại sao cái gã Hung Nhân San Đà kia lại không hề đợi nàng ngoài U Nhã Trúc Lâm như nàng vẫn tưởng, khiến mối hận trong lòng nàng thật không biết phải tiết vào đâu.

Ngõ nhỏ, đúngm như Đường Kiệt Tuấn nói, so với một mê cung không khác là bao. Mê cung còn có một qui luật, cái ngõ này thì đến một nửa cái thứ gọi là quy luật cũng không có. Chỉ thấy trong ngõ có ngõ, trong ngách thêm ngách, đan xen chằng chịt, dường như sinh ra là để khiến con người đi lạc. Còn may cả bọn có Đường Kiệt Tuấn dẫn đường, nếu không chỉ e sẽ phải phi thân lên trên mới thoát khỏi cái mê cung nhân tạo này.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Sau không biết bao nhiêu lần quẹo trái rẽ phải, Đường Kiệt Tuấn cuối cùng cũng dừng lại trước một cánh cửa gỗ nhỏ, ngoài cửa treo một tấm biển, trên ghi dòng chữ: “Tận nhân lực, tri thiên mệnh”, nét bút mềm mại, uyển chuyển, mười phần hết chín người thủ bút là nữ nhân.

- Ai đó!?

Âm giọng thanh thoát dễ nghe, là giọng thiếu nữ, theo nhịp chân nàng mà vang đến tai những người bên ngoài. Ai da, gã Đường Kiệt Tuấn nhút nhát này, không hiểu làm sao lại có một vị bằng hữu là nữ nhân cơ chứ?

- Lục Nhi, là ta!

Cánh cửa tức thì mở toang, lộ ra một thiếu nữ ăn bận đơn giản, dung mạo tuy không nói là xấu nhưng cũng không thể gọi là xinh, trên miệng treo một nụ cười niềm nở:

- Tuấn ca, thì ra là huynh, sao huynh lại trở về sớm vậy, không lẽ đã kiếm được Hồng Vi uội rồi sao. A, mấy vị này là bằng hữu của huynh sao? Mọi người, xin mời vào nhà, vào nhà đi!!

Vị nữ tử tên Lục Nhi rõ ràng làm ột người rất niềm nở, tức thì cầm lấy cánh tay của Đường Kiệt Tuấn kéo vào trong, khiến y tức thì run rẩy như phát bệnh. Đợi khi Tử Vũ là người cuối cùng bước vào trong sân, Lục Nhi mới đóng cửa lại, đoạn quay lại chờ đợi.

- Đây là Lệ Sa Nhã Trân cô nương, Thi Cầm cô nương và Tử Vũ huynh. Ta lần này đang trên đường đi tìm Hồng Vi uội, không ngờ lại tình cờ gặp họ, thấy Thi Cầm cô nương trong người có bệnh, nên đã dẫn họ về đây nhờ muội chữa trị...

Đường Kiệt Tuấn tức thì nói liền một mạch, nói xong lại lúng túng quay đi. Lục Nhi dường như với thái độ này của y đã vô cùng quen thuộc, chỉ cười một cái, đoạn giơ tay ra ý mời mọi người vào nhà, rồi bản thân mình cũng tiến vào trước.

Căn nhà rất nhỏ, so ra chỉ to hơn cái sân khi nãy mọi người đứng có một chút, đồ đạc thì hầu như chẳng có gì ngoài một bộ bàn ghế giản dị, hẳn nhiên Lục Nhi cô nương này bình thường sống đạm bạc phi thường.

- Thi Cầm tỉ tỉ, tỉ đừng lo, muội xem chân tay của tỉ hoàn toàn có thể lành lại, chỉ là thời gian lâu hay chóng mà thôi. Được rồi, hai vị đại ca, cảm phiền hai vị ra ngoài một chút để muội xem bệnh cho Thi Cầm tỉ. Nhã Trân tỉ, tỉ ở lại giúp muội một chút nhé.

Chủ nhà đã có lệnh, khách nhân làm sao dám phản đối, chỉ thấy Đường Kiệt Tuấn và Tử Vũ còn chưa kịp ngồi xuống đã lại nhanh chóng bước ra ngoài. Vừa ra đến sân, cánh cửa sau lưng họ cũng vô thanh vô tức đóng lại, khiến cho trong ngoài trở thành hai khoảng không gian tách biệt.

- Tử Vũ huynh, chắc huynh cũng lạ khi thấy ta thế này mà lại có một vị nữ bằng hữu...

Đường Kiệt Tuấn lưng dựa vào một bức tường, hướng về phía Tử Vũ dự định bắt chuyện. Chỉ là, nhìn thấy Tử Vũ dường như không để mình vào mắt, chỉ tĩnh tĩnh lặng lặng đứng yên một chỗ, chỉ đành thở ra một hơi, đoạn cũng chìm vào yên lặng.

Đi chung mấy ngày, Tử Vũ vẫn chưa một lần cởi mũ trùm đầu ra, khiến y không khỏi cảm thấy người bạn đồng hành này thật quá bí ẩn.

25. Chương 25: Lục Nhi

Cạch!

Cánh cửa vốn đang im lìm đóng đột nhiên mở ra, khiến Đường Kiệt Tuấn tức thì ngẩng đầu lên. Tử Vũ, chậm chạp hơn, nhưng cũng từ từ xoay lại, thấy Lệ Sa Nhã Trân và vị cô nương tên Lục Nhi đang bước ra ngoài. Lục Nhi dường như rất thoải mái, còn Lệ Sa Nhã Trân thì có chút lo lắng, thành ra không thể đoán được tình hình của Thi Cầm thế nào.

- Thi Cầm cô nương sẽ sớm ổn thôi. Bất quá, muội cần thêm một chút dược vị, mong Nhã Trân tỉ và Tuấn ca giúp đỡ một tay...

Lục Nhi ngừng lại một chút, đoạn không đợi hai người kia đáp ứng, tức thì nói tiếp:

- Tuấn ca, huynh đối với Thành chủ đại nhân cũng có chút quan hệ, mong huynh đến tìm ông ấy, xin uội vài lá Anh Diệp Thảo. Nhã Trân tỉ, cái này thì chỉ có Miêu tộc của tỉ là giỏi nhất thôi, mong tỉ giúp muội lên Phục Đăng Sơn phía Nam thành này, kiếm một loại hoa tên là Tử Liên, hình dáng giống hoa sen, nhưng mọc kí sinh trên các loại cây khác, hoa màu tím, hương vừa giống lan vừa giống huệ, rất khó kiếm.

Tử Vũ khi nghe nàng nói đến đây, tức thì nhận ra cô nàng này đích thực là một danh y. Anh Diệp Thảo là loại thuốc cầm máu tốt nhất, Tử Liên Hoa lại có tác dụng tiếp gân nối cốt, khẳng định những gì nàng ta định làm cũng giống như những gì một Tử Vong Ma Pháp sư làm đối với một tử thi không hoàn thiện.

Người như Đường Kiệt Tuấn làm sao có thể phản đối, liền gật đầu đồng ý, nhìn mọi người một cái đoạn xoay mình đi thẳng. Chờ khi y đã đi khuất, Lệ Sa Nhã Trân mới nói:

- Ta sẽ quay lại nhanh nhất có thể. Chăm sóc Cầm muội cho tốt, hi vọng người nói được làm được.

Không hiểu sao, nàng lại cảm thấy vị Lục Nhi cô nương này có một cái gì đó không ổn. Miêu tộc, đối với cảm giác của mình, luôn thập phần tin tưởng.

Căn bản, đó là một loại bản năng mà trừ Thú nhân không loài nào khác có được.

Sau khi Lệ Sa Nhã Trân đi khỏi, Tử Vũ vẫn một dạng tĩnh lặng, thản nhiên đứng dựa lưng vào một bức tường. Lục Nhi, lúc này vừa chăm chăm chú nhìn hấn, vừa bước qua bước lại, hết như đang đánh giá bình luận một món đồ vậy.

- Huynh muốn biết vì sao Thi Cầm lại bị cắt đứt gân tay gân chân không?

Lục Nhi đột nhiên hỏi, lúc này đã dừng lại, mắt nhìn chăm chú vào người Tử Vũ, như thể cố kiểm lấy một thứ biểu tình khác lạ từ hấn vậy.

Tử Vũ không cần nghe Lục Nhi nói, cũng đã có cảm giác bất tường từ trước. Căn bản là, nếu năm tên âm tặc hôm trước chỉ muốn đâm sát Thi Cầm, thì cũng không cần phiền phức phải cắt đứt gân tay gân chân nàng ta. Bất quá, biết thì biết vậy, chứ hấn tịnh không nói ra, chỉ tiếp tục lặng yên quan sát. Hiện tại, có lẽ đã đến lúc vở kịch hạ màn.

Nhìn Tử Vũ một hồi, thấy hấn vẫn không có biến chuyển gì đáng kể, Lục Nhi liền nói tiếp:

- Thi Cầm trở thành người tàn phế, chính là vì huynh!

Cái này Tử Vũ cũng đoán được. Hôm đó Thi Cầm bị hại, nếu như sự tình cờ lại không phải tình cờ, thì chủ mưu đằng sau chỉ thể nhắm vào một trong hai người tìm thấy nàng, chính là Tử Vũ hoặc Lệ Sa Nhã Trân. Sau sự xuất hiện của San Đà Hung nhân, trường hợp của nàng Miêu nữ có thể bị loại, vậy thì đối tượng chỉ còn có hấn mà thôi.

Thấy những lời mình nói vẫn không thể làm Tử Vũ lộ ra xúc cảm gì, Lục Nhi dường như lộ ra thần thái giận dỗi, lại nói tiếp:

- Chuyện này, do sự phụ của muội sắp đặt, chính là muốn dụ huynh gia nhập Thiên Bang!

Tử Vũ lúc này mới ngẩng lên, nói vòng vo một hồi, cuối cùng đã vào chuyện chính. Hai mắt ẩn sau chiếc mũ trùm lóe lên một tia quang mang, hấn hỏi:

- Dụ bằng cách nào?

- Là sau khi lừa huynh đến đây, uội tiếp cận huynh, chiếm tình cảm của huynh, rồi dần dần dụ huynh vào bang...

Lục Nhi nói đến đây, mặt không đỏ, hơi thở vẫn điều hòa, chừng như người vừa nói rằng chính mình sẽ trực tiếp câu dẫn Tử Vũ không phải là nàng vậy.

- Nói như vậy, Đường Kiệt Tuấn và Lệ Sa Nhã Trân cũng là người của các người?

- Điều không phải, có điều họ đúng là bị bọn muội lợi dụng. Bọn muội đều biết loại người như huynh rất có thể sẽ bỏ mặc Thi Cầm, mới gây ra một chút rắc rối cho Lệ Sa Nhã Trân, để huynh và cô ta có cơ hội đồng hành. Đúng như bọn muội dự đoán, nàng Miêu nữ đó quả thật đã mang Thi Cầm đi cùng. Vào thời điểm đó, muội lại ở đây nhờ Đường Kiệt Tuấn đi tìm Hồng Vi, tức là chắc chắn sẽ gặp mọi người trên đường đi. Cái tên nhút nhát đó là người tốt, thấy Thi Cầm như vậy, lại có vị bằng hữu giỏi y thuật như muội, khẳng định sẽ dẫn các người về...

Lục Nhi kể vừa đủ ý, nhưng cũng rất vắn tắt, đối với đoạn Thi Cầm bị năm tên kia suýt chút gì trò càm thủ thành công, lại bị cắt đứt gân tay gân chân, nửa câu cũng không nhắc đến, quả nhiên là một người rất biết cách kể chuyện.

- Âm mưu quả nhiên không tồi. Bất quá, lao tâm khổ tứ như vậy chỉ để dẫn ta đến đây một cách “tình cờ”, tại sao bây giờ nàng lại đột ngột nói ra?

Lục Nhi lúc này mới cười lên một tiếng, con mắt nhìn Tử Vũ chốc chốc biến đổi, hồi lâu mới nói:

- Là ta đang muốn rời khỏi Thiên Bang...

- Liên quan gì đến ta?

- Liên quan. Thiên Bang không phải nói rời là rời, sư phụ muội, lão quỷ đó lại càng không dễ muội dễ dàng thoát khỏi tay lão như vậy. Nếu lão muốn bắt muội lại, thì dù muội có chạy tới chân trời góc bể, cũng là vô phương đào thoát. Bất quá, theo như lời lão nói, thì lão muốn dụ dỗ huynh vào bang, là vì sau lưng huynh có một thế lực vô cùng mạnh mẽ. Nếu như được huynh bảo hộ, thì muội khả dĩ có thể an nhiên tự tại rời khỏi cái ổ ma quỷ này...

Tử Vũ gật gật đầu, trong lòng không ngừng thầm tính toán. Đọc truyện tại . Hắn ngoài mặt lạnh nhạt, tựa như không quan tâm đến bất cứ thứ gì, nhưng bên trong lại tinh tế vô cùng, với mỗi một sự việc xảy ra trước mắt đều quan sát thấu đáo. Hiện tại, chính là hắn chưa xác định được Lục Nhi tiểu nữ tử này đang nói thật hay đang gạt hắn, nên hắn lại trở về bộ dạng lạnh lùng cô ngạo vốn có, nói: tại

- Cho ta một lí do để ta phải bảo hộ cho nàng?

- Muội...muội có thể làm nô tì cho huynh...có thể nghe lời huynh...

Đến đoạn này, Lục Nhi không ngờ lại lộ ra thần thái mất tự nhiên. Nhìn nàng, Tử Vũ trong tâm thoáng động, chùng như cảm giác được nàng ta chưa hoàn toàn nói thật. Bất quá, là thật hay giả, đối với hắn cũng không quan trọng lắm, là thật cũng tốt, mà là giả thì càng thêm phần thú vị mà thôi.

- Nếu như vậy, thì khác gì so với khi nàng ở Thiên Bang?

- Có...tất nhiên là có khác...muội có một điều kiện, đó là huynh không được chạm vào thân thể của muội...

Nói đến đây, hai má Lục Nhi liền hồng lên, khiến cho khuôn mặt vốn chỉ trên trung bình của nàng đột nhiên lộ xuất một vẻ khả ái lạ kì. Xem biểu hiện của nàng như vậy, Tử Vũ trong lòng ngấm ngấm tán thưởng. Nếu nàng ta là đang đóng kịch, thì trình độ đóng kịch của nàng ta hẳn phải thuộc hàng thiên hạ đệ nhất chứ chẳng nghi...

- Vậy được rồi, coi như từ giờ nàng là tì nữ của ta. Hiện tại, ta sẽ li khai nơi này, bao giờ nàng chữa khỏi cho Thi Cầm, thì đến Trúc quán tìm ta, được chứ?

- Được! Công tử! Muội nghĩ trong vài ngày tới Thiên Bang sẽ không phát hiện ra muội muốn li khai bang hội đâu...

Lục Nhi tức thì gật đầu, khuôn mặt lộ xuất một vẻ vui mừng cực kì chân thật. Nhìn nàng một cái, đoạn Tử Vũ xoay mình bỏ đi, cũng không hề bận tâm đến việc bản thân vừa mới thu nhận một tì nữ.

Nhìn theo bóng dáng cô ngạo bất quần của Tử Vũ, trong tâm Lục Nhi không khỏi nổi lên một chút đắc ý.

“Cuối cùng thì ta cũng có hội rồi...”

Tử Vũ sau khi ra khỏi căn nhà nhỏ của Lục Nhi, tức thì y theo trí nhớ mà thoát ly khỏi mê cung những ngõ ngách của địa phương này. Nói là trí nhớ, thực ra cũng không hẳn đúng, vì căn bản ngay từ khi bước vào cái ngõ đầu tiên, Tử Vũ đã thi triển một thứ xảo thuật, lưu lại từng đoạn hắc khí kì dị, đánh dấu mỗi bước chân của mình.

Tâm tư căng mật như hắn, khẳng định không bao giờ chịu sơ ý trong bất cứ chuyện gì, dù là nhỏ nhặt nhất.

Sau khi ra khỏi mê cung ngõ ngách đó, Tử Vũ liền lặng lẽ nhắm hướng Trúc quán mà tiến. Quả thật khi này, đối với những thứ cao lương mỹ thực ở đó, hắn còn chưa thưởng thức được kĩ.

“Lộ Khiêm! Người lập tức đi điều tra cho ta thông tin về Thiên Bang!”

Sử dụng thứ “Thông tri phù” đã gia trì trên người Lộ Khiêm kể từ khi chia tay, Tử Vũ tức thì truyền đến cho hắn mệnh lệnh đầu tiên. Lẽ dĩ nhiên, hắn thu phục một kẻ như thế, cũng chính là để dùng cho những trường hợp kiểu này. Nói về thu thập tin tức, tuyệt đối không có loại chức nghiệp nào thích hợp hơn Đông phương Sát thủ và Tây phương Thích khách.

- Khách quan, không biết ngài muốn dùng gì?

Tử Vũ sau khi tiến nhập Trúc quán, đã không hề do dự, chiếu theo con đường mà Đường Kiệt Tuấn dẫn đi hồi trưa, quay lại cái lán nhỏ hắn đã từng ngồi. Hắn vừa ngồi xuống, một vị cô nương xinh đẹp, cũng mặc một bộ trang phục màu trúc, tức thì xuất hiện, dịu dàng thi lễ. Tử Vũ liền không chần chừ, chọn ra mấy món đã gọi hồi trưa, đưa cho nàng ta.

- Khách quan, xin ngài đợi một lát, thức ăn sẽ được đưa tới ngay!

Đúng là tuổi tác khác nhau, thái độ cũng hoàn toàn dị biệt. Tiểu Vi hồn nhiên khả ái, nữ tử này lại ôn nhu dịu dàng, có những tiểu nhị như vậy, Trúc quán không muốn phát đạt xem ra cũng không có khả năng.

Sau khi nữ tử nọ đi khuất, Tử Vũ liền lặng lẽ nhắm mắt lại. Tiếng lá trúc xào xạc, hòa lẫn với thanh âm mênh mang của nước hồ va vào bờ đá, tạo cho hắn một cảm giác thư thái đặc biệt. Những giây phút như thế này, đối với người khác đã hiếm, với hắn lại càng không thể hiếm hơn.

- Một người như ngươi, không ngờ cũng biết thưởng thức cuộc sống!

Thanh âm trong vắt, vừa thanh khiết vừa uyển chuyển, đối với Tử Vũ cũng có phần quen thuộc, chính là của Trúc Diệp Tiên Tử, người đã suýt nữa có một trận chiến sinh tử với hắn sáng nay.

- Người như ta thì sao?

Tử Vũ mở miệng, hai mắt cũng đồng thời chăm chú nhìn vào nữ tử vừa mới xuất hiện trước mặt mình. Chỉ thấy nàng ôn nhu ngồi xuống, phong thái vừa ưu nhã lại vừa bình dị, không khỏi khiến cho người ta có cảm giác khi gần khi xa.

- Người sáng nay vì sao lại muốn gây sự với ta?

Trúc Diệp Tiên Tử không trả lời hắn, mà thay vào đó bằng một câu hỏi, âm giọng có phần trách cứ, khiến một kẻ lãnh đạm như Tử Vũ cũng không khỏi cảm thấy kì lạ.

- Nàng tên là gì?

- Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Có phải nàng cả đời chỉ mặc một màu áo trúc hay không?

- Người không nghĩ màu đen của mình rất nhàm chán sao?

- Giờ nàng muốn đấu với ta chẳng?

- Con người người sao lại bất chấp lí lẽ như vậy?

...

Hai người, căn bản không ai nhường ai, đều liên tiếp ra câu hỏi, và đều không hề nhận được câu trả lời. Tử Vũ, vừa nhìn thấy vị cô nương nổi danh một trong Bát Đại Mỹ Nhân này, tức thì cảm thấy hứng thú, đã thuận theo nàng ta mà đấu khẩu một trận. Trúc Diệp Tiên Tử thì ngược lại, không hiểu vì sao mình lại chú ý đến một kẻ có lẽ còn thua mình đến cả chục tuổi như vậy, phải chăng là vì hắn quá giống kẻ đó?

- Ta tên Trúc Mị, còn ngươi?

Trúc Diệp Tiên Tử, hay tên thật là Trúc Mị, đột nhiên nói. Dẫu thế nào, nàng đối với con người bí ẩn trước mặt vẫn cảm thấy rất tò mò. Cái thứ pháp quyết hắn tu luyện, khẳng định tiền vô hậu bất, làm sao lại khiến nàng có cảm giác hắn tuy ở đó mà dường như đang ngồi cách nàng cả một thế giới như vậy?

- Tử Vũ!

- Ta cảm thấy người rất kì lạ, vừa như lãnh ngạo tuyệt tình, vừa như điên cuồng háo sát, rốt cuộc người có phải là một ma đầu vừa mới xuất thế hay không?

Mĩ nữ đích thực là có cách nói chuyện của mỹ nữ, thanh am dễ nghe, biểu tình uyển chuyển lay động lòng người, thật khiến người khác rất khó cưỡng lại. Nghe nàng hỏi vậy, Tử Vũ trầm ngâm hồi lâu, đoạn nói:

- Tại sao ta phải trả lời nàng?

- Vì rất có thể, người nói ra rồi, chúng ta khả dĩ trở thành bằng hữu...

- Trở thành bằng hữu? Có gì tốt không?

Trúc Mị nhoẻn cười. Nụ cười của một trong Bát Đại Mỹ Nhân mười năm trước quả nhiên tràn đầy hấp lực, vừa kiều mị động nhân, lại vừa thánh khiết cao quý, mang ba phần ngây thơ, lại có ba phần diễm lệ, thật khiến người khác không thể kiềm lòng.

- Vì bằng hữu, ta có thể tự thân xuống bếp...

Bên trong chiếc mũ trùm, Tử Vũ tức thì khóe môi nhếch khe. Dùng mỹ thực để dụ hoặc hần, xem ra có phần ấu trĩ, nhưng được thốt ra từ miệng của một mỹ nhân như Trúc Mị, đúng là khiến hần phải suy nghĩ...

- Ta sinh ra là quỷ, lớn lên là người, sau này ra sao, bản thân ta cũng không rõ...

- Hiện tại người tuy kì lạ một chút, nhưng vẫn là người. Hi vọng sau này người vẫn là người...

26. Chương 26: Trúc Mị Chi Bí

Sinh ra là quỷ, lớn lên là người”...Tử Vũ tự cười với cách nói của mình. Không phải đúng như vậy sao? Khi hần mới được sinh ra, Trình Tường chỉ xem hần như một cỗ máy chiến đấu, biết suy nghĩ nhưng không có tình cảm, đích xác là một con quỷ ngoại trừ tuân lệnh chủ nhân ra, không hề có ý chí riêng. Bất quá, theo quá trình hần lớn lên, tình cảm của hần, vượt ngoài ước đoán của Trình Tường, lại dần dần hình thành. Đồng thời, lão đối với hần cũng thập phần yêu quý, khiến hần cảm nhận được thế nào là sự yêu thương. Lúc đó, hần thực sự đã trở thành một con người.

Nhưng giờ, Trình Tường đã chết. Một phần tình cảm trong hần cũng đã chết theo Trình Tường, khiến hần gần như trở lại thành một con quỷ vô cảm lạnh lùng. Nói gần như, bởi vì đúng lúc đó, hần gặp được Nhã Dạ.

Đó là một cuộc gặp gỡ rất ngắn ngủi, cũng giống như lần đầu tiên hần gặp nàng, nhưng đã để lại cho hần nhiều cảm xúc hơn bất kì cuộc gặp gỡ nào khác. Nàng, đối với hần, có một đoạn duyên nguyên trong quá khứ, là một trong số ít những kí ức tốt đẹp của hần, vì nàng, cũng coi hần là con người.

Bởi vì thế mà hần yêu nàng.

Tình cảm, khi thì trăm phương vạn kế cũng không thể nảy sinh, khi thì chỉ đơn giản là một ánh mắt, nụ cười, cũng có thể khiến đôi lứa dù chết cũng chẳng chia lìa. Loại tình cảm của Tử Vũ và Nhã Dạ, lại càng đặc biệt, giống như hai con người đang trôi nổi trên biển đời cô độc, đột nhiên nhận ra nhau, và yêu nhau.

Miên man chìm trong những suy tư của bản thân, Tử Vũ không nhận ra Trúc Mị đang kín đáo quan sát hần. Nàng, không hiểu sao cứ bị cái vẻ lãnh ngạo cô độc của hần cuốn hút, khiến nàng phải nhìn hần lâu hơn một chút so với những gã đàn ông khác đã lướt qua cuộc đời nàng...

- Nàng rốt cuộc vì cái gì mà chú ý đến ta?

Tử Vũ cuối cùng cũng thoát khỏi dòng suy nghĩ, hỏi. Cứ mỗi ngày trôi qua, cảm nhận của hần đối với cuộc sống ngày càng thêm sâu sắc. Hần, theo một cách hiểu nào đó, chính là đang cố hòa mình vào cuộc sống để hưởng thụ thứ sinh mạng dài vô tận của mình.

Trong những loại hưởng thụ đó, phải chăng luôn có bóng dáng của nữ nhân?

Tử Vũ, dấu sao cũng vẫn là nam nhân.

- Người có biết vì sao mà ta nổi danh không?

Trúc Mị đột nhiên nói, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tử Vũ, mà thay vào đó là một câu hỏi.

- Vô Tận giới có một truyền thuyết, kể rằng ta một mình một kiếm tiêu diệt Cuồng Ma, là đệ nhất ma đầu cách đây mười năm. Thật ra, những bậc tiền bối, hoặc những người có chút hiểu biết về Cuồng Ma, đều biết chắc chắn đó không phải là sự thật. Ta lúc đó tuy cũng có một chút danh khí, nhưng muốn giết chết Cuồng Ma, thì cũng giống như một con Rồng muốn đem mặt trời cất vào kho báu của nó vậy...

Không đợi Tử Vũ trả lời, Trúc Mị nói tiếp, hai mắt mơ màng như chìm vào một đoạn hồi ức trong quá khứ...

- ...vậy nhưng, đích xác Cuồng Ma vì ta mà chết. Năm đó, ta đơn thương độc mã ngao du thiên hạ, vô tình gặp y. Con người y với người cũng có chút tương đồng, đều là một dạng lãnh ngạo cô độc. Chỉ là, không ngờ y lại đem lòng yêu ta...

Thân thể Trúc Mị như khẽ run lên, khuôn mặt xinh đẹp như bị phủ lên bởi một lớp sương quá khứ, khiến nàng gần như đã chìm hẳn vào một miền kí ức.

- Giang hồ gọi y là Cuồng Ma, vì bình thường y lãnh tĩnh vô tình, nhưng tùy thời điểm lại trở nên điên cuồng háo sát, lực thân bất nhận. doc truyện tại . Năm đó, khi y yêu ta, đã bằng một phương pháp giản đơn nhất, chính là không ngừng theo sau ta, khiến ta dù muốn dù không cũng phải chú ý đến y. Nếu chuyện cứ phát triển như vậy, nói không chừng đến một ngày ta sẽ bị y chinh phục, đem lòng yêu y...

Không gian u tĩnh của U Nhã Trúc Lâm dường như trở nên tĩnh lặng hơn theo từng lời kể của Trúc Mị, khiến khung cảnh bình yên tự lúc nào đó đã nhuộm thêm một nét u buồn rất khẽ.

- ...Chỉ là, đúng vào thời điểm đó, sự điên cuồng mà chính bản thân y cũng không thể khống chế, lại đột ngột nổi lên. Sức mạnh của y thực sự khủng khiếp, khiến ta khi đó vừa mới bước chân vào cảnh giới Thánh cấp cấp 5 cũng không thể chịu được một đòn. Đúng lúc y sắp giết chết ta, thì dường như lí trí từ sâu bên trong y tỉnh lại...bất quá, chút lí trí ít ỏi đó, lại không thể giúp y khống chế cơ thể mình...đứng trước việc sắp tự thân giết chết ta...cuối cùng...cuối cùng y đã chọn việc tự bạo chân nguyên...

Tử Vũ trong lòng không khỏi buông ra một tiếng thở nhẹ, tự vấn lương tâm nếu một ngày kia phải lựa chọn giữa sinh mạng của bản thân và Nhã Dạ, liệu hẳn có thể như Cuồng Ma kia, khẳng khái nhận lấy cái chết hay không?

- ...Giang hồ khi đó đều biết ta và Cuồng Ma ở chung một chỗ, sau đó ta an nhiên rời khỏi, còn y lại biến mất khỏi thế gian, mới đồn ra một câu chuyện hoang đường, không ngờ sau này lại trở thành một thứ truyền thuyết ai nấy đều tin...Người hỏi ta vì sao lại chú ý đến người, bản thân ta cũng không rõ, có lẽ là vì người và Cuồng Ma đều là một dạng người...Cuồng Ma, ta không nghĩ là mình yêu y, nhưng dấu sao y cũng vì ta mà chết...

Những câu nói sau cuối của Trúc Mị, dường như Tử Vũ đã không nghe thấy nữa. Hắn, vẫn đang chìm trong câu hỏi của chính mình. Chết cho người mình yêu được sống, hay sống để mặc người mình yêu chết đi? Hắn phải chọn cái nào đây? Yêu, hắn chưa từng trải qua thử thách của tình yêu, mới chỉ vừa cảm nhận được một chút vị ngọt và vị đắng của nó, làm sao có thể lựa chọn đây?

Những trải nghiệm trong đời Tử Vũ cứ lướt qua trong óc hắn, không ngừng khiến não hải hắn trở nên quay cuồng. Bất chợt, hai chữ “Dị Khảo” đột nhiên hiện ra trong óc Tử Vũ, hệt như một tia sáng hiện ra giữa màn đêm sâu thẳm, khiến hắn không khỏi cười lên một tiếng.

Là tiếng cười sự ngu ngốc của bản thân mình.

- Người cười gì vậy?

Trúc Mị hỏi, đôi mắt đen lay láy chừng như cau lại thành một tia trách móc.

- Ta cười bản thân mình, cũng cười Cuồng Ma. Nghe câu chuyện của nàng, ta bất tri bất giác cũng tự đặt mình vào một câu hỏi chỉ có hai lựa chọn, sống mà mất đi người yêu, hoặc chết cho người mình yêu...Nhưng, có thật là chỉ có hai lựa chọn hay không?

“Dị khảo”, có lẽ là hai chữ thần kì nhất, có ảnh hưởng nhất đến cuộc đời Tử Vũ. Trong những lúc hần trở nên bế tắc, chính hai chữ này luôn là cứu cánh cuối cùng, khiến hần trở nên thấu suốt mọi chuyện.

- Nếu ta sống mà không có người ta yêu, cuộc sống còn ý nghĩa gì chứ. Nhưng nếu ta chết đi, để lại người ta yêu một mình cô độc trên đời, không phải sẽ khiến nàng đau khổ cùng cực hay sao? Ta cuối cùng đã có lựa chọn, là lựa chọn thứ ba...

- Thứ ba?

- Không ai chết cả, ta tại sao phải lựa chọn chứ? Sức mạnh của ta, ta sẽ dùng nó để bảo vệ người mình yêu thương. Ta không chết, nàng cũng không chết.

Đó là những câu nói hết sức đơn giản, không hề khoa trương, nhưng lại vô thanh vô tức tỏa ra một cỗ khí thế mãnh liệt vô bì. Con người, ai dám nói rằng mình không có một phải phải đứng trước những sự lựa chọn khó khăn? Tử Vũ dám, đơn giản bởi vì hần tự tin đến tuyệt đối vào bản thân mình. Hần hiện tại có thể chưa phải là một tuyệt thế cường giả, nhưng cứ tin đi, có một ngày, hần sẽ đứng trên đỉnh cao của thế giới mà cúi đầu nhìn xuống thế nhân bên dưới.

Cảm nhận được ý chí sắt đá cùng tham vọng đoạt quyền tạo hóa của Tử Vũ, Trúc Mị không hiểu sao, đột nhiên lại tin rằng gã thanh niên trước mặt mình đây có thể thực hiện được những gì mà hần đang nói. Đồng thời, ở một nơi sâu thẳm nào đó, nàng cũng tự nhủ, người con gái của hần chắc chắn sẽ là người con gái hạnh phúc nhất trên đời.

- Nàng có biết vì sao Cuồng Ma lại tự bạo chân nguyên không? Theo như nàng nói, sức mạnh của y, dù không thể khống chế được, nhưng ta tin y hoàn toàn có thể tự phong bế chính bản thân mình, dù thế nào cũng sẽ qua được thời khắc điên cuồng muốn giết chết nàng. Chỉ là, y lại không dám nhìn vào một sự thật, là chính y lại muốn giết chết người con gái y yêu. Không vượt qua được sự thật đó, y mới chọn cái chết như một sự giải thoát...

Tử Vũ đột nhiên đứng dậy. Hần, vào lúc này, đã quyết định không thể chờ đợi được nữa. Một năm, tại sao phải một năm sau hần mới được gặp Nhã Dạ? Không! Ngay bây giờ, hần sẽ đi tìm nàng...

- Nếu là ta, dẫu sự việc ấy có lặp lại đủ trăm lần, ta cũng sẽ đối diện với nó một trăm lần, vượt qua nó một trăm lần...

Thanh âm phiêu hốt của Tử Vũ, đến khi hần đã rời khỏi U Nhã Trúc Lâm, mới nhẹ nhàng truyền đến tai Trúc Mị, khiến nàng như từ trong cơn mơ trở lại với hiện thực. Nàng làm sao không biết Cuồng Ma vì sao lại tự bạo chân nguyên, cũng chính bởi thế, mà bao nhiêu năm nay, không khi nào nàng không tự dẫn vật bản thân mình, luôn tự nghĩ mình là người khiến Cuồng Ma phải chết. Nàng không tiếp tục đi lại trên giang hồ, tại nơi này lập ra Trúc quán, đó chẳng phải là một cách trốn tránh hay sao?

Bây giờ thì nàng biết, dù nàng có trốn tránh đến thế nào, thì sự thật vẫn là sự thật. Cuồng Ma đã vì nàng mà chết, thì nàng sẽ vì Cuồng Ma mà sống. Nàng cuối cùng cũng nhận ra, thì ra, nàng đã yêu Cuồng Ma từ lâu rồi...

- Hây! Hây! Hây! Công tử, người định đi đâu vậy?

Tử Vũ vừa bước được vài bước ra khỏi phạm vi U Nhã Trúc Lâm, thì một thanh âm trong trẻo đã vang lên réo rắt. Lục Nhi, cái cô nàng tí nữ mà hần mới thu nhận này, không ngờ lại vừa khéo xuất hiện sau lưng hần.

- Ám Lâm Chi Thành!

- Ám Lâm Chi Thành? Vui à nha, huynh nhất định không được bỏ muội ở lại đâu đó!!

Tử Vũ cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói:

- Ta có nói sẽ bỏ nàng lại sao?

Từ Đông Phương lục địa đến Tây Phương lục địa, một quãng đường dài như thế, có một tí nữ theo hầu, không phải giống một thế gia công tử du lãm thiên hạ hay sao?

Đông Phương lục địa và Tây Phương lục địa nằm cách nhau khoảng hai nghìn hải lí, đó vốn không phải là một khoảng cách quá lớn để có thể chia cách hai đại lục này tới mấy vạn năm, chỉ là vấn đề ở đây vốn không phải là khoảng cách.

Nằm giữa Đông Phương lục địa và Tây Phương lục địa, chính là Cuồng Bạo Thâm Hải, là đại dương mà đến những tuyệt thế cường giả hùng mạnh nhất Vô Tận giới cũng chưa từng dám mơ có thể vượt qua. Đại dương này, thoát nhìn thì bình lặng, nhưng bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu, đều có thể đột ngột xuất hiện những cơn cuồng phong, lốc xoáy, lôi điện...với cường độ không hề yếu hơn so với thiên kiếp. Không chỉ thế, sống tại đại dương khủng bố này, còn là những loại quái vật mà nếu so sánh ra, hoàn toàn có thể đạt đến cấp độ đỉnh phong Thần thú trên cả hai đại lục. Nguồn tại

Những loại quái vật đó, tất nhiên là không tỏ ra hiếu khách đối với những kẻ đến thăm nhà của chúng. Thành ra, trải qua vài vạn năm, Đông Phương lục địa và Tây Phương lục địa hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của nhau, cho đến khi con đường huyết mạch An Việt được tìm thấy.

An Việt, là cái tên được ghép từ tên của hai quốc gia nằm ở hai đầu của con đường này, Lạc Việt quốc tại Đông Phương và An Phụng quốc tại Tây Phương. Con đường này được tìm thấy một cách tình cờ, do một vị Tây Phương Kị sĩ, trong cơn điên loạn, đã cùng với tọa kỵ bay thẳng một mạch từ Tây sang Đông. Sau đó, những Đông phương mạo hiểm giả mới lần theo dấu vết của vị kị sĩ này và phát hiện một dòng hải lưu kì lạ. Dòng hải lưu này không những nối liền hai đại lục Đông Tây, mà trong phạm vi của nó, dù là trên trời hay dưới biển, đều không hề có cuồng phong, lốc xoáy, lôi điện hay thậm chí là quái vật gì hết. Cũng nhờ thế, mà sau vài vạn năm phân cách kể từ Thần Ma Đại Chiến, lần đầu tiên Đông-Tây hai đại lục có sự giao lưu với nhau.

Có lần đầu tiên, tất nhiên là có những lần tiếp theo.

Lại nói, vì An Việt là con đường duy nhất nối liền Đông Tây hai đại lục, thành ra, nếu muốn đi từ Đông Phương lục địa sang Tây Phương lục địa, nhất định sẽ phải đi qua Lạc Việt quốc.

Tử Vũ chính là đang trên đường đến Lạc Việt quốc.

- Công tử! Chúng ta đã đi liên tục hai ngày hai đêm rồi đó, huynh không thấy mệt, nhưng Lục Nhi thì chịu hết nổi rồi.

Tử Vũ không đi một mình.

Lục Nhi, chừng như là cố ý để giống như Tử Vũ, lúc này đã đổi sang một bộ trang phục cũng màu đen với mũ trùm đầu. Chỉ là, với vóc dáng nhỏ bé của nàng, lại mặc một bộ trang phục như vậy, không khỏi tạo ra một cảm giác lụng thụng rất buồn cười.

Còn may, cả hai hiện tại đang phi hành, nên cũng không gây quá nhiều sự chú ý.

Chừng như cũng định nghỉ ngơi, Tử Vũ sau khi nghe lời than phiền của Lục Nhi, liền điều khiển Âm Hành đồ hạ dần độ cao, cuối cùng đáp xuống một khu đất trống trong khu rừng nằm giữa Lạc Bình Thành và Quận Long Thành. Lần trước, vì không có mục đích nhất định, nên cước trình của Tử Vũ rất chậm, mất một tháng mới đến Lạc Bình thành. Còn lần này, hẳn trực tiếp dùng Âm Hành Đồ phi hành, nên dù mang theo Lục Nhi, vẫn chỉ mất có hai ngày thời gian, đã đi được một nửa quãng đường.

- Hmmm! Hai ngày liên tục phi hành, thật là mệt mỏi muốn chết mà, công tử, rốt cuộc vì sao huynh lại gấp gáp đến vậy? Trước đó vẫn còn rất thong thả kia mà...

- Nếu nàng không nguyện ý, lúc nào cũng có thể rời đi!

Tử Vũ nói đơn giản, đoạn trầm mặc tựa lưng vào một gốc cây, mặc cho Lục Nhi muốn làm gì thì làm. Hẳn trước khi hạ xuống nơi này, đã phát hiện cạnh đây có một con suối, tuy cách tương đối xa, nhưng với thực lực của Lục Nhi, theo như hẳn ước đoán, hoàn toàn có thể phát hiện ra nó một cách dễ dàng.

- Công tử, phiền huynh đợi ở đây một chút vậy!

Lục Nhi đôi mắt như khê cười, nói nhẹ một câu, đoạn chuyển thân đi về phía con suối. Nàng ta, dẫu sao cũng là nữ nhân, làm sao có thể chịu được sự dơ bẩn kia chứ.

Xem ra, Tử Vũ đối với tâm lí của nữ nhân, cũng không phải hoàn toàn mù mờ.

27. Chương 27: Tuyệt Thế Cường Giả

Lục Nhi vừa đi khỏi, Tử Vũ tức thì cảm thấy bất ổn, không những trong tâm máy động, đến cả Âm Tuyến trên tay cũng không ngừng run lên.

Xung quanh Tử Vũ, mọi thứ đều bình thường, vẫn là một khu rừng vắng lặng, chỉ thì thoảng có một cơn gió cuốn qua, xoay tròn những chiếc lá rụng, tạo nên một bức tranh chứa vài phần thi vị. Thế nhưng, nằm sâu trong bức tranh ấy, Tử Vũ lại cảm giác thấy một loại khí tức đặc thù.

Khí tức của cường giả.

Hơn nữa, còn là một tuyệt thế cường giả.

Trước đây, khi đối mặt với Trúc Mị, là một Thánh cấp cấp 6, Tử Vũ vẫn chưa từng cảm thấy bị uy hiếp. Thế nhưng, với người này, dù chưa xuất hiện, không ngờ đã có thể làm Tử Vũ cảm thấy như bị nhấn chìm trước khí thế của y.

Thánh cấp cấp 7, hoặc là hơn thế.

Phân định thực lực của Thánh cấp, căn bản không phụ thuộc vào ma lực, công lực, mà cái tối quan trọng chính là linh hồn cảnh giới. Linh hồn cảnh giới theo quan niệm của Tử Vũ, đối với những người khác trên Vô Tận giới, chính là tâm cảnh dùng để phân định cấp bậc của một cường giả. Khi mới sơ nhập giang hồ, mỗi một người, dù thuộc chức nghiệp nào, đều sẽ chập chững bước vào Vong Ngã Chi Cảnh. Giai đoạn này sẽ kéo dài cho đến khi kẻ đó vượt qua cảnh giới Thượng vị cao cấp cao thủ, khi đó, họ sẽ tiến nhập Thánh cấp, tâm cảnh nâng lên một bậc, gọi là Dĩ Thân Nhập Thế. Nếu như Vong Ngã Chi Cảnh hướng con người đến trạng thái tư tưởng thông suốt, tâm vô tạp niệm, thì Dĩ Thân Nhập Thế chính là để chỉ cảnh giới một người hòa mình vào thiên địa, nắm bắt qui luật của vạn vật, tốc độ hấp thụ linh khí của trời đất sẽ vì thế mà gia tăng đến cực tốc. Giai đoạn này kéo dài từ cấp 1 đến cấp 6 của Thánh cấp. Chỉ khi tâm cảnh đạt đến một tầng ới, Tam Nguyên Quy Nhất, một cường giả mới có thể bước lên Thánh cấp cấp 7. Tam Nguyên ở đây chính là Thiên-Địa-Nhân, ý chỉ con người giao hòa với trời đất, hợp với trời đất tạo thành một thể thống nhất. Tuy chỉ là một bước, nhưng với tuyệt đại đa số người, việc bước từ cấp 6 lên cấp 7 của Thánh cấp, chẳng khác gì với việc lên trời, dù mất cả đời cũng không thể đạt được. Cùng bởi vì thế, mà nói Thánh cấp cấp 7 so với Thánh cấp cấp 6, một cái là biển lớn, một cái là vũng cạn, hoàn toàn không hề sai.

Thực lực giữa hai cấp độ này, chênh lệch không phải dùng lời có thể nói hết.

Hiện tại, Tử Vũ chính là đang bị khí thế của một Thánh cấp cấp 7 chèn ép đến không thể thở nổi. Hẳn biết, nếu mình không chống nổi loại khí thế này, sẽ bị đối phương vô thanh vô tức công kích thẳng vào linh hồn, cuối cùng khiến linh hồn hắt tan nát thành từng mảnh nhỏ.

“Phập!!!”

Không cam tâm bị người khác đem sinh mạng của mình ra làm trò đùa, Tử Vũ tức thì đề khởi năng lượng toàn thân, Âm Tuyến trong tay một chiều cắm ngập xuống đất, đồng thời bốc lên một thứ hắc khí bá đạo tuyệt luân, vô thanh vô tức tranh đấu với khí thế của kẻ nọ. Phải nói công pháp tu luyện của Tử Vũ vô cùng đặc biệt, linh hồn hắn là chịu muôn vàn thống khổ của việc tự đoạn kinh mạch mà không ngừng tăng trưởng, so với người khác thì cường hoành hơn không biết bao nhiêu lần. Thêm vào đó, Âm Tuyến của hắn cũng không phải đồ chơi, không ngờ lại như một cái hồ tham lam, há miệng hút vào không ít thứ công kích bằng khí thế của kẻ nọ, giúp Tử Vũ kiên cường đứng vững đến một tuần trà, hơn nữa càng lúc lại càng dễ chịu. Người kia, chừng như cũng cảm giác được một chiêu này không làm gì được đối phương, đã nhẹ nhàng thu lại loại công kích vô hình của mình, sau đó hoàn toàn tiêu biến.

- Công tử! Huynh không sao chứ?!

Sau khi kẻ nọ đã bỏ đi khoảng nửa tuần trà, Lục Nhi mới như một cánh én nhỏ lại gần Tử Vũ, chỉ thấy hắt trềm mặt cúi đầu, một tay vẫn nắm chặt Âm Tuyền đang cắm xuống đất, liền lên tiếng hỏi. đọc truyện tại . Tử Vũ lúc này liền thở ra một hơi trọc khí, đoạn gượng mình đứng thẳng lên, nói:

- Hiện tại đã đi tiếp được chưa?

- Đàng nào trời cũng không còn sớm, hay là chúng ta nghỉ tại đây đi, muội sẽ đi kiếm vài món dã vị...

Lục Nhi chùng chùng như cảm thấy Tử Vũ có điều không ổn, nhưng cũng không nói ra, chỉ xoay vấn đề sang một hướng khác. Thế rồi, không đợi hắc đồng ý, nàng lại như một con chim nhỏ, lao vút vào khoảng rừng nhập nhoạng sau lưng, không quên vọng lại một câu:

- Công tử chuẩn bị lửa đợi muội!!!

Ngay khi thanh âm của Lục Nhi vừa dứt, Tử Vũ liền lẳng lặng ngồi xuống, trong lòng không ngừng suy tính về kẻ vừa tấn công mình. Y là ai? y có dụng ý gì? Khẳng định trường tranh đấu vô hình vừa rồi chỉ là một đòn thăm dò, không sớm thì muộn, y cũng sẽ quay lại, hơn nữa, còn là quay lại để đoạn mạng Tử Vũ.

Đối đầu với một Thánh cấp cấp 7, cứ nghĩ đến điều đó là Tử Vũ lại run lên. Run, không phải vì sợ hãi, mà là vì phấn khích. Hắc, từ nhỏ đến lớn, đã chiến đấu không ít, nhưng lần nguy hiểm nhất cũng chỉ là trong Dạ Chiến năm hắc 9 tuổi. Thực ra mà nói, ngày đó, hắc vẫn chưa hề bước được tới ranh giới sinh tử, đơn giản vì Trình Tường đã tới quá kịp lúc. Thành ra, có thể nói, kinh nghiệm của Tử Vũ đối với sinh tử chiến thực sự là một con số không.

Giờ thì hắc đã có cơ hội. Hơn thế nữa, đối thủ còn là một Thánh cấp cấp 7, trong khi hắc miễn cưỡng lắm cũng mới chỉ đạt tới đỉnh phong của Thánh cấp cấp 2. Cấp 2 và cấp 7, ai da, nếu là bình thường, chỉ e Tử Vũ còn không đáng để đối thủ phẩy tay một cái...

Bất quá, Tử Vũ làm sao có thể coi là người bình thường?

Tinh hà kinh mạch trong nội thể của Tử Vũ cuồng di loạn chuyển, khiến cho hắc gần như đã trở thành một vũ trụ hỗn độn mang hình con người. Với tốc độ này, năng lượng được hấp thụ bởi hắc đen ở Bách Hội huyết cũng tăng lên không ngừng, giúp Tử Vũ nhanh chóng trở lại trạng thái tốt nhất.

Trong trạng thái ấy, hắc tĩnh lặng chờ.

Đã quá một canh giờ kể từ khi Lục Nhi rời đi, xung quanh nơi Tử Vũ đang đứng vẫn tĩnh lặng vô bờ. Không một cơn gió, không một tiếng côn trùng rả rích, kết hợp với bầu trời đã chuyển sang màu đêm đen thẫm, khiến cho vạn vật như đặc quánh lại trong một vẻ thần bí kì đặc. Một sự khởi đầu bình thường ột trận chiến không bình thường.

“Loạt xoạt”

Những tiếng bước chân vang lên một cách đột ngột và kì lạ, hệt như có người lê từng bước trên nền đất rải đầy lá, chậm rãi và đều đặn.

Đến rồi!!

Tử Vũ không hề chậm trễ đến một giây, vừa khi kẻ đó bước vào tầm tấn công của hắc, hắc tức thì bật dậy, Âm Tuyền trên tay vẽ lên không gian một nét đen đặc biệt, nhằm thẳng đối phương chém tới.

Một tiếng huyết sáo vang lên khe khẽ, kẻ tới không hề tỏ ra lo sợ hay bất ngờ, thân thể đang kéo dài trên mặt đất đột nhiên khựng lại, đoạn phóng vút lên không trung như một quả pháo thăng thiên, vừa vọt né khỏi một kiếm của Tử Vũ.

Tử Vũ làm sao lại để hắc kịp trở tay, người chỉ khẽ đảo, Âm Tuyền trong tay không ngờ đã phát lên một tiếng “Bụp!” khe khẽ, tức thì huyền hóa thành một cây hắc cung không có tên. Giương cung, kéo dây, tất cả chỉ diễn ra trong vòng một cái chớp mắt, đoạn Tử Vũ thả tay, dây cung ngân lên một tiếng trong trẻo, đồng thời tán phát ra vạn vạn đạo hắc khí, phóng vút lên không, hướng thẳng về phía đối phương.

- Hảo!!!

Đối phương chừng như bất ngờ vì biến hóa này, thân hình đang lao vút lên đột nhiên khựng lại, tĩnh lập giữa trời, khí thế bá đạo bốc lên cuộn cuộn, hết như một vị thiên tôn cúi đầu nhìn xuống thế nhân.

“Phạch!!”

Người đó bàn tay khẽ vẫy một cái, đem tà áo đang tung bay trong gió hất sang một bên, tức thì tạo thành một cỗ cường kinh mãnh liệt, vô thanh vô tức chấn tan toàn bộ các đạo hắc lưu phát ra từ Âm Tuyền.

- Tiểu bằng hữu, có dám dừng tay cùng ta nói mấy câu hay không?

Tử Vũ cũng không hề có ý định tiếp tục tấn công, nghe thấy câu này liền đứng thẳng lại, Âm Tuyền trong tay tức thì huyền hóa một lần nữa, trở về dạng kiếm lúc đầu.

- Ta thấy thực lực của ngươi không tệ, tương lai chắc chắn sẽ tiến xa. Có điều, nếu như ngươi cứ hỗn tạp với đám Thiên Bang bất tài vô dụng đó, e rằng không sớm thì muộn cũng sẽ gặp phải hậu quả đáng tiếc.

Thanh âm rất ôn hòa, chỉ là kết hợp giữa ngữ điệu khuyên nhủ cùng với vị trí trên cao vọng xuống của người nói, tức thì tạo cho người ta có cảm giác người trên răn đe kẻ dưới, rất chi là khó chịu. Người bình thường đã khó chịu, Tử Vũ thì sao? Trong tâm hần một mảy cũng không động, chỉ nhún mình một cái, đã phóng lên ngang tầm với đối phương, hỏi:

- Ngươi là ai?

Vừa hỏi, hần vừa lặng lẽ quan sát đối phương. Chỉ thấy y là một nam nhân, dáng cao lớn vững chãi, khuôn mặt vuông vắn mang ba phần man dại, trên đầu đội một chiếc mũ nồi kì dị, hai mắt vừa tròn vừa lớn, chừng như không phải mắt nhân loại. Đối nhân với Tử Vũ, y thản nhiên nói:

- Ta ư? Ta họ Tiêu, đơn danh có một chữ Được, trong Nghịch Thiên Hội đứng hàng thứ 6!

Hết Thiên Bang lại đến Nghịch Thiên Hội, chỉ vừa nghe tên đã biết là hai kẻ tử thù, chỉ là Tử Vũ không có hứng thú quan tâm đến mâu thuẫn giữa hai bên, liền lạnh giọng nói:

- Ngươi không nên tấn công ta!

- Ta chỉ là muốn thử thách ngươi một...

Không để Tiêu Được nói hết câu, Tử Vũ đã dùng một thân pháp như ma như mị áp sát hần, Âm Tuyền trong chớp mắt huyền hóa thành một thanh đao, bổ ra một nhát phiến thiên phúc địa, mang theo ám lưu cuồng cuộn, vô thanh vô tức phong tỏa mọi đường tiến thoái của đối thủ.

Tiêu Được hai mắt sát cơ đại thịnh, y sống cũng đã ngót nghét trăm năm, không ngờ lại để một đứa hậu bối đánh lừa, cục tức này quả nhiên không dễ nuốt. Bất quá, đối với một chiêu tất sát của Tử Vũ, y cũng không dám coi thường, vội vàng ngưng tụ toàn thân công lực, một quyền tung ra, mang theo một dải lam sắc quang mang, dĩ cường đối cường, trực tiếp đỡ lấy một đao của đối thủ. Tiêu Được này không ngờ lại là Thánh Cấp Quyền thủ, chỉ là không biết thuộc Đông phương hay Tây phương.

“Bụp!” một tiếng kì dị vang lên, thanh đao trong tay Tử Vũ sau khi chạm vào quyền đầu của Tiêu Được, không ngờ lại một lần nữa huyền hóa, trong chớp mắt trở thành một cây hắc thương nhọn hoắt. Từ thế chém chuyển thành thế đâm, thân hình Tử Vũ cong đi theo một phương vị kì dị, chân lực toàn thân phút chốc tập trung tại đầu mũi thương, khiến cho không gian xung quanh tức thì bị cô đặc lại trong một sát na.

“Rầm!!”

Một âm thanh kinh khiếp vang lên, mũi thương chứa đầy chân lực của Tử Vũ đã đâm thẳng vào người Tiêu Được. Bất quá, y dường như cũng là Thánh cấp cấp 7, dù phán đoán sai lầm vẫn kịp tạo lên một vầng hộ thân cương khí, cản tới một nửa sức sát thương của một thương vừa rồi.

- Mẹ kiếp! Tiểu tử ngươi đúng là thân lừa ưa nặng mà!!!

Dù nói thế nào, nhát đâm vừa rồi cũng khiến gã Thánh cấp Quyền thủ này đau đớn đến cực điểm, đồng thời cũng khiến ý giận dữ đến điên cuồng. Có điều, dựa vào một chiêu vừa rồi, Tử Vũ đã có thể xác định y là một Tây Phương Quyền thủ. Chỉ có Tây Phương Võ giả chức nghiệp Quyền thủ mới có lực phòng hộ

khủng bố đến thế, tiếp một thương toàn lực của hắn mà chùng như chẳng hề mảy may suy chuyển. Nguồn tại

- Thiên Địa Quyền!!!!

Gầm lên một tiếng trời long đất lở, Tiêu Dược tức thì hai tay chập lại, tán phát ra một cỗ quang trụ màu lam nổi lên thiên địa, ánh sáng phát ra rực rỡ cả một góc trời. Đối diện với khí thế cường hoành bá đạo này của y, Tử Vũ làm sao có thể đứng yên chịu trận, tức thì Âm Tuyền vung lên, trở về hình dạng hắc kiếm, lạnh lùng chờ đợi.

Từ khi trận đấu mới bắt đầu, lợi dụng đặc tính của Âm Tuyền, Tử Vũ đã không ngừng chiếm lấy lợi thế, đẩy đối phương vào tình trạng có lực mà không dùng được. Lần này, nếu hắn có thể thành công đỡ lấy một đòn toàn lực của Tiêu Dược, khẳng định có thể kích phát nội khí của y đến cực điểm, phần thắng cũng theo đó mà cao hơn một chút...

- PHÁ!!!!

Tiêu Dược mắt thấy Tử Vũ tĩnh lặng đứng đối diện với mình, tức thì điên cuồng nội hống, một quyền chứa đựng toàn thân công lực nhắm hướng đối thủ tung ra, tuy tốc độ không nhanh, nhưng lại bao hàm kinh khí quý dị, vô thanh vô tức khóa chặt mọi đường tiến thoái của Tử Vũ, đẩy hắn vào thế buộc phải lấy cứng chọi cứng.

Tử Vũ chùng như không hề có ý định né tránh, Âm Tuyền vung thẳng lên trời, mang theo hắc mang đại thịnh, tuy không tỏa ra khí thế cường liệt như một quyền của Tiêu Dược, nhưng lại có thể nhấn chìm thiên địa vào cảnh hôn ám.

- Âm Thiên Đảo Càn Khôn!!!

Vừa khi quyền đầu của Tiêu Dược đến nơi, Tử Vũ cũng không chậm trễ gầm lên một tiếng, tinh hà năng lượng chiếu theo công pháp của Âm Thiên Ma Công, tung ra một chiêu mạnh nhất của tà công nổi tiếng thiên hạ này.

Chỉ thấy hắc mang xung quanh Tử Vũ bỗng chốc lan tỏa, bao bọc lấy cả quyền đầu đã vụt hóa thành khổng lồ của Tiêu Dược, chùng như nhấn chìm cả hai đối thủ vào một màn đêm đen thẫm.

“Ầm ỉ” nhiều tiếng vang lên liên tiếp, không gian xung quanh bức màn đen tối đó hết như bị gãy khúc, năng lượng khổng lồ từ hai đấu thủ cứ liên tục tuôn ra cuộn cuộn, đã ép nát rừng cây bên dưới trở thành bụi phấn. Tiêu Dược dấu sao cũng là Thánh cấp cấp 7, Tử Vũ liều mạng lấy cứng chọi cứng với y, làm sao có được kết quả tốt. Dù hắn đã khéo léo dùng Âm Thiên Đảo Càn Khôn phân tán năng lượng cường đại của y ra xung quanh, cuối cùng vẫn phải thẳng thắn nhận lấy một kích đoạn thạch phân kim của y, tức thì thân thể bị bắn vút đi như lá vàng trước gió.

Hắc khí tan biến, để lại Tiêu Dược tĩnh lập giữa trời, hai mắt kinh ngạc nhìn Tử Vũ sau khi lão đảo vài vòng đã gượng lại được, đang chậm chậm lấy lại độ cao, trở lại thế ngang hàng với y. Nguyên khi một quyền của Tiêu Dược sắp chạm vào thân thể Tử Vũ, Âm Tuyền đã tức thì huyền hóa thành một cái hố đen, thay cho chủ nhân hấp thụ phần lớn lực sát thương, lại thêm thân thể của Tử Vũ vốn là một Cương thi, lực phòng hộ cực cao, mới an toàn vượt qua một chiêu khủng khiếp này.

- Thánh cấp cấp 7, rốt cuộc cũng chỉ có thế...

Sự bình tĩnh cuối cùng của Tiêu Dược, đã theo câu nói này của Tử Vũ mà tan biến. Ngẩng mặt lên trời gầm lên một tiếng, toàn thân Tiêu Dược bỗng chốc biến đổi, chỉ trong nháy mắt đã cao lên không ít, trên khuôn mặt hoang dại xuất hiện một đám lông vằn vện, mái tóc cũng bị xổ tung khỏi chiếc mũ nồi, hết như một chiếc bờm sư tử. Giờ bàn tay lúc này đã đầy những móng vuốt trở thẳng về phía Tử Vũ, y gầm gừ điên dại:

- Mày đã làm một việc không nên...rất không nên!!!

Tiêu Dược nguyên chính là một Thú nhân Sư tộc, sau khi trở lại dạng nguyên thủy, thực lực lập tức tăng lên mấy bậc, thân thể đồng thời tỏa ra một thứ sát khí hoang dã mãnh liệt, hết như muốn ăn tươi nuốt sống Tử Vũ.

Ngược lại với sự điên cuồng của đối phương, Tử Vũ càng lúc càng trở nên lãnh tĩnh lạnh lùng. Hắn biết, cũng chỉ có sự lãnh tĩnh lạnh lùng này, mới giúp hắn đủ tỉnh táo để nhìn ra sơ hở của đối thủ, từ đó mà tìm cách phản công.

Đối đầu với một đầu thủ trên mình quá nhiều cấp, hắn tuyệt đối không thể dùng sức, mà chỉ có thể dùng mưu.

28. Chương 28: Sinh Tử Chi Chiến

Bầu trời đêm vốn tĩnh lặng vô bờ, đột ngột bị phá tan bởi những tiếng “xuy xuy” liên miên bất tận. Đọc truyện tại . Chỉ thấy không gian xung quanh Tiêu Dược chùng như bị méo mó bởi vô vàn những dòng năng lượng đang phong cuồng xoay chuyển, chùng như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

- Tiểu tử!!! Chết đi cho ta!!!!

Tiêu Dược gầm lên một tiếng, thân hình to lớn không ngờ lại nhanh nhẹn vô bờ, trong một chớp mắt đã áp sát Tử Vũ, tung ra một đấm bằng bàn tay lông lá. Nhìn đôi mắt đang vằn lên những tia máu đỏ của y, xem ra, Tử Vũ đã thực sự chọc giận một con hùng sư.

Đối đầu với một đối thủ mà cả về sức mạnh, tốc độ lẫn đẳng cấp đều trên mình nhiều bậc, Tử Vũ không ngờ vẫn bình tĩnh đến lạnh lùng. Đợi khi nắm đấm của Tiêu Dược đến nơi, hắn mới hô khẽ một tiếng, Âm Tuyền trong tay tức thì hóa thành ngàn vạn đạo hắc lưu, bao bọc lấy Tử Vũ, thay hắn đỡ lấy một quyền cường hoành vô bờ này.

“Bụp!!”

Quyền của Tiêu Dược chạm vào lớp hắc lưu của Âm Tuyền, không ngờ lại chỉ vang lên một tiếng bụp khe khẽ, tuy thân hình của Tử Vũ vẫn bị ảnh hưởng mà phải loạng choạng lùi lại, nhưng có thể thấy hắn tịnh không bị thương nặng.

Âm Tuyền, cái thứ vũ khí này tuy quá dị vô cùng, nhưng xét về thực lực, cũng hùng mạnh vô cùng.

Một chiêu không đạt hiệu quả như ý muốn, Tiêu Dược lại gầm lên giận dữ, đoạn thân hình nhòe đi như một cái bóng, hướng về phía Tử Vũ tung ra liên tục mười quyền. Phải nói tốc độ của gã hùng sư này nhanh đến cực tốc, mười quyền, mỗi quyền đều phát ra ở một phương vị khác nhau, đánh cho Tử Vũ hết bay qua bên này lại ngược về bên kia, thật không khác một cái bị thịt cho người ta hành hạ.

Bất quá, mười quyền này, tịnh không đạt được hiệu quả như ý muốn của Tiêu Dược.

- Mẹ kiếp, đây là cái loại vũ khí quái quái gì vậy!!!!???

Tuy vẫn điên cuồng tấn công, trong lòng Tiêu Dược cũng không khỏi kinh hãi nhủ thầm. Mỗi một quyền của hắn, nhìn thì cực mạnh, nhưng lần nào cũng bị đám hắc lưu bao quanh đối phương hấp thụ đến hơn một nửa, sau khi chạm vào hệ thân chân khí của đối phương, đã chẳng còn được bao nhiêu phân lượng. Cứ kéo dài thế này, xem ra dù y có mệt chết, đối thủ vẫn có thể an nhiên vô sự.

Tiêu Dược, đã đạt đến Thánh cấp cấp 7, tuy tính khí nóng nảy, nhưng tuyệt đối không phải thằng ngu.

- HÙNG SƯ THÔN NHẬT!!!!

Thân hình Tiêu Dược đột nhiên khựng lại, ngẩng đầu lên trời gầm vang một tiếng. Tiếng gầm hét như tiếng sấm, khiến tầng không xao động mãnh liệt, thậm chí còn vang ra vài tiếng nổ lùnh bùng. Chỉ nhìn khí thế trước khi ra chiêu của y, Tử Vũ đã biết một chiêu “Hùng sư thôn nhật” này tịnh không thể chỉ trông chờ vào Âm Tuyền là hóa giải được, tức thì hữu thủ nhất huy, mang hắc lưu bao bọc quanh thân chuyển hóa thành dạng tiễn, liên tiếp phóng về phía Tiêu Dược.

“Phập! Phập! Phập!”

Những âm thanh vang lên liên tiếp mỗi khi một mũi hắc tiễn chạm vào thân thể Tiêu Dực, chỉ thấy khoe miệng của y nhếch lên thành một cái cười tàn khốc, còn lại tịnh không có một biểu hiện gì khác. Đúng lúc Tử Vũ định thay đổi đấu pháp, thân hình y đã xoay tròn như một cơn lốc, phách không tung ra một quyền rồi lại một quyền, tạo thành chín đạo quyền ảnh liên miên bất tuyệt phóng về phía đối phương, tốc độ nhanh như tia chớp.

Tử Vũ làm sao có thể phản ứng chậm chạp, Ấm Tuyển lại vung lên, tạo thành một lớp hắc mang dày đặc chắn phía trước ngực, tay kia bắt quyết lầm rầm niệm chú. Nào ngờ, chín đạo quyền ảnh nọ tịnh không phóng tới người hắn, mà khi còn cách hắn một khoảng nhất định, quyền trước nổi quyền sau đột ngột phát nổ, trong một sát na ngắn ngủi hóa thân thành một con hùng sư, nhe nanh múa vuốt chồm lên Tử Vũ.

“Rầm!!!!...phập!!!”

Chỉ nghe một tiếng “rầm” kinh thiên động địa, lớp hắc mang chắn phía trước Tử Vũ sau khi va chạm với con hùng sư đã bị xé nát, thân hình hắn đồng thời cũng lĩnh một trảo, tức thì bị bắn vút về phía sau như một con diều đứt dây. Miệng trào máu tươi, nhưng không ngờ trên môi ử Vũ lại nhếch lên thành một nụ cười.

Là vì hắn đã nghe thấy tiếng “Phập” cuối cùng.

Tiêu Dực một chiêu thành công, còn chưa kịp mừng rỡ, đột nhiên phát hiện không gian quanh mình ba động mãnh liệt. Y tất nhiên không phải thăng ngu, tức thì huy quyền gạt sang một bên, đỡ được một lưỡi dao bén ngọt. Chỉ là, cũng vào giây phút đó, ở bên sườn còn lại của y, hai thanh kiếm đã cùng lúc xuất ra, một thanh khóa tay y lại, một thanh chọc thẳng vào eo, khiến y lần đầu tiên sau bao nhiêu năm lĩnh trọn một lưỡi kiếm.

- Mẹ kiếp!!!

Nén đau, Tiêu Dực gầm lên một tiếng, “Hùng sư đấu khí” gia truyền tức thì bạo phát, ba quyền liên tiếp xuất ra, tặng cho ba kẻ đánh lên mỗi người một chiêu, những tưởng sẽ khiến chúng hồn du địa phủ, nào ngờ chỉ thấy chúng bị hất bay về phía sau, đoạn lại nhanh chóng gượng dậy, vây y vào giữa.

- Cường thi!?!?

Tiêu Dực tức thì nhận ra đối thủ là ba cỗ cường thi, mỗi tên đều phát xuất khí tức tử vong mãnh liệt, thực lực cũng tuyệt đối không yếu. Y cho đến lúc này mới giật mình.

- Để ta xem, rốt cuộc Thánh cấp cấp 7 mạnh đến mức nào...

Tử Vũ lúc này đã gượng lại được, nhìn thấy vết máu đang loang dần trên bộ trường bào của Tiêu Dực, ánh mắt không khỏi lóe lên một tia sát cơ. Vừa nãy, hắn đã chấp nhận thương tổn, cốt ý là để đối thủ lơ lửng, lại dùng ba tên cường thi Thánh cấp cấp 1 thay nhau tấn công, cuối cùng đã đả thương được đối phương.

Tiêu Dực từ trong cơn cuồng nộ tức thì tỉnh lại. Y có thể nóng nảy, nhưng y tuyệt đối không ngu, cuối cùng đã phát hiện ra tình thế bất diệu mình đang gặp phải. Tên nhóc mà y khinh thường không ngờ lại là Ma vũ song tu, hơn nữa, đường ma pháp hắn luyện, còn là Tử linh ma pháp...mà khoan đã...

- Người...Trình Tường...người là gì của Trình Tường!?!?

Có thể cùng một lúc triệu ra ba Cường thi Thánh cấp, phi Tử Vong ma pháp của lão già biến thái đó, tịnh không còn bất cứ phương cách nào khác...Trình Tường, cái quỷ gì vậy chứ, tên nhóc này tại sao lại là đồ đệ của Trình Tường cho được?

Tử Vũ căn bản không cần phải trả lời, áo choàng hất lên một cái, đã vô thanh vô tức chìm sâu vào màn đêm đen thẫm. Thánh cấp cấp 7, thực lực thì đúng là mạnh thật, nhưng để xem có thể duy trì được bao lâu!!!

Theo sự biến mất của Tử Vũ, trên không trung liền xuất hiện vô vàn hố đen. Những hố đen ấy, ngay tức thì, liên tục phát ra vô vàn những tiếng “lạch cạch”, vô hình chung tạo nên một không khí khẩn trương đến tột độ, khiến bất cứ ai cũng phải cảm thấy lo lắng.

Chính là tiếng của một đội quân sắp ra trận...

“Xuy! Xuy! Xuy!!!” Text được lấy tại

Những tiếng rít gió vang lên liên tiếp, kéo theo hàng trăm mũi tên nhăm thẳng về phía Tiêu Dực. Một Thánh cấp cấp 7 như y tất nhiên không coi những mũi tên này vào đâu, nhưng số lượng tên bay đến quá nhiều, mỗi một mũi lại chứa đầy chân lực, khiến y cũng không dám ngạnh tiếp, vội vàng chuyển thân lao vút lên không.

Tiêu Dực vừa mới bay lên, một đám cương thi kiếm giả tức thì cũng nhảy ra từ vài hố đen, lao vút theo hắn. Chẳng mấy chốc, trên không trung đã xuất hiện đến cả nghìn Cương thi, mỗi một tên đều có thực lực cỡ cao cấp cao thủ, ngoài ra còn có 3 tên Thánh cấp cấp 1 lúc đầu, lao vào vây công Tiêu Dực.

Đối với một Thánh cấp cấp 7 như Tiêu Dực mà nói, vài nghìn tên Cao cấp cao thủ thực chẳng đáng cho hắn phải hao tâm tổn sức. Bất quá, đây lại không phải cao cấp cao thủ bình thường, mà tất cả đều là Cương thi, không những cơ thể cường hãn hơn người bình thường nhiều lần, còn tuyệt đối không sợ chết, cứ thế lẫn xả vào y, dù có bị tan xương nát thịt cũng quyết phải để lại trên người y một chút vết tích. Thêm vào đó, dường như cứ mỗi lần Tiêu Dực giết chết một tên, từ trong đám hố đen bên dưới lại nhảy ra một tên khác, cứ như thế vô cùng vô tận, thật khiến y rầu muốn chết, mà trong nhất thời cũng không biết phải đối phó ra sao.

Đám cương thi này, tất nhiên là tài sản mà Trình Tường sau gần hai trăm năm sưu tầm, để lại cho ái đồ. Phải nói phương pháp chế tạo cương thi của lão quái vật này cũng vô cùng đặc biệt, khiến cho thân thể của mỗi một cương thi sau khi qua tay lão đều trở nên cứng rắn hơn sắt thép, nếu không đã không thể khiến Tiêu Dực vất vả đến vậy.

Tử Vũ sử dụng ẩn thân thuật đến mức tận thiện tận mỹ, đứng giữa hai cái hố đen, tinh hà năng lượng toàn thân chuyển vận đến cùng cực, hỗ trợ cho tinh thần lực điều khiển hơn ngàn tên cương thi phối hợp tấn công, đã để lại trên người Tiêu Dực không ít vết tích. Phải nói triệu ra một ngàn tên cương thi thế này, đã là hết sức của hắn vào thời điểm hiện tại. Bởi lẽ mỗi một tên cương thi được triệu ra, không chỉ hao tổn ma lực, tinh thần lực, còn chiếm cả một phần linh hồn của người hiệu triệu, nếu như triệu ra quá mức, sẽ khiến linh hồn bị xung phá, nhẹ thì cảnh giới bị giảm xuống, nặng thì tan rã linh hồn. Cũng bởi thế, chỉ khi một tên cương thi bị giết, Tử Vũ mới có thể bổ xung bằng một tên khác, nếu không hắn đã gọi ra toàn bộ số cương thi mà hắn đang có, đem Tiêu Dực ra băm thành một mớ thịt vụn.

Toàn bộ? Đùa gì chứ, đến Trình Tường là Thánh cấp cấp 10, cũng không có khả năng cùng lúc triệu ra tới vài triệu cao cấp cao thủ trở lên...

“Phập!!”

Sau khi đập nát ba tên cương thi trước mặt, Tiêu Dực không ngờ đã lộ ra sơ hở, để một tên cương thi sát thủ chớp lấy thời cơ tặng y thêm một vết thương vào vai. Gầm lên một tiếng điên cuồng, y tức thì đập nát tên ấy bằng tay kia, chỉ là vết thương thì không thể theo đó mà lành lại được.

Tiêu Dực chính thức đang bị vây khốn. Mẹ kiếp, cái đám cương thi chết bầm này, làm sao lại dai dẳng đến vậy, đông đúc đến vậy, khiến y đã giết đến mỏi tay vẫn chưa có dấu hiệu giảm xuống. Ai da, y tất nhiên biết đối đầu với cái loại Ma pháp sư này thì phiền phức đến thế nào, nếu không tìm ra được bản thể của đối thủ, thì trừ phi y đủ công lực giết hết đám cương thi của đối phương, còn tịnh không có cách khiến đối phương dừng lại. Nhưng, tìm được bản thể của đối phương, nói thì dễ dàng, làm mới là chuyện khó, này giờ linh thức của y đã quét qua quét lại cả trăm dặm quanh đây tới vài chục lần, vậy mà một chút khí tức của tên tiểu tử đó cũng không tìm thấy, thật khiến y tức đến phát điên mà...

Tiêu Dực trong lúc nóng giận, cuối cùng đã không kìm chế được nữa, tức thì lại gầm lên một tiếng vang trời, tay quyền vung loạn, đẩy đám cương thi đang bắt kẻ sống chết lao tới mình ra xa. Thế rồi, y chấp hai tay lại, đôi mắt sư tử lập tức phát xuất một thứ khí thể kinh người, năng lượng trong không gian tức thì cuộn cuộn đổ vào tay y, dần dần hình thành một quả cầu lực sắc cứ không ngừng lớn lên.

Tử Vũ dường như chỉ chờ có thế, liền phát tay một cái giải trừ khỏi lớp ẩn thân, đoạn dùng cực tốc thân pháp lao vút tới đối phương, Âm Tuyền trong tay vốn lúc nào cũng tỏa ra hắc khí điên cuồng, đột nhiên trở nên tĩnh lặng, bao nhiêu năng lượng đều thu cả vào trong thân kiếm...

Tiêu Dực vốn dĩ không dễ lộ ra sơ hở, chỉ là trong một chiêu y sắp xuất ra, sự tập trung đã hoàn toàn để lên đám cương thi đang vây lấy mình, làm sao ngờ được Tử Vũ lại đột ngột xuất hiện. Y không ngờ được,

nhưng phản ứng cũng không chậm, quả cầu năng lượng trong tay vốn chưa lớn tới cực điểm, đã phong cuồng phóng ra, chỉ mong cản được nhất kiếm của đối phương.

Tử Vũ làm sao lại để y thành công, đây là cơ hội hãn đã chờ từ đầu trận đấu đến giờ, một kiếm này mang theo năng lượng toàn thân, thông qua Âm Tuyển hoàn toàn có thể phân thiên bố địa, đã dễ dàng cắt nát một đòn vọt vát của Tiêu Dực, trực tiếp chém vào người y.

Nói thì chậm, diễn ra lại cực nhanh, chỉ thấy kể từ khi Tiêu Dực gầm lên một tiếng, đến khi Tử Vũ lao tới, hắc mang lóe lên, quả cầu lục sắc của y tiêu thất, cùng lắm cũng chỉ hai giây đồng hồ. Tiêu Dực tất nhiên biết một chiêu của Tử Vũ làm sao có thể phá giải dễ dàng, quả cầu lục sắc tung ra chỉ để tranh thủ thêm ít thời gian, khi lưỡi kiếm của đối phương bổ đến thân y, cũng là lúc hộ thân đầu khí của y được giương lên, thẳng thắn va chạm với nhất kích tất sát của Tử Vũ.

“Ầm!!!”

Một thanh âm kinh khiếp vang lên, lần đầu tiên kể từ khi trận đấu bắt đầu, thân hình Tiêu Dực bị văng đi như một con diều đứt dây, sau mấy hồi loạng choạng, mới có thể miễn cưỡng hạ xuống mặt đất. Lúc này, chỉ thấy toàn thân y be bét máu, trên vai trái đã hằn sâu một vết kiếm chém, thậm chí còn nhìn thấy cả xương, thảm hại vô cùng.

Đứng trên cao, Tử Vũ ngạo nghễ nhìn hãn, tinh hà kinh mạch trong cơ thể vận chuyển không ngừng, cố gắng hấp thụ lại số năng lượng đã mất. Phải nói một chiêu khi này đã thắng quá hiểm, nếu chậm hơn một giây, chỉ e kết quả thu được cùng lắm là một vết xước nhẹ trên vai đối phương.

“Ầ uôm!!!”

Thân hình tàn tạ, nhưng Tiêu Dực làm sao nuốt được cục tức này, liền ép năng lượng trong cơ thể cường hành chuyển vận, thân hình lao vút lên không, tung ra một quyền đoạn thạch phân kim.

Tử Vũ từ đầu đã biết trận đấu làm sao có thể dễ dàng kết thúc như thế, khi thấy Tiêu Dực gầm lên một tiếng, đã vận khởi toàn bộ sức mạnh còn sót lại, Âm Tuyển huyền hóa thành một cái hộ thủ quyền sáo, nhắm thẳng vào bàn tay của đối thủ tung ra một quyền.

Bầu trời đang lặng im đột ngột bùng phát hàng loạt những tiếng nổ lớn, không gian dường như bị xé rách bởi vô số những tia năng lượng phát ra từ nơi va chạm của hai đối thủ. Tử Vũ từ khi chạm vào quyền của Tiêu Dực, đã thấy một cỗ cường lực mạnh mẽ vô bì ào ào tràn vào thân thể, khiến cho tinh hà kinh mạch trong hãn dường như cũng muốn nát vụn. Những cơn đau kinh khiếp cứ thế xông lên tận óc Tử Vũ, khiến linh hồn hãn dường như cũng muốn bị phân đoạn, trở nên mong manh yếu ớt vô cùng...

Đúng lúc hãn không thể chịu đựng được nữa, tưởng rằng mạng mình đến đây là hết, không ngờ cỗ năng lượng đó cũng từ từ giảm xuống rồi tiêu thất, đoạn thấy thân thể mình văng về phía sau, mơ mơ màng màng như muốn ngất đi...

Tử Vũ biết, trận này cuối cùng hãn cũng qua rồi.

29. Chương 29: Xuân Vọng

Màn đêm, sau khi bị trận chiến điên cuồng của hai cao thủ thánh cấp phá tan, chỉ chờ khi hai người ngừng tay, đã tức thì ra sức may vá, trả lại cho không gian sự tĩnh lặng vốn có của nó. Có điều, hậu quả của cuộc chiến để lại trên mặt đất, thì không hề dễ dàng khắc phục như vậy.

Cả một rừng cây bị ép nát vụn, mặt đất thì nứt nẻ như thể vừa trải qua một cơn địa chấn, khắp nơi rải đầy những thi thể cương thi nằm la liệt do mất đi người điều khiển...đó, là những thiệt hại mà mất thường có thể nhìn thấy ngay được sau khi trận chiến kết thúc.

Kết thúc thật rồi sao?

Tử Vũ tĩnh lặng, Tiêu Dực cũng tĩnh lặng, cả hai gần như đã trở thành hai pho tượng bất động, chỉ giương mắt nhìn nhau, thậm chí còn không phát ra cả một hơi thở mong manh...

Tiêu Dực lúc này hai mắt đã ảm đạm hơn trước rất nhiều, khí thế bá đạo nuốt gọn thiên hạ dường như bị vết thương làm cho yếu ớt hẳn đi. Bất quá, hùng sư thì vẫn là hùng sư, dù toàn thân đầm máu, vai trái có một vết thương sâu tới tận xương, y vẫn có thể hiên ngang đứng vững, mặt đối mặt cùng gã hậu bối thua y cả trăm tuổi.

Tử Vũ, tình trạng cũng không khá hơn là bao, sau một đòn phản kích cuối cùng của Tiêu Dực, cái áo khoác bên ngoài đã nát vụn, lộ ra thân hình mảnh khảnh cùng khuôn mặt lãnh tuấn cô ngạo, nhưng là sự cô ngạo được tô điểm bởi máu. Máu ở khắp nơi, không chỉ trào ra từ thất khiếu, mà còn từ những mạch máu hiện đang nổi lên chằng chịt khắp cơ thể, khiến hắc thực sự đã trở thành một huyết nhân. Chỉ là, cặp mắt của huyết nhân đó vẫn rất sáng và lạnh lẽo, không hề khoan nhượng nhìn thẳng vào đối thủ...

Tình trạng này sẽ cứ kéo dài như vậy, nếu những tiếng “xuy xuy” kì quái không đột ngột vang lên. Từ tay Tử Vũ, Âm Tuyền trong hình dạng một chiếc hộ thủ quyền sáo, đang không ngừng tán phát ra những đạo hắc lưu mang đầy sát khí khủng bố. Chỉ trong chớp mắt, những đạo hắc lưu ấy đã huyền hóa thành một con hùng sư màu đen, hết như một chiêu “Hùng sư thôn nhật” khi này Tiêu Dực sử ra. Cái thứ vũ khí quái dị này, không ngờ còn biết học lóm võ công của đối thủ.

Ngay khi con hắc sư định chồm lên cắn xé Tiêu Dực, hai cái bóng đen đột ngột nháng lên, đoạn xuất hiện ngay bên cạnh y, cùng lúc phóng ra bốn tia sáng đỏ thẫm chiếu vào Âm Tuyền, khiến nó buộc lòng phải khựng lại. Tử Vũ vừa nhìn đã nhận ra ngay, hai cái bóng đó chính là hai con Huyết Dạ Ma Thú hắc đã gặp mấy ngày trước...

- Nhãi ranh, cứ chờ đấy, hận này Tiêu mỗ nhất định sẽ trả!!!

Tiêu Dực dụng tàn lực thốt ra một câu, rồi đổ gục vào tay con ma thú nhỏ hơn. Liếc nhìn Tử Vũ bằng những con mắt kì dị, con ma thú nọ đột ngột gầm lên một tiếng, đoạn nhanh nhẹn cùng đồng bọn phóng vút lên không, trong chớp mắt đã biến mất vào màn đêm sâu thẳm.

Tử Vũ lúc đó, căn bản là không còn sức để ngăn cản bọn chúng.

- Ai da, biến thái, đúng là thực sự biến thái...

Một tiếng lẩm bẩm vang lên trong cánh rừng sâu thẳm, rồi một bóng đen lao vút về phía Tử Vũ, ôm lấy thân thể vốn đã chỉ có thể tri tri bằng ý chí của hắc, đoạn nhanh nhẹn phóng đi như bay về phía Quyển Long thành. Trước khi hai mắt Tử Vũ nhắm lại, hắc vẫn có thể nhận ra khuôn mặt của Lục Nhi.

Lục Nhi, xem ra nàng ta cũng rất biết chọn thời điểm để xuất hiện.

Trải qua không biết bao nhiêu ngày, Tử Vũ cuối cùng cũng có thể mơ màng mở mắt ra, trong óc nhất thời trống rỗng, chưa thể xác định được những chuyện từng xảy ra. Ai da, một quyền cuối cùng của cái gã khôn kiếp đó, không ngờ lại chút nữa có thể tiến hắc về với Trình Tường...

Đang định nhੌm người dậy, Tử Vũ chợt ngửi thấy một mùi u hương quyến rũ mê người phảng phất đâu đây, khiến hắc vừa tỉnh đã lại thấy say, phát hiện ra Lục Nhi đích thị đang gối đầu lên ngực mình ngủ ngon lành.

Nguyên nàng ta đang ngồi trên một chiếc ghế đặt ngay cạnh giường Tử Vũ, có lẽ do mệt mỏi vì phải chăm sóc hắc nên đã gục xuống, hiện tại đang thiếp đi trong cơn mộng mị...

Tình cảnh này thực sự khiến Tử Vũ khó xử, trừ Nhã Dạ ra, hắc còn chưa tiếp cận bất cứ nữ nhân nào gần đến mức này, sau một hồi lúng túng, cuối cùng đành nằm xuống trở lại, cũng không thể ngủ được nữa, chỉ biết nằm im đợi Lục Nhi tỉnh lại.

Nằm im bất động, nhưng mùi u hương thanh nhã từ Lục Nhi vẫn không ngừng truyền lên, khiến tâm hồn Tử Vũ bỗng chốc xao động. Ngay trước khi hắc có thể cảm thấy kì quái vì sự xao động ấy, thân thể nhu nhuyễn đang nằm đó chợt cựa mình khe khẽ, đoạn giật mình tỉnh dậy, để lộ ra một khuôn mặt thoáng hồng.

Lục Nhi, nàng ta dù không thực sự xinh đẹp, nhưng mỗi khi khuôn mặt hồng lên, lại đặc biệt yêu kiều hấp dẫn. Tử Vũ, trong một giây phút không kiềm lòng được, đột ngột giơ tay lên vuốt khẽ má nàng một cái,

đoạn chuyển tay xuống vòng eo nhu nhuyễn ấy, kéo nàng nằm đè lên người hắn.

Tử Vũ như một người say, trong cơn mơ màng, đôi môi đã chủ động tìm lấy bờ môi căng mọng của Lục Nhi, đặt lên đó một nụ hôn sâu thắm. Nụ hôn này, rất khác so với nụ hôn của hắn và Nhã Dạ ngày trước, không ôn nhu như thế, dịu dàng như thế, mà có một cái gì đó nồng nhiệt hơn, cháy bỏng hơn, hết như một sự khát khao.

Lục Nhi chừng như không hề ngỡ ngàng, sau phút thụ động ban đầu, hàm răng ngà ngọc đã tự động tách ra, chiếc lưỡi dính hương nhẹ nhàng trượt qua như một con rắn nhỏ, chủ động mời gọi Tử Vũ tiến sâu hơn trong công cuộc chinh phục.

Dù khuôn mặt Lục Nhi không thực sự xinh đẹp, nhưng thân thể nàng ta đích thực phong mãn hơn người, lại thập phần dụ hoặc. Thân thể đó, chính là đang dán sát lên bộ ngực đang nóng bừng bừng của Tử Vũ, khiến hắn không thể tự chủ, hai tay phong cuồng loạn chuyển, từng chút từng chút một tận tình khám phá những vùng bí hiểm mà lần đầu tiên hắn được biết tới.

Những cái vuốt ve khe khẽ, những nụ hôn khát khao cuồng nhiệt, cứ thế thôi thúc hai thân hình nóng bỏng tiến sâu, tiến sâu hơn nữa, vượt qua mọi ranh giới, chạm tới nơi bí ẩn thâm sâu nhất, mang lại cho người ta niềm hạnh phúc nguyên thủy nhất, khiến cho những tiếng thở gấp, bỗng chốc bùng cháy thành một chuỗi rên rỉ đầy nhục cảm.

Căn phòng nhỏ bập bùng trong ánh nến, mờ mờ ảo ảo hiện lên hai thân hình đang cuồng nhiệt quện vào nhau, hòa lẫn với những âm thanh vừa dề mê dịu ngọt, vừa cháy bỏng khát khao, tạo thành một khung cảnh đầy đủ thanh sắc, cực lực dụ nhân...

Khung cảnh ấy đột ngột bị phá vỡ bởi một thanh âm vừa kích thích vừa say đắm, hai thân hình cũng đồng thời ngưng chuyển động, trả lại cho căn phòng một vẻ tĩnh lặng đầy xuân sắc.

Hai tay chống xuống hai bên vai của Lục Nhi, Tử Vũ nhìn sâu vào khuôn mặt đang hồng lựng lên của nàng, nhận thấy trong ánh mắt của nàng có một vẻ gì đó vừa dịu dàng, lại tựa như hoảng hốt, khiến hắn chỉ đành chằm chằm lắc đầu.

- Nàng lẽ ra không nên làm vậy!!

Vẫn là thanh âm lạnh lẽo thường ngày, nhưng trong giọng nói của Tử Vũ lúc này, lại dường như được pha thêm một chút nhu hòa, khiến Lục Nhi nhất thời chấn động. Trầm ngâm giây lát, đôi môi Lục Nhi đột ngột nở ra một cười dụ hoặc, cánh tay vô lực đưa lên, vuốt ve một lọn tóc của Tử Vũ đang rủ xuống mặt nàng.

- Huynh có giết muội không?

- Nếu ta phải giết ai đó, thì cũng không phải là nàng...

Tử Vũ thở nhẹ một hơi, đoạn nằm xuống bên cạnh Lục Nhi, nhẹ nhàng vuốt bờ vai nõn nà của nàng ta, trong lòng âm thầm tính toán. đọc truyện tại . Hắn vốn chẳng bao giờ hối hận về những việc mình đã làm, nhưng dầu gì thì gì, dám lừa hắn vào bẫy, hắn quyết không thể bỏ qua...

- Huynh có đuổi muội đi không?

Lục Nhi xoay lại, ôm lấy bộ ngực rắn chắc của Tử Vũ, cánh tay nhu nhuyễn dường như muốn bám chặt lấy hắn, như thể coi hắn là một điểm tựa, giúp nàng không bị trôi đi.

- Ngủ đi!

Tử Vũ nói khẽ, đoạn nhắm mắt lại, trong thoáng chốc đã rơi vào trạng thái tĩnh tâm. Lần này, hắn đã triệt để mắc vào bẫy của kẻ khác, hiện tại vẫn chưa có gì bất lợi, nhưng sau này khẳng định không dễ dàng như vậy. Bất quá, cái bẫy này cũng quá hoàn hảo đi, khiến hắn hầu như không còn cơ hội để thoát ra kể từ khi gặp Lục Nhi, đến cuối cùng đã mắc phải một sai lầm không đáng có.

Trong lúc Tử Vũ liên miên suy nghĩ, Lục Nhi không ngờ lại rất nghe lời, ôn nhu nằm trong vòng tay hắn mà ngủ, một giấc ngủ thật sự an lành. Lục Nhi, rốt cuộc nàng ta là quân cờ hay người chơi cờ? Câu trả lời, đến lúc này Tử Vũ cũng không dám chắc. Bất quá, dù là gì đi nữa, thì người con gái này cũng đã đặt một chân vào cuộc đời hắn, và hắn, chắc chắn sẽ không để cho nàng rút chân ra.

Mắc bẫy thì sao chứ? Muốn hấn phục từng ư? Trừ phi Trình Tường đội mồ sống dậy...

Còn đang suy tính, một cảm giác khác lạ đột nhiên lại dâng lên, khiến trong lòng hấn một lần nữa lại nổi lên ham muốn. Khốn kiếp thật, cái thứ xuân dục này, làm sao lại mạnh đến thế chứ, khiến cả hấn cũng không thể khống chế bản thân...

Bàn tay Tử Vũ vốn đang lặng yên, tức thì lại chuyển động, làm Lục Nhi đang yên yên ỗn ỗn chìm vào giấc ngủ cũng phải bừng tỉnh, nở ra một nụ cười vừa ngượng ngùng, vừa quyến rũ, rồi cũng nhanh chóng hòa nhịp cùng hấn.

Tử Vũ nhòm người dậy, đặt lên môi nàng một nụ hôn, đoạn thì thào khe khẽ:

- Giải trừ dị dung đi, để ta xem thử rốt cuộc vì sao nàng phải che dấu chân diện!

Lục Nhi chừng như không ngờ Tử Vũ lại đột ngột nói ra những lời này, liền lộ xuất một dáng vẻ thập phần ngượng ngùng, rồi nói lí nhí vào tai hấn:

- Để lần sau đi, có được không?

Tử Vũ chỉ khẽ nhếch đôi môi, đoạn trả lời nàng bằng một nụ hôn sâu thắm...

- Công tử, bao giờ chúng ta xuất phát!?

Tử Vũ theo một thói quen nhất định, trưa hôm sau lại dẫn Lục Nhi đến Hưng Long khách điểm, vẫn chọn đúng cái bàn đó ở tầng hai, gọi ra mấy món ăn cũ, chỉ thay vò Quyển Long Hắc Tửu bằng một ấm Lục Hương trà.

- Chiều nay!

Tử Vũ đáp gọn, rồi khép hai mắt lại, thản nhiên phớt lờ những con mắt hiếu kì của đám đông thực khách đang hướng về phía mình. Nguyên sau trận đấu với Tiêu Dục, hấn đã bất tỉnh liền bảy ngày, làm Lục Nhi phải mang hấn tới một khách sạn nhỏ tại Quyển Long thành để chăm sóc, cũng không có thời gian mua áo choàng mới, hiện đang để lộ ra dung mạo lãnh tuấn cô ngạo, khiến người khác vừa nhìn vào đã có một ấn tượng khó phai.

Lướt mắt qua mấy vị cô nương trẻ tuổi đang len lén nhìn Tử Vũ, Lục Nhi khẽ cười lên một tiếng, đoạn quay qua nói nhỏ:

- Công tử, xem ra huynh đích thực phải thường xuyên mặc áo choàng!

Chỉ là lúc này Tử Vũ đã không để ý đến nàng nữa, khuôn mặt lãnh tuấn dường như đang chìm vào một miền kí ức xa xăm, khóe môi không ngờ lại nhếch lên thành một nụ cười.

- Tử Vũ đại ca, Lục Nhi tỉ tỉ, thì ra đúng thực là hai người!!!

Một bóng lục y đột ngột xuất hiện nơi tầng hai Hưng Long khách điểm, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt dễ thương, chính là Thi Cẩm mà chục ngày trước còn trong tình trạng tàn phế. Nhìn nàng bây giờ, mới biết y thuật của Lục Nhi quả nhiên không tầm thường, lại có thể khiến một cô gái từng bị cắt đứt gân tay gân chân trở lại vẻ hoạt bát như người bình thường.

- Thi Cẩm, ta còn tưởng muội vẫn đang ở Lạc Bình thành chứ, làm sao lại xuất hiện ở đây vậy?

Tử Vũ tất nhiên không để lên tiếng nói chuyện, chỉ gật đầu một cái, còn lại đều để cho Lục Nhi ứng phó.

- Đây là nhà muội mà. Hôm đó sau khi tỉ đi, Nhã Trân tỉ tỉ cũng lên đường tới Đạo viện dự thịnh hội võ lâm cái gì đó, còn Tuấn ca thấy muội nóng lòng trở về nhà, nên đã đưa muội về...

Thi Cẩm nói đến đây, không chỉ Lục Nhi ngạc nhiên, đến Tử Vũ cũng phải mở mắt ra như thể không tin. Đường Kiệt Tuấn, cái gã e lệ nhút nhát đó, có thể chủ động đề nghị đưa một cô gái về nhà, thực sự là một chuyện động trời nha...

- Ai da, đến với tỉ hấn cũng chưa từng dám bạo gan đến vậy, xem ra Tuấn ca của muội có ý đồ không tốt rồi nha... mới nhất ở

Lời trêu đùa của Lục Nhi tức thì khiến Thi Cầm đỏ mặt, chỉ khe liếc khuôn mặt lãnh tuấn của Tử Vũ một cái, trong lòng chừng như rung động, đoạn nói nhẹ:

- Tỉ đường trêu muối mà. Phải rồi, ầm Lục Hương trà này là do tiểu nhị pha, không có ngon đâu, để muối xuống dưới pha cho hai người một ấm khác, chờ muối chút nha!

Nói đoạn nàng nhanh nhẹn quay đi như thể sợ Lục Nhi tiếp tục trêu chọc, bộ dạng hoạt bát đáng yêu vô cùng. Nhìn nàng, rồi lại quay qua Tử Vũ, thấy hắn đã trở về bộ dạng hờ hững vốn có, Lục Nhi không ngờ lại nhoẻn cười kì lạ, rồi cũng tĩnh lặng nhắm mắt, không nói thêm gì nữa.

Con người Tử Vũ, nàng đã bắt đầu hiểu được một chút, vốn hắn không phải kiêu lời, chỉ là một người ưa thích sự yên bình mà thôi.

30. Chương 30: Phụng Vũ

Quyện Long thành đích thực là thành thị phồn hoa đô hội nhất Vô Tận giới, bất kể vào thời gian nào trong ngày, lượng người đi lại trên đại nhai của nó đều gấp hai, ba lần những thành thị khác, tạo cho nó một vẻ tấp nập, khẩn trương đặc biệt. Ngồi trên tầng hai của Hưng Long khách điểm, đôi mắt của Tử Vũ chính là đang dõi theo dòng người đông đúc đó, đây vốn chỉ là một cái nhìn thơ ơ không chút dụng tâm, nhưng cặp mắt tím đột ngột lóe lên một tia kì dị, đoạn quay sang nói với Lục Nhi:

- Ở đây đợi ta, khi ta quay lại, chúng ta lập tức xuất phát!

Nói vừa dứt câu, thân hình Tử Vũ đã nhòe đi như một chiếc bóng, trong chớp mắt đã biến mất không còn dấu tích. Lục Nhi căn bản không kịp phản ứng, cặp mắt chỉ khe cau lại, đoạn đôi môi mấp máy như thể thì thầm với một ai đó...

Không gian xung quanh nàng ta tức thì xuất hiện một trận ba động.

- Là người à!?

Ngõ nhỏ, bẩn thỉu và tĩnh lặng, nằm trong một góc khuất ngay cạnh đại nhai Quyện Long thành. Giọng nói vừa rồi chính là phát ra từ nơi tăm tối nhất của cái ngõ đó.

- Là ta!

Tử Vũ chậm rãi bước vào cái góc tăm tối đó, cặp mắt tím ánh lên một tia kì lạ khi nhận ra vết thương của Lộ Khiêm còn nghiêm trọng hơn những gì hắn nghĩ. đọc truyện tại . Gã sát thủ đó, hiện tại toàn thân đầm máu, với những vết thương dọc ngang thân thể, cánh tay trái thậm chí chỉ còn dính với đôi vai hẹp bằng một chút thịt. Tuy vậy, trên khuôn mặt y, một vẻ gì đó mãn nguyện vẫn đang tồn tại.

- Ta còn chưa chết đâu!

- Người sẽ chết, trong khoảng 2 canh giờ nữa, nếu ta không có ở đây...

Tử Vũ thản nhiên nói, đoạn chậm chậm bước lại gần gã sát thủ mà hắn đã thu nhận một tháng trước, cẩn thận quan sát từng vết thương trên thân thể y. Sát thủ đúng là sát thủ, vài chục vết thương, nhưng không có vết nào phạm vào điểm yếu hại, duy chỉ có vết chém quá sâu nơi vai trái là nghiêm trọng nhất, sẽ khiến y chết vì mất máu. Tử Vũ có thể tin chắc, với mỗi vết thương ở đây, là một mạng của kẻ thù đã đổ xuống, và vết thương nặng nhất, chắc chắn là thứ khiến Lộ Khiêm hải lòng.

- Người muốn chết chưa?

- Chết!? Hiện tại chết cũng không sao, nhưng còn sớm quá. Này, cứu ta đi, rồi cái mạng này sẽ thuộc về người.

- Người vốn dĩ là tài sản của ta!

Tử Vũ thản nhiên nói, bàn tay phải giơ lên, lăm rằm niệm chú, tạo ra một đám khí màu tím huyền hoặc không ngừng tuôn chảy về phía Lộ Khiêm, giúp các vết thương của hắn lập tức được cầm máu.

- Người có muốn ta cải tạo cánh tay này một chút không?

Bằng một nhát chém gọn ghẽ, Tử Vũ cắt rời cánh tay vốn chỉ còn treo lủng lẳng trên cơ thể Lộ Khiêm một cách không thương tiếc. Khuôn mặt nhăn nhúm vì đau, nhưng gã sát thủ này tịnh không hề thốt ra nửa tiếng rên. Thở ra một hơi, y gần giọng:

- Người nổi lại cho ta được sao?

- Người có thấy con Cương thi nào không lành lặn chưa?

- Đừng so sánh ta với mấy thứ phế vật đó!

- Phế vật!? Để ta nói cho người biết, người đang nói chuyện với một trong số chúng...

Còn chưa dứt câu, thân thể Tử Vũ đã nháng lên, bằng một thân pháp cực tốc phóng ngược về phía sau, Âm Tuyền trong dạng kiếm tức thì ghim chặt vào một bức tường bản thủ đầy rêu và nấm mốc.

- Phát hiện ra Phan Nhất sao, con người? Truyện được tại

Cái bóng đen trên bức tường bản thủ đột nhiên xuất hiện ba đốm sáng tựa như hai con mắt và một cái miệng. Nói xong một câu, cái bóng đó tức thì hết như một dòng nước, chảy dài xuống mặt đường, trượt qua hai chân Tử Vũ và lao vút về phía Lộ Khiêm vốn đang không còn nửa phân sức lực để phản kháng.

Cái bóng lao đi đã nhanh, Tử Vũ cũng không hề chậm chạp, Âm Tuyền tức thì cắm phập xuống đất, ghim vào một phần “thân thể” của cái bóng đó. Chừng như một nhát đâm đó không hề ảnh hưởng tới nó, Phan Nhất vẫn lao vút đi, trên thân mọc ra một đoạn bóng đen khác, tựa như cánh tay với đầy vuốt nhọn, điên cuồng bổ tới Lộ Khiêm.

“Bụp!”

Mọi sự diễn ra sau đó chỉ thoáng qua trong một tích tắc. Chỉ thấy hắc khí trên thân Âm Tuyền đại thịnh, đoạn hết như một cái miệng tham lam, hút hết thân thể Phan Nhất vào bên trong nó, khiến cái bóng đó thậm chí một tiếng hét cũng không phát ra được, vô thanh vô tức biến mất khỏi cõi đời.

- Phan tộc, người gặp rắc rối to rồi!

Lộ Khiêm chừng như không để ý đến việc chỉ một phút trước hắn đã sắp mất mạng, khóe miệng nhợt nhạt nhếch lên thành một nụ cười lạnh ngắt.

- Phan tộc ư? Tối càng nhiều càng tốt, Âm Tuyền đối với chúng chừng như rất “khoái khẩu”...

Tử Vũ cũng chẳng để ý, chỉ trực tiếp tiến lại gần y, nhặt cánh tay trái của y lên, lật qua lật lại nó như xem một món hàng, đoạn nói:

- Người thích nó thành ra thế nào đây?

Lộ Khiêm liền gượng đứng dậy, đoạn nói:

- Người nên biết, gã Phan tộc đó không phải đến tìm ta...

- Hắn là theo dõi ta mà đến, chỉ là không ngờ cái loại quái vật đó cũng biết xảo trá, lại định gạt ta để chạy trốn.

- Biết vậy thì tốt, nên ta chỉ nợ người một mạng, chứ không phải hai mạng!

Tử Vũ nhìn y, ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, đoạn lắc đầu khe khẽ, đôi môi nhếch lên thành một nụ cười tàn khốc.

- Người không nợ ta mạng nào cả. Người, là tài sản của ta!

Nói rồi phẩy tay một cái, khiến Lộ Khiêm vốn vừa mới gượng dậy, lại nặng nề đổ xuống. Tử Vũ cũng không để ý đến y, chỉ khẽ lăm rằm niệm chú triệu ra một cái hố đen, đoạn lấy ra từ đó dao nào kéo, trong đáy mắt không ngờ còn ánh lên một tia thích thú.

Cái trò chơi này, kể từ khi Trình Tường qua đời, đã khá lâu rồi hẳn không đụng đến.

- Công tử, người vừa đi đâu vậy?

Lục Nhi thân mật quàng lấy cánh tay của Tử Vũ, chừng như đối với hẳn không hề e ngại, cùng song song tiến bước về phía cửa Đông của Quyển Long thành. Theo hướng này, cả hai sẽ tới bến thuyền duy nhất của tòa thành này, theo đó có thể dùng đường thủy hoặc đường bộ để tiến về Lạc Việt quốc.

- Hãy nhớ thân phận hiện tại của nàng, Lục Nhi!

Tử Vũ căn bản không hề đổi giọng, chỉ dùng giọng nói bình thường nhất của hẳn, thì thầm vào tai Lục Nhi, nhưng lại khiến cô nàng thần bí này rợn hết gai ốc, khiếp đảm buông tay hẳn ra. Phẩy tay một cái, Tử Vũ tiếp tục lặng lẽ tiến về phía trước, để cho nàng lèo đèo chạy theo sau lưng, bằng ánh mắt ngoan độc nhìn hẳn, chừng như muốn dùng ánh mắt ấy để chém hẳn thành ngàn mảnh vụn vụn.

Tử Vũ vốn chưa bao giờ được đi bằng thuyền, nên lần này không hề do dự, thẳng bước tiến đến một chiếc thuyền lớn nằm ngay cạnh bờ. Dựa vào kì hiệu treo trên thuyền, hẳn biết con thuyền này chỉ chạy một lộ trình duy nhất từ Quyển Long thành tới Nội Hà thành của Lạc Việt quốc và ngược lại, nên cũng không lo mình bị đưa tới nhầm nơi.

- Công tử, ngài muốn thuê thuyền đi Nội Hà thành ư?

Một gã quản lí mặt dài mũi thẳng, dáng vẻ vừa như thư sinh có học, lại vừa giống gian thương xảo quyệt, mới nhác thấy Tử Vũ lại gần đã lập tức chạy đến mới chào. Y vốn là quản lí của thương thuyền này, lẫn lộn trên dòng Hồng Giang cũng ngót nghét chục năm, thành ra phương pháp “nhìn khách” đã đạt tới mức đăng phong tạo cực, vừa thấy Tử Vũ đã biết là người có tiền mà không tiếc tiền.

Tử Vũ đích thực có tiền, tuy không tới mức nhiều không đếm hết, nhưng khẳng định có thể sống cả đời mà không phải lo xa. Số tiền này vốn do Trình Tường không chút vất vả, sẵn vài tên đại đạo bị treo thưởng mà ra, sau khi lão chết đi, tất nhiên là thuộc về hẳn.

- Cho ta một phòng thượng hạng!

Tử Vũ chỉ nói đơn giản, đoạn vứt cho gã quản lí một phiến vàng lá, rồi lặng lẽ bước lên trên thuyền. Gã quản lí nhìn hẳn một cái, cũng không hề hỏi đến mấy thứ cần thiết như giấy xuất quan hay thẻ hộ tịch, chỉ lẳng lẳng cất miếng vàng lá vào người, rồi nhanh nhẹn phân phó ột tên thuyền phu chạy theo giới thiệu phòng cho hẳn. Lục Nhi cũng làm sao dám chậm trễ, đã bám sát gót gã thuyền phu nọ, ánh mắt thù địch lúc này không ngờ đã biến thành một vẻ ngoan ngoãn nhu thuận đến ngạc nhiên.

- Công tử, xin mời đi lối này!

Gã thuyền phu nhanh nhẹn hướng dẫn Tử Vũ bước lên lầu hai của tòa thương thuyền. Đây vốn là một loại thuyền kết hợp, hết tầng tầng một dùng để chở hàng và là nơi ăn chốn nghỉ cho đám thuyền phu, còn toàn bộ tầng hai thì dành cho khách, không những sang trọng mà còn trang nhã, xem ra người thiết kế cũng rất có con mắt thẩm mĩ.

Tử Vũ và Lục Nhi được dẫn lên một trong bốn căn phòng lớn nhất trên thuyền, so với phòng ở Hưng Long khách điểm cũng không hề thua kém, thậm chí còn mang theo một chút phong vị phương Tây tương đối đặc biệt, vừa thoải mái lại vừa tiện nghi.

Tử Vũ chỉ nhìn qua phòng một cái, đoạn vứt cho Lục Nhi chiếc chìa khóa phòng, rồi nhanh nhẹn rảo bước ra lan can lớn phía trước thuyền. Tử Vũ không phải vô ý chọn con thuyền này, mà khi vừa bước vào bến, hẳn đã cảm thấy nơi đây có một thứ khí tức vừa đặc biệt lại vừa quen thuộc, đến tám chín phần chính là “nàng ta”.

- Người...à...xin chào...

Đúng là “nàng ta”, bạch y nữ tử thần bí hôm nào. Tử Vũ nhìn nàng, trong lòng không khỏi chấn động một cái. Mấy lần trước gặp mặt, hẳn luôn cảm nhận ở nàng một thứ sức mạnh không hề đơn giản. Lần này, không biết tại sao, hẳn lại cảm thấy nàng so với trước kia đã hoàn toàn lột xác, mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Cái này, đơn thuần chỉ là cảm giác, nhưng Tử Vũ lại tuyệt đối tin tưởng vào cảm giác đó.

- Ta là Tử Vũ!

Tử Vũ gật đầu chào nàng, rồi cũng nhận được một cái gật như thế đáp lại. Trừ thứ cảm giác đặc biệt về sức mạnh của nàng ra, hắn căn bản không nhận ra lấy nửa điểm thay đổi ở nàng. Vẫn thanh khiết như thế, tĩnh lặng như thế, hoàn toàn không nhuốm chút bụi bặm của trần gian.

- ...Phụng...

Đôi môi hồng sau tấm voan trắng tinh kia dường như đang mấp máy một cách khó khăn. Nhìn nàng, rồi Tử Vũ gật đầu, đôi môi không ngờ còn khẽ vẽ lên một nụ cười, khiến khuôn mặt lạnh tuẩn của hắn trở nên ôn hòa hơn một chút. Không hiểu sao, đối với nữ tử này, hắn luôn cảm thấy có một cái gì đó rất thân thiết, phải chăng là vì nàng ta đối với người đã viết ra Dịch Khảo cũng có một đoạn duyên nguyên?

Nêu không, làm sao nàng ta lại biết Họa Vũ kiếm pháp?

- Phụng, chỉ một chữ Phụng thôi sao?

Tử Vũ có thể cảm thấy đôi môi xinh xắn kia đang bập bẹ những âm thanh một cách khó nhọc, giấy lát sau, hắn thấy nàng lắc đầu một cái, đoạn một cánh tay trắng muốt thò ra khỏi chiếc áo choàng rộng thùng thình, dùng những ngón tay vẽ lên không trung một tự dạng: “Vũ”.

- Phụng Vũ?

Gật đầu.

Nữ tử này không ngờ lại trùng tên với Tử Vũ.

- Phụng Vũ, ta hỏi nàng vài câu có được không?

Phụng Vũ tức thì gật đầu, nhưng rồi sau đó lại lắc đầu nguầy nguậy, biểu tình vô cùng ngây thơ thuần khiết, cánh tay lại vung lên thành những kí hiệu lạ kì.

Tử Vũ làm sao hiểu được nàng muốn ám chỉ điều gì, chỉ đành lắc đầu, nói:

- Được rồi, ta biết nàng nói chuyện không tiện, đành để khi khác vậy.

Phụng Vũ gật đầu, đôi mắt xanh thăm màu đại dương ánh lên một tia kì dị, đoạn tĩnh lặng nhắm lại, cánh tay trắng nõn cũng thu vào bên trong áo choàng.

Tử Vũ đến lúc này mới nhận ra, dường như nàng đang ôm một vật gì đó bên trong tấm áo.

31. Chương 31: Kiến Thiên Lập Địa

Hoàng hôn buông nhẹ trên Hồng Giang đầy khói sóng. Trời chuyển từ cam nhạt sang tím tái, vầng thái dương càng lúc càng nhòa đi trong làn khói nhẹ. Dăm ba đóa sen muộn trôi dạt trên triền sông lấp lóa nắng nhòa, càng tô thêm vẻ u tịch của chiếc thương thuyền lớn giữa dòng. Lòng sông rộng. Thuyền điêm tĩnh rẽ nước đi giữa đám sen ủ rũ, như lẳng khách bình thản cất bước giữa tàn dư của một triều đại huy hoàng, lòng tuyệt không vương bận.

Hai bên bờ, đám lau sậy ngập trong tà dương lướt thướt theo dòng chảy, lặng lẽ ngắm nhìn kết cấu to lớn lướt qua trước mắt vô cùng thờ ơ. Thuyền gỗ lớn dài chừng vài trượng, rộng bằng ba gian nhà lớn, sơn son đẽ khắc, buộc một dải cờ đuôi nheo đằng đuôi, rực rỡ màu sắc. Hai phía tả hữu kết đèn lồng giấy, đến đêm thì đèn hoa náo nhiệt. Sàn bằng gỗ mộc lam vững chắc, thoáng mùi ngậy ngậy của cỏ diếp, của rượu cao lương và đùng đục của gạo nếp trữ trong khoang hầm.

Tử Vũ lặng lẽ đứng trên lan can, cặp mắt hướng về phương nào không rõ, trông đơn độc như một cánh én lạc bầy, lại có vẻ cô ngạo của một con đại bàng kiêu hãnh. Nghiêng đầu nhìn hắn, Phụng Vũ neoh neoh cặp mắt xanh thăm, hết như đang quan sát một thứ sinh vật vừa kì quái lại vừa thú vị, chừng như quên mất rằng bản thân nàng cũng không khác hắn là bao nhiêu.

- Giữ...gư...

Những tiếng gầm gừ khe khẽ đột nhiên phát ra chùng chùng như khiến Phụng Vũ bừng tỉnh, liền nhanh nhẹn đứng lên, đoạn trong một nháy mắt đã biến mất khỏi lan can lộng gió. Tử Vũ lúc đó cũng từ từ khép mắt, rồi chậm rãi bước về phòng, trong lòng nổi lên một mối hoài nghi...

- Này, người đến Nội Hà thành làm gì vậy, không phải cũng vì Lân hội chứ?

Tử Vũ không hề có chủ ý, nhưng những thanh âm vo ve như muỗi kêu vẫn chui vào tai, dường như là một cuộc đối thoại của hai kẻ ở ngay sát phòng hắn.

- Ta đâu phải Kị sĩ, đến đó làm gì? Lần này chẳng qua muốn tận mục sở thị Vô Tận bảng một lần, lại vừa khéo có người bạn ở đó cần người làm hộ vệ, thành ra một công đôi việc vậy mà...

- Ai dà, dịp công bố Vô Tận bảng mỗi mười năm một lần, đích thực cũng là một thịnh hội võ lâm. doc truyện tại . Bất quá, không đến xem trong mười ngày này, thì sau đó thế nào chẳng có người chép lại mà truyền ra, việc gì phải tốn công đến vậy... Thôi thì người đi dự Lân hội với ta, chẳng phải là vui hơn sao?

- Người thì biết gì mà nói, Tàng Thư Viện mỗi lần công bố Vô Tận bảng đều kèm theo đó chân dung của những người có tên trên bảng. Ta đến lần này, chính là để thưởng lãm dung mạo của Bát đại mỹ nhân, khả khả...

- Hừ, cũng chỉ là chân dung thôi mà, đâu cần hào hứng thế chứ... nguồn

- Ai dà, thế mới nói người cô lậu quả văn, Cầu Thực họa sư (*) của Tàng Thư Viện là thiên hạ đệ nhất họa sư, tranh do ông ta vẽ ra không chỉ giống về hình dáng, mà còn bộc lộ được cái thần của nhân vật, so với người thật thì không khác mấy may...chắc...Bát đại mỹ nhân...chắc chắc...

- Dù có đẹp đến mấy thì giấy vẫn là giấy, không lẽ người địch cướp mấy bức chân dung đó về đêm ngày tương tư hay sao...hắc hắc...

Tử Vũ nghe đến đây thì không nghe nữa, nhanh nhẹn bước vào trong phòng. Vô Tận bảng? Lân hội? Mấy cái này hắn đều đã nghe qua, lần này có dịp tốt như vậy, xem ra cũng phải đến đó mở mang kiến thức một lần.

Vô Tận bảng là một bảng danh sách do Tàng thư Viện, một trong Đông Phương tứ viện sưu tầm và công bố, trên đó là danh sách của những cá nhân xuất sắc nhất, những bang hội hùng mạnh nhất, ngoài ra còn có tên của Thập đại thần binh và Bát đại mỹ nhân...được tổng kết trên toàn Vô Tận giới. Vô Tận bảng cứ mười năm công bố một lần trong vòng mười ngày tại Tàng Thư Viện, sau đó mới do những người đến xem phát tán ra khắp nơi. Lại nói Tàng Thư Viện trong suốt quá trình tồn tại chưa hề màng đến danh lợi, luôn luôn giữ đúng phương châm “Tự nghĩa vô lợi kỷ, xuất thư bất tư danh” (*) của mình, thành ra rất được bằng hữu giang hồ coi trọng. Cũng vì như vậy, mà trước khi Vô Tận bảng bản chính được Viện chủ thu lại lưu giữ, thì những người đến xem tuyệt đối sẽ không phát tán ra ngoài những bản sao do họ ghi lại, như là một cách bày tỏ lòng kính trọng đối với Tàng Thư Viện.

Tất nhiên, không phải ai cũng muốn được “tận mục sở thị” bản chính của Tàng Thư Viện mà hoàn toàn có thể hài lòng với những bản sao, thành ra so với dịp công bố Vô Tận bảng định kì, thì Lân hội có vẻ thu hút được nhiều người đến xem hơn.

Lân hội do Kì Lân tộc cử hành, không diễn ra định kì, thường thì khoảng vài chục năm mới có một lần. Vì thế, tuy Lân hội nói cho chính xác thì là thịnh hội của chức nghiệp Kị sĩ, nhưng không phải chỉ có Kị sĩ mới đến tham gia...

Kì Lân tộc là một trong Ngũ đại gia tộc của Vô Tận giới, so với bốn gia tộc còn lại thì họ có phần đặc biệt hơn một chút. Trong Ngũ đại gia tộc, chỉ có Kì Lân tộc là không biết sử dụng phép thuật, ngược lại, tốc độ, lực công kích và lực phòng thủ vật lí của Kì Lân thì cực kì khủng khiếp, vậy nên có một tọa kỵ thuộc Kì Lân tộc là niềm mơ ước của bất cứ Kị sĩ nào. Có điều, Kì Lân tộc lại là một trong Ngũ đại gia tộc, người tộc khác làm sao dám ngang nhiên bắt họ làm tọa kỵ, ngoại trừ một vài trường hợp đặc biệt, còn lại toàn bộ những Kì Lân Kị sĩ xuất hiện trên Vô Tận giới đều là xuất phát từ mỗi lần Lân hội. Còn như, tại sao Kì Lân tộc lại công khai mở ra một kì đại hội để tộc nhân trở thành tọa kỵ cho người tộc khác, thì chỉ có bản thân họ mới hiểu mà thôi.

- Công tử, huynh muốn ăn trong phòng, hay xuống thực sảnh chung?

Lục Nhi vừa thấy Tử Vũ bước vào liền đứng lên hỏi, chất giọng vừa ôn nhu vừa dịu dàng. Không nhìn nàng ta, Tử Vũ chỉ lặng lẽ bước đến chiếc giường lớn ở cuối phòng, thản nhiên nằm xuống, đoạn nói:

- Trong phòng. Một canh giờ nữa.

Nhìn thấy Tử Vũ như vậy, Lục Nhi liền nhẹ nhíu mày, chừng như không hiểu tại sao một người như hắn lại có thể lộ ra thần thái mệt mỏi như vậy. Tất nhiên, nàng không thể trực tiếp hỏi hắn, chỉ nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng, đem nghi vấn cất vào trong lòng.

Tử Vũ thực ra không phải mệt mỏi, mà là cảm thấy phiền não.

Nói phiền não cũng không đúng lắm, chỉ là, hắn cảm thấy sự tự tin bị lung lay.

Hắn đã đánh thắng một Thánh cấp cấp 7, vậy nhưng, đích thực bây giờ hắn đang cảm thấy thiếu tự tin.

Hắn, không dám đối đầu với Phụng Vũ.

Từ nhỏ đến lớn, trừ Trình Tường là người hắn không bao giờ có ý định đối đầu ra, thì đây là người đầu tiên hắn không dám nắm chắc phần thắng.

Nói không nắm chắc phần thắng, chỉ bằng nói hắn tuyệt đối sẽ thất bại trước nàng.

Một tháng trước, Tử Vũ đã gặp Phụng Vũ, chỉ cảm thấy nàng ta mạnh mẽ và bí ẩn khôn lường, nhưng hắn vẫn đủ tự tin để có thể bước vào một trận chiến với nàng ta vào bất cứ lúc nào. Hiện tại, trải qua một tháng, Tử Vũ đã không ngừng đào luyện và chiến đấu, thậm chí còn trải qua một trận chiến sinh tử với một Thánh cấp cấp 7, đã ngộ ra không ít đạo lý, võ công cũng theo đó mà tăng tiến vượt bậc, vậy nhưng, khi gặp lại nàng, hắn phát hiện ra, nàng còn mạnh hơn hắn gấp bội.

Sự thật này như một cây trùy giáng thẳng vào não bộ của hắn.

Con đường sinh tồn của Tử Vũ chính là trở thành một tuyệt thế cường giả, từ khi bước vào con đường này, hắn luôn thập phần tự tin. Sự tự tin của hắn, tất nhiên là có cơ sở, bởi vì hắn là thiên tài, từ nhỏ đã là thiên tài, ngoại trừ những lão quái vật đã sống cả mấy trăm năm, hắn tin rằng mình sẽ không thua trước bất kì ai. Không chỉ thế, hắn còn có thể khẳng định rằng, một ngày nào đó, mấy lão già đó sẽ phải phủ phục xuống trước sức mạnh của hắn. Vậy nên, khi hắn gặp Phụng Vũ, hắn đã gặp phải một đả kích vô cùng to lớn.

Nàng tuyệt đối không phải một con quái vật đã sống vài trăm năm, Tử Vũ biết, độ tuổi của nàng cũng chỉ như hắn. Cũng một độ tuổi, nhưng nàng lại mạnh hơn hắn, đó là điều hắn không thể chấp nhận được, khiến hắn cảm thấy vừa khó chịu lại vừa ray rứt.

Tử Vũ đang gặm nhấm nỗi khó chịu và ray rứt đó trong sự thích thú.

Hắn biết, hắn đang ganh tị, đang tự ti. Và như thế, hắn là người.

Hắn đang trải nghiệm tất cả những loại tình cảm của con người.

Đối với một người tình cảm bị khiếm khuyết như hắn, đó khẳng định là một niềm vui.

Vui thì có vui, nhưng việc cảm thấy bất lực trước Phụng Vũ, là điều Tử Vũ không thể trốn tránh. Nếu không vượt qua được mặc cảm này, không lấy lại sự tự tin, không quên lãng sự ganh tị, hắn sẽ không thể tiến lên được.

Tử Vũ nhận thức rõ điều đó, và hắn sẵn sàng đối mặt với nó.

- Công tử, huynh muốn dùng cơm chưa?

- Ta không ăn nữa, nàng cứ tự nhiên đi!

Tĩnh dật từ trong dòng suy nghĩ, Tử Vũ cuối cùng cũng quyết định được bước tiếp theo hắn phải làm thế nào. Tự tin đánh thắng Phụng Vũ thì hắn không có, nhưng hắn có thể liều mạng.

Bước nhanh ra phía lan can, Tử Vũ nhận ra màn đêm đã buông tự bao giờ. Màn đêm, không những giải thoát cho Hồng Giang khỏi vẻ buồn man mác của buổi hoàng hôn, còn phủ lên nó một tấm áo đen kiêu sa thần bí. Đối diện với khung cảnh tĩnh lặng huyền ảo ấy, Tử Vũ cảm thấy trong lòng thư thái hơn một chút, từ từ ngồi xuống một chiếc ghế bành nơi góc lan can, hai mắt nhắm lại, chìm vào nhập định.

Trước khi bước vào một trận chiến mà hẳn không có đủ tự tin để chiến thắng, Tử Vũ quyết định bản thân phải có một bước đột phá mới, phải đạt tới một cảnh giới khác của thực lực.

Quyết định như vậy, nhưng làm sao để đột phá đây?

Nếu cứ nói đột phá là đột phá, thì đó đã không là đột phá.

Chìm sâu vào trong tâm trí, Tử Vũ dần dần cảm thấy chính hắn đang trở thành một phần của tinh hà kinh mạch đang điên cuồng chuyển động bên trong nội thể. Sự chuyển động này, hẳn căn bản không thể điều khiển được, mà chỉ có thể dựa vào một phần năng lượng được hấp thụ bởi lỗ đen do chính mình tạo ra nơi Bách Hội huyết, chuyển hóa thành sức mạnh cho bản thân. Bất quá, vấn đề của hắn là ở chỗ, hắn có chỗ hấp thụ, nhưng không có chỗ để phát ra. Bởi lẽ, mỗi khi hắn tổng xuất năng lượng ra khỏi lỗ đen, thì năng lượng đó sẽ tản mát không ngừng trong cơ thể, không thể tập trung lại một chỗ, vô cùng phí phạm. Giả như, nếu Tử Vũ có thể có được một chỗ để tập trung năng lượng, thì sức mạnh của hắn đích thực sẽ bước lên một tầng ới.

Vấn đề là, làm sao để tạo ra một nơi để tập trung năng lượng đây?

“Tiên nhập hỗn mang, kiến thiên tập địa, hậu phá thiên địa, tái nhập hỗn mang”

Tử Vũ mấy năm về trước, đã thực hiện được bước đầu tiên “tiên nhập hỗn mang” bằng cách phá đi toàn bộ kinh mạch trong cơ thể mình, sau đó lại kiên trì “kiến thiên lập địa”, tạo một lỗ đen nơi Bách Hội huyết, hấp thụ sức mạnh của sự hỗn loạn tập trung vào trong đó. Bất quá, trong cái lỗ đen đó, Tử Vũ căn bản không thể khống chế được sức mạnh, nhiều lắm chỉ có thể bắt nó đứng yên mỗi khi cần phóng xuất ra năng lượng. Trong khi đó, Dịch Khảo rõ ràng muốn nói “kiến thiên lập địa” chính là tạo ra thiên địa của riêng mình, tại thiên địa đó tung hoành ngang dọc không hề bị quản thúc. Không khống chế được sức mạnh, liệu cái lỗ đen đó có phải là “thiên địa” lí tưởng hay không?

Không! Nhất định là không!

Thiên địa của Tử Vũ, nhất định phải do hắn làm chủ, làm chủ một cách tuyệt đối.

Vậy là, hắn phải một lần nữa “kiến thiên lập địa”!

Kiến lập thế nào đây?

Lỗ đen luôn thôn phệ năng lượng, chỉ phát xuất năng lượng khi đứng yên. Tinh hà kinh mạch luôn chuyển động, mỗi một tinh cầu trong đó đều hàm chứa một năng lượng nhất định.

Đứng yên thì phát xuất năng lượng, chuyển động thì mang theo năng lượng.

Đứng yên thì phát xuất năng lượng, chuyển động thì mang theo năng lượng...

Trong đầu Tử Vũ cứ điên cuồng lặp lại những dòng suy nghĩ đó, hắn cảm giác câu trả lời cho sự đột phá của hắn chính là câu nói đó, nhưng rốt cuộc là thế nào đây, thế nào đây?

“Bùng”

Đúng vào lúc đó, ở một góc trong tinh hà kinh mạch của Tử Vũ, một hành tinh mới được xuất hiện, còn chưa gia nhập vào dòng di chuyển hỗn loạn xung quanh mà chỉ đang liên tục các hành tinh khác va đập vào. Thờ ờ nhìn hành tinh ấy, thế rồi trong óc Tử Vũ chợt lóe sáng, hẳn cuối cùng cũng tìm ra cách...

Hành tinh đứng yên, chính là một hành tinh đứng yên.

Mỗi một hành tinh trong nội thể Tử Vũ đều mang theo năng lượng, nhưng vì chúng luôn chuyển động điên cuồng nên Tử Vũ không thể nắm bắt được, mà phải nhờ vào lỗ đen để tập trung những nguồn năng lượng đó lại. Bất quá, lỗ đen chỉ tập trung được năng lượng, chứ không thể sử dụng được năng lượng một cách hiệu quả, bởi vì mỗi lần nó phóng xuất, là năng lượng lại tản mát ra khắp nội thể của hắn. Bây giờ, nếu

Tử Vũ có thể tạo ra một tinh cầu đứng yên, dùng đó làm nơi để chứa năng lượng được phát xuất từ lỗ đen, vậy thì vấn đề của hắc khăng định sẽ được giải quyết.

Có điều, nó vẫn chỉ là lí thuyết. Đơn giản một lẽ, cứ nhìn cái hành tinh mới hình thành kia thì biết. Vì nó đứng yên, trong khi các hành tinh xung quanh chuyển động, nên cứ liên tục phải chịu những va chạm từ chúng. Cuối cùng, hoặc là hành tinh đó sẽ phải chuyển động theo, hoặc là nó sẽ bị vỡ tan khi sức chịu đựng lên đến cực hạn. Vậy thì, trong tinh hà kinh mạch của Tử Vũ, tạo ra một hành tinh đứng yên khó bằng lên trời.

Khó bằng lên trời, đó là một cách nói. Chỉ là, không phải Tử Vũ thường xuyên lên trời bằng cách đăng không phi hành đó hay sao?

Tinh hà kinh mạch chuyển động không theo quy luật, Tử Vũ lại vô kế khả thi để bắt nó dừng lại, có điều hắc đã từng hướng sự chuyển động này theo hình dạng của kinh mạch, từ đó mới tạo nên tinh hà kinh mạch. Hiện tại, nếu Tử Vũ có thể một lần nữa hướng sự chuyển động của tinh hà kinh mạch theo ý muốn của mình, hắc khăng định có thể tạo ra một khoảng không vừa đủ ột hành tinh đứng yên.

Thiên địa của hắc, cuối cùng đã thực sự hình thành.

Đúng vào lúc đó, hắc cảm giác được một người đang đến.

Chính là Phụng Vũ.

32. Chương 32: Kịch Chiến

“Ừa!”

Tử Vũ bất thần thổ ra một bụng máu tươi, hai mắt đang nhắm nghiền cũng tức thì mở lớn, những gân máu hắc lên nơi đồng tử chứng tỏ hắc vừa phải trải qua một trận đau đớn kinh khiếp. Lẽ dĩ nhiên, làm việc gì cũng phải có sự trả giá.

Năm đó, khi Tử Vũ lần đầu tiên hướng sự di chuyển của đám tinh hà hỗn loạn trong cơ thể hắc theo hình kinh mạch, đó là một quá trình tuần tự nhi tiến, rất chậm rãi, không hề nôn nóng, đã mất hơn ba tháng mới định hình được cái gọi là tinh hà kinh mạch. Lần này, chỉ trong một chớp mắt, hắc cường hành tạo ra một khoảng không giữa sự di chuyển cuồng loạn đó, bản thân đã phải chịu một sức ép vô cùng lớn, đồng thời kéo theo một cơn đau nát gan xé óc. Cơn đau chỉ đến trong một tích tắc, nhưng là một tích tắc dài bằng cả thế kỉ.

Linh hồn của Tử Vũ cũng xém chút theo cơn đau đó mà tiêu tán.

Bất quá, hiện tại hắc đã trụ lại được.

Giơ tay lau vết máu nơi khóe miệng đi, Tử Vũ chậm rãi đứng dậy, cặp mắt tím xoáy sâu vào bóng hình màu trắng đang đứng trước mặt hắc. Phụng Vũ, người đầu tiên làm hắc thiếu tự tin...

- Đấu với ta một trận, tại đây, ngay bây giờ!

Tử Vũ vừa nói dứt câu, thân thể đã như hóa thành vạn đạo hư ảnh, lao vút về phía đối phương, Âm Tuyền lúc thương, lúc đao, lúc kiếm...tung ra hàng loạt những chiêu công kích hiểm hóc. Phụng Vũ nghiêng đầu chừng như không hiểu, nhưng cũng không hề chậm trễ, thân thể đã phiêu di theo một bộ pháp kì ảo, nhẹ nhàng tránh thoát tất cả chiêu công của Tử Vũ. Nhìn hắc, đoạn nàng thò hai bàn tay ra khỏi áo choàng. Ánh sáng chớp lên một cái, rồi trên hai bàn tay nhỏ nhắn ấy, hai thanh kiếm đã xuất hiện như thể chúng vốn luôn ở đó.

Hai thanh kiếm rất lạ, xét về hình dạng thì giống nhau như đúc, đều có một con phụng hoàng trang trí nơi tay cầm, thân kiếm trạm khắc những văn tự cổ và cảnh phụng hoàng hồi sinh từ đồng tro tàn. Hình dạng thì giống nhau, nhưng một thanh màu tử kim, dài hơn kiếm phổ thông chừng một gang tay, thanh còn lại

màu ngọc bích, ngắn hơn kiếm phổ thông một đoạn tương tự thế. Hai thanh kiếm ấy, giờ đang tĩnh tĩnh lặng lặng hướng về phía Tử Vũ.

Không hề có sát khí, không hề có chiến ý, thậm chí một chút nội lực Tử Vũ cũng không cảm giác thấy. Thế nhưng, hần lại cảm thấy sự đe dọa. Không cần biết đối phương là ai, không cần biết lí do là gì, chỉ cần kẻ đó xuất thủ trước, Phụng Vũ tự nhiên sẽ bồi tiếp hần. nguồn

Bằng tất cả những gì nàng có...

“Veo!!!”

Lần này, Phụng Vũ là người chủ động tấn công, thân ảnh lả lướt uyển chuyển hết như nàng đang múa, hai thanh kiếm kì lạ phối hợp với bộ pháp huyền ảo, tức thì nhấn chìm Tử Vũ vào trong mộng cảnh.

Trong mộng cảnh ấy, Tử Vũ thấy một người con gái thân vận một bộ y phục màu trắng tinh thuần, dưới ánh trăng huyền hoặc của cảnh sông nước Hồng Giang, hiện lên thánh khiết như một nữ thần. Nàng đứng trước hần, thân ảnh lả lướt, dùng tiếng chân trần lướt trên sàn gỗ, phối hợp cùng thanh âm róc rắt của đám côn trùng hai bên bờ cỏ, tiếng nước vỗ “ì oap” vào mạn thuyền, tiếng gió khuấy động tầng không...tạo nên một màn trình diễn hoàn hảo của giai điệu và hình ảnh, mang những gì tinh mỹ nhất, tuyệt diệu nhất của thiên nhiên phô bày trước hần.

Đó là khung cảnh kì diệu nhất, đẹp đẽ nhất mà Tử Vũ từng thấy...

Mãi cho đến khi một cơn đau nhói từ vai trái của hần truyền lại. Mộng cảnh tan vỡ, một màu máu đỏ chùng như giọt ngọc hiền hữu trong không gian, phá nát huyền ảnh đẹp đẽ mà Tử Vũ đang thấy, đẩy hần về với thực tại.

Đứng trước hần, Phụng Vũ vẫn tĩnh lặng, chùng như nàng chưa hề di chuyển kể từ khi trận đấu bắt đầu. Nhìn vết thương nơi vai trái Tử Vũ, cặp mắt xanh màu đại dương chùng như lộ ra một tia khó hiểu, rồi nàng nói, giọng nói trong veo và bập bẹ như tiếng trẻ con:

- Ta...đã định...lấy...lấy cánh tay...đó...của người...

Tử Vũ phải vui mừng vì hần sinh ra là một Thi Vương. Một kiếm vừa rồi của Phụng Vũ, tuyệt đối không hề lưu tình, nếu đối phương là người bình thường, cánh tay trái khẳng định đã bị chia lìa với thân thể. Bất quá, đối phương của nàng lần này lại là Tử Vũ, nhục thể hần mang đặc tính của Cương thi, cường hần đến cực điểm, nên chỉ bị một vết thương rất sâu nơi vai trái.

Phụng Vũ lại một lần nữa đưa kiếm lên.

- Sát!!!

Tử Vũ gầm lên một tiếng, thân hình phóng vút lên không, sát khí tỏa ra ngày một nồng đậm, lừng lẹ bổ xuống một kiếm hiểm độc cực điểm. Hần biết, hần không thể mang tâm của kẻ muốn tỉ đấu để đánh với Phụng Vũ. Đơn giản một lẽ, dù là sinh tử chi chiến hay tỉ đấu giao hữu, nàng ta vẫn luôn như thế, không hề lưu tình, cũng không hề tuyệt tình, luôn luôn trong trạng thái tĩnh lặng vốn có của nàng. Tử Vũ thì không như thế, nếu không phải trong một trận sinh tử chi chiến, hần sẽ không thể phát huy hết thực lực, vậy nên, một chữ “sát” vừa rồi, chính là để kích động quyết tâm liều chết sâu thẳm bên trong hần.

Nếu không liều chết, thì hần sẽ như vừa rồi, thậm chí đến hai chữ phản kháng cũng chưa nghĩ tới thì đã bị nàng đả thương.

“Keng!!!”

Một tiếng ngân dài vang lên giữa tầng không sâu thẳm, vẫn bằng thân pháp ảo diệu, Phụng Vũ lách khỏi một kiếm chết chóc của Tử Vũ, khi lướt qua người hần mới vẩy kiếm va vào Ám Tuyền. Kiếm của nàng ta thì chùng như không mang nội lực, kiếm của hần lại chứa đầy năng lượng, nhưng một lần va chạm này, lại không hề phân biệt hơn kém.

Rốt cuộc, thực lực của Phụng Vũ mạnh đến mức nào?

Tử Vũ không dám phán đoán, cũng không dám ngừng lại, tiếng “keng” vừa rồi còn chưa dứt ngân vang, hắn đã cực tốc quay lại, Âm Tuyền huyền hóa thành một chiếc thương, theo đà xoay tung ra một nhát đâm chứa đầy kinh lực, khiến cho không gian như bị xoắn lại thành một cơn lốc.

Phụng Vũ đã biến mất.

Nơi lẽ ra nàng phải hiện hữu, lại chỉ là một khoảng không đen thẫm.

“Xuy!”

Tử Vũ một chiêu đánh vào khoảng không, tâm thần không hề hoảng loạn, tức thì đổ người về phía trước, né khỏi một nhát kiếm lừng lẹ của Phụng Vũ. Nàng, không hiểu bằng cách nào, đã trở về nơi nàng vẫn đứng từ đầu, đợi khi nhát thương của Tử Vũ hết đà, mới tặng hắn một nhát kiếm. Xem ra, bạch y nữ tử này không chỉ kiếm thuật đạt mức lô hỏa thuần thanh, mà về chiến thuật cũng tuyệt đối dày dạn kinh nghiệm.

Tử Vũ né khỏi một chiêu, Âm Tuyền một lần nữa huyền hóa, trở thành một thanh đao bán nguyệt, vòng lại phía sau chém ra liên tục mười đao. Mười đao ấy, một lần nữa rơi vào hư vô. Phụng Vũ vẫn ở nguyên nơi nàng vẫn đứng từ đầu.

Vừa khó chịu, vừa bất lực, rốt cuộc Tử Vũ cũng hiểu cảm giác của những kẻ từng phải đối đầu với nàng.

Nhưng tất nhiên, hắn làm sao cam chịu thất bại dễ dàng như thế.

- Hồng!!!!

Ngửa cổ gầm lên một tiếng vang trời, toàn thân Tử Vũ bạo xạ hắc mang, đem năng lượng thu được từ trong tinh hà kinh mạch được hấp thụ bởi lỗ đen truyền xuống hành tinh hắn vừa tạo thành nơi Thái Dương huyết. Đây chính là “thiên địa” của hắn, là nơi hắn có thể thao túng đến từng phân năng lượng theo ý muốn, tuyệt đối khác xa với thứ năng lượng tản mát khi trước.

So về tốc độ, Tử Vũ không bì được với Phụng Vũ. So về chiêu thức, thứ võ học tạp nham của hắn làm sao thắng nổi Họa Vũ kiếm pháp của nàng. So về kinh nghiệm và chiến thuật, e rằng nàng cũng không thua hắn là bao. doc truyện tại . Rốt cuộc, Tử Vũ chỉ có thể cầu đến sức mạnh.

Hắn chính là muốn đem sức mạnh cường hoành bá đạo của mình, bỏ qua mọi chiêu thức, đơn đơn giản giản nghiền đấu với Phụng Vũ.

Nếu như vậy mà hắn vẫn thua, thì hắn tuyệt đối không thể ngẩng đầu lên được nữa.

- Bất Diệt đệ nhất thức!!!!

Tử Vũ một lần nữa gào lên, hai tay phong cuồng chuyển động, Âm Tuyền lúc này đã huyền hóa thành một đám hắc lưu bao bọc lấy tay hắn, không ngừng phát tán ra xung quanh một khí thể vừa bá đạo vừa ma mị.

Bất Diệt đệ nhất thức chính là chiêu thức đầu tiên do Tử Vũ sáng tạo ra khi hắn 9 tuổi, đến nay, trải qua bao nhiêu lần biến đổi cải biến, đã trở nên hoàn mỹ hơn trước rất nhiều. Một chiêu này, không hề mau mề biến hóa, chỉ đơn giản là bùng phát năng lượng trong thân thể đến cực điểm, sau đó cường hành đối chiêu với kẻ thù.

Thực sự mà nói, hắn không coi Phụng Vũ là kẻ thù, càng không ngờ phải dùng đến một chiêu tối hậu này. Chỉ là, hắn cơ bản không có sự lựa chọn.

Phụng Vũ vẫn đứng dưới đất, cặp mắt ngược lên, nhìn Tử Vũ đang ở trên không. Lúc này, với hắc mang cường thịnh bao bọc xung quanh, trông hắn không khác một vị ma thần với sức mạnh hủy thiên diệt địa.

- Sát!!!

Tử Vũ gào lên, một trảo bổ ra, mang theo hắc ám năng lượng cuộn cuộn lao tới Phụng Vũ. Một cách đầy bất ngờ, Phụng Vũ nhẹ nhàng phóng vút lên không, hai thanh kiếm cùng lúc huy động, không những cắt nát thứ hắc ám năng lượng đó, còn khiến hắn tiêu thất hoàn toàn, không hề ảnh hưởng đến chiếc thuyền và mặt sông bên dưới dù chỉ một chút.

Tử Vũ chùng như chỉ đời có thế, thần ảnh cực tốc phóng xuống, hai tay mang theo Âm Tuyền trong dạng hắc khí cường liệt bổ vào Phụng Vũ. Hắn lúc này tuyệt đối giống một kẻ điên, bất kể sống chết, chỉ biết tấn

công không ngừng, như thể muốn lấy mạng đổi mạng. Trước sự điên cuồng ấy, Phụng Vũ vẫn chẳng hề mấy may biến sắc, thân ảnh như hồ điệp xuyên hoa, lượn lờ xung quanh Tử Vũ, lúc công lúc thủ tuyệt không nhường nhịn.

Trận chiến của cả hai sớm đã kinh động tất cả những người có mặt trên thuyền. Ban nãy khi họ đánh nhau trên lan can, mọi người chỉ có thể đứng ở trong hành lang nhìn ra, giờ thì chiến đài đã dời lên không trung, tức thì không ai bảo ai, tất thấy đều ủa ra bên ngoài, say mê theo dõi.

Trong tất cả những người quan chiến, không ai là không cau mày thất sắc, thậm chí nếu mình là một trong hai người trên kia, bảo đảm từ sớm đã nửa mạng cũng không còn. Bất quá, trong đám người bên dưới, cũng không phải không có kẻ đặc biệt, ngoại trừ Lục Nhi nhú mày lăm bằm như thể tính toán chuyện gì đó, còn có một kẻ khác, thập phần quái dị. Chỉ thấy kẻ này toàn thân vận một bộ quần áo sắc sỡ kì dị, nhìn đi nhìn lại, thật không khác một cái bao bố gồm bảy mảnh vải màu sắc khác nhau khâu lại. Lúc này, y đang ngẩng đầu quan chiến, nhưng tay lại không ngừng ghi ghi chép chép, không ngờ có thể miêu tả vô cùng rõ ràng những gì mà mình nhìn thấy, thật khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Phía bên trên, trận đấu vẫn diễn ra vừa điên cuồng lại vừa đẹp mắt. Người bên dưới chỉ thấy hai cái bóng một đen một trắng không ngừng quần lấy nhau, bóng đen thì chiêu nào chiêu nấy đều tận lực đổi mạng, bóng trắng lại hoa mỹ uyển chuyển, mỗi chiêu mỗi thức đều đẹp như múa, khiến cho lòng người si mê.

“Choang!!!”

Một thanh âm vụn vỡ vang lên, không gian xung quanh cả hai dường như ngưng lại, rồi dần dần tan ra thành từng mảnh nhỏ, tan biến vào hư vô. Lúc này, hiện ra sau những mảnh vỡ đó, Tử Vũ và Phụng Vũ đều đã ngưng lại, chăm chăm nhìn vào đối phương.

- Người...là người...đầu...đầu...

Phụng Vũ chừng như muốn nói gì đó, nhưng một lúc lâu sau cũng không thể thốt ra từ tiếp theo, đành lắc đầu một cái, đoạn lao vút xuống chiếc thuyền phía bên dưới, trong thoáng chốc đã biến mất vào trong căn phòng mà nàng thuê. Tử Vũ ở trên không, thở ra một hơi, rồi cũng từ từ hạ xuống, mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người, ngồi xuống chiếc ghế khi nãy mà hắn ngồi, chậm rãi nhắm mắt lại. Đường nhiên là hắn biết Phụng Vũ muốn nói gì.

“Người là người đầu tiên có thể vô sự trước một chiêu này.”

Tử Vũ có vô sự không? Bề ngoài thì đúng là hắn vô sự, nhưng năng lượng dự trữ bên trong Thái Dương tinh cầu của hắn sớm đã cạn kiệt rồi, sẽ phải mất một khoảng thời gian mới có thể khôi phục lại được. Trận này, kết thúc tại đây khiến hắn không thỏa mãn lắm, nhưng hắn biết, đây đã là kết cục tốt đẹp nhất rồi, bởi vì sau đó, hậu quả của nó thế nào, chỉ e cả hắn cũng không thể tưởng tượng được.

Thực lực của Phụng Vũ, vào thời điểm hiện tại, đích xác là trên Tử Vũ một bậc. Bất quá, sau một trận này, sự tự tin của hắn đã trở lại. Hắn tin, chỉ cần hắn không ngừng đột phá lên cảnh giới mới của thứ công pháp mà hắn đang tu luyện, đến một ngày kia, hắn sẽ đánh bại được nàng.

Trận này, thu hoạch của Tử Vũ đích xác không nhỏ.

Họa Vũ kiếm pháp, cuối cùng thì Tử Vũ cũng hiểu được chút ít về nó. Thứ kiếm pháp này, không chỉ phức tạp đến cực điểm, còn tinh mỹ đến cực điểm, chuyên dùng ảo ảnh để vẽ ra thực tại. Ngay từ đầu trận đấu, thứ kiếm pháp này đã khiến đối thủ mê muội rơi vào mộng cảnh, tranh đấu với mộng cảnh, đến cuối cùng khi thoát khỏi mộng cảnh, thì mọi thứ đều đã kết thúc.

Tử Vũ vừa rồi, đích thực đã rơi vào mộng cảnh, khiến hắn còn không phân biệt được rốt cuộc trận đấu diễn ra thế nào. Bất quá, với “Bất Diệt đệ nhất thức”, một chiêu thoát nhìn chỉ biết điên cuồng tấn công, bên trong lại ngấm ngấm dùng sức mạnh cường hoành bảo hộ toàn thân cơ thể, đã giúp hắn vượt qua trận đấu này. Có điều, hắn biết, đây là Phụng Vũ còn chưa muốn chính thức sinh tử quyết chiến với hắn, nên khi chiến đấu tuy không nương tay, nhưng cũng không hạ sát thủ. Bằng không, dựa vào cặp song kiếm quái dị có thể xuyên qua Âm Tuyền mấy lần phạm vào da thịt hắn, nếu nàng xuất thêm chút lực, chỉ e mạng hắn sớm đã không còn.

33. Chương 33: Duyên

Một đêm sóng gió cuối cùng cũng trôi qua, đến khi tia nắng đầu tiên xuất hiện trên mặt nước Hồng Giang êm đềm, thì chiếc thương thuyền cũng đã đi vào địa phận của Lạc Việt quốc

Lạc Việt quốc có lẽ là quốc gia có quốc thổ mang hình dáng kì lạ nhất Vô Tận giới, nhìn từ trên cao xuống, nó vừa giống chữ “Vạn”, lại vừa giống một cái chong chóng. Nói chính xác nhất, quốc thổ của Lạc Việt quốc do hai chữ S giao nhau hình thành, phần đầu phình to, phần eo thu nhỏ, riêng điểm giao thì lớn hơn phần eo một chút, là nơi tọa lạc của Nội Hà thành, kinh đô Lạc Việt quốc.

Hình thể kì lạ, khí hậu thiên nhiên của quốc gia này cũng thập phần đặc biệt. Bốn cánh, mỗi cánh đều chỉ có một mùa nhất định, cánh phía Bắc mùa Đông, cánh Tây mùa Thu, cánh Đông mùa Xuân, cánh Nam mùa Hạ. Khí hậu của mỗi mùa giảm dần khi vào sâu bên trong phần trung tâm, cho đến Nội Hà thành thì mang đặc trưng của cả bốn mùa, vô cùng đặc sắc và thú vị.

Trong “bốn cánh” của Lạc Việt quốc, chỉ có cánh phía Bắc và cánh phía Tây giáp với đất liền, giữa hai cánh này là đoạn rộng nhất, yên tĩnh nhất, cũng là điểm xuất phát của dòng Hồng Giang, ngoài ra, các phần còn lại của Lạc Việt quốc đều giáp với biển. Cũng chính vì lí do này, mà tuy chỉ có thể đánh bắt gần bờ, nhưng ngành ngư nghiệp của Lạc Việt quốc vẫn phát triển vô cùng thịnh vượng.

Sinh sống trên Lạc Việt quốc chỉ có hai tộc người, là Lạc tộc và Việt tộc. Kì thực, hai tộc này vốn là một tộc, đều thờ Lạc thần, đều coi mình là dòng dõi con Rồng cháu Tiên, thích xăm mình, ăn ở với nhau vô cùng thuận hòa, việc phân thành hai tộc, là do hình dạng khác nhau, nên người ngoài thường nhầm lẫn mà thôi. Lạc tộc sống ở các vùng đồng bằng và ven biển, dáng người nhỏ nhắn cân đối, da vàng hoặc trắng, tai tròn mũi thẳng, nam nữ đều để tóc dài. Việt tộc là một nhánh nhỏ của tộc Lạc Việt, so với Lạc tộc thì số lượng ít hơn rất nhiều. Việt tộc sống tập trung ở các vùng núi cao, da đặc biệt trắng, dáng cao nhưng mảnh khảnh, mắt nhỏ răng trắng, trên mặt hoặc một phần nào đó của cơ thể thường có vảy, được xem là dấu vết của loài Rồng trong truyền thuyết.

Đứng đầu Lạc Việt quốc là Lạc Vương(*) và Việt Vương, trong đó Lạc Vương quản lí việc triều chính, chăm lo cho đất nước, còn Việt Vương trừ phi nước nhà có biến, kì dư không bao giờ xuất hiện, thần bí vô cùng.

Người Lạc Việt tính tình bình hòa, hiếu khách, thường thích nói đùa, duy có những bí mật của dòng tộc mình lại rất kín miệng. Vì vậy, đối với những nhà nghiên cứu của các quốc gia khác mà nói, Lạc Việt quốc đích thực là một địa phương thần bí kích thích trí tò mò của họ đến cực điểm.

Khi mặt trời đã hoàn toàn lặn mình trên nền trời xanh thẫm, Tử Vũ từ trong nhập định mới mở mắt tỉnh lại. Cả đêm qua hắn đã ngồi ngoài lan can, không ngừng dẫn nhập năng lượng từ tinh hà kinh mạch vào trong lỗ đen, lại từ lỗ đen dồn về bất động tinh cầu nơi Thái Dương huyết, còn được hắn gọi là Thái Dương tinh cầu. Trong quá trình dẫn nhập và tích trữ năng lượng này, Tử Vũ nhận ra từ trước đến nay hắn đã quá phí phạm khi chỉ sử dụng duy nhất một loại hắc ám năng lượng. Hắn tu luyện hắc ám ma pháp, võ công cũng theo đường hắc ám, thành ra hắc ám năng lượng đối với hắn vô cùng quen thuộc, sử dụng nó là điều đương nhiên. Bất quá, năng lượng trong người hắn lại không phải là hắc ám năng lượng, mà vốn là một loại năng lượng nguyên sơ, tùy theo tâm ý của người sử dụng có thể chuyển hóa thành bất cứ dạng năng lượng nào khác. đọc truyện tại . Phát hiện này đối với hắn quan trọng vô cùng, khiến cho võ công cũng như ma pháp của hắn đã tiến thêm một bước cực dài, người khác cần nhất nghệ tinh, hắn lại cần càng loạn càng tốt, loạn đến mức không thể điều khiển được, mới thực sự là tốt nhất.

Bất quá, chuyển hóa năng lượng như thế cũng không phải điều dễ dàng, mà còn cần cả một quá trình tu luyện mới có thể tùy tâm sử dụng. Hiện tại, trừ Hắc ám hệ năng lượng đối với hắn vô cùng quen thuộc, Tử Vũ chỉ có thể sử dụng Quang hệ năng lượng một cách tương đối thuần thực, ngoài ra các hệ khác đều khá mơ hồ. Điều này cũng rất dễ hiểu, bởi lẽ một nửa dòng máu chảy trong người hắn thuộc về Thần tộc, năng khiếu bẩm sinh với Quang hệ là điều tất yếu, chỉ là trước kia không hề sử dụng mà thôi.

Tất nhiên, đối với Tử Vũ mà nói, như thế này đã là quá mãn nguyện rồi. Cùng lúc sử dụng cả Hắc ám hệ và Quang hệ, đùa gì chứ, lịch sử mấy chục vạn năm của Vô Tận giới cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay

thôi à.

- Người...thế...nào...rồi...

Trong lúc Tử Vũ đang ngấm ngấm hạ quyết tâm lần này đến Nội Hà thành nhất định phải tới Tàng Thư Viện một chuyến để nghiên cứu về các hệ ma pháp khác, thanh âm của Phụng Vũ đột ngột vang lên. Quay lại, nhìn thấy đôi mắt trong veo của nàng ta, Tử Vũ không khỏi cảm thấy một tia kì lạ len lỏi trong lòng, nó là cái gì, hắn cũng không biết, chỉ biết đó tuyệt đối không phải là ghen tị hay hận ý.

- Ta ổn. Phụng Vũ, sau này mạnh hơn, ta nhất định sẽ tái đấu cùng nàng...

- Ta...cũng sẽ...mạnh...mạnh hơn...

Phụng Vũ gật đầu, rồi tìm một cái ghế khác ngồi lên, hai bàn tay vẫn để trong áo choàng không hề lộ ra ngoài. Tử Vũ biết, bên trong chiếc áo đó, nàng ta nhất định đang ôm một thứ gì đó, nhưng là thứ gì, thì hắn không thể đoán ra, cũng không thể dùng linh thức tra ra, kì lạ vô cùng.

- Nàng đến Nội Hà thành làm gì vậy?

- Ta...muốn...muốn đến Tây...Tây...

- Tây Phương lục địa?

Phụng Vũ gật đầu, ánh mắt không ngờ còn thoáng một tia bên lên, chừng như đối với việc mình nói chuyện không suôn sẻ cũng có phần không hài lòng. Đứng trước nữ tử kì lạ này, Tử Vũ cứ không ngừng gặp những ngạc nhiên liên tiếp, đơn giản bởi vì hắn không thể nào dự đoán trước được biểu tình cũng như thái độ của nàng ta.

- Nàng muốn đến đó làm gì?

- Tìm...tìm...một...người...tên...Nhã...Nhà??...Dạ...

- Nhã Dạ?!!!

Tử Vũ trong tim thốt lên một cái, Nhã Dạ ư? Có phải là Nhã Dạ của hắn không? Hay là trùng tên? Nếu không phải trùng tên, thì cô gái này đi tìm Nhã Dạ của hắn làm gì chứ?

Đối với Tử Vũ, Nhã Dạ đích xác là “của hắn”.

- Người...người quen...rất tốt...còn...là...là...Thanh...Thanh âm...ma pháp...sư mạnh...mạnh nhất...ta...có việc...nhờ...rất...khó...khó...nói...

Đúng là Nhã Dạ của hắn, còn nếu không thì đã quá trùng hợp rồi. Tử Vũ khẽ thở ra một hơi, đoạn nói:

- Ta cũng đang đi tìm Nhã Dạ, có muốn đồng hành với ta không?

Đây là lần đầu tiên Tử Vũ chủ động mời một người khác đồng hành với hắn.

- Được!

Phụng Vũ gật đầu, cũng không hỏi Tử Vũ có biết Nhã Dạ không, hay những thứ mà người khác chắc chắn sẽ hỏi. Nàng đã không hỏi, khi nào Tử Vũ lại nói nhiều, liền cùng với nàng trở thành hai bức tượng bất động nơi lan can ngập nắng.

- Công tử, huynh có muốn dùng cơm không?

Tử Vũ vừa tỉnh lại từ trạng thái nhập định, một thanh âm đã dịu dàng vang lên bên tai. Mở mắt ra, hắn thấy Lục Nhi đang đứng ở đó, khuôn mặt toát lên một sự nhẫn nại vô bờ, chừng như đã ở đây đợi hắn lâu lắm rồi. Hắn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

- Được, chúng ta xuống thực sảnh chung.

- Dạ, công tử!

Hiện tại chiếc thương thuyền đã đi được một nửa chặng đường từ Quyển Long thành đến Nội Hà thành, trải qua thêm một ngày thời gian nữa, Tử Vũ sẽ có thể bước chân lên kinh đô của Lạc Việt quốc.

Lạc Việt quốc, đối với quốc gia này, Tử Vũ có tương đối nhiều ấn tượng dù chưa một lần đặt chân tới đó. Nguyên lai Trình Tường vốn là người Lạc tộc, dù đã xa quê hương từ năm vài chục tuổi nhưng lão chưa khi nào thôi nhớ về nó, rất thường kể cho Tử Vũ nghe về quốc gia bí ẩn này. Đối với những chuyện lão kể, Tử Vũ luôn luôn ghi nhớ trong lòng, ví như Lạc Việt tộc đích xác là hậu nhân của Rồng và Tiên, do trải qua nhiều năm mà dòng máu bị đồng hóa trở thành Lạc tộc, chỉ còn một dòng trực hệ cuối cùng giữ được đặc điểm của tổ tiên chính là Việt tộc. Cũng vì thế, Việt tộc không những có vảy Rồng, khi cần còn có thể bao phủ Long lân giáp lên toàn thân hoặc khai mở đôi cánh nửa Tiên nửa Rồng ẩn giấu sâu trong nội thể.

Mang theo những lời kể của Trình Tường, chuyến đi này đối với Tử Vũ thập phần hứng thú, khiến hắn có đôi chút nóng lòng được nhìn thấy những người đồng tộc với chủ nhân của mình.

- Ai da, huynh đệ, ta chờ ngươi suốt, đến giờ mới tỉnh ngủ sao, thật là ham ngủ quá mà...

Tử Vũ vừa bước vào thực sảnh, một bóng nhân ảnh nhiều màu sắc đã lóe lên trước mắt hắn. Định thần nhìn lại, thì ra là một gã bạch diện công tử y phục thập phần kì quái, gồm bảy miếng vải màu sắc khác nhau ghép thành. Nhìn thấy y, Lục Nhi không khỏi bụm miệng bật cười, khiến y từ Tử Vũ chuyển sự chú ý sang nàng ta.

- Ai da, á mỹ nhân, tại sao nàng lại cười, không lẽ đã bị vẻ phong lưu tiêu sái trời phú của ta hấp dẫn rồi sao? Ai cha cha, làm thân suất ca cũng thật là khổ mà, đi đâu cũng bị người đẹp vây lấy, khổ thật...khổ thật...

- Khổ cái đầu ngươi ý, vì sao lại gọi ta là á mỹ nhân chứ?!

Lục Nhi tức thì lùi lại, cái miệng dẩu ra, khinh thị nhìn gã công tử nọ “hứ” lên một tiếng.

- Á mỹ nhân là á mỹ nhân, tức là chỉ có một nửa là mỹ nhân. Nàng xem, người nàng phong mãn đầy đà, đích thực rất là dụ người, bất quá, gương mặt lại hơi bình thường một chút, đúng là bất công của tạo hóa...bất công của tạo hóa...

Lục Nhi vừa định phát tác, Tử Vũ đã giơ tay ngăn lại, ánh mắt lảng lệ chuyển qua gã công tử nọ, hỏi:

- Ta quen biết ngươi sao?

- Không quen, không quen, nhưng mà trước lạ sau quen. Huynh đệ, ngươi tên gì? Nhà ở đâu? Vô công học từ ai? Tại sao lại đối chiêu với Bạch Ẩn?

Tử Vũ nghe xong, không thềm nhìn đến y, tức thì bước tới một chiếc bàn còn trống trong thực sảnh. Lục Nhi tất nhiên là bám sát gót hắn, khi đi qua gã công tử nọ không nhìn được còn giơ tay định đập y một cái, chỉ là bị y bằng một thân pháp quỷ dị nhẹ nhàng né mất, liền tức giận quay đầu bỏ đi.

- Ai da, hung dữ...hung dữ. Huynh đệ, ta nói ngươi biết, ta là Thất Ảnh(*) của Tàng Thư Viện, nhân thấy huynh đệ công phu xuất chúng, khẳng định có thể tiến nhập Thiếu niên Thập vị bài danh của Vô Tận bảng lần này, mới muốn hỏi một chút thông tin. Không sao, không trả lời cũng không sao, Vô Tận bảng vốn dĩ có rất nhiều nhân vật thần bí. Bất quá, ta vẫn báo trước cho huynh đệ biết, để khi đọc thấy tên mình trong Vô Tận bảng không thấy bất ngờ...hắc...hắc...

Người ngồi trong thực sảnh tức thì “ồ” lên, không ngờ lại gặp ở đây Thất Ảnh công tử lừng danh của Tàng Thư Viện. Tàng Thư Viện nhân tài vô số, chuyên cử người đi khắp nơi nhằm sưu tầm những thư tịch quý giá hoặc thu thập các tin tức có giá trị. Thất Ảnh này chính là một trong số những người như vậy. Bất quá, gã diên khùng này lại không phải dạng thu thập giả thông thường, mà là một trong mười vị thu thập giả đứng đầu Tàng Thư Viện, nổi tiếng vì đã mang lại rất nhiều thư tịch cũng như thông tin quý giá cho viện.

- Ha, nguyên lai cái tên Thất Ảnh cũng có nguồn gốc...

Lục Nhi tức thì ứng tiếng, khiến ọi người liền cười ồ cả lên. Quả thực, nói gì thì nói, cái bộ y phục của Thất Ảnh công tử này cũng rất chi là ngứa mắt và buồn cười. Bất quá, mọi người cười y, y lại không ngượng, cứ nghênh nghênh ngang ngang đi về chỗ ngồi, tiếp tục nhâm nhi mấy món trên bàn của mình.

Nhìn Thất Ảnh chán, đám thực khách lại chuyển sự chú ý sang Tử Vũ. Trận chiến hôm qua, hầu hết trong số họ đều đã chứng kiến, tất nhiên không hề nghi ngờ thực lực của hắn. Họ không nghi ngờ, nhưng họ tò

mò, tò mò một người chưa từng có danh tiếng gì trên giang hồ đột nhiên một bước tiến nhập Thanh niên Thập vị bài danh của Vô Tận bảng.

Tử Vũ làm sao lại để ý đến những ánh nhìn đó. Hắn, từ trước đến nay đều thế, tuy ngồi cạnh Lục Nhi, nhưng vẫn khiến cho người khác có cảm giác hắn là người thuộc thế giới khác, cô độc lãnh ngạo, không hề hòa lẫn với môi trường xung quanh.

Bữa ăn diễn ra mau chóng. Tử Vũ thực sự là không cần ăn, hắn chỉ có hứng thú với những món cao lương mỹ vị, còn như mấy thứ bình bình thường thường này, căn bản hắn không muốn động đũa. Hắn đã như thế, Lục Nhi lại càng đặc biệt, chỉ gọi một bát cơm trắng, tịnh không hề động đến thức ăn.

Tử Vũ sau khi nếm vài món ăn mà theo hắn là không thể chấp nhận được, đã để lại tiền rồi trở về phòng. Hắn vừa đi khỏi, một thân ảnh nhiều màu một lần nữa lại nháng lên, lần này mục tiêu chính là Lục Nhi. Vừa ngồi xuống bàn, cái bóng đó, chính là Thất Ảnh, đã cất giọng bí hiểm:

- Lục Nhi tiểu thư, cao đồ của Thiên Bang Đệ Nhất trưởng lão, làm sao lại thành tì nữ cho người ta như vậy...ai da, thật là khó hiểu à nha!!

Lục Nhi vốn đang định phát tác, nghe thấy những lời của hắn như vậy, không ngờ lại cười lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên băng lãnh, thấp giọng:

- Thất Ảnh, con người người tuy rất tốt, nhưng cái miệng lại không tốt, rất dễ mang họa vào thân!

- Ai da...ta làm sao lại dám mang họa vào thân chứ, tiểu thư, chuyện của nàng thì nàng cứ làm đi, nhưng cái gã công tử đó của nàng, không biết có thể hé lộ đôi điều cho ta hay được chăng?

- Cái này, cũng không phải là khó nha. Có điều, khi nãy người sĩ nhục bổn tiểu thư, bây giờ nếu không tự vả miệng ba cái, ta e cũng không có hứng thú để nói chuyện...

- La sát...la sát...đích thị là la sát!!!

Vừa nói, Thất Ảnh công tử vừa phóng vút về phía sau, chỉ trong chớp mắt đã biến mất lên lầu. Thành thực mà nói, chuyện điều tra này y chỉ hứng thú mà làm, bởi lẽ Vô Tận bảng không cần thông tin chi tiết, chỉ cần danh tự mà thôi. Danh tự của Tử Vũ, y đã sớm từ trưởng thuyền biết được rồi, nên Lục Nhi bắt y phải tự vả miệng mà lấy thông tin, tuyệt nhiên là một thứ giao dịch y không bao giờ chấp nhận.

Bất quá, cao đồ của Thiên Bang Đệ nhất trưởng lão trở thành tì nữ cho người ta, thông tin này đích xác rất hấp dẫn, nếu báo lại cho Viện chủ, khẳng định y sẽ được phần thưởng không nhỏ à nha.

34. Chương 34: Lâm Hội

Ám Lâm Chi Thành, gọi là thành, nhưng không hẳn là thành, vì xung quanh không hề có tường thành bảo vệ. Nói cho đúng hơn, có thể coi toàn thể Ám Lâm Chi Thành là một ngôi làng lớn nằm giữa không trung. Khác với Thần Cung của Thần tộc nằm ở rất cao trên những tầng mây, Ám Lâm Chi Thành chỉ lơ lửng cách mặt đất khoảng vài chục trượng, được bao bọc xung quanh bởi vô vàn những cây đại thụ của Ám Lâm. Tòa thành này, chính là kinh đô của Ám Tinh Linh tộc, được xây dựng cách đây cả vạn năm bởi tay một vị pháp sư thiên tài trong tộc. Truyền thuyết về sự ra đời của tòa thành này có rất nhiều dị bản, nhưng Ám Tinh Linh tộc đều tin rằng vị pháp sư đó vì muốn tộc nhân có một nơi an cư lạc nghiệp, đã sử dụng Mộc hệ ma pháp điều khiển cây rừng kết lại mà tạo ra Ám Lâm Chi Thành. Sự tin tưởng này không phải không có căn cứ, bởi vì toàn bộ kiến trúc tại Ám Lâm Chi Thành, từ nền móng cho đến các công trình bên trên, đều được làm từ gỗ.

Ám Lâm Chi Thành không phải là một thành thị phồn hoa, căn bản là vì Ám Tinh Linh tộc chưa bao giờ có truyền thống hiếu khách, ngoại trừ một vài người đặc biệt, kì dư họ rất ít khi tiếp đón người của các tộc khác.

Nhã Dạ trải qua hơn một tháng hành trình, cuối cùng cũng về đến nơi mà nàng đã sinh ra, trong lòng bỗng chốc nổi lên trận trận xúc cảm, khiến cho những bước chân vốn luôn nhịp nhàng như một khúc ca đột nhiên có chút rối loạn. Nơi này...nàng thực sự không ngờ còn có ngày mình về lại nơi này...

Hít vào một hơi thật sâu, Nhã Dạ cố gắng trấn tĩnh lại, đoạn chuyển thân bước lên một gốc cây to. Cái cây này khi còn sống hẳn phải là một đại thụ, có điều đã bị người ta chặt đi sát gốc, trở thành một cái bàn tròn rất bằng phẳng.

“Tách!”

Chỉ nghe “tách” một tiếng nhẹ nhàng, cái gốc cây nọ đột nhiên rung mình, đoạn mang theo Nhã Dạ từ từ bay lên không trung. Trong Âm Lâm còn không ít những gốc cây như vậy, chuyên dùng để chở người từ dưới đất lên Âm Lâm Chi Thành. Đây cũng là phương pháp duy nhất để tiến nhập kinh đô của Âm Tinh Linh, bởi lẽ xung quanh tòa thành này đã được gia trì một đạo kết giới cực mạnh, dù là Thánh cấp cấp 10 cũng không thể tùy tiện phi hành tiến vào bên trong.

“Gốc cây” nọ đưa Nhã Dạ bay lên càng lúc càng cao, rồi xuyên qua một thông đạo bên dưới nền Âm Lâm Chi Thành, trải qua vài giây tăm tối, nàng đã có mặt tại “cổng” thành. Cái “cổng” này không nằm ngoài rìa như các thành thị khác, mà nằm ngay trung tâm của thành, là đường xuất nhập duy nhất của tòa thành kì lạ này.

- Nhã Dạ tiểu thư, mừng người trở về, cầu Âm Thần chúc phúc cho người!

Nhã Dạ tại Âm Lâm Chi Thành danh phận hiển nhiên không nhỏ, còn chưa về tới đã có không ít người chạy ra đón tiếp. Nhìn những người lính canh và tri khách nữ xung quanh, Nhã Dạ chỉ khẽ gật đầu, đoạn chuyển thân đi thẳng về tòa tháp cao nhất phía cuối con đường.

Âm Lâm Chi Thành luôn chìm trong một bầu không khí hắc ám đặc trưng, thành ra dù giờ trời mới về chiều, nơi này vẫn toát lên một vẻ gì đó âm u vô cùng, khiến bóng dáng nhỏ nhắn của Nhã Dạ bước trên con đường càng thêm lẻ loi cô độc.

Lẻ loi và cô độc? Nhã Dạ dường như rất quen với điều này, bước đi vẫn không nhanh không chậm, mang theo một tiết tấu u sầu dàu dặt, tiến về phía tòa tháp. Đột ngột, cái tiết tấu ấy dừng lại, Nhã Dạ dừng lại, khuôn mặt xinh đẹp dường như tái đi một chút, rất lâu sau mới khẽ nở ra thành một nụ cười sầu muộn. Đối diện với nàng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện hai hình dáng, một trong hai hình dáng ấy chừng như cũng ngạc nhiên không kém Nhã Dạ, mãi lâu sau mới thốt lên được một câu:

- Nhã Dạ, là muội ư?

- Tàu sắp cập bến, mọi người chú ý!!!

Tiếng hô của viên thuyền trưởng vang vọng khắp cả tòa khách thuyền, khiến Tử Vũ từ trong nhập định tức thì tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, hắn đã thấy Lục Nhi đang ngồi bên cạnh, khuôn mặt hơi thất thần, dường như đang suy nghĩ một điều gì đó.

- A, công tử, chúng ta xuống thuyền thôi...

Như vừa bừng tỉnh khỏi một giấc mơ, Lục Nhi lúng túng nói, đoạn nhanh nhẹn quay lại chuẩn bị rời thuyền. Nhìn tấm lưng thon thả của nàng từ phía sau, Tử Vũ không khỏi nhớ đến cái buổi tối khi hắn mới tỉnh lại. Lúc đó, tuy hắn không được tỉnh táo cho lắm, nhưng hắn vẫn nhận ra thân hình của Lục Nhi cực kì hoàn hảo, và đó cũng không phải là lần đầu tiên của nàng. Rốt cuộc, nàng vẫn là người con gái đầu tiên trong đời hắn, khiến hắn cảm thấy rất không ổn nếu không giải quyết triệt để với nàng ta. Chỉ là, hiện tại, hắn vẫn chưa nắm được con người của nàng, nên đành để nàng đi theo bên cạnh mà thôi.

“Cạch!”

Tử Vũ vừa mở cửa ra, đã thấy Phụng Vũ đứng ở đó tự bao giờ. Người con gái duy nhất từng khiến hắn nếm mùi thất bại này, lúc nào cũng tĩnh lặng như thế, thuần khiết như thế, khiến hắn cảm thấy thật khó nắm bắt.

- Người...đi...đi trước...

Không hề nhìn qua Lục Nhi, đôi mắt xanh thẳm của Phụng Vũ dường như chỉ phản chiếu duy nhất một bóng hình của Tử Vũ. Gật đầu với nằng, đoạn Tử Vũ chuyển thân, dẫn theo hai cô gái rời khỏi tòa khách thuyền đã ghi dấu một bước ngoặt quan trọng trong đời hắn.

Nội Hà thành không phồn hoa như Quyển Long thành, không bình yên như Lạc Bình thành, càng không âm u như Âm Lâm Chi Thành, mà mang một phong vị rất riêng chỉ mình nó có. Tòa thành này, vừa có sự vui tươi căng tràn sức sống của mùa xuân, vừa có vẻ buồn man mác của mùa thu, lại điểm lên đó cái sôi nổi của mùa hè, còn pha thêm chút tĩnh lặng của mùa đông, khiến người ta chỉ một lần bước chân tới đây là không sao quên được.

Khi Tử Vũ, Phụng Vũ và Lục Nhi đặt chân lên Nội Hà thành thì trời cũng vừa ngả sang chiều, mang theo một bầu không khí lành lạnh khiến cho bên cạnh vốn ồn ào náo nhiệt là thế dường như trở nên tĩnh lặng hơn. Hít sâu một hơi, Tử Vũ nhanh nhẹn cất bước, dẫn theo hai cô gái tiến vào Nội Hà thành. Hắn, dấu sao cũng chẳng có gì phải vội vã, hiện đang rất muốn khám phá kinh đô cổ kính của Lạc Việt quốc thần bí này.

Sau khi bước ra khỏi bến cảng, Tử Vũ cuối cùng cũng hiểu vì sao tòa thành này lại có tên là Nội Hà thành. Nguyên lai dòng Hồng Giang không chỉ dừng lại ngoài phạm vi thành, mà còn đi sâu vào trong, tạo ra một thành thị mà phố xá và sông nước đan xen với nhau hết sức đặc biệt. doc truyện tại . Nhìn vẻ ngạc nhiên thú vị của hắn, Lục Nhi khẽ cười lên một tiếng, đoạn nói:

- Hồng Giang vốn theo một hướng khác đổ ra Cuồng Bạo Thâm Hải, nhưng khi Nội Hà thành được xây dựng, các kiến trúc sư Lạc Việt quốc đã khéo léo tạo ra một hệ thống kênh rạch đặc biệt, dẫn nước vào bên trong, chia tòa thành này thành tam thập lục phường, mỗi một phường đều có một bản sắc riêng, vô cùng phong phú...

Đường phố trong Nội Hà thành chia thành ba luồng, hai luồng hai bên trái phải dành cho ngựa, xe và người đi bộ, còn luồng ở giữa đích thị là kênh rạch cho thuyền bè qua lại. Lại nói kênh rạch ở đây không như những nơi khác, mực nước lúc nào cũng xấp xỉ mặt đường, tạo ra một cảm giác “thành trong sông” hết sức đặc biệt.

Nội Hà thành so về tuổi tác thì còn lâu đời hơn cả Quyển Long thành, thành ra nơi này luôn mang một vẻ vừa trang nghiêm lại vừa cổ kính. Kiến trúc tại tòa thành này mang đậm dấu ấn phương Đông cũng như bản sắc văn hóa của người dân Lạc Việt, nền nhà bao giờ cũng được nâng lên khỏi mặt đất nhờ những cây cột cao chừng một hai sải tay, mái nhà lợp bằng ngói, thường cong vút lên ở bốn góc, được trang trí bằng những họa tiết như Lạc Diệu hay Lạc Long...Ngoài ra, dựa vào kiến trúc của Nội Hà thành, cũng có thể thấy nơi này trị an rất tốt, bởi lẽ mỗi một ngôi nhà không chỉ là một cá thể đơn lẻ hoàn chỉnh, mà còn phối hợp với những thứ xung quanh, tạo ra những quần thể kiến trúc thống nhất, vừa trật tự lại vừa đẹp mắt.

- Công tử, Lân hội hiện tại đã được khai mạc, chúng ta có tới đó thăm quan không?

Tử Vũ nhìn sang Phụng Vũ, thấy nàng không phản đối thì liền gật đầu. Hắn phảng phất thấy được nàng cũng giống như hắn, đối với những chuyện trên thế giới này hầu hết đều cảm thấy mới lạ và tò mò, rất muốn được khám phá. Bất quá, trong khi Tử Vũ luôn ngấm ngấm quan sát để tìm cách thỏa mãn trí tò mò đó, thì Phụng Vũ thường sẽ quên mất nó một cách hết sức dễ dàng.

Lục Nhi dường như hết sức thông thuộc đường xá ở Nội Hà thành, vừa thấy Tử Vũ đồng ý liền trực tiếp chạy lên dẫn đường, rất nhanh chóng đã đưa cả ba đến nơi diễn ra Lân hội.

Lân hội vốn rất hiếm khi được tổ chức, là một trong những thịnh hội rất được ưa chuộng, thành ra Phi Nguyệt quảng trường nơi nó diễn ra đích thực vô cùng náo nhiệt, muốn tiến vào cũng hết sức khó khăn.

Chau mày nhìn dòng người đang tấp nập đổ vào Phi Nguyệt quảng trường một cái, Lục Nhi quay lại phía Tử Vũ, ánh mắt dò hỏi. Tử Vũ cố nhiên là không thích những nơi ồn ào, nhưng hắn đối với Lân hội này quả thực rất có hứng thú, liền chỉ lên trời một cái, đoạn nhún mình phóng vút lên không trung. Hắn vừa động thân, Phụng Vũ cùng Lục Nhi cũng lập tức phóng theo, đến khi lên đến nơi mới nhận ra tại khoảng không phía trên Phi Nguyệt quảng trường đã có không ít người, hiển nhiên cũng có cùng chung mục đích như Tử Vũ.

- Oa, đích thực là náo nhiệt nha!

Người bên trên đã vậy, người bên dưới còn đông hơn, tất cả đều đang vây quanh một cái lôi đài, trên đài có hai người đang thi đấu, hiển nhiên là tâm điểm của Lân hội.

Phía bắc lôi đài có một cái sạp, trên sạp có một nhóm khoảng hai mươi người, đích thị là tộc nhân Kỳ Lân tộc. Kỳ Lân tộc sinh ra đã là thánh thú, sau khi đạt tới đỉnh phong của thánh thú, vượt qua độ kiếp, sơ nhập thần thú thì mới có thể hóa thành nhân hình. Hơn hai mươi thần thú, mỗi một con ít nhất cũng có sức mạnh tương đương với Thánh cấp cấp 5, là một lực lượng khủng bố có thể khuynh đảo thiên hạ, không ngờ lại cùng lúc xuất hiện ở đây. Kỳ Lân tộc xưng danh một trong Ngũ đại gia tộc, quả nhiên thực lực cường hoành, khiến cho người khác vừa thấy đã sợ.

Tất nhiên, dù là thăng ngu cũng có thể nhận ra, hai mươi người này tuyệt đối không phải toàn bộ thực lực của Kỳ Lân tộc.

“Rầm!” Nguồn tại

Một tiếng nổ kinh khiếp vang lên, trên lôi đài bụi bay cát chạy mù mịt, đến khi mọi thứ tan hết, trên đó đã chỉ còn một người đứng vững, dựa vào y phục, có thể nhận ra y là người của Kỳ Lân tộc. Chỉ thấy người này cười lạnh một cái, tay khẽ vung ra, hất đối thủ của y bay khỏi lôi đài, đoạn cất giọng sang sảng:

- Không biết còn vị bằng hữu nào muốn thử thời vận với Lân mỗ nữa hay không, Lân mỗ hiện còn rất khỏe, có thể tiếp các vị thêm vài ngàn hiệp nữa!

Kỳ Lân nam tử này tướng mạo thô hào, tuy mang hình dáng nhân loại, nhưng vẫn khiến cho người ta vừa nhìn đã có cảm giác y không phải nhân loại, là một thứ khí chất đặc thù của gia tộc y. Nhìn thấy y thần tình sung sức, sắc mặt thản nhiên, trợn vừa rồi rõ ràng vẫn chưa dùng hết sức, tức thì đã làm lạnh lòng không ít anh hùng hào kiệt. Rất lâu sau, một bóng dáng nhỏ nhắn mới đột ngột từ trong đám đông tà tà bay lên, đối diện với nam tử nọ, cười nói:

- Lân huynh, muội cũng muốn thử thời vận một phen, nhưng là muốn thử với vị cô nương đó, không biết có được không?

Vừa nói, nữ tử nọ vừa chỉ vào một trong hai mươi người đứng ở cái sạp phía sau võ đài. Nhìn nàng, gã Kỳ Lân nam tử nọ không ngờ lại cười lên một tiếng, đoạn gật đầu đáp:

- Tất nhiên là được, chúc cô nương thành công!

Nói rồi, y nhẹ nhàng phóng trở về sạp, đồng thời người được chỉ định trong số hai mươi người đứng đó cũng nhanh nhẹn bước ra, chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt vị cô nương đó.

- Tỉ tỉ, muội đành mạo phạm vậy!

Kỳ Lân nữ tử vừa mới bước ra chỉ gật đầu mỉm cười, đoạn giơ tay lên để đối phương áp tay vào đó. Hai bàn tay vừa chạm vào nhau, một đạo ánh sáng tức thì xuất hiện bao bọc cả hai, khiến cho toàn trường ồ lên, dường như vô cùng phấn khích.

- Đây chính là cách Kỳ Lân chọn chủ tại Lân hội. Trước hết, Kị sĩ cùng Kỳ Lân được chỉ định sẽ tiến hành giao tiếp bằng ý nghĩ, nếu như đạt được một số điều kiện nào đó, thì sẽ lập tức thành lập “Khế ước cấp một”, trở thành một cặp Kị sĩ-Tọa kị. Ngoài ra, nếu như những điều kiện đó không đạt được, mà Kị sĩ vẫn cố chấp muốn thử, Kị sĩ đó có thể cùng với Kỳ Lân mà mình chỉ định hơn thua một trận, nếu thắng, sẽ có thể thành lập “Khế ước cấp hai”, nếu thua, thì như vừa rồi công tử vừa thấy.

Ở trên cao, Lục Nhi nhanh nhẹn giảng giải, đối với hai loại khế ước cũng kể ra hết sức chi tiết. Nguyên Khế ước cấp một còn được gọi là Khế ước tự nguyện, do hai bên đều đồng ý mà tiến hành, quyền lợi, nghĩa vụ cũng như trách nhiệm được quy định bởi khế ước sẽ do cả hai thương lượng mà thành lập. Ngược lại, Khế ước cấp hai chính là Khế ước cưỡng hành, do Kị sĩ đánh bại Tọa kị rồi thành lập, điều kiện trong khế ước đều do Kị sĩ định ra trong một khuôn khổ nhất định, Tọa kị buộc phải tuân theo. Tất nhiên, nếu như Tọa kị đó không nguyện ý, thà chết cũng không tuân theo, thì rất có thể sẽ dẫn đến một trận chiến sinh tử. Bất quá, Lân hội là lễ hội chọn chủ cho Kỳ Lân mới trưởng thành, thành ra trường hợp sinh tử quyết đấu chưa từng xảy ra.

Trong khi Lục Nhi giảng giải, ánh sáng bao quanh hai người bên dưới lời đài cũng đã tắt dần, cuối cùng tiêu thất không một vết tích. Cười lên một tiếng sung sướng, Kị sĩ nữ tử tức thì nhảy tới ôm chầm lấy nàng Kì Lân nọ, hiển nhiên đã cùng với nàng ta thành lập “Khế ước cấp một”. Kì Lân nữ tử cũng cười rất tươi, đoạn thì thắm vào tai Kị sĩ mới nhận của mình vài câu, rồi cùng nhau trở lại sắp dành cho Kì Lân tộc nhân.

- Thừa các vị bằng hữu, vậy là Khế ước cấp một đầu tiên tại Lân hội lần này đã được thành lập. Tiếp theo, vẫn là Lân mỗ tiếp tục chủ trì lời đài, không biết có ai muốn thử với Lân mỗ hay không, Lân mỗ luôn sẵn sàng tiếp đón!

Tiếp theo lại do Kì Lân nam tử khi nãy nhảy lên lời đài, cất giọng sang sảng chào mời, còn cặp Kị sĩ-Tọa kị mới kia thì sau một lát đã biến mất khỏi Lân hội, cũng không biết là đi đâu. Tất nhiên, lúc này làm gì còn ai để ý tới họ nữa, bởi lẽ nhờ sự cổ vũ từ sự thành công của họ, đã không ít người nhảy lên muốn thử sức. Bất quá, gã Kì Lân nam tử kia lại không hợp với ai, cuối cùng đều phải tiến hành quyết đấu, chỉ là mười người sau đó cũng không có ai thắng được hắn mà thôi.

Lân hội cũng chính vì tình trạng này mà thường kéo dài, bởi lẽ hầu như tất cả khế ước được thành lập từ trước đến nay đều là Khế ước cấp một, do những cặp Kị sĩ-Kì lân hữu duyên tạo thành, mà muốn tìm được một cặp như vậy, thực sự là không phải dễ. Còn như, dựa vào quyết đấu để có Tọa kị, trước nay rất hiếm xảy ra, bởi lẽ Cường giả có thể đánh thắng Kì Lân trưởng thành hết sức ít ỏi, nếu không muốn nói là chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lân hội trải qua bao nhiêu lần tổ chức, chừng như đến nay cũng mới chỉ có ba cái Khế ước cấp hai được thành lập mà thôi.

35. Chương 35: Cuồng Loạn Chi Cảnh

Lân hội càng ngày càng náo nhiệt, những người lên đài thử thời vận cũng theo đó mà trở nên lợi hại hơn, khiến cho những tiếng reo hò cổ vũ cứ như thể mà vang lên không ngừng. Vô Tận giới, dường như có trăm ngàn thứ luật lệ hay giá trị, thì chung quy lại, cái được người ta tôn trọng nhất vẫn cứ là kẻ mạnh. Kẻ mạnh, tất nhiên là phải được xác định qua thực chiến.

Gã Kì Lân nam tử đang thủ đài đích xác là một kẻ mạnh, y không dùng ma thuật, không dùng nội công, chỉ thuần túy sử dụng nhục thể cường hãn của giống loài mình để phát động tấn công, đã đánh đến mức thiên địa hoang mang, không hề tỏ ra xuống sức. Nhân hình của y vóc dáng không hề cao lớn, dung mạo không hề tuấn tú, nhưng từ đó lại tỏa ra một thứ khí thế vĩnh viễn không thể đánh đổ, khiến cho bất cứ ai đang có mặt tại Phi Nguyệt quảng trường đều không khỏi có chút hâm mộ. Kì Lân tộc, thực lực thật sự khiến người khác cảm thấy khiếp hãi.

Tử Vũ lặng thinh theo dõi từ đầu đến cuối, chứng kiến nam tử nọ liên tục đánh ngã mười mấy đối thủ, trong lòng không khỏi khâm phục thể cường hãn của y. Nên biết Kì Lân tộc không hề biết sử dụng ma pháp, cũng không tu luyện nội công, chỉ sử dụng năng lượng có sẵn của cơ thể, cộng thêm với Kì Lân đấu khí tổ truyền mà được xếp ngang hàng với Tứ đại gia tộc còn lại của Vô Tận giới. Kì Lân đấu khí nam tử nọ còn chưa hề sử dụng, thực lực đã mạnh mẽ đến vậy, thật khiến máu nóng của Tử Vũ sôi lên, muốn nhảy xuống đó quyết đấu một trận với y.

Bất quá, muốn thì muốn, nhưng Tử Vũ khẳng định sẽ không xuất thủ. Sau trận chiến với Phụng Vũ hôm trước, hắn đã phát hiện ra võ công hiện tại của mình còn quá nhiều sơ hở và thiếu sót. Những sơ hở và thiếu sót ấy, căn bản sẽ không thể hoàn thiện bằng những trận chiến, mà chỉ có thể dựa vào sự chiêm nghiệm của bản thân. Kiến thức cũng như kinh nghiệm, trước giờ Tử Vũ đã thu thập được không ít, hiện tại, chính là thời điểm để hắn dung hòa chúng vào làm một.

- Là ta! xem tại

Nhã Dạ tĩnh lặng trả lời, đôi mắt nâu rất nhanh chóng trở về với vẻ trầm trầm vốn có. doc truyện tại . Đối diện với “kẻ đó”, nàng đã thể sẽ không bao giờ để lộ ra sự yếu đuối của mình, là lời thề nàng đã thề khi phải trải qua khoảng thời gian thống khổ nhất trong suốt cuộc đời.

- Nhã Dạ, tỉ về đây, có phải là để dự lễ cưới của muội không?

Đó là một âm thanh vừa cao vừa sắc, là do người còn lại trong hai người đang đứng đối diện với Nhã Dạ phát ra. Nhìn người đó, khóe môi đang hơi mím của Nhã Dạ không ngờ lại nhẹ giãn ra, rất nhanh chóng trở thành một nụ cười dịu ngọt:

- Phải, ta về lần này là để chúc mừng đám cưới của muội.

Đối diện với nụ cười đó của nàng, người vừa phát thoại, lúc này đã hiện rõ là một cô gái với khuôn mặt có vài phần giống với Nhã Dạ, chừng như cảm thấy khó chịu, liền cố tình dán sát vào gã Âm Tinh Linh công tử đang đứng bên cạnh, nói:

- Tỉ về thì thật là tốt, Duyệt ca và cha của muội lúc nào cũng nhắc đến tỉ, đúng không Duyệt ca?

Cố ý nhấn mạnh ở hai từ “Duyệt ca” và “cha của muội”, câu hỏi của Âm Tinh Linh nữ tử nọ tất nhiên là hướng về phía người đang đứng cạnh mình. Cười lên một tiếng, y đáp nhẹ nhàng:

- Đúng vậy, Nhã Điền bá tước và ta đều lo lắng muội. Nhã Dạ, mười năm qua muội đã đi những đâu vậy?

- Đông Phương lục địa!

Nhã Dạ đôi môi vẽ lên một nụ cười kiều mị, rồi cúi mình duyên dáng, nhẹ thốt:

- Ta phải đi thăm Phiên sư phụ, Nhã Yên, Duyệt ca, gặp lại hai người sau.

Nói rồi, nàng uyển chuyển lướt qua cả hai, những bước chân tức thì dạo lên một nhạc khúc vui tươi, tiếp tục hướng về ngọn tháp phía trước đi tới. Nhìn theo bóng nàng bằng một ánh mắt quái dị, nam nhân được gọi là Duyệt ca nọ len lén thở ra một hơi, đoạn quay sang Nhã Yên đang lăm bằm trong sự bức bối, nói:

- Yên muội, chúng ta đi thôi!

- Hừ, con người đó trở về, huynh hân hạnh rất vui mừng phải không!?

Nhã Yên bức bối nói. Dù có phong thái kiều mị cùng thân hình bốc lửa không thua kém Nhã Dạ, nhưng nàng rõ ràng vẫn chỉ là một đứa trẻ trong cách suy nghĩ, hoàn toàn không có được cái chín chắn trầm lặng của người nàng gọi là tỉ tỉ.

- Tùy nàng nghĩ thế nào cũng được. Chúng ta đi thôi, các vị trưởng lão không thích chờ đợi lâu đâu!

Đoạn, y xoay lưng đi thẳng, tựa như không hề nhận ra thái độ bức tức của Nhã Yên. Y hiểu quá rõ, chỉ có y bỏ nàng, tuyệt đối không có chuyện nàng lại bỏ y.

- Chúng ta đi thôi!

Tử Vũ đột nhiên nói, rồi chuyển thân tà tà bay xuống mặt đất. Trên võ đài dưới kia, những đối thủ đang lên thách đấu thật quá kém cỏi, căn bản không thể khiến gã Kỳ Lân nam tử thủ đài phải tốn lấy nửa phân sức lực. Xem ra, trong ngày đầu tiên, cao thủ chân chính còn chưa xuất hiện, hẳn có xem tiếp cũng chỉ chuốc thêm sự nhàm chán mà thôi.

Tử Vũ vừa động thân, Phụng Vũ cũng tức thì đi theo, chỉ có Lục nhi là nán lại một chút, chừng như cảm thấy rất không bằng lòng với thái độ của Tử Vũ. Nàng, càng lúc càng cảm thấy nam nhân này thật hết sức đáng ghét, chỉ hận không thể một kiếm tiễn hắn xuống Âm phủ. Bất quá, xen lẫn với hận, trong bản thân nàng còn phảng phất một thứ tình cảm khác, một thứ tình cảm mà chính nàng cũng không giải nghĩa hay điều khiển được. Chỉ biết là, theo thời gian, thứ tình cảm đang đó ngày một lớn hơn...

- Cho bọn ta hai phòng!

Bước vào một khách điểm ven đường, Tử Vũ trầm giọng nói. Hắn hiện tại đang rất cần một nơi an tĩnh để có thể tập trung cho việc dung hòa những thứ sở học bác tạp của mình thành một thể thống nhất. Hắn phảng phất cảm thấy, chỉ cần hắn có thể làm được điều này, thì võ công của hắn nhất định sẽ tiến được sang một cảnh giới khác.

- Khách quan, mời theo lối này!

Sau vài thủ tục đơn giản, tên tiểu nhị cung kính đưa cho Tử Vũ hai tấm thẻ trứccó gắn chriad khóa, đoạn nhanh nhẹn bước lên dẫn đường. Rất nhanh sau đó, y đã đưa cả ba người đến một dãy phòng trang nhã giản dị rồi lập tức cáo lui. Không chần chừ, Tử Vũ đưa cho Phụng Vũ và Lục Nhi một tấm thẻ trứcc, rồi nhanh nhẹn bước vào phòng còn lại.

- Ra đi!

Tử Vũ trầm giọng thốt. Liền đó, không khí sau lưng hắn xuất hiện một trận ba động kịch liệt, rồi một nhân ảnh lạng lẽ hiện ra, chính là Lộ Khiêm, thuộc hạ đầu tiên của Tử Vũ.

- Chủ nhân!

- Những chuyện ta dặn, ngươi làm đến đâu rồi?

- Đều đã sắp xếp ổn thỏa, ngày mai Vô Tận bằng sẽ được công bố, ngày mốt chúng ta có thể lên thuyền đi Tây Phương lục địa.

- Vậy được rồi, giờ ngươi đi nghe ngóng tin tức về Lâm hội cho ta, sau bữa cơm chiều hãy trở lại đây!

- Dạ, chủ nhân!

Lộ Khiêm gật đầu, đoạn nhanh nhẹn dùng ẩn thân thuật biến mất trong không gian. Kể từ lần gặp nhau tại Quyển Long thành, việc riêng của y dường như đều đã hoàn tất, hiện tại luôn luôn theo sát Tử Vũ, thực sự trở thành một thuộc hạ của hắn. Đối với việc Tử Vũ cứu y một mạng, Lộ khiêm dường như thực sự cảm kích, nhưng trước sau đều không nói ra, chỉ lẳng lặng giúp hắn làm việc. Bất quá, Tử Vũ cũng không hề để ý, chỉ cần Lộ Khiêm hoàn thành tốt công việc hắn giao, như vậy là đủ rồi.

Sau khi Lộ Khiêm đi khỏi, Tử Vũ tức thì bố trí một đạo cấm chế xung quanh căn phòng, đoạn nhanh chóng đi vào trạng thái nhập định. Hắn sở học bác tập, từ ma pháp, vũ kĩ, nội công...đều luyện theo những đường lối khác nhau, lại thêm vào “Ám Tuyển” quỹ dị bất định, thực sự rất xứng với một chữ “loạn”. Chữ “loạn” này, nếu là người khác, có lẽ đã khiến họ hăm nhập trạng thái càng luyện càng lùi, không thể tiến bộ, nhưng với Tử Vũ, đó lại là tiền đề để hắn phát triển bản thân.

Ma pháp cũng được, vũ kĩ cũng được, nội công cũng được, Tử Vũ đều xuất phát từ tinh hà năng lượng tinh thuần bên trong người hắn. Từ tinh thuần sinh ra bác tập, từ bác tập chuyển thành hỗn loạn, từ hỗn loạn mà không chế vạn vật. Đây chính là “pháp quyết” của hắn, do hắn cảm thụ được sau trận chiến với Phụng Vũ.

Hắn thua Phụng Vũ, không thua về nội công, không thua về sức mạnh, mà thua về chiêu thức. Họa Vũ kiếm pháp của nàng ta là thứ kiếm pháp phức tạp nhất, hoàn mỹ nhất, đã vượt qua cái lí luận thường tình của người đời. Người đời truy cầu sự đơn giản, lấy tĩnh để chế động, thứ kiếm pháp này lại tìm kiếm cái phức tạp, lấy cực động để chế không chế tất cả các trạng thái khác.

Họa Vũ kiếm pháp của Phụng Vũ là do một thiên tài tuyệt thế sáng tạo ra từ 500 năm về trước, không phải là thứ kiếm pháp mà Tử Vũ chỉ cần một lần trải nghiệm là có thể hiểu thấu được. Bất quá, Tử Vũ cũng không cần hiểu thấu, bởi vì hắn biết, dù có hiểu thấu, hắn cũng không thể thắng được Phụng Vũ, mà chỉ có thể đi theo lối mòn nàng đã đi mà thôi. Muốn thắng nàng, hắn phải tìm ra một con đường khác, hắn tìm ra rồi, chính là “loạn”.

Cái “loạn” khiến cho người đời không thể tiến bộ, là cái loạn họ không thể không chế. Cái “loạn” mà Tử Vũ đi tìm, là cái “loạn” trong sự không chế. Đã “loạn” còn bị không chế, có thực là “loạn” không!? Tử Vũ đã có câu trả lời. Cũng giống như tinh hà kinh mạch trong người hắn, hỗn loạn đến cực điểm, nhưng vẫn vận hành theo một “bộ khung kinh mạch”. Hiện tại, Tử Vũ chỉ cần tìm được cái “Bộ khung” đó, là hắn có thể tự do hăm nhập “Cuồng loạn chi cảnh” do chính mình tạo ra.

Vào thời điểm này, con đường tu luyện của Tử Vũ lại tiếp tục rẽ sang một bước khác, đã hoàn toàn cách biệt với lối tu luyện của người đời. Trước kia, dù võ công của hắn đặc biệt, lí luận của hắn đặc biệt, nhưng tâm cảnh của hắn vẫn cứ từng bước đi theo thiên hạ, chính là: Vong ngã chi cảnh, Dĩ thân nhập thế, Tam nguyên quy nhất. Hiện tại, hắn đã từ Dĩ thân nhập thế tâm cảnh bước sang một giai đoạn khác, không phải Tam nguyên quy nhất, mà chính là Cuồng loạn chi cảnh. Cái thứ tâm cảnh này, rốt cuộc có tác dụng

thế nào, Tử Vũ thực sự không biết. Nhưng, hấn lại đủ tự tin vào mình, đủ tự tin để một mình bước trên một con đường tăm tối chưa biết kết thúc ở đâu.

Kết thúc ở đâu ư? Hấn có cần biết không?

- Grừ!!!!

Những tiếng gầm gừ khe khẽ khiến Lục Nhi vốn đang chỉnh trang nhan sắc bên chiếc gương nhỏ giật mình quay lại. Là Phụng Vũ ư? Không lẽ nàng ta không phải con người?

Tiếng gầm gừ đích xác là phát ra từ Phụng Vũ, nhưng dường như lại không phải do nàng phát ra. Chỉ thấy nàng vẫn ngồi đó, hai cánh tay bên trong chiếc áo choàng dường như đang ôm ấp một vật gì đó, sau khi nghe tiếng gầm gừ liền mở miệng ngâm nga. Nàng vốn nói rất khó nhọc, nên chỉ có thể ngâm nga theo giai điệu, hoàn toàn không hát thành tiếng, nhưng vẫn khiến Lục Nhi ngồi ở đối diện cảm thấy say mê. Tử Vũ đã kì lạ, Phụng Vũ còn kì lạ hơn. Phải chăng nàng ta đang hát ru một ai đó? Một con quái vật?

Những tiếng gầm gừ dần cũng nhỏ đi rồi im bất, dường như “quái vật” trong lòng Phụng Vũ đã lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ. Miệng vẫn không ngừng ngâm nga, cặp mắt màu xanh thăm thẳm của nàng không ngờ còn ánh lên một nét hòa ái dịu dàng chưa từng thấy, khiến cho Lục Nhi không khỏi cảm thấy lạ lùng. Không lẽ, “con quái vật” đó là con của nàng ta hay sao?

- Phụng Vũ, Lục Nhi, ta đến Tàng Thư Viện đọc sách, đến giờ cơm các nàng cứ ăn trước.

Tiếng Tử Vũ đột nhiên vang lên bên ngoài, rồi không để Lục Nhi kịp đáp lời, đã vô thanh vô tức biến mất. Nhìn sang Phụng Vũ vẫn đang ngâm nga bài hát ru của mình, Lục Nhi khẽ nhíu mày, đoạn nhanh nhẹn bước ra hoa viên phía trước dãy phòng, hai ngón tay nhỏ búng nhẹ một cái.

- Lục Nhi, nàng gọi ta có việc gì vậy?

- Không có việc gì, không gọi chàng được sao?

Lục Nhi không ngờ lại lộ ra thần thái kiêu mị hiếm có, đôi cánh tay mềm mịn như bông trườn lên, quàng lấy cổ của nam nhân vừa mới vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt, cười khúc khích.

- Nàng thật khiến người ta phát điên mà. Được rồi, gã Tử Vũ đó thế nào rồi?

- Chàng đó, một chút dịu dàng cũng không có, lúc nào cũng chỉ hỏi người ta về công việc không thôi. Hấn hả, hấn rất khó đối phó, trên đường đi đã giết chết không ít lũ Phan tộc vô dụng của Thiên Bang...

- Phan tộc!? Kể cũng đúng, đến cả Lục ca còn bị hấn đánh bị thương đến bỏ chạy, lũ Ám sát đệ nhất tộc đó làm sao qua mặt được hấn chứ!?

- A, chàng cứ tỏ ra thần thần bí bí, không ngờ người hôm đó đánh hấn trọng thương lại là Lục ca của chàng...

Lục Nhi nói đến đây, khuôn mặt cũng thoáng hồng lên, nhớ lại ngày đó sau khi trị thương cho Tử Vũ đã dùng “Xuân tiêu nhất khắc hương” khiến hấn mê loạn, rồi cùng hấn mặn nồng ân ái, thật là một chuyện không dễ quên.

- Được rồi, nàng gọi ta đến có chuyện gì không?

- Hấn hiện đang tới Tàng Thư Viện, đám người của Thiên Bang thật vô dụng, có theo hấn cũng không được tích sự gì...

- Nàng muốn ta theo dõi hấn ư?

- Đúng vậy. Hấn cứ luôn thần thần bí bí, lại rất khó tiếp cận, sau lần...lần đó, người ta đã dùng đủ mọi cách, cũng không thể khiến hấn động lòng. Muốn tra ra bí mật của hấn, đành phải nhờ vào huynh rồi...

- Được rồi. Có điều, xem ra khả năng dụ hấn vào hội quả thực không nhiều, nếu là như vậy, ta tin nàng biết phải làm sao rồi chứ!?

- Người ta biết rồi mà, huynh đi mau đi...

Nói đoạn, Lục Nhi liền quay ngoắt đi, không để ý đến nam tử nọ đang choàng tay ra định ôm nàng vào lòng. Trong lòng nàng lúc này có một cảm giác hết sức kì lạ, khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an. Rốt cuộc, tại

sao nàng lại như vậy, bản thân nàng cũng không biết...Không biết? Hay là biết nhưng cố tình không muốn biết?

36. Chương 36: Bí Tịch Các

Nhã Dạ dừng lại, đầu hơi ngẩng lên, đọc thấy bốn chữ “Hắc Âm Ngọc Tháp” mà trong lòng quặn lên một nỗi xót xa. Mười năm xa cách, nơi này vẫn không hề đổi thay, lúc nào cũng mang một vẻ âm ám thâm nghiêm đặc trưng bất biến. Nàng, có lẽ sẽ không bao giờ quên được ngọn tháp này, nơi mà nàng từng lớn lên, nơi mà nàng từng hạnh phúc, cũng là nơi từng khiến nàng thống khổ đến muốn chết đi.

Hắc Âm Ngọc Tháp, tòa tháp cao nhất tại Âm Lâm Chi Thành, thực chất chính là một học viện ma pháp, là nơi đã đào tạo ra phần lớn Ma pháp sư cho Âm Tinh linh tộc. Hắc Âm Ngọc Tháp gồm hơn 20 tầng, trừ một vài tầng đặc biệt như tầng dành cho giáo viên, thư viện, phòng luyện tập...còn lại mỗi tầng đều dạy một hệ ma pháp như: Hắc Âm, Phong, Hỏa, Địa, Thủy...Di chuyển giữa các tầng đều dùng “Chuyển di trận”, là một loại trận pháp đưa người sử dụng đến những vị trí khác nhau đã được cố định từ trước.

- Thanh Âm hệ ma pháp tầng mười tám!

Nhã Dạ sau khi chào hỏi người gác cổng tháp liền trực tiếp tiến vào một “Chuyển di trận”, ngâm khê. Ngay lập tức, xung quanh nàng được bao phủ bởi một lớp hắc lưu, đến khi lớp hắc lưu đó tan ra, nàng đã có mặt trên tầng mười tám của Ngọc Tháp. xem tại

Còn chưa bước ra khỏi “Chuyển di trận”, Nhã Dạ đã nghe thấy những thanh âm trong trẻo vô cùng quen thuộc của nơi nàng đã theo học cách đây mười năm. Mỗi một tầng tại Hắc Âm Ngọc Tháp đều được xây dựng và bố trí hết sức đặc biệt, không có bàn ghế giống như lớp học của nhân loại, mà thường có đặc điểm và tính chất của hệ nguyên tố thích hợp, không những tăng lượng nguyên tố ma pháp trong không gian, còn giúp học viên có hiệu quả cao hơn trong việc tu luyện. Hiện tại, Nhã Dạ đang đứng trước tầng của Thanh âm hệ ma pháp, hiển nhiên là không gian phải tràn ngập trong âm thanh.

- Nhã tử, là tử phải không?

Cánh cửa trước mặt mở ra, một bóng dáng nhỏ nhắn đi tới, sau khi nhìn rõ hình dáng của Nhã Dạ liền hét lên và sà vào lòng nàng. Không cần suy nghĩ, Nhã Dạ cũng biết người đến là ai, đôi môi xinh liền hé nở nụ cười, dịu dàng nói:

- Yểu Nhi, bao nhiêu năm rồi mà muội vẫn như thế này hoài!

- Người ta nhớ tử mà! Tử đó, tại sao lại đột ngột thất tung như vậy, đến giờ mới trở về!? Muội nhớ tử, sư phụ nhớ tử, mọi người đều nhớ tử!

Mười năm trước, Nhã Dạ là thiên tài của Thanh âm hệ ma pháp tại Hắc Âm Ngọc Tháp, được đề cử làm học trưởng, thường hay giúp đỡ các học viên khác nên rất được yêu mến.

- Ừm, bây giờ không phải tử đã về rồi sao? Nào, tử muốn vào thăm sư phụ, muội có vào cùng không?

Nhìn Yểu Nhi gật đầu lia lịa như một cô bé, Nhã Dạ trong lòng khẽ cười. Từ lúc trở về Âm Lâm Chi Thành, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy nhẹ nhõm, tạm thời quên đi được những thứ tình cảm đang khiến trái tim nàng nhỏ máu.

- Bằng hữu, đây là thẻ của ngươi, đeo thẻ này ngươi sẽ được tới Khoái Hoạt Viện tham quan hoặc đọc sách, nhớ giữ cho kĩ, không thì phải quay lại đây làm thẻ khác, cũng khá phiền phức đó.

Đưa cho Tử Vũ một chiếc thẻ trúc nhỏ nhỏ, nam tử trông coi Tri khách sảnh của Tàng Thư Viện tươi cười hòa nhã, đoạn chỉ cho hắn lối vào Khoái Hoạt Viện. Tàng Thư Viện nhìn từ ngoài vào khá giống một trang viện lớn, chia thành bốn khu vực, gồm có: Quang Minh Đường, Đại Nghĩa Đường, Khoái Hoạt Viện và Giang Hồ Tứ Hải Viện. Mỗi một đường một viện tại đây đều có những chức năng riêng, vì thế cũng phân ra thành các cách đón tiếp khác nhau. Ví như Quang Minh Đường và Giang Hồ Tứ Hải Viện ai cũng vào

được, Khoái Hoạt Viện thì phải đăng kí mới được vào, còn Đại Nghĩa Đường thì chỉ dành cho thành viên chính thức của Tàng Thư Viện. Tử Vũ sau khi nắm được đại khái những gì cần biết về Tàng Thư Viện, liền chuyển thân bước ra hành lang dẫn tới Khoái Hoạt Viện.

Trời lúc này đã nhập nhoạng tối, hành lang dài hun hút được thắp sáng bằng những chiếc đèn lồng hoa lệ, tạo cho người ta một cảm giác vừa thần bí lại vừa huyền hoặc. Tử Vũ, trong thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo của những chiếc đèn lồng, khí chất cô ngạo bất quần lại càng nổi bật, khiến cho bất cứ ai đang có mặt trên hành lang đều không dám lại gần, chỉ ở xa xa một phía quan sát.

Tử Vũ dường như lúc nào cũng vậy, vẫn chìm trong những suy tư của riêng hần, cảm giác mình sắp tìm ra được một điều gì đó. Chiều nay, sau khi tiến nhập trạng thái Cuồng loạn chi cảnh, Tử Vũ phảng phất thấy được sức mạnh của mình đã được đề thăng, nhưng là đề thăng thế nào, thì chính hần cũng không nhận ra được. Lúc này, khi bước đi trên hành lang mờ ảo đến Khoái Hoạt Viện, nhìn thấy trước mặt mình là một con đường hun hút, hai bên đường có những mảng vườn với cây cối um tùm, trong đêm tối đang vẽ lên trong tâm trí hần những hình ảnh quái dị. Áo ảnh ư? Không phải! Đây không phải ảo ảnh, mà là do não hần tưởng tượng ra những hình ảnh đó, rồi khiến mắt hần cũng “thấy” như thế.

Não hần tưởng tượng ra những hình ảnh đó, rồi khiến mắt hần cũng “thấy” như thế.

Suy nghĩ của Tử Vũ tự động lập lại trong đầu hần, khiến hần đột nhiên ngộ ra tất cả. Đúng vậy, chính là như vậy, cuối cùng thì hần cũng hiểu ra được phương thức công kích của Họa Vũ kiếm pháp mà Phụng Vũ sử dụng. doc truyện tại . Thứ kiếm pháp ấy, chính là khiến cho đối phương “nhìn thấy” những gì mà kẻ đó muốn nhìn thấy, khiến hần chìm vào mộng cảnh của chính mình, để rồi thất bại trong chính cái mộng cảnh ấy.

Hiểu được ra rồi, sự tự tin của Tử Vũ lại tăng thêm một bậc. Đúng vậy, hiện tại, nếu hần phải đối đầu với Phụng Vũ một lần nữa, hần tin rằng mình đã có cơ hội thắng được nàng ta.

Vừa đi vừa suy nghĩ, Tử Vũ đã bỏ cái hành lang mờ ảo ánh đèn lồng kia lại sau lưng và bước vào một tòa trang viện lớn từ lúc nào không hay. Trang viện trước mặt hần có ba tòa lầu lớn, trước mỗi một tòa lầu đều có một tấm bia khắc tên: Bình Thư Các, Bí Tịch Các và Thi Văn Các. Đã định sẵn từ trước, Tử Vũ liền trực tiếp nhập Bí Tịch Các, mắt chỉ khẽ liếc sang hai tòa lầu các kia, thầm nghĩ sẽ có ngày mình ngay lại nơi này để kiến thức qua tất cả những gì chứa tại đây.

Bí Tịch Các chia thành bốn tầng, tầng một chỉ chứa những thứ bí kíp, pháp quyết phổ thông, tầng thứ hai là quý hiếm, ở tầng thứ ba mỗi một thứ đều là kì thư dị tịch chỉ thế gấp, không thể cầu, riêng tầng thứ tư, tầng cuối cùng, nghe đồn chỉ gồm năm bộ bí tịch hần thế, bên trong chứa đựng những môn công phu vô tiền khoáng hậu mà chưa ai có thể khám phá ra. Vừa bước chân vào trong, Tử Vũ đã có thể đại khái nắm được vị trí của những khách nhân khác cũng đang có mặt tại Bí Tịch Các, chỉ thấy người ở tầng ba là thưa thớt nhất, tầng một có hơn chục người, đại đa số đều tập trung ở tầng hai, riêng tầng bốn thì không có một ai.

Ban đầu Tử Vũ còn cảm thấy lạ, sau đó lập tức nhận ra, ở mỗi một tầng đều bố trí một đạo cấm chế đặc biệt, khiến cho những người ở đó phải chịu những áp lực nặng nề, nếu công phu không đủ, sẽ không thể trụ được. Nói cũng đúng, nếu công pháp thượng hạng mà ai cũng có thể đọc được, thiên hạ này đã chẳng sớm loạn rồi sao?

Tử Vũ cũng không chú ý quá nhiều, liền nhanh chóng bước đến một giá sách lớn bên trên có ghi: Ma pháp sơ cấp. Hần lần này đến Tàng Thư Viện chính là để bổ sung thêm những thứ kiến thức bác tạp của hần, khiến cho nó thực sự trở thành một mớ hỗn độn thứ gì cũng biết.

Thư tịch về ma pháp sơ cấp có rất nhiều, từ Hỏa hệ ma pháp đến Thánh quang hệ ma pháp, mỗi loại đều có không dưới chục quyển, chỉ riêng Hắc Âm hệ ma pháp là không có quyển nào, đơn giản vì đây là loại ma thuật đã bị cấm trên toàn Vô Tận giới.

Tử Vũ đứng trước giá sách lớn, hai mắt nhắm lại, dự định dùng linh thức thu hết những thứ kiến thức có trên đó vào trong đầu, sau này từ từ nghiên cứu. Không ngờ, linh thức vừa hướng tới những quyển sách trên giá, một đạo khí tức cường hoành vô bì đã ập đến, đánh thẳng vào đại não của hần, tuy không gây quá nhiều đau đớn, nhưng cũng khiến hần muốn đầu óc quay cuồng, phải thu hồi linh thức. Cái quái quỷ gì đây, không lẽ nơi này không cho phép người ta sử dụng linh thức để “đọc sách” hay sao?

- Tiểu bằng hữu, nếu như người có thể dùng linh thức trong ngày một ngày hai đọc hết toàn bộ thư tịch ở đây, sau đó mang ra ngoài xao lại, không phải sẽ khiến thiên hạ đại loạn, Tàng Thư Viện cũng trở thành tội nhân thiên cổ rồi sao?

Một lão đầu tử vóc dáng trung bình, tuổi độ lục tuần, thân vận một bộ trang phục màu trắng, đích xác là thủ thư của Bí Tịch Các, tiến tới Tử Vũ hòa ái nói. Nhìn thấy Tử Vũ vẫn đứng trầm ngâm, lão lại nói tiếp, chừng như muốn khuyên nhủ Tử Vũ từ bỏ ý định dùng linh thức “đọc sách”.

- Trong Bí Tịch Các có một vài quy định, như không được dùng linh thức đọc sách, tầng một tầng hai tự do, tầng ba mỗi người mười năm chỉ được đọc một cuốn, tầng bốn cả đời chỉ được chọn một cuốn...Những cái đó đều là quy định để lại từ ngàn xưa, là luật lệ bất thành văn của Tàng Thư Viện, tiểu bằng hữu, mong người hiểu cho.

Tử Vũ nhìn sang lão đầu, rồi khẽ gật đầu, sau đó tiện tay rút một quyển Thánh Quang hệ ma pháp trên kệ xuống, bắt đầu chăm chú đọc. Hắn đọc, thực ra chỉ là lướt mắt qua để ghi nhớ những chữ trong đó, còn thì trong đầu lại suy nghĩ đến những thứ khác.

“tầng ba mỗi người mười năm chỉ được đọc một cuốn, tầng bốn cả đời chỉ được chọn một cuốn...” những quy định này tuy rằng hợp lý, nhưng làm sao để giữ đây? Không lẽ cứ nói như vậy là khách nhân phải nghe, không ai dám cãi? Theo ngữ khí của lão đầu tử đó, thì hình như thứ luật lệ này chưa từng bị phá vỡ, vậy thì Tàng Thư Viện đã giữ vững những qui định mình đưa ra bằng cách nào đây?

Khả dĩ chỉ có một phương pháp, chính là Kết giới.

Năm đó, Trình Tường ngoài việc dạy cho Tử Vũ Tử Vong hệ ma pháp, còn truyền cho nó không biết bao nhiêu kiến thức kinh nghiệm, trong đó có đề cập đến ba loại ma thuật đặc biệt không nằm trong Nguyên tổ ma pháp. Ba loại ma thuật đó chia ra bao gồm: Trận pháp, Kết giới và Phong Ấn. Trong đó, “Trận pháp” có thể do Ma pháp sư hoặc Tu chân giả thiết lập, sử dụng huyền cảnh để vây khốn đối phương, thậm chí là giết chết đối phương, người lập trận không những phải có ma thuật cao cường, mà còn phải am hiểu thiên địa, sự tương sinh tương khắc giữa các nguyên tố, nắm được thiên đạo...Nếu như “Trận pháp” chỉ có Ma pháp sư và Tu chân giả mới lập ra được, thì bất cứ chức nghiệp nào cũng có thể sử dụng “Phong ấn”. “Phong ấn” là một loại ma thuật ám chỉ người sử dụng dùng sức mạnh của mình thiết lập một đạo cấm chế, hoặc giam hãm đối phương, hoặc khiến đối phương lâm vào trạng thái chết giả, cũng có thể khiến hắn mất hết sức mạnh...Khác với “Trận pháp” buộc lòng phải nhập trận mới có thể phá trận, người bị phong ấn lại không có cách gì thoát ra khỏi “phong ấn” nếu như không được sự giúp đỡ của người bên ngoài. Trong ba loại ma thuật đặc biệt đó, đặc biệt nhất chính là “Kết giới”.

“Kết giới” chỉ có thể được sử dụng bởi một loại chức nghiệp đặc biệt, đó chính là Kết giới sư, là loại chức nghiệp hiếm gặp nhất trên Vô Tận giới. “Kết giới” chia thành nhiều loại, thường là một vùng không gian được Kết giới sư sử dụng năng lực của mình phong tỏa, sau đó đặt lên đó những luật lệ nhất định, bắt buộc những người ở trong kết giới đó phải nghe theo, nếu không sẽ gặp phải những sự trừng phạt do Kết giới sư đó định ra. Có rất nhiều chủng loại “Kết giới” tồn tại, trong đó đại khái có thể chia thành hai dạng cơ bản, một là Kết giới phòng thủ, ngăn không cho ngoại nhân tiến vào nếu không hội đủ điều kiện được định trước, hai là Kết giới phong tỏa, ai cũng có thể vào được, nhưng khi đã vào trong thì phải tuân theo quy định đã được Kết giới sư đặt ra. Ở Bí Tịch Các này, Tử Vũ có thể khẳng định chính là được bao bọc bởi một tầng Kết giới phong tỏa, khiến khách nhân buộc lòng phải tuân theo quy định của Tàng Thư Viện, nếu không, như bản thân Tử Vũ vừa rồi, phải chịu một cơn xay xẫm mặt mày có lẽ là hình phạt nhẹ nhất.

Tử Vũ sau khi thông suốt, mắt cũng đã lướt qua hết quyển Thánh Quang hệ ma pháp sơ cấp trên tay, liền nhanh nhẹn chọn một quyển khác, đoạn lại tiếp tục đọc. Theo như hắn nhớ, Trình Tường đã từng dạy hắn, “Kết giới” là loại ma thuật khó đối phó nhất, dù võ công có cao đến đâu, ma thuật mạnh đến mức nào, nếu không hiểu rõ nó, cũng sẽ không có cách phá giải. Muốn phá giải một “Kết giới”, đơn giản nhất chỉ có hai cách, cách thứ nhất là do Kết giới sư tạo ra nó tự thân thu hồi, cách thứ hai chính là “lách luật”. Lách luật ý chỉ phải tìm ra sơ hở trong nguyên tắc bất biến của “kết giới” sau đó lợi dụng sơ hở đó để làm cho nó trở nên vô dụng. Tử Vũ hiện tại, chính là muốn tìm cách “lách luật”.

Muốn “lách luật”, trước hết hắn phải biết được “luật” chính xác đến từng câu chữ.

- Làm sao để biết các thứ luật lệ trong Bí Tịch Các này!?

Trong tâm đã quyết, Tử Vũ liền quay sang lão đầu tử này giờ vẫn chăm chú nhìn hắn, hỏi. Mỉm cười khó hiểu, ông ta bước về phía sau vài thước, đoạn chỉ ra ngoài cửa Bí Tịch Các. Luật lệ của Bí Tịch Các chính là được khắc sau tấm bia có tên của tòa các này đặt ngoài cổng.

Lướt qua những luật lệ đó một lượt, cuối cùng, Tử Vũ dừng lại ở câu mà hắn chú ý nhất:

“Không được sử dụng linh thức để đọc các thư tịch trong Bí Tịch Các”

Một trò chơi câu chữ.

Trình Tường đã từng nói như thế, muốn “lách” qua những nguyên tắc của một Kết giới, cách tốt nhất chính là bắt bẻ từng câu từng chữ một trong những nguyên tắc đó, khiến nó trở nên vô dụng. Đọc qua đọc lại vài lần những câu chữ khắc trên tấm bia, khéo môi Tử Vũ khẽ nhếch lên thành một nụ cười mang ba phần khinh bạc. Hắn hiện tại có thể khẳng định, nếu sau này hắn trở thành một Kết giới sư, thì sẽ tuyệt đối không bao giờ đem thứ nguyên tắc mà mình đặt ra viết lên một cách công khai.

Bởi vì, bất cứ một câu chữ nào, đều có thể bị người hữu tâm bắt bẻ.

Tử Vũ chìm vào suy tưởng, loại bỏ toàn bộ những suy nghĩ tạp loạn trong đầu, khiến cho đầu óc tiến nhập trạng thái không minh. Đây là bước cơ bản nhất của một người luyện võ, chính là cảnh giới “Vong ngã chi cảnh” mà hắn đã vượt qua từ rất lâu rồi.

Trong trạng thái vô dục vô cầu, Tử Vũ khai mở linh thức, tiếp cận với những cuốn sách trên giá. Đúng như hắn nghĩ, nếu hắn không có ý muốn “đọc sách”, thì kết giới cũng không phát động tấn công. Chính vào lúc đó, Tử Vũ biết hắn đã thành công rồi.

Hắn không muốn “đọc sách”, thứ hắn muốn, chỉ là “nhìn sách” mà thôi.

Liền đó, linh thức của Tử Vũ mở rộng, tiếp xúc với tất cả những quyển sách có tại cả bốn tầng lầu của Bí Tịch Các. Lúc này, trong đầu hắn tuyệt đối chỉ có duy nhất một suy nghĩ, hắn muốn “nhìn” hết tất cả các quyển sách này.

“Nhìn sách” bằng linh thức, vài ngàn quyển sách trong Bí Tịch Các mau chóng bị Tử Vũ nhìn hết. Sau vài khắc thời gian, hắn đứng thẳng lên, cặp mắt lại hờ hững khép, chậm chậm li khai khỏi Bí Tịch Các.

Thứ Tử Vũ cần nhất hiện tại, chính là thời gian.

Thời gian để hắn tiêu hóa hết những thứ kiến thức vừa mới thu nạp vào trong đầu.

37. Chương 37: Nguyệt Thi

Huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Tử Vũ vừa li khai Bí Tịch Các được vài bước, một bóng người đã nháng lên trước mặt hắn, đích thị là Thất Ảnh mà hắn mới gặp hôm trước trên chiếc thương thuyền nọ.

- Huynh đệ, người cũng ít nói quá đi, như vậy sẽ rất buồn chán, hay là qua bên kia cùng ta đàm đạo vài câu, người thấy thế nào?

Thấy Tử Vũ không trả lời, Thất Ảnh lại tiếp tục. Con người y dường như da mặt rất dày, chừng như không nhìn thấy sự khó chịu của Tử Vũ, dai dẳng đeo bám hắn.

- Người có năm giây!

Tử Vũ lúc này đã chuẩn bị bước qua cánh cổng hình bán nguyệt dẫn ra hành lang khi này, thấy Thất Ảnh vẫn không có ý định từ bỏ, liền buông gọn một câu. Thất Ảnh, lẽ dĩ nhiên là hiểu hắn muốn nói gì, liền nhún vai một cái, đoạn lẳng lặng quay đi. Gã là một người ưa nói chuyện, càng ưa chọc phá thiên hạ, nhưng cũng hết sức thông minh. Những người thông minh, thì sẽ không trêu vào loại người như Tử Vũ.

Loại người không biết đùa.

“Cạch!”

Ám Tuyền đột nhiên rớt xuống đất.

Từ sau trận đấu với Phụng Vũ, Ám Tuyền chừng như yên lặng hẳn, cho đến hôm nay mới như đột ngột tỉnh giấc, hơn nữa lại rơi xuống đất chứ không chỉ rung động như bình thường. Chỉ cần có thể, là Tử Vũ biết có một chuyện không tầm thường sắp phát sinh.

Hắn đối với thanh kiếm của mình, là tuyệt đối tin tưởng.

Vừa chạm vào Ám Tuyền trong khi định nhặt nó lên, tâm linh Tử Vũ tức thì máy động. Bằng một cái đảo người, hắn chớp lấy thanh kiếm kì lạ, đoạn thần tốc cắm nó xuống đất. Như rỗng vào biển lớn, hắc khí trên Ám Tuyền tức thì cuộn cuộn chui xuống lòng đất, trong phút chốc khiến cho không khí xung quanh Tử Vũ đặc quánh lại thành một màu đen.

- Xuy!!!

Một tiếng rít gió vang lên, cùng với một bóng hình đột ngột phóng vút lên không từ những hòn giả sơn ngay cạnh nơi Tử Vũ đang đứng.

- Hảo!

Bóng đen quất lớn, đoạn nhẹ nhàng xoay mình, né khỏi một cú đớp nhanh như chớp của một con ám long tạo thành từ hắc khí, vốn chính là nguyên nhân khiến gã phải tung mình lên không né đòn.

“U u u...”

Những tiếng “u u” kéo dài đột nhiên vang lên, liền đó không khí xung quanh kẻ nọ, con hắc long cùng Tử Vũ liền điên cuồng ba động, khiến cho hình ảnh của cả ba đều trở nên méo mó. “Bụp” một tiếng nho nhỏ, mọi thứ lại trở về vẻ bình thường vốn có, nhưng cả ba đã biến mất vô tung vô tích, hết như cuộc chiến giữa họ chưa bao giờ tồn tại trong Tàng Thư Viện.

- Mẹ kiếp, cái kết giới chết dịch, làm ta hụt xem một vở tuồng hay...

Vốn chứng kiến mọi chuyện kể từ phút đầu, Thất Ảnh tiếc nuối cầu nhau, nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh và đi vào khoảng tối của khoảnh sân đằng trước Bí Tích Các.

Trên bảng luật lệ của Tàng Thư Viện có ghi rõ, tuyệt đối không được đánh nhau trong khuôn viên của thư viện này.

“Bụp!”

Ngoại thành Nội Hà có một khu rừng nhỏ, vốn rất hoang vắng bởi không có cảnh vật gì đặc sắc, đột nhiên xuất hiện từng trận ba động trong không khí, thế rồi như thể từ hư vô, hai bóng nhân ảnh hiện ra. Hai nhân ảnh đó, tất nhiên chính là Tử Vũ và kẻ lạ mặt nọ.

- Kết giới của Tàng Thư Viện quả nhiên quái dị, không ngờ lại có thể truyền tống chúng ta ra đây...

Kẻ nọ lẩm bẩm, đoạn quay qua Tử Vũ đang tĩnh lặng nhìn gã, nói tiếp:

- Thanh kiếm của ngươi cũng rất đặc biệt. Theo như Lục ca nói, dường như nó không chỉ là một thanh kiếm?

“Lục ca?”, Tử Vũ tức thì nhớ đến gã Sư nhân Thánh cấp từng chạm trán với hắn ở ngoại vi Quyển Long thành, sát cơ trong lòng tức thì đại thịnh. Tử Vũ là người thế nào chứ? Hắn tuyệt đối không quên những kẻ có ân oán với mình. Ngoài mặt hắn có vẻ thơ ơ, nhưng bên trong thì chưa từng bỏ qua một chi tiết nhỏ. Lâu nay hắn vẫn luôn thắc mắc, tại sao một cao thủ như thế lại ra tay với hắn? Chỉ vì hắn đi cùng Lục Nhi ư? Thắc mắc của hắn rốt cuộc đã có thể giải đáp, bởi vì, câu trả lời đang ở ngay trước mặt hắn.

- Ta biết, Nghịch Thiên hội các người và Thiên bang đang cùng chơi một trò chơi. Ta vốn không quan tâm, nhưng các người lại lôi ta vào đó. Vậy thì, đành phiên ngươi trở thành người...

Nhìn thẳng vào đối phương, Tử Vũ chậm chậm nói. Hắn vốn là người ít nói, thế nên khi hắn nói, thường thì người khác sẽ chăm chú lắng nghe. Bất quá, trước khi kẻ nọ nghe được trọn vẹn câu nói của hắn, một cái bóng đen đã nhanh như chớp chồm lên gã từ phía sau lưng, khiến gã phải vội vã né sang một bên. Chính vào lúc đó, Tử Vũ lao tới, đồng thời cũng kết thúc câu nói vẫn còn dang dở.

- ...hướng dẫn luật chơi cho ta vậy!

Nói đến chữ “vậy”, bàn tay hắn đã đặt lên cổ họng đối phương, dụng lực bẻ mạnh. “Rắc” một tiếng, cái đầu của kẻ nọ đã ngoẹo sang một bên, nhưng Tử Vũ tức thì cảm thấy không ổn. Trong một sát na, cái bóng đen khi nãy đã chồm lên kẻ nọ, kịp thời che cho Tử Vũ trước khi cái xác nọ phát nổ. “Bùng” một tiếng, màn hắc khí rung rinh, Tử Vũ cũng lặng lẽ nở nụ cười.

Hắn đã sai lầm. Kẻ này ít nhất cũng mạnh tương đương với gã Hùng sư nọ.

Trong khi Âm Tuyền thu lại màn hắc khí, Tử Vũ chậm chậm đảo mắt nhìn quanh, trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị. Tử Vũ luôn tự tin vào kỹ năng ẩn nấp của bản thân, nhưng khi đứng trước đối thủ lần này, hắn bắt buộc phải tự nhận không bằng. Với kỹ năng ẩn nấp đó, hèn nào gã có thể theo đuôi Tử Vũ mãi đến khi Âm Tuyền đề tỉnh.

“Veo! Veo! Veo!”

Một loạt những tiếng xé gió vang lên liên tiếp, cùng lúc bốn phía xung quanh Tử Vũ xuất hiện hàng trăm hàng ngàn những mũi phi tiêu với muôn hình vạn trạng, điên cuồng phóng tới hắn như một cơn mưa. Không nhìn, nhưng Tử Vũ cũng biết những mũi phi tiêu này tuyệt đối không hề đơn giản, thân hình tức thì như ma mị tiêu thất vào hư vô. Thân hình Tử Vũ vừa biến mất, đám phi tiêu cũng lập tức biến mất theo, hệt như chúng chưa từng tồn tại trên đời.

Khu rừng hoang lúc này đã trở thành một sân đấu thập phần kì dị, bởi lẽ, dù người ngoài có căng mắt ra, cũng không hề thấy bóng dáng của hai đối thủ.

Một ngọn cuồng phong đột ngột xuất hiện, tức thì khiến cho cây cối trong vùng trở nên nghiêng ngả, thân hình vạn vẹo như thể muốn bật gốc bay lên. Trong cơn cuồng phong đó, một tiếng cười lạnh lẽo đột ngột vang lên, kèm theo đó là những tiếng “leng keng” không ngớt. Thế rồi, lại đột ngột như khi nó xuất hiện, cơn cuồng phong biến mất, tiếng cười và những âm thanh leng keng cũng ngừng lại theo, trả lại cho khu rừng một vẻ yên tĩnh hoang vu vốn có.

- Người sẽ đếm đến ba!

Tử Vũ đột ngột hiện ra từ thinh không, chiếc mũ trùm đã gỡ ra, một bên vai rướm máu, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên thành một nụ cười khinh bạc. Hắn hôm nay đã mắc liên tiếp ba sai lầm. Hai lần đầu là đánh giá sai thực lực của đối thủ, lần thứ ba là dùng thứ không phải sở trường đối đầu với sở trường của địch thủ. Bất quá, ba sai lầm ấy không đủ để lấy mạng của hắn. Và giờ, khi hắn đã nhận ra sai lầm của mình, thì hắn biết cũng nên kết thúc trận đấu vô nghĩa này ở đây rồi.

- Một...

Tử Vũ chậm chậm đến. Hắn không phải người vội vàng, cũng không cần phải vội vàng. Một khi đã nắm được toàn cục trong lòng bàn tay của mình, thì chẳng ai cần phải vội vàng cả.

- Hai...

Ban đầu hắn đã đánh giá đối thủ quá thấp, sau đó lại là quá cao. Hắn hiện giờ đã biết rõ thực lực của đối phương, khẳng định là Thánh cấp cấp 4 của một trong những chức nghiệp đáng sợ nhất trên Vô Tận giới: Nhân giả. Nhân giả của phương Đông cũng giống như Sát thủ của phương Tây, đều là những chức nghiệp sinh ra để lấy mạng người khác. Biết rõ điều này, nên Tử Vũ đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Đối thủ tuyệt đối không muốn giết hắn.

- Ba!

Tiếng ba vừa thốt, một bóng đen tức thì nháng qua người Tử Vũ, là một nhát dao trí mệnh đâm vào tâm tạng của hắn. Không hề lí đến mũi dao đang lẳng lẽ bổ tới, Tử Vũ lặng lẽ đưa tay ra, hệt như muốn lấy

một mạng đổi một mạng vậy.

Ngay vào giây phút đó, bóng đen khựng lại. Bóng đen vừa khựng lại, những móng tay của Tử Vũ tức thì đột ngột dài ra, nhanh như chớp xuyên thủng não bộ đối phương. Cặp mắt tròn trĩnh như thể không tin vào những gì vừa xảy ra, kẻ đó từ từ gục xuống, thậm chí đến một nhát dao cuối cùng cũng không thể xuất ra. Gã đã chết, ngay khi móng tay của Tử Vũ chạm vào da thịt.

Lặng lặng nhìn bóng đen gục xuống, Tử Vũ chậm chạp nắm tay lại, bộ móng vuốt tức thì lại trở thành thanh kiếm đen đang rung rung như thể thích thú. Trận chiến này, dù đối thủ không hề yếu, nhưng ngoại trừ một vết thương nhẹ nơi vai phải, hấn căn bản không hề tổn sức.

- Khai!

Một đạo hắc khí tức thì xuất hiện bên cạnh Tử Vũ, sau đó nhanh chóng tan biến, lộ ra hình thù của một chiếc quan tài dựng đứng, bên trên ngoài những phù triện thập phần quỷ dị còn khắc hình một thiếu nữ khóa thân đang ôm lấy một chiếc đầu lâu. Nhìn chiếc quan tài, Tử Vũ không khỏi cảm thấy một trận cảm xúc rợn lên trong lòng. Đây chính là di vật mà Trình Tường để lại cho hấn.

- Nguyệt Thi, mở ra!

Nguyệt Thi chính là tên của thiếu nữ được khắc trên nắp quan tài, cũng chính là tên của chiếc quan tài này. Theo truyền thuyết, chiếc quan tài này được làm ra bởi chính tay của Hắc Ám Ma Thần, dùng để chôn cất ái nữ duy nhất của vị thần này. Bất quá, khi Trình Tường tìm được nó, thì bên trong lại chẳng có bộ thi thể nào cả, chỉ là một chiếc quan tài trống rỗng với u minh hắc khí cuộn cuộn bên trong. Sau này, dựa vào bộ óc thiên tài của mình, lão đã chỉnh sửa lại cỗ quan tài này, biến nó thành công cụ luyện hóa Cương Thi của mình, khiến lão nhàn hạ hơn rất nhiều so với những kẻ đồng chức nghiệp.

Tử Vũ vừa niệm chú, nắp quan tài đã chậm chậm khai mở, lộ xuất một khoảng không đen kịt bên trong. Chụp lấy đầu của cỗ thi thể đang nằm dưới chân mình, hai tay Tử Vũ bỗng chốc xuất ra đạo đạo hắc khí, trong thoáng chốc bao phủ cả hai vào trong. Qua một lúc lâu, hắc khí đột ngột tan biến, Tử Vũ nhanh chóng ném cỗ thi thể đó vào trong Nguyệt Thi, đoạn lập tức đóng nó lại rồi lại niệm nhỏ một câu thần chú, khiến chiếc quan tài biến mất trong phút chốc.

- Nhã Dạ, là con đó sao?

Bước qua một cánh đồng ngập tràn trong âm thanh, Nhã Dạ và Yểu Nhi bỗng chốc nghe thấy một giọng nói từ hòa vang lên ngay phía trước mặt. Mỉm cười, Nhã Dạ cúi mình thi lễ, đoạn cất giọng dịu dàng:

- Phiền sư phụ, cầu chúc cho ánh mắt của Ám thần luôn luôn dõi theo con đường của thầy!

Bước ra từ một bụi cây rậm rạp, một nhân ảnh trong chiếc áo choàng phủ kín đầu xuất hiện, những bước chân lặng lẽ, nhưng lại ẩn ước trong đó một giai điệu huyền bí thâm ảo.

- Và luôn dõi theo con!

Người đó nói, thanh âm ẩn ước như có một nụ cười, đoạn lặng lẽ cởi chiếc mũ trùm ra, để lộ một khuôn mặt đàn ông khá trẻ với mái tóc đen nhánh, nước da xám trắng, đôi môi tái cùng cặp mắt vừa sắc bén lại vừa thâm ảo.

- Yểu Nhi, con ra tập hợp các đồng học lại đi, chúng ta sẽ bắt đầu giờ học sau mười phút nữa!

Vừa nghe dứt câu, đôi môi Yểu Nhi đã hơi dẩu ra, chừng như định lên tiếng kháng nghị. Nhưng sau khi bắt gặp ánh mắt từ hòa mà nghiêm nghị của Phiền sư phụ, cô nàng tức thì rụt lại như một con thỏ, đoạn quay sang thì thầm vào tai Nhã Dạ vài câu gì đó rồi nhanh nhẹn chạy biến đi. doc truyện tại . Nhìn theo nàng, Nhã Dạ khẽ cười, đoạn xoay mình một cái, nhắm mắt tận hưởng không gian tràn ngập trong âm thanh của nơi vô cùng thân thuộc với nàng mười năm về trước.

- Nơi đây không bao giờ thay đổi, có phải không!?

Ánh mắt thoảng qua một tia lạ lùng khi nhìn Nhã Dạ, Phiền sư phụ khẽ cười, cánh tay trắng xám thò ra từ trong áo choàng, nắm lấy tay nàng và bước nhanh về phía trước.

- Đi theo ta. Con về vừa kịp lúc, ta có một thứ rất tuyệt muốn cho con xem.

Nhẹ nhàng rút tay lại, rồi Nhã Dạ cũng bước theo người thầy mà nàng luôn kính trọng, trong lòng không khỏi gợn lên một chút tò mò. Nàng biết rất rõ con người của Phiên sư phụ, để ột người luôn luôn lãnh đạm như ông vội vã như vậy, thứ mà ông muốn cho nàng xem khẳng định không hề tầm thường. mới nhất ở

Theo chân Phiên sư phụ, Nhã Dạ bước qua cánh cổng dẫn ra khu hậu viện của tầng dành cho Thanh Âm hệ ma pháp. Không như gian sảnh chính với một không gian ngập trong âm thanh với cây cối và hoa cỏ như một cánh đồng, khu hậu viện là một hành lang dài tăm tối tĩnh lặng vô cùng.

- Khai!

Đến trước một cánh cửa bằng đá đen, Phiên sư phụ nhẹ hô một tiếng. Bước vào trong, ông quay ra, miệng khẽ cười, đoạn nói:

- Con vào đây!

Nhã Dạ lúc này bắt đầu cảm thấy kì quái vì thái độ của Phiên sư phụ, nhưng nàng vẫn chậm chậm bước vào trong. Vừa bước vào đến nơi, đôi mắt trong veo của nàng bỗng chốc hóa thành một vẻ ngạc nhiên xen lẫn kinh hoàng tột độ.

Căn phòng trống không, nhưng mỗi một tắc đất của nó, từ sàn phòng, tường, đến nóc phòng, đều bị ghi chi chít chỉ bởi hai chữ lặp đi lặp lại: Nhã Dạ.

- Nhã Dạ!

Thanh âm của Phiên sư phụ đột ngột vang lên bên tai Nhã Dạ, nhưng không còn vẻ từ hòa nghiêm nghị như từ trước đến nay, mà ngập tràn trong sự si mê đắm đuối.

38. Chương 38: Giam Cầm

- Bùng!

Nhã Dạ cực tốc phóng ngược trở lại phía sau, nhưng chưa ra tới cửa đã bị một lớp màng trong suốt chắn lại, đẩy bật nàng về giữa phòng. Đứng ở trước cửa, Phiên sư phụ vẫn đứng tĩnh lặng, cặp mắt đắm đắm nhìn vào tấm thân yêu kiều mỹ diệu của người gọi lão là thầy, miệng lẩm bẩm những câu vô nghĩa.

- Phiên sư phụ, chuyện này rốt cuộc là sao?

Rất nhanh sau đó, Nhã Dạ lấy lại sự bình tĩnh, ma lực trong người tức thì ngưng tụ lại ở hai bàn tay, âm thầm chuẩn bị ột trận liều mạng.

- Ta gặp nàng lần đầu tiên cách đây 15 năm, khi đó, nàng vẫn là một đứa trẻ, còn ta cũng mới chỉ là một kẻ tha hương vừa mới trở về quê nhà...

Phiên sư phụ bắt đầu nói, âm giọng chẳng còn nét từ hòa nghiêm nghị thường thấy, mà phẳng phất giống như một hồn ma đang kể về quá khứ. Nhìn lão, Nhã Dạ cảm thấy khó mà tin nổi, nàng, dù trí tưởng tượng có phong phú đến đâu đi chăng nữa, cũng chưa một lần bắt gặp cơn ác mộng này...

- ...để ta nói cho nàng biết, ngay từ ngày hôm đó, trái tim ta đã bị hình dáng của nàng ngự trị. Nàng là động lực duy nhất để ta trở thành giáo viên của cái học viện này...

Nhã Dạ chùng như theo lời kể của Phiên sư phụ, cũng phần nào nhớ lại cái ngày hôm đó. Lúc đó, nàng vừa mới hoàn thành lớp Ma pháp sơ cấp, đang hào hứng trở về nhà thì va phải một người thanh niên mà vài năm sau đó đã trở thành người thầy mà nàng kính trọng vô cùng. Hôm nay, ở đây, người thầy đó đang đứng trước mặt nàng, với một bộ dạng mà nàng trước nay chưa từng thấy, và nói rằng ông ta yêu nàng.

- Ta mãi sau mới biết, nàng vốn là con gái của Tộc trưởng, thân phận muôn phần cao quý...một tên thầy giáo nghèo hèn như ta, làm sao mà với tới được nàng chứ?

Phiên sư phụ vừa dứt câu, Nhã Dạ đã lao lên, đôi bàn tay thon mảnh vung ra, tạo thành một chuỗi những thanh âm vui tai kéo theo hàng loạt những tia sáng bằng bạc cuốn về đối thủ. Chừng như không để ý đến đòn tấn công của nàng, Phiên sư phụ chỉ nhẹ nhàng lui lại. Một bước, nhưng thế là đủ, để khiến cho những tia sáng mà Nhã Dạ tạo ra bị chặn lại bởi một lớp màng trong suốt. Tất nhiên rồi, nếu không gã đã chẳng tốn công đưa nàng tới tận đây.

Nhìn Nhã Dạ đã một lần nữa trở về trạng thái tĩnh lặng, Phiên sư phụ cười, một nụ cười vừa đắm đuối vừa mê muội.

- Nàng vẫn luôn đẹp như thế... một cái đẹp vừa nóng bỏng lại vừa băng lạnh, luôn khiến ta muốn nàng đến phát điên, lại không dám chạm vào nàng dù chỉ bằng một ngón tay...

- Phiên Văn, người làm ta bất ngờ!

Nhã Dạ đột nhiên nói, người cũng đứng thẳng lên, đôi mắt nâu bình thản nhìn vào người mà nàng đã không thể gọi là thầy thêm nữa.

Phiên Văn cười, một nụ cười mang nửa phần điên cuồng, nửa phần ngạo nghễ.

- Ta đã từng ngu ngốc chờ nàng, chờ nàng nhận ra tình yêu của ta, chờ nàng chấp nhận ta...cho đến khi nàng biến mất... Mười năm, mười năm đó nàng có biết không? Không lúc nào ta không nhớ đến nàng, không ngụp lặn trong một giấc mơ với nàng trong tay...Mười năm...mười năm đủ để lí trí và sự kiên nhẫn của ta bị bào mòn đến cực điểm... Truyện được tại

Phiên Văn ngừng lại một chút, khuôn mặt trẻ măng không phủ giấu thời gian của một Âm tinh linh vụt trở lên vui mừng đến điên dại. Thế rồi, gã nói tiếp, với tất cả nỗi hân hoan trong tim mình, vốn đã khiến gã mất đi lí trí.

- Và hôm nay, cuối cùng thì Âm thần tối cao cũng hiểu thấu được lòng ta, đã trao nàng vào tay ta... ta thề, có Âm thần chứng giám, nàng phải là của ta!!!

Nhã Dạ lặng lẽ thở ra một hơi, trong lòng không ngừng suy tính tìm cách thoát thân. Âm thần tại thượng, có nằm mơ nàng cũng không bao giờ ngờ được rằng mình sẽ bị rơi vào một tình huống như thế này. Người đang đứng kia là ai chứ? Là Phiên sư phụ, là người thầy nàng luôn kính trọng, là người đã dạy cho nàng nhiều hơn bất kì ai...ông ta yêu nàng ư? Đây là kiểu yêu gì chứ? Biến thái...

Nén lại cơn giận dữ đang trào dâng trong lòng, Nhã Dạ cố gắng lấy lại bình tĩnh. Dựa vào biểu tình của Phiên Văn, nàng biết ông ta đã gần như phát điên. Đối phó với người điên, hơn nữa còn là một người điên hơn nàng về mọi mặt, nàng buộc lòng phải giữ được sự bình tĩnh. Nếu không, hậu quả thế nào, cả nàng cũng không dám nghĩ tới.

- Nếu người yêu ta, thì hãy thả ta ra đi. Đây là kiểu yêu của người sao? Nhốt người con gái mình yêu vào một nhà lao lạnh lẽo?

Nhã Dạ cố tình cất cao giọng, khiến cho Phiên Văn hơi ngẩn ra. Một lúc lâu sau, hắn mới từ từ cười khê, đáp:

- Ta không thể. Nếu ta thả nàng ra, ta sợ nàng sẽ một lần nữa biến mất. doc truyện tại . Nói đi, hãy nói nàng yêu ta, và thề sẽ ở bên ta mãi mãi, và khi đó...

- Ta không yêu người! Mười mấy năm qua ta đều coi người là sư phụ. Sư phụ, chuyện người yêu ta khiến ta quá bất ngờ, người phải để cho ta có thời gian suy nghĩ. Phiên sư phụ, thả ta ra đi, ta hứa sẽ không biến mất đâu...

Nhã Dạ vẫn mềm mỏng, dù những lời vừa nói thực sự đã khiến nàng cảm thấy lợm giọng. Nàng từng nghe ở đâu đó một câu nói của Nhân loại: "Tình yêu có thể thay đổi bất cứ ai", trước đây nàng không tin, nhưng bây giờ thì nàng thực sự tin rồi.

- KHÔNG!!!!

Suy nghĩ một lát, rồi Phiên Văn đột nhiên gào lên, cặp mắt vằn lên những tia man dại. Bước vào bên trong căn phòng giăng đầy cấm chú, ma lực cường đại tỏa ra từ gã khiến Nhã Dạ lần đầu tiên cảm thấy mình thật

sự nhỏ bé. Nhìn gã, nàng bỗng chốc xuất hiện một ý nghĩ khiến cho trái tim nàng run rẩy: Giá mà người đó ở đây...

- Nàng đừng hòng lừa ta!!!! Nói đi, nàng yêu ta...hoặc là ta sẽ bắt nàng phải nói!!!

Nhìn cặp mắt đỏ tưng như lửa của Phiên Văn càng ngày càng sát lại gần mình hơn, toàn thân Nhã Dạ bỗng trở nên lạnh ngắt. Nàng biết gã nói thật, nàng biết gã điên này có thể làm được bất cứ thứ gì mà nàng không có cách nào chống trả...Nàng sẽ...

- Đừng lại!!! Hoặc là cả hai chúng ta sẽ cùng chết ở đây!!!

Nếu có một người có thể chạm vào Nhã Dạ, thì đó tuyệt đối sẽ không phải là Phiên Văn. Bàn tay giơ lên phía trước, để lộ ra những câu thần chú và những hình xăm kì dị đang hiện lên khắp cánh tay trắng xám, nàng ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào Phiên Văn. Nếu bị một người đàn ông khác chạm vào ngoài người đó, thì thà nàng chọn lấy cái chết!

Nhìn hình xăm biểu tượng của “Bạo Liệt Ma Âm” vốn là bùa chú tự bạo khủng bố nhất của thanh âm hệ ma pháp trên tay Nhã Dạ, Phiên Văn tức thì chùn bước. Một giây, hai giây, rồi gã bắt đầu cười lớn, kiểu cười của một kẻ điên mẩn nguyền.

- Được! Cùng chết với nàng là hạnh phúc lớn nhất đời ta!!!

Nói rồi, gã vẫn tiếp tục bước tới, với đôi cánh tay giang rộng như muốn ôm Nhã Dạ vào lòng. Chưa bao giờ kinh hoàng đến thế, nhưng Nhã Dạ không ngờ vẫn có thể gượng lên, nói khẽ:

- Nếu người đã yêu ta như thế, chờ ta lâu như thế, vậy thì hãy cho ta ba năm suy nghĩ. Sau ba năm, ta sẽ có câu trả lời cho người, như vậy có được không?

Nhã Dạ vẫn còn hi vọng cuối cùng.

Phiên Văn ngẩn ra một lúc, thế rồi đôi mắt vốn đang trở lên ngày một điên cuồng của gã bỗng nhiên bình lặng trở lại. Nhìn Nhã Dạ, rồi gã nở ra một nụ cười ôn nhu đắm đuối, nói:

- Vậy được. Ta sẽ đợi nàng ba năm, nhưng trong ba năm đó, nàng sẽ phải ở tại mật thất này. Sau ba năm, hoặc nàng trở thành người phụ nữ của ta, hoặc ta sẽ cùng chết với nàng. Hãy nhớ, đừng cố trốn ra, cũng đừng cố tự tử, tin ta đi, dù thế nào, nàng cũng sẽ trở thành của ta!!!

Phiên Văn cười, đôi môi nhếch lên khiến khuôn mặt vốn điển trai của gã trở lên lạnh lùng lãnh khốc hơn bao giờ hết. Thế rồi, gã xoay mình bước ra khỏi phòng, tay trái phẩy nhẹ, khiến cánh cửa bằng đá chạm chập đóng lại. Còn lại một mình trong căn mật thất viết đầy tên mình với sự cô đơn và bất lực, Nhã Dạ lúc này mới khụy hai chân xuống, trong tâm trí hiện lên một bóng hình duy nhất.

- Hi vọng chàng sẽ không quên những gì đã nói...

- Phiên ca, nàng ta thế nào rồi!?

Đang bước lặng lẽ trên hành lang dài tăm tối, Phiên Văn khẽ khựng lại khi một thanh âm trong trẻo vang lên bên tai. Nhìn người đó, đôi môi gã khẽ nhếch lên thành một nụ cười, không phải từ ái nghiêm nghị, cũng chẳng si mê điên dại, mà là một cái cười hiểm độc chứa đầy toan tính.

- Thế nào ư? Ta và nàng ta có một cái hẹn ba năm!!!

- Ha, Nhã Dạ đúng là Nhã Dạ, trong tình huống đó vẫn có thể kéo dài thời gian. Uhm, nhưng như vậy là đủ cho kế hoạch của chúng ta rồi, có phải không?

- Thế nàng nghĩ sao?

Phiên Văn cười khẩy, bàn tay vươn ra nâng cằm người vừa xuất hiện lên, để cho người đó có thể nhìn vào khuôn mặt đang tỏ ra vô cùng mẩn ý của mình. Trong thứ ánh sáng nhờ nhờ của hành lang tối, khuôn mặt người đó hiện lên, là một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Khuôn mặt của Nhã Dạ.

- Chủ nhân!

Nhìn Lộ Khiêm lặng lẽ xuất hiện trước mặt mình trong bộ dạng toàn thân đầm máu, cặp đồng tử màu tím của Tử Vũ tức thì cau lại. Lộ Khiêm sau khi được hấn gắn lại cánh tay trái, thực lực đã được đề thăng lên hàng Thánh cấp, tuy mới chỉ là cấp 1, nhưng có thể làm hấn bị thương thể này, đối phương tuyệt đối không phải đơn giản.

- Là ai?

- Lữ Phan tộc, xem ra vẫn là Thiên bang. Chủ nhân, chúng đã biết mối quan hệ của chúng ta rồi!

Lộ Khiêm nói, đầu cúi hơi thấp. Gã vốn là sát thủ, lần này không ngờ lại để đối phương giăng bẫy, vừa tiếp cận Lữ hội đã bị hơn chục gã Phan tộc vây đánh, nếu không phải có “nó”, chỉ e mạng gã xong rồi. Nhắc đến “nó”, Lộ Khiêm không khỏi nhìn xuống tay trái của mình, chỉ thấy cánh tay đó tuy thâm đầm máu, nhưng tuyệt đối không phải máu của gã, mà là máu của đối thủ. Cánh tay đó, hiện giờ đã không còn là tay của nhân loại nữa, mà mọc đầy những vẩy, với vô vàn những vuốt sắc và gai nhọn chạy dọc cánh tay, kết thúc bằng bộ móng vuốt cự đại sắc lèm đã bị nhuộm đỏ bởi máu. Cánh tay mà Tử Vũ ban tặng cho hấn.

- Dùng nó tốt chứ?

Tử Vũ nói, trong lòng một lần nữa tính toán lại mọi chuyện. Thiên bang ư? Nếu chúng biết quan hệ của Lộ Khiêm và hấn, thì chúng sẽ tuyệt đối không tấn công Lộ Khiêm. Từ kí ức của tên Nhẫn giả vừa bị hấn giết, hấn có thể khẳng định điều đó. Lục Nhi và Nghịch Thiên hội ư? Không thể, nếu chúng đã phát hiện ra cái chết của gã nọ và muốn trả thù bằng cách vu vạ cho Thiên bang thì cũng tuyệt đối không đủ thời gian. Hừm, là ai đây?

- Tốt! Chủ nhân, hiện thuộc hạ cần một bộ trao pháp!

Lộ Khiêm thẳng thắn nói. Gã đối với sự thần bí của Tử Vũ dần dần trở nên sùng kính. Ban đầu, trở thành thuộc hạ của Tử Vũ là do bị ép buộc, vì gã khi đó chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện và nhận lấy cái chết. Hiện tại, tâm nguyện thì gã đã hoàn thành, nhưng chết thì vẫn chưa chết. Thành ra, gã sống chỉ để phục vụ Tử Vũ, cho tới khi gã chết.

Đây thực sự là loại thuộc hạ duy nhất tốt hơn Cương Thi.

- Trao pháp? Nếu người muốn, ta có thể cấp cho người, nhưng ta nghĩ, sẽ chẳng có bộ trao pháp nào thích hợp với người đâu.

Tử Vũ khẽ cười, đoạn xoay lưng đi về phía nhà trọ. Không chậm trễ, Lộ Khiêm cũng lẳng lặng bước theo, trong lòng tuy có thắc mắc, nhưng cũng không hề lên tiếng hỏi.

Một chủ một tớ, một trước một sau, nhanh chóng mất hút vào dòng người tấp nập. Theo từng bước chân, tâm trạng của Tử Vũ càng ngày càng trở lên nặng nề hơn. Vì cái gì, chính hấn cũng không biết...vì trận chiến vừa rồi của Lộ Khiêm và đám Phan tộc ư?

39. Chương 39: Quá Khứ Của Nhã Dạ

Người ta nói Âm tinh linh thuộc về bóng tối, đến từ bóng tối, đi trong bóng tối, là cái đẹp xuất hiện từ màn đêm sâu thẳm. Cũng bởi vậy, nếu có người nói, một Âm tinh linh sợ bóng tối, thì khẳng định đó sẽ bị gọi là một kẻ nói dối. đọc truyện tại . Nhã Dạ không phải một kẻ nói dối, nhưng nếu có ai đó hỏi nàng, thì nàng sẽ nói với người đó, có một Âm tinh linh sợ bóng tối. Vì nàng biết chắc chắn có một kẻ như thế.

Vì kẻ đó là nàng.

Nhã Dạ co rúm người lại vào một góc mặt thất, hai cánh tay thon mảnh ôm chặt lấy đầu gối rung rung, gục đầu vào chính lòng mình như thể cố kiếm tìm ở nơi đó một tia ấm áp.

Nàng sợ bóng tối.

Là sự sợ hãi phải sống cô đơn, là sự sợ hãi khi thấy mình chìm dần vào khoảng tối vô tận, cảm thấy mình yếu đuối, bất lực.

Nhưng Nhã Dạ sẽ không khóc đâu.

Nhã Dạ khóc? Chuyện đó bảo đảm khó tin gấp cả tỉ lần chuyện một Âm tinh linh sợ bóng tối.

Nghĩa là, Âm tinh linh có thể sợ bóng tối, nhưng Nhã Dạ thì không được khóc.

Nếu Nhã Dạ khóc, thì đó không còn là nàng nữa.

Bởi vậy, thậm chí cả khi trái tim nàng tan vỡ thành từng mảnh nhỏ, Nhã Dạ vẫn chưa từng nhỏ ra một giọt nước mắt...

Đó là một buổi chiều mang một vẻ tươi sáng đặc biệt. Âm Lâm Chi Thành luôn bị phủ mờ bởi một bầu trời ảm đạm sắc đen, bởi vậy, chỉ cần tòa thành này bớt u ám đi một chút, thì đó đã là một vẻ tươi sáng đặc biệt.

Cũng có thể bầu trời hôm nay không tươi sáng đến thế, chỉ là tâm trạng của Nhã Dạ đang đặc biệt vui vẻ mà thôi.

Hôm nay nàng đã bày tỏ với chàng trai mà nàng thích, và người đó đã đồng ý.

Chỉ vậy thôi, nhưng nàng đã thấy thế giới xung quanh mình bỗng chốc trở thành một mảnh thiên đường ngập tràn hạnh phúc.

Lúc đó, hạnh phúc đối với Nhã Dạ thực sự chỉ giản đơn như vậy.

Nàng cũng chẳng nhờ vì sao mình lại thích Duyệt ca. Duyệt ca của nàng cao, vóc người thanh mảnh, trên khuôn mặt điển trai luôn treo một nụ cười lạnh nhạt đặc trưng, luôn đối xử rất dịu dàng với tỉ muội nàng.

Nhưng nàng nhớ, nàng đã thầm yêu Duyệt ca suốt sáu năm qua. Sáu năm, nếu so sánh với tuổi thọ bất tận của Âm tinh linh, bất quá đó chỉ là một cái chớp mắt. Nhưng sáu năm, đối với tấm lòng của một thiếu nữ mới lớn, đích thực dài đến không tưởng.

Thế nhưng, sáu năm đó có là bao, so với niềm hạnh phúc ập đầy mà nàng đang có bây giờ?

Chỉ là, so với con số sáu năm chờ đợi, thì niềm hạnh phúc mà nàng có lại quá ngắn ngủi.

Ngắn đến mức như thể chỉ là một cái chớp mắt đầy ngái ngủ của vị thần thời gian.

Đó lại cũng là một buổi chiều tươi sáng đặc biệt.

Lần này, thì Nhã Dạ có thể khẳng định bầu trời tươi sáng hơn là do tâm trạng của nàng đang đặc biệt vui vẻ.

Hôm nay là ngày nàng có cái hôn đầu tiên với Duyệt ca. Vụng dại, ngây ngô, nhưng tràn đầy xúc cảm yêu thương.

Chỉ là, sự vui vẻ ấy ra đi quá mau.

Nàng vẫn nhớ đó là khi vừa bước chân vào nhà, đôi tai thính nhạy nghe thấy một tiếng “Bịch” khe khẽ, là tiếng một thứ gì đó ngã ra sàn.

Nửa giây sau, nàng biết thứ đó là một hình người. Người đó, là mẫu thân của nàng.

Mẫu thân của nàng nằm trên sàn nhà, những dòng máu tươi đỏ chảy ra khỏi vết thương nơi bụng, trào ra lênh láng. Lúc đó, nàng cảm thấy mọi thứ trong mắt mình đều trở lên u tối, chỉ có bộ áo váy trắng tinh của mẫu thân và dòng máu đỏ ối đang chảy tràn ra trên nền nhà lạnh ngắt là nổi bật hơn cả. Lúc đó, bên tai nàng nghe thấy những tiếng “tí tách” nho nhỏ, là tiếng những giọt nước rơi từ một khoảng không nhất định xuống sàn nhà.

Những giọt nước, hay những giọt máu. Máu của mẫu thân nàng, rỏ xuống từ kiếm của phụ thân nàng.

Phụ thân nàng đứng đó, khuôn mặt lạnh ngắt, vô cảm, với cặp mắt dữ tợn hiện đang xoáy sâu vào khuôn mặt nàng, đẩy nàng xuống một cái vực sâu tăm tối của sự sợ hãi.

Trước khi nàng kịp hiểu ra mọi chuyện, mẫu thân nàng từ dưới sàn nhà gượng đứng lên, khó nhọc bước tới ôm nàng vào lòng, khuôn mặt thì nhìn về hướng ngược lại. Nhã Dạ không nhìn thấy đôi mắt bà lúc đó, nhưng nàng biết, đó là một cái nhìn cầu khẩn.

Cầu khẩn phụ thân nàng tha mạng cho nàng.

Phụ thân nàng quay đi, mẫu thân nàng ngã xuống, nàng cũng ngã xuống.

Cho đến lúc đó, nàng mới ngửi thấy mùi tanh của máu.

Vụt mở choàng mắt, nhưng vẫn không nhìn thấy gì hơn ngoài một khoảng tăm tối bất tận, Nhã Dạ lập tức nhớ lại hoàn cảnh hiện tại của mình. Trái tim nàng lạnh ngắt, với từng cơn đau cuộn lên như nước sôi, khiến cho nàng cảm thấy nước mắt muốn ứa ra.

Nhưng nước mắt của nàng vĩnh viễn không thể chảy ra.

Bởi vì nàng là Nhã Dạ.

Mười năm trước nàng đã không khóc, bây giờ nàng cũng không thể khóc.

Khóc. Không phải là nàng.

Bóng tối sâu thẳm vẫn cứ vây quanh Nhã Dạ, khiến cho đầu óc của nàng dường như dần tê liệt đi. Mới một ngày, nàng biết nàng mới chỉ ở đây có một ngày, vậy mà hiện tại dường như nàng đã không thể chịu đựng được...

Nàng sẽ phải ở đây ba năm thật sao??? Bạn đang đọc chuyện tại

Đôi mắt Nhã Dạ khép lại trong bóng tối...

Ý thức nàng cũng dần chìm vào đêm đen...

Con tim Tử Vũ đột nhiên nhói lên một cái, khiến hắn bỗng chốc cảm thấy đầu óc bấn loạn không sao giữ được sự bình tĩnh. Trong vô thức, trước mắt hắn chỉ còn tràn ngập hình ảnh của một người, tại hắn chỉ nghe thấy âm thanh của một người. Nhã Dạ... Tử Vũ chắc chắn đến trăm phần là Nhã Dạ đã xảy ra chuyện...

Ngồi trong bóng đêm sâu thẳm của căn phòng khách điểm, Tử Vũ cảm thấy thập phần bất an. Cái thứ cảm giác này, hắn chưa từng trải qua trước đó, làm hắn không sao có thể lí giải nổi. Hắn, chỉ là có một linh tính, rằng người quan trọng nhất đối với hắn đang gặp nguy hiểm.

Thật vậy chăng??

Hắn đã mất Trình Tường....nếu như...

Không!!!

Tử Vũ nắm chặt bàn tay, chỉ mong đêm qua thật mau để có thể lên thuyền tới Tây Phương lục địa. Hắn thề, lần này hắn sẽ tuyệt đối không bao giờ để Nhã Dạ rời khỏi vòng tay của hắn nữa.

“Cạch!”

Ám Tuyền đang đặt trên bàn đột nhiên tựa mình một cái, phát ra một tiếng động dù nhẹ nhưng vẫn vang vọng trong không gian tĩnh lặng của buổi đêm. Như vừa tỉnh lại từ một giấc mơ, Tử Vũ chớp lấy thanh kiếm kì lạ đó và lao vút ra khỏi phòng, vừa kịp nhìn thấy một bóng dáng màu trắng cũng lướt ra từ phòng bên cạnh.

Phụng Vũ!

Phụng Vũ không nói một lời, chân vừa chạm đất đã tung mình lên không, cặp song kiếm trong tay uốn thành những đường cong mỹ lệ, đâm thẳng vào khoảng đen tối trước mặt.

“Bùng” lên một tiếng chát chúa, giữa không trung lần lượt xuất hiện ba bốn hình người, một trong số đó đang vung tay ra, tạo thành một lớp màn chắn giữa họ và Phụng Vũ.

Một lớp màn chắn ma pháp mỏng manh có thể cản nổi Phụng Vũ không?

Phụng Vũ xoay kiếm. Đó là một cái xoay rất nhẹ, nhưng lại khiến cho không khí xung quanh đó rít lên thành tiếng.

“Bụp!”

“Keng!”

Lớp màn chắn bị phá tung, vừa kịp lúc một lưỡi gươm từ trong đó vươn ra, đỡ lấy một nhát kiếm của Phụng Vũ. Ma pháp sư vừa dựng lên màn chắn tức thì lùi lại, vội vã lên tiếng:

- Bạch Ẩn! Chúng tôi không có ý xấu!

Bạch Ẩn chính là danh tự mà người ngoài đặt cho Phụng Vũ, bởi vì hiếm người biết được tên nàng. Nhìn những người nọ, Phụng Vũ chậm rãi thu lại hai thanh kiếm, tung mình nhảy xuống đứng cạnh Tử Vũ, ngược mắt lên chờ đợi.

- Bạch Ẩn, chúng tôi có một vài chuyện cần hỏi nàng!

Những người đó cũng lần lượt hạ xuống, hòa nhã cúi mình như thể xin lỗi rồi nói. Mỗi người trong số họ đều phát ra một thứ khí tức cường đại, gồm có hai nam một nữ, người nữ chính là ma pháp sư nọ, xem ra là người cầm đầu trong ba người.

- Công tử, có chuyện gì vậy?

Lúc này, Lục Nhi cũng từ trong phòng bước ra, tò mò nhìn năm người. Hờ hững nhìn nàng, Tử Vũ không đáp, Phụng Vũ không đáp, ba người nọ cũng không hề lên tiếng. Cau mày một cái, nhưng Lục Nhi không ngờ lại không hề có phản ứng gì, chỉ nhún mình thi lễ một cái rồi lại bước vào trong, trả lại không gian tĩnh lặng cho năm người.

Những tiếng va chạm vừa rồi chừng như không hề kinh động đến những người khách trọ xung quanh.

40. Chương 40: Phượng Hoàng

Chìm trong màn đêm sâu thẳm, Nhã Dạ cố gắng hết sức để mở bừng hai mắt. Thế nhưng, cố gắng của nàng dường như vô vọng, hai bờ mi nàng vẫn nặng trĩu im lìm. đọc truyện tại . Nàng có thể thấy ý thức của mình đang dật dờ trôi về một khoảng không đen tối.

- U!!!

Dùng toàn bộ sức lực và ý chí còn sót lại, Nhã Dạ cắn mạnh đôi hàm răng vào bờ môi khô nẻ. Cơ đau làm nàng bừng tỉnh, và nàng thấy mừng vì điều đó. Nếu muộn thêm vài phút nữa, chỉ e nàng sẽ không thể tỉnh lại.

Nhưng liệu nàng sẽ tri tri được bao lâu nữa?

Cái nhà giam này thật cổ quái vô cùng, nó không những rút tía sức sống của nàng, ý chí của nàng, mà còn khiến nàng không ngừng rơi vào những bóng đêm mộng mị. Hơn thế nữa, dù nàng trăm lần vạn lần muốn rời khỏi đây, nhưng cứ mỗi khi định biến ý định đó thành hành động, thì nàng lại không thể nhắc mình lên. Cái nhà giam này thực sự đã “khóa chặt” nàng.

Thân người hư nhược đến mức muốn cử động dù chỉ một ngón tay cũng là điều không thể, Nhã Dạ một lần nữa lại đổ người xuống sàn nhà lạnh ngắt. Trong vô thức, đôi mắt nàng lại chực chờ nhắm lại, và nếu thế, thì nàng sẽ ngủ mãi, ngủ vĩnh viễn.

Và nàng thật sự muốn ngủ.

Nàng dường như đã đầu hàng trước cái bóng tối này.

“Hiện tại, nếu tử vẫn muốn ngủ, thì cứ ngủ đi!”

Đây là câu nói từng giúp cho Nhã Dạ có được giấc ngủ an lành nhất trong suốt cuộc đời nàng. Bất giác, trong lòng Nhã Dạ bỗng trở nên ấm áp. Nàng nhớ tới một người.

Người đó, lần đầu tiên nàng gặp, là một đứa bé vô cùng kháu khỉnh. Lúc đó, nàng chỉ vừa mới chạy trốn khỏi Âm Lâm Chi Thành, đối với thế giới mới tại Đông Phương lục địa tràn đầy cảm giác xa lạ và cô độc. Đúng vậy, chính vào lúc ấy, người đó “tìm thấy” nàng.

Nàng vẫn nhớ như in cái nhìn đó, là cái nhìn trong veo và thuần khiết của một đứa trẻ. Hai cặp mắt gặp nhau, màu nâu của nàng và màu tím của người đó, khiến nàng như tìm thấy một tri kỷ giữa biển người xa lạ. Duyên phận, có phải không?

Mười năm xa cách, đến khi gặp lại, người đó đã hoàn toàn đổi khác.

Một đứa trẻ chín tuổi, trở thành một chàng thanh niên mười chín tuổi, cô độc, lãnh ngạo, khiến cho nàng lập tức bị thu hút kể từ khi nhìn vào.

Lần gặp lại đó rất ngắn ngủi, nhưng đã để lại trong trái tim nàng một hình bóng vĩnh viễn không thể phai mờ...

Chỉ là lúc đó, trong trái tim nàng vẫn còn hình bóng của một người khác.

Duyệt ca.

Khi nàng nằm trong vòng tay của Tử Vũ, hình bóng của Duyệt ca lại hiện lên, khiến cho nàng bỗng chốc từ thiên đường hạnh phúc rơi xuống vực sâu vạn trượng. Chính vào lúc đó, nàng đã quyết định mình phải trở về Âm Lâm Chi Thành một chuyến. Chỉ có trở về đây, đối mặt với những thứ mà nàng đã chạy trốn, nàng mới có thể hoàn toàn rũ bỏ đượ quá khứ.

Có rũ bỏ được quá khứ, nàng mới có thể yên yên ổn ổn ở bên Tử Vũ.

Điều nực cười là, ngay khi trở về đây, ngay khi gặp lại Duyệt ca với Nhã Yên, nàng đã thấy mình thật ngu ngốc.

Nàng từng yêu Duyệt ca, nàng từng tưởng mình sẽ sống chết với tình yêu đó. Hóa ra, mọi thứ chỉ là ảo tưởng của một mình nàng. Nó là mối tình đầu của một Nhã Dạ ngày thơ mười năm về trước. Ngay khi nàng rời khỏi Âm Lâm Chi Thành, nó đã chết.

Thứ còn lại trong nàng, chỉ là một nỗi ám ảnh.

Bởi vì Âm Lâm Chi Thành đã để lại trong nàng một nỗi đau quá lớn, khiến nàng không thể nào quên đi được. Không quên đi được, nên nàng tưởng rằng mình đã nhớ.

Ngay khi hiểu ra điều đó, nàng đã mỉm cười.

Tử Vũ, không cần đến ba năm, thiếp đã có câu trả lời.

Hiện tại, người mà thiếp yêu, chỉ có chàng mà thôi.

Miên man trong đêm tối, Nhã Dạ chìm đắm vào những phút giây ngọt ngào ở bên Tử Vũ. Ngắn ngủi, nhưng là quá đủ để xoa dịu con tim rướm máu của nàng. Bóng tối này không thể đánh đổ nàng, bởi vì ngoài việc lạnh giá và cô độc, nàng đã phát hiện ra một phần vô cùng quen thuộc ở nó.

Màu của Tử Vũ, cũng là bóng tối.

- Bạch Ẩn, chúng tôi tuyệt đối không muốn gây chiến với nàng. Xin tự giới thiệu, tôi họ Dương tên Hàn, là Hoàng sứ của Phượng Hoàng tộc, hai người này là thuộc hạ của tôi.

Hoàng sứ? Phượng Hoàng tộc? Tử Vũ nghe đến đây, trong lòng bắt đầu nhớ lại những kiến thức từng được Trình Tường truyền thụ về Phượng Hoàng hoàng tộc. Phượng Hoàng tộc là một trong Ngũ đại gia tộc trên Vô Tận giới, sống tập trung tại Phượng Hoàng Thần Điện, rất ít khi xuất hiện trên cả hai đại lục. Phượng Hoàng tộc phân biệt theo giới tính, nam gọi là Phượng, nữ gọi là Hoàng. Theo truyền ngôn, người đứng đầu Phượng Hoàng tộc gọi là Phượng Hoàng Thần Nữ. Phượng Hoàng Thần Nữ không phải là Hoàng, mà là Phượng Hoàng, là sinh vật bất tử duy nhất trên Vô Tận giới (không tính Tử Vũ). Dưới Phượng Hoàng Thần Nữ là hội đồng trưởng lão rồi đến Phượng sứ và Hoàng sứ, nữ tử này không ngờ lại là Hoàng sứ.

Thấy Phụng Vũ và Tử Vũ vẫn yên lặng, Dương Hàn chỉ khẽ nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Bạch Ẩn cô nương, chúng tôi nghe được tin cặp song kiếm trên tay nàng chính là Tử Bích Song Phụng Kiếm, là vũ khí tùy thân của Phượng Hoàng Thần Nữ. Bạch Ẩn cô nương, dám hỏi cô nương, đó có phải là cặp song kiếm nàng vừa sử dụng không? không biết nàng có thể cho chúng tôi nhìn kĩ hơn một chút được không?

Hoàng nữ đứng là Hoàng nữ, hoàn toàn không biết những thứ gọi là lễ nghi phép tắc của nhân loại.

Phụng Vũ chỉ khẽ nghiêng đầu, chừng như đang suy nghĩ về những gì Hoàng nữ vừa nói. Sau một lúc, nàng mới từ từ đưa hai tay về phía trước. Ánh sáng lóe lên, và hai thanh kiếm bí ẩn nọ lại một lần nữa xuất hiện trên tay nàng.

Nhìn chăm chú cặp song kiếm nọ, Dương hàn tức thì quay lại bàn bạc gì đó với hai người đứng sau. Phải mất một lúc rất lâu, nàng mới quay lại, nhún mày nói khẽ:

- Bạch Ẩn cô nương, thú thực với cô nương, chúng tôi cũng chưa từng được nhìn thấy Tử Bích Song Phụng Kiếm. Bạch Ẩn cô nương, nếu nàng không phiền, xin hãy trở về Phượng Hoàng Thần Điện cùng chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ đối xử với nàng như khách quý.

Ám Tuyền trong tay Tử Vũ đúng lúc này chợt rung lên dữ dội. Trong lòng cười khẽ, Tử Vũ chỉ đứng lặng yên theo dõi câu chuyện. Nếu chấp nhận đi theo thì là khách quý, còn nếu không sẽ thành gì đây? Phượng Hoàng tộc ư? Lời nói của họ xem ra không hề hòa nhã như vẻ bề ngoài.

Phụng Vũ chừng như không hề suy nghĩ, lập tức lắc đầu, cặp song kiếm cũng tức thì biến mất. Mở miệng, nhưng rồi lại chẳng thốt lên được một chữ nào, cuối cùng, nàng chỉ đành quay qua Tử Vũ, cặp mắt màu đại dương chứa đầy hàm ý.

- Nàng ấy hiện tại đang có việc, không thể đi theo các người được!

Phụng Vũ gật đầu, ánh mắt nhìn Tử Vũ lóe lên một tia cảm kích rồi lại quay qua đám người của Phượng Hoàng tộc. Dương Hàn khẽ cau mày một cái, nhưng rồi rất nhanh trở lại vẻ bình đạm vốn có, xoay qua Tử Vũ nói:

- Vị huynh đài này không biết xưng hô thế nào, có quan hệ gì với Bạch Ẩn cô nương?

- Ta tên Tử Vũ. Là bạn!

Tử Vũ đáp hồ hững, nhưng đôi mắt lại ngấm ngấm quan sát đối phương. Dương Hàn đẹp, là một cái đẹp khó nói thành lời. Mũi cao, mắt sáng, má đỏ, môi hồng, là những nét đẹp rất thường thấy ở một phụ nữ nhân loại, nhưng khi đặt trên khuôn mặt trái xoan của nàng, lại biến thành một nét gì đó lạ lẫm đến kinh ngạc. Đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đỏ rực, Dương hàn nói, rất khẽ:

- Nếu như Bạch Ẩn cô nương không thể đi theo được, không biết có thể giao cặp song kiếm của nàng cho chúng tôi bảo quản một thời gian có được không?

Phượng Hoàng gia tộc chưa bao giờ là một gia tộc biết nói lí lẽ. Bạn đang đọc chuyện tại

Phụng Vũ lắc đầu. Tử Vũ có thể thấy hôm nay nàng đã kiềm chế hơn rất nhiều so với thường khi. Nàng sợ uy thế của Phượng Hoàng gia tộc ư? hẳn không tin nàng có thể sợ bất cứ thứ gì trên thế gian này. Vậy thì vì cái gì?

- Đã vậy, xin đành đắc tội!

Bàn tay đang vuốt mái tóc đỏ rực như lửa của Dương Hàn tức thì ngừng lại, thân hình cũng lẹ làng chuyển về phía sau. Dường như chỉ chờ có thế, hai nam tử đứng sau lưng nàng tức thì cực tốc lao tới, chia nhau tấn công Tử Vũ và Phụng Vũ.

Sự kiềm chế của Phụng Vũ cuối cùng cũng đến giới hạn.

“Keng!”

Va cặp song kiếm không biết tự khi nào lại xuất hiện trên tay vào nhau tạo thành một tiếng ngân trong trẻo, Phụng Vũ phóng vút lên cao, thân hình lả lướt né khỏi một chiêu hiểm hóc của đối thủ. Chừng như không hề bất ngờ vì thân pháp của nàng, kẻ đó vốn đang lao thẳng tới trước tức thì đổi hướng phóng ngược lên cao, toàn thân bỗng chốc hóa thành một vầng lửa đỏ, dùng hai cánh tay trần liên tiếp bắn về phía Phụng Vũ tầng tầng hỏa diễm.

Đối thủ của Tử Vũ lại tỏ ra khác hẳn, không hề nôn nóng mà chỉ chậm chậm áp sát hẳn, cánh tay khăng khiu gầy guộc vươn ra khỏi chiếc áo choàng, mang theo một cặp vuốt ngắn. Gã đã không vội, Tử Vũ cũng chẳng hề gấp gáp, thản nhiên đứng yên một chỗ theo dõi trận đấu của Phụng Vũ và tên còn lại.

Nhìn thái độ dửng dưng của Tử Vũ, gã nọ tức thì khựng lại, cặp vuốt ngắn vốn luôn giương lên phòng bị tức thì khê động.

“Phập!”

Người của Phượng Hoàng tộc đích thực ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, kinh nghiệm chiến đấu làm sao có thể so sánh được với Tử Vũ. Kẻ nọ vừa dao động, Tử Vũ tức thì lao lên, Ám Tuyển vốn luôn sẵn sàng tức thì cực tốc bung ra, đâm thẳng vào cổ họng đối thủ. Bất quá, gã Phượng tộc nọ cũng không phải ăn chay mà lớn, bằng một thân pháp cổ quái tức thì né sang một bên, chỉ phải nhận một kiếm vào vai trái.

- Bỏ ỏi!

Dương hàn vốn luôn đứng ở phía sau quan sát tức thì gần giọng, hai cánh tay tức thì đỏ rực lên rồi lập tức phóng về phía Tử Vũ đạo đạo hỏa diễm. Chừng như không nghe thấy những gì nàng ta vừa nói, Tử Vũ hoàn toàn thờ ơ, thân hình hóa thành một chiếc bóng mờ lao vào gã Phượng tộc nọ. Trước thân pháp quỷ dị của hắn, gã Phượng tộc nọ vốn chỉ có thể đứng yên chịu chết, không ngờ lại hú lên một tiếng lãnh lốt, đoạn toàn thân phát ra tầng tầng lửa đỏ, trong một chớp mắt đã trở về nguyên hình là một con Hỏa Phượng Hoàng màu lông đỏ tía.

“Phốc!”

Đúng vào giây phút Dương Hàn và con Phượng nọ tưởng như Tử Vũ đã lao bổ vào lớp hỏa diễm bảo vệ của nó, thân ảnh hắn lại chóp lên một lần nữa, đảo hướng lao tới kẻ đang tấn công phụng Vũ, tặng gã một kiếm vào giữa tấm lưng không chút phòng thủ.

“Phập!”

- NGƯỜI....

Nhìn thanh kiếm của Tử Vũ xuyên thẳng qua người đồng đội, Dương Hàn và con Phượng nọ tức thì giận dữ tới mức điên cuồng, huy động ma lực toàn thân chuẩn bị tung ra một chiêu tối hậu báo thù cho gã.

“Choang!”

Thanh âm vụn vỡ.

Không gian xung quanh năm người tức thì như một tấm thủy tinh bị nứt, bỗng chốc sụp đổ rồi trong phút chốc biến mất hoàn toàn không chút vết tích.

- Hoàng sứ, nàng nên trở về Thần Điện của nàng đi thì hơn!

Trong khi Dương Hàn và hai gã thuộc hạ chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, thanh âm băng lãnh của Tử Vũ đã vang lên bên tai. Lúc này, cả ba mới nhìn rõ lại, ngỡ ngàng như thể đang mơ. Dương Hàn vẫn đứng ở sau, hai gã thuộc hạ thì đang cong người chuẩn bị phóng về hai hướng chia ra tấn công Tử Vũ và Phụng Vũ. Bất quá, Tử Vũ đã không còn ở đó nữa, mà đang đứng đằng sau nàng Hoàng sứ nọ, Ám Tuyển hờ hững đặt lên cổ nàng. Phụng Vũ, tất nhiên cũng không đứng chơi, cặp song kiếm chia ra mỗi thanh trở vào cổ họng một gã Phượng Tộc.

- Bọn ta sẽ trở lại!!

Thở ra một hơi nặng nề, Dương Hàn nói khê bằng một chất giọng nghèn nghẹn. Vốn định gạt Ám Tuyển đang đặt lên cổ mình sang một bên, nhưng bàn tay nàng bỗng run rẩy khi chạm vào nó, chỉ đành lùi lại rồi

tung mình lên không bay mất. Thấy thủ lĩnh đã rút lui, hai gã Phụng tộc nọ nhìn nhau một cái, rồi cũng lùi lại và phóng đi, trả lại không gian tĩnh lặng cho khoảng vườn bên ngoài nghỉ của Phụng Vũ và Tử Vũ.

- Người...người...vì sao...

- Vì sao không bị ảnh hưởng vì Họa Vũ kiếm pháp?

Tử Vũ giúp Phụng Vũ hoàn thành câu hỏi, cặp mắt màu tím lóe lên một tia cười hàm ý.

- Ta chỉ là đã nhận ra nhịp điệu của nó!

Tử Vũ đáp khẽ, đoạn xoay mình bước thẳng về phía phòng mình, để lại Phụng Vũ ở phía sau đang nhìn theo hắn với một nụ cười trong mắt.

41. Chương 41: Vô Tận Bảng

Tỉnh dậy sau giấc ngủ chập chờn nhất từ trước đến nay, Tử Vũ chậm chạp bước khỏi căn phòng mà hắn đã cố tình làm cho u tối, đón lấy những tia sáng đầu tiên của một ngày mới. Hắn đã dậy quá sớm.

- Công tử, mời người rửa mặt!

Âm giọng dễ nghe của Lục Nhi vang lên bên tai cho Tử Vũ biết còn có những người dậy sớm hơn hắn. Không nhìn đến nàng, Tử Vũ thả chiếc khăn mặt vào chậu nước mà nàng đang bưng, đoạn áp nó lên mặt. Lạnh buốt. Hơi lạnh làm hắn tỉnh táo.

- Nàng phản bội Thiên bang từ bao giờ?

Tử Vũ đột ngột hỏi, đôi mắt lúc này nhìn chăm chăm vào vóc dáng nhỏ nhắn của Lục Nhi đang đứng bên cạnh. Hắn không muốn phải kéo dài vấn đề vô nghĩa này thêm một khắc nào nữa.

- Từ khi lấy lại được sự tự do!

Lục Nhi thở ra một hơi. Nàng đã biết từ trước rằng con người này hết sức khó đối phó, nhưng nàng vẫn chưa chuẩn bị trước cho việc hắn phát hiện ra sớm thế. Hắn quá lão luyện, hoàn toàn không hợp với tuổi đời và khoảng thời gian ngắn ngủi lẫn lộn giang hồ của hắn.

- Ở Nghịch Thiên hội, nàng có sự tự do ư?

Xoay lại để đón lấy những tia nắng mặt trời ấm áp đang xiên xiên chiếu xuống, Tử Vũ lại hỏi. Nhìn bóng dáng cô độc u tối của hắn giữa khung cảnh tươi sáng của một buổi bình minh đẹp trời, thân hình Lục Nhi bỗng chốc run rẩy. Nàng biết hắn đang tính toán, tính toán xem nên giải quyết nàng như thế nào!

- Ta cũng không thuộc về Nghịch Thiên hội...

Lục Nhi mím chặt đôi môi, đoạn ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt của Tử Vũ vừa mới xoay lại. Bất giác, khuôn mặt của nàng vụt trở nên méo mó, kèm theo đó là những câu nói bỗng khàn đục một cách bất thường.

- Công tử, trước hết muội sẽ cho huynh xem hình dáng thật của muội!

Cuối cùng thì Tử Vũ cũng hiểu ra vì sao hắn từng dùng trăm phương nghìn kế vẫn không nhận ra chân chính diện mạo của Lục Nhi. Nàng là Thụ Yêu.

Sự thay đổi bắt đầu từ mái tóc. Mái tóc vốn đen nhánh của Lục Nhi vụt hóa thành một màu xanh lục, ngoài ra còn điểm xuyết vài chiếc lá với những sợi dây leo như những thứ đồ trang sức. Lục Nhi vóc dáng vốn nhỏ bé, giờ bỗng vươn mình lên cao hơn cả Tử Vũ, nước da trắng hồng mịn màng bỗng chốc trở nên thô ráp, đôi chỗ còn sù sì như vỏ cây, phối hợp với đôi bàn tay hiện đã trở thành những cành cây khẳng khiu mọc thành năm ngón.

Không dừng lại ở đó, sự thay đổi của Lục Nhi càng khiến cho người khác kinh ngạc khi khuôn mặt vốn bình thường của nàng trở nên hoàn thiện. Ẩn hiện giữa mái tóc xanh và những lọn dây leo cùng màu, đôi mắt gần như trong suốt của nàng lấp lánh tựa như hai vì sao lạc giữa rừng sâu, phối hợp cùng sống mũi thon thon và đôi môi màu tím khô nẻ, tạo cho nàng một vẻ đẹp hoang dã yêu mị khó bút nào tả xiết. Vén mái tóc xoăn nhẹ như sóng lượn sang một bên để lộ ra bờ vai gầy mỏng mảnh, Lục Nhi chỉ vào một vết bồng trên đó, nói:

- Đây là dấu ấn của ngày mà Thiên bang tìm thấy nơi trú ngụ của dân tộc ta...

Tử Vũ biết vết bồng đó có ý nghĩa gì. Dấu ấn nô lệ.

- Ta là người may mắn nhất, hay bất hạnh nhất trong tộc? Ta không biết. Tộc nhân của ta bị lũ ác quỷ đó độc sát toàn bộ, chỉ còn ta vốn miễn nhiễm với các loại độc là còn sống sót. Sống, nhưng ta lại trở thành nô lệ của kẻ thù. Nô lệ, hai cái từ đó, nếu người chưa từng trải qua, người sẽ không biết ý nghĩa của nó đâu!

Lục Nhi không gọi Tử Vũ là công tử nữa, toàn bộ tâm trí của nàng dường như đã trôi về một miền kí ức đau thương. Nhìn nàng lúc này, thành kiến của Tử Vũ với nàng dường như vơi đi đôi chút. Nô lệ, hẳn tất nhiên là biết hai chữ đó có ý nghĩa gì, nhưng theo những gì nàng nói, thì có lẽ kiến thức của hắn là chưa đủ để hiểu hoàn toàn hai chữ đó.

- ...Trải qua một quãng thời gian, ta cuối cùng rơi vào tay Đệ nhất trưởng lão của Thiên bang. Ha, cơ hội cuối cùng cũng đến với ta, chịu bao đắng cay tủi nhục, ta cuối cùng cũng được lão xóa bỏ thân phận nô lệ và nhận làm đệ tử...

Lục Nhi cười khan một tiếng, toàn thân run rẩy trong sự kích động. Mười lăm năm, mười lăm năm chôn chặt hận thù vào sâu trong lòng, cuối cùng cũng không thể nào kiềm chế được nữa. Nàng biết, hơn bất cứ ai, dựa vào sức lực của một mình nàng, làm sao có thể tiêu diệt được Thiên bang cơ chứ? Nhưng nàng vẫn hi vọng, vẫn chờ đợi, để cuối cùng cũng nắm bắt được một cơ hội. Cơ hội ấy, đang ở ngay trước mắt nàng, nhưng mạng sống của nàng lại sắp bị tước đoạt... Nàng có thể không kích động không?

- Ngay từ khi sự tự do trở lại, ta đã ngấm ngầm phản bội Thiên bang và cấu kết với tử địch của chúng, Nghịch Thiên hội. Bất quá, thực lực của một Nghịch Thiên hội ít ỏi với hơn chục con người làm sao có thể đối chọi lại một Thiên bang đã trải qua cả trăm năm tồn tại? Ta lại tiếp tục chờ đợi, chờ đợi một cơ hội...cơ hội đó đã đến...

Lục Nhi bỗng ngừng lại, đôi mắt trong suốt vốn đang nhìn về xa xăm bỗng trở về hiện thực. Nhìn Tử Vũ vẫn đang chăm chú lắng nghe, nàng lặng lẽ hít vào một hơi không khí, đoạn nói tiếp:

- Công tử, ta đã lợi dụng người, người muốn giết ta, cứ việc! Nhưng công tử, ta muốn người cho ta biết, liệu người có tiêu diệt Thiên bang hay chăng?

Hỏi một người rằng người đó có tiêu diệt một bang hội gồm cả vạn người với vài trăm năm lịch sử hay không, đó chắc chắn là câu hỏi của một người điên. Lục Nhi không điên, nhưng nàng ta đã tuyệt vọng. Trong tuyệt vọng, dù chỉ có một tia hi vọng, người ta cũng sẽ bám lấy...

- Tại sao ta phải tiêu diệt Thiên bang?

- Chúng...

Trước khi Lục Nhi kịp thốt ra một câu nào, bàn tay của Tử Vũ đã nhanh như chớp bóp chặt cổ họng của nàng. Nhìn vào cặp mắt tràn đầy hận ý và tuyệt vọng ấy, hắn cười lên một tiếng, đoạn nói khẽ:

- Nghỉ ngơi một lát đi, Lục Nhi!

Nói đoạn, từ cánh tay của Tử Vũ bỗng chốc phát xuất đạo đạo hắc mang, chỉ trong chớp mắt đã phủ kín thân thể mảnh khảnh của Lục Nhi. Thế rồi, Tử Vũ bóp chặt bàn tay, đạo hắc mang biến mất, Lục Nhi cũng biến mất, hệt như nàng chưa từng tồn tại trên đời.

“Cạch!”

Một tiếng động vang lên khe khẽ. Từ cánh cửa vừa hé, Phụng Vũ bước ra, vẫn trong bộ áo choàng tuyết bạch quen thuộc. Nhìn Tử Vũ, nàng chỉ nhẹ gật đầu, đoạn đứng yên như thế chờ đợi.

- Lộ Khiêm!

Thu tay lại vào trong áo choàng, Tử Vũ gọi khẽ. Tức khắc, không khí sau lưng hắn xuất hiện một trận ba động nhẹ nhàng, Lộ Khiêm xuất hiện như cách hắn vẫn thế.

- Dọn dẹp sạch đám Phan tộc đó, rồi đến bến cảng đợi ta! Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chams](#)

Lộ Khiêm tức thì gật đầu, trong đôi mắt băng lạnh lóe lên một tia huyết mang quỷ dị. Thế rồi, trong một cái chớp mắt, gã lại biến mất không tăm tích, trả lại một khoảng tĩnh lặng cho Tử Vũ và Phụng Vũ.

- Đi thôi!

Tử Vũ nói khẽ, rồi cùng với phụng Vũ rảo bước li khai tòa khách yên tĩnh. Những ngày tới sẽ còn nhiều phiền phức, hắn biết, nhưng hắn không thể chần chừ được nữa. Linh tính cho hắn biết, Nhã Dạ của hắn đang ở trong tình trạng thập phần nguy hiểm.

Chiếc thuyền đến Tây Phương lục địa mà Lộ Khiêm đã thuê khởi hành lúc mười giờ, tức là còn khoảng hai tiếng nữa. Biết vội vã là điều vô ích, Tử Vũ dẫn theo Phụng Vũ nhắm hướng Tàng Thư Viện bước tới. Hôm nay là ngày công bố Vô Tận bảng, hắn đích thực cũng có chút tò mò.

Buổi sáng tại Nội Hà thành trong lành một cách đặc biệt. Có lẽ là vì tòa thành này nằm gần bờ biển, nên Tử Vũ phẳng phất ngồi thấy ở đâu đó trong không khí có một vị mặn mòi đặc trưng mà không đâu có. Không hiểu vì sao, hắn lại cảm thấy cái vị mặn mòi đó thật dễ chịu, khiến hắn vui đi một chút lo lắng về những linh tính xấu suốt mấy ngày nay.

Đường xá tại Nội Hà thành chia làm hai tuyến, một tuyến trên bộ và một tuyến dưới sông. Bước dọc theo con đường dẫn tới Tàng Thư Viện, Tử Vũ có thể cảm nhận được lối sống đặc trưng ở vùng đất này. Hắn thấy những người dân bản xứ chào nhau niềm nở, những chủ cửa hàng đứng ở trước cửa í ới chào mời, những đứa trẻ tươi cười chơi trò đuổi bắt, vài cụ già móm mém nhai trầu... Bình yên? Tử Vũ chưa từng có được cảm giác bình yên, thế nên hắn không biết khung cảnh trước mắt hắn đây có phải bình yên hay không. Nhưng, trong lòng hắn, đây là bình yên.

- Hây, đó là Bạch Ẩn, có phải không?

- Còn kia không phải là Tử Vũ sao? Làm sao mà hai người đó lại đi cùng với nhau chứ?

- Tử Vũ? Nghe đồn hắn là đồ đệ của Trình Tường...

- Trình Tường? Cái lão quái vật đó?

- Nhỏ nhỏ cái mồm thôi, người muốn chết hay sao mà...

Vừa bước vào khuôn viên của Tàng Thư Viện, bên tai Tử Vũ đã vang lên những tiếng bàn luận xôn xao. Xem ra, cái tên Thất Công tử nọ không phải nói suông, Tử Vũ đã đích thực có tên trong Vô Tận bảng.

Vô Tận bảng được treo trên những phiến đá lớn ngay ngoài đại môn của Tàng Thư Viện, xung quanh mỗi phiến đá đều có dây chằng để ngăn không cho người khác tiến lại quá gần. Ngoài những sợi dây chằng đó, Tàng Thư Viện không hề cử ra bất cứ một ai đứng tại đó làm nhiệm vụ bảo vệ. Bất quá, Tử Vũ biết, những sợi dây đó tuyệt đối không phải là những sợi dây tầm thường.

Tử Vũ lướt mắt qua một lượt Vô Tận bảng. Vô Tận bảng gồm mười bảng, chia ra thành: Tuyệt đại cao thủ, Thanh niên cao thủ, Tu chân giả, Võ giả, Ma pháp sư, Kị sĩ thập vị bài danh, Thập đại thần khí, Bát đại mỹ nhân, Thập đại bí địa, Tứ đại tuyệt thế pháp quyết. Trong mười bảng đó, trừ Bát đại mỹ nhân và Tứ đại tuyệt thế pháp quyết, mỗi một bảng đều có mười cái tên, sắp theo thứ tự từ trên xuống, cũng là phân biệt cao thấp trong cùng một bảng. đọc truyện tại . Một cái tên ở bảng này cũng có thể xuất hiện ở bảng khác.

Bắt đầu từ Tuyệt đại cao thủ, Tử Vũ lập tức ghi nhớ những cái tên đó vào trong đầu. Chỉ là, vừa đọc xong cái tên thứ nhất, đập vào mắt hắn đã là một cái tên khiến hắn không thể kìm chế được sự kích động.

”Đệ nhị nhân: Trình Tường. Chức nghiệp: Tử Vong Ma pháp sư. Cấp bậc: Thánh cấp cấp mười.

Vài chục năm gần đây Trình Tường không hề xuất hiện trên giang hồ, nhưng mười năm về trước đã từng dẫn theo một đệ tử đại náo Dạ Chiến...”

Bên cạnh còn ghi một vài “chiến công” của lão. Tử Vũ nhìn đắm đắm vào cái tên vô cùng quen thuộc đối đó, trong lòng không khỏi trào lên những cảm xúc bất tận. Đây là người đã sinh ra hắn, dạy dỗ hắn, là người hắn vừa tôn sùng lại vừa yêu kính.

“Gia gia, con nhất định sẽ thành công!”

Tử Vũ nắm chặt bàn tay, quyết tâm sắt đá trong lòng lại càng thêm muôn phần vững chắc. Mạnh, hắn nhất định phải trở thành kẻ mạnh!!!

Những cái tên tiếp theo cứ trôi tuột vào trong bộ nhớ của hắn cho đến khi sang bảng thứ hai: Thanh niên cao thủ. Thanh niên cao thủ cũng gồm mười cái tên, xếp lần lượt từ trên xuống:

”Đệ nhất nhân: Lạc Long. Chức nghiệp: Long Kị sĩ. Cấp bậc: Thánh cấp cấp 7. Tuổi: 24.

Lạc Long là đương kim đệ nhất cao thủ của Lạc Việt quốc, thân thể bí ẩn, từng một mình một rống tiêu diệt Hắc Sào, mang lại bình yên ột dải miền Đông của Lạc Việt quốc”

”Đệ nhị nhân: Bạch Ẩn. Chức nghiệp: Kiếm giả? Cấp bậc: Không rõ. Tuổi: Không rõ.

Bạch Ẩn xuất thân thần bí, vì liên tiếp đả bại nhiều cao thủ lão thành mà thành danh. Bạch Ẩn chỉ là biệt danh người ta đặt cho nàng, không rõ tên thật.”

...

“Đệ lục nhân: Tử Vũ. Chức nghiệp: Không rõ. Cấp bậc: Thánh cấp cấp 4? Tuổi: Không rõ.”

Tử Vũ là nhân vật chỉ mới xuất hiện gần đây, có lời đồn người này chính là Tử Vong giả từng gây chấn động tại Dạ Chiến mười năm về trước. Thực lực của Tử Vũ được khẳng định qua một trận chiến bất phân thắng bại với Bạch Ẩn.

“Đệ thất nhân: Lục Nhi. Chức nghiệp: Mộc hệ Ma đạo sĩ. Cấp bậc: Thánh cấp cấp 4. Tuổi: Không rõ.”

Lục Nhi là đệ tử thứ ba của Đệ nhất trưởng lão của Thiên bang.

...

Thông tin của Tàng Thư Viện quả thực nhanh nhạy, không ngờ đã có thể điều tra ra quá khứ của Tử Vũ mười năm về trước. Bất quá, điều hắn không ngờ là Lục Nhi lại chỉ nằm dưới hắn một bậc, xem ra những gì hắn biết về nàng vẫn còn quá ít.

Lướt qua một lượt cao thủ trên bốn bảng của bốn đại chức nghiệp, Tử Vũ nhận ra không ít cái tên đã xuất hiện ở hai bảng trước. Trình Tường gia gia của hắn chính là người đứng đầu trên bảng dành cho Ma pháp sư, khiến trong lòng hắn lại một lần nữa trào lên trận trận cảm xúc.

“Bát đại mỹ nhân”

Mỗi một người trong “Bát đại mỹ nhân” đều là vũ vật hân hữu trên thế gian, thứ tự được xếp dưới đây chỉ là tương đối.

“Đệ nhất mỹ nhân: Ngọc Khiết. Tộc: Tinh linh.”

“Đệ nhị mỹ nhân: Sương Mị. Tộc: Nhân ngư.”

“Đệ tam mỹ nhân: Nhã Dạ. Tộc: Âm Tinh linh.”

...

Nói về một mỹ nhân còn gì ngoài sắc đẹp của họ, thế nên bên cạnh mỗi cái tên trên Bát đại mỹ nhân bảng không hề có chú thích mà chỉ có một bức tranh chân dung của mỹ nhân đó. Nhìn đến cái tên thứ ba, trong lòng Tử Vũ bỗng chốc bị chấn động đến mức run rẩy. Nhã Dạ, là Nhã Dạ của hắn...

Nỗi nhớ Nhã Dạ trong lòng hắn vụt tăng lên đến mức điên cuồng.

42. Chương 42: Khởi Trình

...

“Đệ tứ mĩ nhân: Giang Thiên Vi. Tộc: Việt tộc.”

“Đệ ngũ mĩ nhân: Lãnh Nhược Bằng. Tộc: Nhân loại.”

“Đệ lục mĩ nhân: An Sa Mĩ Quân. Tộc: Thú nhân Hồ tộc.”

“Đệ thất mĩ nhân: U Linh Ma Cơ. Tộc: Dạ tộc.”

“Đệ bát mĩ nhân: Phụng Vân. Tộc: Phụng Hoàng tộc.”

Lướt mắt nhìn xuống cái tên cuối cùng của “Bát đại mĩ nhân”, Tử Vũ căn bản không còn một chút tâm tình để thưởng thức những bức chân dung tuyệt mĩ treo bên cạnh bảng danh sách đó. Đúng vào giây phút hần định xoay mình li khai, một giọng nói huyền hoặc bỗng nhiên vang lên trong đầu, thanh âm nửa như hoang mang, nửa như phẫn nộ:

“Công tử! Ta đang ở đâu thế này!??? Trong này rất tối...thả ta ra đi!!!”

Thở ra một hơi, Tử Vũ tức thì đình bộ, đoạn truyền đến đôi phương một câu nói thờ ơ:

“Nàng chính là đang ở trng cơ thể ta!”

Nàng ở đây, tất nhiên chính là Lục Nhi.

“Cái gì!???”

“Là ta cưỡng hành ép nàng hóa thành Linh thú của ta, sau đó thu nàng vào trong cơ thể!”

“Người....làm sao có thể? Muốn ta hóa thành linh thú của người, nhất định phải kí kết khế ước...người đừng hòng gạt ta...thả ta ra mau...thả ra!!!”

“Xem ra đây mới thật sự là con người của nàng nhĩ! Để ta nói cho nàng biết, chúng ta chính là đã kí kết một khế ước, là Hắc ám khế ước. Được rồi, hãy ngủ đi thôi!”

Cười khê trong lòng, Tử Vũ ngấm ngấm tạo ra một đạo kết giới ngăn cách không cho Lục Nhi giao tiếp với tâm trí của hắn nữa. Những gì hắn vừa nói tuyệt nhiên không có nửa điểm dối trá, Hắc ám khế ước chính là loại khế ước độc đáo do Trình Tường phát minh ra, chỉ cần có tinh thần lực hùng mạnh hơn đối phương, không chế được đối phương, là có thể khiến đối phương trở thành linh thú của mình. Tất nhiên không phải tộc loài nào cũng có thể trở thành linh thú, mà chỉ những tộc có thể chất tạo thành từ những nguyên tố thuần khiết mới có khả năng này. Sau khi kí kết khế ước, linh thú có thể ẩn trong thân thể của chủ nhân, tùy theo sự hiệu triệu của chủ nhân mà xuất hiện hoặc ngủ yên. Từ xưa đến nay, chỉ có Triệu hồi sư mới có thể thu thập linh thú, nhưng Trình Tường là một lão quái vật đặc biệt, đã nghĩ ra Hắc ám khế ước có thể thu thập tất cả những tộc loài mang hắc ám thuộc tính biến thành linh thú. Sau đó, Hắc ám khế ước trải qua tay Tử Vũ đã nâng lên thêm một cấp, có thể biến sinh vật mang thuộc tính của bất kì hệ nào trở thành linh thú của mình. Lục Nhi là Thụ Yêu, chính là Mộc hệ linh thú có trí tuệ cao cấp nhất trong hàng linh thú.

Tuy cũng còn hơn một tiếng nữa mới tới giờ thuyền rời bến, nhưng Tử Vũ đã không muốn nấn ná gì thêm ở đây nữa, liền cùng Phụng Vũ nhanh nhẹn rời khỏi Tàng Thư Viện tiến về phía bên cảng. Gần như toàn bộ diện tích của Lạc Việt quốc đều bị bao bọc bởi Bạo Loạn Thâm Hải, nhưng do đặc tính của hải đế này, nên cả quốc gia cũng chỉ có bến cảng này là lớn nhất.

Bến cảng lớn nhất tất nhiên là phải tập nập dị thường. Cùng với Phụng Vũ, Tử Vũ len lỏi qua dòng người ngày một trở nên đông đúc hơn khi đến gần cảng, cảm giác được một nét văn hóa khác của Nội Hà thành. Hay, nói cho đúng hơn, một khi đã hòa vào dòng người nhộn nhịp này, thì Nội Hà thành thanh bình, tĩnh lặng kia dường như đã trôi về phương nào xa lắm.

Chừng như có một chuyến tàu đến từ Tây phương lục địa vừa mới cập bến, thành ra trong khi một lượng lớn người đổ dồn về phía bến cảng, thì có một số khác nhỏ hơn đang cố chen chân hướng về phía trung tâm Nội Hà thành. Trong những người đó, Tử Vũ gần như nhìn thấy đủ cả từ Hung nhân, Tinh linh, Âm Tinh linh cho đến Nhân Mã...một số có đôi mắt ngơ ngác xa lạ, một số lại tỏ ra thuần thực phi thường, khẳng định đã đến Đông phương lục địa vài lần chứ chẳng ít hơn.

- Chủ nhân!

Lặng lặng bước ra từ một đám đông, Lộ Khiêm đến trước Tử Vũ cúi người cung kính. Nhìn thần tình nhàn hạ của gã, Tử Vũ có thể khẳng định đám Phan tộc kia đã được giải quyết một cách hết sức êm đẹp.

- Chủ nhân, mời đi lối này!

Nhìn bóng dáng cao gầy của Lộ Khiêm lặng lặng dẫn đường phía trước, Tử Vũ nhanh nhẹn rảo bước theo sau. Đối với tên thuộc hạ này, Tử Vũ quả thực thập phần ưng ý. Gã, khiến cho Tử Vũ nhớ lại quãng thời gian còn ở bên Trình Tường, là khoảng thời gian vui vẻ vô lo vô nghĩ duy nhất trong cuộc đời hắn.

“Grư!”

Một tiếng gầm gừ phát ra từ phía sau khiến cho Tử Vũ nhíu mày suy nghĩ. Hắn biết âm thanh này phát ra từ đâu, nhưng hắn thực sự không biết thứ gì phát ra âm thanh đó. Dù đã đồng hành với nhau không ít ngày nay, nhưng chỉ cần một tấm áo choàng, Phụng Vũ đã có thể hoàn toàn che dấu thứ mà nàng luôn ôm trước ngực. Là thứ gì? Là con gì? Tử Vũ tuy không quá quan tâm, nhưng cũng thực sự muốn biết.

- Tránh!

Âm giọng băng lãnh của Lộ Khiêm vang lên phía trước khiến Tử Vũ cau mày ngẩng lên. Đứng trước mặt cả ba lúc này chính là người quen của đêm hôm trước: Hoàng sứ của Phụng Hoàng tộc cùng hai thuộc hạ.

- Giao kiếm hay không giao kiếm, một lời thôi!

Lạnh lùng không kém, Hoàng sứ Dương Hàn gần giọng. Xem ra, trận thua đêm hôm trước đã trở thành một dấu ấn không dễ gì quên đối với nàng ta.

- Tên bên trái!

Tử Vũ vỗ vào vai Lộ Khiêm, buông gọn. Từ sau lưng hắn, Phụng Vũ cũng đã bước lên, thò một cánh tay khỏi áo choàng, mang theo một thanh kiếm có màu tử kim. Lúc này, nếu như có một ai đó nhìn sâu vào cặp mắt có màu đại dương của nàng, thì hẳn sẽ nhận ra ở bên trong số một nét không vừa ý. Phụng Vũ đã giận thực sự.

Chừng như đã biết trước một trận chiến là điều không thể tránh khỏi, Dương Hàn cùng hai thuộc hạ của nàng cũng tức khắc lao vút lên không, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành ba cánh Phụng Hoàng đỏ rực cả một góc trời. Ngược lại với Lân tộc, Phụng Hoàng tộc có lực công kích vật lý cực thấp, trong khi lại sở hữu những ma thuật có sức sát thương cực lớn. Hơn thế nữa, chỉ có khi ở trong hình dáng Phụng Hoàng, họ mới có thể thi triển những loại ma pháp đặc thù đó.

- Tỏa!!!

Ba cánh Phụng Hoàng vừa mới thành hình trên bầu trời Nội Hà thành, Tử Vũ tức thì phát tay hét lớn. Hắn vừa dứt giọng, một hắc sắc quang tráo đã đột ngột hiện ra, đoạn không ngừng mở rộng bao lấy cả sáu người vào phía bên trong. Sững sờ trước ma thuật bất ngờ này của Tử Vũ, Dương Hàn rít lên bằng một thanh âm sắc nhọn:

- Hắc Ám Cao Cấp Kết giới??? Người...không phải là Tử Vong Ma pháp sư hay sao? Tại sao lại biết thứ ma thuật này???

Đây chính là ma thuật được kí tải trong một trong năm bộ bí tịch hãn thế của Tàng Thư Viện. Vốn đã có sẵn căn cơ vô cùng vững chắc về Hắc ám ma pháp, Tử Vũ tức thì chọn nó làm tiền đề tu luyện ma pháp nguyên tố của mình. Bất quá, do chỉ mới luyện trong thời gian gần đây, thành ra hiệu quả của nó tịnh không được như Tử Vũ mong muốn, có thể khiến Hắc ám ma pháp bên trong kết giới uy lực tăng lên gấp

năm lần. Bất quá, đạt được hiệu quả gấp hai lần như hiện tại, trong khi hẳn chỉ mới học được một ngày, cũng không phải là thành tích quá kém cỏi.

Phượng Hoàng tộc vốn chỉ sinh sống tập trung tại Phượng Hoàng Thần Điện, hơn nữa lại có tư tưởng lãnh thế, thành ra đối với tin tức trên Vô Tận giới tình không hề nắm rõ. Hơn nữa, chuyện Tử Vũ có thể sử dụng cao cấp Hắc ám ma pháp cũng chỉ là chuyện gần đây, thành ra Dương Hàn cùng hai thuộc hạ của nàng chỉ trong chớp mắt đã rơi vào thế bị động, thân hãm trong kết giới.

Bất quá, dù ở trong tình thế bất lợi, nhưng với danh vọng cao ngút trời của Phượng Hoàng gia tộc, làm sao có chuyện họ chịu hạ đài một cách dễ dàng?

Cùng ngẩng cao cái mỏ hỏa hồng lên trời cất lên một bài ca thánh thót, Dương Hàn cùng hai thuộc hạ tức thì tạo ra ba vầng thái dương thu nhỏ bao bọc quanh thân thể, đoạn cùng nhau phóng vút về phía Phụng Vũ. Trong phạm vi kết giới của Tử Vũ, những ma pháp nguyên tố khác lẽ ra phải giảm uy lực đến một nửa, không ngờ một chiêu “Thái Dương Thần Hỏa” vẫn ẩn chứa lực công kích cao phi thường, gần như đã đốt cháy cả không gian đen tối bên trong Hắc ám kết giới.

Phất tay một cái đoạn từ từ chìm vào màn đêm, Tử Vũ cười khê khi nhận ra Lộ Khiêm quả nhiên không hề làm hắn thất vọng, đã biến mất tự lúc nào. Ngược lại, đối diện với một chiêu “Thái Dương Thần Hỏa” đang điên cuồng công tới, Phụng Vũ lại vẫn an nhiên đứng nguyên một chỗ, thanh Tử Kim Phụng Kiếm giương lên phát ra đạo đạo hào quang bên trong không gian u tối.

“Phập! Phập! Phập!”

Ba tiếng kim loại cắm vào da thịt vang lên liên tiếp, nhưng tuyệt nhiên chẳng có một ai đổ xuống. Trong phút sát na vừa rồi, Phụng Vũ bằng vào một thứ thân pháp cực tốc, lách qua ba đạo “Thái Dương Thần Hỏa” mà chẳng chút tổn thương, không những thế còn tặng cho đối phương mỗi người một nhát kiếm trí mệnh. Bất quá, nhận những nhát kiếm trí mệnh đó, nhưng ba cánh Phượng Hoàng nọ lại tuyệt nhiên không hề thụ thương.

Vốn ở cùng một chỗ, cả ba đột nhiên tách ra làm ba, đoạn cùng lúc cất lên những tiếng ca thánh thót. Tức thì, từ trong hư không hôn ám, vô vàn những ngọn lửa nhỏ xuất hiện vây lấy Phụng Vũ vào giữa, đoạn điên cuồng bổ về phía nàng. Không có lấy một nửa cơ hội để tránh né, thân hình nhỏ bé của nàng tức thì bị nuốt gọn trong lửa đỏ.

“Phập!”

Đúng lúc đó, từ bên ngoài “Hắc Ám Kết giới”, một âm thanh vang lên gọn lỏn. Hòa lẫn trong đám đông vốn bị sự xuất hiện của Phượng Hoàng thu hút, Lộ Khiêm lặng lẽ rút những chiếc móng vuốt lập lòe sắc xanh ra khỏi lưng của một thân hình. Bóng người đổ xuống, Lộ Khiêm cũng tức thì biến mất.

- A Nguyên!!! Bạn đang đọc chuyện tại

Hai bóng người tức thì lao vút về hướng kẻ vừa ngã xuống, giật giọng hét lên. Bất quá, trước khi họ kịp đến gần, thì Lộ Khiêm đã một lần nữa hiện ra, giương cánh tay đầy gai nhọn lên mỉm cười quỷ dị.

- Dừng lại, hoặc là kẻ này sẽ chết!!!!

Tử Vũ túm lấy thân hình đã trở nên mềm oặt của bóng người vừa đổ xuống, nhấc lên hét lớn. Nghe thấy âm thanh sắc lạnh của hắn, ba cánh Phượng Hoàng bên trong kết giới tức thì khựng lại, đến khi nhìn rõ tình hình liền trở nên hoang mang. Ngửa cổ ngân lên một tiếng hét đầy nộ khí, Dương Hàn hóa trở lại nhân hình, cao giọng thốt:

- Tiểu nhân vô sỉ, thả A Nguyên ra, hoặc là...

Nói đến đây, nàng bỗng thấy “Hắc Ám Kết giới” xung quanh mình run rẩy, đoạn mau chóng sụp đổ y như lúc nó được dựng lên. doc truyện tại . Dưới ánh sáng mặt trời, hai cánh Phượng Hoàng còn lại tức thì ngã ra đây kinh hoảng. Tĩnh lập giữa trời, Phụng Vũ đã thu lại thanh kiếm của nàng tự bao giờ, trên người không có lấy nửa điểm thương tổn, dù rõ ràng vị trí của nàng vẫn là điểm mà cả ba vừa mới tận lực công kích.

“Keng! Keng!”

Thanh âm lạnh lạnh của tiếng chuông báo hiệu giờ tàu khởi hành vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của bến cảng. Tức thì, hàng trăm con người vốn đang vây quanh sàn đầu tức thì chuyển động, hướng thẳng đến những con tàu đang rục rịch chuẩn bị khởi hành. Nhìn đám Phụng Hoàng tộc đã hóa lại nhân hình và đang tụm vào một góc, Tử Vũ nhếch môi, đoạn vút kẻ hấn đang cầm trên tay cho chúng, gằn giọng:

- Đừng làm phiền bọn ta một lần nữa, nếu không, thì đừng có trách!

Nói rồi, cùng với Lộ Khiêm và Phụng Vũ, hấn cực tốc phóng về phía chiếc đại thuyền mà Lộ Khiêm đã thuê, trong lòng không khỏi cảm thấy vừa mới trút được một gánh nặng. Đám Phụng Hoàng tộc này tuy hết sức ngờ nghệch, nhưng thực lực quả nhiên cường hãn vô cùng, nếu như không phải từ khi bắt đầu hấn đã xác định được rõ yếu điểm của chúng, thì chỉ sợ mọi chuyện đã không dễ dàng như thế.

Quan trọng nhất, là hấn sẽ bị lỡ chuyến tàu mà hấn tuyệt đối không muốn bỏ lỡ.

Nhã Dạ, hãy đợi ta.

43. Chương 43: Cường Giả Chi Lộ

Chiếc đại thuyền rồng mình một cái, đoạn chậm chậm rời khỏi bến cảng, mang theo ba người Tử Vũ cùng vài chục hành khách khác tiến về phía Tây Phương lục địa. Chiếc thuyền rất lớn, ít nhất là gấp ba lần chiếc thuyền từng chở Tử Vũ đến Nội Hà thành, cũng đóng bằng gỗ, nhưng còn được gia trì bởi những loại ma thuật đặc biệt chuyên để phục vụ cho ngành hàng hải.

Lộ Khiêm dẫn Tử Vũ và Phụng Vũ bước vào khoang thuyền. Khoang thuyền lớn, được thiết kế giống như một tòa tửu lầu bao gồm ba tầng: tầng một dùng để ăn uống, tầng hầm cho thủy thủ đoàn và tầng hai dành cho khách. Vì hiện cũng đã sắp tới giờ dùng bữa, thế nên tầng một gần như đã không còn chỗ trống.

Gần như, tức là không phải đã hết hoàn toàn.

- Tiểu nhị!

Chẳng những thiết kế giống như tửu lầu, trong khoang không ngờ còn có ba bốn tên tiểu nhị không ngừng chạy qua chạy lại để đáp ứng nhu cầu của khách. Lộ Khiêm vốn đã đặt chỗ từ trước, thế nên sau khi gọi một tên tiểu nhị lại dặn dò vài câu, đã được gã dẫn tới một bàn thoáng mát có thể trông ra mặt biển bên ngoài.

- Tùy tiện!

Tử Vũ vốn không còn tâm trạng để ăn uống, thế nên khi thấy ánh mắt dò hỏi của Lộ Khiêm, liền chỉ buông khê một câu rồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Bởi vì hiện tại vẫn đang ở trong phạm vi của Lạc Hải, vùng biển nằm sát Lạc Việt quốc, thế nên mặt biển vẫn hết sức tĩnh lặng hiền hòa. Thế nhưng, những người đã từng đi qua vùng biển này đều biết, chỉ vài mươi phút nữa thôi, Cuồng Bạo Thâm Hải sẽ chào đón họ với những món quà không hề thân thiện.

Ngược lại với sự tĩnh lặng của Tử Vũ, Phụng Vũ lại tỏ ra hưng phấn đặc biệt. Đây là lần đầu tiên nàng được đi biển, cảm giác chòng chành bởi những con sóng dưới chân thực sự khác xa so với khi nàng ngồi thuyền trên sông. Bởi vậy, vừa mới ngồi xuống không được bao lâu, thức ăn còn chưa dọn ra, nàng đã đứng lên, nhanh nhẹn rảo bước ra phía mũi thuyền.

- Những bộ trao pháp ta đưa cho người, người có dùng được bộ nào không?

Khi Phụng Vũ đã khuất bóng, Tử Vũ mới như tỉnh khỏi một giấc mộng xa xăm, quay qua Lộ Khiêm, hỏi. Nhìn hấn, Lộ Khiêm lắc đầu, đoạn nói:

- Ngàii nói đúng, những thứ đó không hề hợp với ta, chỉ sợ thế gian này chẳng có bộ trao pháp nào hợp với ta.

Tử Vũ nhìn Lộ Khiêm, khóe môi khẽ nhếch lên, tạo thành một cười mang ba phần ý vị. nguồn

- Người là một người học rất giỏi. Thế nhưng, nếu người chỉ “học” không thôi, thì người sẽ không bao giờ có thể trở thành cường giả đích thực.

Nói rồi, Tử Vũ liền nhắm mắt lại, để mặc Lộ Khiêm ngẩn ngơ vì câu nói hần vừa thốt ra.

- Cường giả...

Lộ Khiêm lẩm bẩm, trong lòng bắt đầu suy nghĩ miên man. Trước đây, Lộ Khiêm vốn sinh trưởng trong một gia đình quan văn, bẩm sinh thông minh đỉnh ngộ, học một biết mười, là một thần đồng rất có tương lai. Thế rồi, sự đời biến đổi, năm gã tám tuổi, cả gia đình gã bị người ta ám hại, kết quả là bị tru di cửu tộc, chỉ có mình gã cơ địa khác thường, bị ép uống thuốc độc mà vẫn còn sống. Còn sống, nhưng mất đi tất cả những gì mà gã yêu thương, Lộ Khiêm phát thệ bằng bất cứ giá nào cũng phải báo thù. Báo thù, hai cái chữ ấy đã được khắc sâu vào tâm trí của một đứa trẻ tám tuổi chính vào hôm đó.

Nhưng báo thù chẳng hề dễ như việc thề sẽ báo thù. Kẻ thù của gã địa vị tuyệt không tầm thường, hay nói đúng hơn là vô cùng to lớn. Một thân một mình, để báo thù, gã chỉ còn một con đường duy nhất. Sát thủ.

Làm sát thủ không dễ.

Làm sát thủ giỏi cũng không dễ.

Làm sát thủ còn sống càng không dễ.

Bất quá, không dễ, nhưng vẫn chưa đủ khó để đánh gục Lộ Khiêm. Gã học rất nhanh, học rất giỏi, chỉ trong vài năm đã học được toàn bộ võ công cũng như kinh nghiệm của người gã tôn làm thầy. Cũng kể từ đó, Lộ Khiêm bắt đầu công cuộc trả thù của gã.

Công cuộc trả thù ấy kéo dài suốt hai mươi năm. Hai mươi năm đó, gã không chỉ thu thập tin tức, ám sát từng người từng người một trong gia đình kẻ thù, mà còn không ngừng rèn luyện, không ngừng nhận nhiệm vụ để khảo nghiệm bản thân. Bởi vì, ngoài việc báo thù, sâu bên trong gã, gã còn muốn làm kẻ mạnh.

Dòng họ gã bị tru di cửu tộc, chỉ bởi vì họ là kẻ yếu.

Lộ Khiêm tuyệt đối không muốn làm kẻ yếu.

Vậy nhưng, đúng vào lúc Lộ Khiêm nghĩ gã đã trở thành kẻ mạnh, thì mong ước thâm kín đó của gã liền bị bóp chết.

Người bóp chết ước vọng đó, chính là Tử Vũ.

Lộ Khiêm tự tin nhất trong chuyện giết người. Gã có thể đánh thua một người, nhưng tuyệt đối có thể giết được người đó. Vậy mà, chỉ bằng một bàn tay bóp chặt, một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi đã bóp nghẹt cổ họng gã, cũng đồng thời bóp nghẹt sự tự tin của gã.

Từ đó về sau, Lộ Khiêm đã không còn ước vọng gì nữa, gã sống chỉ để báo thù.

Thù, cuối cùng gã cũng báo xong. Nhưng, gã lại không chết...

Sống không có mục đích rất khác với chết. Nó còn đau khổ hơn chết, buồn chán hơn chết. Bởi vậy, gã toàn tâm toàn ý đi theo Tử Vũ, lấy mục đích của Tử Vũ làm mục đích của mình, để hi vọng một ngày nào đó rồi mình sẽ chết.

Gã tin như thế mình sẽ được giải thoát.

Nhưng Tử Vũ lại không cho gã sống một cuộc sống dễ dàng như thế, vô vị như thế.

Cường giả...

Chỉ hai từ thôi...

Mong ước cháy bỏng của Lộ Khiêm...

- Ta đã đi sai đường sao?

Lộ Khiêm lẩm bẩm thành tiếng, trong lòng ngổn ngang hàng trăm suy nghĩ. Gã rốt cuộc là sai cái gì? Tại sao gã lại không thể trở thành cường giả? Gã phảng phất đã tìm ra câu trả lời, nhưng vẫn không thể nắm

được một cách rõ ràng câu trả lời ấy. Đúng lúc đó, một cái bóng trắng lướt qua mặt gã, và một âm thanh bập bẹ vang lên:

- Đúng...

Lộ Khiêm đột nhiên đại ngộ. Ngẩng đầu lên, gã thấy Phụng Vũ đã ngồi lại xuống bàn tự lúc nào, còn Tử Vũ thì vẫn đang lặng yên nhập định. Hai người này, hai con người trẻ tuổi này, họ đích thực là cường giả, gã thì chưa. Nhưng sẽ sớm thôi...

Căn bản là, Lộ Khiêm chưa bao giờ có được một minh sư chỉ điểm. Gã là một sát thủ giỏi, rất giỏi, nhưng cái giỏi của gã chỉ là một sự bất chước đến hoàn mỹ, thậm chí còn hoàn mỹ hơn người mà gã bắt chước. Hoàn mỹ đến đâu, thì bất chước vẫn là bất chước, thế nên gã không bao giờ có thể bước lên ngôi vị của một cường giả đích thực.

Con đường để trở thành cường giả chỉ có một. Chính là con đường tự mình tìm ra.

- Chủ nhân, ngài cho ta một mục tiêu được không?

Tử Vũ mở mắt ra, nhìn vào một Lộ Khiêm rất khác đang ngồi trước mặt hắn. Hắn không cười, cũng không trả lời, chỉ khẽ nhướn mày như muốn hỏi.

- Mục tiêu của ta, là có thể ghim con dao này vào tim ngài một lần nữa!

Lộ Khiêm nói, đoạn đặt con dao mà mười năm trước gã từng dùng nó để đâm Tử Vũ. Lúc này, hai mắt Lộ Khiêm sắc lạnh hơn bao giờ hết, âm hiểm hơn bao giờ hết, nhưng vẫn tràn đầy một thứ sinh khí và trước nay gã chưa từng có. Nhìn gã, Tử Vũ gật đầu:

- Được. Cho đến lúc đó, ngươi vẫn cứ phải bán mạng cho ta!

“Cạch!”

Tử Vũ vừa dứt câu, con dao của Lộ Khiêm đã bổ tới. Không hề bất ngờ, nhưng tốc độ của một dao này đích thực đã khiến Tử Vũ kinh ngạc. Bất quá, hắn cũng không phải ăn chay mà lớn, bàn tay đang để trên bàn tức thì đập mạnh, hất Ám Tuyền đang đặt trên đó bay lên, chặn ngay hướng lao tới của mũi dao.

“Soạt!”

Mũi dao chỉ mới khẽ chạm vào Ám Tuyền, Lộ Khiêm đã lập tức thu lại, đoạn gọn gàng nhét nó vào trong ống tay. Gã không như những sát thủ khác, giữ dao trong thủ trạc, mà chỉ dùng phương pháp truyền thống này.

- Lần sau ta sẽ trả đòn!

Tử Vũ nói, rồi lơ đãng nhìn ra cửa sổ, chừng như không hề để ý tới một dao vừa rồi. Cùng lúc đó, Ám Tuyền ở trên không trung mới rơi xuống mặt bàn, nhưng lại không hề gây ra bất cứ tiếng động nào hết. Mềm mại nhu nhuyến như một loài không xương, từ hình dáng thanh kiếm, nó chảy ra rồi biến mất như thể tan vào hư không.

- Món ăn tới rồi!

Thanh âm sôi nổi của tên tiểu nhị vang lên, đoạn gã nhanh nhẹn bày ra vài đĩa thức ăn cùng một bầu rượu. Không hề có một tiếng mời, cả ba bắt đầu chậm rãi tấn công mấy đĩa thức ăn trên bàn, trong khi linh thức không ngừng tìm kiếm xung quanh. Họ, cũng như Ám Tuyền, đều nhận ra sát khí trong một giây vừa rồi.

“Là người của Nghịch Thiên hội!”

Trong tâm trí của Tử Vũ bỗng nhiên vang lên một tiếng nói, chính là âm giọng của Lục Nhi. đọc truyện tại . Vừa rồi, ngay khi lên thuyền, Tử Vũ đã “thả” nàng ra, để nàng có thể tự do nói chuyện với hắn. Lúc này, sau khi thông qua Tử Vũ nhận ra thứ khí tức quen thuộc của những kẻ cùng hội cùng thuyền, nàng liền lên tiếng cảnh báo cho hắn.

“Nàng đã quen với việc trở thành linh thú rồi đấy!”

“Linh thú cái gì chứ!! Khó nghe quá đi...Linh thụ...từ này về sau gọi là là Linh thụ nghe chưa!!!”

Tử Vũ mỉm cười, không ngờ Lục Nhi có thể thay đổi nhanh như thế chỉ trong một thời gian ngắn. Bất quá, hẳn cũng biết đây không phải là sự thay đổi, chỉ là nàng trở lại với chính mình mà thôi. Trở lại với chính mình ư? Không hiểu sao Tử Vũ lại thấy thoải mái hơn khi thấy nàng như thế này. Phải chăng, là vì cái đêm hôm đó?

“Này! Này! Này! Cung cấp cho ta một chút năng lượng đi, ta muốn tu luyện!!! Người là cái quỷ gì vậy chứ? Tại sao ta không thể tích tụ được chút xúi nào ma pháp nguyên tố từ thế giới bên ngoài vậy?”

Cái này có phải gọi là một khi đã mở miệng thì không ngừng nói hay không?

“Nếu muốn tu luyện, thì sử dụng năng lượng mà ta cung cấp!”

Nói rồi, Tử Vũ bắt đầu cho phép Lục Nhi tiếp xúc với nguồn năng lượng kì đặc của mình. Trong một giây, hẳn có thể cảm thấy sự kinh ngạc của nàng, nhưng liền sau đó, thì nàng đã tĩnh lặng trở lại, rồi nhanh chóng chìm vào nhập định.

“Kì quái, cái thứ năng lượng này sao lại có thể chuyển thành Mộc hệ ma pháp được chứ?”

Đó là câu cuối cùng mà hẳn nghe nàng nói.

44. Chương 44: Sát Na Nhất Chiến

Chiếc đại thuyền cứ chậm chậm xuôi theo những cơn gió mà ngày càng trôi xa khỏi đất liền. Lúc này, mặt trời đã lên cao tới đỉnh điểm, đang không ngừng tán phát ra những ánh dương quang chói lọi, khiến cho cả mặt biển bỗng chốc trở thành một khối vàng sóng sánh.

- Hạ buồm!!!! Bạn đang xem tại - truyenfull

Thanh âm đã được khuếch đại bằng ma thuật của vị thuyền trưởng đột nhiên vang lên một cách hùng hồn. Tức thì, hai cánh buồm lớn vốn đang được căng đầy bởi những cơn gió thổi từ đất liền lập tức được hạ xuống, khiến cho con thuyền vốn đang lướt đi không nhanh lắm gần như đã dừng hẳn lại.

- Hạ chèo!!!

Lần này khẩu lệnh của viên thuyền trưởng vang lên một cách nhẹ nhàng hơn, nhưng liền sau đó đã được nhắc lại bằng từng nhịp trống dồn dập hào hùng. Nhịp trống đầu tiên vừa dứt, từ hai bên sườn của chiếc đại thuyền, hơn một trăm cái mái chèo lớn lập tức được hạ thủy, rồi phối hợp cùng tiếng trống lệnh mà lên xuống nhịp nhàng. Chiếc thuyền rùng mình tăng tốc.

“Đoàng!!!!”

Xa xăm phía trước đột nhiên vang lên một tiếng sấm long trời, khiến cho không ít những người đang có mặt trên thuyền phải giật mình hoảng hốt. Ở Đông phương lục địa, trừ phi có người độ thiên kiếp, bằng không tuyệt đối không thể có loại sấm sét khủng bố cỡ này.

- Tiểu nhị, tính tiền đi!

Lộ Khiêm cao giọng gọi, đoạn với tay chụp lấy bầu rượu ở trên bàn vốn chưa hề được động đến, dốc thẳng vào cổ họng. Cách uống rượu này, là do gã uống nhiều năm thành quen. Gã uống rượu cũng do thói quen, chứ tuyệt đối không phải vì hân thưởng vị cay nồng của nó.

- Khà!!

Lộ Khiêm gơ tay quẹt miệng, tay còn lại đặt bầu rượu không còn một giọt xuống bàn. Chính vào lúc bầu rượu vừa chạm mặt bàn, gã liền cực tốc đảo thân, cùng với chiếc ghế đang ngồi ngã xuống sàn thuyền, vừa kịp né khỏi một dao trí mệnh từ sau đâm tới. Thân vừa chạm đất, Lộ Khiêm đã lập tức xoay ngang, bàn tay vừa mới gơ lên quẹt miệng đã tự lúc nào nắm chặt một con dao, cực tốc phóng về phía sau.

- Keng!!

Kẻ đứng đằng sau cũng tuyệt không kém cạnh, trước một đòn phản công bất ngờ của Lộ Khiêm, không ngờ y vẫn có thể hồi dao cản lấy. Hai con dao chạm nhau tạo thành một tiếng kêu chát chúa, rồi liền sau đó là một loạt những tiếng bước chân. Chỉ trong chớp mắt, một bàn ba người của bọn Tử Vũ đã bị vây lại bởi năm bóng đen.

Tử Vũ vẫn ngồi yên, Phụng Vũ thờ ơ không để ý, chỉ có Lộ Khiêm là từ tư thế ngã nằm trên sàn lẳng lẳng ngồi dậy. Gã tuyệt đối không xấu hổ vì tư thế khó coi vừa rồi của mình, mà chỉ lạnh lùng quan sát đối thủ, chính là kẻ vừa rồi đã đỡ được một dao bất ngờ của gã.

- Bọn ta đến để đòi mạng!

Một trong năm gã mở miệng, âm thanh sắc nhọn như muốn xoáy thủng màng nhĩ của người nghe. Ngắc lên, Tử Vũ nhếch môi thành một cái cười khinh bạc, nói:

- Lão Nhị, lão Tam, lão Ngũ, lão Bát, lão Cửu của Nghịch Thiên Hội, chỉ bằng vào các người mà muốn đòi mạng của ta hay sao?

- Phải!

Vẫn là gã khi nãy lên tiếng, mười phần thì hết chín đó chính là lão Nhị của Nghịch Thiên hội. Nhìn gã, Tử Vũ trong lòng ngầm kêu không ổn, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vẻ an nhiên phi thường, nói tiếp:

- Trước khi đòi mạng của ta, các người có muốn gặp lại Thập đệ của mình hay không?

Đến những từ cuối cùng, câu nói của Tử Vũ đã trở thành một tiếng gằn tàn khốc. Đồng thời, toàn thân hắn cũng tức khắc tỏa ra một thứ sát khí điên cuồng, đem cả năm kẻ đang vây lấy mình bao trọn vào trong, khiến chúng bất giác cảm thấy trong lòng chấn động.

- Người...

Một gã đứng sau khi nghe Tử Vũ nhắc đến hai chữ “Thập đệ” cơ hồ không nhận được nữa, chỉ chực phát tác thì bị gã đứng đầu ngăn lại. Nhìn Tử Vũ như thể cần nhắc, đoạn cái giọng sắc lạnh của gã lại một lần nữa cất lên.

- Nếu người chịu giao thi thể của Thập đệ ra đây, thì bọn ta may ra sẽ cho người một con đường...

Chữ “đường” còn chưa thốt ra trọn vẹn, thân hình y đã quỷ dị lao tới, bàn tay vươn ra mang theo một đạo khí lưu màu tím chộp thẳng vào mặt Tử Vũ.

“Bụp!”

Đầu của Tử Vũ vỡ nát.

Nát ra thành từng đạo hắc khí.

- Nhị ca cẩn thận!

Một gã đứng sau hét lên, thân hình cũng cực tốc lao đến, chụp lấy vai Nhị ca của mình kéo lùi lại. Thở ra một hơi nặng nề, tên Nhị ca khẽ nói, toàn thân tức thì bùng phát khí thể của một cường giả.

- Ngũ đệ, không có đệ thì ta xong rồi!

Chỉ trong một giây tiếp xúc với đạo hắc khí nọ, bàn tay của y đã bị ăn mòn đến tận xương.

- Những cái trò trẻ con đó, tốt nhất là đừng bày ra trước mặt ta!

Tử Vũ hiện ra từ sau đám hắc khí, giơ tay lên hươ hươ vài cái như thể người ta khuấy nước. Tức thì, đám hắc khí dần dần cô đọng lại thành thực thể, chỉ trong chớp mắt đã trở thành một quả hắc cầu trên tay Tử Vũ.

- Tam đệ, Cửu đệ, ả! Ngũ đệ, Bát đệ, hai người lo gã sát thủ! Tên này, ta nhất định sẽ nhai xương hắn ra!!!!

Tên được gọi là Nhị ca gằn giọng, đoạn bước lên một bước, thu hẹp khoảng cách với Tử Vũ chỉ còn một sải tay. Bên cạnh y, một gã mặc hồng bào, một gã mặc hắc bào cũng lặng lẽ tiến lên trước mặt Lộ Khiêm, còn lại hai tên thì vây quanh Phụng Vũ. Trong một phút chốc, khoảng không gian nhỏ bé xung quanh cái

bàn của bọn Tử Vũ đã bị nén chặt lại bởi đủ loại khí thể của các tuyệt đại cao thủ. Trận đấu còn chưa diễn ra, nhưng không khí xung quanh họ đã không ngừng vang lên những tiếng lách tách, ép cho không ít kẻ vốn đang xúm lại quan chiến phải thổ huyết thối lui. doc truyện tại . Tám người, không một ai trong số họ không phải Thánh cấp.

“Soạt!”

Người đầu tiên cử động không ngờ lại là Phụng Vũ. Vốn đang ngồi thờ ơ trên ghế, nàng đột nhiên cực tốc đứng dậy, chân bước một bước đến ngay trước mặt hồng bào nam tử. Đúng vào lúc đó, một tiếng sấm đi ùng lại đột ngột vang lên từ phía xa xăm, khiến cho không gian tĩnh lặng trong khoang thuyền tức thì bị phá vỡ.

Không gian quá nhỏ, hơn nữa không một ai trong số tám người lại muốn thổi bay chiếc thuyền đang chở họ, thành ra mỗi một người đều tập trung sức mạnh toàn thân vào chỉ một đòn, không hề rào đón hoa mỹ, chỉ muốn tức khắc dồn đối thủ vào chỗ chết.

Không gian tĩnh lặng bị phá vỡ chỉ trong một giây ngắn ngủi. Sau một giây đó, khoang thuyền lại một lần nữa chìm vào sự câm lặng chết chóc. Bất quá, trận đấu này cũng không cần kéo dài hơn một giây đó.

Phụng Vũ là người ra tay đầu tiên. Lúc nàng đứng dậy, nàng đã tính được tiếng sấm sẽ vang lên chỉ ngay sau đó. Khi tiếng sấm vang lên, thanh kiếm trong tay nàng tức thì nhanh như thiểm điện xuyên thủng qua cổ hắc bào nam tử. Một chiêu này, vẫn bằng vào Họa Vũ kiếm pháp, khiến cho hắc bào nam tử đó đến khi gục xuống vẫn cứ nghĩ nàng đang đứng trước mặt vị huynh đệ mặc hồng bào của mình. Thậm chí, ngay cả hồng bào nam tử cũng nghĩ như thế.

Phụng Vũ vừa thu kiếm lại, cũng là lúc lão Ngũ trong Nghịch Thiên hội vung kiếm. Thanh kiếm y dùng vốn là nhuyễn kiếm, luôn được quán quanh thất lưng, đến khi xuất ra thì nhanh như măng xà xuất động. Y, đối với một kiếm này luôn thập phần tin chắc, bởi vì y biết, một người xuất kiếm từ trong thủ trạc sẽ không thể nào nhanh bằng một người luôn mang kiếm theo người.

Kiếm y vừa xuất, Lộ Khiêm đã lao bổ đến, cánh tay trái với vuốt sắc và gai nhọn xòe ra, trực tiếp để cho kiếm của đối thủ cắm vào. Đúng vào sát na lưỡi kiếm của đối thủ chạm vào da thịt, Lộ Khiêm quay lại, con dao luôn giấu trong ống tay áo phải lẳng lẹ bổ ra, vừa vận đỡ kịp nhất dao của kẻ khi này đã đánh lên gã, cũng chính là lão Bát trong Nghịch Thiên hội.

Đỡ kịp nhất dao ấy, nhưng cánh tay trái của Lộ Khiêm cũng bị xuyên thủng bởi nhất kiếm mang theo toàn bộ công lực của một tên Thánh cấp mà đẳng cấp còn cao hơn gã. Lộ Khiêm còn chưa kịp nhận thấy cơn đau, lão Bát đã tức thì thuận đà tung ra một cước đẩy gã bay ngược về phía mũi kiếm. Gã cũng chỉ chờ có thế.

Một cước của một Thánh cấp cường giả, thêm vào Lộ Khiêm chủ động lao về phía sau, đã khiến thanh kiếm của lão Ngũ xé toạc cả cánh tay gã ra. Chỉ là, trên tay phải gã, vẫn còn cầm một con dao.

Một dao trực tiếp đâm vào tâm thất. Lộ Khiêm không tin ngoài Tử Vũ còn một kẻ khác sống được sau khi nhận một dao của gã vào tim.

Chỉ trong một giây, Nghịch Thiên hội năm người đã chết tới hai, ba người còn lại không ngờ lại không hề đồng ý.

Nói đúng hơn, là chúng không thể động đây.

- Lão Thập...

Lão Nhị run giọng, mồ hôi lạnh tức thì tuôn ra như suối. Từ sau lưng Tử Vũ, một bóng dáng vô cùng quen thuộc với y bước ra, chính là “Thập đệ” mà vì gã y mới đến đây để trả thù.

Đôi mắt Thập đệ của y hiện tại trống rỗng vô hồn, hai tay bất quyết, chính là pháp quyết thất truyền nổi tiếng trong chức nghiệp của gã.

Thuật “Bất bóng” của Đông phương Nhãn giả.

Tử Vũ đến lúc ấy, mới chậm chạp giơ quả cầu đen hắc cầm trên tay về phía trước. Bàn tay hắc đưa lên rất chậm, từng cử động hiện lên rõ mồn một trong mắt lão Nhị cùng hai tên huynh đệ của y.

Tử Vũ bóp nát quả cầu.

“Đoàng!!!”

Bên ngoài lại vang lên thêm một tiếng sấm. Bên trong, hàng ngàn hàng vạn đạo khí lưu từ trong quả cầu vỡ nát tức thì ào ra, mang theo những tiếng gào thét thê lương như thể oan hồn đòi mạng. Hàng vạn đạo hắc lưu đó, chia làm năm đường cuốn lấy thân thể của năm huynh đệ trong Nghịch Thiên hội. Thế rồi, khi tiếng gào thét của những đạo hắc lưu ấy tắt ngấm, quanh chiếc bàn của Tử Vũ đã chỉ còn lại ba người.

- Một lũ ngu!

Lộ Khiêm lau bầu rửa, đoạn thu hết sức tàn cố gắng lết về chiếc ghế của mình. Không những cánh tay trái của gã đã nát bấy, mà chỉ sợ toàn bộ đám xương sườn của gã cũng không còn cái nào nguyên vẹn. Bất quá, khi gã nhìn qua Tử Vũ, thì gã tuyệt đối không cảm thấy lo lắng về những vết thương của mình nữa.

Chủ nhân của gã thực sự là một con quái vật.

Vậy nên gã mới đem con quái vật đó đặt làm mục tiêu.

- Chủ nhân, ta có thể gọi thêm rượu chứ?

Tử Vũ ngẩng lên nhìn Lộ Khiêm, trong lòng thầm hỏi rượu thì có gì ngon mà gã muốn uống cơ chứ. Bất quá, trong khi thu lại tên Nhẫn giả Cương thi, hắc vẫn gạt đầu. Thế rồi, như thể nhớ ra gì đó, hắc lại ngẩng lên, hỏi:

- Người nghĩ bọn chúng thua là do đâu?

Đây là câu mà Trình Tường thường hỏi Tử Vũ, để giúp hắc tổng hợp lại những kinh nghiệm thu được sau một trận chiến, cũng như rút ra những bài học xương máu từ thất bại của kẻ thù. Lúc này, Tử Vũ không ngờ lại đem nó ra để khảo nghiệm Lộ Khiêm, cũng là một cách để hắc nhớ về Trình Tường.

- Do đâu ư? Là do chúng đã bước lên con thuyền này!

Suy nghĩ một lát, đoạn Lộ Khiêm đáp, cặp mắt cau lại thành một cái nhìn sắc lạnh rợn người. Gã không cần biết Tử Vũ hỏi gã là có ý gì, chỉ là, sau khi nghe câu hỏi đó, gã đã có một lời thề khắc sâu vào trong tâm khảm. Gã thề sẽ không bao giờ đuổi kẻ thù vào nơi mà gã không thể phát huy hết sức mạnh.

Tử Vũ tán thưởng nhìn Lộ Khiêm, đoạn lại tĩnh lặng nhắm mắt. Trận chiến hắc vừa trải qua, tuy chỉ ngắn trong vài giây, hắc cũng chẳng hề có thương tổn gì, nhưng lại là trận chiến nguy hiểm nhất mà hắc từng đối mặt. Đối phương có năm người, yếu nhất cũng là Thánh cấp cấp 5, thực lực hoàn toàn có thể bóp chết hắc như bóp một con kiến. Bất quá, cái lũ ngu đó, không ngờ lại tự tin đến mức bước chân lên con thuyền này, để tự đặt mình vào tình trạng có sức mà không dùng được. Một đám Thánh cấp có sức nhưng không dùng được, đối đầu với ba kẻ giết người dạn dày kinh nghiệm, có chết cũng chẳng thể oán trách được ai.

Bên ngoài, cuồng phong đột nhiên gào lên rú rít, những tiếng sấm gầm cũng vang lên gần hơn bao giờ hết, khiến cho chiếc đại thuyền vững chãi cũng phải trải qua một trận chao đảo. Cuối cùng, thì Tử Vũ cũng đã chính thức tiến nhập phạm vi của Cuồng Bạo Thâm Hải.

45. Chương 45: Tạm Biệt Phụng Vũ

“Lách tách!”

Tiếng những giọt nước mưa va vào sàn gỗ của chiếc đại thuyền đột ngột vang lên, hòa cùng tiếng rú rít của cuồng phong và tiếng gầm gừ của lôi điện tạo thành một bản hợp âm cuồng loạn. Trời đã đổ mưa chẳng? Không đúng, mà là thuyền đã đi vào vùng mưa. Bạn đang xem tại - [truyenfull](#)

Trên mặt biển của Cuồng Bạo Thâm Hải, mưa chưa bao giờ ngừng rơi, gió chưa bao giờ ngừng thổi, lôi điện chưa bao giờ ngừng rền rĩ... Trước như thế, nay như thế, sau này có lẽ cũng sẽ mãi như thế.

Không một ai trên cả hai đại lục Đông phương và Tây phương có thể trả lời cho câu hỏi: Cuồng Bạo Thâm Hải bắt đầu từ đâu? Họ chỉ biết, khi mà họ tìm ra biển, thì Cuồng Bạo Thâm Hải đã ở đó rồi.

Không biết, nhưng con người không ngừng suy đoán. Có người nói Cuồng Bạo Thâm Hải đã hình thành kể từ khi Vô Tận giới được hình thành, lại có người nói hải đề này được tạo ra sau trận chiến cuối cùng giữa Quang Dương Thần và Diệt Thiên Ma Thần trong Thần Ma Đại Chiến. Đoán thì cứ đoán, còn đúng hay sai thì không ai biết. Đã từ lâu rồi, con người trên cả hai đại lục Đông Tây đã chấp nhận sự tồn tại khủng bố của Cuồng Bạo Thâm Hải, và gần như chỉ có người điên mới mơ mộng tiếp tục tìm hiểu về nó.

Và thật sự, thì cũng nhờ có một người điên, mà hai đại lục Đông Tây mới tìm thấy được nhau.

Năm đó, một Tây phương kị sĩ cùng tọa kị của mình, trong cơn điên loạn không ngờ đã bay thẳng vào Cuồng Bạo Thâm Hải, tình cờ tìm ra một con đường xuyên thẳng từ Tây phương đại lục qua Đông phương đại lục. Chỉ tiếc là, sau khi đáp xuống gần bờ Đông phương đại lục, thì kị sĩ này và tọa kị của ông ta cũng kiệt sức mà chết.

Việc phát hiện ra một xác chết lạ trôi dạt vào bờ từ vùng biển khủng bố tức thì đã thu hút sự chú ý của hết thảy cường giả trên Đông phương đại lục. Cuối cùng, sau rất nhiều nỗ lực, một nhóm Đông phương Mạo hiểm giả đã phát hiện ra xuất xứ của tử thi ấy, chính là trôi theo một dòng hải lưu kì lạ mà dạt vào bờ. Dòng hải lưu ấy lại dẫn người ta vào sâu bên trong Cuồng Bạo Thâm Hải.

Bí ẩn vốn đã sắp được làm sáng tỏ, đến đây lại bị trùm lên bởi một màn đen khủng bố. Cuồng Bạo Thâm Hải ư? Họa chăng có điên người ta mới dám vào đó để điều tra hư thực về một cái xác xa lạ. Kết quả, mãi đến mười năm sau đó, một Lạc Điếu Kị sĩ của Lạc Việt quốc mới dẫn theo ba con Lạc Điếu, xuôi theo dòng hải lưu mà bay vào Cuồng Bạo Thâm Hải. Mười tháng sau, anh ta trở về, không phải trên lưng Lạc Điếu, mà là trên một chiếc thuyền hoa mỹ với phong cách kiến thiết xa lạ. Cũng từ đó, con đường An Việt nối liền Đông-Tây đại lục đã được ra đời.

Chiếc đại thuyền đang trở Tử Vũ chính là vừa mới bắt đầu “đặt chân” lên con đường đó.

“Thùng! Thùng Thùng! Thùng! Thùng Thùng!”

Những tiếng trống gõ đều theo nhịp, chừng như đã được tăng âm bởi ma pháp, trong tiếng gào rú của gió và sấm sét vẫn vang lên đều đặn từng nhịp từng nhịp. Bước ra phía mũi thuyền cùng với Phụng Vũ, trong lòng Tử Vũ không khỏi nổi lên một tia cảm thán. Hỡi ôi, sức mạnh hùng vĩ này của thiên nhiên, đến bao giờ hần mới có thể đạt được đây!??

Con thuyền từ từ tiến vào Cuồng Bạo Thâm Hải, cũng chính là tiến vào một vùng biển đầy rẫy sấm chớp và gió bão, trong một tư thái chậm rãi và chắc chắn. Kể cũng thật lạ kì, tuy là cuồng phong vẫn cuộn cuộn thổi, sấm chớp vẫn điên cuồng rạch ngang rạch dọc trên bầu trời u tối, nhưng đó lại là chuyện ở hai bên mạn thuyền, cách thuyền còn khoảng hai ba chục mét. đọc truyện tại . Chỉ hai ba chục mét, nhưng những cơn cuồng phong lốc xoáy ấy khi thổi đến thuyền đã chỉ còn là những cơn gió mạnh, còn sấm chớp thì chỉ còn đe dọa tới chiếc đại thuyền bằng những tiếng gầm gừ. Chừng nào còn đi bên trong An Việt hải lưu, chừng đó con thuyền vẫn còn an toàn.

- Sức mạnh này chỉ e không hề thua kém so với thiên lôi hay thiên phong của thiên kiếp...

Tử Vũ trầm ngâm nói, đoạn đang định quay về trong khoang, thì chợt phát hiện ra sau lưng mình đã thỉnh linh hiện hữu một vị lão giả. Vị lão giả này hần đã gặp qua, chính là người khuyên hần hãy đi Âm Tuyền ở Quận Long thành.

- Không những không hề thua kém, mà còn cường liệt hơn gấp nhiều lần. Nhìn là một chuyện, trải qua lại là chuyện khác.

Lão giả nói khê, đoạn từ hòa nhìn lên Tử Vũ, bằng con mắt ảm đạm vô quang cẩn thận quan sát hần từng chút từng chút một.

Tử Vũ thì không sợ bị người khác nhìn.

- Người tiến bộ quá thần tốc.

Nói đoạn, lão giả nhìn sang Phụng Vũ vẫn đang yên lặng nhìn về mặt biển phía trước, trong mắt không ngờ lại ánh lên một vẻ kinh ngạc chấn động. Thở ra một hơi, đoạn lão quay lại, cũng không hề hỏi Tử Vũ về “thanh đao” lão từng khuyên hẩn hủy đi.

- Xin thứ cho tiểu muội vô phép, vị cô nương này, không biết có phải là Bạch Ẩn cô nương hay không?

Lão giả vừa mới khuất bóng, một thanh âm ngu nhuyển mê hoặc đã lại vang lên. Tử Vũ xoay lại, Phụng Vũ cũng quay lại. Cặp mắt cả hai tức thì cùng lúc cau lại trong một tích tắc.

Tử Vũ biết cô gái này. Nàng tên Phụng Vân, trên Vô Tận giới Bát đại mỹ nhân xếp hàng thứ tám. Chỉ mới sáng nay, ở Tàng Thư Viện, hẩn đã nhìn thấy bức họa chân dung của nàng.

Phụng Vũ không biết cô gái này. Nhưng nàng nhận ra ở cô ta một mùi vị quen thuộc, cũng như nàng đã nhận ra ở những Phượng Hoàng tộc nhân khác. Chỉ là, với cô gái này, mùi vị đó đặc biệt nồng đậm hơn mà thôi.

- Muội họ Phụng, tên Vân, là Phượng Hoàng tộc Đệ ngũ trưởng lão. Bạch tử, muội có chuyện riêng muốn nói với tử, không biết có được hay không?

Cùng là Phượng Hoàng tộc nhân, nhưng so với Hoàng sử Dương Hàn, thì Phụng Vân biết cách ăn nói hơn rất nhiều. Nhìn nàng, Phụng Vũ chỉ khẽ nghiêng đầu như thể suy nghĩ, đoạn chỉ lên môi mình, rồi lắc lắc đầu.

- Muội biết tử nói chuyện có điều bất tiện. Không sao, muội sẽ nói rất đơn giản, tử chỉ phải gật hoặc lắc mà thôi.

Nói rồi, thấy Phụng Vũ không có ý phản đối, Phụng Vân liền nắm lấy tay nàng rồi kéo ra một góc. Phụng Vân là một trong Bát đại mỹ nhân của Vô Tận giới, da trắng như tuyết, má hây hây đỏ, một mái tóc dài màu ngọc lục bảo tung bay theo những cơn gió, khiến nàng có một vẻ gì đó phiêu hốt bất định rất khó nắm bắt. Đôi mắt Phụng Vân tuyền một màu đỏ, bên trên là đôi lông mày cánh cung như vẽ, phối hợp cùng chiếc mũi dọc dừa và đôi môi trái tim hồng phớt, tạo cho nàng một vẻ đẹp cao quý diễm tuyệt vô cùng nổi bật. Đứng bên cạnh nàng, Phụng Vũ tuy luôn đeo mạng che mặt, nhưng thiên sinh lệ chất, lạnh lùng thánh khiết, tuyệt đối là cực phẩm trong hàng cực phẩm. Hai người, đột nhiên ở chung một chỗ, lại còn hạ giọng nói nhỏ với nhau, tức thì khiến cho ánh mắt của toàn bộ những người có mặt tại đó đổ dồn vào họ.

Tử Vũ cũng không ngoại lệ.

Tất nhiên, cái nhìn của hẩn không giống như cái nhìn của người khác. Của người khác là si mê đắm đuối, của hẩn là quan sát đánh giá.

Kể khác si mê cái đẹp, còn hẩn đánh giá con người.

Từ khi Phụng Vân xuất hiện hẩn đã biết nàng không hề đơn giản. Khi nàng nói chuyện với Phụng Vũ, lại càng khiến hẩn thêm tin tưởng vào trực giác của mình. Phụng Vân không chỉ là một cô gái đẹp, còn là một cô gái hết sức thông minh.

Phụng Vũ cũng thông minh, hơn nữa còn vô cùng hùng mạnh, nhưng Tử Vũ biết, bên trong vẻ lạnh nhạt thơ ơ đó của nàng, là một trái tim thuần khiết không chút toan tính. Hẩn biết, bởi vì con rồng con mà nàng xếp tặng hẩn, hẩn vẫn luôn mang theo bên mình. Để sự thuần khiết đó đứng cạnh Phụng Vân kia, thực sự không phải là điều Tử Vũ mong muốn.

Nhưng hẩn cũng biết, nếu như nàng muốn, hẩn không thể cản nàng. Không ai có thể.

Đột nhiên, Tử Vũ thấy Phụng Vũ gơ tay chỉ về phía Phụng Vân, rồi lại chỉ về phía hẩn. Phụng Vân nhún mày suy nghĩ, đoạn khẽ la lên, sau đó lập tức mỉm cười. Hai nàng lại nói thêm một lúc nữa, hay đúng hơn là Phụng Vân nói và Phụng Vũ lúc gật lúc lắc, đoạn cả hai cùng nắm tay nhau bước về phía Tử Vũ.

- Tử Vũ tiên sinh, Phụng Vũ nhờ ta nói với ngài, rằng nhờ ngài chuyển lời hỏi thăm một người cho tử ấy, là ai thì chắc ngài biết rõ hơn ta.

- Được.

Tử Vũ trầm ngâm một lát, đoạn xoay qua Phụng Vũ, nói tiếp:

- Cần thận đấy. Đừng quá dễ dàng tặng rồng con cho người khác!

Phụng Vũ chùng như mỉm cười, đoạt khe gập đầu. Chỉ một cái gập đầu thôi, nhưng Tử Vũ đột nhiên nhận ra mình đã lo lắng quá thừa thãi. Kể cả khi nàng tặng rồng con cho người khác, cũng tức là nàng tin tưởng kẻ đó, thì kẻ đó cũng đừng hòng làm hại được đến nàng.

Cái gập đầu của nàng, chính là sự khẳng định cho điều hiển nhiên đó.

- Tạm biệt, Tử Vũ tiên sinh, tin rằng sẽ có ngày chúng ta gặp lại nhau.

Phụng Vũ cười khê, đoạn phiêu hốt búng mình lên không. Ở giữa không trung, nàng khê xoay người một cái, tức thì trở lại nguyên hình là một cánh Phượng Hoàng với màu lông lục bảo. Phụng Vũ gập đầu thêm một cái với Tử Vũ như thể chào hân, đoạn nhẹ nhàng búng mình lên lưng Phụng Vũ. Một tiếng Phượng hót lạnh lạnh bỗng nhiên vang lên giữa bầu trời u ám, thể rồi ánh sáng màu ngọc lục bảo phát ra từ người Phụng Vũ dần dần biến mất ở nơi chân trời xa xa. Còn lại một mình, trong lòng Tử Vũ không khỏi có chút trống trải. Đối với hân, mối quan hệ vi diệu với Phụng Vũ là một trong số ít những mối quan hệ hân có trên đời. Không phải bạn bè, càng không phải tình yêu, mà là sự tin tưởng kì lạ cả hai dành cho nhau.

“Ấy da!!! Buồn chán quá đi, người cho ta ra ngoài dạo chơi một chút được không!?”

Lục Nhi vừa mới tỉnh dậy từ trong nhập định, tức thì đã “gào thét” âm ỉ bên trong tâm trí Tử Vũ. Thầm thở ra một hơi, Tử Vũ quả thực cảm thấy bất khả tư nghị. Hân vốn biết nàng khéo đóng kịch, nhưng là không ngờ khéo đến mức này, có thể biến con người ồn ào như vậy trở thành tĩnh lặng ngoan hiền đến thế khi còn chưa bị hân vạch trần chân tướng.

“Lục Nhi, nàng là loại Thụ yêu nào vậy?”

“Ta? Ta là Biến dị bẩm sinh Thụ yêu.”

Biến dị bẩm sinh Thụ yêu? Tử Vũ chỉ biết Thụ yêu bao gồm hai loại: Một loại gọi là Tiến hóa Thụ yêu, là do thực vật trải qua ngàn năm tu luyện tiến hóa mà thành, phân biệt với Bẩm sinh Thụ yêu, là do hai Thụ yêu kết hợp với nhau sinh ra. Còn loại Biến dị bẩm sinh Thụ yêu mà Lục Nhi nói, thì quả thực là hân chưa từng nghe qua.

“Cha ta là Tiến hóa Cổ Tùng Thụ yêu, mẹ ta lại thuộc dòng dõi Bẩm sinh Lan hoa Thụ yêu, là một trong những dòng dõi cao quý nhất của Thụ yêu tộc...chỉ là...chỉ là vì lấy cha ta, mẹ ta đã bị khai trừ ra khỏi dòng họ từ rất lâu rồi...”

Lục Nhi giải thích, đến những câu cuối âm giọng có phần nghẹn ngào. Bất giác, Tử Vũ cảm thấy thà rằng là nàng ồn ào quậy phá, còn hơn là để hân thấy “bộ dạng” u uất sầu cảm của nàng lúc này. Trầm ngâm trong một giây, đoạn hân “nói”:

“Lục Nhi, Biến dị bẩm sinh Thụ yêu rốt cuộc có gì đặc biệt?”

Lặng đi một lát, đoạn Tử Vũ có thể cảm thấy Lục Nhi trong thể nội hân đã khê mỉm cười, như thể nàng cũng nhận ra là hân đang muốn an ủi nàng. Nói gì thì nói, hân và nàng cũng đã từng có quan hệ thể xác, nàng là người của hân, hân có thể không quan tâm tới nàng được sao.

“Tử Vũ, hóa giải ”Hắc ám khế ước” đang đặt lên người ta đi...”

Lục Nhi ngừng lại, rồi lại tiếp tục truyền đến Tử Vũ những suy nghĩ của mình.

“...Chúng ta kí kết lại một khế ước khác. Ta tin là ngươi cũng hiểu, ”Hắc ám khế ước” của ngươi tuy rất hữu dụng, nhưng lại khiến cho giữa linh thú và chủ nhân xuất hiện rào cản, như thể căn bản không thể phát huy toàn bộ sức mạnh của linh thú. Kí kết lại một khế ước khác với ta, ta sẽ chính thức công nhận ngươi là chủ nhân.”

Tử Vũ có chút bất ngờ. Hân tin là nàng cũng hiểu vì sao hân lại biến nàng trở thành linh thú, là vì hân muốn giúp nàng thoát khỏi những ràng buộc đối với Thiên bang. Sau khi những mối ràng buộc ấy hoàn toàn biến mất, với “Hắc ám khế ước”, hân hoàn toàn có thể trả lại sự tự do cho nàng. Nhưng với những khế ước khác...

“Lục Nhi, nàng chắc chứ?”

“Ta chắc...dầu sao...dầu sao ta cũng đã là người của người...”

“Vậy được. Bây giờ ta sẽ trực tiếp đưa máu của ta quán nhập vào cơ thể nàng, cùng nàng từ ”Hắc ám Khế ước” trở thành “Huyết khế”. Ta lấy cương vị chủ nhân của nàng mà thề, nhất định sẽ vì nàng giết sạch Thiên bang không còn một mống!”

Tử Vũ cuối cùng cũng đã bước chân vào cái vòng luẩn quẩn giữa thù hận – hận thù của chốn giang hồ.

“Ây a...thật là sướng khoái mà, không còn cái cảm giác tù túng bó hẹp suốt mấy ngày nay...”

Bên trong thể nội của Tử Vũ, Lục Nhi khoan khoái la lên một tiếng. Bất chợt, nàng nhận ra mình không hề trú ở mi tâm hay đan điền như nàng vẫn tưởng, mà là đang ở vị trí Thái dương huyệt ở trước ngực Tử Vũ, bên trong một quả cầu năng lượng giống như hành tinh...

“Chủ nhân...cái...kinh mạch của người...ta...rốt cuộc người là cái loại quái vật gì vậy!???”

“Ta là người hồi trước!”

Tử Vũ cười khê, đoạn tìm một cái lan can ngã người vào đó, thoải mái ngược lên bầu trời u ám phía trên. Từ nay, hắn đã chính thức có một Linh thú, hay Linh thụ như cách Lục Nhi tự đặt. Không những thế, Linh thụ này còn từng có quan hệ thể xác với hắn, thật khiến hắn cũng có đôi chút không thể làm chủ.

“Trước hết, để ta nói cho người biết, chuyện Bẩm sinh Thụ yêu cưới một Tiến hóa Thụ yêu là chuyện tuyệt đối bị cấm trong Thụ yêu tộc. Bởi vì, nếu kết hợp kiểu đó, không có con thì không sao, nếu có, một triệu trường hợp cũng không sống được một, có sống cũng là quái thai hoặc dị tật tàn khuyết. Bất quá, gia phụ gia mẫu thực sự yêu nhau, cuối cùng đã mặc kệ tất cả mà kết hợp với nhau. Ban đầu, khi mẫu thân ta xuất hiện dấu hiệu có thai, hai người cũng đã hết sức lo lắng. Sau đó, vì cái thai ấy, chính là ta, phát triển hết sức khỏe mạnh, nên hai người cũng dần yên tâm. Thế rồi, đến khi ta ra đời, thì chính là trường hợp Biến dị bẩm sinh Thụ yêu đầu tiên xuất hiện trên Vô Tận giới.”

Lục Nhi trong giọng có chút tự hào, đoạn tiếp tục kể.

“Cũng bởi vì thế, cho nên bây giờ đến cả ta cũng không biết ta có bao nhiêu sức mạnh và năng lực. Bất quá, vào thời điểm hiện tại, ta có thể sử dụng thoải mái cả hai loại phép thuật của hai dạng Thụ yêu, đồng thời còn không hề sợ những thứ cấm kị mà Thụ yêu bình thường sợ, ví như là loại thuốc độc mà lũ khốn kiếp đó đã từng dùng để đối phó với ngôi làng nhỏ mà ta từng sống...”

Lục Nhi kể đến đây thì ngừng lại một giây, đoạn lại nói tiếp, không hề để cho Tử Vũ có cơ hội ngắt lời.

“Ai da...sau khi kí kết ”Huyết khế” thân thể ta có chút mệt mỏi. Chủ nhân, ta đi ngủ đây, khi nào tỉnh dậy sẽ đến lượt người kể chuyện...”

“Vậy được, nàng đi ngủ đi, ta cũng cần nghỉ ngơi một lát.”

Sau đó, tâm trí Tử Vũ chìm vào tĩnh lặng. Đến khi hắn tưởng Lục Nhi đã đi ngủ rồi, thì đột nhiên cái âm giọng trong trẻo của nàng lại thổ thổ vang lên bên trong đầu hắn.

“Chủ nhân...người không phải người đàn ông đầu tiên của ta, nhưng sẽ là người cuối cùng...ta thề...”

46. Chương 46: Không Gian Chuyển Dịch

Sau khoảng một tiếng kể từ khi chính thức tiến vào Cuồng Bạo Thâm Hải, khoang thuyền bên trong đã được phủ lại bởi một loại kết giới ngăn chặn âm thanh, giúp cho hành khách có thể thoải mái thưởng thức giấc ngủ của mình và quên đi những mưa gió sấm sét ngoài trời.

- Chủ nhân, ta có một câu muốn hỏi!

Lộ Khiêm tiến lại gần Tử Vũ, nói. Lúc này, đứng giữa mũi thuyền phủ đầy mưa gió, một thân hắc sắc của Tử Vũ lẽ ra phải như hòa vào màn đêm, không ngờ lại vẫn hết sức nổi bật. So với không gian u ám xung quanh, bóng dáng của Tử Vũ còn đen tối hơn gấp nhiều lần.

- Hỡi đi!

- Làm sao ngài lại không chết sau một dao năm đó?

Lộ Khiêm cuối cùng cũng thốt ra câu hỏi gã luôn canh cánh trong lòng. Trước đây, vì gã không có mục tiêu, nên dù có quan tâm thì gã cũng vứt nó qua một bên. Hiện tại, mục tiêu của gã đã trở lại, thế nên đối với cuộc sống này và những câu hỏi chưa có lời giải đáp, gã đã bắt đầu hào hứng trở lại.

- Người muốn có câu trả lời sao?

Tử Vũ không quay lại, chỉ buông gọn một câu trầm trầm. doc truyện tại . Nhìn hắc, rồi Lộ Khiêm nói, giọng rất dứt khoát.

- Đúng. Kể từ hôm gặp lại ngài cách đây vài tháng, cái câu hỏi đó luôn khiến ta không thể ngủ yên. Đó là một trong những nhát dao hoàn mĩ nhất mà ta từng xuất ra, bảo đảm có thể lấy mạng của bất cứ một ai, không ngờ lại không giết chết được một đứa trẻ mười tuổi là ngài khi đó. Cơ bản, nó làm ta hoài nghi về sự tự tin của chính mình.

Tử Vũ bây giờ mới xoay lại, nhìn Lộ Khiêm đang lộ ra thần tình nghiêm túc chưa từng có. Gật đầu một cái, đoạn Tử Vũ nói:

- Nhát dao đó đích thực có thể lấy mạng của bất cứ ai, chỉ trừ có ta. Ta-là-Thi-Vương.

Vừa bước qua Lộ Khiêm, Tử Vũ vừa gần từng chữ một vào tai gã. Thế rồi, hắc lướt vào trong khoang thuyền, như là muốn để cho Lộ Khiêm có thời gian tiêu hóa những gì mà hắc vừa nói. Thi Vương ư? Lộ Khiêm liệu có biết Thi Vương là cái gì không? Gã trước kia chắc chắn là không biết, nhưng giờ thì gã đã có thể đoán.

Những người khách đang đứng trong khoang vừa thấy Tử Vũ bước vào, tức thì có chút sợ hãi tránh qua một bên nhường đường cho hắc. Trận chiến vừa rồi của ba người bọn hắc với Nghịch Thiên hội, những người ở đây đều đã chứng kiến. Sát khí của hắc, hắc ám chi khí tỏa ra từ người hắc, phong thái cô ngạo bất quần của hắc, tất cả đều khiến cho trong lòng những đó xuất hiện một chữ: Sợ!

Nhưng đó chỉ là hầu hết, chứ không phải tất cả.

Vẫn còn những con mắt nhìn hắc với thái độ khác.

Một trong những thái độ đó, là căm thù.

“Xích!”

Tử Vũ vừa bước đến giữa phòng, một người toàn thân lam bào bỗng nhiên nhảy ra đứng trước mặt hắc. Người này trạc độ đôi mươi, khuôn mặt có vẻ xanh xao bệnh hoạn, nhưng lại có đôi mắt rất sáng. Đôi mắt đó, hiện đang nhìn Tử Vũ, với một sự căm thù không hề dấu diếm.

- Người có biết ta là ai không?

Người đó hỏi, âm thanh không ngờ lại rất nhu hòa từ tốn, chừng như đôi mắt đó với giọng nói đó là của hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Tử Vũ lắc đầu, dù rằng trong lòng hắc đã có câu trả lời. Lúc này, linh cảm của hắc đã cho hắc biết có chuyện gì đó không ổn đang xảy ra, nhưng là chuyện gì?

- Ta họ Tư Đồ, tên gọi Lập Quân, trong Nghịch Thiên hội đứng hàng thứ mười hai.

Những người có mặt quanh đó tức thì chấn động. Câu chuyện vừa rồi bọn họ đều đã nghe, đều biết Tử Vũ và Nghịch Thiên hội có một mối thù bất cộng đái thiên, không ngờ hắc vừa mới giết năm người, bây giờ lại nhảy ra thêm một người nữa đến nạp mạng.

Trong mắt của khách nhân quanh đó, Tư Đồ Lập Quân tuyệt đối chỉ là đang đi tìm chết. Năm người, người nào trong Nghịch Thiên Hội cũng xếp cao hơn y, vậy mà vẫn chết mất xác trong tay Tử Vũ, chẳng nhẽ một mình y có thể mạnh hơn năm người huynh đệ của y hay sao?

- Người muốn gì?

Tử Vũ vẫn lặng lẽ hỏi. Trực giác của hắn cho hắn biết có điều gì đó không ổn, nhưng hắn cũng biết điều không ổn đó khó có thể đến từ Tư Đồ Lập Quân. Tư Đồ Lập Quân tính ra trên Vô Tận giới cũng có thể tính là cao thủ, nhưng cả Thánh cấp còn chưa đạt đến, thì làm sao có thể gây nguy hiểm tới Tử Vũ cho được?

- Ta muốn cho người xem một thứ...

Vừa nói, Tư Đồ Lập Quân vừa cho tay vào trong ngực áo, như định lôi ra một thứ gì đó. Cẩn trọng nhìn y, Tử Vũ có thể khẳng định trên người y không hề có loại pháp khí đủ hùng mạnh để gây thương tổn đến hắn, nên vẫn đứng yên mà lặng lẽ quan sát xung quanh.

Đây có thể gọi là sai lầm đầu tiên của Tử Vũ kể từ khi Trình Tường qua đời. tại

Cũng là sai lầm khiến cuộc đời của hắn sẽ sang một bước ngoặt khác.

“Ừ...”

Tư Đồ Lập Quân nắc lên một tiếng, khuôn mặt vốn xanh xao giờ đã trở lên trắng bệch, đoạn từ từ đưa tay ra trước. Cánh tay của y hiện tại ngập tràn trong máu, trên đó không ngờ còn nắm chặt một thứ đang đập.

Chính là quả tim của y.

Trong khi mọi người còn chưa kịp kinh hoàng, Tử Vũ đã bật người phóng ngược trở lại phía sau. Bất quá, phản ứng của hắn tuy nhanh, nhưng tịnh vẫn còn chưa đủ. Trong vòng hai bước xung quanh hắn, một vòng tròn vô hình đã được dựng lên từ khi Tư Đồ Lập Quân lôi ra quả tim của chính y.

- Ta, dưới danh nghĩa Tư Đồ Lập Quân, nguyện lấy sinh mạng của mình dẫn phát...KHÔNG GIAN CHUYỂN DỊCH!!!

Chữ “dịch” vừa thoát ra khỏi miệng, Tư Đồ Lập Quân cũng tức thì ngã xuống, trút ra hơi thở cuối cùng. Bất quá, nếu có ai nhìn thấy khuôn mặt của y lúc này, thì hắn sẽ nhận ra ở đó một nét cười mãn nguyện.

Y thành công rồi.

Ám Tuyền vốn nằm trên tay Tử Vũ tức thì bật ra thành một thanh kiếm, cùng với Tử Vũ điên cuồng chém về phía trước. Một kích toàn lực, nhưng cái vòng tròn “Không gian chuyển dịch” này lại không hề mảy may suy chuyển, vẫn cứ tĩnh lặng sáng lên đến mức chói mắt.

Là ánh sáng của màu hồng huyết.

Tư Đồ Lập Quân đã sử dụng tính mạng của mình dẫn phát một trận “Không gian chuyển dịch” không thể phá bỏ.

Ít nhất là không thể phá bỏ trước khi nó kịp thực hiện sứ mệnh “chuyển dịch” của mình.

Tử Vũ ở bên trong vòng tròn vừa mới tụ tập năng lượng định tung ra một đòn mạnh nhất, thì ánh sáng đỏ tức thì vụt tắt.

Khi ánh sáng tắt, thì hắn cũng đã biến mất.

Biến đi đâu?

“Đoàn!!!”

Tử Vũ vừa mới hiện ra sau khi bị chuyển dịch, thân thể đã phải chịu một đạo lôi điện uy lực khủng khiếp trực diện kích trúng. Còn may cho hắn là Ám Tuyền vốn luôn ở trạng thái sẵn sàng, đã hấp thụ dùm hắn không ít sức mạnh của lôi điện, nếu không, chỉ e hắn muốn đứng dậy cũng phải là chuyện của vài tháng sau

“Tùm!!!”

Thân hình Tử Vũ bị đập xuống mặt nước, tức thì cảm thấy toàn thân lạnh giá đến phát run. Chưa hết, trong khi hắn còn đang chìm xuống, đạo đạo thủy lưu xung quanh hắn không ngừng lại dần ngưng kết, hóa thành vô vàn những mũi băng nhọn, nhắm hắn đâm tới.

“Tùm!!”

Nhờ được Âm Tuyền lãnh hộ một phần sức mạnh của đạo lôi điện vừa rồi, Tử Vũ vẫn chưa đến nỗi toàn thân vô lực, trước khi đám băng đao đâm tới, hắn đã kịp tung mình lên không phá tung mặt nước, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Tử Vũ biết mình đang ở đâu.

Thậm chí trước khi hắn bị chuyển dịch hắn đã biết mình sẽ bị chuyển dịch đến đâu.

Cuồng Bạo Thâm Hải.

Ngoại trừ hải đế khổng lồ này, còn có nơi nào có những đạo lôi điện hay thủy lưu biết hóa thành băng tấn công người như thế chứ?

Bất giác, trong lòng Tử Vũ cảm thấy lạnh ngắt.

Hắn cuối cùng đã thực sự bị nguy hiểm đến tính mạng rồi.

“Soạt!”

Vốn đang lơ lửng trên không, Tử Vũ bỗng nhiên cảm thấy người, né khỏi một mũi băng nhọn đột ngột vọt khỏi mặt nước đâm tới. Không muốn một lần nữa bị rơi xuống mặt biển khổng lồ bên dưới, Tử Vũ tức thì vận chuyển công lực toàn thân, đoạn rùng mình gồng khế. “Xuy! Xuy!” mấy tiếng vang lên liên tiếp, sau lưng Tử Vũ đã xuất hiện một cặp cánh chim trắng muốt, chính là món quà mà dòng máu Thần tộc trong người mang lại cho hắn.

“Đoành!!!”

Lôi điện lại một lần nữa nổ xuống, nhưng với đôi cánh, Tử Vũ hiện tại linh hoạt hơn nhiều, đã có thể dễ dàng né khỏi. Lúc này, hắn mới nhận ra xung quanh mình sương mù mờ mịt, mắt thường chỉ có thể nhìn đến một mét, còn linh thức không ngờ không thể thi triển, thật khiến hắn cảm thấy lạc lõng không biết phải làm thế nào mới phải.

Khốn kiếp, tất cả đều là tại hắn đã quá khinh thường kẻ địch...

Tử Vũ rửa thềm trong khi huy động đôi cánh bay lên cao hơn một chút, nhằm tránh bị mặt biển kì quái bên dưới “tập kích”. Hắn đã phạm một sai lầm quá lớn, khiến cho cái mạng nhỏ này của hắn hoàn toàn có thể bị đoạt mất bất cứ lúc nào. Là hắn quá khinh địch...là hắn không lường trước được mọi tình huống...

Không đúng!

Khốn kiếp!!!!

Tử Vũ muốn ngửa mặt lên trời gào lớn, muốn dùng tất cả những câu rửa xả hắn từng nghe Trình Tường sử dụng mà thống mạ một trận. Hắn mắc bẫy rồi.

Ngay từ khi bước vào khoang thuyền, Tử Vũ đã cảm thấy có điều gì đó không ổn, chính là cảm giác bị một người nào đó quan sát, chỉ rình khi hắn sơ hở là ra tay. Sau đó, Tư Đồ Lập Quân bước lên với một thực lực kém cỏi, khiến cho hắn biết thứ cảm giác đó không đến từ ý. Hắn chính là bị lừa ở chỗ đó. Hắn tuy có coi nhẹ Tư Đồ Lập Quân, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho ý có cơ hội sử dụng thứ “Không gian chuyển dịch” chết tiệt đó nếu không có một kẻ khác cứ không ngừng khiến hắn phân tâm. Lần này, hắn mắc bẫy là vì hắn đã quá cảnh giác, cảnh giác một thứ mơ hồ mà quên đi mối nguy trước mặt...

“Đoành!!!”

Bất quá, đây lại không phải là thời điểm để hắn có thời gian thống mạ hay tự trách mình.

“Đoành!! Đoành!!”

Tử Vũ vừa tránh được một đạo lôi điện, thì đã có thêm hai đạo khác liên tiếp bổ xuống, khiến hắn phải tránh né một cách vất vả.

“Ừa...”

Tử Vũ thổ ra một búng máu tươi, chính là bị áp lực từ mấy đạo lôi điện vừa rồi làm cho nội phủ bị thương. Khốn kiếp, nếu cứ tiếp tục thế này, dù hắn không bị lôi điện đánh chết, thì cũng sẽ bị áp lực cường đại ép cho nát bấy.

Đúng vào lúc đó, Âm Tuyền trên tay Tử Vũ đột nhiên phát ra một tia hắc lưu nho nhỏ, giống như một con tiểu xà cật lực mổ vào tay hắn một nhát.

Hơi lạnh theo nhát mổ đó tức thì truyền theo cánh tay chạy thẳng lên não, khiến não của hắn trong một tích tắc như thể bị đông đặc lại, hoàn toàn đình trệ.

Bình tĩnh.

Tử Vũ thổ ra một hơi, đoạn nhẹ nhàng vuốt ve Âm Tuyền đã lại hóa thành một vết xăm trên tay hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy biết ơn cái thứ vũ khí quái quỷ này. Không có nó, hắn sẽ cứ thế mất bình tĩnh để rồi phát điên.

Cuồng Bạo Thâm Hải tiếp đón hắn không chỉ bằng lôi điện, băng phong, mà còn bằng một thứ không khí khủng bố quỷ dị, khiến cho hắn không thể làm chủ bản thân như hắn vẫn làm...

Tĩnh trí lại rồi, Tử Vũ bắt đầu lặng yên suy tính.

Hắn biết, kiếp nạn của hắn cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

47. Chương 47: Thoát Thai Hoán Cốt

Cuồng Bạo Thâm Hải, hải đế khủng bố nhất trong lòng mỗi một người trên Vô Tận giới, rốt cuộc là đáng sợ đến thế nào? Đến thế nào ư? Đến mức khủng bố.

Đấy có phải là một câu trả lời rõ ràng không?

Tuyệt nhiên không.

Vì người ta chỉ được nghe kể về nó, chứng kiến uy lực của nó từ ngoài xa, chứ liệu có ai dám vỗ ngực nói rằng ta đã trực tiếp cảm thụ sự đáng sợ đó?

Cũng có vài người muốn được vỗ cái vỗ đó, nhưng họ tuyệt nhiên không có cơ hội.

Vì một khi đã thâm nhập Cuồng Bạo Thâm Hải, thì tuyệt nhiên không có đường ra.

Thành ra, những người có thể nói rằng mình đã thụ hưởng sự đáng sợ của Cuồng Bạo Thâm Hải, chỉ có thể là những người đã vào thâm nhập vào đó...nhưng chưa chết...

Cũng tức là, những người sắp chết...

Tử Vũ dường như cũng đã suýt soát được xếp vào loại người đó.

“Ừa!!”

Thổ ra một búng máu tươi, sức chịu đựng của Tử Vũ lúc này gần như đã chạm đến mức cực hạn. Năm đạo thiên lôi liên tiếp giáng xuống, không những thế còn khóa chặt mọi phương vị đào thoát của hắn, khiến cho hắn dù né khỏi cũng bị áp lực mà thụ nội thương, khí huyết toàn thân nhộn nhạo, khó chịu cực điểm.

Còn may hắn là Thi Vương. Nếu hắn không phải là một Thi Vương thân thể cường hãn vô bì, chỉ e hắn đã sớm chết mất xác rồi. Có điều, hắn cũng không biết cái danh tự Thi Vương đó sẽ có thể giúp hắn trụ vững thêm bao nhiêu thời gian nữa...

Hắn, cuối cùng cũng có một cái cảm giác...cảm giác rằng mình sắp chết!

CHẾT???

Hắn có gì để luyện tiếu?

Mục tiêu của hắn vẫn còn đó! xem tại

Lời hứa của hắn vẫn còn đó!

Hắn-không-thể-chết!!!

Thân thể vốn đã bị nội thương nghiêm trọng của Tử Vũ như được tiếp thêm sinh cơ từ quyết tâm vừa mới bùng phát trong cơ thể hắn, tức thì bay vút lên không, né khỏi hàng loạt mũi băng tiễn đột nhiên phốt vút lên từ phía mặt biển. Thân hình vừa ổn định, Tử Vũ đã vội vã đề khởi công quyết, cường hành thúc ép hồ đen nơi Bách Hội huyết gia tăng tốc độ hấp thụ năng lượng từ tinh hà kinh mạch, rồi dồn xuống tiểu hành tinh ở huyết Thái Dương, cung cấp cho hắn năng lượng để có thể tiếp tục tri tri. Hắn biết, đây tuyệt đối không phải là con đường sống, nhưng là con đường duy nhất hắn có thể giúp hắn tiếp tục duy trì sinh lộ tại cái địa phương quỷ quái này...

“U...u...”

Tử Vũ tức thì nhú mày. Là tiếng gió rít, thứ tiếng mà hắn đã chờ đợi kể từ khi hãm nhập Cuồng Bạo Thâm Hải. Cuồng Bạo Thâm Hải nổi tiếng với những đạo thiên lôi và cuồng phong uy lực không hề thua kém thiên kiếp, vậy mà từ khi tới đây, hắn “mới chỉ” được kiến thức qua sức mạnh khủng bố của vô vàn những đạo thiên lôi, thử hỏi làm sao hắn lại không có “tâm lí chờ đợi” thứ đặc sản còn lại của hải để nổi tiếng này cơ chứ...

Nhìn và trực tiếp cảm thụ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Từ những tiếng gió rít, trận trận cuồng phong nhanh chóng ngưng tụ, thế rồi đột ngột bùng lên thành một cơn lốc xoáy điên cuồng cuốn tới Tử Vũ. Không như thiên lôi uy lực tuy mạnh nhưng phạm vi công kích nhỏ, đứng trước một đạo long quyển phong khổng lồ thế này, Tử Vũ căn bản chỉ có thể có duy nhất một loại phản ứng: bị cuốn vào trong nó...

“Vù...”

Cố gắng khống chế thân thể bên trong đạo lốc xoáy, Tử Vũ cảm giác thân thể mình như muốn bị cắt ra thành từng mảnh nhỏ, nỗi thống khổ so với việc nội tạng bị tổn thương còn lớn hơn gấp nhiều lần.

Trải qua hơn một thời thần quay cuồng trong cơn lốc, vào đúng lúc hắn cảm giác như đôi cánh của mình sắp bị tách rời ra khỏi thân thể, một đạo thanh lưu đột nhiên bùng lên từ sâu thẳm bên trong tinh cầu nơi Thái Dương huyết, nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể hắn, xoa dịu nỗi đau khó mà chịu đựng được đó...

“Chủ nhân, ta xin lỗi, ta ngủ quá say rồi...”

Tử Vũ còn nói gì được nữa.

Còn may là Lục Nhi tỉnh dậy kịp thời.

Hắn với Lục Nhi tuy đã kí kết Huyết khế, tâm linh tương thông, nhưng vừa rồi hắn phát hiện Lục Nhi đang trong giai đoạn tu luyện khẩn yếu, đã tự động ngăn chặn khả năng cảm ứng đó, một mình chịu đựng sự thống khổ của ma luyện bên trong Cuồng Bạo Thâm Hải. Giờ thì tốt rồi, có thêm ma lực của Lục Nhi hỗ trợ, lại là Mộc hệ ma pháp có khả năng chữa trị vết thương không hề thua kém so với Quang hệ ma pháp, đích thực có thể giúp hắn chống đỡ thêm được một thời gian nữa...

Trong thời gian đó, hắn nhất định phải tìm ra đường sống...

“Bình!!!”

Thân hình Tử Vũ đang quay cuồng trong cơn lốc xoáy, đột nhiên va mạnh vào một vật thể cứng chắc vô bì, khiến cho hắn vốn thảm hại lại càng thêm thảm hại. doc truyện tại . Còn may một Thi Vương như hắn đối với loại công kích vật lí này sức chịu đựng cực tốt, nếu là người khác thì chỉ e đã tan tành rồi.

Chỉ là, Tử Vũ tuyệt đối không thể vì thế mà cao hứng.

Vì hẳn biết, cái tiếng “Bình” đó, chỉ là sự mở đầu ột giai đoạn mới.

“Chủ nhân, đây là Cuồng Bạo Thâm Hải phải không? Làm sao mà người lại lạc vào đây cơ chứ!?”

Lục Nhi lúc này mới thật sự nhận ra mình đang ở đâu, liền cấp bách nói. Vừa rồi, nàng còn tưởng Tử Vũ là bị Thánh cấp cấp 9,10 Phong hệ ma pháp sư tấn công, ai dè tình thế hiện thực còn nguy hiểm hơn cái suy nghĩ đó của nàng gấp bội. Nhận thức được điều đó, thứ Mộc hệ ma pháp nguyên tố thuần chất bên trong cơ thể nàng cũng tức thì bùng lên mạnh mẽ, liên tục tu bổ chữa trị ngoại thương cũng như nội thương cho Tử Vũ, hi vọng có thể giúp hắn tiếp tục duy trì sinh lộ. Đó cũng là việc tốt nhất mà nàng có thể làm lúc này.

- Hỡi Hắc ám nguyên tố, cội nguồn của mọi nguyên tố, hãy tuân theo lệnh ta, lập thành “Huyền Thiên Kết giới”!!!

Tử Vũ hai tay bắt ấn, tinh hà năng lượng trong người hắn, thông qua sự triệu hoán của bản thân điên cuồng chuyển hóa thành hắc ám ma pháp nguyên tố, chậm chậm hình thành lên một thứ kết giới âm ám ma mị. Dựa vào đặc tính kì dị có thể miễn nhiễm với các hệ nguyên tố khác của hắc ám ma pháp, “Huyền Thiên Kết giới” vừa được thành lập, Tử Vũ bên trong tức thì cảm thấy áp lực giảm mạnh. “Huyền Thiên Kết giới” vốn là Kết giới cao cấp nhất của Hắc ám hệ ma pháp, khả năng phòng thủ cực kì hoàn hảo, không chỉ có năng lực bài trừ các hệ ma pháp khác, mà khi phải đối diện với năng lượng quá mạnh, còn có thể sử dụng phương pháp vừa kéo vừa đẩy, khiến công thể của đối thủ trượt qua một bên. Ở đây, “đối thủ” của Tử Vũ vốn là Cuồng Bạo Thâm Hải, là hải để có thể tùy tiện thi phóng ra đủ loại ma thuật uy lực sánh ngang với thiên kiếp. Cũng còn may, không như thiên kiếp bắt pho thăng giã phải trực tiếp đón nhận, những trận lôi điện hay cuồng phong ở hải để này vẫn “cho phép” người ta tìm cách né tránh.

Chỉ là, liệu rằng một người có thể né tránh đến bao giờ đây?

Sau khi “Huyền Thiên Kết giới” được thành lập, Tử Vũ bên trong đã chuẩn bị sẵn tâm lí đón nhận những trận công kích điên cuồng của đủ loại thiên kiếp như thiên lôi, thiên phong...nhưng cuối cùng lại chẳng có thứ gì đến với hắn cả. Yên lặng đến bất ngờ. Là sự yên lặng trước cơn giông bão.

“Xuy!!!”

Dù là đang ở bên trong “Huyền Thiên Kết giới” âm ám quỷ mị, Tử Vũ vẫn có thể thấy mọi thứ xung quanh hắn đột nhiên sáng bừng lên một cách rực rỡ. Hắn còn chưa kịp xác định thứ ánh sáng này xuất phát từ đâu, thì “Huyền Thiên Kết giới” đã đột nhiên chấn động rồi tan vỡ. Kết giới vừa vỡ, vạn đạo kim quang từ khắp mọi phía tức thì mạnh mẽ chiếu thẳng vào Tử Vũ, khiến hắn trong một giây khó chịu đến muốn ngất đi...

Là thiên quang...mẹ kiếp...

“Soạt!!!”

Khi mà thứ ánh sáng thần thánh từ vạn đạo thiên quang đang chuẩn bị xé nát Tử Vũ thành từng mảnh nhỏ, đôi cánh rũ rượi đằng sau lưng hắn đột ngột giương lên mạnh mẽ. Thế rồi, Tử Vũ đột nhiên kinh hoàng nhận ra, từ trong vô thức, cơ thể hắn đang biến đổi một cách triệt để và thần tốc.

Nếu trước kia ví tính hà kinh mạch bên trong Tử Vũ là một khoảng không u ám không có ánh sáng, thì nay, hàng loạt tinh cầu ở đó đang đột ngột bùng cháy một cách mạnh mẽ, trở thành một loạt những tiểu thái dương trên khắp cơ thể hắn. Những tiểu thái dương này, chừng như đã âm ỉ cháy từ rất lâu rồi, chỉ là luôn không có cơ hội để bùng lên mà thôi. Giờ thì cơ hội ấy tới rồi.

Những vầng mặt trời vừa mới hình thành trong người Tử Vũ, không ngờ lại không cần thông qua sự hấp nạp của hố đen, mà bỗng nhiên giống như bị tinh cầu nơi Thái Dương huyết của Tử Vũ hấp dẫn, dần dần chuyển dịch về phía đó, thông qua việc chiếu sáng đổ dồn năng lượng vào nó. Năng lượng vốn đã sắp cạn của Tử Vũ tức thì lập tức được đổ đầy.

Toàn thân phát ra thần quang nhàn nhạt, Tử Vũ vốn luôn u ám trong bộ hắc bào đột nhiên bừng sáng, cùng với đôi cánh sau lưng, phẳng phát giống một thiên thần vừa mới hạ phàm. Bất quá, thiên thần ấy lại

đang cất lực chống lại những luồng thiên quang tưởng như cùng bản chất với hắn.

“Hống!!!”

Gầm lên một tiếng vang rền trời đất, hai mắt Tử Vũ đột ngột xạ xuất những tia bạo quang vàng chói, toàn thân phát ra đạo đạo quang mang, cường hành đẩy lùi những tia thiên quang đang điên cuồng chiếu vào hắn. Ánh sáng từ những luồng thiên quang đó vừa tắt, sương mù hôn ám trên mặt biển Cuồng Bạo Thâm Hải vừa mới biến mất lại lập tức đổ đầy mặt biển, khiến cho Tử Vũ gần như đã trở về với trạng thái ban đầu khi hắn vừa mới tới đây. Bất quả, khi mới tới đây, hắn là ác quỷ toàn thân hắc ám, thì nay đã lột xác thành một thiên thần dương quang chói lọi.

“Chủ nhân, người có rất nhiều điều phải giải thích cho người ta đấy!”

Thanh âm trong trẻo của Lục Nhi đột ngột vang lên. Vừa mới cùng nhau trải qua một lần sinh tử, Tử Vũ bất giác cảm thấy khoảng cách giữa hắn và nàng đã xích lại một chút. Khi này, nếu không có nàng tận lực sử dụng Mộc hệ ma pháp từ bên trong chữa trị cho hắn, chỉ e hắn đã không tồn tại được đến khi những đạo thiên quang đó chiếu tới kích phát dòng máu Thần tộc bên trong cơ thể, đồng thời khiến cho những tiểu thái dương vốn luôn âm ỉ cháy trong cơ thể hắn bùng lên mạnh mẽ.

Tử Vũ hiểu rất rõ, hắn đã vừa mới tiến thêm được một đoạn dài trên con đường mà hắn vẫn đang dò dẫm bước đi. Hắn lâu nay chuyên luyện Tử Vong ma pháp, đến khi có được thứ năng lượng từ tinh hà kinh mạch, cũng theo thói quen từ trước mà chỉ dùng nó như Hắc ám hệ năng lượng, đã vô tình làm thui chột rất nhiều khả năng mà hắn vốn sở hữu. Hiện tại, hắn thực sự đã không còn là Tử Vũ của nửa ngày trước nữa.

Từ khi Tử Vũ đẩy lùi những luồng thiên quang, Cuồng Bạo Thâm Hải đột nhiên trở lên tĩnh lặng một cách đáng sợ. Từ những gì Tử Vũ đã thấy khi ở trên thuyền, thì rõ ràng thiên lôi và cuồng phong của hải đế này không bao giờ ngừng lại. Thành ra, sự yên lặng này tuyệt đối không phải là một chu kỳ của Cuồng Bạo Thâm Hải.

“Ì oạp...”

Những tiếng đập nước đột nhiên vang lên từ phía xa thẳm, khiến cho Tử Vũ không kịp chuẩn bị cũng phải rung mình một cái. Xa thẳm?? Nếu thực sự tai của hắn nghe được cả những âm thanh truyền lại từ xa thẳm, thì tại sao đến cả một chút tiếng sấm cũng không nghe thấy?

“Vèo!!!”

Nhận ra sự bất thường của âm thanh này, Tử Vũ tức thì đảo thân xoay ngang, kịp thời né khỏi một cái bóng đen lướt qua ngay chỗ mà hắn vừa đứng. Hắn, thậm chí đến một chút hình dạng mờ mờ của cái bóng đen đó cũng không nhìn thấy. Nếu không phải là hắn cảm thấy âm thanh nọ có chút bất thường, thì chỉ e đã không có kết quả tốt đẹp đến vậy.

“Ì oạp...”

Lại là một tiếng đập nước vang lên khe khẽ. Lần này không còn là từ phía xa nữa, mà lại phảng phất như ngay bên tai hắn. Đúng vào lúc Tử Vũ định động thân, thì từ bốn phương tám hướng, vô vàn những cái bóng đen đột nhiên xuất hiện nhắm hắn mà quật tới.

“Bùng!!!”

Tử Vũ không hề chần chừ, chọn lấy cái bóng đen gần hắn nhất trực tiếp lao tới, một quyền tung ra mang theo Âm Tuyền trong hình dạng hộ thủ, mạnh mẽ va chạm với nó. Cả hai vừa chạm vào nhau, xương tay của Tử Vũ tức thì muốn nứt, lập tức đảo thân vòng về phía sau bóng đen, kịp thời tránh khỏi cảnh thịt nát xương tan vì bị bẫy cái bóng khác va vào. Đến lúc này, hắn đã phảng phất nhận ra hình dạng của những cái bóng đen đó, tức thì toàn thân giới bị, trực tiếp hạ xuống mặt nước.

Cuồng thú!!!

Trước mắt Tử Vũ là một màn sương mờ ảo. Trong màn sương đó có một cái bóng màu đen to cỡ người hắn, đằng sau mọc lên tám cái bóng khác, khẳng định chính là những thứ vừa tấn công hắn. Cái bóng chỉ có một mắt, hiện đang trừng trừng nhìn vào Tử Vũ, nửa như ngạc nhiên, nửa như phẫn nộ, chừng như với sự xuất hiện và thực lực của hắn có phần bất ngờ.

Khẳng định chính là cuồng thú trong truyền ngôn của Vô Tận giới, là những con thú có khả năng tồn tại trong Cuồng Bạo Thâm Hải.

Có khả năng tồn tại trong Cuồng Bạo Thâm Hải ư? Chỉ mấy chữ đó cũng đủ khiến cho người ta cảm nhận được sự đáng sợ khủng bố của chúng rồi.

Con mắt nhỏ chớp chớp, đoạn chậm chậm di chuyển về phía trước, chỉ trong chốc lát đã bước khỏi đám sương mù. Nhìn rõ hình dạng của con “Cuồng thú” đó, Tử Vũ tức thì kinh ngạc đến phát ngốc.

Là một cô gái. Hình dạng của một cô gái, có đủ chân tay mặt mũi, sau lưng có tám dải lụa kim sắc, chính là những thứ mà hắn tưởng là cái vôi của con quái vật. Cô gái chỉ có một mắt, bởi vì mắt còn lại của nàng đã bị che lại bởi một dải tóc màu vàng óng ánh.

- Đã lâu lắm rồi người ở lục địa không xuất hiện ở đây. Ta tên Y Nhược, người mau đi đi.

Tiếng nói rất rõ ràng, là ngôn ngữ phổ thông ở hai lục địa Đông Tây. Nhìn nàng có chút hoang đường, Tử Vũ hỏi:

- Tại sao tấn công ta rồi lại kêu ta đi? Nàng là người sống ở Cuồng Bạo Thâm Hải ư?

- Ban đầu ta còn tưởng người là Bạo tộc đến đây làm càn nên mới xuất thủ. Giờ biết người không phải, thì tất nhiên là kêu người đi. Câu hỏi còn lại, thì nếu gặp lại, ta sẽ trả lời cho người.

Nói rồi, Y Nhược hư hư ảo ảo phóng thân đi mất.

48. Chương 48: Quái Thú Chi Chiến

“Ì oạp...”

Tử Vũ hiện tại có thể khẳng định, tiếng “ì oạp” này tuyệt đối không phải do Y Nhược phát ra. Quái quỷ thật, đây là lần đầu tiên trong đời Tử Vũ lâm vào tình cảnh hồ đồ thể này, đến tung tích của đối phương cũng không nhận thấy, thật khiến hắn cảm thấy khó chịu hết sức.

Bất quá, khó chịu thì khó chịu, nhưng hắn sẽ tuyệt không vì thế mà mất bình tĩnh. Mất bình tĩnh ư? Ở cái địa phương khủng bố này, điều đó thì khác gì với việc tự tử chứ?

- Tử Nhân, khai!!!

Trong lúc hoang mang không thể định rõ phương hướng của địch nhân, Tử Vũ cuối cùng cũng nhớ ra một chiêu thức mà lâu nay hắn không dùng tới. Sau một tiếng “khai”, cặp mắt màu tím của Tử Vũ bỗng nhiên trở nên long lanh ma mị, chính là thông qua xác chết của các sinh vật xung quanh vùng biển này để điều tra tung tích của địch nhân. Tử Nhân vừa khai, trong lòng Tử Vũ tức thì rung động. Vùng biển này, đến nửa cái xác sinh vật cũng tuyệt không tìm thấy.

“Bùng”

Đúng lúc hắn thu hồi lại Tử Nhân, một thanh âm chấn động đột ngột vang lên từ ngay dưới chân. Nhanh nhẹn chao thân, hắn chỉ kịp thấy thủy hoa tung tóe, cùng lúc với một thân hình dài ngoằng phóng vút lên từ dưới mặt nước, điên cuồng bổ về phía hắn.

- BỐ!!!

Nhìn tốc độ cường đại của đối phương, Tử Vũ lập tức đoán được công thể của nó tuyệt không bình thường, liền bố trí tầng tầng lớp lớp Âm Vong ngay trước mặt mình. Dùng loại Âm Vong cao cấp ma pháp này để cố định kẻ đang lao tới thì khẳng định phí công, nhưng chắc chắn có thể khiến nó giảm tốc.

Con quái vật không ngờ hung mãnh dị thường, dù bị tầng tầng lớp lớp Âm Vong ngăn chặn vẫn có thể đột phá, giữa cổ họng lên một tiếng, đồng thời phun ra một cột cước khổng lồ màu lam hướng về phía Tử Vũ. Mẹ kiếp, thật không ngờ con quái vật này lại biết sử dụng ma pháp.

- Quang Lăng Thuần!!!

Tinh hà năng lượng bên trong thể nội Tử Vũ tức thì phong cuồng chuyển thành quang hệ nguyên tố ma pháp, đoạn theo lời chú của dã, hình thành một phiến quang lăng thuần ngăn cản đạo lam thủy của con quái vật. Không như Hắc ám hệ ma pháp vốn đã qua nghiên cứu lâu dài, Tử Vũ tuy có được quang hệ ma pháp cao cấp bẩm sinh nhờ dòng máu Thần tộc, nhưng vẫn phải thông qua chú ngữ mới có thể sử dụng.

- Gràoooooooo!!!!

Con quái vật giữa cổ gầm vang, thân hình đột nhiên bành trướng, chỉ trong chớp mắt đã to gấp vài lần khi mới xuất hiện. Lúc này, Tử Vũ mới có thể nhìn kĩ hình dạng của nó, chỉ thấy nó thân hình dài ngoẵng như rắn, riêng cái đầu lại là một sự lai tạp giữa cá và tôm, ngoài ra trước trán còn mọc ra bốn cái sừng thẳng nhọn hướng về bốn phía hết sức kì dị. Đứng trước thân hình to lớn đến mức khủng bố của con quái thú, cả người Tử Vũ cũng chưa bằng một phần tư cái đầu của nó, thật khiến người ta nhìn vào có cảm giác gà con trước hàm rắn hổ, chênh lệch đến hết mức.

Thân hình to lớn dị thường của con quái thú được bao phủ bởi một lớp vảy giống như vảy cá, trên mỗi cái vảy lại mọc ra một cái gai dài tựa một thanh kiếm ngắn. Kì dị hơn là, trên đầu mỗi cái gai đó, hiện đang xuất hiện một thủy cầu nhỏ, không ngừng ngừng tụ thủy hệ ma pháp nguyên tố trong không gian. Nhìn vào tốc độ ngưng tụ ma pháp đó, Tử Vũ chỉ e có là Thánh cấp ma pháp sư thủy hệ cũng phải cúi đầu chào thua.

“Lục Nhi, hỗ trợ cho ta!”

Tử Vũ hai tay bắt ấn, quyết định dùng đến thứ ma pháp duy nhất nằm ngoài Hắc Ám hệ và Quang hệ mà hắn từng học được từ những bí phổ trong Bí Tích các, chính là Mộc hệ Chung cực Ma pháp: Xuyên Tâm Thiên Lâm.

Đúng lúc Lục Nhi theo lời Tử Vũ giúp hắn ngưng tụ tinh hà năng lượng trở thành Mộc hệ ma pháp, con quái thú đột ngột rướn mình gầm vang một tiếng. Tức thì, ngàn vạn những quả cầu nhỏ trên vảy của nó trong một chớp mắt bùng nổ thành hàng vạn những tia nước nhỏ, giống như cuồng phong bạo vũ cuốn về phía Tử Vũ.

“Xuy!!!”

Tử Vũ tâm niệm nhất động, Âm Tuyền nằm trên cánh tay tức thì trườn lên cả người hắn như một chiếc áo choàng, che lấy phần lớn đám thủy tiễn bắn tới. Chỉ là, số lượng thủy tiễn quá lớn, năng lượng hàm chứa bên trong lại không hề nhỏ, mỗi một mũi đều đạt đến sức mạnh của trung cấp ma pháp. Hàng vạn vạn trung cấp ma pháp tiễn điên cuồng bắn tới, dù Tử Vũ có được Âm Tuyền hỗ trợ, nếu như lãnh trọn thì đảm bảo nửa cái mạng cũng chẳng còn.

Tử Vũ bên trong vẫn ngưng tụ Mộc hệ ma pháp, thân thể tức thì như một bóng ma, sử dụng thứ thân pháp thần tốc nhất nhanh nhẹn áp sát phần bụng của con quái thú. Những mũi thủy tiễn của con thú như thể có mắt, không ngờ có thể đảo hướng đuổi theo hắn, đồng thời đám gai gần đó cũng đột ngột phóng ra, hệt như phi kiếm bổ vào Tử Vũ.

Quái quỷ thật, khả năng điều khiển ma pháp của con quái thú điên cuồng này không ngờ còn tinh vi xảo diệu hơn cả con người.

Con quái thú chừng như đang vờn Tử Vũ, thân thể vẫn dựng đứng như một khúc gỗ lớn, chỉ sử dụng ma pháp và gai nhọn điên cuồng truy đuổi theo hắn, đã để lại trên người hắn không ít vết thương.

Bất quá, Tử Vũ tuyệt đối không phải là một thứ mà bất cứ ai hay cái gì có thể coi làm đối tượng để vờn qua vờn lại.

- Xuyên Tâm Thiên Lâm!!!!

Mộc hệ ma pháp trong người đã hội tụ đủ, Tử Vũ vốn đang lượn quanh thân thể to lớn đồ sộ của con quái thú để né đòn đột nhiên ngừng lại, hai tay phát xuất lực mang nhu hòa, nhanh như chớp áp vào thân thể con thú.

“Vào!!!”

Tử Vũ còn chưa chạm đến da thịt nó, đám vây ở đó đã như có mắt, vun vút phóng về phía hắn. Lần này, Tử Vũ không hề có ý định tránh né, Âm Tuyền vốn đang bao sát cơ thể hắn đột ngột bung ra thành một tấm lưới hắc sắc, chỉ trong chớp mắt đã thôn phệ toàn bộ những mũi gai nọ.

- XUẤT!!!!

Gầm lên một tiếng vang trời, Tử Vũ áp sát hai tay vào thân thể con thú, khiến cho lam quang nhu hòa đột ngột đại thịnh. đọc truyện tại . Lúc này, chừng như đã nhận ra sự bất thường, con quái thú mới rống lên những tiếng kinh thiên, thân hình điên cuồng loạn chuyển, cái đuôi vốn luôn chìm trong nước vung lên, quật mạnh vào thân hình Tử Vũ.

“Hự!!”

Thân thể Tử Vũ vốn cường hãn vô bì, dính một chiêu này không ngờ cũng phải gãy mất mấy rễ xương sườn. Từ khi được sinh ra đến giờ, đây có lẽ là lần bị ngoại thương nghiêm trọng nhất của hắn.

Con quái thú nhìn thấy thân thể của Tử Vũ bị dính một chiêu vắng ra xa, liền điên cuồng phóng tới, cái miệng đỏ lôm như chậu máu há ra rộng ngoác, khẳng định chỉ cần một nhát là có thể nuốt hắn vào bụng.

“Bực!”

Một thanh âm rất khê vang lên, nhưng lại khiến cho con quái vật đang điên cuồng lao đến phải đình thân ngừng lại. Từ nơi mà Tử Vũ chạm vào, một cái cây nhỏ đột ngột phá nát vây giáp của con quái thú mà mọc lên, rồi nhanh chóng lớn thành những sợi dây leo, men theo thân thể nó mà không ngừng phát triển.

“Hống!!!”

Rống lên giận dữ, đôi mắt con quái thú long lên sòng sọc nhìn về phía Tử Vũ, đoạt lại điên cuồng phóng về phía hắn, giống như bất chấp tất cả cũng phải nuốt cho được kẻ đang khiến nó khó chịu muốn chết này vào trong bụng vậy.

- KHAI!!!!

Tử Vũ vốn đang là bay sát mặt nước, thân hình đột nhiên dừng lại, hô vang một tiếng. Chỉ thấy đôi tay của hắn liên tục bắt ấn, tạo ra một mảng hắc khí cuộn cuộn xoay chuyển ngay phía trước mặt. Thế rồi, một tiếng “lách cách” vang lên, màn hắc khí tan biến, lộ ra một chiếc quan tài màu đen đang chậm chậm khai mở.

Nguyệt Thi.

- Nhân danh Đế nhất Thi Vương, ta, Tử Vũ, bằng vào Hắc Ám khế ước, dưới sự chứng giám của Hắc Ám Ma Thần, ra lệnh cho ngươi, Nguyệt Thi, mở ra cánh cửa dẫn vào tận cùng bóng tối...

Ngay từ khi Nguyệt Thi khai mở, từ trong đó đã nhảy ra hàng chục những cỗ khôi cốt hoặc Cương thi cường hãn, phóng về phía quái thú điên cuồng tấn công. Tất nhiên, những cỗ Cương thi này làm sao đủ sức chống lại một con Cuồng thú có thể tồn tại trong Cuồng Bạo Thâm Hải, nên chỉ trong vài chiêu, đã bị nó hoặc dùng ma pháp, hoặc dùng thân thể cường hãn, đánh cho nát bét. Bất quá, chỉ cần vài chiêu thôi, cộng với Xuyên Tâm Thiên Lâm đang không ngừng phát triển trên cơ thể nó, cũng đủ giúp cho Tử Vũ hoàn thành câu chú dài nhất mà hắn từng sử dụng.

- Dưới sự ước thúc của Tử Vong, trong tận cùng sâu thẳm của đêm tối, ta hiệu triệu ngươi từ giấc ngủ muôn đời, tỉnh dậy đi, hỡi Cửu Thủ Cuồng Long!!!! Text được lấy tại

Gầm lên một tiếng văng động không gian, Tử Vũ thôi động toàn thân năng lượng, hướng về phía Nguyệt Thi làm động tác khai mở. Tức thì, cỗ quan tài màu đen đột ngột phát ra những tiếng lách cách, đoạn nhanh chóng xếp lại thành một cánh cổng hình chữ nhật, ở giữa vẫn là hình tượng một cô gái khỏa thân đang ôm lấy một cái đầu lâu.

“Cạch!”

Cánh cửa chữ nhật từ từ phân khai thành hai nửa, chậm chậm mở ra một khoảng không gian đen tối đậm đặc. Cái khoảng không đó cứ lớn dần, lớn dần, cho đến khi ngừng lại, thì đã lớn hơn bề ngang của con quái thú nọ gấp vài lần.

“HỒNG!!!”

Con quái vật cũng vừa lúc xử lí xong tên cương thi cuối cùng, gầm lên một tiếng rồi lại tiếp tục lao vút về phía Tử Vũ. Đúng vào lúc đó, từ trong bóng tối âm ám giữa cánh cửa do Nguyệt Thi tạo thành, một cái đầu chậm chậm lộ ra, rồi một cái nữa, lại một cái nữa. Rất nhanh sau đó, chắn ngay giữa tử Vũ và con quái thú, là một cửu thủ long đầu to lớn đồ sộ. Cử thủ long đầu đó, toàn thân đã rỉa nát, mảng còn dính chút thịt, mảng thì chỉ toàn xương, chỉ có mười tám đôi mắt là vẫn còn ánh lên những tia sáng đen kịt quỷ dị. Cử Thủ Cuồng Long, là cương thi của một Thần thú thượng cấp, cũng là bộ khôi cốt hùng mạnh nhất Trình Tường có được, nay đã truyền lại cho Tử Vũ.

“Tách!”

Không gian vang lên một tiếng động nhỏ, chính là do Nguyệt Thi hóa lại thành một chiếc quan tài, đoạn nhanh chóng chìm vào khoảng tối âm u do Tử Vũ mở ra. Lạnh lẽo đứng trên một cái đầu của Cử Thủ Cuồng Long, Tử Vũ hai mắt hàn mang đại thịnh nhìn vào con quái thú đang đứng trước mặt hắn, đoạn tung mình lên không, cánh tay phát nhẹ.

“Hồng! Hồng!...”

Chín cái đầu của Cử Thủ Cuồng Long tức thì cùng lúc gầm vang, đoạn điên cuồng lao bổ vào con quái thú. Con quái thú sau một giây ngỡ ngàng trước sự xuất hiện đột ngột của đối thủ, cũng tức thì rống lớn rồi lao tới.

“Rầm!”

Thân hình dài ngoằng của con quái thú không ngờ xoay trở nhanh nhẹn vô cùng, cong mình quật thẳng chiếc đuôi khổng lồ vào một cái đầu của Cử Thủ Cuồng Long. Lĩnh trọn một chiêu, nhưng cửu thủ long đầu này lại chẳng có vẻ gì là ngấm đòn, cái đầu nọ tức thì ngoạm chặt lấy đuôi đối thủ, tám cái còn lại chia ra tám hướng bổ tới, tốc độ không hề thua kém một cú quật đuôi vừa rồi.

Cử Thủ Cuồng Long vốn là dị chủng trong muôn tộc, vốn là sự kết hợp của một Đông Phương Thủy Long và Cử Thủ Giao Long, tuy không được Long tộc công nhận, nhưng sức mạnh thì tuyệt đối không hề thua kém những chủng loài mạnh nhất trong gia tộc đứng đầu Vô Tận giới này. Hiện tại, tuy chỉ còn là một cổ cương thi, nhưng sức mạnh đó đã được Trình Tường giữ lại gần như toàn bộ, nay tranh đấu cùng một con quái thú có thể tồn tại trong Cuồng Bạo Thâm Hải, không ngờ cũng chỉ ngang tài ngang sức, có thể thấy thứ quái vật kia khủng bố đến mức độ nào.

Con quái thú càng đánh lại càng cuồng nộ, nó vốn ở trong Cuồng Bạo Thâm Hải này tung hoành chưa gặp địch thủ, không ngờ lại bị một thứ kì dị do loài người nhỏ bé kia triệu tới đánh cho thất điên bát đảo, vậy giấp rơi rụng thành từng mảng lớn, khiến nó thành một bộ dạng thảm hại vô cùng.

- Gràooooo!!!

Cuồng nộ gầm lên một tiếng, con quái thú đột ngột xoay chuyển thân hình thoát khỏi Cử Thủ Cuồng Long vốn vẫn đang bám riết lấy nó, há miệng thổi ra một luồng thủy lưu cực mạnh, phảng phất giống như một trận sóng thần, điên cuồng bổ tới đối phương. Cử Thủ Cuồng Long làm sao chịu kém, chín cái đầu tức thì chụm lại, dưới sự thôi động của Tử Vũ, vốn muốn tạo ra một quả hắc cầu khổng lồ, không ngờ lại chỉ đạt được một phần hai kích cỡ như mong đợi, cuối cùng va chạm với đạo thủy lưu nọ, đã bị thua thiệt không ít.

Nhìn thân hình của Cử Thủ Cuồng Long bị đánh văng xuống nước khiến thủy hoa bắn lên tung tóe, trong lòng Tử Vũ tức thì minh bạch nguyên do. Khốn kiếp thật, Cuồng Bạo Thâm Hải này không ngờ tuy tràn đầy ma pháp nguyên tố, nhưng lại không hề để cho người ta sử dụng, mà chỉ có thể sử dụng ma lực của bản thân. Tử Vũ vốn không sử dụng ngoại lực, thành ra hắn vẫn chưa phát hiện ra điều này kể từ khi bị chuyển dịch đến đây, hiện tại thông qua Cử Thủ Cuồng Long xuất chiêu, mới nhận ra được vấn đề. Xem ra, nếu như sử dụng ma thuật, thì Cử Thủ Cuồng Long của hắn sẽ khó mà thắng được trận này.

Con quái thú nọ dường như cũng có trí tuệ, nhận ra yếu điểm của đối phương tức thì triệt để tận dụng, nhìn thấy Cử Thủ Cuồng Long lao tới là lập tức phóng ngược ra xa kéo dài khoảng cách, đoạn sử dụng ma pháp tấn công, khiến cho Cử Thủ Cuồng Long chịu khổ không ngớt, lằm vào tình trạng có sức mà không dùng được.

Bất quá, đối thủ chân chính của nó lại không phải là Cửu Thủ Cuồng Long.

- XUẤT!!!

Chập hai tay vào nhau, Tử Vũ ngưng thần quát lớn, tức thì khiến cho đám Xuyên Tâm Thiên Lâm vốn luôn ngấm ngấm phát triển trên thân thể quái thú tức thì cực tốc tăng trưởng, nhanh chóng siết chặt thân hình khổng lồ của nó, khiến cho nó đau đớn đến mức hồng lên từng hồi.

Chỉ chờ có thế, Cửu Thủ Cuồng Long tức thì lao tới, ba cái đầu bên ngoài ngoạm chặt lấy từng đoạn thân thể của con quái thú, sáu cái đầu còn lại thì chia nhau tấn công, chỉ trong chốc lát đã khiến máu huyết của con quái thú bắn ra tung tóe, đến mức nhuộm đỏ cả một vùng biển rộng.

Nhìn con quái thú đang từ từ lặn đi, Tử Vũ trong lòng sát tâm đại thịnh, biết rằng nó đang ngưng tụ ma lực để tung ra một chiêu cuối cùng. Nhận ra điều đó, nhưng Tử Vũ trong lòng vẫn không hoảng không loạn, trong tâm ý niệm khê truyền, cùng với Lục Nhi hợp lực điều khiển Xuyên Tâm Thiên Lâm mọc mọc ra hàng chục nhánh nhỏ phóng thẳng tới não bộ của con quái thú, trực tiếp bóp nát.

“HỒNG!!!!”

Tiếng gầm cuối cùng.

Nhìn con quái thú đã chết hoàn toàn trong vòng vây của Xuyên Tâm Thiên Liên và Cửu Thủ Cuồng Long, Tử Vũ lặng lẽ thở ra một hơi nặng nhọc, đoạn tung ra Nguyệt Thi trực tiếp thu lấy tất cả vào trong. Trận chiến này thật sự đã khiến hắn tổn quá nhiều sức, đặc biệt là về mặt tinh thần. Phải biết một Tử Vong Ma pháp sư khi hiệu triệu cương thi, tuy rằng ma lực là sử dụng ma lực sẵn có của cương thi đó, nhưng vì cương thi vốn là vật chết, nên không hề có tinh thần lực, thành ra để tấn công, phòng thủ hay sử dụng ma pháp đều phải do tinh thần lực của Ma pháp sư đó phát động. Đó, cũng là nguyên do mà một Tử Vong ma pháp sư không thể sử dụng một Tử Vong Ma pháp sư khác để tăng thêm số lượng Cương thi hiệu triệu được, mà cùng lắm chỉ giảm nhẹ gánh nặng về mặt ma lực ỉnh mà thôi.

Hiện tại, sau khi triệu ra Cửu Thủ Cuồng Long, lại phải phối hợp với Lục Nhi để điều khiển Xuyên Tâm Thiên Liên, tinh thần lực của Tử Vũ sớm đã cạn kiệt, chỉ e nếu không mất vài ngày tĩnh tâm thì sẽ không thể hồi phục. Bất quá, hắn biết, ở Cuồng Bạo Thâm Hải này, đừng nói vài ngày tĩnh tâm, cho dù là một giờ một khắc yên bình cũng là điều không thể.

- Ta thực không ngờ lại có thể gặp lại người!

Chất giọng kì lạ của Y Nhược đột ngột vang lên, khiến cho Tử Vũ trong lòng thâm than. Tuy hình dạng khác nhau, nhưng hắn đoán chắc sức mạnh của nữ tử kì lạ này tuyệt đối không hề thua kém con quái thú nọ, nếu phải tiếp tục đấu một trận nữa, thì có thắng được, hắn cũng sẽ bị quá tải tinh thần mà chết.

- Đừng có lo, ta không muốn đấu với người. Ta, đã lâu lắm rồi không được cùng người khác nói chuyện.

Y Nhược khoe miệng khê cười, đoạn trực tiếp phiêu thân lướt tới cạnh Tử Vũ, quàng một tay của hắn lên vai mình, nói:

- Để ta đưa người về nơi ta ở. Sau đó, sẽ giúp người khôi phục tinh thần.

Tử Vũ lặng yên để cho nàng ta dìu đi, năng lượng toàn thân không ngừng ngưng tụ lại ở Thái Dương tinh cầu nhằm bổ sung năng lượng đã mất. Đồng thời, với sự giúp đỡ của Lục Nhi, hắn cũng không ngừng điều dưỡng tinh thần của mình. Hắn căn bản không thể tin ai, huống gì đây là một người mà hắn chưa từng biết.

Ám Tuyền nơi tay trái Tử Vũ không ngờ lần đầu tiên từ khi xâm nhập Cuồng Bạo Thâm Hải lại ngừng rung động.

49. Chương 49: Y Nhược Chi Ca

Y Nhược chỉ tay về phía trước, nói:

- Đó là nơi ta ở!

Tử Vũ hiếm khi ngạc nhiên, nhưng lần này thì hẳn thực sự ngạc nhiên. Nơi ở của nàng, hóa ra chỉ là một mỏm đá nhỏ mọc nhô lên mặt biển, diện tích chắc chỉ vừa đủ ột người nằm. Nhưng...ừm...ở một nơi như Cuồng Bạo Thâm Hải, thì hẳn đang mong chờ một nơi ở thế nào đây!?

- Này, làm gì vậy? Tới đây ngồi đi!

Y Nhược thản nhiên đáp thân xuống mỏm đá, ngồi thu vào một góc, rồi dùng tay xoa xoa lên phần còn lại, nói với Tử Vũ. Không còn cách nào khác, hẳn đành đáp xuống đó, tức là ngồi gần như sát với người Y Nhược, nhận ra từ nàng một mùi hương thoang thoảng dễ chịu.

Một nửa khuôn mặt của Y Nhược bị một dải tóc màu vàng kim che khuất, nửa còn lại lộ ra, đủ để Tử Vũ nhận định nàng phải thuộc hàng mỹ nhân. Không mặn mà như Nhã Dạ, không cao quý như Phụng Vân, không lãnh đạm như Phụng Vũ, lại càng không hoang dã yêu mị như Lục Nhi, ở Y Nhược, đó là một vẻ đẹp rất khó diễn tả, một vẻ đẹp mà khi nhìn vào, người ta liền nhận ra là nàng đẹp, nhưng lại không cảm thấy xa vời với vẻ đẹp đó, thậm chí còn muốn chiếm hữu nó. Là một vẻ đẹp mà thậm chí còn妒 hoặc người khác phạm tội hơn cả vẻ đẹp của Nhã Dạ.

Y Nhược vung vẩy đôi chân đang thả trên mặt nước, con ngươi màu hồng phấn chớp chớp, để lộ ra một thần thái vừa thích thú lại vừa ngượng ngùng. Nhìn nàng, Tử Vũ có một cảm giác kì lạ, là hẳn sẽ không phải đề phòng nàng nhiều đến như hẳn đã từng.

- Đây là lần đầu tiên ta ngồi gần như thế với một nam nhân. Này, khi một đôi nam nữ ngồi cạnh bên nhau, thì họ thường nói những gì?

Đôi môi màu tím khai mở, giọng nói rất rõ, phẳng phất mang theo âm điệu, khiến Tử Vũ phần nào liên tưởng đến Nhã Dạ, người con gái luôn khiến hẳn nhói lòng mỗi khi nhớ tới. Khốn kiếp, hẳn nhất định sẽ vượt qua cái hải để chết tiết này để đến gặp nàng.

- Này, ngươi có nghe ta nói gì không vậy?

Thanh âm có phần phụng phịu, lại hoàn toàn không mang chút giả bộ, khiến Tử Vũ trong người cảm thấy gai gai. Chính lại tư thế ngồi, hẳn nói, đôi môi còn khẽ nhếch lên thành một cái cười:

- Nói gì ư? Là chia sẻ với nhau những bí mật của bản thân...

Tử Vũ có cảm giác như mình đang lừa gạt một tiểu hài tử. Nhưng, rõ ràng, điều đó không khiến hẳn cảm thấy tội lỗi.

- Vậy à! Này, ghé vai lại đây...

Y Nhược nói, rồi không đợi Tử Vũ động thân, nàng đã tiến lại gần, ngả mái đầu vàng óng của mình lên bờ vai rắn rỏi của hẳn, nói:

- Cảm giác đúng là dễ chịu, hèn gì ta thường xuyên thấy tỉ tỉ làm thế này với nam nhân đó...

- Nàng có tỉ tỉ ư?

Y Nhược như khựng lại, đoạn hạ giọng thì thầm:

- Hơn một ngàn năm trước...ừ...ta có...

Tử Vũ tức thì thấy khó mà tin nổi. Một ngàn năm tuổi? Những giống loài có thể sống trên một ngàn năm ở Vô Tận giới cũng không phải hiếm, nhưng nhìn cái bộ dạng ngây ngô thuần chất này của Y Nhược mà bảo nàng là một lão bà một ngàn năm tuổi, thì hẳn thực sự không thể tin được.

- Được rồi, ta sẽ chia sẻ bí mật với ngươi. Này, chúng ta mỗi người hỏi rồi trả lời một câu, được chứ?

Đây không phải điều Tử Vũ mong muốn sao?

- Được, nàng hỏi trước đi!

- Ủ...ừm...ngươi tên là gì?

Đây là loại bí mật gì vậy?

- Tử Vũ. Nàng biết gì về Cuồng Bạo Thâm Hải?

- Biết gì về Cuồng Bạo Thâm Hải ư? Đây đâu phải bí mật của ta?

- Nhưng ta không biết, nên đó là bí mật.

Tử Vũ thản nhiên nói, trong lòng không ngờ đột nhiên nghe thấy thanh âm của Lục Nhi: “Chủ nhân, người gian manh quá!”

- Ủm. Không nhiều lắm, nhưng khó mà nói hết được. Nếu ngươi muốn biết điều gì, thì ngươi phải hỏi câu khác cụ thể hơn. Được rồi, đến lượt ta, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Ha, không ngờ lần đầu Tử Vũ đi buôn lại bị lỗ vốn. Trong lòng cảm thấy tức cười, nhưng Tử Vũ vẫn thản nhiên đáp:

- Hai mươi. Nói cho ta biết về các nguyên tố trong Cuồng Bạo Thâm Hải đi!

- Thiên địa này có nguyên tố gì, trong Cuồng Bạo Thâm Hải có nguyên tố đó. Ngươi vừa đến đây, chắc đã nếm không ít Cuồng Lôi, Bạo Lãng? ngoài ra còn có Băng Bạo, Thiên Thạch, Hôn Âm, Thánh Quang, Ma Phong...thực sự là nhiều không đếm hết. Ủm, hỏi ngươi gì bây giờ nhỉ?

- Hỏi con người ta thế nào. Tại sao bây giờ những thứ đó lại ngừng lại?

Y Nhược gật gật đầu, đoạn con mắt màu hồng phấn hấp háy nhìn Tử Vũ, đáp:

- Chúng không ngừng lại, chỉ là tạm thời không quản đến người nữa thôi. Con người ngươi thế nào?

Tử Vũ trong lòng vẫn chưa hết mơ hồ, liền ra vẻ thản nhiên hỏi tiếp:

- Bản thân ta cũng không biết. Vì sao lại không quản đến ta nữa?

- Vì ngươi đang ở cạnh ta....ừm...ta không chơi nữa...ta chẳng biết hỏi gì cả...

Y Nhược bất ngờ vùng vằng nói, đoạn hơi ngả người ra sau, thứ vốn dĩ là đôi chân nàng không ngờ đã từ bao giờ biến thành một cái đuôi cá, thản nhiên phe phẩy trong nước. Nhìn nàng, Tử Vũ có chút không tin, liền nói:

- Nàng là Nhân Ngư ư?

Nên biết Nhân Ngư số lượng cực ít, ngay cả trên hai lục địa Đông Tây cũng chỉ đếm được vài trăm người, hơn nữa đều là Nhân Ngư sống ở sông hồ, thật không thể ngờ Tử Vũ phiêu bạt đến Cuồng Bạo Thâm Hải này lại bắt gặp được một người.

- Tất nhiên, nếu không ngươi nghĩ vì sao mà ta còn có thể tỉnh trí sau một ngàn năm sống tại nơi này?

Nhìn đôi mắt màu hồng phấn đột nhiên trở nên âm trầm của nàng, Tử Vũ bỗng nhận ra nàng thật cô độc. Một ngàn năm, đã một ngàn năm có lẽ nàng chưa bầu bạn với ai, hèn nào đối với hèn lại có hứng thú đến vậy. Bất giác, Tử Vũ trong lòng cảm thấy có chút không phải, liền nói khe khẽ, thanh âm dịu dàng như thể người lớn dỗ dành trẻ con.

- Hay thế này đi, nàng hãy kể cho ta nghe những chuyện đã xảy ra kể từ khi nàng...ừm...sống tại hải đế này, sau đó ta sẽ cho nàng xem những thứ rất hay, được không?

Những thứ rất hay? Tử Vũ trong lòng khẽ cười. Lục Nhi, nàng rốt cuộc cũng có chỗ để trở tài rồi.

Nhìn Tử Vũ bằng con mắt lạ lùng, chừng như cảm thấy hắn đang thay đổi, Y Nhược liền trầm ngâm đôi chút, đoạn bắt đầu kể, không phải kể theo cách bình thường, mà là hát lên một bài hát. Bài hát về cuộc đời nàng từ khi xâm nhập vào Cuồng Bạo Thâm Hải.

”Hãy lắng nghe ta, hơi biển khơi lộng gió,

Hãy lắng nghe ta, hồi người bạn phương xa.

Ta ngồi ở đây trong nỗi nhớ quê nhà,

... tìm kiếm những ngày bình yên đã mất...”

Giọng hát của Y Nhựt không hề trong trẻo, cũng không hề tuân theo một âm luật vần điệu nào của loài người, thoáng chốc cất lên, rồi thoáng chốc trầm xuống, thoáng chốc ngưng lại, rồi lại thoáng chốc ngân nga. Mặt biển phủ sương của Cuồng Bạo Thâm Hải đột nhiên như tan ra cùng với tiếng hát của Y Nhựt, thế rồi, lần đầu tiên kể từ khi Tử Vũ tới đây, hắn nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rào.

Bài ca của Y Nhựt vang lên một cách đơn sơ mộc mạc, không hề có những tiếng đàn nhịp phách phụ theo, nhưng vẫn có thể khiến cho người ta chết lặng trong những giai điệu ngọt ngào của nó. Nàng có cần tiếng đàn để hòa cùng không? Nàng có cần điệu múa để phụ họa không? Không. Chỉ với giọng hát, và thế là quá đủ.

Bởi vì sóng sẽ thay tiếng đàn và gió sẽ trở thành điệu múa, để cùng nàng hòa nhịp, để cùng nàng hợp tấu, để cùng nàng nâng giọng hát vút cao.

Chìm vào trong một giai điệu tuyệt mỹ thế gian chưa từng có, Tử Vũ dần dần nhận ra một đoạn quá khứ của Y Nhựt đang hiện ra trước mắt hắn. Khi đó, Y Nhựt cũng chỉ mới như hắn, vừa tròn hai mươi tuổi.

Đó là một ngày ngập trong ánh nắng, khi mà Y Nhựt lần đầu tiên được nhìn thấy biển. Cùng với tí tí của mình, nàng cất vang tiếng hát với toàn bộ sự ngây thơ cũng như niềm phấn khích của một cô gái trẻ thuần khiết. Lúc đó, nàng không biết hiểm họa đang đến.

Nhân Ngư là một trong những giống loài hiếm thấy nhất trên Vô Tận giới, không phải chỉ vì số lượng cực ít, mà còn vì họ rất nhút nhát và thuần khiết, luôn luôn e ngại khi phải đối diện với những con người sống trên mặt đất. Bởi vậy, nhìn thấy họ là một sự may mắn, sở hữu họ là một nỗi khát khao.

Có tên vương tôn quý tộc nào không muốn sở hữu một Mĩ nhân ngư tại chiếc hồ trong phủ? Có vị Hoàng đế nào không muốn ngày ngày được thưởng thức dung nhan tú lệ của một trong những giống loài được tôn xưng là đẹp nhất Vô Tận giới, được lắng nghe giọng hát sánh với những giai điệu thần tiên? Bởi thế cho nên, Nhân Ngư chính là một trong những giống loài bị săn bắt nhiều nhất bởi đám Liệp Nhân trên cả Đông Tây hai đại lục.

Bởi thế, nên ngay từ khi Y Nhựt cùng tí tí của nàng xuất hiện trên mặt biển yên lặng của vùng Lạc Hải, đám Liệp Nhân đã mon men tìm đến, hệt như ong tìm thấy mật.

Truy đuổi và chạy trốn.

Y Nhựt đã lạc mất tí tí của nàng, và rồi, trong cơn quẫn bách, nàng đã rẽ sóng bơi vào Cuồng Bạo Thâm Hải...

...và trải qua hơn một ngàn năm tại đó.

Ngay từ khi bước chân vào Cuồng Bạo Thâm Hải, nàng đã nhận ra sự khác thường tại nơi đây, không chỉ vì những trận Cuồng Lôi hay Ma Phong, mà còn vì không khí quỷ dị chốn này. Thứ không khí này khiến cho đầu óc người ta mê mụ, yếu đuối, hung tợn, để rồi cuối cùng bộc lộ thú tính và trở nên điên loạn.

Thường thì những kẻ lạc vào đây sẽ chết trước khi điên loạn.

Nhưng “thường”, nghĩa là vẫn có những trường hợp sống sót.

Để sống sót, họ phải được Cuồng Bạo Thâm Hải chấp nhận.

Thiên địa có bao nhiêu nguyên tố, Cuồng Bạo Thâm Hải có bấy nhiêu, thậm chí những nguyên tố ma pháp ấy còn tồn tại với mật độ cực nhiều, từ đó mà cấu thành những đợt Cuồng Lôi, Ma Phong, Thiên Thạch... Thế nhưng, một khi đã lạc vào đây, thì không phải ai cũng sử dụng được những ma pháp nguyên tố đó. Thậm chí còn bị chúng bài xích.

Cũng giống như Tử Vũ, bởi vì hắn bị những nguyên tố tồn tại trong Cuồng Bạo Thâm Hải coi là ngoại vật, nên mới bị chúng tấn công một cách điên cuồng. Thế nhưng, chỉ cần những “ngoại vật” đó được một trong

những nguyên tố tại đây chấp nhận, thì Cuồng Bạo Thâm Hải sẽ lại coi kẻ đó là “người nhà”. Đã là người nhà, thì không những không bị tấn công, còn có thể sử dụng ma pháp nguyên tố đã chấp nhận mình.

Ví như con quái thú đã tấn công Tử Vũ, chính là một con Ngư Hà Ma Giác đã sống ngọt ngào vạn năm, được Thủy nguyên tố trong Cuồng Bạo Thâm Hải chấp nhận, nên có thể sử dụng Thủy hệ ma pháp đến tận thiện tận mỹ. Bất quá, dù được nguyên tố ở Cuồng Bạo Thâm Hải chấp nhận, thì nó vẫn bị bầu không khí nguy hiểm tại nơi này làm cho phát điên, trở thành Cuồng Thú. đọc truyện tại . Ngoài Cuồng Thú vốn là những con quái thú hóa cuồng ra, Cuồng Bạo Thâm Hải còn tồn tại một loài khác, chính là Bạo Tộc. Bạo Tộc lại chia làm hai dạng, một dạng là do ngoại nhân xâm nhập hóa điên mà thành, một dạng là gia tộc đã sinh sống tại Cuồng Bạo Thâm Hải này từ thời thượng cổ. Dẫu sao, cả hai dạng trên, đều được coi là Bạo Tộc, Bạo Tộc so với Cuồng thú thì thông minh hơn, nhưng cũng điên cuồng không kém. Riêng có Y Nhược, bởi vì nàng là Nhân Ngư, chính là giống loài nổi tiếng nhất trên Vô Tận giới về tài mê hoặc kẻ khác, nên với không khí nguy hiểm của Cuồng Bạo Thâm Hải có sức đề kháng rất cao, sau do sống lâu ở đây thành ra quen thuộc, vẫn có thể giữ bình tĩnh tếu.

Thế nhưng, đó lại là một sự tỉnh táo giữa cả thế giới điên loạn, khiến cho chính bản thân Y Nhược nhiều lúc cũng rơi vào hoang mang. Rốt cuộc, là kẻ khác điên, hay chính nàng điên?

”Và thế là, hơi biến khơi lộng gió,

Và thế là, hơi người bạn phương xa.

Ta ngồi đây, trong nỗi nhớ quê nhà...

...tìm kiếm những ngày bình yên đã mất...”

Thanh âm của Y Nhược ngân dài sau tiếng “mất” cuối cùng, hết như tiếc nuối, hết như xót thương, hết như thống hận. Nàng đã ở đây quá lâu, quá lâu đủ để một người con gái ngây thơ thuần khiết trở nên mang nặng những tâm tư trầm uất. Và nàng hát, không phải chỉ để kể cho Tử Vũ nghe câu chuyện của chính nàng, mà còn muốn xoa dịu chính nàng.

Cũng như gió và sóng đang ve vuốt nàng trong sự ủ an êm dịu.

- Vậy là, nàng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này sao?

- Đúng vậy, một khi đã được những nguyên tố của nơi này thừa nhận, thì cũng chính là đã trở thành một phần của nơi này. Muốn đi ư? Trừ khi ta có cách cắt đứt mối quan hệ đó... mới nhất ớ

Y Nhược trầm ngâm, Tử Vũ cũng trầm ngâm. Bây giờ thì hẳn hiểu, bởi vì đang ở cạnh nàng, nên những nguyên tố kì dị tại Cuồng Bạo Thâm Hải mới tạm thời tha cho hắn. Thế nhưng, chỉ cần hắn rời nàng đủ xa, thì màn tiếp đón ngoại nhân của vùng biển này sẽ chẳng ngại ngần gì mà giáng lên đầu hắn.

Bất quá, hắn cũng không thực sự đang lo lắng về điều đó.

- Y Nhược, để ta cho nàng xem một...thứ...

Tử Vũ hơi dừng lại khi nói ra chữ “thứ”, bởi vì hắn biết sẽ có người không hài lòng với cách gọi đó. Đưa tay ra cho Y Nhược nhìn, rồi hắn khẽ lầm rầm niệm chú, đủ để cho nàng nghe thấy:

- Dưới sự ước thúc của Huyết Khế, ta, Tử Vũ, ra lệnh hiệu triệu...Lục Nhi!!!

Sau một tiếng ngân dài, bàn tay Tử Vũ đột ngột mọc lên một sợi dây leo. Sợi dây leo ấy cứ quăn quít lấy bàn tay hắn, rồi lớn lên, lớn lên, cho đến khi cao bằng hình người. Thế rồi, sau một tiếng “tách” khe khẽ, lớp dây leo ấy đột nhiên biến mất, lộ ra hình hài cao cao thanh mảnh của Lục Nhi. Đứng nhón chân trên bàn tay của Tử Vũ, Lục Nhi để lộ ra một nụ cười trong vắt, hoàn toàn khác với cách cười nhu mì khi nàng còn chưa thành Linh Thụ của hắn. Nhảy xuống ngồi bên Y Nhược, nàng nói, âm giọng mang một vẻ dịu dàng trêu mếu.

- Muội tên Lục Nhi. Y Nhược tí tí, muội gọi tí là tí tí nhé...

Và thế là, hai người con gái tạm thời quên đi sự có mặt của Tử Vũ mà chìm vào thế giới ngập tràn những tiếng cười khúc khích của chính họ.

50. Chương 50: Biên Bức Tử Dục

Tĩnh lặng thức dậy từ trong nhập định, Tử Vũ cảm thấy tinh thần sung mãn phi thường, gần như đã phục hồi hoàn toàn sau trận đấu với con Ngư Hà Ma Giác. Điều này, căn bản hắn cũng không ngờ, bởi vì thân thể Thi Vương của hắn chỉ có tác dụng phục hồi đối với thương tích nhục thể, còn về mặt tinh thần thì hoàn toàn vô phương. Thứ giúp hắn phục hồi tinh thần lực với tốc độ điên cuồng như vậy, khẳng định chính là tinh hà năng lượng. Chỉ là, đối với nguyên lí của sự phục hồi đó, hắn vẫn chưa hiểu được tường tận, nếu không, nhiều khả năng Tử Vũ sẽ có thể đột phá một bước rất dài trên con đường luyện thân, hay chính là đột phá linh hồn cảnh giới của bản thân hắn.

- Hai nàng...

Quay sang bên cạnh định lên tiếng gọi, Tử Vũ không ngờ lại thấy Y Nhược và Lục Nhi đã dựa vào vai nhau mà ngủ từ lâu, trên môi vẫn còn lưu lại nét cười hàm tiếu, hai mắt thì vương vấn những giọt lệ sầu. Nhìn mỹ nhân ngủ, âu đó cũng là một cái lạ thú thể gian hiểm có, huống gì trước mắt Tử Vũ đây lại có tới hai đại mỹ nhân. Thành ra, câu nói còn chưa kịp thốt, đã bị hắn tức thì nuốt lại. Với hắn, nét đẹp của phụ nữ cũng tựa như vị ngon của món ăn vậy, đều rất đáng để thưởng thức truy cầu.

Cả hai đôi môi màu tím ấy đều đang hơi giãn ra thành một nụ cười mơ màng, khiến cho người ta biết được hẳn hai nàng đã rất vui trước khi chìm vào giấc ngủ. Mái tóc của Lục Nhi màu xanh lá cây, điểm xuyết bởi những nhánh dây leo hết như vật sống, không ngờ đã quện lấy mái tóc màu vàng óng ánh của Y Nhược từ khi nào. Bên dưới hai mái tóc ấy, là những đôi mi khép hờ, trên mi còn đọng lại những giọt nước mắt long lánh tựa sương. Nhìn cả hai, Tử Vũ bất giác mỉm cười rất hiền, là nụ cười thấu hiểu và có chút thông cảm.

Tử Vũ biết thông cảm sao?

Hắn nghĩ là cuối cùng thì hắn cũng biết. Như hai người con gái này đây, mỗi người đều mang trong mình những nỗi ưu thương chồng chất. Họ đã khóc, rồi họ lại cười, bởi vì có lẽ cả hai đều tìm thấy sự cảm thông từ phía nhau. Nhìn họ, Tử Vũ cảm thấy đẩy lên trong lòng một thứ tình cảm mơ hồ. Hắn biết, hắn sẽ phải bảo vệ họ, bảo vệ bằng tất cả những gì hắn có. Đó, phải chăng là sự cảm thông?

Cảm thấy Y Nhược và Lục Nhi sẽ còn ngủ thêm một lúc nữa, Tử Vũ liền khẽ động thân, không vỗ cánh mà trực tiếp phóng lên không trung, triệu ra Âm hành đồ rồi đứng yên trên đó.

- Xuất!

Hai tay điên cuồng kết thành các đạo thủ ấn, Tử Vũ nhanh chóng triệu ra Nguyệt Thi đặt ở trước mặt, đoạn không mở nó ra, mà lặng lẽ đặt hai tay lên chiếc đầu lâu khảm ở giữa nắp quan tài.

Ngay lập tức, linh thức của Tử Vũ như bị chìm vào một màn đêm âm ám vô tận, chính là khoảng không phía trong Nguyệt Thi. Không cần nhìn, Tử Vũ cũng có thể nhận ra lơ lửng quanh hắn là vô số những bộ khôi cốt cũng như Cương thi mà hắn và Trình Tường dày công sưu tập. Những bộ cương thi, khôi cốt này, khác với đám tạp nham mà hắn có thể triệu ra hàng loạt không cần thông qua Nguyệt Thi, đều là xác chết của các cao thủ đẳng cấp không thấp. Bất quá, lần này thứ hắn tìm không phải là chúng.

Rất nhanh chóng, Tử Vũ bỏ lại màn đêm âm ám vô tận đó ở sau lưng mà tiến nhập vào một khoảng không còn tối tăm hơn thế. Tại đây, hắn ngay lập tức “nhìn” thấy thứ hắn muốn tìm: Cửu Thủ Cuồng Long cùng Ngư Hà Ma Giác.

- Không tồi, cực kì không tồi!

Tử Vũ lẩm bẩm, đoạn phóng vút lên phía trên bốn cái sừng của con Ngư Hà Ma Giác, tức thì cảm thấy mãn ý. Nên biết Ngư Hà Ma Thú là một loại quái thú đẳng cấp tuy không thấp nhưng cũng không được tính là cao, hoàn toàn không có sừng hay kiếm vây. Con Ngư Hà Ma Giác này vốn là do Ngư Hà Ma Thú tiến hóa mà thành, sừng và kiếm vây của nó khẳng định đã phải trải qua không ít tu luyện gian khổ mới có

thể có được, nếu như đem chế luyện thành vũ khí hay khôi giáp, đảm bảo sẽ phải thuộc hàng Trung phẩm thần khí trở lên.

Lại nói vũ khí trên Vô Tận giới đại khái chia làm bốn loại: Vũ khí phổ thông không có gì đặc biệt; Linh khí, vũ khí đã có một chút linh tính, tuy khó kiếm nhưng thực sự cũng không phải hiếm; Thần khí, vũ khí có lực phá hoại siêu cường, không những người chế luyện phải giỏi, mà còn cần cực phẩm nguyên liệu cũng như phương pháp chế luyện đặc thù; Thánh khí, là vũ khí trong truyền thuyết, trước nay mới chỉ nghe qua mà chưa từng được thấy. Trong mỗi loại lại chia ra làm hạ, trung, thượng phẩm. Một cỗ trung phẩm Thần khí, khẳng định có thể khiến cho bất cứ cường giả nào cũng phải thêm muốn khát khao.

Chỉ là, đối với cái cỗ Trung phẩm Thần khí đang ở trước mắt, Tử Vũ lại hoàn toàn không hề thêm muốn hay khao khát. Bởi vì, với hắn, dù có là Thánh khí, cũng chưa chắc đã so bì được với Âm Tuyền mà hắn đang cầm trên tay. Âm Tuyền, căn bản mà nói, không thể xếp được vào bất cứ loại nào trong bốn loại vũ khí trên.

Đã không cần Trung phẩm Thần khí, Tử Vũ đến đây hẳn nhiên có mục đích khác.

Hắn không thể cùng lúc điều khiển hai thứ quái vật khủng bố như Cửu Thủ Cuồng Long và Ngư Hà Ma Giác, cũng không muốn phí phạm một trong hai con. Thành ra, cách tốt nhất, chính là dung hòa chúng vào làm một, trở thành một con quái vật siêu cường khủng bố hơn gấp bội.

Tâm niệm nhất động, bên cạnh Tử Vũ đã xuất hiện hai cỗ Cường thi, mỗi một tên trên tay đều bê một cái khay, gồm toàn những dao, kéo, cưa, đục... là những công cụ cơ bản nhất của một Tử Vong Ma pháp sư.

Nói dung hợp không phải là cứ ghép hai cái xác này vào với nhau là xong, mà còn phải khiến cho sức mạnh của chúng quyện vào làm một. Muốn được như vậy, công việc trước hết chính là giải phẫu tử thi, phân tích những điểm tương đồng cũng như bất đồng của hai cái xác, sau đó là sửa chữa, bổ cứu, đem những cái bất đồng trở thành tương đồng, dùng những cái tương đồng để nhân đôi sức mạnh...

Công việc phức tạp này Tử Vũ đã được học từ nhỏ, nhưng đứng trước hai cái xác khổng lồ của hai con quái thú siêu cường, hắn thực sự cũng phải tốn hao không ít công sức, đã phải mang toàn bộ những thứ kiến thức cũng như tâm huyết đổ dồn vào chúng...

- Ừ...ừm...

Y Nhược cuối cùng cũng tỉnh lại. Khi nàng vừa cựa mình, thì Lục Nhi cũng mở mắt theo, liền nghiêng đầu sao một bên, tách hai mái tóc vốn đã quấn quít lấy nhau ra hai phía. Mỉm cười một cái, đoạn Lục Nhi nói, giọng hết sức ngọt ngào nhu thuận, giống như là một cô em gái với tỉ tỉ thân sinh của mình vậy.

- Tỉ cứ yên tâm, chủ nhân nhất định sẽ đáp ứng, từ nay về sau, chúng ta sẽ không chia lìa nữa...

Nói đoạn đảo mắt ra chỗ Tử Vũ vẫn ngồi, không ngờ lại không thấy hắn đâu. Còn đang thắc mắc, thì đã phát hiện một thứ không khí quỷ dị đang điên cuồng loạn chuyển ngay bên trên mình, liền cùng với Y Nhược ngẩng lên quan sát.

Ở ngay phía trên cách hai nàng một khoảng không xa, Tử Vũ đang đứng đó, hai tay đặt lên một chiếc quan tài, chính là cái quan tài mà hắn từng dùng để triệu ra Cửu Thủ Cuồng Long mà Y Nhược và Nhã Dạ hôm trước đã nhìn thấy. Lúc này, xung quanh Tử Vũ đang phát tán ra không biết cơ man nào là hắc khí, nhưng ở ngay giữa đám hắc khí đó, lại là một đôi cánh trắng tinh với những đạo thần quang lấp lánh ẩn hiện. Hắc khí và thần quang hòa quyện với nhau, tạo cho thân ảnh Tử Vũ một vẻ quỷ dị đặc biệt mà chỉ mình hắn mới có.

Đột ngột, một đạo tử sắc quang hoa bỗng nhiên bùng phát, lấy thân thể Tử Vũ làm trung tâm, ngay lập tức tranh đoạt ánh sáng với những tia thần quang phát ra từ đôi cánh của hắn. Tử sắc và bạch sắc đối chọi với nhau, lại được hắc sắc quang mang bao bọc, khiến cho hai người con gái ở dưới chỉ biết trợn tròn mắt lên mà nhìn, thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra với kẻ mà cả hai đang quan tâm nhất đó.

“HỒNG!!!!”

Ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, toàn thân Tử Vũ đột nhiên tử mang đại thịnh, sau đó lại xuất hiện tầng tầng hắc khí, cuối cùng là đạo đạo bạch sắc quang hoa êm dịu bao quanh. Thế rồi, chỉ nghe những

tiếng “loạt soạt” đột ngột vang lên, liền đó sau lưng Tử Vũ, ở giữa hai chiếc cánh chim trắng muốt, bỗng nhiên mọc ra một đôi cánh dơi kích cỡ tương đương, tức thì phát ra tầng tầng lớp lớp quang mang tử sắc.

Vấy động bốn chiếc cánh vài cái như để làm quen, Tử Vũ cuối cùng cũng mở mắt ra, đoạn thu lại Nguyệt Thi rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Y Nhược và Lục Nhi. Nhìn đôi mắt đang tròn trĩnh của hai nàng, hắn liền chậm rãi giải thích:

- Ta vốn mang trong người hai dòng máu Thần tộc và Dạ tộc, vừa rồi đột ngột chạm tới mạch máu Dạ tộc trong người, nên đã kích phát được sức mạnh vốn vẫn luôn ngủ yên của nó.

Hắn chỉ giải thích đơn giản như thế, nhưng bên trong thì lại hung hiểm muôn phần. Hiển nhiên, những cái hung hiểm đó, hắn sẽ không thể kể ra trước mặt Y Nhược và Lục Nhi được.

Nguyên lai, lần trước khi hắn chiến đấu với con Ngư Hà Ma Giác, những tưởng đã đem linh hồn của nó cũng với não bộ hủy đi một lượt bằng Xuyên Tâm Thiên Lâm. Không ngờ, vừa rồi khi giải phẫu não bộ của nó, hắn mới phát hiện trong đó có một viên ma hạch nhỏ bằng hạt đậu. Tử Vũ còn chưa kịp chạm vào, từ viên ma hạch đã xuất ra một thứ tinh thần lực lượng cường hoành vô bì, điên cuồng thiêu đốt linh thức của hắn. Hóa ra, con Ngư Hà Ma Giác sau khi bị Xuyên Tâm Thiên Lâm bóp nát não bộ, thân thể đã chết hoàn toàn, nhưng cũng kịp đem linh hồn mình trốn vào trong ma hạch. Chuyện thân thể chết mà linh hồn còn sống này cũng không phải là chưa từng xảy ra, ví như Tu chân giả có Nguyên thần, Võ giả có Ngoại thân chi thân, Kị sĩ có Sinh mệnh cộng sanh... đều là tình trạng đem linh hồn trong tình trạng thân thể bị phá hủy xuất ra ngoài, sau đó bằng một phương pháp đặc biệt mà tu luyện lại hoặc tiếp tục sinh tồn. Bất quá, tình trạng này trước giờ tuyệt đối chưa từng xảy ra ở Ma thú, Thần thú hay Yêu thú, không ngờ con Ngư Hà Ma Giác này lại có thể thu nguyên thần vào trong ma hạch, đợi đến khi Tử Vũ tiếp cận mà tung ra một đòn tối hậu.

Tinh thần lực, hay nói đúng hơn là linh hồn của con Ngư Hà Ma Giác hùng mạnh dị thường, lại mang bản chất điên cuồng của Cuồng thú trong Cuồng Bạo Thâm Hải, bằng vào một đòn tấn công bất ngờ, đã nhanh chóng khiến cho khả năng phản kháng của Tử Vũ bị tê liệt. Hơn thế nữa, linh hồn của nó không ngờ còn có thể xâm nhập vào trong linh thức của Tử Vũ, bám vào đó để từ từ xâm thực, khiến cho năng lực thần thành của Thần tộc, Hắc Ám ma pháp cũng như khả năng thôn phệ của Ám Tuyền đều không thể dùng được. Đúng lúc Tử Vũ tưởng rằng mình đã chết chắc, thì sự lạ bắt đầu phát sinh.

Từ mi tâm hắn, một tạo tử sắc quang mang bắt đầu xuất hiện, ngay lập tức khiến cho linh thức của Tử Vũ tràn ngập trong một sắc tím. Thứ tử sắc quang mang này vừa mới uất hiện, đã tức thì bám riết lấy linh hồn của con Ngư Hà Ma Giác, sau đó không ngừng hấp thụ từng chút một sức sống của nó. Không như Ám Tuyền một lần cuộn lấy thôn phệ bằng hết, thứ tử sắc quang mang này lại giống như một con thủy điệt (đĩa) không ngừng hút máu đối phương. Đã không hút thì thôi, một khi đã hút, là phải hút cho bằng sạch. Thành ra, chỉ chừng cạn một tuần trà, linh hồn của con Ngư Hà Ma Giác đã bị thôn phệ sạch sẽ.

Sau khi thôn phệ toàn bộ linh hồn của một con Cuồng thú, đạo tử sắc quang mang nọ từ nhỏ bé yếu ớt đã bành trướng không ngừng, lại có thể tranh cường với Thần thánh chi khí của Thần tộc bên trong Tử Vũ. Giải quyết xong ngoại địch, hai đạo năng lượng này tức thì quay sang tranh đấu với nhau, khiến cho Tử Vũ khó chịu vô cùng, khiến cho linh thức trở thành một vùng hỗn độn phân liệt. *doc truyện tại* . Cuối cùng, nhờ vào đặc tính hấp thụ của Hắc Ám ma pháp, hắn mới có thể kéo được hai đạo tử, bạch quang mang này vào cùng một chỗ, rồi nhập linh thức trở về thân thể, lấy tinh hà năng lượng điên cuồng dung hóa cả hai.

Công việc dung hóa này khó khăn muôn phần, chính bởi vì đạo tử sắc quang mang nọ chính là xuất phát từ dòng máu Dạ tộc bên trong trong Tử Vũ. Nên biết, Dạ tộc và Thần tộc đặc tính trái ngược, vốn là thiên sinh tử địch của nhau, nay ở trong cùng một cơ thể, tức thì tranh đấu quyết liệt, không ngừng bài xích, hủy diệt lẫn nhau. Cũng còn may cho Tử Vũ, thứ tinh hà năng lượng của hắn lại đặc biệt phi thường, có thể biến thành bất cứ thứ năng lượng nào, cuối cùng trải qua bao nhiêu nỗ lực, đã diễn hóa thành một loại năng lượng có thể trung hòa hai thứ năng lượng đó, đem lại cho cơ thể hắn một nguồn sức mạnh mới, đồng thời cải tổ một cách triệt để những thứ năng lượng sẵn có.

Thành ra, ngoại trừ Tử Vũ có thêm một đôi biên bức tử dực ở bên ngoài, Thái Dương tinh cầu ở bên trong hắn cũng đã triệt để thay đổi. Lúc này, ngoại trừ nhận được năng lượng từ hồ đen nơi Bách Hội huyết và những tinh cầu phát sáng xung quanh, nó còn được bao phủ bởi một màn tử vụ có năng lực thôn phệ nguy

dị vô cùng, chính là đặc trưng cho dòng máu Dạ tộc vốn luôn âm ỉ chảy bên trong Tử Vũ.

Thu cả hai đôi cánh lại, Tử Vũ quay sang Y Nhựt và Lục Nhi, thản nhiên như không có chuyện gì, hỏi:

- Hai nàng hình như có chuyện muốn nói với ta?

Y Nhựt và Lục Nhi nhìn nhau, đoạn Lục Nhi mím môi tỏ vẻ quyết tâm, nói:

- Chủ nhân, bọn thiếp đã kết nghĩa tử muội, sau này tuyệt đối sẽ không xa rời nhau! Bạn đang đọc chuyện tại

- Tốt, chuyện đó không cần nói với ta!

Y Nhựt thở ra một hơi thật khẽ, đoạn nói:

- Nhưng ta không thể rời khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải, trong khi ta biết người nhất định sẽ thoát khỏi nơi này. Mà...Lục Nhi thì lại không thể rời xa người...

Đây đích thực là một vấn đề. Đúng vậy, mặc kệ Cuồng Bạo Thâm Hải khủng bố ra sao, đáng sợ thế nào, Tử Vũ vẫn phải vượt qua nó mà trở về đại lục. Bởi lẽ, ở Tây Phương đại lục, vẫn còn một người con gái mà hắn phải gặp, một người con gái mà suốt đời hắn không thể rời xa.

- Cho nên, bọn vừa mới nghĩ ra một cách, khả dĩ có thể cắt đứt mối quan hệ của Y Nhựt tử và những nguyên tố ở Cuồng Bạo Thâm Hải...

Lục Nhi dè dặt nói, đôi mắt gần như trong suốt của nàng không ngừng thăm dò nhìn Tử Vũ, chùng như sợ hắn phản đối. Nàng không sợ trời, không sợ đất, nhưng đối với gã chủ nhân này lại luôn e ngại, bởi vì nàng biết, chỉ cần hắn không muốn, thì dù trời đất sập xuống, thế gian điên đảo, hắn cũng sẽ không làm.

- Nàng muốn cùng ta kí kết Huyết khế?

Tử Vũ không phải thằng ngu, tất nhiên là nghĩ ra phương pháp cả hai định nói. Chuyện này, xem ra cũng không phải không có khả năng, bởi lẽ Huyết khế là thứ khế ước cơ bản nhất, cổ xưa nhất, cũng là khó phá vỡ nhất, khiến cho hai người xa lạ gần như biến thành một người, tuyệt đối không có khả năng chia cắt.

- Bất quá, dù là kí kết Huyết khế, cũng chưa chắc là cắt đứt được mối quan hệ của ta và những nguyên tố ở Cuồng Bạo Thâm Hải, mà nhiều khả năng là giữa ta và chúng, ta và người, sẽ xuất hiện hai mối quan hệ song song...lúc đó...chỉ e cả người cũng không thể rời khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải...

Tử Vũ gật đầu. Lúc này, hắn bất giác nhìn thấy hai bàn tay nắm chặt lấy nhau của Y Nhựt và Lục Nhi. Hắn không biết trong lúc hắn đang nhập định hai nàng đã chia sẻ với nhau những gì, nhưng hắn biết, nếu như bây giờ hai nàng phải tách nhau ra, thì nỗi đau đó khẳng định sẽ còn lớn hơn cả cái chết.

- Đưa tay cho ta!

Tử Vũ buông gọn, rồi chìa bàn tay có Ám Tuyền bao quanh ra phía trước. Rụt rè, Y Nhựt đặt tay lên tay hắn, rồi khẽ thấy nhói đau nơi ngón trỏ. Một giọt máu của nàng nhanh nhẹn bị Tử Vũ hấp thụ, rồi hắn giờ tay lên, điểm lên trán nàng một chữ Vũ bằng chính máu của mình, miệng lầm rầm niệm chú:

- Dưới sự chứng giám của tạo hóa, bằng vào ước thúc của huyết nhục, ta, Tử Vũ, nguyện cùng sinh vật trước mặt đây kí kết Huyết khế, vĩnh bất giải khai!

51. Chương 51: Kỳ Lâm Chi Bí

Đêm.

Tử Vũ chỉ có thể nhận ra màn đêm của Cuồng Bạo Thâm Hải khi cùng với Y Nhựt bay lên rất cao ở trên thành không, để lại đám sương mù bất tận dưới chân mà chìm đắm vào một không gian khoáng đạt lộng gió.

Tử Vũ biết, cơn gió này không dành cho hắn.

Nếu không phải có Y Nhược cùng đi, thì bay ở độ cao thế này ở Cuồng Bạo Thâm Hải có lẽ là hành động liều lĩnh nhất mà Tử Vũ có thể nghĩ đến, trơ trọi, chống trả, không cách nào che dấu hành tung.

Có Y Nhược, thì điều đó lại khác. Nàng luôn được Cuồng Bạo Thâm Hải đón chào.

- Tử Vũ, bay thêm một đoạn nữa là ra khỏi địa phận của ta, lúc đó, sẽ có rất nhiều phiền phức kéo đến...

Y Nhược không gọi Tử Vũ là chủ nhân như Lục Nhi, có lẽ một phần là bởi vì hoàn cảnh sống của hai người khác nhau. Một người ngay từ bé đã bị bắt làm nô lệ, một người thì phải sống cả ngàn năm trong sự cô độc... Ai đau khổ hơn? Ai bất hạnh hơn? Tử Vũ không xác định được. đọc truyện tại . Nhưng không sao, mọi chuyện đều đã qua rồi. Giờ, họ là “của hần”, và hần nhất định sẽ khiến cho họ hạnh phúc. Mãi mãi hạnh phúc. nguồn

“Đoàn!”

Một trăm mét xung quanh Y Nhược đích thực không gian yên tĩnh dị thường. Nhưng ngoài khoảng một trăm mét đó, thì dù dùng mắt thường Tử Vũ cũng có thể nhìn thấy được từng cột từng cột thiên lôi đang điên cuồng nổ xuống khắp nơi, cuồng phong bạo vũ trải dài ngàn dặm, thiên thạch, thần lãng ào ào tranh đấu, là một khung cảnh kì vĩ mà dùng lời không thể tả xiết. Có trực tiếp chứng kiến cái khung cảnh ấy, có từng trải qua một trường ma luyện bên trong cái khung cảnh ấy, người ta mới có thể hiểu vì sao mà những sinh vật tồn tại được ở hải đế này lại có được sức mạnh khủng bố đến thế, đáng sợ đến thế...

“Hống!!!! Hống!!!!”

Trong tiếng thét gào điên loạn của những trận cuồng phong, Tử Vũ và Y Nhược đột nhiên nghe thấy một loạt những tiếng hống thảm thiết chấn động sự phấn nộ. Cuồng thú?

- Những sinh vật trong Cuồng Bạo Thâm Hải rất ít khi tranh đấu với nhau, Tử Vũ, ngươi có muốn đến xem không?

- Đẳng nào chúng ta cũng không biết phương hướng để rời khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải, được!

Tử Vũ nhún vai. Hần là do bị truyền tống vào đây, Y Nhược thì chỉ luôn sống trong một phạm vi nhất định, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện ra ngoài, thành ra cả hai đối với phương hướng trong Cuồng Bạo Thâm Hải hoàn toàn mù mờ.

Tiếng hống phát ra cách cả hai chừng vài dặm, nhưng dựa vào tốc độ của họ, thì khoảng cách đó bất quá cũng chỉ mất một khắc thời gian. Còn chưa đến nơi, cả hai đã nghe thấy những âm thanh của một trận giao tranh kịch liệt, chỉ tiếc là linh thức bên trong Cuồng Bạo Thâm Hải bị giới hạn đến mức thảm thương, nếu không có lẽ giờ họ đã biết được kẻ đang tranh đấu là những ai rồi.

- Kì Lân!??

Tử Vũ khẽ thì thầm. Hạ thân xuống một đám sương mù dày đặc, hần cùng Y Nhược cuối cùng cũng được chứng kiến tận mắt đối tượng phát ra tiếng hống. Tâm linh giao thoa, từ Y Nhược, Tử Vũ biết được con Cuồng thú khổng lồ hình dạng tựa như cua nhưng lại có vòi giống bạch tuộc kia tên gọi Ma Giải Chương Ngự, sức mạnh không bằng Ngự Hà Ma Giác nhưng luận về lực phòng ngự thì cao hơn một bậc. Tất nhiên, hai chữ “Kì Lân” mà Tử Vũ thốt ra, khẳng định là không phải dùng để chỉ con Ma Giải Chương Ngự này, mà là để chỉ đối thủ của nó.

Đối thủ của con Ma Giải Chương Ngự đích thực là Kì Lân. Không phải một con, là mười một con Kì Lân hình dáng màu sắc khác nhau, trên lưng mỗi con đều chở một người, khẳng định chính là mười một Kì Lân Kị sĩ.

Mười một Kì Lân Kị sĩ này tất nhiên không thuộc về Cuồng Bạo Thâm Hải, vậy thì tại sao họ lại xuất hiện chốn này?

Con Ma Giải Chương Ngự đứng trước sự vây công của mười một Kì Lân Kị sĩ, từ sớm đã bị ép đến thảm hại, thân hình loang lổ những máu, không sớm thì muộn cũng sẽ phải nhận một cái kết cục tất yếu. Bất quá, Cuồng thú thì vẫn là Cuồng thú, dù cho có chết vẫn cứ điên cuồng tấn công, chừng như mong muốn được cùng với đối thủ đồng quy ư tận.

“HỔNG!!!!”

Gầm lên một tiếng vang trời, con Ma Giải Chương Ngự kẹp hai cái càng của nó lại trước hai con mắt, nhanh chóng tạo ra một quả cầu màu đỏ diên cuồng loạn chuyển. Theo sự xoay chuyển của quả cầu, đạo đạo ma pháp nguyên tố hồng sắc không ngừng hội tụ lại xung quanh con Cuồng thú tạo thành từng dải hỏa diễm nóng hàng ngàn độ, ép ười một Kì Lân Kị sĩ buộc phải thoái lui.

Thế rồi, con Ma Giải Chương Ngự lại một lần nữa gầm lên, đoạn đem quả cầu màu đỏ trực tiếp ném về phía đối thủ. Nhìn khí thế của quả cầu ấy, dù là kẻ ngốc cũng phải nhận ra sức mạnh trong đó tuyệt đối không thể ngạnh tiếp, chẳng ngờ từ trong đám Kì Lân Kị sĩ, một chiếc bóng lại lao vút ra, cương ngạnh đỡ lấy quả cầu.

“Bụp!”

Là một tiếng “bụp” duy nhất, khê khàng, sau đó quả cầu hoàn toàn tiêu biến. Sừng sững đứng tại thình không, con Kì Lân màu đỏ vừa mới lao ra cùng Kị sĩ của nó hoàn toàn không chút suy chuyển, chừng như một đòn vừa rồi của đối thủ chỉ là một cơn gió nhẹ vậy.

“Grào!!!!”

Con Ma Giải Chương Ngự vừa mới toàn lực xuất ra một đòn, những tưởng sẽ đem lũ đáng ghét kia nướng cháy thành than, chẳng ngờ đối phương lại không mảy may suy chuyển, tức thì cảm trong mắt có chút hoảng loạn. Đúng vào lúc đó, mười một con Kì Lân đồng loạt gào lên, rồi diên cuồng lao đến, trực tiếp dùng móng vuốt và răng nhọn xé toạc thân thể của con Ma giải, khiến cho nó đến chết vẫn còn chưa hết kinh ngạc. Thực lực của mười một Kì lân kị sĩ này, khẳng định không thể xem thường.

- Luân ca, Hỏa cầu của con quái vật này khẳng định mùi vị cũng không tồi chứ?

Một thanh âm trong trẻo vang lên, đột nhiên khiến cho Tử Vũ có cái cảm giác là hắn đã từng nghe thấy giọng nói này rồi. Chú tâm nhìn lại, trong lòng Tử Vũ đột nhiên đại ngộ, Kị sĩ ngồi trên lưng con Kì Lân màu lục vừa phát thoại nọ không ngờ lại chính là cô gái mà hắn đã từng nhìn thấy trong Lân hội, là người đã cùng với một Kì lân nữ tử kí kết “Khế ước cấp một”. Rốt cuộc, tại sao đám Kì Lân Kị sĩ này lại xuất hiện ở đây, một vùng hải đảo mà xưa nay chỉ có nhập chứ không có xuất?

- Không tồi, đích thực là không tồi...

Nam tử cười trên lưng hồng sắc Kì Lân nọ mỉm cười, đoạn giơ tay ra hiệu cho đồng đội tiến lên. Lập tức, một nhóm mười một người đó tức thì li khai khỏi chiến trường nơi xác con Ma Giải Chương Ngự vẫn còn đang trôi nổi, theo hướng nam tử nọ chỉ mà phóng tới.

“Chủ nhân, bọn họ... dường như là Lân Vương...”

Âm thanh rụt rè của Lục Nhi đột ngột vang lên, chừng như đối với suy đoán này của mình không thực sự tin tưởng. Vừa nghe đến hai chữ “Lân Vương”, Tử Vũ cũng tức khắc hiểu ra tại sao Lục Nhi lại có thái độ như vậy.

Kì Lân tộc sức mạnh hoàn toàn dựa trên công kích vật lí, không hề biết sử dụng phép thuật. Long tộc có Thánh Long, Phụng Hoàng tộc có Phụng Hoàng Thần Nữ, thì Kì Lân tộc cũng có “Lân trung chi vương”. Lân Vương không những có sức mạnh vượt trội so với Kì Lân phổ thông, ngoài ra còn được chia làm các thuộc tính, ví như Hỏa Lân Vương, Thủy Lân Vương... Nói chia thành các thuộc tính cũng không thực sự chính xác, bởi vì Kì Lân tộc vốn không biết sử dụng ma pháp, mà phải nói rằng, Lân Vương được chia theo các “Phá thuộc tính”. Ví như Hỏa Lân Vương hoàn toàn miễn nhiễm với ma pháp hệ hỏa, Thủy Lân Vương miễn nhiễm ma pháp hệ thủy... Vừa rồi, Hồng sắc Kì Lân đó khẳng định chính là Hỏa Lân Vương, thành ra mới có thể dễ dàng hóa giải một hỏa hệ ma pháp cường hãn cực độ đó của con Ma Giải Chương Ngự.

- Nói như vậy, mười một con Kì Lân đó, khẳng định chính là mười một Lân Vương đại diện ười một nguyên tố?

Y Nhược tư lự hồi. Nàng đã ở trong Cuồng Bạo Thâm Hải đến cả ngàn năm, nhưng những kiến thức phổ thông như vậy tất nhiên cũng không phải hoàn toàn mù mờ. Nguyên tố trên Vô Tận giới chia làm bốn hệ chính, bao gồm: Địa, Phong, Thủy, Hỏa. Thế nhưng, trải qua nhiều vạn năm phát triển, những ma pháp sư

trên cả hai lục địa cũng đã phát hiện ra những hệ ma pháp khác, tuy không tồn tại mạnh mẽ như bốn hệ chính, nhưng lại không thể xếp vào bốn hệ chính. Cuối cùng, vào khoảng một vạn năm về trước, hệ thống ma pháp nguyên tố sơ bộ được hình thành, bao gồm tổng cộng mười một thuộc tính: Địa, Phong, Thủy, Hỏa, Kim, Mộc, Băng, Lôi, Quang, Hắc Ám, Âm Thanh. Cũng theo sự hình thành của hệ thống ma pháp nguyên tố, những sinh vật đặc biệt mang theo những thuộc tính đặc trưng cũng được phân biệt rõ ràng hơn. Tất nhiên, không thể nói là nếu không có hệ thống ma pháp nguyên tố này thì những sinh vật đó không tồn tại, mà là nó vẫn tồn tại, chỉ là người ta không biết cách gọi tên nó mà thôi. Ví như bây giờ, nếu như xuất hiện một con Sư hổ hệ Lân Vương, khẳng định sẽ có rất nhiều người lầm lẫn mà xếp nó vào hệ Thủy hoặc hệ Băng.

“Lân Vương cả mấy ngàn năm mới có một vị được sinh ra, không ngờ hiện tại một lượt xuất hiện cả mười một vị, thực khiến người ta khó mà tin được!”

Trong ba người, chỉ có Lục Nhi được lớn lên và dạy dỗ trong một xã hội tương đối bình thường, thành ra đối với Lân Vương có một sự tôn trọng nhất định, không dùng từ “con” mà dùng từ “vị” giống như bất kì ai khác trên Vô Tận giới.

- Lân Vương địa vị cực kì tôn quý, lại chịu làm Tọa kỵ cho người khác, hơn nữa một lần lại xuất hiện cả mười một con, xem chừng Kỳ Lân tộc đã chuẩn bị cho chuyến thâm nhập Cuồng Bạo Thâm Hải này khá kĩ càng...Đúng vậy, mười một con, mỗi con phá một nguyên tố, hèn nào chúng có thể dễ dàng tiến vào Cuồng Bạo Thâm Hải...

Tử Vũ lẩm bẩm, khoe môi tức thì nhếch lên thành một nụ cười. Hắn đang lo lắng vì không biết đường đi nước bước trong Cuồng Bạo Thâm Hải, xem ra đám Kỳ Lân tộc này sẽ là một cơ hội không tồi.

- Đi!

Tử Vũ phẩy tay, đem toàn bộ những mảnh xác của con Ma Giải Chương Ngự thu vào trong Nguyệt Thi. Đám Kỳ Lân tộc kia khẳng định cũng biết không ít chuyện về Cuồng Bạo Thâm Hải, nên mới không có tham tâm đối với cái xác của con Ma Giải Chương Ngự này. Nên biết một con ma thú sức mạnh cỡ này, dù là một phân thệ hay nửa tắc xương cũng đều trân quý vô cùng, nếu không phải nguyên liệu chế luyện cực phẩm vũ khí thì cũng là được phẩm thể gian hân hữu. Bất quá, đây lại không phải ma thú bình thường, mà là Cuồng Thú sống trong Cuồng Bạo Thâm Hải, sự điên cuồng đã ngấm vào huyết nhục, nếu dùng làm vũ khí hay được liệu, khẳng định sẽ hại nhiều hơn lợi...

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tử Vũ tức thì máy động. Đúng vậy, cứ cho là Lân Vương có thể chống lại sự công kích của cuồng loạn nguyên tố trong Cuồng Bạo Thâm Hải, nhưng còn áp lực khủng bố về mặt tinh thần, làm sao bọn chúng có thể không hóa điên? Ngay đến một Thi Vương tâm tính lãnh khốc như Tử Vũ, nếu không phải có Âm Tuyển đề tỉnh, thì cũng đã sớm trở thành một thành viên của Bạo Tộc rồi. Hắc, xem ra đám Kỳ Lân tộc này mang trên người không ít bí mật.

Trong lòng xoay chuyển bao nhiêu ý nghĩ, thân hình của Tử Vũ đã cùng với Y Nhược cực tốc phóng theo hướng mà đám Kỳ Lân tộc vừa bay đi. Còn may Y Nhược sống trong Cuồng Bạo Thâm Hải đã cả ngàn năm, linh thức tuy không thể sử dụng, nhưng vẫn có thể dựa vào mùi vị mà bắt được tung tích của đám “ngoại nhân”.

Cuồng Bạo Thâm Hải quanh năm suốt tháng không hề có chút yên bình, đối với ngoại nhân luôn có một lực bài trừ mạnh mẽ, nếu như không ở trong phạm vi khoảng trăm mét xung quanh một sinh vật được hải đế này chấp nhận, khẳng định sẽ bị cuồng loạn nguyên tố chiếu cố cho tới chết.

“Đoành!!! Đoành!!!”

Đám Kỳ Lân tộc nọ chính xác là đang bị chiếu cố, thậm chí là bị chiếu cố một cách tận tình. Không chỉ có Thiên Lôi và Ma Phong, Băng Bạo, Thiên Thạch, Hôn Ám, Thánh Quang cũng đã tìm đến bọn họ mà nhiệt tình chăm sóc.

“Hống!!!”

Cũng bởi vì thế, mà khi nghe thấy một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên ở không xa phía trước, mười một vị Lân Vương này cùng Kị sĩ của họ đều vui mừng ra mặt. Có Cuồng thú, cũng tức là có những phút

giây yên bình quý báu.

“Hồng!! Hồng!! Hồng!!!”

Bất quá, lần này Cuồng thú lại không đến một mình

52. Chương 52: Lân Nhân Hợp Nhất

Sức mạnh của Cuồng thú là không thể nghi ngờ. Nghi ngờ được sao, khi những sinh vật đó đã có thể vượt qua những sự ma luyện kinh khiếp với cường độ không thua gì thiên kiếp mà tồn tại ở Cuồng Bạo Thâm Hải? Không, chỉ với những chữ tồn-tại-ở-Cuồng-Bạo-Thâm-Hải là đã quá đủ để khẳng định cho sức mạnh của chúng rồi.

Sự cuồng loạn của Cuồng thú, khẳng định cũng không thể nghi ngờ. Bởi vì tên của chúng là Cuồng thú, bởi vì nơi chúng sống là Cuồng Bạo Thâm Hải.

Còn gì đáng sợ hơn khi phải đứng trước sức mạnh cũng như sự cuồng loạn của một con Cuồng thú?

Câu trả lời chính là khi phải đứng trước ba con Cuồng thú...

“Hồng!!! Hồng!!! Hồng!!!!”

Ba con Cuồng thú đồng loạt ngẩng cao đầu, thân hình to lớn đồ sộ cực tốc phóng về phía đám người Kỳ Lân tộc, hai mắt long lên sòng sọc với những vằn máu đỏ ngập tràn nộ ý. Giá trị tồn tại của một con Cuồng thú ở Cuồng Bạo Thâm Hải chính là lãnh địa của chúng. Chạm đến giá trị tồn tại ấy, thì phải CHẾT!!!

Con Cuồng thú đi đầu, thân hình nhỉnh hơn một chút so với hai con còn lại, khi đang trên đà lao đến thì đột nhiên cúi đầu xuống dưới, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không tăm tích vào lớp sương mù dày đặc quanh năm ngày tháng bao phủ mặt biển. Liên ngay sau đó, hai con Cuồng thú phía sau cũng tách nhau ra, chia thành hai hướng nhanh như thiểm điện phóng tới đám người Kỳ Lân tộc, thân hình đồ sộ lấp lánh những đạo quang mang.

- Thủy, Phong, Lôi, cánh trái. Băng, Âm, Âm, cánh phải. Tấn công!!!

Kị sĩ ngồi trên lưng Hồng sắc Kỳ Lân chừng như là người đứng đầu, vừa nhìn thấy ba con Cuồng thú tách nhau ra đã tức thì phát lệnh, ứng biến cực kì thần tốc. Đám Kỳ Lân tộc này có lẽ đã được huấn luyện hết sức kĩ lưỡng, mệnh lệnh vừa ra liền lập tức được thực hiện, chia nhau phóng đi, không những thế còn giữ được cự li hợp lí, bất cứ lúc nào cũng có thể hỗ trợ cho nhau.

“Hồng!!”

Con Cuồng thú bên tay phải cuồng nộ gầm lên một tiếng, quang mang quanh người tức thì tụ tập lại thành hai đạo lôi điện sáng chói, không phóng ra mà lại mang theo chúng như vũ khí, bổ tới ba con Kỳ Lân đang lao tới, điên cuồng chém loạn.

Ba con Kỳ Lân cũng làm sao chịu kém, đối thủ vừa đến đã tức thì phân thành ba hướng chia nhau công kích, đều là dùng nhục thể tấn công. Một chọi ba, nhưng con Cuồng thú khẳng định không hề sợ hãi, chỉ biết lấy cứng chọi cứng, cứ điên cuồng bổ vào Lục sắc Kỳ Lân, nhưng như nhận ra cô ả với hai đạo thiểm điện trên tay mình có phần cổ kị.

Phía bên kia, Băng Lân Vương, Hắc Âm Lân Vương, Thanh Âm Lân Vương cũng đã chạm trán với con Cuồng thú cánh trái. Không như con trước, con Cuồng thú này vừa mới tới nơi đã há miệng nhả ra đạo đạo thiểm điện, phối hợp với đôi cánh cứng như sắt thép cùng bộ móng vuốt sắc lẹm điên cuồng công kích đối thủ, cơ hồ không để cho ba con Kỳ Lân có cơ hội phản công.

Ngược lại, đám bốn con Kỳ lân ở giữa vẫn đứng yên bất động, bởi vì đối thủ của chúng vẫn chưa xuất hiện.

- Tử Vũ, đám Kỳ Lân đó chết là cái chắc...

Y Nhược tĩnh lặng đứng bên Tử Vũ, khóe môi màu tím đột nhiên nhếch lên, nói khẽ. Qua việc giao tiếp tâm linh với nàng, Tử Vũ đã biết ba con Cuồng thú hình dáng giống dơi, đầu rồng, đuôi cá sáu kia tên gọi Biên Bức Giao Long, vốn là ba mẹ con, thực lực mỗi con con đều không dưới Ngự Hà Ma Giác, riêng con mẹ thì đã gần đạt đến Siêu Cấp Cuồng Thú, là một trong những thể lực khủng bố nhất ở xung quanh hải phận của Y Nhược. Bất quá, dù là tâm linh tương thông, thì suy nghĩ của Y Nhược vẫn là một thể độc lập so với hẳn, nên đối với nhận xét của nàng, Tử Vũ vẫn có chút mơ hồ.

- Giữa các chủng Cuồng thú cũng có phân chia đẳng cấp, bao gồm: Cuồng thú phổ thông, Đặc dị Cuồng thú và Cuồng thú chi vương. Từ việc đẳng cấp chủng loài khác nhau, thực lực cũng khác nhau. doc truyện tại . Ví như Cuồng thú phổ thông khi sắp đạt đến Siêu Cấp Cuồng thú mới có thể sánh ngang Đặc dị Cuồng thú bình thường, sau khi vượt qua ngưỡng Siêu Cấp thì mới bằng được Cuồng thú chi vương. Mấy con Biên Bức Giao Long này đều là Đặc dị Cuồng thú, riêng con mẹ thực lực đã có thể sánh ngang với một Cuồng thú chi vương bình thường, hơn nữa còn được Lôi hệ nguyên tố chấp nhận, lực công kích thuộc vào hạng siêu cường trong Cuồng Bạo Thâm Hải. Nếu như đám Kì Lân đó có ba Lôi Lân Vương, dựa vào kĩ năng đặc thù may ra còn cơ hội chiến thắng, nhưng chúng lại chỉ có một, sau trận này nhất định sẽ tổn thất không ít. Một khi đã mất một người, thì Cuồng Bạo Thâm Hải sẽ không còn dễ dàng với chúng như trước nữa...

Tử Vũ nhìn Y Nhược, chùng chình như đối với nữ nhân này có chút cảm giác phải đánh giá lại. Trong chuyện tình cảm nàng ta đích thực rất ngây thơ, cái gì cũng không biết, nhưng về phương diện chiến đấu thì lại khác hẳn. Dẫu sao, nàng cũng đã sống trong Cuồng Bạo Thâm Hải này tới cả ngàn năm, nếu như không có chút thực lực, khẳng định sẽ không thể tiêu dao tự tại mà sống tới bây giờ.

- Bởi thế mới nói, chiến thuật luôn đóng một vai trò quan trọng trong chiến đấu. Ví như bây giờ, nếu đám Kì Lân đó tụ vào một khối, dựa vào Lôi Lân Vương làm bình phong, những kẻ còn lại tấn công, thắng hay thua chưa chắc đã xác định được.

Tử Vũ khẽ nói, trong lòng cũng không ngừng tính toán. Hắn đang có ý định nhờ đám Kì Lân này mà thoát khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải, xem ra sẽ không thể để chúng toàn quân bị diệt được.

Trong lúc Tử Vũ cùng Y Nhược nói chuyện, trận chiến phía trước đã bắt đầu bước vào giai đoạn kịch liệt. Đúng như Y Nhược đã nói, trong ba chiến tuyến, chỉ có cánh trái với Lôi Lân Vương là khả dĩ có thể bình tĩnh ứng phó với con Biên Bức Giao Long. Tuy tạm thời vẫn chưa hạ được nó, nhưng cả ba cũng không hề có thương tổn gì lớn.

Ngược lại, đám Kì Lân bên cánh phải lại đang hết sức vất vả. Thực lực của mỗi một con Lân Vương đều cường hãn vô bì, nhưng vì không biết ma thuật, thành ra đã bị con Biên Bức Giao Long bên này dùng lôi điện thuật chiếm không ít tiện nghi. Cũng còn may, trong chiến tuyến bên này, Băng Lân Vương Kị sĩ lại là một Ma đạo sĩ Băng hệ, tuy không nhận được sự hỗ trợ của Băng nguyên tố trong không gian, nhưng vẫn có thể tạo ra được Băng thuẫn, đã chắn cho đồng đội không ít hiểm nguy.

“Hống!!!!”

Một tiếng gầm đột ngột vang lên từ giữa đám sương mù. Nãy giờ, lần khuất trong màn sương, con Biên Bức Giao Long mẹ đã không ngừng quấy nhiễu đám Kì Lân tộc đứng giữa với những đạo thiểm điện cường hoành vô bì. Hiện tại, chùng như muốn kết thúc sớm trận đấu, nó bỗng nhiên lao ra khỏi đám sương mù, không dùng lôi điện mà trực tiếp lấy nhục thể đối đầu với đối phương.

“Rầm!!”

Lân Vương dẫu sao vẫn là Lân Vương, tuy không biết ma pháp, nhưng so về độ cường hãn của nhục thể thì hoàn toàn không chịu lép vế trước những con quái thú đã được ma luyện trong Cuồng Bạo Thâm Hải này. Tung mình lên phía trước, Hỏa Lân Vương hai móng vuốt giương ra, nhắm cái cánh bên trái của con Biên Bức Giao Long nọ bấu chặt. Thân hình con Cuồng thú vừa hơi khựng lại vì đau đớn, ba con Kì Lân kia đã chớp lấy thời cơ chia ra khống chế ba chi còn lại của nó, dụng toàn lực mà kéo mạnh khiến nó tạm thời không thể di động.

- Kì Lân Tranh Nhật!!!

Đám Kì Lân Kị sĩ cũng tuyệt đối không phải bù nhìn, chỉ chờ có thể liền bắn ra bốn phía, đoạn đề khởi toàn thân công lực, theo một tiếng hét mà điên cuồng bổ tới cái đầu đang rổng rỗng lên từng tiếng của con Biên

Bức Giao Long.

“Uỳnh!!!”

Một thanh âm kinh thiên động địa bỗng chốc vang lên, khiến cho sương mù dưới chân chiến trường cũng phải tản mát trong một khoảnh khắc. Đúng lúc đám Kì Lân Kị sĩ tưởng rằng một kích này sẽ chém nát được cái đầu của con Cuồng thú, không dè nó lại đột ngột há miệng, tạo ra một quả cầu lôi điện to bằng hai người bình thường, cương ngạnh tiếp lấy một chiêu đang chém tới. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [châm](#)

Bốn gã Kì Lân Kị sĩ tức thì bị bắn ra bốn hướng, trên người mang theo không ít vết thương do quả cầu lôi điện nọ khi vỡ ra thành nhiều tia sét nhỏ kích trúng. Bất quá, mỗi một người trong số này đều là cao thủ tuyệt đỉnh, sau khi kí kết khế ước với Lân Vương, được sự hỗ trợ từ Lân Vương, thực lực đã đạt đến cấp Thánh, thành ra chỉ bị thương nhẹ.

“Gràoooo!!!”

Con Biên Bức Giao Long lại gào lên những tiếng kinh khiếp, dẫn phát lôi điện bổ xuống từng đạo to như những thân đại thụ, trong phạm vi vài mươi mét đánh tới thiên hôn địa ám. Chứng kiến từng đạo lôi điện đang bổ xuống, bốn con Lân Vương buộc phải nhả con Cuồng thú ra, đoạn cực tốc phóng đến đám Kị sĩ của mình để bảo hộ cho họ, dùng nhục thân mà chống đỡ lại uy lực của thiên lôi.

Hỏa Lân Vương Kị sĩ lúc này cũng đã nhận ra sai lầm của mình, liền nhảy lên lưng Lân hét lớn:

- Tất cả tập hợp, lấy Lôi Lân Vương làm trung tâm, quyết tử!!!!

Đám Kì Lân Kị sĩ này từ sau khi được Lân Vương nhận chủ đã phải trải qua không ít rèn luyện cực khổ, đối với tình huống lúc này cũng thập phần minh bạch, sau khi nghe được hai chữ “quyết tử” tức thì mất rục hàn quang, cùng với tọa kỵ của mình tiến vào cảnh giới Lân Nhân hợp nhất.

Mười một đạo ánh sáng chói lòa tức thì xuất hiện trên bầu trời Cuồng Bạo Thâm Hải, đẩy bật ba con Biên Bức Giao Long lại một đoạn vừa phải, sau đó liền tụ lại với nhau thành một khối thống nhất. Thế rồi, khi thứ ánh sáng ấy vụt tắt, trên chiến trường đã không còn những cặp Kì Lân – Kị sĩ nữa, mà chỉ còn lại những cường giả vô địch trong truyền thuyết: Kì Lân Chiến Thần và Kì Lân Ma Thần.

Chuyện rằng tám trăm năm trước, khi mà Kì Lân tộc cùng với Ma Sư tộc, kẻ thủ truyền kiếp của mình giao tranh kịch liệt, Ma Sư tộc đột nhiên xuất hiện một vị tuyệt thế cường giả, tên gọi Địa Ngục Huyết Sư. Địa Ngục Huyết Sư sức mạnh tuyệt luân, năm đó đã giết chết không biết bao nhiêu cao thủ của Kì Lân tộc, khiến cho Kì Lân tộc trong cuộc chiến năm đó rơi vào thảm bại, toàn tộc phải rút về Thánh địa Kì Lân Thần Đàm cố thủ. Ma Sư tộc trên đà thừa thắng, đã đánh tới tận Thánh địa này của Kì Lân tộc, dựa vào Địa Ngục Huyết Sư sức mạnh vô địch mà tưởng như đã tuyệt diệt một trong Ngũ đại gia tộc. Thế rồi, khi mà mọi chuyện tưởng như đã được an bài, thì những kẻ bị Kì Lân tộc coi là phản đồ đột nhiên xuất hiện, khiến cho tình thế chuyển biến vào phút cuối. Số là năm đó, Kì Lân tộc cực lực bài xích mối quan hệ Kị sĩ – Tọa kỵ, cho rằng một Kì Lân cao quý không thể khuất thân làm thú cưỡi cho kẻ khác. Thế nhưng, do bởi hữu duyên, trong Kì Lân tộc vẫn có những Kì Lân chấp nhận cùng người ngoại tộc kí kết khế ước, đã bị cả tộc bài xích, trở thành phản đồ. Chẳng ngờ, vào phút cáo chung của Kì Lân tộc, những phản đồ đó cùng Kị sĩ của mình bỗng nhiên xuất hiện, hợp công Địa Ngục Huyết Sư mà cứu cho Kì Lân tộc một trường họa kiếp.

Địa Ngục Huyết Sư sức mạnh cực kì khủng bố, nhưng năm đó lại bị ba Kì Lân Kị sĩ đánh bại, chính là nhờ một chiêu Lân Nhân hợp nhất của họ. Lân Nhân hợp nhất, huyết nhục tương thông hòa vào một thể, lấy Kị sĩ làm trung tâm, biến vầy Kì Lân thành giáp trụ, đem nanh vuốt Kì Lân làm vũ khí, tinh thần hòa làm một, năng lượng cộng hưởng đề thăng theo cấp số nhân, Kị sĩ là chiến binh thì trở thành Kì Lân Chiến Thần, Kị sĩ là Ma pháp sư thì trở thành Kì Lân Ma Thần, thực lực cường hoành đã đi vào truyền thuyết. Cũng chính từ đó, Kì Lân tộc mới chấp nhận sự tồn tại của Kì Lân Kị sĩ, Lân hội cũng từ đó mà hình thành.

Hiện tại, mười một Lân Vương cùng với Kị sĩ của mình, chính là đã sử dụng Lân Nhân hợp nhất, trở thành tám vị Kì Lân Chiến Thần cùng ba vị Kì Lân Ma Thần, sức mạnh tỏa ra khiến cho cả ba con Cuồng thú cũng phải có phần e sợ.

- Vì sự tồn tại trong vinh quang của Kì Lân tộc mà quyết tử!!!!

Kì Lân Chiến Thần trong bộ lân giáp hồng sắc gào lớn bằng chất giọng trầm hùng, đôi mắt sáng rực tựa tinh quang, dẫn đầu toàn đội mười một người mà lao tới. Mỗi một cặp Kì Lân – Kị sĩ sau khi hợp nhất đều mang hình dáng lúc trước của Kị sĩ, thân Kì Lân thành áo giáp, đầu Kì Lân thành mũ trụ, tâm linh tương thông, tuy một mà hai, tuy hai mà một.

“Hống!!!”

Ba con Biên Bức Giao Long sau phút kinh sợ cũng ngay lập tức lấy lại bản tính điên cuồng khát máu của mình, tức thì ngửa cổ rồng vang, vẫy động đôi cánh khổng lồ bay vút lên thiên không, ba cái miệng đỏ lòm há ra, rít thành từng tiếng kì dị khó nghe.

- Là Long Ngự, Lôi Vương, huynh dẫn đầu!!!

Kì Lân Chiến Thần dẫn đầu tức thì quát vang, đoạn hai tay hướng về phía trước, đem móng vuốt của Kì Lân huyền hóa thành một thanh kiếm màu đỏ rực, tụ tập năng lượng toàn thân mà chuẩn bị nghênh tiếp một đòn cường liệt sắp xuất ra của ba con Cuồng thú.

Biết được ba con quái thú vốn không cần ngâm niệm cũng có thể dùng được lôi hệ ma pháp, nay lại thấy chúng sử dụng Long Ngự để hội tụ năng lượng, đám Kì Lân tộc còn lại làm sao không biết một đòn này đáng sợ thế nào, cũng lập tức huy động vũ khí, mang sức mạnh toàn thân của mình ra mà chuẩn bị ột chiêu tối hậu.

“HỐNG!!!!”

Ba con quái thú vốn đang chụm đầu vào làm một đột nhiên rồng lớn, từ trong họng nhả ra ba quả cầu lôi điện to lớn dị thường. Vừa mới xuất hiện, ba quả cầu nọ tức thì xoắn xuýt lại với nhau, đoạn đột ngột bành trướng, đem thân thể khổng lồ của chủ nhân chúng bao lại, hình thành một quả cầu chói sáng diện tích khổng lồ, lơ lửng trên trung hết như một vầng trăng làm bằng lôi điện.

“HỐNG!!!!”

Theo một tiếng gầm kinh khiếp, quả cầu đột ngột vỡ tan thành vô vàn đạo lôi điện, điên cuồng bổ xuống đám Kì Lân tộc bên dưới. Đứng trước hàng vạn đạo thiên lôi kích cỡ nhỏ nhưng uy lực cực lớn, Lôi Lân Chiến Thần vốn luôn tĩnh lặng cũng liền cực tốc phóng lên phía trước, trong một tích tắc hai tay kết thành trăm đạo thủ ấn đoạn đột ngột hét lên. Tức thì, từ mi tâm của vị Chiến Thần này liền xuất hiện một vầng ánh sáng. Vầng ánh sáng ấy cứ lớn dần, trong chớp mắt tạo thành một quả cầu ngân sắc, bao bọc đám Kì Lân tộc vào giữa, cương ngạnh đỡ lấy từng đạo thiểm điện.

Năng lực đặc biệt của Lân Vương quả nhiên phi phàm, những đạo thiểm điện hung mãnh là thế, đến khi chạm vào quả cầu ngân sắc đều tan biến không một vết tích. Bất quá, số lượng của những đạo thiểm điện ấy lại lên đến hàng vạn, thành ra sau một quá trình tranh đấu, quang cầu ngân sắc cũng dần dần nhỏ lại, đến cuối cùng là tiêu biến vào hư vô khi đạo thiểm điện cuối cùng giáng trúng.

Đến lúc này, Lôi Lân Chiến Thần mới hạ thân xuống, khuôn mặt tái nhợt vì mất sức, phải được Thủy Lân Ma Thần đứng bên cạnh đỡ lấy mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng. Trải qua một trường hạo kiếp, cuối cùng toàn bộ cũng bình an vô sự, nhưng trong mắt mười một vị Chiến Thần Ma Thần của Kì Lân tộc tuyệt đối không có một tia vui mừng.

Thậm chí, khi nhìn vào mắt họ lúc này, người ta còn có thể nhận ra một sự kinh hãi.

Trước mặt họ, ba con Biên Bức Giao Long đã biến mất.

Nói cho chính xác hơn, chúng không biến mất, mà là hợp nhất thành một.

Biên Bức Lôi Long.

“Hống!!!”

Con Biên Bức Lôi Long ba đầu gầm vang một tiếng, thân thể ngân sắc tán phát ra đạo đạo lôi điện, sáu con mắt nhìn chăm chú vào những kẻ đang đứng bên dưới.

Là ánh mắt của kẻ đi săn khi nhìn thấy con mồi.

Đoạn, nó quẫy đuôi lao xuống.

“Rầm!!!”

Con Biên Bức Lôi Long đột ngột khựng lại giữa thình không, cái đầu ở giữa bị lật ngược về phía sau sau một âm thanh chấn động. Lặng yên đứng trước nó như thể vừa mới xuất hiện từ trong hư vô, Tử Vũ ngẩng cao đầu, tay phải nắm chặt Ấm Tuyền đang ở dạng kiếm hướng về phía trước.

53. Chương 53: Cường Giả Chi Ngôn

Tử Vũ toàn thân vận trường bào hắc sắc, mái tóc đen xõa tung, không có gió mà vẫn bị thổi ngược về phía sau đầy ma mị. Tay hắn cầm một thanh kiếm. Chính là Ấm Tuyền huyền hóa mà thành, hiện đang tỏa ra trùng trùng sát khí, khiến cho toàn bộ những kẻ đang có mặt tại đương trường đều cảm thấy kinh hãi đến nghẹt thở. Đột nhiên xuất hiện, đột nhiên tung ra một kiếm cản đường con Biên Bức Lôi Long, đột nhiên tỏa ra sát khí đáng sợ, Tử Vũ đã đạt được hiệu quả mà hắn mong muốn.

Hắn phải cho toàn bộ đám Kỳ Lân tộc đó biết được: Hắn mạnh hơn họ.

Thân thể Tử Vũ không đứng tĩnh lập giữa không trung, mà lại trôi nổi bất định, kèm theo cái khí chất cô ngạo bất quần đặc thù của hắn, khiến cho hết thảy đám Kỳ Lân Chiến Thần bên dưới đều cảm thấy không thể nắm bắt.

Con Biên Bức Lôi Long khẳng định cũng có cảm giác đó. Nhưng nó không quan tâm.

“HỒNG!!!”

Điên cuồng rống lên một tiếng đầy giận dữ, cả ba cái đầu của con Lôi Long đồng loạt nhả ra hàng loạt những đạo thiểm điện, nhắm hướng Tử Vũ mà phóng tới.

Tử Vũ vẫn đứng lạng thình.

“Bụp!!!”

Chỉ một tiếng “bụp” nho nhỏ vang lên, Tử Vũ phát vật áo choàng, Ấm Tuyền trong tay đột ngột huyền hóa thành một tấm màn hắc khí, đem những đạo thiểm điện đang lăng lẹ bắn tới thôn phệ bằng hết.

Thế rồi, Tử Vũ lao tới.

“Xuy!!!”

Ấm Tuyền từ dạng khí lại chuyển về thực thể, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một thanh cự kiếm khổng lồ, lưỡi kiếm phải to gấp ba thân thể Tử Vũ, lại bị hắn huy động một cách nhàn nhã, nhắm cái đầu bên trái của con Lôi Long điên cuồng chém tới.

“Keng!!!”

Con Lôi Long tuyệt đối không phải dạng khiếp nhược, ba cái đầu chia ra ba hướng, một tấn công Tử Vũ, một ngửa ra đằng sau tích tụ lôi điện, một nhe hàm răng trắng ớn ngoạm lấy Ấm Tuyền.

Cuồng thú thì vẫn là Cuồng thú. Nếu là bất cứ một sinh vật có trí khôn nào khác trên Vô Tận giới, khẳng định đã không nhe răng ngoạm lấy một thứ vũ khí có khả năng biến hình như Ấm Tuyền.

“Gràooo!!!”

Tử Vũ phiêu thân né khỏi đòn tấn công của cái đầu bên phải, Ấm Tuyền từ dạng kiếm hóa thành lưỡi hái, trong một sát na móc ngược lên trên vòm họng của cái đầu bên trái, giật mạnh.

Ngư ngốc thì phải trả giá.

Nhìn hàm trên của cái đầu nằm bên trái mình bị xẻ ra làm đôi, cái đầu ở giữa của con Lôi Long tức thì nổ hống. Phải biết con Lôi Long này do ba mẹ con Biên Bức Giao Long kết hợp mà thành, cái đầu ở giữa cũng chính là con mẹ. Cuồng thú thì Cuồng thú, tình mẫu tử ở bất cứ loài nào đều mạnh mẽ phi thường. Chứng kiến con mình bị thương nghiêm trọng, con Cuồng thú gầm lớn, từ bên trong họng xuất ra một tia thiểm điện nhỏ bằng bắp tay loài người, cái miệng đỏ lôm cũng điên cuồng bổ tới Tử Vũ.

“Bùng!!!”

Ám Tuyền tức khắc huyền hóa thành một chiếc khiên, vừa kịp che cho Tử Vũ khỏi một tia sét uy lực cực mạnh, đồng thời giúp hắn có cơ hội mượn sức từ tia sét đó bật ngược về phía sau, vừa vặn né khỏi cú ngoạm của con Lôi Long.

Con Lôi Long ngừng lại. đọc truyện tại . Thân thể dài ngoằng của nó đột nhiên co lại, cái đuôi mà từ đầu đến giờ nó chưa hề sử dụng đột ngột giống như một dòng nham thạch phun trào, từ dưới đám sương mù mọc ngược lên trên, quật thẳng vào thân hình Tử Vũ.

Đúng vào lúc đó, Tử Vũ biến mất.

Đám Kỳ Lân tộc đứng bên ngoài nhìn đến phát ngốc, trong lòng đều dâng lên một cảm giác khó chịu tới mức thổ huyết. Trong số bọn họ, ai không phải là tuyệt thế cao thủ? Ai không sở hữu trong mình một sức mạnh cường hãn? Vậy mà khi phải đối đầu với con Lôi Long đó, mỗi một người đều có cảm giác khủng bố xuất phát từ nội tâm, biết rằng nếu lấy một chọi một thì mình thua chắc. Cái cảm giác khủng bố đó, không khó chịu bằng cái cảm giác của họ hiện tại, khi nhìn thấy một mình Tử Vũ chiến đấu mà như đùa bỡn với con Cuồng thú nọ.

Cái cảm giác nhận ra mình vô dụng và bất lực.

Tử Vũ chính là muốn họ cảm thấy điều đó, dù rằng, hơn ai hết, hắn ý thức được sự nguy hiểm mình đang phải đối đầu lúc này.

Đùa gì chứ, đối phương là một con Biên Bức Lôi Long, là loại quái vật mà theo như Y Nhược đã nói, đứng vào hàng Cuồng thú chi vương trong Cuồng Bạo Thâm Hải, thực lực nếu chỉ dùng hai từ khủng-bố thì tuyệt đối không đủ để hình dung. Tử Vũ đối đầu với nó, hắn biết mình sẽ thắng, nhưng muốn thắng một cách tuyệt đối như hắn đang thể hiện, thì khẳng định không có khả năng.

Nhưng hắn vẫn muốn mạo hiểm. Không phải chỉ để chứng minh thực lực của mình với đám Kỳ Lân Chiến Thần, mà còn để khảo nghiệm chính bản thân mình.

Thành ra, người ngoài nhìn vào thì thấy Tử Vũ vô cùng nhàn hạ, nhưng tình huống bên trong của hắn thì nguy hiểm muôn phần.

“Hống!!! Hống!!!”

Máu từ cái đầu bên trái của con Lôi Long vẫn không ngừng tuôn chảy, khiến cho hai cái đầu còn lại của nó càng điên cuồng hơn bao giờ hết, bất chấp tất cả mà lao vào Tử Vũ như muốn thí mạng.

Tử Vũ sau khi khai mở được sức mạnh của Dạ tộc vốn tiềm ẩn bên trong cơ thể, đã có được năng lực thôn phệ đặc dị. Hắn vì công pháp đặc biệt của mình, tất nhiên không thể thôn phệ ngoại lực để sử dụng, nhưng kết hợp lực thôn phệ ấy cùng với lực thôn phệ vốn có của Ám Tuyền, thì khẳng định có thể biến Ám Tuyền thành một cái hố đen tham lam nuốt hoài không đầy.

“Nuốt” ở đây, chính là nuốt những tia sét của con Lôi Long. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Con Biên Bức Lôi Long mạnh nhất chính là ở khả năng tung ra lôi hệ ma pháp bằng Long ngữ, hiện tại lôi điện lại bị Tử Vũ hóa giải, thành ra sức mạnh đã bị giảm tới một nửa. Bất quá, dù không có lôi điện ma pháp, thì nhục thân của nó cũng mạnh mẽ vô cùng, khẳng định chỉ cần đánh một hai chiêu là đủ khiến ột Thi Vương như Tử Vũ cũng phải thụ thương nghiêm trọng.

Thân hình Tử Vũ phiêu phù bất định trong không gian, dùng tốc độ nhanh nhất của mình để liên tiếp xoay quanh con Biên Bức Lôi Long, hề thấy nó có sơ hở là lập tức tấn công. Con Cuồng thú vốn hoành hành ngang ngược tại hải phận này suốt mấy ngàn năm, chưa bao giờ bị lâm vào tình cảnh thế này, càng đấu

càng điên cuồng, càng đấu càng hung mãnh, dù cho thân thể nhuộm đầy vết máu, nhưng công thể chỉ có tăng mà không có giảm.

Nhìn thấy Tử Vũ nhàn hạ đối phó với con Biên Bức Lôi long, đám Kỳ Lân Chiến Thần bên dưới cũng là những kẻ hiểu chuyện, khi nào lại tiếp tay cho hắn, chỉ đứng lẳng lặng quan sát. Bọn họ vốn đang mang trên người nhiệm vụ quan trọng liên quan đến sự tồn vong của cả gia tộc, dù là nửa điểm cũng không được quyền mắc sai lầm. Hiện tại, thấy một cường giả như Tử Vũ xuất hiện, hơn nữa lại trợ giúp cho họ, trong lòng tức thì dấy lên một suy nghĩ: “Nếu như nhiệm vụ lần này có hắn đi cùng thì hay quá”.

“Soạt!!!”

Con Cuồng thú tốc độ càng ngày càng nhanh, khiến cho Tử Vũ phải liên tục vất vả mới có thể né tránh. Lúc này, bốn chiếc cánh trên người hắn đều đã như cung giương hết tầm, cất lực bay lượn giữa không trung, tốc độ đã đến mức mắt thường không thể nhìn thấy.

Nhục thể của con Lôi Long tuy cường hãn vô bì, nhưng thể lực thì không phải vô hạn. Hơn thế nữa, mỗi chiêu môi thức do Âm Tuyền xuất ra đều khiến nó máu chảy không ngừng, đã sớm phải kiệt sức. Chỉ là, do sinh sống đã quá lâu trong Cuồng Bạo Thâm Hải, bản chất điên cuồng đã ngấm sâu vào máu huyết, khiến cho con Cuồng thú tuy đã đến cực hạn, nhưng vẫn có thể điên cuồng tấn công, nếu không thể đem con người nhỏ bé đang lớn vồn trước mặt nó kia xé thành nghìn mảnh, thì khẳng định sẽ không ngừng lại.

- Xuất!!!!

Tử Vũ vốn đang cực lực công kích bằng võ công thuần túy, thân người đột nhiên bay ngược ra sau, Âm Tuyền trong tay chỉ trong một giây đã hóa thành một cây quyền trượng, chỉ thẳng vào con Cuồng thú, không cần ngâm niệm mà tạo ra một đạo đạo thánh quang hung mãnh bắn tới.

Tử Vũ vốn luôn lượn qua lượn lại trước mặt con Cuồng thú, nay đột ngột tung mình ra xa, khiến cho nó có đôi chút bất ngờ, thân thể khựng lơ lửng thì khựng lại. Đúng vào lúc đó, đạo đạo thánh quang đột ngột chiếu tới, khiến cho những miếng vết thương trên thân thể con Lôi Long tức thì bốc cháy khét lẹt, làm cho nó đau đớn đến phát điên, hai cái đầu lạnh lặn giữa thẳng lên trời mà rống lớn.

“Hống!!! Hống!!!!”

Con Lôi Long toàn thân khựng lại, thân thể ngân sắc như bị chìm trong những luồng ánh sáng thanh khiết của Thánh quang, khiến cho nó đau đớn đến mức không sao chịu thấu. Đôi mắt đỏ lờm long lên sòng sọc nhìn vào tên người đáng ghét đang đứng thần nhiên phía trước, bốn hàm răng trắng ớn tức thì nhe ra, tạo thành những tiếng rín rít vô cùng khó nghe.

Chính vào lúc con Lôi Long triệu tập Lôi hệ nguyên tố trong không gian bằng Long Ngữ, Tử Vũ cũng tức thì hết vang, át đi toàn bộ những tiếng sấm động cách đó vài trăm mét, thân thể tỏa ra thứ bá khí cô ngạo bất quần chỉ mình hắn có.

- Y Nhược, Lục Nhi, hiện!!!

Từ cây quyền trượng trên tay Tử Vũ, hai luồng khí lưu một lục một hoàng kim đột ngột xuất hiện. Luồng khí lưu màu lục hết như một chiếc dây leo, quấn chặt lấy cây quyền trượng rồi không ngừng vươn xa, nhắm hướng con Biên Bức Lôi Long mà cuốn đến, trong chớp mắt đã kết thành một thân hình nữ thần cây khổng lồ, bóp chặt lấy hai cái cổ họng đang vươn cao của con Cuồng thú.

Chính vào lúc đó, luồng khí lưu màu hoàng kim vốn luôn quấn quanh bên cạnh Tử Vũ đột ngột bốc cao, rồi cuộn cuộn xoay chuyển như một cơn lốc xoáy. Theo đà xoay chuyển của nó, những đạo không khí thanh sắc, bạch sắc và hoàng sắc trong không gian như thể bị cuốn hút bởi một lỗ đen không đáy, điên cuồng tụ tập rồi hòa lẫn vào nhau, men theo những sợi dây leo được hình thành từ đạo khí lưu màu lục, cuộn cuộn về phía con Biên Bức Lôi Long.

Con Biên Bức Lôi Long vốn đã kiệt lực, nay hai cổ họng lại bị bóp nghẹt, chỉ biết ngơ ngác nhìn thấy cơn cuồng phong ba màu ấy cuốn tới, trong mắt hiện lên một thân sắc kinh hãi khó có thể diễn tả bằng lời.

Cả Cuồng Bạo Thâm Hải, cũng chỉ có duy nhất một người có thể tạo ra cơn cuồng phong ấy.

Thân thể con Lôi Long bị trận cuồng phong do Y Nhược tạo thành cuộn lấy, men theo từng bó cơ thớ thịt của nó mà xé rách thành từng mảnh nhỏ, hết như người ta đang lóc xương cá. Ngay khi cơn cuồng phong đó chạm đến phần đầu, hai mắt con Cuồng thú đã biến thành một màu xám xịt, đến cả tiếng rống cuối cùng cũng không thể thốt ra, khi mà hai cổ họng vẫn còn đang bị bóp nghẹt bởi bàn tay bằng dây leo của Lục Nhi.

Và, đến khi cơn cuồng phong qua đi, thân xác khổng lồ của con Biên Bức Lôi Long đã chỉ còn là một bộ xương không còn dính lấy một mẩu thịt. Thế rồi, hai bàn tay bằng dây leo của Lục Nhi thu lại, mang theo bộ xương ấy, đoạn biến mất vào trong khoảng không gian đen tối mà Tử Vũ đã tạo ra từ trước.

- Tin rằng các vị chính là Kì Lân tộc?

Tử Vũ hạ thân xuống ngang hàng với đám Kì Lân tộc, đoạn nói, chất giọng lạnh nhạt như thể vừa mới hoàn thành một việc chẳng đáng để mất tới.

- Đúng vậy, huynh đài, người không phải Bạo tộc?

Đám Kì Lân tộc đã rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh, đoạn Hỏa Lân Chiến Thần lên tiếng, thanh âm tuyệt đối không có chút khiếp nhược, thản nhiên đối nhãn cùng Tử Vũ.

- Chỉ bằng một câu này, khẳng định các vị rất am tường tình hình của Cuồng Bạo Thâm Hải. Ta tên Tử Vũ, bị người khác truyền tống đến đây, nếu được, không biết chúng ta có thể đồng hành hay không?

Tử Vũ nói rất thẳng thắn, cũng không cần hỏi mục đích chuyến xâm nhập này vào Cuồng Bạo Thâm Hải của Kì Lân tộc là gì. Nhìn hắn trong khoảng khắc, đoạn Thủy Lân Ma Thần đột ngột thốt lên, âm giọng pha chút không tin tưởng:

- Người...người chính là người đấu với Bạch Ẩn trên dòng Hồng Giang?

Tử Vũ thực sự không ngờ nàng ta cũng có mặt trên chiếc thuyền hôm đó. Thản nhiên gật đầu, hắn nói:

- Với đề nghị của ta, không biết các vị có thuận ý không?

Câu nói hết sức thản nhiên, không hề có ý uy hiếp, nhưng lại khiến người khác khó mà từ chối. Là loại câu nói mà chỉ có một cường giả chân chính mới có thể thốt ra.

- Được. Bọn ta hiện tại đang mang trên mình một nhiệm vụ quan trọng, nếu huynh không phiền có thể đi theo. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta sẽ cùng nhau li khai Cuồng Bạo Thâm Hải.

Nếu như Tử Vũ không có một thực lực như thế, liệu rằng đám Kì Lân tộc này có thể chấp nhận một kẻ không quen không biết như hắn cùng đồng hành trong một nhiệm vụ quan trọng như thế này không?

- Được!

Tử Vũ gật đầu, đoạn cảm thấy các hệ ma pháp nguyên tố xung quanh cả bọn đang có dấu hiệu ngưng tụ, liên khê thì thầm mấy tiếng, hô khê:

- Y Nhược!

Trong con mắt ngờ ngàng của đám Kì Lân tộc, Y Nhược thướt tha xuất hiện, mái tóc màu hoàng kim bay bay cùng với đôi môi màu tím khê điểm nụ cười, lẳng lặng đứng sau Tử Vũ. Nàng vừa xuất hiện, ma pháp nguyên tố vốn đang tụ tập lại cũng tức thì tan ra.

Không cần nói nhiều, Hỏa Lân Chiến Thần khê gập, đoạn bay lên đằng trước dẫn đường, theo hướng Nam mà nhanh nhẹn phóng đi. Tử Vũ và Y Nhược bay theo, đoạn đám người Kì Lân tộc còn lại cũng lập tức xuất phát.

Một đêm không yên bình tại Cuồng Bạo Thâm Hải cuối cùng cũng trôi qua.

54. Chương 54: A Thái

“Hộc! Hộc! Hộc!!”

Thở ra từng hơi nặng nề, Lộ Khiêm lê bước vào trong một con hẻm nhỏ nhằng nhịt những góc ngách. Lần trước tới đây, chính bản thân gã cũng đã phải lạc lối vài lần trong cái mê cung nhân tạo vô ý này, thành ra, gã rất có tín tâm, rằng những kẻ đang đuổi theo mình tuyệt đối sẽ không tìm thấy gã trong một hai ngày tới.

Và gã cũng chỉ cần thế là đủ.

Mẹ kiếp, mối thù này gã mà không trả, gã thề sẽ lấy chữ Khiêm làm họ suốt quãng đời còn lại.

“Hự!!”

Nộ khí vừa lên tới đỉnh, máu từ trong họng Lộ Khiêm cũng tức thì trào ra một lần nữa. Thành thật mà nói, đây là lần bị thương nặng nhất trong đời gã, trừ cái lần bị đứt cánh tay trái mà sau đó đã được Tử Vũ nói lại. Nhắc đến Tử Vũ, sát tâm trong lòng Lộ Khiêm lại càng thêm thịnh. Tử Vũ là chủ nhân, cũng là mục tiêu của gã. Hiện tại Tử Vũ không có ở đây, nhưng gã sẽ tuyệt đối không từ bỏ mục tiêu, cũng như sẽ tuyệt đối không để chủ nhân thất vọng.

Mặc dù gã biết Tử Vũ đã bị chuyển đi tới đâu, nhưng gã biết Tử Vũ sẽ không chết.

Đây vốn dĩ là một loại tín tâm không thể giải thích bằng lí lẽ.

Lộ Khiêm nhổ ra một ngụm máu lớn, đoạt dựa vào vách tường đổ nát của căn nhà cũ gã mua từ vài năm về trước, bắt đầu điều khí liệu thương. Gã trên người tuy đầy những vết đâm chém, máu loang nhuộm đỏ cả bộ y phục rách nát, nhưng nặng nhất vẫn là nội thương bị lão già khốn kiếp đó tặng cho lúc ở trên tàu.

Nhớ lại lúc đó, tình hình thực là muôn phần hung hiểm, lão già đó từ tướng mạo đến điệu bộ đều ra vẻ tiên phong đạo cốt, hòa ái nhân từ, không ngờ lòng dạ còn độc hơn rắn rít. Khi đó, lúc Tử Vũ mới bị gã Tư Đồ gì đó chặn lại, Lộ Khiêm sớm đã có mặt, vốn định lao lên thay chủ nhân mà dạy dỗ tên liều mạng kia một trận, không ngờ đột nhiên lại cảm thấy chính mình đang bị giám thị. Cái cảm giác quỷ quái đó, thực sự là khó chịu đến muôn phần, đừng nói toàn thân không cử động được, cho dù là muốn nhếch môi mở miệng, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Mọi việc diễn ra chỉ trong một sát na, Lộ Khiêm khi đó vốn muốn liều mạng xông lên, thì lão già đó đột ngột hiện ra trước mặt, cảm giác vô hình tức thì hóa thành hữu hình, trực tiếp bức Lộ Khiêm lui lại. Gã vừa lui lại, thì cái tên họ Tư Đồ nọ cũng cùng lúc động thân, đem Tử Vũ truyền tống đi mất.

Đó cũng là giây phút quyết định sinh tử của Lộ Khiêm.

Nếu gã chần chừ, thì lão già đó sau khi không còn vướng bận chuyện đối phó với Tử Vũ, khẳng định chỉ trong một hai chiêu là có thể lấy mạng Lộ Khiêm. Bất quá, hơn hai mươi năm làm nghề Sát thủ, Lộ Khiêm còn chưa một lần chần chừ. Lần này, gã cũng tuyệt đối không chần chừ.

Một trào vung ra, bao hàm trong đó là cả đời khổ luyện của một sát thủ đỉnh cấp. Còn may trước đó Tử Vũ đã sửa lại cánh tay trái cho Lộ Khiêm, nếu không, lúc này gã có muốn liều mạng cũng không có công cụ.

Trước một trào liều mạng của họ Lộ, lão già đó công lực tuy đã đến mức thông thần, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi thường, thân hình tức thì di động như thiểm điện tránh qua bên phải. Chân động, tay vung, vừa tránh đòn, lão vừa tặng cho Lộ Khiêm một kích giữa ngực, khiến cho thân thể gã như một cánh điều đứt dây vắng ngược về phía sau.

Sau lưng Lộ Khiêm chính là cửa sổ.

Lợi dụng một kích vội vã đó của lão già nọ, Lộ Khiêm nhảy vút xuống biển, đoạn thu liễm khí tức cật lực bơi về Nội Hà thành. Còn may thuyền đi chưa được xa, nếu không, chỉ e với nội thương như vậy, việc bơi được vào bờ cũng đủ sức lấy mạng gã rồi.

Khi đó Lộ Khiêm cũng cảm thấy kì quái là tại sao lão già nọ lại không đuổi theo gã. Lúc lết được vào bờ, thì gã lập tức hiểu ngay.

Thiên bang. tại

Lão già đó khẳng định là Bang chủ nổi tiếng bí ẩn của Thiên bang, Lí Thiên Hành. Với uy danh của lão, việc đuổi theo Lộ Khiêm đúng là không đáng để làm. Lão tùy tiện sai vài đứa đồ tử đồ tôn đi làm là được rồi.

Cũng nhờ lão không đuổi theo, Lộ Khiêm mới có tư cách để liều mạng phá vây, chạy một mạch tới Quyển Long thành, lại từ Quyển Long thành ngày đêm bôn tẩu về Lạc Bình thành. Tới đây thì gã đã kiệt sức, mới vội vàng vàng trốn vào cái mê cung nhân tạo này, chớp lấy cơ hội mà liệu thương. Tính ra, từ lúc nhảy xuống biển tới nay, gã đã chạy một mạch bảy ngày không nghỉ, nếu là người khác, chỉ e đã tuyệt khí từ lâu rồi.

Nhưng vì gã không tuyệt khí, thế nên sẽ phải có những kẻ tuyệt khí thay gã.

Trải qua năm ngày bôn hành cùng nhau, Tử Vũ và Y Nhược cùng với đám Kỳ Lân tộc, ngoại trừ những lúc tối cần thiết, cũng chưa từng mở miệng nói chuyện với nhau quá ba câu. Tử Vũ tuy có tò mò về mục đích của đối phương, nhưng với hắn, chuyện quan trọng nhất bây giờ là thoát khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải để tới gặp Nhã Dạ, thành ra gã luôn thỉnh lặng. Còn Y Nhược, nàng căn bản lúc nào cũng đứng sau Tử Vũ.

- Sắp tới là khu vực của Bạo tộc.

Y Nhược đột ngột mở miệng, thanh âm quyến rũ mê luyến lòng người của Nhân ngư tộc tức thì khiến cho đám Kỳ Lân tộc vốn đang trao đổi với nhau cái gì đó tức thì ngẩng lên. Mấy ngày vừa qua, bọn họ căn bản chỉ gặp toàn Cuồng thú phổ thông, so với con Biên Bức Lô Long mà Tử Vũ đã giết thực là một trời một vực, thành ra cũng có thể nói là một chuyến đi an lành. đọc truyện tại . Hiện tại, khi sắp phải đặt chân vào khu vực của Bạo tộc, thì cái chuyến đi an lành đó khẳng định đã kết thúc.

Bạo tộc khác với Cuồng thú, tuy cùng có bản chất cuồng loạn, nhưng thông minh hơn và thường ít khi ở một mình. Hai chủng sinh vật này thường thường nước sông không phạm nước giếng, vậy nên trừ Y Nhược là trường hợp đặc biệt, kì dư Cuồng Bạo Thâm Hải chia thành hai miền nam bắc, nam thuộc Bạo tộc, bắc thuộc Cuồng thú.

- Y Nhược cô nương, nghe ngữ khí của cô, chừng như cô không phải là Bạo tộc?

Trong mắt đám Kỳ Lân Nhân nam tử tức thì hiện lên những tia hi vọng. Còn phải nói, trong tất cả các loại chủng tộc xinh đẹp, thì Nhân ngư tộc chính là chủng tộc có sức mê hoặc lớn nhất, không chỉ ở giọng nói, tiếng hát, mà còn ở thân hình nhu nhuyễn tuyệt mỹ, là thứ mà bất cứ nam nhân nào cũng cực lực truy cầu. Bởi vậy, nên cho dù biết Y Nhược là linh thú của Tử Vũ, thì đám Kỳ Lân Nhân nam tử nọ vẫn luôn thầm nuôi hi vọng, chỉ cần đó không phải là Huyết khế, thì dù là quan hệ gì cũng có thể giải khai mà.

Căn bản là, một khi đã kí kết Huyết khế, thì sinh mệnh của hai bên đã liền thành một khối, người này tử thì người kia vong, người này bị thương thì người kia đau đớn, thành ra đây là loại khế ước cực ít được thực hiện. bất quá, đó cũng chỉ là xét trên phương diện lí luận bình thường. Còn Tử Vũ, Y Nhược cũng như Lục Nhi, thì tuyệt đối không phải người bình thường.

Nhìn thấy Y Nhược chậm chậm lắc đầu, tia hi vọng trong mắt đám Kỳ Lân Nhân nam tử nọ lại càng sáng lên rực rỡ. Mỗi người trong bọn chúng ai cũng biết Bạo tộc nghĩa là thế nào, thành ra, nếu Y Nhược mà là Bạo tộc tộc nhân, thì dù nàng có xinh đẹp hơn nữa, chúng cũng không dám vọng tưởng.

- Bạo tộc tuy đa số điên loạn, nhưng nếu đã sống tới trên vạn năm ở Cuồng Bạo Thâm Hải, thì cũng sẽ dần dần có được một chút ý chí. Tuy vẫn không thể nói là biết suy nghĩ, nhưng ngoài chuyện chém giết ra, cũng có quan tâm tới một vài thứ khác. Các vị, nếu như gặp phải những kẻ như thế, thì tuyệt đối đừng lên tiếng, cứ để ta đối phó là được rồi...

- Y Nhược tỉ tỉ!!!!!!

Tới rồi...

Tiếng hét bắt đầu vọng lại từ khoảng xa thẳm phía trước, đến khi chữ “tỉ” thứ hai vừa thốt ra trọn vẹn, thì người nói đã ở ngay trước mặt chúng nhân, tốc độ quả thực kinh thể hải tặc.

- Phiên phức tới rồi...

Y Nhượng lẩm bẩm, đoạn quay sang kẻ vừa xuất hiện, nói như ra lệnh:

- A Thái, mau về đi ngủ đi!

Kẻ này dung mạo tuấn mĩ, tóc xanh mắt nâu, da dẻ trắng hồng, tuy là nam nhưng so với nữ thì không khác là bao, thậm chí còn xinh đẹp hơn cả Thủy Lâm Ma Thần là nữ nhân duy nhất trong đám Kỳ Lâm tộc. Lúc này, chỉ thấy y đang rít lên từng tiếng thâm độc, miệng thì cười ngờ nghếch, nhưng mắt lại vẫn lên những tia máu đỏ.

- Y đích thực đã sống trên vạn năm tại Cuồng Bạo Thâm Hải, nguyên bản là một con Thiên Niên Tuyết Hồ tu yêu giả...

Y Nhượng cũng rít lên từng tiếng đáp trả kẻ mà nàng gọi là A Thái, đoạn lại quay sang nói với chúng nhân. Nhìn thấy tình cảnh kì dị đang diễn ra trước mắt, mọi người trừ Tử Vũ đều miệng mồm há hốc, chừng như không thể tin được bên trong Cuồng Bạo Thâm Hải lại có thể nhìn thấy cảnh này.

Chỉ thấy Y Nhượng và A Thái rít lên một hồi, lại trở về tiếng người nói chuyện, qua một lúc lại thấy nàng giơ tay lên như thể định đánh, lòng vòng đuổi y chạy xung quanh chúng nhân. Được một lúc, cả hai lại ngừng lại, lần này là dùng những tiếng hú cao vút để “trò chuyện”.

- Chủ nhân, y nhất quyết không chịu đi, phải đòi bằng được cô nương bên đó về làm đồ chơi.

Y Nhượng quay lại, không thèm lí gì đến A Thái cũng như đám Kỳ Lâm tộc nọ, nói nhẹ. Nhìn thấy Tử Vũ gạt đầu, nàng mới quay sang những kẻ đồng hành, nói tiếp:

- Mọi người, A Thái trong Bạo Tộc địa vị cực cao, nếu không làm hắn vừa ý, e rằng chuyến đi này sẽ không êm đẹp đâu. Bây giờ, tùy mọi người quyết định.

Đám Kỳ Lâm tộc tức thì nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều dấy lên cảm giác không tin tưởng. Đùa gì chứ, chỉ bằng mấy câu nói điên khùng, lại bắt họ đem một vị muội muội thân hơn ruột thịt giao ột thẳng góc làm đồ chơi hay sao??

- Y Nhượng cô nương, không phải bọn ta không tin tưởng cô, nhưng Tiểu Lan và Thủy Lâm Vương với bọn ta đều vô cùng quan trọng. Hơn nữa, với thẳng góc này, giết hắn đi không phải mọi chuyện đều ổn thỏa rồi sao?

Hỏa Lâm Chiến Thần nói, cũng không kể A Thái đang đứng ngây góc bên cạnh có nghe thấy hay không, hiển nhiên trong lòng đã dấy lên sát cơ. Còn phải nói, Lâm tộc tuyệt đối không phải loài ăn chay.

- Tùy các vị. Nhưng Bạo tộc không giống với Cuồng thú, một người chết là cả tộc biết, người có địa vị thấp thì không sao, nhưng tên góc này ở trong Cuồng Bạo Thâm Hải đã sống tới hơn vạn năm, nếu hắn mà chết, cả Bạo tộc khẳng định sẽ bất chấp tất cả mà báo thù cho hắn...

“...Nếu không phải như vậy, năm trăm năm trước tí đã cho hắn đầu thai sang kiếp khác rồi!”

Câu sau là Y Nhượng nói với Lục Nhi. Nguyên năm trăm trước, Y Nhượng vốn vẫn sống ở khu vực của Bạo tộc, nhưng ngày ngày chứng kiến những kẻ điên loạn mang hình dáng người này chém chém giết giết, nàng sớm đã cảm thấy mệt mỏi không sao chịu nổi. Thế rồi, nàng dần dà phát hiện trong Bạo tộc có những cá nhân so với đồng tộc thì thông minh hơn một chút, còn tưởng rằng có thể kết bạn với chúng, không ngờ lại bị những tên góc giống như A Thái làm phiền đến phát điên. Đến cuối cùng, khi sự nhẫn nại đã hết, nàng liền li khai Cuồng Bạo Nam Hải, sau đó thà chịu cảnh tịch mịch giữa một lũ Cuồng thú chứ không muốn ngày ngày đối mặt với đám người “thông minh nhất Cuồng Bạo Thâm Hải” đó nữa.

Thật không ngờ, sau năm trăm năm, một tên góc như A Thái vẫn còn nhớ được khí tức của nàng, nàng vừa xuất hiện nơi biên giới thì y đã tìm đến. Nói cho cùng, đối với tên góc này, nàng tuy không có hận ý, nhưng khẳng định nếu có cơ hội, cũng muốn một đao xả y thành hai mảnh để trút hết nỗi bức tức đã tích tụ trong lòng đến mấy trăm năm.

Đám Kỳ Lâm tộc lúc này mới hiểu ra vấn đề, thậm chí thông tin cả tộc liệu mạng thu lượm đến vài trăm năm vẫn còn thiếu sót to lớn, sự tự tin vốn có không khỏi đại giảm. Cũng còn may, khi nhìn đến Tử Vũ và Y Nhượng đang đứng cạnh đó, nỗi lo lắng trong lòng mới vơi đi đôi phần.

- Tử Vũ, bọn ta quyết định liều mạng một lần, nếu như hai người không muốn, thì xin hãy li khai lúc còn chưa muộn.

Hỏa Lâm Chiến Thần đồng dục nói, trong lòng tất nhiên hiểu rõ với cá tính của Tử Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ họ mà đi. Nhiệm vụ lần này tuy quan trọng, nhưng nếu bảo gã phải bỏ rơi Thủy Lâm Ma Thần, thì thà cả bọn mạo hiểm, chứ quyết không chấp nhận.

Tử Vũ khẽ cười gật đầu.

- Y Nhược, vậy thì tên A Thái đó để cho nàng trút giận!

Con mắt màu hồng phấn của Y Nhược tức thì lộ ra nét cười, bên trong không ngờ còn có chút nộ ý.

Nộ ý, tất nhiên là dành cho A Thái.

55. Chương 55: Thành Toàn

- Phập!!!!

Nhanh như một bóng ma, Lộ Khiêm lướt đến sau lưng một trong những kẻ đã đuổi theo hắn từ Quyển Long thành đến chốn mê cung này, lặng lẽ tặng y một nhát dao vào giữa gáy. Đừng nói tên này chỉ là Cao cấp cao thủ, cho dù hắn có thực lực của một Thánh cấp, thì dính phải nhát dao đó, bảo đảm cũng sẽ mất mạng đương trường.

Mẹ kiếp, là Lang tộc Thú Nhân, hèn nào có thể tìm ra Lộ Khiêm nhanh thế.

Tình hình của Lộ Khiêm hiện tại phải nói là vạn phần hung hiểm. Gã vốn cố sống cố chết để chạy được vào cái mê lộ này của Lạc Bình thành, vốn tưởng sẽ lẩn tránh được một, hai ngày để liệu thường. Nào ngờ, gã chỉ vừa mới nhắm mắt tĩnh dưỡng được nửa thời thần, một đám bang chúng Thiên bang đã lần mò tới nơi. Cũng còn may, đây chỉ là một nhóm nhỏ, bằng vài thủ thật đơn giản, Lộ Khiêm đã chia chúng ra và diệt gọn từng tên một.

Tên vừa rồi là tên cuối cùng.

Lau con dao nhuộm máu vào cái xác vừa đổ gục xuống, Lộ Khiêm bắt đầu di chuyển dọc theo một trong vô vàn những góc ngách ở xung quanh căn nhà của gã. Gã biết, thể lực hiện tại của mình sẽ chỉ có thể trì trì thêm cùng lắm một, hai ngày nữa. Một, hai ngày... Với một đám Lang tộc Thú Nhân đuổi theo sau lưng, liệu hắn có thể sống nổi một, hai ngày hay không?

- Nếu ta là người, ta sẽ bôi máu của gã Lang tộc đó lên người...

Lộ Khiêm cực tốc quay lại, nhận ra ngay trên bờ tường phía sau lưng mình có một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn đang đứng đưa chân một cách nhàn hạ. Mẹ kiếp, chẳng lẽ vết thương làm hắn xuống sức đến vậy rồi sao, có người ngồi ngay sau lưng cũng không nhận ra.

Nàng ta có một đôi tai mèo.

- Người muốn trả thù cho hắn ư?

Lộ Khiêm lùi lại, cánh tay trái buông thõng một cách bất thường. Cả thân thể Lộ Khiêm, hiện tại chỉ có cánh tay này là lành lặn nhất, đơn giản bởi lẽ nó đã được Tử Vũ gia trì lên đó một lớp vảy cực kì cứng ngạnh. Thế nên, dù ông tay áo trái của gã đã bị chém đến nát bươm, thì ma thủ bên trong nó vẫn đang ở trạng thái tốt nhất.

Thiếu nữ không ngờ lại lúc lắc đầu, đoạn nói:

- Lang tộc và Miêu tộc từ bao giờ hóa thù thành bạn vậy? Nói cho người biết, người rất may mắn, vì nhờ gặp được ta mà người sẽ sống!

Cùng là Thú Nhân, nhưng Lang tộc và Miêu tộc đích thị là hai kẻ thù không đội trời chung, điều này Lộ Khiêm đương nhiên biết. Bất quá, biết thì biết, nhưng đối phương lại là Thiên bang, thì bảo sao gã có thể chắc chắn cho được. Cái bang hội chết tiệt này, đến cả Thần tộc tộc nhân còn có thể ở trong bang làm trưởng lão, thì trong số bang chúng có cả Miêu tộc và Lang tộc có gì kì quái chứ?

“Phập!”

Miêu nữ nhanh nhẹn nhảy xuống đất, bàn tay đầy móng vuốt cắm ngập vào thân xác tên Lang tộc nọ, dút ra một đám thịt bầy nhầy, đoạn dùng nó như một thứ phấn trang điểm, bôi lên mặt và khắp trang phục.

- Lang tộc thánh giác cực nhạy, nhưng đối với máu của đồng tộc thì lại không phân biệt được, đúng là lũ vô dụng mà. Đây, còn chờ ta phải giúp người bôi lên cái thứ kinh tởm này lên người hay sao??

Nói là kinh tởm, nhưng khuôn mặt của nàng lại hoàn toàn không nhăn nhó một chút nào khi cái mùi tanh tởm lợm của lang huyết quyện lấy thân thể mình. Miêu tộc nữ nhân tuy cũng là nữ nhân, nhưng từ khi sinh ra đã là chiến binh, thành ra đối với mùi vị huyết tinh thập phần quen thuộc, làm gì có chuyện nhăn mặt nhăn mày giống như nữ nhân nhân loại.

- Người vì sao lại giúp ta?

Lộ Khiêm lạnh lẽo hỏi, đoạn bước đến gần xác tên Lang tộc nọ, bắt đầu công việc “trang điểm” của mình. Từ thân pháp của Miêu nữ này, Lộ Khiêm có thể khẳng định nếu nàng ta muốn giết gã, thì với tình trạng hiện tại, gã căn bản không có đủ tư cách để liều mạng. Thành ra, được, gã lại nợ người khác thêm một mạng nữa vậy.

- Tình cờ, tình cờ thôi...Ta căn bản muốn đổi phỏ là đám Lang tộc kia...

Nói đến đây, thân thể xinh đẹp nóng bỏng của nàng bỗng chốc run rẩy trong cơn phấn nộ không gì đo lường được, khiến cho Lộ Khiêm trong một giây bỗng cảm thấy giữ nàng và gã có một cái gì đó rất quen. Hận thù!

Thế rồi rất nhanh sau đó, Miêu nữ nọ trở lại cái dáng vẻ hoạt bát của mình, như thể sự phấn nộ trước đó căn bản thuộc về kẻ khác, nói:

- Ta tên Lệ Sa Nhã Trân, là người-cuối-cùng-của-dòng-họ-Lệ-Sa-Dạ-Miêu, còn người?

Nàng đích thực là Lệ Sa Nhã Trân.

- Y Nhượng tử tử...

A Thái thất thanh thốt lên, đoạn cực tốc bật người ngược lại phía sau, vừa vặn né khỏi một cái tát chứa đầy công lực của Y Nhượng. Nhìn gã, Y Nhượng thu lại nụ cười, đoạn nhẹ nhàng thốt:

- Ta thật sự chờ cái ngày này từ rất lâu rồi...

Đối diện với khuôn mặt phẳng phất nét ưu tư của Y Nhượng, A Thái không ngờ lại bật cười khanh khách, khuôn mặt tuấn mỹ đột nhiên dài ra thành một cái miệng cáo đánh ác, hai mắt long lên sòng sọc đầy những tia máu đỏ, hú lên từng hồi vang vọng.

Y Nhượng vốn đang lơ lửng trên không, thân hình đột nhiên trầm xuống, đôi chân trần thon mảnh đột ngột hóa lại thành dạng ngư vĩ, quẫy mình một cái rồi biến mất trong làn nước xanh thẳm của Cuồng Bạo Thâm Hải.

- Mĩ nhân ngư???

Đến bây giờ, đám Lân Nhân nọ mới biết người con gái diễm tuyệt kia thực sự là Nhân ngư trong truyền thuyết.

“Bùng!!”

Mặt biển phẳng lặng của Cuồng Bạo Thâm Hải đột nhiên bạo nộ, sau một cái rùng mình liền mọc ra hàng chục cột nước giống như hàng chục con Thủy long cực tốc hướng về phía A Thái. Nhìn thấy công thế của Y Nhượng, tên Vạn Niên Cuồng Hồ nọ tức thì nhanh nhẹn đảo thân, đoạn cao giọng hú lên thành từng hồi phân biệt.

“Đang!! Đang!! Đang!!”

Theo từng tiếng hú, xung quanh A Thái đột ngột xuất hiện từng khối băng lớn tỏa ra khí lạnh vô bì, khiến cho những cột nước của Y Nhựt đang phóng tới cũng hóa thành băng. Băng chạm với băng, tạo ra những tiếng “đang! đang!” đinh tai nhức óc rồi vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

“Vút!!”

Y Nhựt từ dưới nước đột ngột bùng mình lên không, để lộ ra thân hình tuyệt mỹ trong thứ ánh sáng hư ảo của Cuồng Bạo Thâm Hải. Nàng lúc này không còn vận y phục, để lộ ra một tấm thân tuyết bạch dụ nhân, trên người chỉ có phần đuôi và bộ ngực căng đầy là được che lại bởi một lớp vẩy óng ánh sắc vàng.

- Là Kim Diễm Nhân Ngư, Hoàng tộc trong Nhân ngư tộc, đẳng cấp tương đương với Thượng cấp Thần thú...

Khi nghe thấy thanh âm kinh ngạc của đám Lân Nhân, khóe môi Y Nhựt chùng như phẳng phất xuất hiện nụ cười.

- Bạo Liệt Quyện Thủy Phong!!!!

Môi đào hé nở, Y Nhựt cất cao chất giọng trầm bổng say đắm lòng người, mười ngón tay thon đan lại thành một đạo thủ ấn, đoạn nhẹ nhàng phất về phía trước. Tức thì, mặt nước tĩnh lặng dưới chân A Thái đột ngột xuất hiện một xoáy nước. Chỉ trong khoảng khắc, xoáy nước đó đã hóa thành một cái hố đen khổng lồ, khiến cho không khí quanh đó bỗng chốc nổi lên trận trận cuồng phong, không ngừng tụ tập lại trong miệng hố.

“Húúú!!!!”

A Thái ngẩng đầu cuồng hú, nước dãi từ chiếc mõm cáo chảy ra thành dòng, cùng với hàm răng trắng ớn và cặp mắt màu đỏ huyết khiến cho người ta có một cảm giác điên loạn cùng cực. doc truyện tại . Tiếng hú vừa dứt, không khí xung quanh gã đã đông lại thành một khối liên hoa băng phong. Một khối, lại một khối...chỉ trong chớp lát, hơn mười khối băng như thế đã được tạo thành, điên cuồng xoay chuyển xung quanh gã Vạn Niên Cuồng Hồ, khiến cho không khí chùng như cũng muốn đông lại thành băng.

“Bùng!!!”

Cái hố đen dưới chân A Thái đột nhiên vỡ òa, từ đó cuộn lên thành một cơn lốc xoáy. Có điều, đó tuyệt đối không phải là một cơn lốc bình thường, mà bên trong phẳng phất như có hàng ngàn hàng vạn con thủy long đang cuồng di loạn chuyển, chỉ trong chớp mắt đã nuốt A Thái và những khối liên hoa băng phong của gã vào trong.

“Hống!!!”

Những tiếng gào rống điên loạn của A Thái vang lên không ngừng bên trong cơn lốc. Lúc này, Y Nhựt đã trở về mặt nước, chỉ nhô lên khuôn mặt tuyệt mỹ và hai cánh tay thon mảnh giống như ngà ngọc, liên tiếp kết thành vạn đạo thủ ấn, không chỉ duy trì cơn lốc, mà còn khiến cho những tia thủy lưu trong đó không ngừng nhắm đến A Thái mà công kích.

Mười mấy khối liên hoa băng phong của A Thái cũng không phải đồ bỏ đi, chỉ thấy bên trong cơn lốc, chúng vẫn điên cuồng xoay chuyển xung quanh chủ nhân mà trở thành một bức tường thành bảo vệ. Sau một lúc, đám liên hoa đó đã bị vỡ ra thành ngàn mảnh vạn mảnh, nhưng ngàn vạn mảnh băng đó vẫn lại duy trì trong dạng liên hoa, tiếp tục xoay chuyển không ngừng, hơn nữa còn hấp thụ không ít thủy lưu của Y Nhựt.

Đúng lúc đó, cơn lốc xoáy chợt dừng lại, thế rồi tiêu thất như chưa từng tồn tại. Tĩnh lập giữa thiên không, khuôn mặt hồ ly danh ác của A Thái ẩn ẩn hiện hiện bên trong vạn vạn đóa liên hoa, chùng như cười mà không phải cười, giống như khóc mà không ra khóc, thật là muôn phần quỷ dị.

“Bùng!! Bùng!!...”

Hàng vạn tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp, là âm thanh phát ra khi toàn bộ những đóa liên hoa của A Thái vỡ nát thành triệu triệu tia nước nhỏ. Những tia nước đó, một phần tan biến, một phần giống như ám khí

găm đầy lên thân thể A Thái, khiến gã chỉ trong chớp mắt đã biến thành một huyết nhân.

A Thái đột nhiên ngẩng đầu lên trời bật cười khanh khách.

Y Nhược thì lại một lần nữa biến mất vào trong mặt biển xanh thẳm, hiển nhiên đối với sự điên cuồng của đối thủ đã hiểu quá rõ.

Nàng, tất nhiên cũng hiểu rõ, cuộc chiến này mới chỉ bắt đầu.

- Mãn Thiên Tuyết Vũ!!!!

Kể từ khi bắt đầu trận đấu, A Thái lần đầu tiên hét lên bằng tiếng người. Tức thì, toàn thân gã lam quang đại thịnh, đoạn từ trong thể nội xuất hiện tám khối đậm lam sắc quang cầu, chính là nội đan của Tu yêu giả, tương đương với Nguyên Anh của Tu tiên giả và Tu ma giả.

Tu chân giả là một trong những chức nghiệp chính của Vô Tận giới, xuất phát từ Đông Phương lục địa, tuy phát triển cực thịnh, nhưng lại là một dòng chảy âm thầm, rất ít khi xuất hiện tranh đấu với thiên hạ. Nguồn tại

Tu chân giả truy cầu tự nhiên chi đạo, kết Kim Đan, tu Nguyên Anh, mong muốn đoạt quyền tạo hóa, thọ tựa đất trời. Tu chân trên Vô Tận giới chia làm ba giai đoạn, bao gồm: Kim Đan kì, Nguyên Anh kì và Nhật Nguyệt kì. Trong đó, Kim Đan kì chia thành Tiên kì, Trung kì và Hậu kì, sau khi đạt tới Hậu kì sẽ kết thành Kim Đan bên trong thể nội, thực lực tương đương với Thánh cấp cấp một.

Từ Kim Đan Hậu kì lên đến Nguyên Anh kì vô cùng gian nan, không những cần trải qua khổ luyện, còn phải trông chờ vào cơ duyên cũng như ngộ tính của bản thân mỗi người. Sau khi đạt tới Nguyên Anh kì, thực lực Tu chân giả sẽ tương đương với Thánh cấp cấp hai. Lúc này, kết hợp với nguyên tố tự nhiên mà Tu chân giả đó thành tâm truy cầu, Kim Đan sẽ có sự biến chuyển màu sắc, ví như bạch sắc của tuyết nguyên tố, thanh sắc của mộc nguyên tố... Nguyên Anh kì chia làm tám giai đoạn, mỗi giai đoạn tương ứng với số lượng Nguyên Anh bên trong thể nội, theo thứ tự từ Đệ nhất cho tới Đệ bát. Khi lên đến Nguyên Anh đệ bát kì, thực lực ngang với Thánh cấp cấp chín, nếu độ thành công Thiên kiếp, sẽ bước vào Nhật Nguyệt kì. Do bởi từ trước đến nay người đi xa nhất trên con đường của Tu chân giả vẫn chưa độ qua Thiên kiếp, nên thực lực của Nhật Nguyệt kì rốt cuộc thế nào, thì quả thật không ai dám chắc. Tư liệu về Nhật Nguyệt kì cũng chỉ được nhắc đến trong các cuốn cổ thư, chừng như bên trong thể nội từ tám khối Nguyên Anh sẽ tự lại rồi chia làm hai, phân thành Nhật, Nguyệt, nên mới có tên là Nhật Nguyệt kì.

Trở lại với trận đấu, thực lực của A Thái không ngờ đã đạt tới Nguyên Anh đệ bát kì Tu yêu giả, sau khi xuất ra tám khối đậm lam sắc quang cầu, hai tay liền kết thành một ấn liên hoa, đoạn quát vang một tiếng, huyết mang trong mắt tức thì đại thịnh.

Chỉ thấy tám khối quang cầu tức thì bùng phát bạch mang, chẳng những khiến cho không bùng sáng rực rỡ, còn mang theo một đạo hàn khí kinh thể hải tặc, chỉ trong chớp mắt đã đem mặt biển dưới chân hóa thành một mặt phẳng bằng băng.

- Y Nhược cô nương...

Đám Lân Nhân đứng ngoài quan chiến tức thì có một hai người lo lắng bật thốt. Phải biết nước đối với Nhân ngư cũng như không khí đối với con người, nay mặt biển này toàn bộ đã hóa băng, khẳng định đối với Y Nhược sẽ trăm điều bất lợi.

Đúng vào lúc đó, mặt phẳng bằng băng vừa mới được A Thái tạo thành xuất hiện một vết nứt nhỏ. Thế rồi, vết nứt ấy lớn dần lên, đoạn từ đó mọc lên một tảng đá nhỏ. Thế rồi, tảng đá đó cứ lớn dần, chọc vỡ mặt băng mà trôi lên, đến khi ngang với một gò đất nhỏ thì mới dừng lại. Trên gò đất đó, Y Nhược trong dạng người đang ngồi thản nhiên với hai chân đong đưa. Lúc này, y phục mỏng mảnh trên thân nàng cũng như mái tóc màu hoàng kim vẫn còn vẫn vương những giọt nước biển mà dính vào cơ thể, không chỉ góp phần làm nổi bật thêm thân hình hoàn mỹ của Y Nhược, mà còn để lộ ra không ít phong quang xuân sắc nàng giấu trong đó, thật là kích thích đến mức thần tiên cũng không thể ngồi yên.

- Xuất!!!

Đúng vào lúc đó, A Thái gầm lên, hai tay bắt ấn tách ra hai bên đoạn chém mạnh về hướng Y Nhựt. Tức thì, tám khối quang cầu xung quanh hắn bỗng chốc vỡ ra thành triệu triệu những bông tuyết hoa trắng tinh, nhẹ nhàng rơi xuống mặt biển đã đóng thành băng, tạo thành một khung cảnh thanh khiết mỹ lệ in sâu vào lòng người.

Chỉ là, những người có mặt tại đó, không ai không biết cái khung cảnh mỹ lệ đó nguy hiểm đến mức nào.

Y Nhựt cũng vậy.

Hai tay nàng tức thì tê phát, tạo thành ba quả cầu với ba màu, thanh, hoàng, bạch phân biệt đại diện cho ba nguyên tố: Thủy, Địa, Phong.

Ba quả cầu kích thước rất nhỏ, nhưng cùng với sự xoay chuyển của chúng, ma pháp nguyên tố trong không gian tức thì cực tốc ngưng tụ, thậm chí còn tạo thành từng dải màu sắc không ngừng đổ về phía Y Nhựt, tạo cho người ta có một cảm giác không thể nắm bắt.

Những tiếng nổ “lách tách” vang lên liên tiếp khi đám tuyết hoa trắng tinh chạm không khí xung quanh ba quả cầu nhỏ của Y Nhựt. Tức thì, những bông hoa tuyết gần đó đang từ rơi nhẹ bỗng biến thành phong cuồng chuyển động, phảng phất như một cơn bão tuyết cuộn cuộn đổ về nơi Y Nhựt đang ngồi, trong khoảnh khắc đã vùi lấp thân ảnh của nàng trong một màu trắng xóa.

”Tuyết vốn bắt nguồn từ nước, lạnh lẽo hơn nước, mỹ lệ hơn nước.

Nước là khởi nguyên của tuyết, dịu dàng hơn tuyết, mệnh mang hơn tuyết...”(*)

Bên trong màn tuyết trắng xóa bỗng nhiên vang lên tiếng hát khi bỗng khi trầm của Y Nhựt, khiến cho khung cảnh sát phạt trước mắt bỗng hóa thành một chốn tiên cảnh bỗng lại, cực điểm mỹ lệ, cực điểm thanh khiết.

Ngay cả A Thái cũng cảm thấy thế.

“Ừ...”

Chính vào lúc cặp mắt màu đỏ huyết của A Thái dịu lại đôi chút, thì máu từ trong thất khiếu của gã cũng không ngừng trào ra. Trong một giây, những người ở đó đều có thể thấy A Thái mỉm cười.

“Bụp!”

Cơn bão tuyết đột ngột bị một cơn sóng lấy Y Nhựt làm trung tâm cuộn lên nuốt mất. Đồng thời, hai quả cầu hoàng sắc và thanh sắc cũng tức thì hóa thành hai mũi tên sắc nhọn, xé gió lao về phía A Thái đang chờ đợi.

“Phập! Phập!”

Cả hai đều trúng đích.

- A Thái, ta thành toàn cho đệ...

Y Nhựt ngừng hát, thở ra khê khê, đoạn nhắm mắt lại rồi từ từ trôi về phía Tử Vũ, bằng một tư thái động nhân gục vào ngực hắn.

Mong ước sâu thẳm bên trong mỗi Bạo tộc tộc nhân, chính là được giải thoát khỏi cơn điên loạn luôn ngự trị tâm hồn họ.

Y Nhựt biết điều đó.

Nàng cũng biết, cách duy nhất để giải thoát khỏi cơn điên loạn đó, chính là cái chết.

56. Chương 56: Sinh Tồn Cổ Chiến

Tuyết hoa lất phất bay rồi tan biến vào hư vô, phủ lên mặt biển băng giá phía trước một khung cảnh vừa mỹ lệ vừa tang thương vô tận.

Không khí tĩnh lặng bao trùm vạn vật.

A Thái đứng đó, mỉm cười...

Thế rồi, gã ngã xuống. Theo đà rơi, thân thể con người của hắn bỗng chốc thay đổi, rồi trở về nguyên trạng của Vạn Niên Tuyết Hồ.

Lúc này, gã là Tuyết Hồ, không phải Cuồng Hồ.

Vạn năm sống trong Cuồng Bạo Thâm Hải, vạn năm điên loạn, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Có phải là một kết thúc vui vẻ không?

Có lẽ không.

Nhưng là một kết thúc mà A Thái mong chờ.

Ở trong lòng Tử Vũ, chừng như Y Nhược cũng biết điều đó, nên dù nàng đã ngủ sâu, khóe môi nàng vẫn hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười, nửa như mãn nguyện, nửa như hối hận.

Mãn nguyện thì sao? Hối hận thì sao? Tất cả đều đã kết thúc.

Nàng không thể giúp cho toàn bộ những sinh vật sống tại Cuồng Bạo Thâm hải này thoát khỏi cảnh điên cuồng...nhưng ít ra nàng cũng có thể giúp cho A Thái.

Tận sâu trong lòng, Y Nhược biết, ngoài việc cảm thấy phiền phức và mệt mỏi vì bị những kẻ điên này quấy rầy, nàng còn luôn vì họ mà đau lòng.

Bởi vì đau lòng, nên nàng mới muốn chạy trốn khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải. Càng xa càng tốt.

“Xuy...”

Tử Vũ một tay ôm lấy Y Nhược, tay còn lại nhẹ vẩy, thu thân xác của A Thái vào bên trong Âm nguyên không gian của Nguyệt Thi. A Thái biến mất, băng giá đóng trên mặt biển và tuyết hoa cũng biến mất.

Cuồng Bạo Thâm Hải lại trở về với bộ mặt xanh thẳm mênh mang như vẫn thế.

- Tử Vũ đại ca, Y Nhược tử không sao chứ?

Thủy Lân Ma Thần rụt rè hỏi, chừng như đối với cái bóng dáng cô độc lãnh ngạo của Tử Vũ luôn có ba phần e dè. Không nhìn nàng, Tử Vũ nói, giọng hờ hững:

- Không sao, chỉ là lao lực quá độ mà thôi...

Y Nhược đích thực không sao, nhưng cũng không phải lao lực quá độ như Tử Vũ nói. Trong tất cả những sinh vật sống tại Cuồng Bạo Thâm Hải, Y Nhược có lẽ là người được hải đế này ưu ái nhất. Những sinh vật khác chỉ được một nguyên tố chấp nhận nàng lại được cả Địa, Thủy, Phong ba đại nguyên tố lựa chọn cùng lúc. Cũng chính vì thế, nên dù nàng chỉ mới tu luyện hơn ngàn năm, nhưng ở trong Cuồng Bạo Thâm Hải vẫn có thể đánh thắng một Vạn Niên Cuồng Hồ Nguyên Anh đệ bát kì Tu Yêu giả. Bất quá, do bởi nàng cùng lúc mượn năng lượng của cả ba đại nguyên tố nên mỗi lần như thế thân thể đều xuất hiện tình trạng “quá tải”. Lần này, để đối chiêu với A Thái, nhìn thì đơn giản, nhưng ba quả cầu nhỏ đó đích thực đã khiến nàng vượt quá cực hạn, dẫn đến tình trạng ngủ li bì như hiện tại.

- Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi, người của Bạo tộc sẽ có thể đến đây bất cứ lúc nào...

Tử Vũ nói, đoạn hướng mắt về phía Hỏa Lân Chiến Thần. Nhìn hắn, gã gật đầu đoạn nói:

- Chúng ta đi thôi, trên đường đi, ta sẽ kể cho Tử Vũ huynh một câu chuyện...

Cuối cùng thì Kì Lân tộc cũng quyết định nhờ đến sự giúp đỡ của Tử Vũ.

“Veol!”

Mũi tên xé gió bay đi, nhằm thẳng vào một trong ba tên Lang tộc đang lăm lăm truy theo dấu vết của Lộ Khiêm. Tên Lang nhân đó phản ứng cực nhanh, tức thì trầm eo tọa mã tung ra một đám về hướng phát ra tiếng gió. Một đám này tuy vội vàng tung ra nhưng không hề tùy tiện, đã tính toán lực đạo vô cùng chuẩn xác, hiển nhiên người phát ra nó tuyệt không tầm thường.

“Tách!”

Đúng lúc đó, dị biến phát sinh. Mũi tên vốn đang lao tới đột ngột bị tách thành 2 mảnh, chia ra hai hướng bắn vào hai tên Lang nhân đang đứng cạnh đó. Không những thế, vật làm mũi tên đó bị tách ra, lại chính là một mũi tên khác, lực đạo tốc độ đều vượt hẳn mũi đầu tiên, đang nhắm thẳng vào quyền đầu của tên Lang nhân đứng trước.

“Phập! Phập! Phập!”

Cả ba mũi tên, hay nói đúng hơn là hai nửa của mũi tên đầu tiên và mũi tên thứ hai, đều trúng đích. Tên Lang tộc đứng đầu vốn đang chuẩn bị đón mũi tên thứ nhất, không ngờ đột ngột lại phải nhận mũi tên thứ hai, lực đạo tính sai, thành ra chịu đủ đau khổ, quyền đầu bị mũi tên xuyên thẳng vào trong, cánh tay khẳng định đã bị hủy. Tuy vậy, gã đầu sao vẫn còn đứng được, trong khi hai tên đồng bọn đều đã nằm xuống bởi bị hai nửa mũi tên ghim vào giữa họng.

“Hống!!!”

Tên Lang nhân sống sót điên cuồng gầm lên một tiếng, đoạn lao bổ tới phía mũi tên vừa phát ra, toàn thân tỏa ra một thứ đầu khí đặc hữu chỉ có ở Lang tộc. Người bắn ra những mũi tên vừa nãy chừng như hoàn toàn không lí tới sự điên cuồng của gã, để cho gã nhảy tới chỗ nấp của mình rồi mới lặng lẽ giương cung lên.

“Tách!”

Thứ cuối cùng mà tên Lang nhân đó thấy, là một đôi mắt rực lửa hận thù.

- Nàng đích thực là Cung thủ đáng sợ nhất mà ta từng gặp...

Nhìn cái xác của tên Lang nhân nặng nề gục xuống mới một mũi tên xuyên thủng cổ họng, Lộ Khiêm nói khẽ, đoạn nhìn sang Lệ Sa Nhã Trân đã trở về với vẻ hoạt bát thuần thực thường ngày của mình.

- Thiên hạ nói Tinh linh tộc là những cung thủ đáng sợ nhất, nhất, bằng cây cung này, ta sẽ cho chúng thấy như thế nào mới là đáng sợ.

Lộ Khiêm tin rằng nàng sẽ làm được điều đó. Hai ngày gần đây, dựa vào địa hình phức tạp của những ngõ ngách bên trong mê lộ này, gã và nàng đã hạ sát không ít những kẻ truy tìm do Thiên bang đưa tới. doc truyện tại . Trong thời gian đó, thường thì là Lệ Sa Nhã Trân chủ động cùng gã nói chuyện, cho gã biết nàng là một người hoạt bát tinh nghịch. Thế nhưng, cứ mỗi lần đối diện với kẻ thù, thì con người đó bỗng chốc biến thành một con thú săn mồi thực thụ, đôi lúc còn khiến Lộ Khiêm cảm thấy mình chừng như không phải đang đồng hành với một con người.

- Lũ Thiên bang khốn kiếp đó chừng như rất chú ý tới người, đã bị chúng ta giết tới vài chục tên vẫn chưa chịu bỏ, hơn nữa những kẻ tới sau lại càng ngày càng mạnh...

Ngồi xuống một hốc nhỏ bên cạnh Lộ Khiêm, Lệ Sa Nhã Trân nói, bàn tay vuốt nhẹ cây cung màu tím có hình thù lạ mắt với hai cạnh giống như hai thanh đao ngắn, khẳng định là dành cho những lúc nàng phải cận chiến với địch nhân. Text được lấy tại

- Người chúng quan tâm không phải ta, là chủ nhân của ta.

Đây là lần đầu tiên Lộ Khiêm nhắc đến Tử Vũ, ngôn từ tuy vẫn lạnh nhạt, nhưng lại bùng lên một sự sùng kính cùng quyết tâm sắt đá.

- Người như người cũng có chủ nhân sao?

Lệ Sa Nhã Trân nói với vẻ khó tin lộ rõ trong đôi miêu nhãn xanh biếc. Tuy mới gặp, nhưng nàng luôn cảm thấy Lộ Khiêm còn giống một con mèo hơn cả chính nàng, luôn ưa thích sự cô độc trầm lặng. Một người

như vậy, bảo rằng gã có chủ nhân, hơn nữa đối với người đó lại hết mực tôn trọng và trung thành như gã vừa thể hiện, thì thật còn khó hơn lên trời.

- Cánh tay này của ta do người đó ban cho, sinh mạng này của ta được người đó giữ lại, cuộc đời này của ta lấy người đó làm mục tiêu để hướng tới. Phải, ta có chủ nhân.

Lộ Khiêm nói, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng mạch lạc, trong đôi mắt đen bùng lên một thứ quyết tâm mãnh liệt. Lúc này, trước mắt gã, Tử Vũ chùng như đang đứng đó, ngạo nghễ cười. Có một ngày, rồi sẽ có một ngày, con dao trên tay gã sẽ cắm ngập vào trái tim đó, gã thề.

- Tên người đó là gì, không chừng ta biết à nghe, người vốn cũng không tệ, chủ nhân của người chắc cũng sẽ một chút tiếng tăm.

Lệ Sa Nha Trần đích thực đang rất tò mò. Nhìn nàng, rồi Lộ Khiêm từ từ nhắm mắt, đoạn buông gọn hai chữ:

- Tử Vũ!

- Tử Vũ huynh, hắc huynh đã nghe truyền thuyết về Lân Nhân hợp nhất và Địa Ngục Huyết Sư?

Vừa cực tốc bay theo hướng Tây của Cuồng Bạo Nam Hải, Hỏa Lân Chiến Thần vừa nói. Vãn bệ Y Nhược trên tay, Tử Vũ gật đầu. Lúc này, mười một Lân Nhân đang bay theo đội hình lấy hắc và Hỏa Lân Chiến Thần làm trung tâm, lúc nào cũng sẵn sàng tác chiến.

- Cái tên của Địa Ngục Huyết Sư đến từ nguồn gốc của hắc. Người trên Vô Tận giới đều phảng phất nghe đến hai từ “Địa Ngục”, nhưng chừng như chẳng có mấy ai tin địa danh đó lại thực sự tồn tại trên đời...

- Vậy nó thực sự tồn tại sao?

Tử Vũ bắt đầu chú ý hơn vào câu chuyện của Hỏa Lân Chiến Thần, cũng chính là câu chuyện mà sau này có liên quan mật thiết đến truyền thuyết về chính hắc.

- Địa Ngục thực sự có tồn tại, nhưng không phải là nơi chốn của những kẻ đã chết, không phải do Diêm Vương ngồi ở ngôi vị chí tôn. Địa Ngục thực sự, là nơi mà Hắc Ám Ma Thần bị giam hãm trong đó, cũng là nơi mà những đứa con của hắc được sinh ra...

Hắc Ám Ma Thần? Đây không phải là cái danh tự Tử Vũ thường xuyên sử dụng trong những câu thần chú hay sao? Tất nhiên, những câu thần chú đó tuyệt đối không phải dùng để mượn sức mạnh của Hắc Ám Ma Thần như ý nghĩa của nó, mà là bởi vì Hắc Ám Ma Thần có những ảnh hưởng nhất định với Hắc Ám nguyên tố, nên thông qua câu chú sẽ giúp hắc tụ tập được ma lực nhanh hơn. Hắc chưa bao giờ tin rằng Hắc Ám Ma Thần lại thực sự tồn tại trên Vô Tận giới.

”...Vào năm đó, sau khi những vị Tồi Cổ Thượng Thần biến mất, Hắc Ám Ma Thần không hiểu vì sao lại ở lại, âm mưu thống trị toàn bộ Vô Tận giới bằng sức mạnh hủy diệt của mình. Từng loài, từng loài một bị hắc thôn tính, cho đến khi hắc động tay đến Long, Lân, Quy, Phụng, Tứ đại gia tộc vào thời điểm bấy giờ.

Tứ đại gia tộc làm sao chịu ngồi yên trong hoàn cảnh đó, đã cùng với quân đội của Hắc Ám Ma Thần trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, chiến thắng không ít, cái giá phải trả lại càng nhiều, nhưng cuối cùng vẫn đẩy lui được chúng, mang lại cho Vô Tận giới một chút hi vọng.

Cũng chính vào lúc đó, Ma Sư tộc, Dị Điều tộc, Huyết Ngư tộc và Ám Xà tộc được Hắc Ám Ma Thần sinh ra, trở thành tử địch với Tứ đại gia tộc, khiến cho trận chiến càng trở lên khốc liệt đến mức bi thảm.

Thế rồi, nhờ vào sự nhập cuộc của Dạ tộc và Thần tộc, liên minh các tộc cuối cùng cũng chiến thắng được quân đội của Hắc Ám Ma Thần, khiến cho chúng tử thương vô số, để rồi cuối cùng chính bản thân hắc phải thân chinh xuất trận.

Lúc này, đó căn bản không còn là một trận chiến, mà đã trở thành một trận tàn sát.

Trước sức mạnh của Hắc Ám Ma Thần, từng người, từng người một của liên minh các bộ tộc bị hạ gục, khiến cho hi vọng của các chủng loài trên Vô Tận giới trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Chính vào lúc đó, Tứ đại Thánh Long trong truyền thuyết của Long tộc mới xuất hiện.

Tứ đại Thánh Long, mỗi người đại diện ột trong tứ đại nguyên tố: Địa, Phong, Thủy, Hỏa, đã cùng với Hắc Ám Ma Thần đấu tới thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, đến cuối cùng mới dùng chính thân xác của mình mở ra một không gian mới rồi đẩy Hắc Ám Ma Thần vào đó. Thế rồi, trước khi hấn kịp thoát ra, bốn người cầm đầu cho Tứ đại gia tộc, bao gồm Long Hoàng, Lân Đế, Quy Vương và Phượng Hoàng Thánh sứ giả mới dùng bốn bảo vật trấn tộc của mình làm thành một đạo kết giới, vĩnh viễn không cho Hắc Ám Ma Thần thoát ra khỏi không gian đó. Về sau, không gian đó được gọi là Địa Ngục, kết giới nọ trở thành Địa Ngục Môn, trận chiến bảo vệ Vô Tận giới còn được gọi là Sinh Tồn Cổ Chiến.

Địa Ngục Môn cứ năm trăm năm phải được gia trì một lần bằng bốn bảo vật trấn tộc của bốn tộc, nếu không, kết giới sẽ mất đi tác dụng, Hắc Ám Ma Thần sẽ một lần vươn bàn tay của hấn đến Vô Tận giới.

Năm sau chính là đến hạn kì năm trăm năm lần này...”

Hỏa Lân Chiến Thần kể đến đây thì ngưng lại, khuôn mặt lộ ra thần sắc khó nói nhìn sang Tử Vũ. Thấy hấn vẫn tĩnh lặng, gã liền thở ra một hơi, đoạn kể tiếp:

- ...Tàn dư của Ma Sư tộc, Dị Điều tộc, Huyết Ngư tộc và Ám Xà tộc đều biết điều này, nên luôn tìm cách đoạt lấy bốn bảo vật trấn tộc của Tứ đại gia tộc năm xưa, chỉ là vẫn luôn không thành công. Trải qua nhiều năm, Quy tộc do đã chịu tổn thất nặng nề trong trận chiến với Hắc Ám Ma Thần, về sau khi phải chống lại sự quấy rối của Huyết Ngư tộc, càng ngày càng suy yếu, đến cuối cùng đành biến mất vào bóng tối nhằm bảo vệ dòng tộc, chỉ khi đến kì hạn mới xuất hiện cùng ba tộc còn lại gia trì kết giới. Ba tộc còn lại, trong đó có Lân tộc chúng ta, vẫn luôn phải chiến đấu với đám con cháu của Hắc Ám Ma Thần, cũng chính vì nguyên do này.

Tử Vũ lúc này mới ngẩng lên, đoạn hỏi:

- Chuyến đi này của các người vào Cuồng Bạo Thâm Hải, phải chăng là vì bảo vật trấn tộc của Lân tộc?

Mười một Lân Nhân tức thì đều chấn động, như thể Tử Vũ đã chạm vào nỗi đau của họ, sau một lúc mới khe khẽ thở ra.

- Đúng vậy. Tử Vũ huynh, huynh có biết trong Lân tộc, chủng loại nào là mạnh nhất hay không?

- Nói như vậy, thì nghe chừng không phải Lân Vương?

- Lân tộc coi trọng sức mạnh, người mạnh nhất, xứng đáng nhất, sẽ trở thành Lân Đế thống lĩnh toàn tộc. Trong Lân tộc, chủng loại mạnh nhất chính là Cuồng Lân, có khả năng cuồng hóa tạo thành sức mạnh vô địch...chỉ là, Cuồng Lân, sau mỗi lần cuồng hóa, tâm tính đều dần bị ảnh hưởng...đến cuối cùng thì...ai...Bốn trăm năm trước, đương kim Lân Đế năm đó là một Cuồng Lân, sau khi cuồng hóa cứu thoát toàn tộc khỏi sự đe dọa của Ma sư tộc, đã hóa điên, mang theo bảo vật trấn tộc mà chạy vào Cuồng Bạo Thâm Hải...

Tử Vũ cuối cùng cũng đã hiểu được lí do mà Lân tộc một lần phái xuất mười một vị Lân Vương bắt chấp tất cả thâm nhập vào Cuồng Bạo Thâm Hải, lí do chính là để tìm lại bảo vật trấn tộc này đây.

- Trong bốn trăm năm, Lân tộc chúng tôi phái xuất không biết bao nhiêu anh kiệt, từng bước từng bước dò dẫm trong Cuồng Bạo Thâm Hải, mỗi người đều mang tư tưởng một đi không trở lại, chỉ để tìm kiếm dấu vết của Lân Đế năm nào...

Hỏa Lân Chiến Thần ngưng lại, Thủy Lân Chiến Thuần liền nhẹ giọng xen vào, trong bất thoảng xuất hiện lệ mang:

- Lân tộc chúng tôi không tu luyện ma pháp, nhưng trừ Cuồng Lân ra, mỗi một người đều có sức đề kháng cực lớn với những sự ảnh hưởng về mặt tinh thần...chỉ là...chỉ là địa phương chúng tôi phải đến lại là Cuồng Bạo Thâm Hải, đề kháng có hạn đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ trì trì được một tháng rồi sẽ hóa điên. Mỗi tử sĩ của Lân tộc, trước khi hóa điên đều đem thân mình ra thi hành cấm thuật “Tận Ngôn”, đem những gì mình tìm được trong hải đế này truyền đạt lại cho người trong tộc. Bốn trăm năm liên tục, mỗi một tháng Lân tộc lại mất đi mười người, đến chín ngày trước mới quyết định để mười một người chúng tôi liều mạng một lần, nếu không thành công, thì chẳng những Lân tộc bị hủy diệt, một năm sau Hắc Ám Ma Thần cũng sẽ trở lại...đến khi đó...đến khi đó...

“HỒNG.....!!!!”

Hàng trăm ngàn tiếng hống đột ngột cất cao, cắt ngang câu nói của Thủy Lan Ma Thần. Vốn đang nằm trong lòng Tử Vũ, Y Nhược nghe thấy liền nhẹ nhàng cựa mình, con mắt màu hồng phần mở ra, nói khẽ:

- Đến rồi...

57. Chương 57: Tử Vong Ma Long

Bầu trời trên Cuồng Bạo Thâm Hải đã ngả sang màu chiều ảm đạm, không có nắng nhạt, không có ráng hồng, chỉ tĩnh lặng phủ khắp không gian một vẻ tịch mịch cô quạnh của một ngày sắp tàn. Trong cái vẻ tịch mịch cô quạnh ấy, những tiếng hống điên loạn vang lên liên tiếp lại càng vang vọng hơn, đáng sợ hơn, khiến cho cả nhóm mười ba người Tử Vũ càng cảm thấy mình lạc lõng giữa chốn biển trời này.

- Hướng nào?

Tử Vũ hỏi, rồi nhìn sang Hỏa Lân Chiến Thần chờ đợi. Dựa vào tiếng hống, hẳn có thể đại khái xác định được có khoảng mười mấy tên Bạo tộc đang điên cuồng phóng về hướng này. Mười mấy tên này khẳng định là những kẻ ở gần đây nhất, đằng sau còn có bao nhiêu tên nữa, đến Tử Vũ cũng không dám xác định. Lúc này, chạy càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt, chính là phương pháp hữu hiệu nhất để bảo toàn thực lực.

- Đi!!!

Hỏa Lân Chiến Thần gầm lên, đoạn đang từ hướng Tây chuyển sang hướng Bắc của Cuồng Bạo Nam Hải, cực tốc phóng đi. Gã đã cảm nhận được rồi, rất gần đây thôi, rất gần thôi, chính là cái đích mà cả Kì Lân tộc trong suốt bốn trăm năm qua đã nhắm đến.

- Tử Vũ huynh, bọn ta sau khi thi triển Lân Nhân hợp nhất thì giữa người và Lân tuy một mà hai, tuy hai mà một, sau này vĩnh viễn sẽ không tách rời được nữa. Từ nay, huynh cứ gọi ta là Hỏa Điền.

- Ta là Thủy Lan...

- Quang Diệp...

...

Lần lượt mười một người giới thiệu mười một cái tên mà họ cùng với một nhân cách khác bên trong mình đã chọn. Lân Nhân hợp nhất đề thăng năng lực của Kì Lân Kị sĩ cùng Kì Lân lên tới cực điểm, nhưng đồng thời cũng vĩnh viễn ghép họ với nhau, từ hai trở thành một, tuy một mà lại hai, chính là loại cấm chế mà chỉ trong lúc tối hậu Kì Lân tộc mới dám thi triển. Lần này, mười một người bọn họ từ khi lên đường đã sớm gác chuyện sinh tử qua một bên, vì để bảo tồn thực lực nên ngay từ đầu đã sử dụng Lân Nhân hợp nhất, chính là thể hiện tinh thần bằng mọi giá cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

“HÔNG!!!!”

Trong lúc mọi người đang cực tốc nhắm hướng Bắc mà bay, từ phía trước đột ngột vang lên một loạt những tiếng gầm vang động đất trời. Nhìn nhau, trên khuôn mặt mỗi Lân Nhân đều hiện lên một thần sắc quái dị, đoạn lẳng lặng gặt đầu, chiến ý trong mắt tức thì bùng phát, đoạn tăng tốc tiếp tục tiến tới.

- Năm tên!!

Tử Vũ quát khẽ, đoạn cùng với Y Nhược lao vút về phía trước. Lân tộc tuy tốc độ không tồi, nhưng đó cũng chưa bao giờ là điểm đáng tự hào của họ. Thành ra, so với Tử Vũ và Y Nhược, thì mười một Lân Nhân họ vẫn còn bị lui lại phía sau một chút.

Chỉ trong chớp mắt, năm cái chấm đen bé xíu phía cuối chân trời đã hiện ra trước mắt Tử Vũ và Y Nhược, mang theo những tiếng hống điên loạn mà cực tốc lao về phía cả hai. Vừa nhìn thấy chúng, Tử Vũ đã không chút do dự quát lên một tiếng, tuy còn cách nhau cả dặm nhưng Âm Tuyền trong dạng kiếm đã lẳng lẹ chém ra, trong tức khắc đã hóa thành một mảng khói đen cuộn cuộn tới đám Bạo tộc.

- Hắc Vụ Quyện Thiên Hà!!!!

Một chiêu này của hắc chính là kết hợp giữa Tinh hà năng lượng, Hắc ám ma pháp cùng công năng đặc biệt của Âm Tuyền mà sáng tạo ra, bảo đảm cổ kim chưa từng xuất hiện trên Vô Tận giới.

Chỉ thấy hắc vụ vốn do Âm Tuyền hóa thành càng ngày càng lan rộng, chỉ trong chớp mắt đã khiến àu trời ảm đạm hóa thành tăm tối, giống như màn đêm phủ xuống thế gian.

Năm tên Bạo tộc nọ vốn chỉ là Bạo tộc phổ thông, tuy có thông minh hơn so với Cuồng thú nhưng bản chất vẫn là điên cuồng, hoàn toàn không để ý đến tình hình quỷ dị trước mắt mà hóa thành năm tia sáng bạc cực tốc lao vào trong làn hắc vụ, những muốn xé xác kẻ thù thành nghìn mảnh vụn mảnh để trả thù cho tộc nhân.

Âm Tuyền trong dạng hắc vụ lúc nào cũng chờ đón chúng.

Giống như một cái màng nhện, đối với những con mồi ngu ngốc lao vào, có bao giờ là chê nhiều chê ít đâu.

- Đi trước đi!

Tử Vũ quay sang Y Nhược, nói khẽ, đoạn cũng tung mình lao vào trong làn hắc vụ. Nhìn hắc, đoạn Y Nhược nhẹ nhàng lướt về phía đám Lân Nhân đang lao tới, nói nhỏ một câu rồi cùng họ tiếp tục tiến lên. Nàng đối với Tử Vũ rất có tín tâm, tin rằng năm tên Bạo tộc đối với hắc tuyệt đối sẽ không thành vấn đề.

- Tử Vũ huynh, bảo trọng!

Đám Lân Nhân hét lớn, đoạn vẫn không ngừng phóng về phía trước, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, Tử Vũ ở lại chính là làm nhiệm vụ đoạn hậu cho tất cả. Mới hôm trước, hai bên chỉ là bèo nước gặp nhau, hôm nay hắc lại liều mạng vì những người vừa mới quen biết, thành ra đã thực sự ghi lại dấu ấn rất sâu trong lòng mỗi người bọn họ. Rốt cuộc, Tử Vũ là người tốt ư? Tại sao hắc lại làm như vậy?

Đây căn bản là một hành động bản năng.

Hắc không chỉ là một Cường thi biết suy nghĩ, hắc còn được dạy để trở thành “Vương”. Muốn trở thành vương, thì cái quan trọng nhất chính là thu phục lòng người. Hắc tin rằng, với sức mạnh của hắc hiện tại, thì dù không thể giết được hết đám Bạo tộc đang đuổi theo này, đến lúc nguy hiểm tới hậu vẫn có thể an nhiên thoát đi. Vậy thì, không mạo hiểm mà vẫn thu phục được lòng người, lại còn là mười một người với thực lực cường hãn có thể đánh khắp Vô Tận giới không gặp đối thủ, tại sao hắc lại không làm chứ?

Tử Vũ tất nhiên không nghĩ nhiều như thế, bởi vì khi tạo ra hắc, Trình Tượng đã muốn hắc trở thành “Vương”, thế nên tố chất để vương trong người Tử Vũ, trong lúc bình thường đã khiến cho người khác không dễ tiếp cận, hiện tại lại càng bộc lộ rõ ràng.

“Uỳnh!!!”

Bên trong bóng tối tưởng chừng như vô tận của Âm Tuyền, Tử Vũ lặng lẽ áp sát một tên Bạo tộc, vô thanh vô thức tung ra một quyền. Tên này dựa vào hình dáng và khí tức, khẳng định chính là nhân loại, thực lực so với A Thái thì còn kém xa, đến phút cuối tuy phát hiện ra có tập kích nhưng vẫn không sao thoát được, tức thì dính trọn một quyền.

Điều kì lạ là, sau khi dính một quyền đó, hắc lại không bị văng đi, mà chỉ đứng yên “hự” lên một tiếng.

Bên trong màng nhện, con mồi dù bị cắn xé thế nào, thì cuối cùng cũng vẫn cứ phải đứng yên.

Một chiêu “Hắc Vụ Quyện Thiên Hà” lần đầu tiên thử nghiệm đã mang lại hiệu quả không ngờ, khiến cho Tử Vũ trong lòng thực sự phấn chấn. Hắc sáng tạo ra chiêu này, mười phần đến chính chính là để đối phó với sinh vật trong Cuồng Bạo Thâm Hải. Phải biết mỗi một sinh vật trong hải đế này đều đã được ít nhất một nguyên tố tại đây chấp thuận, tùy thời có thể hấp thụ và sử dụng nguyên tố đó để tấn công với uy lực tuyệt đối hải nhân. Một chiêu của Tử Vũ, lấy Âm Tuyền làm trung tâm, theo phương thức của “Hắc Âm cao cấp kết giới” mà vận dụng tinh hà năng lượng để chuyển hóa thành một làn hắc vụ, thực chất chính là một đạo kết giới cách tuyệt những kẻ ở trong với thế giới bên ngoài. Hiện tại, một chiêu này của hắc đã khiến cho đám Bạo tộc nọ bị mất hết sự hỗ trợ đến từ Cuồng Bạo Thâm Hải, hơn nữa còn có tác dụng hạn

chế tốc độ cũng như lực công kích, chính là một cái bẫy chết người đáng sợ mà chúng đã ngu ngốc đâm đầu vào.

“Đoàn!!!”

Cuồng Bạo Thâm Hải giống như một mũi nhọn khó tính, làm sao chịu được trên thân thể hoàn mỹ của mình xuất hiện một cái bớt màu đen, tức thì cuồng nộ nổi lên, đem phong ba và thiên lôi cuộn cuộn giáng xuống “Hắc Vụ Quyện Thiên Hà” của Tử Vũ.

“Đoàn!!!”

Từng đạo thiên lôi điên cuồng bổ xuống, thêm vào đó là một cơn lốc xoáy khổng lồ đột ngột xuất hiện, cuốn lấy làn hắc vụ âm ám mà giăng xé không ngừng, khiến cho Tử Vũ ở bên trong cũng nhận ra kết giới của mình đã có giấu hiệu rạn nứt, tức thì gầm lên một tiếng, hung quang bạo xạ, lăng lệ lao vút tới đám Bạo tộc nọ vốn đang tụ vào một chỗ mà gầm gừ liên hồi.

- DIỆT!!!

Một chiêu đơn giản xuất ra, đem màn hắc vụ xung quanh đám Bạo tộc đó hóa thành ngàn ngàn vạn vạn những chiếc gai nhọn, từ bốn phương tám hướng mà điên cuồng phóng tới.

Đám Bạo tộc nọ dĩ nhiên không phải đồ bỏ đi, nhưng hiện tại ma pháp không dùng được, nhục thể có cường hãn đến mấy, cũng chỉ chống chọi được trong vài giây, chỉ sau một khắc thời gian đã hóa thành một đồng thịt bầy nhầy không còn ra hình dạng. Bất quá, Âm Tuyền đích thực là một con quái vật tham lam, trong lúc tấn công không ngờ còn hàm chứa lực thôn phệ mà chính Tử Vũ cũng không ngờ tới, chỉ trong chớp lát đã nuốt trọn năm bộ thi hài mà hắn vốn muốn dùng làm vật phẩm để chế luyện Cương thi.

“Đoàn!!!”

Một đạo thiên lôi cường hãn vô bì đột ngột bổ xuống tức thì khiến cho làn hắc vụ chấn động mạnh mẽ. Không dám chần chừ, Tử Vũ tức thì thu hẹp phạm vi của kết giới, đem nó bao bọc lấy thân thể, đoạn cực tốc phóng đi theo hướng khi nãy của đám Lân Nhân. Lúc này, không có Y Nhược hay bất cứ một sinh vật nào của Cuồng Bạo Thâm Hải bên cạnh, thành ra hải đế này đích thực rất chiếu cố đến hắn, tức thì nào thiên lôi cuồng phong, nào thánh quang bạo lăng, hết thấy đều đem ra chiêu đãi Tử Vũ một cách nhiệt tình.

Mang theo một lớp hắc vụ đậm đặc bao quanh thân thể, Tử Vũ không ngừng tránh né và đột phá qua tầng tầng lớp lớp “quà tặng” của Cuồng Bạo Thâm Hải, trong lòng không khỏi cảm thấy kì quái. Hắn đối phó với mấy tên Bạo tộc nọ nói lâu thì cũng không lâu, nhưng tuyệt đối chẳng phải là nhanh, vậy mà tại sao không có tên nào đuổi tới nơi? Xem ra những người còn lại khẳng định đã gặp chuyện rồi.

- Nguyệt Thi!!!

Tử Vũ tâm niệm nhất động, liền khê niệm một câu thần chú, triệu ra Nguyệt Thi với tầng tầng hắc khí bao quanh. Hai tay kết thành hàng loạt những đạo thủ ấn, Tử Vũ một lần nữa khai mở cổ quan tài âm ám vô bì này, khiến nó liên tục tách ra nhập lại, cuối cùng xếp thành một cánh cửa hình chữ nhật, đoạn từ từ phân khai.

- Tử Vong Ma Long...XUẤT!!!! mới nhất ở

Tử Vũ gầm lên một tiếng, hai tay đồng loạt phát ra, huy động tinh hà năng lượng cuộn cuộn chuyển hóa thành hắc ám năng lượng, chảy thành một dòng mỏng mảnh đổ vào trong Nguyệt Thi Chi Môn.

“HỒNG!!!!”

Một thanh âm chấn kinh thiên đê đột ngột vang lên từ bên trong cánh cửa. Thế rồi, theo sự lôi kéo do dòng chảy hắc ám năng lượng mà Tử Vũ tạo thành, một cái đầu rồng màu đen đã thối rửa loang lổ từ từ nhô ra. Thế rồi, một cái nữa, lại một cái nữa, cho đến tận cái thứ chín lại là một cái đầu rồng màu trắng với những lớp vảy giáp hoàn hảo cùng bốn chiếc sừng nhọn hoắt phân ra hai phía. doc truyện tại . Tử Vong Ma Long, chính là sự kết hợp bắt đầu từ Cửu Thủ Cuồng Long, Ngư Hà Ma Giác, Ma Giải Chương Ngư cuối cùng là Biên Bức Lôi Long, là khối Cương thi cường hãn nhất từ trước đến nay trên Vô Tận giới, chỉ vừa mới xuất hiện đã tỏa ra một thứ năng lượng cùng sát khí khổng lồ, khiến cho thiên lôi cùng cuồng phong của Cuồng Bạo Thâm Hải cũng phải nhụt đi vài phần.

“Hống!!!”

Gầm lên một tiếng khiến cho thiên hôn địa ám, át đi toàn bộ những thanh âm cuồng nộ của Cuồng Bạo Thâm Hải, con Tử Vong Ma Long cuối cùng cũng lộ ra toàn bộ thân thể dưới ánh sáng nhạt nhòa của một ngày sắp tàn. Chín cái đầu Rồng, trừ cái thứ chín nằm ở giữa đã được gia trì bởi vây giáp và sừng của Ngự Hà ma Giác, tám cái còn lại cùng phần ngực phía trước chính là được Tử Vũ dùng phần mai cứng của Ma Giải Chương Ngự bao lại. Cửu Thủ Cuồng Long vốn không có cánh, nay sau lưng xuất hiện một đôi cánh bằng bạc của Biên Bức Lôi Long, lúc này thì thoảng vắn nháng lên từng tia sét nhỏ. Đặc biệt nhất là phần đuôi, đuôi của Tử Vong Ma Long không ngờ lại chính là phần thân thể còn lại của Biên Bức Lôi Long, vốn đã không còn là đuôi, mà là hai cái đầu lạnh lặn cùng một cái đầu đã chỉ còn xương trắng của con quái thú này, khiến cho thân xác vốn của Cửu Thủ Cuồng Long nhất bộ thăng thiên, từ chín đầu trở thành mười hai đầu, hình dung vừa đáng sợ vừa cổ quái, thực sự trước đây chưa từng tồn tại.

Tung mình nhảy lên cái đầu thứ chín của Tử Vong Ma Long, Tử Vũ thu lại Nguyệt Thi, đoạn phát tay cho con quái thú do chính hắn tạo ra tiến về phía trước. Dù rằng việc duy trì triệu hồi con quái thú này khiến hắn tốn hao rất nhiều sức lực, nhưng nếu giờ hắn không gọi nó ra, thì đến khi lâm địch, việc hoàn thành quá trình triệu tập Tử Vong Ma Long là điều không thể.

Tử Vũ biết, một trận chiến kinh thiên động địa đang đợi hắn ở phía trước.

Nguy hiểm và kích thích, hắn đang chờ chúng đây.

58. Chương 58: Đinh Đinh Đang Đang

Màu chiều ảm đạm của Cuồng bạo Thâm Hải đột ngột rực lên bởi những tia sáng chớp nhảy liên tục từ phía cuối chân trời. Vừa nhìn thấy nó, Tử Vũ đã huy động Tử Vong Ma Long lao vút tới như một cơn lốc, đôi mắt cau lại tỏa ra một thứ sát khí lạnh lẽo vô bì.

“Hống!!!”

Theo sự điều khiển của Tử Vũ, con Tử Vong Ma Long rống lên một tiếng kinh thiên động địa, ba cái đầu phía sau cong về phía trước như một chiếc đuôi bọ cạp, đoạn phóng ra tầng tầng lớp lớp lưới sét, bổ thẳng về đám người phía trước. Hiện tại, tuy không hề nhận được sự hỗ trợ của Cuồng Bạo Thâm Hải, nhưng năng lượng tích lũy được sau bao nhiêu năm sinh sống ở hải đế này của đám Cuồng thú tuyệt không hề giảm đi, nay theo sự dẫn động của Tử Vũ, uy lực của mỗi chiêu phóng ra đều có thể đoạn thạch phân kim, cường hoành tuyệt đối.

Đám bốn người phía trước vốn đang đánh tới thiên hôn địa ám, đột nhiên bị hàng loạt những đạo lôi điện khổng lồ bổ tới, cố muốn tránh cũng không tránh kịp, thành ra chỉ đành chịu khổ. Bất quá, trong bốn người đó có một người dù bị dính lôi điện cũng tuyệt đối không bị khựng lại như những kẻ khác, nhân cơ hội đó liền chớp động thân hình, hai bàn tay đầy vẩy và móng vuốt vỗ tới như ma mị, chụp lấy cổ họng của hai tên đứng trước, bóp mạnh.

“Bùng!!!”

Tử Vong Ma Long thân hình đồ sộ nhưng tuyệt đối không phải loại quái vật chậm chạp, sau khi nhả ra từng đạo lôi điện đã cực tốc phóng tới, một cái đầu quật mạnh, đem tên còn lại đập nát thành một mớ bầy nhầy. Đứng trên lưng nó, Tử Vũ liền hét lên với nam tử có hai cánh tay đầy vẩy nọ:

- Lôi Chấn Đồng, lên đây!

Lôi Chấn Đồng chính là Lân Nhân do Lôi Lân Vương và Kị sĩ của mình hợp thành, nhìn thấy Tử Vũ hai mắt tức thì từ kinh hãi chuyển thành vui mừng, liền nhảy lên cái đầu màu bạc của con Tử Vong Ma Long. Cái thứ quái vật đồ sộ này đột nhiên xuất hiện, chỉ bằng một quật đã đập nát bét một tên Bạo tộc thân thể cứng như sắt thép, hình dáng thì cổ quái muôn phần, nếu nói không sợ, thì chỉ là gạt mình gạt người ma thôi.

- Bọn chúng chừng như nhắm vào Y Nhược. Cô ấy muốn tách ra, nhưng bọn ta không chịu, ta đoạn hậu, cả bọn vẫn theo hướng cũ mà tiến.

Nói đoạn búng mình lên không, hai tay dang ra, đỡ lấy ba bốn đạo thiểm điện mà Cuồng Bạo Thâm Hải ban tặng cho những kẻ ngoại nhân, đoạn lác mình trở về. Lôi Chấn Đồng thân hình cao lớn, khuôn mặt rắn rỏi nghiêm nghị, khẳng định thuộc loại người nói ít làm nhiều. Không nhìn gã, Tử Vũ gật đầu, đoạn huy động Tử Vong Ma Long tiếp tục hướng về phía Bắc mà phóng tới.

Lôi Chấn Đồng đứng phía sau Tử Vũ, ngấm ngầm quan sát gã thanh niên kì lạ đến mức quái dị này. Gã chú ý đến Tử Vũ ngay từ lần đầu gặp mặt, không chỉ vì thực lực cường hoành mà hắn đã thể hiện, mà còn vì thứ khí tức bá đạo cường liệt của hắn. doc truyện tại . Cái khí tức ấy chính là khí thể của một vị Ma thần quyền uy tuyệt đối, độc lập nhất phương, dù có đứng chung với người khác thì cũng giống như đang ở một nơi rất xa xôi, khiến cho kẻ khác nhìn thấy phải kinh sợ mà tránh cho thật xa.

Loại người như vậy, không ngờ lại ra sức vì những kẻ không hề quen biết.

Bất kể Tử Vũ tính toán những gì, âm mưu những gì, Lôi Chấn Đồng thực sự phục hắn. Có thể nói, Tử Vũ chính là đã đứng giữa Cuồng Bạo Thâm Hải mà lập uy, khiến cho không chỉ Lôi Chấn Đồng mà còn cả những Lân Nhân khác đều phải khâm phục từ tận đáy lòng.

Cũng bởi vì thế, nên khi nhận ra Tử Vũ là một Tử Vong Ma pháp sư, Lôi Chấn Đồng đến cau mày nửa cái cũng không có. (Nên biết Tử Vong Ma pháp sư là chức nghiệp tuyệt đối bị cấm trên Vô Tận giới. Tử Vũ khi được xếp tên trên Vô Tận bảng, nếu như tại đó không ghi rằng hắn có thể là đồ đệ của Trình Tường mà ghi hắn có thể là Tử Vong Ma pháp sư, thì khẳng định đã có không ít người đến tìm hắn tính sổ rồi)

Tử Vũ tất nhiên không quan đến những chuyện đó, chỉ cực tốc phóng về phía trước. Hắn biết, ở tại Cuồng Bạo Thâm Hải này, Y Nhược tuyệt đối có thể tri tri đến khi hắn tới, nhưng còn những kẻ khác, thì chỉ e không được như vậy. Hắn và họ vốn chỉ vừa mới gặp mặt, nhưng với hắn điều đó cũng không quá khác biệt. Một khi đã đồng hành với hắn, thì không ai được QUYÊN CHẾT.

Mất đi Trình Tường đã là quá đủ với Tử Vũ rồi. Truyện được tại

- Đến rồi, chính là chỗ đó...

Hỏa Điền quát khê một tiếng, đoạn cùng với đám huynh đệ của mình và Y Nhược cực tốc hướng tới phía trước, nơi ẩn hiện trong lớp sương mù có một cột hình trụ cao vút. Nhìn về hướng đó, đến Y Nhược cũng phải ngạc nhiên. Nàng chỉ ít cũng đã sống tại Cuồng Bạo Thâm Hải một ngàn năm, tuy không đi nhiều, nhưng quả thực chưa từng nghe đến một thứ gì đó như vậy tồn tại trong hải đế này.

Đám Lân Nhân tất nhiên không nghĩ nhiều như vậy, lúc này chỉ muốn cực tốc hướng tới cái đích mà Lân tộc đã bốn trăm năm trông ngóng. Để tới được đây, họ đã phải hi sinh không biết bao nhiêu đồng tộc, trong chuyến đi này cũng chỉ còn sáu người cùng với Y Nhược đến được nơi này, năm người khác đã ở lại đoạn hậu, sống chết chưa rõ, hung đa cát thiểm. Bằng mọi giá, họ phải mang được bảo vật trấn tộc về, nếu không, không chỉ Lân tộc sẽ bị diệt vong, mà là cả Vô Tận giới này sẽ bị chìm vào trong một trận gió tanh mưa máu dưới bàn tay của Hắc Ám Ma Thần.

Khối hình trụ đó, không ngờ lại chính là một ngọn tháp.

Ngọn tháp trôi nổi giữa trời.

Từ ngoài nhìn vào, có thể thấy ngọn tháp này đã tồn tại cả vạn năm có lẽ, vẻ cổ kính rêu phong bao trùm lên từng bức phù điêu đến những mảng tường loang lổ. Chỉ là, bên cạnh vẻ hoang sơ cổ lão đó, thì ngọn tháp này còn tạo cho người ta một thứ cảm giác bí hiểm đến khủng bố, xung quanh hắc vụ phủ mờ, giống như cùng với ngọn tháp hòa vào một thể, ẩn ẩn hiện hiện, ma mị khôn lường.

Thế nhưng, đến bây giờ Lôi Điền và những huynh đệ của gã cũng đã cảm nhận được, bảo vật trấn tộc của Kì Lân tộc đích xác đang nằm trong tòa tháp này. Bởi vậy, dù là nó bí hiểm hơn nữa, khủng bố hơn nữa, họ cũng sẽ tuyệt không dừng bước.

“Đình...đình...đang...đang!!”

Những tiếng ngân dài trong trẻo đột nhiên vang lên, giống như tiếng khánh ngọc, lại giống tiếng phong linh, phiêu phù bất định giữa không gian vốn đã âm u quỷ dị, giờ lại càng trở lên bí hiểm khủng bố muôn phần.

- Tiến lên một bước, là phải chết!

Đó là một thanh âm vừa nhẹ vừa trong, đến chữ chết lại rít lên đầy oán độc và quỷ dị. Oán độc và quỷ dị, nhưng tuyệt nhiên không có một chút nào gọi là điên loạn trong đó. Cuồng Bạo Thâm Hải, ngoài Y Nhựt ra, vẫn còn có kẻ không điên ư?

“Hống!!!!”

Đúng vào lúc đó, hàng loạt những tiếng gầm rống từ bốn phương tám hướng đột ngột liên tục vang lên, kéo theo nó là hàng trăm hàng ngàn những bóng đen đang cực tốc lao tới. Thế rồi, nhanh như lưu tinh, hai trong số những bóng đen đó đột ngột tăng tốc, chỉ trong chớp mắt đã tĩnh lập đứng trước mặt đám Lân Nhân và Y Nhựt. Nhìn chúng, Y Nhựt cau mày thật khế, đoạn nói:

- Là Bạo tộc Vương cấp, sức mạnh ngang ngửa với A Thái...

“HỔNG!!!!”

Một tiếng gầm tựa như thiên oán địa nộ đột ngột vang lên, cắt ngang câu nói của Y Nhựt. Theo tiếng gầm đó, đám Bạo tộc lúc này đã kết thành vòng vây xung quanh bảy người liền dạt ra thành một con lộ nhỏ. Từ trong con lộ đó, một người bước ra, là bước từng bước chậm rãi giữa thình không, trong bộ áo choàng hồng huyết cùng khuôn mặt bị che đi một nửa bởi một chiếc mặt nạ rách. Chiếc mặt nạ kì quái không hề có mắt, phần rách bên dưới để lộ ra một chiếc cằm thon trắng tái với những giọt đỏ rỉ ra từ khoe miệng. Nhìn người đó, thân thể Y Nhựt không ngờ cũng phải khế run lên một cái, lảo bảo:

- Đến rồi...

Người đến là Bạo Huyết Ma Đế, cũng chính là tộc trưởng của Bạo tộc. Bạo tộc quanh năm điên cuồng, dùng sức mạnh và sự khát máu để sinh tồn. Tộc trưởng của Bạo tộc, cũng chính là người mạnh nhất Bạo tộc, là một trong những sinh vật mạnh nhất Cuồng Bạo Thâm Hải.

- Bạo Huyết, nhận ra ta không?

Y Nhựt ra dấu cho đám Lân Nhân đừng nói gì cả, thân hình tiến một bước về phía Bạo Huyết Ma Đế, nói. Nhìn nàng, hay nói đúng hơn là quay đầu về phía nàng, Bạo tộc tộc trưởng chừng như khoe môi nhếch lên thành một nụ cười, nói:

- Ba trăm năm trước, ta có được một chút ý thức, trong đầu không ngờ luôn vương vấn hình bóng một người. Chỉ là, trước đó ta vốn trầm mê điên loạn, dù có cố công khổ sở nhớ lại cũng nhớ không ra. Ngay khi nàng đặt chân tới Cuồng Bạo Nam Hải, thì ta đã nhớ ra rồi. Nàng, chính là nàng đó, Y Nhựt. Về với ta đi, cùng ta thống trị hải đảo này, cùng ta vĩnh hằng tồn tại!!!

Kẻ mạnh nhất, suy cho cùng, chính là kẻ vượt trên tất cả.

Bản chất của Bạo tộc cũng như Cuồng thú, vốn là điên loạn, kẻ mạnh nhất của Bạo tộc, không ngờ lại biết suy nghĩ...

Hơn nữa...y còn biết yêu.

Y Nhựt không ngờ đột nhiên bật cười khanh khách, thân hình hơi cong lại, bàn tay đưa lên che miệng, mỗi một tư thái cử chỉ đều trực tiếp dụ nhân, khiến cho đám Lân Nhân dù đang ở trong vòng vây của kẻ địch cũng phải đứng nhìn ngây ngốc. Ở phía đối diện, Bạo Huyết Ma Đế lại càng không phải nói, bàn tay đưa lên hạ chiếc mặt nạ xuống, để lộ ra một dung mạo khiến cho người ta sợ hãi đến mức không thể tự chủ. Trừ chiếc cằm ra, dung mạo y là một mớ biến dạng của những mắt, mũi, tai đặt sai chỗ, hơn nữa còn không ngừng chảy ra những thứ dịch màu đỏ, trông vừa kinh hãi vừa tởm lợm. Chỉ là, dưới sự tởm lợm đó, hai con mắt nằm thành một hàng dọc ở vị trí lẽ ra là mũi của Bạo Huyết Ma Đế lại sáng chói một cách lạ kì. Si mê, ham muốn, dục vọng...tất cả đều lộ hết ra trong ánh mắt ấy. Hỏi trời cao, phải chăng chỉ có những kẻ điên mới là những kẻ lương thiện nhất? Chỉ có những kẻ điên mới có thể sống một cuộc sống vô dục vô cầu? Loài người luôn bị cho là chìm đắm trong dục vọng, phải chăng chính là vì loài người quá thông minh và suy nghĩ quá nhiều?

Y Nhược nhìn Bạo Huyết Ma Đế, trong mắt tuyệt không lộ ra một chút gì là kinh tởm hay khiếp hãi. Nàng có kinh tởm không? Có. Nàng có khiếp hãi không? Có. Nhưng lúc này, nàng tuyệt đối không được để cho y thấy những tư thái tình cảm đó. Nàng cần thời gian.

Nàng đối với Tử Vũ, cũng đã bắt đầu có một loại tín tâm. Không cần biết Bạo Huyết đáng sợ đến đâu, không cần biết thực lực của y khủng bố đến cỡ nào, chỉ cần Tử Vũ ở đây, hắn sẽ có thể hóa giải tất cả. Bởi vì, trong lòng của Y Nhược, Tử Vũ mới là người đáng sợ nhất, hùng mạnh nhất, cũng là người ngự trị trong trái tim nàng. Vài ngày gặp nhau là ngắn ngủi sao? Dăm ba câu nói là quá ít sao? Nàng đã chờ đợi một ngàn năm rồi, mù quáng cũng được, sai lầm cũng được, ngay từ khi nhìn thấy Tử Vũ, nàng đã biết mình phải yêu hắn.

Để được yêu thực sự, dù chỉ một lần.

- Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga...

Lại là thanh âm trong trẻo oán độc đó. Lần này, toàn bộ những người có mặt đương trường đều đã nhận ra thanh âm đó xuất phát từ ngọn tháp âm ám cổ quái sau lưng nhóm Y Nhược và hai gã Bạo tộc Vương cấp. Kẻ điên thì không biết tự ái, nhưng kẻ vừa thoát khỏi cơn điên loạn mấy nghìn năm thì lại biết. Đeo lại tấm mặt nạ, Bạo Huyết Ma Đế vẫy tay. Tức thì, hai gã Bạo tộc Vương cấp vốn làm nhiệm vụ cản đường nhóm Y Nhược liền cực tốc quay lại, lao vút vào trong tháp, những muồn xé nát kẻ vừa xuất khẩu cuồng ngôn thành thành muôn mảnh nhỏ.

“Đinh...đinh...đang...đang”

Hai gã bạo tộc vừa xâm nhập vào làn hắc vụ của tòa tháp, những thanh âm trong veo tinh khiết lại vang lên. Thế rồi, chỉ trong một giây ngắn ngủi, tòa tháp chùng như chuyển động, một vòng xoay, hai vòng xoay, rồi lại trở về vẻ tĩnh lặng vốn có.

- Á!!! Á!!! Á!!! Á!!!!!!!

- Thịt ngon!...

Hai âm thanh, một đau đớn đến mức điên dại, một thỏa mãn đầy vẻ man rợ, mang lên cùng lúc nhưng lại tách bạch thành hai cung bậc tình cảm khác nhau, cùng lúc đi vào lòng người, tạo cho tất cả những kẻ biết suy nghĩ nghe thấy đều trong tâm phát lạnh...

- Ta đã nói, tiến lên một bước, là phải chết!

Giọng nói trong veo quỷ dị đó lại vang lên một lần nữa, như để khẳng định lại cái chết của hai tên Bạo tộc Vương cấp. Nhìn tòa tháp, thân hình Bạo Huyết Ma Đế bỗng chốc tỏa ra một thứ huyết sát chi khí đến mức rợn người, âm hiểm gần từng tiếng một.

- Bước ra đây, hoặc là ta sẽ đập nát cái tòa tháp đó!!!

Dù gã có ý thức và biết suy nghĩ, gã cũng chưa chắc là người biết kiềm chế.

- Thật không!???

Giọng nói vút cao thành một tiếng rít, nhưng là tiếng rít đầy vẻ vui mừng, tức thì khiến cho chúng nhân không sao hiểu nổi. Người phát ra giọng nói đó, rốt cuộc là bảo vệ tòa tháp, hay bị tòa tháp giam cầm? Nếu bị tòa tháp giam cầm, thì tại sao lại không cho bất cứ ai vào trong tòa tháp??? Khó hiểu chồng lên khó hiểu, khiến cho Bạo Huyết Ma Đế đột ngột dừng lại, đoạn trở tay về phía đám Lân Nhân đang đứng trước tòa tháp, lạnh giọng thốt:

- Giết!!!

Kẻ không biết kiềm chế, chưa chắc đã là người không thông minh.

Quay lại nhìn đám Lân Nhân gập đầu, Y Nhược hai tay tức thì chập lại, sử dụng một thứ ngôn ngữ khó hiểu niệm một tràng dài, đoạn cực tốc phóng ngược về phía sau, rơi thẳng xuống làn nước trong xanh của Cuồng Bạo Thâm Hải mất tăm mất tích.

Đám Lân Nhân tức thì cực tốc quay lại, vốn dĩ định bắt chắp tất cả những nguy hiểm đã nhìn thấy mà xông vào tòa tháp, thì đột ngột cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Trước mặt họ, lúc này đã đột nhiên xuất hiện một con người.

Trường bào hồng huyết, mặt đeo mặt nạ, mái tóc dài xổ tung phát phơ bay dù không có gió.

Bạo Huyết Ma Đế.

Chỉ xét riêng về tốc độ, dù cho là Phong Vãn, kết hợp giữa Phong Lân Vương và Kị sĩ, vốn là người có tốc độ nhanh nhất trong cả bọn, cũng còn thua xa không chỉ một hai cấp.

Người đứng đầu của Bạo tộc tất nhiên không phải loại hữu danh vô thực.

Y giơ tay lên, cũng là lúc từ phía bên dưới, một con thủy long phá nước lao lên, há chiếc miệng rộng ngọam lấy thân thể y.

Bạo Huyết Ma Đế mỉm cười.

59. Chương 59: Huyết Lưu Thâm Hải

Trong Bạo tộc có hai dạng người. Một là những kẻ bị lạc vào Cuồng Bạo Thâm Hải, được Cuồng Bạo Thâm Hải, từ đó mà trở thành Bạo tộc. Dạng thứ hai, là những kẻ được sinh ra ở hải đế này.

Bạo Huyết Ma Đế thuộc dạng thứ hai.

Cha y thuộc dòng dõi cổ tộc đã sinh sống tại Cuồng Bạo Thâm Hải từ biết bao đời nay, cả tộc vừa mới sinh ra đã sống trong cảnh điên loạn tằm tối, trải qua không biết bao nhiêu vạn năm đã thành một tập quán bất đổi.

Mẹ y vốn là nhân loại lạc vào Cuồng Bạo Thâm Hải, được Phong hệ nguyên tố trong hải đế này chấp nhận mà trở thành Bạo tộc.

Hai người trong điên loạn mà đến với nhau, trong điên loạn mà sinh ra y, bẩm sinh dị dạng, cuồng bạo vô bí, trải qua vài ngàn năm tu hành, đã trở thành kẻ mạnh nhất trong Bạo tộc. nguồn

Hiện tại, y đang mỉm cười.

Chứng kiến con thủy long vọt lên từ dưới mặt nước, trong một khoảng cự li cực ngắn há miệng đớp thẳng vào thân thể mình, Bạo Huyết Ma Đế tuyệt không không đổi sắc, khóe miệng nhếch lên như thể cười nhạt.

“Bùng!!!”

Một quyền xuất ra, con thủy long bị y đâm tan thành vạn tia nước nhỏ bay lất phất trong không gian, nhưng tuyệt đối không tan biến, mà còn dần tụ lại thành những nhân hình.

Bạo Huyết Ma Đế tuyệt đối không xem thường Y Nhược.

Y biết, nếu như phải liều mạng, nàng hoàn toàn có khả năng cùng y đồng quy ư tận.

Y khẳng định không muốn như thế.

- Hỏa Nộ Thiên Không!!!

Đối đầu với Bạo Huyết Ma Đế không chỉ có mình Y Nhược. Một quyền của y vừa xuất ra, Hỏa Điền cũng tức thì lao tới, miệng quát lên một tiếng trầm hùng, hai bàn tay đầy móng vuốt điên cuồng bổ ra, mang theo Hỏa Lân đầu khí cháy bùng lên thành hai ngọn lửa, lực công kích tuyệt đối có thể liệt vào hạng vô kiên bất tồi.

Mái tóc vốn luôn phát phơ bay của Bạo Huyết Ma Đế tức thì dựng lên một cách ma mị, hai tay y chập lại rồi đồng loạt phát ra, tạo thành một cơn cuồng phong uy lực tuyệt đối, trực tiếp đối chiêu cùng Hỏa Điền.

Lửa gặp gió lại càng bùng lên dữ dội, vốn chỉ bao lấy hai cánh tay nay đã cuốn lấy toàn thân Hỏa Điền, khiến cho gã lúc này trông chẳng khác nào một vị Hỏa Thần sung mãn chiến ý. Chỉ là, vị Hỏa Thần đó đang bị cuốn ra xa.

Một chiêu của Bạo Huyết Ma Đế tuyệt đối không muốn cùng Hỏa Điền thắng thua va chạm. Thứ y có nhiều nhất hiện nay, chính là tộc nhân.

Hỏa Điền bị một chiêu của Bạo Huyết Ma Đế đẩy ra xa, tức thì bị hãm vào vòng vây của đám Bạo tộc đang lao tới, sức mạnh vốn đã được tích tụ sẵn từ “Hỏa Nộ Thiên Không” liền không do dự nhằm thẳng những tên này mà quật tới, khiến cho hỏa diễm bùng lên rực sáng cả một vùng trời.

Trận chiến bắt đầu trở nên kịch liệt. Cũng bằng một phương pháp như thế, Bạo Huyết Ma Đế liên tiếp chấn lui đám Lâm nhân, chỉ trừ Phong Vãn vốn dĩ miễn nhiễm với Phong hệ ma pháp nguyên tố, kìm dư những kẻ còn lại đều rơi vào vòng vây công kích của Bạo tộc. Bất quá, chính Phong Vãn mới là người bị nguy hiểm nhất lúc này.

Bạo Huyết Ma Đế giống như một cơn cuồng phong bất định, liên tục cuốn lấy Phong Vãn, sử dụng nhục thể cường hãn của Bạo tộc mà điên cuồng công kích, khiến cho gã chỉ còn biết trốn tránh ra chịu đựng, giống như một cái bao cát cho người ta muốn đá thì đá, muốn đánh thì đánh. Còn may, độ cường hãn về nhục thể của Lâm Nhân so với Bạo tộc tuyệt đối không mấy thua kém, bằng không, chỉ e hiện tại gã đã lưu huyết đương trường.

Phong Vãn tuyệt đối không phải hạng vô dụng như vậy. Tốc độ của đối thủ quá nhanh, gã căn bản không có khả năng tránh né, nhưng dù có là như vậy thì gã cũng sẽ không thể trở thành một cái bao cát cho đối phương luyện tập được. Chỉ là, gã đang chờ.

Bạo Huyết Ma Đế đang muốn đùa giỡn, Phong Vãn cứ để cho gã đùa giỡn, đến lúc y không đùa nữa, gã cũng sẽ đem toàn thân sức mạnh ra mà nghênh tiếp.

Dù Phong Vãn biết, mười phần thì gã sẽ thua thiệt cả mười.

“Bùng!!!”

Y Nhược vốn luôn im lìm dưới nước đột nhiên quẫy mình tung lên, trong một sát na vừa kịp chấn giữa Bạo Huyết Ma Đế và Phong Vãn. Hơn ai hết, nàng biết tương quan thực lực giữa hai người chênh lệch thế nào, cũng biết rằng giữa mình và tên tộc trưởng Bạo tộc vẫn còn một đoạn khoảng cách.

Nhưng lúc này nàng tuyệt đối không có sự lựa chọn khác.

Liếc nhìn Phong Vãn đầy hàm ý, Y Nhược lao vút tới, những nhân hình do đám thủy hoa ban này ngưng tụ mà thành cũng tức thì lấy Bạo Huyết Ma Đế làm trung tâm mà quay lại thành một vòng tròn, cực tốc xoay chuyển. Những nhân hình đó mang hình dáng Nhân ngư, đang xoay chuyển trong một điệu múa của Nhân ngư, chính là “Quần Ngư Thương Nguyệt”.

“Nguyệt” ở đây, chính là Bạo Huyết Ma Đế.

- Người...

Bạo Huyết Ma Đế gầm lên một tiếng kinh thiên. Y biết, cái chiêu thức tên gọi hoa mỹ này chính là một trong những tuyệt đại sát chiêu của Y Nhược, dù là một thân cường hãn như y, cũng hoàn toàn có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục trong điệu múa mỹ lệ này.

Thứ làm Bạo Huyết Ma Đế tức giận là, y thật không ngờ Y Nhược lại ra sát chiêu với y.

Bạo Huyết Ma Đế ngửa cổ lên trời cười dài một tiếng, chiếc áo choàng màu hồng huyết vốn vũ động không ngừng đột nhiên ngừng lại, đoạn đột ngột bạo trưởng, hết như tan ra thành một đám huyết vụ, phủ lên toàn bộ những vật thể đang vây lấy xung quanh y.

- Huyết Lưu Thâm Hải!!!

Bạo Huyết Ma Đế sinh ra tại Cuồng Bạo Thâm Hải, hải đế này chính là cả thiên hạ đối với y, một chiêu này, chính là muốn đem cả thiên hạ của y chìm vào bể máu.

Huyết sát chi khí trong trường tức thì bùng phát mãnh liệt, lấy Bạo Huyết Ma Đế toàn thân hồng sắc làm trung tâm mà điên cuồng lan rộng, khiến ối một người có mặt tại đó, dù là điên hay tỉnh, đều bị nhấn chìm trong một cảm giác hoang mang tột độ, không chỉ bị khủng bố về mặt tinh thần, ngay cả máu huyết toàn thân cũng thấy nhộn nhạo, hết như bị thứ huyết sát chi khí kia dẫn động mà muốn trào ra.

“Bụp!!”

Trừ Y Nhược, Phong Vãn chính là người đứng gần Bạo Huyết Ma Đế nhất, cũng chính là người chịu ảnh hưởng đầu tiên. Chỉ thấy Phong Vãn toàn thân run lên từng chập, đoạn một tiếng “bụp” nho nhỏ vang lên, từ thân thể gã phún xuất từng đạo tiên huyết, trong chớp mắt đã trở thành một huyết nhân, tận mắt chứng kiến máu huyết trong người điên cuồng trào ra và chảy về phía Bạo Huyết Ma Đế mà không sao kiềm lại được.

“Bụp!! Bụp!! Bụp!!”

Những tiếng “bụp” nhỏ nhỏ vang lên liên tiếp, khiến cho không chỉ đám Lâm Nhân, mà ngay cả những tên Bạo tộc đang có mặt tại đó cũng phún xuất từng vói tiên huyết, chảy thành từng dòng bao quanh Bạo Huyết Ma Đế, tạo thành một quả cầu máu càng ngày càng lớn trước mặt y. Chỉ là, Bạo tộc vốn là Bạo tộc, vốn dĩ đã điên cuồng khát máu, nay nhìn thấy máu lại càng trở nên điên loạn, không còn biết đến đau đớn thể xác hay sự khủng bố tinh thần, tức thì bỏ nhào lấy đám Lâm Nhân mà công kích điên cuồng.

Đám Lâm Nhân nhục thể vốn cường hãn vô song, khi đối đầu với mỗi một tên Bạo tộc thông thường đều chiếm được không ít lợi thế. Chỉ là, đối phương căn bản không chỉ có một người, bản thân máu huyết lại đang bị Bạo Huyết Ma Đế dẫn ra thành từng dòng lớn, thành ra tuy có thể miễn cưỡng hoàn thủ, nhưng mỗi một giây trên người lại nhận thêm một vết thương, máu theo đó lại càng tuôn ra nhanh hơn, khẳng định không thể trì trì thêm được bao lâu nữa.

“Hự!!”

Y Nhược “hự” khê một tiếng, đem những nhân hình đang xoay quanh Bạo Huyết Ma Đế cường hành bổ nhào về phía y, bản thân cũng không thêm phòng thủ, dốc hết sức lực mà tung mình lên không, đem hai loại ma pháp nguyên tố Thủy hệ và Địa hệ tụ tập lại thành một quang cầu hai màu, nhắm hướng đối thủ mà trực tiếp đẩy tới.

“Bụp!!”

Do dốc toàn lực tấn công, máu huyết trong người Y Nhược cũng lập tức không thể chống lại được sự dẫn động của Bạo Huyết Ma Đế, liền xuyên qua da thịt của nàng mà phún xuất thành từng dòng nhỏ, khiến cho thân thể tuyệt mỹ của nàng trong phút chốc tăng thêm ba phần ma mị, vốn đã động nhân nay lại càng trực tiếp câu dẫn hồn người.

Đám thủy hình nhân ngư sau khi lao vào Bạo Huyết Ma Đế liền trực tiếp phát nổ, khiến cho y khựng lại trong một giây. Chính vào lúc này, Y Nhược bất chấp tất cả lao về phía y, mang theo quang cầu hai màu trực tiếp bổ xuống huyết cầu màu đỏ trước mặt đối thủ.

“BÙNG!!!!”

Trước khi Y Nhược đạt được mục đích, huyết cầu trước mặt Bạo Huyết Ma Đế đã đột ngột phát nổ, đem màu hồng huyết nhuộm đỏ cả một vùng biển trời, nhấn chìm tất cả vào trong biển máu. Bản thân công lực của Y Nhược còn thua xa Bạo Huyết Ma Đế, nay chịu ảnh hưởng từ vụ nổ của huyết cầu, thân thể tức thì bị hất tung về phía sau. Cũng chính lúc đó, quang cầu hai màu của nàng vốn đang lao xuống đột ngột chuyển hướng, nhắm thẳng Bạo Huyết Ma Đế mà công tới, nhân lúc y không phòng bị nhất mà tập kích thành công, khiến cho y cũng phải loạn choạng lui lại, thân thể cường hãn bị hại đại nguyên tố điên cuồng cào xé, trực tiếp biến y thành một con quái vật toàn thân nhuộm máu của chính mình.

“HỒNG!!!”

Bạo Huyết Ma Đế ngửa đầu gầm vang, y vốn là Bạo tộc, điên cuồng chính là bản chất thiên sinh, tuy có được suy nghĩ và ý thức nhưng không phải lúc nào cũng có thể khống chế cơn điên đã ăn sâu vào trong máu. Lúc này, bị một chiêu của Y Nhược đánh ra thảm hải, tức thì nhất thời mất đi lí trí, cũng không kể đến

mục đích lần này của mình chính là bắt nàng về, liền nhắm hướng nàng trực tiếp bỏ ra một trào lãng lệ, tuyệt đối có thể khiến nàng ngọc nát hương tiêu.

“Bùng!!!!”

Chính vào lúc một trào lãng không của Bạo Huyết Ma Đế sắp chạm tới thân hình Y Nhược, một tiếng nổ kinh khiếp đột ngột vang lên. Trong chiến trường ngập ngựa huyết sắc và mùi tanh hôi của máu bỗng chốc có thêm một sắc thái mới, chính là một màu đen vô tận đang cuộn lấy Y Nhược, dịu dàng nâng nàng lên.

“Arghhhh!!!!”

Ôm Y Nhược trong lòng, bóng đen ngựa cổ gầm lên một tiếng vang trời, so với tiếng rồng của Bạo Huyết Ma Đế tuy không kém cạnh nhưng lại hoàn toàn khác biệt. Một bên điên loạn, một bên cuồng nộ, một bên mất đi lí trí, một bên muốn phát tiết nỗi hận trong lòng. Bóng đen mở mắt ra, là một đôi mắt màu tím vừa sâu thẳm vừa mênh mang vô tận. Chừng như nỗi hận trong lòng chủ nhân đôi mắt đó đã theo tiếng hét vừa rồi mà phát tiết ra hết, nên lúc này, đôi mắt đó đang tuyệt đối bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức đáng sợ. Bình tĩnh đến mức có thể khiến cho người ta chết chìm trong đó.

Tử Vũ.

“Hống!!!”

Không gian vốn tĩnh lặng vì sự xuất hiện đột ngột của Tử Vũ bỗng nhiên bị phá tan thành từng mảnh nhỏ. Từ trên trời cao, một con quái vật khổng lồ điên cuồng lao xuống, xông vào đám Bạo tộc tộc nhân mà điên cuồng cắn xé, chỉ trong khoảng khắc đã tạo thành một khoảng trống xung quanh đám Lâm Nhân. Tung mình lên lưng con quái vật đó, Tử Vũ trong lòng vẫn ôm Y Nhược đã ngất đi từ bao giờ, nhẹ giọng thốt ra hai tiếng:

- Xin lỗi.

Là câu xin lỗi mà rất lâu rồi hắn không dùng đến.

- Các người ở lại đây!

Đợi khi sáu gã Lâm Nhân đã có mặt đầy đủ trên lưng con Tử Vong Ma Long, vốn đã chở năm Lâm Nhân khác, Tử Vũ nói khẽ, tâm niệm nhất động thu Y Nhược vào trogn cơ thể, đoạn tung mình phóng về hướng Bạo Huyết Ma Đế đang dùng đôi mắt màu đỏ huyết trừng trừng nhìn mình.

Tử Vũ có đang bình tĩnh không? Có. Hắn có đang giận dữ không? Có.

Cũng chỉ mình Tử Vũ mới có thể cùng lúc có hai sắc thái tình cảm này mà thôi.

Hắn bình tĩnh vì hắn được dạy như thế, vì hắn biết chỉ có như thế, hắn mới có thể phát tiết được nỗi giận dữ của mình.

Tử thuở sinh ra đến giờ, Tử Vũ chưa bao giờ giận dữ đến thế.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn có được sức mạnh, một thứ “của hắn” lại bị người khác hại đến thâm.

Cũng bởi vì thế, nên dù đối phương là Thần là Phật, là Quỷ là Ma, hắn đều sẽ khiến kẻ đó phải trả giá.

Cái giá còn thâm hơn gấp mười, đau khổ hơn gấp mười.

Một thứ hắc khí âm ám đột nhiên lan rộng toàn trường, trực tiếp cùng với huyết sát chi khí của Bạo Huyết Ma Đế tranh giành kịch liệt. đọc truyện tại . Giữa màn hắc khí đó, Tử Vũ hiện ra, mặt đối mặt cùng với tộc trưởng của Bạo tộc, mắt nhìn mắt, khí đầu khí, dù là nửa phân cũng không nhường.

Một kẻ điên cuồng muốn phủ khắp thế gian bằng một màu máu đỏ. Một người cô độc lãnh ngạo muốn đạp cả thiên hạ xuống dưới chân mình.

Đấu.

60. Chương 60: Nguyên Thủy Hắc Âm

Lần đầu tiên mà con người nhìn thấy màu đỏ, chính là màu máu.

Màu đỏ, rực rỡ đầy quyến rũ, hoang dại đầy đam mê, là màu tượng trưng ột sự viên mãn đến mức bất thường.

Phô trương.

Nóng nảy.

Giận dữ.

Cuồng loạn.

Chính là màu đỏ.

Màu đen nguyên thủy nhất, vốn là bóng tối.

Con người khi nhắm mắt lại, vạn vật đều biến thành một màu đen sâu thẳm.

Màu đen bí hiểm.

Màu đen khiêu khích.

Màu đen thâm trầm.

Màu đen tĩnh lặng đến tuyệt đối.

Rực rỡ nhất là ánh sáng, đằng sau ánh sáng, chính là màu đen.

Phô trương đứng trước bí hiểm.

Khiêu khích đi cùng nóng nảy.

Giận dữ nhìn vào thâm trầm.

Cuồng loạn đặt bên tĩnh lặng.

Bạo Huyết Ma Đế đối đầu với Tử Vũ.

“Hống!!!!”

Bạo Huyết Ma Đế gầm lên, phá vỡ không gian tĩnh lặng do Tử Vũ mang tới bằng sự cuồng nộ cuộn trào bên trong máu huyết của chính y. Bản chất là điên loạn, cuối cùng vẫn trở về với điên loạn.

Huyết mang vốn đang đỏ rực cả một vùng biển trời, theo một tiếng gầm đó của y, bỗng chốc như hóa thành cái miệng khổng lồ của một con quái thú, nhắm vào Tử Vũ mà điên cuồng nhai nghiền.

Huyết mang đại thịnh, hắc mang tức thì tiêu thất. Vô tung vô tích, vô ảnh vô hình, chừng như màu đen bí hiểm vừa mới xuất hiện cùng Tử Vũ khi nãy vốn chưa từng tồn tại.

Trước sự biến mất của đối thủ, Bạo Huyết Ma Đế vẫn tĩnh lập giữa tràng, toàn thân tỏa ra huyết sát chi khí chừng như muốn nhấn chìm thiên địa vào trong bể máu. Y vốn dĩ đứng yên, nhưng người khác lại có cảm giác như đang nhìn thấy một con huyết thú đang ngửa mặt lên trời gầm từng tiếng lớn, điên loạn tới cực điểm.

Chính vào lúc đó, hắc mang lại một lần nữa bạo phát.

Một khi biến mất thì vô thanh vô tức, đến khi xuất hiện liền lập tức nhuộm cả không gian vào một màu đen sâu thẳm. Hiện ra từ giữa thình không, Tử Vũ tĩnh lặng nhìn Bạo Huyết Ma Đế đang bắt đầu gầm gừ một cách điên loạn. Hắn không tấn công. Hắn đợi.

“Rắc!!”

Chiếc mặt nạ của Bạo Huyết Ma Đế đột ngột vỡ vụn.

- SÁT!!!!

Chính khi mảnh vụn cuối cùng của chiếc mặt nạ rơi khỏi mặt mình, Bạch Huyết Ma Đế gầm lên một tiếng. Chỉ một chữ, nhưng mang theo trong đó toàn bộ điên cuồng, toàn bộ sát khí của mấy ngàn năm y tồn tại, cho nên, nếu chỉ dùng hai từ “khủng bố” giản đơn, thì sẽ tuyệt đối không thể miêu tả hết được cảm giác đè nặng lên chúng nhân sau khi nghe thấy một chữ đó.

Cùng với tiếng gầm, Bạch Huyết Ma Đế toàn thân chợt động, y không lao lên, chỉ nghiêng mình tung ra một quyền. Quyền kinh không có tiếng rít, phẳng phất như vô lực, nhưng lại mang theo toàn bộ huyết sát chi khí xung quanh người y, ngưng tụ thành một mảng lớn như thể hai hàm răng nhọn hoắt, nhằm thẳng Tử Vũ mà lao đến, uy thế như muốn há miệng nhai nát cả thiên địa vạn vật.

Tử Vũ, vẫn tĩnh lặng.

Huyết mang xung quanh Bạch Huyết Ma Đế lúc này đã toàn bộ quán thấm vào trong một quyền của y, từ dạng lan tỏa thành dạng tập trung, tức thì sát khí bùng lên hừng hực như muốn xuyên thấu trời xanh, khiến cho người ta phẳng phất như nghe thấy những tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp nơi, không biết điểm đầu điểm cuối.

Huyết quyền nhất đạo không nhanh không chậm, như một con tối cổ hung thú há miệng rộng ngoác đón lấy Tử Vũ.

Chính vào lúc đó, Tử Vũ cử động.

Hắn tiến lên một bước.

Tử Vũ luôn đứng chìm trong bóng tối do hắn tạo ra, nay tiến lên một bước, trực tiếp thoát li khỏi màn đêm sâu thẳm đó, tiến nhập vào trong cái miệng màu đỏ rộng ngoác chỉ đang chờ chờ xé nát hắn thành ngàn mảnh.

Sát khí ngút trời cuộn cuộn xoáy sâu vào trong não bộ Tử Vũ, huyết lưu giống như từng chiếc răng nhọn, cuốn lấy hắn, nhai nghiền hắn, giăng xé hắn, khiến á huyết bên trong hắn cũng sôi lên sùng sục, chừng như chỉ muốn trào ra ngoài xung sát một trận.

“Hống!!!”

Trong trạng thái của một huyết nhân, Tử Vũ đột ngột gầm lên một tiếng, từ nhục thân vốn đã rách tươm bởi sự cào xé của huyết lưu bỗng nhiên phát xuất một thứ hắc mang nhàn nhạt, không bảo vệ hắn, cũng không chống lại một quyền của Bạch Huyết Ma Đế, chỉ nương theo một quyền đó, phẳng phất như một thứ dây leo kí sinh, bám chặt không rời.

Màn đêm đã bị Tử Vũ bỏ lại sau lưng đột nhiên dao động, trong một sát na giống như hóa thành một đạo hắc lưu tinh, nhanh như chớp giạt công thẳng vào Bạch Huyết Ma Đế.

Có muốn tránh cũng không thể tránh.

Bạch Huyết Ma Đế toàn lực tung ra một quyền, bị Tử Vũ trực tiếp bước lên nhận lấy, lại dùng một thứ hắc ám ma khí giữ chặt không nhả, khiến cho y trong một sát na không thể di động. đọc truyện tại . Tử Vũ trúng đòn vào giây trước, một giây sau chính y bị đạo hắc lưu tinh của đối phương quét qua, loạn choạng trầm xuống.

“À HỐNG!!!!”

Dính trọn một đòn, Bạch Huyết Ma Đế chừng như đã hóa thân thành một con Cuồng thú, y không phải hét, mà chỉ đơn giản là rống lên một tiếng như thể phát tiết toàn bộ sát khí trong lòng. Khuôn mặt y vốn là một đồng dạng bầy nhầy, hiện tại giống như một miếng giẻ rách bị người ta vò nát, khi nhăn nhúm, lúc căng phẳng, đến cả hai con mắt cũng trở nên méo mó không ra hình dạng. Thế rồi, y ngửa đầu lên trời, khuôn mặt lúc này đã trở lại dạng tĩnh, nhưng đã triệt để biến đổi, không còn là một đồng dạng bầy nhầy, mà đã trở thành một mặt trắng, cắt chéo qua mặt phẳng đó có một vết sẹo.

Vết sẹo ấy đột ngột mở ra.

Một con mắt.

Nếu nói huyết sát chi khí khi này tỏa ra xung quanh Bạo Huyết Ma Đế có thể nhấn chìm vạn vật trong sự cuồng loạn, thì khi con mắt này của y mở ra, sự cuồng loạn ấy đã không còn nữa.

Từ con mắt đó, từng giọt huyết lưu giống như những giọt lệ, không chảy xuống dưới, mà bay ngược lên trời, tạo thành một cảnh tượng kì dị tuyệt chưa từng thấy.

Huyết lệ thống thiên.

Hận vì sao lại được sinh ra. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chams](#)

Hận vì sao lại tỉnh lại trong cơn điên loạn.

Y không chỉ muốn nhấn chìm vạn vật vào trong biển máu.

Mà còn muốn bao trùm biển máu đó bằng sự thống hận.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Tử Vũ lại một lần nữa lặng yên.

Không phải hắn muốn lặng yên, cũng như không phải khi này hắn muốn “ném thử” một đòn của đối phương mà tự dẫn thân vào đó.

Hắn không có sự lựa chọn khác.

Tử Vong Ma Long đang quần chiến ngoài kia đã lấy đi của hắn quá nhiều, bao gồm cả năng lượng lẫn tinh thần lực. Bạo tộc đúng là Bạo tộc, đứng trước bất cứ thứ gì cũng điên loạn công kích, khiến cho hắn nếu muốn thu lại Tử Vong Ma Long thì buộc phải hi sinh đám Lân Nhân nọ để làm mồi cho chúng. Điều đó, hắn tuyệt đối không làm.

Hắn bước lên con đường của một Cường giả, không ngừng truy cầu đỉnh cao của sức mạnh, xét cho cùng cũng chỉ vì một mục đích.

Chính là được sở hữu những thứ “của mình”.

Sinh mạng của mình.

Phụ nữ của mình.

Thuộc hạ của mình.

Kể cả những người đồng hành của mình.

Chỉ có Cường giả mới có cái quyền đó.

Những kẻ đánh mất cái quyền đó, đều bị coi là kẻ yếu.

Dù hắn có phải đặt tính mạng của bản thân vào vòng nguy hiểm trước một kẻ địch hùng mạnh như Bạo Huyết Ma Đế, hắn cũng tuyệt không bao giờ chấp nhận làm kẻ yếu.

Thế nên, hiện tại, Tử Vũ đang đứng yên.

Tất nhiên, hắn không phải đứng yên chờ chết.

Những giọt huyết lệ của Bạo Huyết Ma Đế bay ngược lên trời, dần dần tụ tập lại thành một khối cầu lớn màu đỏ, từ dưới nhìn lên phẳng phất như một mặt trăng bằng máu, chiếu xuống chúng nhân thứ ánh sáng màu hồng huyết, ba phần mĩ lệ, bảy phần ma quái.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra quả thật nhanh vô cùng. Từ lúc Bạo Huyết Ma Đế rống lên một tiếng, cho đến khi huyết nguyệt hình thành trên bầu trời Cuồng Bạo Thâm Hải, bất quá cũng chỉ kéo dài không đến chục cái chớp mắt. Trong suốt quãng thời gian đó, Tử Vũ chừng như vẫn lặng yên, thân thể trôi nổi bất định trong khoảng không gian u tối đang càng ngày càng thu hẹp lại theo sự bạo trướng của thứ ánh sáng hồng huyết tỏa ra từ mặt trăng trên kia. Lúc này, trong không gian rõ ràng vang vọng những tiếng la ó gào rú của đám Bạo tộc đang vây công Tử Vong Ma Long, nhưng không hiểu sao, nếu như có người khác nhìn vào, thì sẽ vẫn thấy đang bao phủ toàn trường là một sự tĩnh lặng vô bì.

Sự tĩnh lặng ấy bỗng nhiên bị phá vỡ.

Phát ra một loạt tiếng động nghe như những tiếng rên rỉ thê lương thảm thiết, huyết nguyệt trên không trung đột ngột xuất hiện một vết nứt. Vết nứt ấy, cứ từ từ lớn lên, để rồi lộ ra nguyên bản của huyết nguyệt chính là một con mắt trắng dã với những vằn máu đỏ. Con mắt ấy, đang trừng trừng nhìn vào Tử Vũ.

Bi thống.

Phần nộ.

Nhưng trên tất cả vẫn là thứ sát khí hủy thiên diệt địa trùn lên vạn vật, lặng yên mà giống như tiếng khóc bi ai hòa lẫn tiếng cười man dại của cả một tộc người điên loạn, chiếu sáng mà giống như đim con người ta xuống biển sâu thăm thẳm với những máu huyết và tội ác.

Kẻ điên có cha mẹ không?

Kẻ điên có huynh đệ không?

Kẻ điên có bằng hữu không?

Cha mẹ là ai trong cơn điên loạn?

Huynh đệ là ai trong cơn điên loạn?

Bằng hữu là ai trong cơn điên loạn?

Máu đã nhuộm Cuồng Bạo Thâm Hải này cả vạn vạn năm.

Tội ác đã chất chồng đến mức ngập ứ cả vùng hải đế này.

Cứ điên loạn sống thì nào đâu biết.

Tĩnh dậy giữa cơn điên, than ôi, trên đôi tay này vẫn còn dính đầy máu tanh của người thân.

Con mắt trắng dã với những vằn máu đỏ cứ lẳng lẳng xoay vần nhìn trừng trừng vào Tử Vũ như thể muốn cho hắn biết sự thật chìm sâu dưới đáy của hải đế này, muốn hắn cảm nhận được nỗi bi thống ấy mà than khóc, hiểu được sự phần nộ ấy mà khiếp sợ...để rồi, nhấn chìm hắn bằng máu tanh.

Tử Vũ chỉ có thể than khóc một lần, đó là khi Trình Tường chết.

Tử Vũ chỉ có thể khiếp sợ một lần, đó là khi Trình Tường chết.

Sau đó, hắn không thể khóc nữa, không thể khiếp sợ nữa.

Bởi vì hắn sẽ không bao giờ để cho tình huống khiến hắn có thể khóc hay khiếp sợ xảy ra.

Cười khan một tiếng lạnh lùng, đôi mắt màu tím vốn luôn nhắm hờ của Tử Vũ đột ngột mở to, cũng là lúc từ trên trời cao, con mắt nọ nhỏ xuống một giọt nước mắt.

Huyết lệ.

Con mắt vốn dĩ treo lơ lửng bên trên Bạo Huyết Ma Đế, nhưng hiện tại, giọt huyết lệ mà nó nhỏ xuống, lại rơi ngay xuống đầu Tử Vũ. Tử Vũ không tránh.

Hắn biết, một chiêu này của Bạo Huyết Ma Đế là kết tinh của cả một đời điên loạn trong thống hận của y, không chỉ mang theo sát khí nhấn chìm trời đất, còn cực độ biến ảo, bên trong hàm chứa cấm thuật “Bóp méo không gian”, thế nên dù hắn có muốn tránh, cũng không tránh được.

Tử Vũ thấy đầu óc mình tỉnh táo lạ thường.

Bi thương không chạm đến hắn.

Phần nộ không chạm đến hắn.

Hắn là Thi Vương.

Trong chớp mắt, Tử Vũ hòa vào màn đêm đằng sau hắn.

Tử Vũ đã nhiều lần biến mất vào trong màn đêm, nhưng thực sự hòa vào màn đêm, trở thành một phần hoàn hảo của bóng tối, thì chỉ có lần này.

Không phải Hắc ám ma pháp. Hắc ám ma pháp tuyệt đối không thể chạm tới lĩnh vực này.

Đây là khởi nguyên của vạn vật.

Trước khi vạn vật xuất hiện, trước khi trời đất hình thành, trước khi thần phật đản sinh, thứ duy nhất tồn tại, chính là bóng tối.

Tử Vũ đã từ bỏ hắc ám trước kia mà bước vào một hắc ám mới, một bóng tối mới.

Nếu như hắc ám trước kia của hắn cũng giống như bóng râm đằng sau ánh sáng, thì bóng tối hiện nay của hắn, còn tồn tại trước cả khi tia sáng đầu tiên xuất hiện.

Tuyệt đối khác biệt.

Lúc này, toàn bộ tinh hà kinh mạch bên trong người hắn đã biến mất, những thứ như lỗ đen ở Bách Hội huyệt, tinh cầu ở Thái Dương huyệt...đều không còn nữa, vũ trụ của hắn đã trở về thuở sơ khai chỉ có duy nhất bóng tối bao trùm. Đây, chính là “thiên địa” của hắn.

Đứng trước sự phẫn nộ của Bạo Huyết Ma Đế, nhìn thấy màu đỏ thẫm nguyên thủy của máu, Tử Vũ cuối cùng đã phát hiện ra “màu đen nguyên thủy” mà trước nay hắn nghĩ mình luôn sở hữu, cũng cùng lúc tìm thấy phương hướng để đi tiếp con đường Cường giả của mình.

“Kiến thiên lập địa”, cuối cùng thì hắn cũng thực sự thành công rồi.

Tử Vũ vừa hòa vào màn đêm, cũng là lúc giọt huyết lệ của Bạo Huyết Ma Đế rơi xuống nơi hắn vừa mới đứng.

Một giọt lệ, dù cho đó có là huyết lệ, rơi vào trong màn đêm, còn có ai thấy hay không?

Một con mắt, ở trong bóng tối sâu thẳm, chỉ có bóng tối sâu thẳm, có còn nhìn thấy được không?

Được, nhìn thấy được, chỉ một thứ, chính là bóng tối.

Màn đêm vô tận đột ngột bạo trướng, trùm lên Bạo Huyết Ma Đế, trùm lên nguyệt nhân trên trời, trùm lên Bạo tộc tộc nhân đang đấu sống đấu chết cùng đám Lân Nhân và Tử Vong Ma Long...thậm chí, trùm lên cả tòa tháp kì dị vốn đã trở về trạng thái tĩnh lặng ngay từ khi Tử Vũ xuất hiện.

Thế rồi, màn đêm biến mất như thể nó chưa từng tồn tại, trả lại ánh sáng ột vùng biển trời của Cuồng Bạo Thâm Hải.

Dưới thứ ánh sáng ấy, Tử Vũ lặng lẽ hiện ra trên cái đầu thứ chín của con Tử Vong Ma Long với đám Lân Nhân nín thở đứng đằng sau, tất cả đều nhìn về một hướng.

Tòa tháp.

Không như Bạo Huyết Ma Đế và đám Bạo tộc tộc nhân đã biến mất hoàn toàn không còn để lại một chút vết tích, tòa tháp vẫn sừng sững tồn tại như nó từng tồn tại. Không suy chuyển, không rung động, vẫn được bao phủ bởi một làn hắc vụ âm ám.

Bỗng, từ trong tòa tháp, một thanh âm trong trẻo tràn đầy xúc động vang lên:

- Cha, là con đây!!!

61. Chương 61: Huyết Hải Thâm Cừ

Tử Vũ căn bản không thể nghe thấy tiếng gọi đó.

“Ừa...”

Thổ ra một búng máu tươi, ngụm máu đó không ngờ phần lớn lại là hắc khí, thân hình Tử Vũ không ngừng lay động theo một phương thức kì quái, khiến cho người ta có cảm giác bản thể của hắn là một tấm vải màu đen bùng bùng, hiện tấm vải đó đang bị trăm người ngàn người lôi xéo xô đẩy vậy.

Thân thể của Tử Vũ, hiện tại đích thực là do hắc ám nguyên thủy hợp thành, có thân thể mà như không có, mang hình người nhưng lại không phải người, là một màn đêm sâu thẳm khiến cho người khác dù có tìm trăm cách ngàn cách cũng không thể nhìn thấy đấy.

“Bực!!”

Một thanh âm kì lạ vang lên, giống như một cái gì đó vừa bị chọc thủng. Từ trước ngực Tử Vũ, một cách tay đột ngột lòi ra, các ngón tay mở toang, hết như muốn bầu vú vào một cái gì đó để trào ra ngoài vậy. Cánh tay màu đỏ, các móng vuốt dài màu đỏ nhuộm máu, là tay của Bạo Huyết Ma Đế.

Tử Vũ đã quá liều mạng.

Hắn vừa mới tiến nhập một đẳng cấp mới, đã vượt qua một ngã rẽ trên con đường Cường giả, thực lực tăng lên đáng kể, nhưng thực sự đã quá liều mạng.

Bạo Huyết Ma Đế là ai? Bạo tộc là ai? Không ngờ hắn dám một lượt đem cả đám hơn trăm người đó “nuốt” vào cơ thể.

Hiện tại, hắn đích thực đang phải trả giá cho sự liều mạng đó.

Bạo Huyết Ma Đế cùng đám Bạo tộc, thân thể vừa mới hãm nhập vào màn đêm sâu thẳm do Tử Vũ tạo thành, tức thì trở lên điên cuồng cực điểm. Không cần biết phương hướng, không cần có mục tiêu, chỉ biết dùng quyền, cước, chưởng, trảo, phong cuồng vung loạn với toàn bộ sức mạnh có được. Hắc ám nguyên thủy của Tử Vũ vốn chỉ vừa mới hình thành, tức thì bị đám người đó làm cho xao động không ngừng. Trong đó, Bạo Huyết Ma Đế tất nhiên là người nguy hiểm nhất, không ngờ có thể xé nát không gian, một trảo vươn ra ngoài cơ thể Tử Vũ, khiến cho bản thân hắn hiện tại vốn đã là một tổ hợp hắc ám chi khí, cũng phải đau đớn đến xé óc, bao nhiêu máu huyết trong người cùng nhộn nhào trào ra bằng hết.

Thế nhưng, hiện tại, thứ làm khổ Tử Vũ nhất, lại tuyệt đối không phải nỗi đau thể xác.

Tử Vũ đem toàn thân năng lượng hóa thành hắc ám, máu thịt dần chuyển thành hắc ám, đến cả linh hồn cũng chuyển thành hắc ám. Đây, căn bản không phải là một cảnh giới mà một người bình thường có thể đạt đến được, bởi vì dù cho người đó có biết đến cái cảnh giới này, thì cũng tuyệt đối không có khả năng thực hiện.

Tử Vũ đang tự biến mình thành một thứ phi nhân, không còn là một thứ sinh vật với thân thể tạo thành từ thịt xương do linh hồn điều khiển. Hắn triệt để biến đổi chính hắn, tàn phá chính hắn, đem tất cả trở về cội nguồn hắc ám trong tâm niệm của hắn.

Hành động đó, so với việc tự đoạn kinh mạch, thì còn thống khổ hơn gấp vạn lần. Nó giống như là, đem linh hồn mình, xương thịt mình, xé nát thành từng mảnh nhỏ. Nỗi đau thể xác hắn chịu đựng được, nỗi đau tinh thần khi linh hồn bị chính mình xé nát, thực sự đã vượt quá khả năng của hắn.

Hắn đang thấy đau đớn đến cùng cực, cảm giác thân thể giống như một phiến kí ức đang lịm dần đi. Cứ thế này, đến cuối cùng, bản thân Tử Vũ sẽ chỉ còn là một đám hắc khí không còn ý thức, trở thành một phần của hắc ám nguyên thủy...Hay, nói đúng hơn, tức là, hắn sẽ chết.

Không phải chết theo nghĩa thông thường, không phải do linh hồn hay thể xác bị hủy diệt, mà chỉ là biến mất, chỉ là hòa vào đêm đen.

Tử Vũ dần dần thấy mọi thứ của mình đang tan biến, giống như từng mảng, từng mảng một trong ý thức của hắn đang bị bóc đi.

Chìm trong màn đêm, hắn thấy những Lân Nhân, Lộ Khiêm, Y Nhược, Lục Nhi... dần dần biến mất.

Hắn thấy kí ức của mình cứ chậm chậm bị ăn mòn.

Hắn thấy Trình Tường đang nằm đó, có hắn kề bên, với nỗi đau khổ và sự sợ hãi đến mức muốn chết.

Thế rồi, sự đau khổ ấy, nỗi sợ hãi ấy, cũng biến mất.

Và hắn cũng sẽ cứ thế biến mất...

“Khi thiếp trở lại, nhất định sẽ là Nhã Dạ của một mình chàng.”

Có một câu nói mơ mơ hồ hồ đột nhiên vang lên bên trong Tử Vũ.

Nếu hỏi Tử Vũ, thứ gì là quan trọng nhất đối với hắn, hắn có thể trả lời, chính là những thứ “của hắn”.

Ngoài bản thân hắn ra, thứ đầu tiên mà hắn có, chính là “chủ nhân của hắn”.

Sau đó, hắn “đánh mất” chủ nhân của mình.

Trải qua nỗi đau khổ của sự mất mát đó, hắn mới thực sự biết được mình muốn gì.

Hắn muốn được nắm những thứ “của mình” trong tay.

Hắn sẽ không để cho bất cứ thứ gì khác chạm vào những thứ của hắn, kể cả là thần là phật, là ông trời, là số phận...cũng tuyệt không có quyền chạm tay vào những thứ của hắn.

Bởi vì, chỉ có như thế, sự tồn tại của hắn mới có ý nghĩa.

Thứ thứ hai mà hắn có, chính là Nhã Dạ.

Hiện tại, hắn đã không còn nhớ được rõ ràng Nhã Dạ bước vào đời hắn như thế nào.

Nhưng hắn biết, rất biết, Nhã Dạ là của hắn, phải là của hắn, đã là của hắn.

Nếu hắn biến mất...cũng tức là, hắn sẽ mất nàng...

Tử Vũ mở bừng hai mắt.

Hắn hiện tại không phải là một sinh vật sống bình thường, nhưng hắn cũng có thể cảm thấy mồ hôi lạnh của mình đang rịn ra ngoài cơ thể. Mẹ kiếp, hắn xem chút thì đã chết rồi. Chết triệt để.

Nhưng, hắn đã sống.

Những gì hắn vừa trải qua, phảng phất giống như đã kéo dài cả cuộc đời hắn vậy, nhưng thực sự, thì lại chỉ gói gọn trong một sát na.

Cúi đầu nhìn xuống, hắn thấy bàn tay của Bạo Huyết Ma Đế vẫn đang thò ra khỏi ngực mình. Bên tai, vẫn còn văng vẳng nghe thấy những tiếng nức nở như tiếng con nít khóc phát ra từ tòa tháp.

“Xuy!!”

Một làn hắc mang bỗng nhiên tỏa ra từ thân thể Tử Vũ, đem con Tử Vong Ma Long cùng bàn tay thò ra của Bạo Huyết Ma Đế bao gọn lấy.

Để hơn trăm tên điên không ngừng cuồng loạn “cào xé” thân thể mình, dù là ai cũng không cảm thấy dễ chịu.

“Tách!!!”

Chỉ thấy con Tử Vong Ma Long sau khi bị hắc mang của Tử Vũ bao bọc thì liền tan biến, rồi sau đó lập tức hiện ra tại một không gian mới, đen đặc bí hiểm.

Chính là bên trong Tử Vũ.

Con Tử Vong Ma Long tất nhiên là không có ý thức để có thể ngạc nhiên, vừa mới xuất hiện tại đây, mười hai cái đầu của nó đã theo sự điều khiển của Tử Vũ mà điên cuồng vung loạn, đem những tên Bạo tộc đứng gần mình nhất hất tung ra bốn phía.

Không có tiếng hét, dù muốn hét thì tiếng hét cũng không thể thoát ra khỏi miệng.

Ở đây không có âm thanh, chỉ có bóng tối.

Con Tử Vong Ma Long điên cuồng xông tới, miệng vẫn gầm lên những tiếng không thành, giống như mãnh hổ lạc vào bầy dê, đầu quật vuốt cào, chỉ trong chốc lát đã khiến cho không ít kẻ trong đám Bạo tộc phải táng mạng. Đám Bạo tộc tất nhiên chẳng phải là thiện nam tín nữ gì, trong một không gian đen tối âm ám,

cũng điên cuồng xông lên, dù không thể giết được một vật đã chết như con Tử Vong Ma Long, nhưng cũng khiến nó bị thương không ít.

Một trận chiến điên loạn diễn ra trong màn đêm sâu thẳm, tuyệt không có lấy một nửa tiếng động hay âm thanh, nhưng vẫn có máu rơi và những thân người đổ xuống.

Gầm lên một tiếng trong thinh lặng, Bạo Huyết Ma Đế lao tới, sử dụng chính máu huyết của bản thân và tộc nhân làm vũ khí, dù trong không gian đen tối vẫn tạo ra được huyết quang đỏ lè. Y thực lực cường hãn vô bì, một quyền lăng lệ xuất ra, đâm nát phần ức của một trong mười hai cái đầu của con Tử Vong Ma Long, đẩy nó lùi lại phía sau cả trượng.

Một quyền rồi lại một quyền, Bạo Huyết Ma Đế chừng như điên loạn, bất kể sống chết mà tấn công không ngừng. doc truyện tại . Mỗi quyền của y đều mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, tràn ngập sát khí và thống hận, không chỉ khiến con Tử Vong Ma Long ngày càng thảm hại, mà còn khiến àn đêm sâu thẳm bên trong Tử Vũ không ngừng xao động mãnh liệt.

Con Tử Vong Ma Long từ đầu đến giờ vốn chỉ như một cái bị thịt cho Bạo Huyết Ma Đế đâm đá, thân hình đột ngột co lại, hai mươi tư con mắt, nói đúng hơn là hốc mắt, đột ngột bạo xạ tinh quang, mười hai cái đầu chĩa ra mười hai hướng, há miệng rộng ngoác, nhả ra mười hai khối hắc cầu, hết như hắc nhật không ngừng bạo trưởng.

Cũng vào lúc đó, chiến trường phát sinh dị biến.

Tử bốn phương tám hướng, những khối khô cốt, hoạt thi đột nhiên xuất hiện, số lượng đông đến mức không thể đo đếm, cứ thế nhằm đám Bạo tộc chém bừa. Những con khô cốt, hoạt thi này vốn dĩ chỉ là hàng phế phẩm, thực lực yếu đuối đến mức thảm thương, nhưng do số lượng quá đông, chỉ trong vài giây đã quây đối phương vào giữa, nhắm mắt nhắm mũi vùng vũ khí chém bừa.

Đám Bạo tộc nọ vốn đều có thực lực để tồn tại trong Cuồng Bạo Thâm Hải, lẽ nào lại để lũ yếu ớt này xem thường, tức thì chân đá tay đâm, đem toàn bộ sức mạnh ra mà điên cuồng chém giết.

Người xưa có câu: “Lấy thịt đè người”. Nay Tử Vũ không “lấy thịt đè người”, hấn “lấy xương đè người”.

Đám khô cốt, cương thi này vốn do Trình Tường trong vài chục năm, đi qua không biết bao nhiêu chiến trường, cứ thấy xác chết là thu lại, số lượng đã không thể dùng từ đông để đo đếm. Nay hấn triệu ra một lượt, cứ trăm tên chết cũng phải để lại trên người một gã Bạo tộc vài vết thương, chỉ trong chốc lát đã khiến cho không ít những kẻ vốn xưng hùng xưng bá tại Cuồng Bạo Thâm Hải phải ôm hận mà thoát li cõi thế.

Tử Vũ chìm trong màn đêm âm ám vô bì, đem thân thể ra làm chiến trường, vốn dĩ cũng phải chịu không ít ảnh hưởng, đã thọ nội thương không nhẹ. Bất quá, bởi vì hấn lúc này đã đạt đến một cảnh giới khác, đã không còn giống như người bình thường, đám Bạo tộc nọ xuất quyền đánh vào màn đêm, cũng tức là đánh vào chính hấn, nhưng đánh vào màn đêm, thì liệu gây ra được mấy thương tổn àn đêm đây?

Bạo Huyết Ma Đế nhận ra tình hình bất diệu, trong lòng cảm thấy khó chịu cùng cực. Y cả đời tung hoành ngang dọc Cuồng Bạo Thâm Hải, chưa bao giờ bị rơi vào tình huống thua thiệt đến mức này, nguyên do cũng chỉ vì nhất thời điên cuồng mà sơ ý. Nếu không phải y vốn toàn tâm toàn ý dồn sức ột chiêu “Huyết Lệ Thống Thiên”, tin chắc rằng một chiêu này giết được đối phương, thì Tử Vũ muốn “nuốt” y vào trong màn đêm này, cũng tuyệt không phải chuyện dễ.

Đây có thể gọi là tình thế đảo ngược.

Ở Cuồng Bạo Thâm Hải, Bạo tộc có lợi thế tối đa, thì ở đây, Tử Vũ có lợi thế tối đa.

Lợi thế này, không đến từ bất cứ thứ gì khác, mà đến từ chính hấn.

Bất quá, Cường giả thì vẫn cứ là Cường giả, dù cho có lâm vào thế bất lợi, thì sự thật đó cũng không thể thay đổi. Hai mắt huyết mang bạo xạ, thân hình Bạo Huyết Ma Đế tức thì xoay chuyển, đoạn liên tục tung ra mười ba quyền, quyền sau giống hết quyền trước, đều là co tay lại, hông xoay khẽ, rồi cật lực đâm về phía trước. Vô cùng đơn giản, cũng vô cùng thuần thực, hiển nhiên đã được y rèn đi luyện lại đến cả triệu triệu lần chứ tuyệt không ít hơn.

Huyết Quyền.

Mười ba quyền đơn giản xuất ra, mang theo uy lực bài sơn đảo hải, ép lũ khô cốt khô lâu đang lao đến thành một mớ bột vụn trộn lẫn với huyết tương, cực tốc công tới Tử Vong Ma Long ở phía trước. Con Ma Long lúc này công lực toàn thân đều dồn vào mười hai quả cầu trên mười hai cái đầu, hoàn toàn không có khả năng né tránh hay phản kích, liền bị đâm cho nát thịt lõi xương, thân hình loạng choạng ngã về phía sau, ánh sáng phát ra từ mười hai quả cầu cũng lập tức ảm đạm đi không ít.

“Phập!”

Bạo Huyết Ma Đế nghe thấy rõ ràng một tiếng “phập”, dù trong không gian này tuyệt đối không có âm thanh. Tiếng “phập” này, là phát ra bên trong não y.

Tử Vũ như ma mị hiện ra từ sau lưng Bạo Huyết Ma Đế, Ám Tuyền trong tay lẳng lẹ đâm ra một kiếm, đúng vào lúc y tròn vẹn xuất ra quyền thứ mười ba, xuyên thủng trái tim của y.

Bạo Huyết Ma Đế lẳng đi trong một giây.

Nhìn chăm chăm vào mũi Ám Tuyền đang xuyên ra trước ngực, y chừng như không thể tin được rằng mũi kiếm này đang xuyên qua cơ thể y. Xuyên qua trái tim y.

Điên cuồng hống lên một tiếng trong thình lặn, Bạo Huyết Ma Đế toàn thân đột ngột xoay chuyển, theo một phương vị không thể ngờ tới tống ra một quyền về phía sau. Bạo đang xem tại - truyệnfull

Một quyền này huyết quang lập lòe, mang theo những giọt máu hồng bắn ra tung tóe, tuyệt đối không phải tùy tiện nộ xuất.

Huyết Quyền, gọi là Huyết Quyền không phải chỉ vì nó có màu đỏ như máu, không phải chỉ vì nó lấy máu của chính mình để tấn công địch thủ, mà còn vì nó có thể trực tiếp lấy máu của địch thủ bổ xung cho công thể, là tinh hoa một đời của Bạo Huyết Ma Đế.

Nhưng Tử Vũ lại không có máu.

Bạo Huyết Ma Đế đâm hấn một quyền, hấn đánh trả lại một quyền. Quyền của Bạo Huyết Ma Đế xuyên qua người hấn, quyền của hấn xâm nhập vào người y, ăn mòn từng bộ phận trên thân thể y, khiến cho y càng ngày càng bị hắc ám xâm thực, mỗi một lúc lại càng mờ thêm vào trong bóng tối.

Bạo Huyết Ma Đế đột nhiên dừng lại, nhìn Tử Vũ, rồi nhìn lại chính mình, con mắt duy nhất của hấn không ngờ lại ánh lên nét cười tàn khốc cuồng loạn.

Chính vào lúc đó, thân hình Bạo Huyết Ma Đế nổ tung thành từng mảnh nhỏ, đem máu huyết của chính y nhuộm đỏ cả một vùng không gian tăm tối, khiến cho Tử Vũ bị chấn bay ngược về phía sau, thân hình dao động dữ dội, chừng như không thể giữ được nguyên vẹn nhân dạng của chính hấn nữa.

“Bùng...Bùng...Bùng...!!!!”

Không gian này vốn không có tiếng động, nhưng Tử Vũ lại phảng phất nghe thấy hàng trăm tiếng nổ vang lên liên tiếp. Mỗi khi một giọt máu của Bạo Huyết Ma Đế chạm vào một tộc nhân của y, kẻ đó tức thì cũng giống như y, phát nổ thành vụn mảnh nhỏ, đem máu huyết tạo thành một vụ nổ khổng lồ, ép nát toàn bộ những tên khô lâu xung quanh ra thành bụi phấn. Chỉ trong chốc lát, không gian đen tối bên trong Tử Vũ đã bị ngập tràn hoa máu, tạo thành một khung cảnh tang thương mỹ lệ tới cực điểm.

- HUYẾT HẢI THÂM CỪ!!!!

Lần này thì Tử Vũ nghe rõ mồn một chất giọng điên cuồng đắc thắng của Bạo Huyết Ma Đế. Không gian đen tối này vốn là của hấn, nhưng đã bị y đem chính máu huyết của mình và tộc nhân nhuộm đỏ, trực tiếp tạo ra trong đó một không gian khác với những máu và cừ hận. Để làm được điều đó, bản thân y cũng phải lấy chính cái chết của mình để dẫn phát. Bất quá, một chiêu “Huyết Hải Thâm Cừ” này đích thực mang đầy đủ ý nghĩa của nó, dù có chết rồi cũng phải kéo Tử Vũ theo bồi táng cho bằng được.

Hàng triệu những tia máu đỏ đang bay tung tóe khắp không gian đột ngột đổ dồn về một mình Tử Vũ, cuộn cuộn trào lên như những đợt triều dâng, khiến cho hấn hết như đã bị rơi vào một biển máu huyết và cừ hận, thân thể tạo ra từ hắc ám cũng bị xé nát thành từng mảnh nhỏ. Tan rồi lại hợp, hợp rồi lại tan,

Tử Vũ chừng như bị chìm đắm trong những cơn huyết lãng bất tận không bao giờ dừng lại, còn đám khô cốt và con Tử Vong Ma Long cũng đã sớm bị một chiêu tối hậu này của Bạo Huyết Ma Đế xé nát từ lâu.

Những đợt huyết lãng này, nếu như thi triển ở bất cứ nơi nào khác, khẳng định có thể khiến cho phong vân biến sắc, nhật nguyệt lu mờ, dù gặp Thần gặp Phật cũng có thể xé tan thành từng mảnh nhỏ.

- Nguyệt Thi!!!

Tử Vũ đột ngột gằm lên trong thinh lặng, đúng vào giây phút hắc ám chi thể của hắn hợp lại thành nhân hình sau khi bị một đợt huyết lãng đánh tan, triệu ra cỗ quan tài âm ám rồi trực tiếp chui vào trong đó.

Hắn đã có thể chết, nhưng hắn không chết. Những đợt huyết lãng này đích thực có thể xé nát thân thể hắn, nhưng tuyệt đối không thể xé nát ý thức hắn.

Ý thức hắn còn, tức là hắn sống.

Tử Vũ mở mắt.

Hắn nhận ra mình đã “trở lại” Cuồng Bạo Thâm Hải, bàn tay Bạo Huyết Ma Đế thò ra trước ngực đã biến mất, nhưng cả người lúc này nửa đen nửa đỏ cực kì quỷ dị, thân hình không ngừng bị xoắn vặn méo mó, thật khiến cho người khác có trăm ngàn cách tưởng tượng cũng không thể nghĩ ra hắn là con người.

Cố gắng dồn ép những đợt huyết lãng đang điên cuồng quấy phá cơ thể, Tử Vũ cẩn thận kiểm tra rồi khẽ thở ra khi thấy Y Nhược và Lục Nhi vẫn an toàn tại nơi sâu thẳm nhất ở bên trong hắn. Qua rồi, cuối cùng thì hắn cũng sống sót, dù rằng hắn biết với tình trạng hiện tại, đừng nói là bất cứ Lân Nhân nào đang có mặt ở đây, dù là một tên Cao Cấp cao thủ trên Vô Tận giới hắn cũng không có tư cách đánh thắng.

- Phụ thân, người không cần hài nhi nữa sao...!!??

Âm giọng vừa như xa xôi vô tận, vừa như ngay kề bên tai đó lại một lần nữa vang lên đúng vào lúc Tử Vũ cảm thấy mệt mỏi nhất. Hắn muốn ngủ, ngủ một giấc thật sâu, nhưng mắt lại không thể không nhìn về hướng phát ra thanh âm trong trẻo đến thê lương đó.

Tòa tháp.

62. Chương 62: Tháp Trung Nữ Tử

- Tử Vũ huynh...thân thể huynh...?

Hỏa Điền một lần nữa thay mặt cho đám Lân Nhân, lên tiếng hỏi. Trong mắt của họ, Tử Vũ lúc này thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo, như có như không, người chỗ đen chỗ đỏ thập phần quỷ dị, giống như một đám khí lưu tụ tập lại thành nhân hình vậy.

- Ta không sao. Bảo vật trấn tộc của mọi người nằm trong tòa tháp đó ư?

Lúc này, đám Lân Nhân nọ đều đã chứng kiến sức mạnh siêu quần bạt tụy của Tử Vũ, hơn nữa lại được hắn cứu mạng không dưới một lần, đối với hắn đều có năm phần tôn trọng kính phục. Thấy hắn hỏi, Hỏa Điền liếp đáp, giọng lộ ra sự cương quyết phi thường:

- Đúng vậy. Hiện tại bọn ta đang chuẩn bị tiến vào trong đó.

- Được.

Tử Vũ nói, đoạn lướt mình đến trước cánh cổng xiêu vẹo với những làn hắc vụ dày đặc của tòa tháp, cẩn thận đánh giá một lượt. Đám Lân Nhân nhìn thấy hắn dừng lại, đang lao tới cũng tức thì dừng theo, chừng như trong vô thức đã coi hắn là thủ lĩnh.

- Phụ thân, hài nhi đã làm gì sai sao? Sao người lại không vào đây ...???

Tử Vũ lướt mắt về phía sau, nhìn thấy đám Lâm Nhân vẫn không tỏ ra vẻ gì đặc biệt, trong lòng tức thì cảm thấy khó hiểu. Họ không nghe thấy, tức là chỉ mình hắn nghe thấy, chỉ mình hắn nghe thấy, tức là hai chữ “phụ thân” đó là dùng để gọi hắn sao?

Khẽ nhúu mày, Tử Vũ bước tới một bước, trực tiếp xâm nhập vào phạm vi của làn hắc vụ, cảm giác được hắc ám khí tức tại nơi này vô cùng quen thuộc. Thứ hắc ám khí tức này, khẳng định hắn đã từng gặp qua...là Nguyệt Thi!

Nếu đám hắc vụ tại nơi này đối với Tử Vũ thập phần quan thiết, thậm chí còn như mời mọc hắn đi tới, thì đối với đám Lâm Nhân vừa mới bước theo hắn lại cực lực bài xích, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành ngàn chiếc gai nhọn, nhắm vào họ mà công kích điên cuồng. Nhìn Hắc Phi Quân, Hắc Ám Lâm Chiến Thần đang phải cực lực chống đỡ cho cả bọn, Tử Vũ dù muốn giúp nhưng hiện tại quả thực lực bất tòng tâm, chỉ đành ra hiệu cho bọn họ lui lại, đoạn nói:

- Hình dáng của bảo vật đó thế nào?

Đám Lâm Nhân nhìn nhau ái ngại, thật không muốn vì mình mà Tử Vũ phải một lần nữa dấn thân vào nguy hiểm. Bất quá, họ cũng đã nhận định tòa tháp kia đối với Tử Vũ không hề có một chút xú tác động, trong khi Hắc Phi Quân đã phải nếm chịu không ít đau khổ, hai cánh tay vì bảo hộ cho cả nhóm mà hiện tại loang lổ những vết màu đen cổ quái, khẳng định chẳng tốt lành gì. Do dự một lát, đoạn Hỏa Điền nói, giọng đầy thành kính:

- Tử Vũ huynh, sau này, bất kể thế nào, chỉ cần huynh cần, Lâm Nhân bọn ta dù có chết cũng tuyệt chẳng từ nan.

Tiếp đó liền kể ra hình dạng của bảo vật trấn tộc.

- Bạo Tộc khẳng định chưa chịu bỏ qua dễ dàng như vậy đâu, trong lúc ta chưa quay lại, nếu như chúng lại đến nữa, hi vọng mọi người cố gắng bảo toàn tính mạng.

Tử Vũ gật đầu, đoạn bước nhanh vào trong, vóc dáng cao với những dòng hắc lưu cuộn cuộn chảy quanh cơ thể đã vô thanh vô tức in sâu vào tâm trí những kẻ ở lại. Để vương chân chính, chính là những người có thể lưu lại trong lòng người khác những ấn tượng mạnh mẽ không thể phai mờ như thế này đây.

- Phụ thân, hài nhi rất nhớ người...

Tòa tháp âm ám một cách đặc biệt, khắp nơi trùng trùng hắc khí, trên tường, dưới sàn, chỗ nào cũng đầy rẫy những phù chú quái dị mà Tử Vũ không thể nhận ra. Hắn vừa bước vào, âm thanh kì lạ nọ lại rộn lên một lần nữa, mang theo không chỉ là nỗi vui mừng khi gặp lại người thân, còn có một sự sợ hãi kì lạ khó có thể lí giải. Đảo mắt một cái, đoạn Tử Vũ bước thẳng đến chân cầu thang nằm nơi mé trái của tòa tháp, theo đó đi lên tầng hai, bên trong không ngừng đem hắc ám toàn thân cố gắng đè nén những cơn huyết lãng đang cáo xé cơ thể càng nhanh càng tốt.

Hắn thực sự không thể đoán được thứ gì đang chờ hắn ở phía trước.

Tầng hai của tòa tháp ngập đầy xương trắng, tin rằng chính là của những kẻ dám xâm nhập vào đây trước kia. Nổi giữa căn phòng làm bằng đá đen, khắp nơi phủ đầy phù chú cùng những làn hắc vụ lằng lằng như sương là một mớ xương cốt ngổn ngang màu trắng, tạo thành một khung cảnh thập phần quỷ dị, vừa huyền ảo lại vừa khủng bố.

Rất nhanh, Tử Vũ bước qua bốn tầng của tòa tháp nọ. Hắn đối với xương cốt và hắc ám cực kì quen thuộc, thành ra sao có thể ngạc nhiên với những khung cảnh thế này. Bất quá, cứ mỗi khi bước lên một tầng, hắn lại nhận ra hắc ám khí lưu bao quanh thân thể đậm đặc hơn một chút, xương rải trên nền phòng cũng ít đi một chút, hiển nhiên những kẻ lên được tầng cao hơn là những kẻ có thực lực cường hãn hơn.

Tầng thứ sáu chỉ có hai bộ xương, mà nếu Tử Vũ khi này đến nơi sớm hơn một chút, sẽ nhận ra đây chính là hai bộ xương của hai Bạo tộc Vương cấp cao thủ đã tiến vào tòa tháp theo lệnh của Bạo Huyết Ma Đế. Từ lúc cả hai bước vào cho đến bây giờ, bất quá chỉ nửa thời thần, nhưng toàn bộ nhục thể đã bị ăn mòn chỉ còn trơ ra bộ xương trắng hếu cùng hai bộ y phục. Tử Vũ, dù biết dù không, tất nhiên cũng chẳng để ý nhiều đến hai khối khô cốt đó, chỉ phảng phất cảm giác được người không ngừng kêu hắn là phụ thân đang ở trên tầng bảy, tầng cuối cùng của tòa tháp. Từ tầng năm lên tầng sáu, lượng hắc khí vốn không phải chỉ

thay đổi một chút, mà là giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, dày đặc đến mức có thể khiến cho con người ta nghẹt thở. Tử Vũ, nếu không phải bản thân vốn là hắc ám chi thể, thì với thương thể của hắn hiện tại, chỉ e muốn đứng vững tại nơi này cũng tuyệt không phải dễ.

- Phụ thân...

Thanh âm lại một lần nữa vang lên, lần này không còn vui mừng nữa, chỉ có một sự rụt rè pha lẫn cảm giác sợ hãi đến tột độ. Từ sự thay đổi các cung bậc tình cảm đó, Tử Vũ có thể thấy được người phát ra giọng nói đối với phụ thân mình không chỉ có yêu thương mà còn vô cùng kính sợ, mà phần kính sợ lại nhiều hơn cả yêu thương.

Tử Vũ đã bước lên tầng bảy.

Cả tầng bảy chỉ có duy nhất một bộ xương, là xương của một con Kỳ Lân đang ngửa cổ lên trên. Giữa bộ xương đó có một phiến đá màu đen trông rất thô kệch, bên trên chỉ khắc đơn giản một kí hiệu kì lạ, ngoài ra tịnh không còn gì khác, chính là bảo vật trấn tộc của Kỳ Lân tộc, Kỳ Lân Trấn Thiên Thạch. Không thu lấy phiến đá đó ngay, Tử Vũ chậm rãi ngược lên theo hướng nhìn của con Kỳ Lân, trong lòng không khỏi nhói lên một cái, cảm giác cực kì khó chịu mà không sao có thể gọi tên ra được.

Trên trần tháp có treo một người con gái.

Nàng toàn thân xích lỏa, lộ ra một thân hình dụ hoặc động nhân với những núi đồi cao vút căng đầy cùng một vùng thung lũng thâm sâu bí hiểm. Chỉ là, trên mỗi phân da thịt của tấm thân yêu kiều ấy lại là những hình vẽ kì lạ khắc sâu vào cơ thể, khiến làn da tuyết bạch của nàng gần như đã trở thành một bức tranh với màu đen chủ đạo, cùng với hắc lưu tỏa ra cuộn cuộn, khiến cho nàng giống như một nữ thần ma quỷ mị đáng sợ đến cùng cực.

Nữ thần ma ấy có cánh.

Một đôi cánh màu trắng tinh khiết, hiện đang bị trùng trùng những dòng hắc khí xuyên qua, làm cho nó rách bươm và rỉ máu. Nàng đã ở đây bao lâu? không ai biết. Nhưng từ những vết thương trên cánh của nàng, máu vẫn không ngừng rỉ ra, tĩnh lặng rơi vào thình không rồi hòa tan cùng đám hắc lưu vẫn đang cuộn cuộn ôm nàng vào lòng. Những giọt máu màu đen.

- Phụ thân...

Người con gái đó đột ngột mở miệng, chừng như muốn nói một câu gì đó, nhưng lại không dám nói ra, thân thể run lên đầy sợ hãi, khiến cho đám hắc lưu bao quanh nàng càng thắt chặt thêm lại, khiến áu lại càng tuôn chảy không ngừng.

Theo nhịp rung động của cơ thể, mái tóc vàng huyền ảo như ánh trăng của nàng như được vén sang một bên, để lộ ra một dung nhan mà đối với Tử Vũ thập phần quen thuộc. Đó, có thể nói là dung nhan phụ nữ đầu tiên mà hắn nhìn thấy cũng như ghi nhớ. Dung nhan của Nguyệt Thi...

Hai mắt của cô gái vẫn nhắm, ở hai khóe mắt, hai dòng lệ đen vẫn không ngừng tuôn chảy, phối cùng với gò má mị mị, đôi môi trắng bệch và sống mũi thon thon, tạo thành một nét đẹp đầy vẻ tang thương với những đau đớn hằn sâu vào tâm trí của mỗi người nhìn thấy.

Tử Vũ im lặng, cô gái cũng im lặng.

Tử Vũ im lặng vì không biết nói gì, cô gái im lặng vì sợ hãi.

- Người gọi ta là phụ thân sao?

Rất lâu sau đó, Tử Vũ mới lặng lẽ nói, đôi mắt màu tím ánh lên những tia kì quái, chừng như chính bản thân hắn cũng cảm thấy kì quái với những gì mà hắn định làm. Nghe thấy câu nói của Tử Vũ, thân hình cô gái tức thì run rẩy, là một sự sợ hãi đến tột cùng, chừng như đối với mỗi lời Tử Vũ nói ra đều giống như một chiếc roi quất vào da thịt nàng vậy. Nguồn tại

Tử Vũ phi thân bay lên, bàn tay đưa ra dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc màu vàng óng như ánh trăng ngày rằm của nàng. Hắn không phải một kẻ ủy mị, càng không dễ dàng thấy động lòng, nhưng khi đứng trước một

cô gái gọi hắn là “phụ thân”, không hiểu sao trong lòng hắn lại nổi lên những tư vị hết sức lạ lùng. Trong một giây phút nào đó, đích thực hắn muốn thu nàng làm nhi nữ.

Bàn tay Tử Vũ vừa mới chạm đến mái tóc ấy, thân thể cô gái nọ tức thì hết rung động, đôi môi nhợt nhạt thiếu đi sinh khí bỗng nhiên hồng nhuận hẳn lên, khí tức hắc ám ma mị trên người đột nhiên như đã tan biến vào hư không, thay thế vào đó là một vầng hào quang khiết bạch, khiến nàng bỗng chốc như lột xác, trở thành một vị nữ thần thánh khiết mỹ lệ không bút nào tả xiết.

Tất cả chỉ diễn ra trong một giây.

Bởi vì sau một giây đó, thân hình người con gái ấy lại càng thêm run rẩy, mắt vẫn nhắm, miệng không ngừng lẩm nhẩm, cơ thể co quắp lại như muốn né khỏi bàn tay của Tử Vũ càng xa càng tốt.

- Phụ thân...hài nhi biết tội rồi...hài nhi không dám thế nữa...đừng...đừng đánh hài nhi mà...

Ở khoảng cách gần như thế này, trong lòng Tử Vũ lại nhói lên một lần nữa khi nhìn thấy những vết xăm, nói đúng hơn là vết khắc trên thân thể nàng. Đó thực sự là những vết khắc, khắc sâu vào da thịt, bằng một thứ ma pháp thâm sâu huyền bí, khẳng định đã từng khiến cho nàng đau đớn đến chết đi sống lại. Hắn phảng phất như hiểu mọi chuyện, lại phảng phất như chẳng biết gì, nhưng trong lòng bỗng nhiên nổi lên một nỗi thống hận ghê gớm. Ngay lúc này đây, nếu có ai đó dám bước ra nhận rằng mình chính là người đã tạo lên những vết khắc này trên thân thể nàng, Tử Vũ khẳng định sẽ khiến cho kẻ đó cảm thấy chết trăm lần vẫn là chưa đủ.

- Đưa tay ra đây...

Tử Vũ nói nhẹ, thanh âm so với bình thường hòa hoãn đi vài phần, nhưng vẫn khiến cho cô gái nọ run lên vì sợ. Bất quá, chừng như nàng cũng giống như hắn hồi nhỏ, đối với những lời nói của phụ thân tuyệt đối không dám phản kháng, bàn tay nhỏ nhắn đưa ra, run rẩy, kích động, đến nỗi chính Tử Vũ cũng phải cảm thấy bất nhẫn.

- Đừng sợ, ta sẽ không làm nàng đau đâu!

Tử Vũ cầm lấy bàn tay ấy, nói khẽ, rồi dùng một tia hắc lưu bé nhỏ nương theo đó mà xâm nhập cơ thể nàng. Hắn đối với những gì từng xảy ra với nàng thực sự tò mò, nhưng lại không muốn nàng phải nhớ lại những nỗi đau đó, liền dùng một xảo thuật nhỏ trong vô vàn những kĩ năng mà hắn sở hữu sau khi “nuốt trọn” Bí Tích các của Tầng Thư Viện.

Tăm tối.

Kí ức của nữ tử nọ giống như một mớ hỗn độn tăm tối, so với kí ức của người điên khẳng định không khác bao nhiêu. Nàng tuyệt đối không phải điên loạn, nhưng bị chính những nỗi đau trong quá khứ làm cho điên loạn, khiến cho thần trí lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, làm cho Tử Vũ dù muốn tìm hiểu những chuyện của nàng cũng thập phần khó khăn.

Khó khăn, nhưng hắn vẫn làm được, dù rằng không hoàn hảo như hắn muốn.

Hình ảnh đầu tiên hắn thấy, là một người đàn ông cao lớn với khí tức thập phần giống hắn hiện tại, cả thân thể chừng như tạo ra từ hắc khí, khuôn mặt bị che kín trong một lớp mặt nạ, chỉ để lộ ra hai đôi mắt sáng quắc như đao, thần tình cô ngạo lãnh đạm, vừa tàn ác lại vừa âm hiểm đến cùng cực. đọc truyện tại . Người đó, hiện đang bế một đứa trẻ, mái tóc màu vàng ánh trắng, hai tay khẽ đung đưa như thể ru nó ngủ, thần tình thập phần quan ái.

Đứa trẻ mỉm cười, thân thể đột nhiên lộ xuất một luồng khí tức đặc liệt, vừa huyền hoặc thánh khiết như mặt trăng, lại vừa cao quý rực rỡ như mặt trời. Luồng khí tức ấy vừa xuất hiện, người đàn ông nọ liền như bị bóng, lập tức quăng đứa trẻ xuống đất, khiến nó khóc ré lên đau đớn. Y hai tay ôm lấy mặt, lẩm bẩm hét như điên dại, toàn thân lộ ra một thứ khí tức tàn khốc âm lãnh, còn đáng sợ hơn ác ma từ dưới địa ngục, có thể khiến cho người ta sợ hãi đến vỡ tim mà chết, khủng bố rợn đến không bút mực nào tả nổi.

- Người...người...

Gã đàn ông nọ khi này đối với đứa bé trên tay còn yêu chiều là thế, nay bỗng chỉ vào nó gần lên từng tiếng, với đôi mắt rực lửa căm thù, chừng như muốn xé nát nó ra thành từng mảnh nhỏ mới cam lòng vậy. Đứa

bé đang khóc, chừng như cũng nhận ra sự đáng sợ phát ra từ y, liền run rẩy im bất, đôi mắt màu vàng lóng lánh nhìn y không chớp, vừa ngây thơ lại vừa sợ hãi.

“Hồng!!!!”

Nhìn thấy ánh mắt đó, nam tử nọ không ngờ lại cuồng nộ gầm lên một tiếng, cổ khí tức tàn ác vốn bao phủ lấy y hiện tại còn nhuốm thêm sự căm thù cùng cực, y đưa tay ra, bàn tay ngập ngụa trong hắc khí, chừng như muốn bóp nát đứa bé mà y vừa yêu chiều nựng nịu thành một đồng bầy nhầy vậy.

“Xuy!!!!”

Nam tử nọ không giết đứa nhỏ, nhưng từ móng tay đột nhiên bắn ra hai tia hắc khí, trực tiếp xuyên qua đôi mắt long lanh đáng yêu kia, khiến cho đứa bé khóc ré lên một tiếng rồi ngắt đi, hai khóe mắt không ngừng chảy ra những tia máu đỏ. Hai tia máu màu đỏ ấy, dần dần chuyển thành hai dòng hắc lệ cứ tuôn chảy không ngừng, khiến cho nam tử nọ cười lên những tiếng vừa tàn nhẫn lại vừa đắc ý. Tiếng cười của y cao vút hết như một bài ca chết chóc, không ngừng xoáy sâu vào màng nhĩ đứa nhỏ, khiến cho nó trong cơn mê man cũng không ngừng run rẩy.

Hình ảnh đầu tiên kết thúc, rồi lại đến một hình ảnh khác, cứ thế liên tục xuất hiện trong đầu Tử Vũ, khiến cho hần mỗi lúc lại càng thêm ghê tởm gã nam tử nọ, hận không thể trực tiếp bước vào trong mớ kí ức đó mà xé nát hần ra thành nghìn mảnh nhỏ.

Những hình ảnh hỗn loạn, nhưng vẫn khiến Tử Vũ hình thành lên được một khái niệm mơ hồ về quá khứ của nữ tử nọ. Hần thấy nàng từ một đứa nhỏ, lớn lên thành một cô gái, sống lay lắt trong sự buồn vui thất thường của người cha. Khi vui, y yêu chiều nựng nịu nàng, nhưng khi buồn, y coi nàng là một thứ đồ vật để trút giận, thậm chí còn biến nàng thành một cỗ máy giết người, một thứ vũ khí lợi hại nhất. Y nhốt nàng trong một tòa tháp, đem thân nàng ra để thử nghiệm những thứ phù chú mới nghĩ ra, khắc sâu vào da thịt nàng những hình vẽ kì dị, treo nàng lên, đánh đập nàng, khiến cho nàng ngày ngày sống trong sự sợ hãi thường trực.

Thế rồi, khi hình ảnh cuối cùng lướt qua mắt Tử Vũ, đến chính hần cũng nhận ra được sự sợ hãi ghê tởm của nữ tử nọ với người nàng gọi là phụ thân. Lúc đó, nàng đã là một cô gái phát triển đầy đủ như bây giờ, khiến cho y nhiều lúc nhìn nàng, ánh mắt vừa thèm khát, vừa giận dữ, để rồi đến cuối cùng, bộc phát thành một hành vi căm thù, cuồng bức chính đứa nữ nhi bé bỏng của mình.

Hình ảnh cuối cùng kết thúc, nàng hóa điên.

63. Chương 63: Đỉnh Đàng

Nếu nữ tử ở trong tháp có mắt, hần đôi mắt ấy của nàng đang mở rất to để nhìn Tử Vũ. Nhưng nàng không có mắt, thế nên nàng chỉ khẽ nghiêng đầu, như là muốn dùng tai để tìm hiểu xem người mà nàng đã xác định là phụ thân của mình đang làm những gì. Rút rè, sợ hãi, chừng như mỗi mạch máu trên cơ thể nàng đều đang căng ra, chỉ chờ một tiếng động, một sự tức giận bất thường, là lập tức co rút lại, run rẩy co vào một góc...

Nàng đã quá quen với những chuyện như thế...

Tử Vũ không lên tiếng.

Hần đang rất muốn làm một việc, nhưng tình trạng của hần lúc này lại không cho phép hần làm điều đó, nên hần không lên tiếng. đọc truyện tại . Khốn nạn thật, những đợt huyết lãng quí quái này đến bao giờ mới chấm dứt? Thậm chí chúng còn khiến hần không thể vận công liệu thương được, làm cho hần trở nên thập phần vô dụng trong khi hần đang rất cần sức mạnh...

Tử Vũ không muốn lên tiếng, nữ tử nọ thì không dám lên tiếng, khiến cho tòa tháp bỗng chốc trở nên lạnh lẽo và hoang vu đến lạ thường.

Cuối cùng, Tử Vũ thở nhẹ ra một hơi, thân thể khẽ trầm xuống và hoàn toàn thả lỏng. Hắn biết việc trị thương lần này không thể gấp gáp được, thành ra đành lên tiếng để xua đi không khí ngột ngạt đang dần xâm chiếm tòa tháp.

- Nàng có tên không?

Nàng không phải Nguyệt Thi, hắn biết, tuy rất giống, nhưng rõ ràng Nguyệt Thi không có cánh, môi mỏng hơn, tai nhọn hơn và thấp hơn nữ tử này một chút.

Có lẽ Tử Vũ đã nói rất dịu dàng, nên nữ tử nọ không tỏ ra sợ hãi như trước, chỉ chậm chậm lắc đầu. Nàng không thắc mắc tại sao phụ thân lại hỏi tên của nàng. Không dám thắc mắc, cũng không cần thắc mắc.

“Đình...đình...đang...đang...”

Sau lưng nàng, trên trần tháp có treo một chiếc phong linh màu nâu nhạt, gồm những ống dài với trắng và sao ở xung quanh. Bỗng nhiên, chiếc phong linh ấy chợt rung lên những thanh âm trong vắt, dù nơi đây hoàn toàn không có gió, khiến cả Tử Vũ và nữ tử nọ đều hơi lặng đi, chừng như đều chìm vào trong những giai điệu giản đơn mà thuần khiết của nó.

- Nàng có hận phụ thân không?

Trầm ngâm hồi lâu, đoạn Tử Vũ lại hỏi, thanh âm quan thiết nhu hòa, khiến hắn phảng phất nhớ lại những lúc còn ở bên Trình Tường.

Vừa nghe hiểu những gì Tử Vũ vừa nói, thân hình nữ tử nọ đột nhiên giật bắn lên, đoạn co lại như một con thú bị thương, sợ hãi lùi lại như muốn rời khỏi hắn càng xa càng tốt. Tử Vũ khẽ thở dài, tay chậm chậm đưa ra, nhẹ nhàng vuốt lên đôi vai gầy vắt đang rung rung ấy. Hắn hiện đã chôn sâu nỗi giận dữ vào lòng, chỉ để lộ ra sự thương xót kì lạ, thương xót một người hắn chưa từng biết, nhưng lại tựa như rất thân quen.

- Phụ thân...phụ thân rất hay đánh hài nhi...nhưng trên cõi đời này...cũng chỉ mình người là đối xử tốt với hài nhi mà thôi...

Thanh âm run rẩy, nhưng nàng vẫn cố gắng nói cho trọn câu. Nàng được dạy như thế, hay đúng hơn là được ra lệnh như thế. Những thứ đó, đã ăn sâu vào tiềm thức của nàng, không phải là bản năng giống như Tử Vũ với Trình Tường, mà là bị người khác dùng đòn roi để đặt nó vào đó.

Lần này, Tử Vũ không cần dùng đến bất cứ một xảo thuật nào cả, những hắn vẫn nhìn thấy một chuỗi những hình ảnh. Hình ảnh một cô gái trốn chạy khỏi người cha của mình, mang theo trên mình những vết xăm kì quái, những dấu vết của roi vọt, một mái tóc dài và một tấm thân xích lửa hấp dẫn đến mê người. Những thứ mà nàng mang theo như thế, quá đủ để khiến cho thiên hạ kì thị, quá đủ để cho những ánh mắt nhìn nàng xa lạ, quá đủ cho những câu nói độc địa thấm tặn vào tim, và, quá đủ cho những con thú đột ngột cắn người...

Nàng bị lừa không chỉ một lần. Người đầu tiên là một công tử cao sang quyền quý, người thứ hai là một thư sinh nho nhã, người thứ ba là một vị chưởng môn đức cao vọng trọng...bao nhiêu người? Bao nhiêu người đã đối xử tốt với nàng? cho nàng cái mặc, chỗ ở và sự yêu thương giả tạo? chiếm đoạt nàng để thỏa mãn cái bản chất thú trong người? chà đạp nàng để tìm niềm vui? hắt hủi nàng khi cảm thấy chán? Nàng không nhớ...

Và rồi, nàng trở về, run rẩy như một chú chim non sau cơn mưa bão. Mỉm cười tàn độc, phụ thân nàng giang tay đón nhận nàng, và nhốt nàng lại trong một tòa hắc tháp.

Vẫn như thế, nàng dường như sinh ra để bị chà đạp, hành hạ và chiếm đoạt. Nhưng, với phụ thân nàng, ít nhất nàng vẫn còn được hưởng sự yêu thương vào những phút giây quý giá nàng làm ông vừa lòng, và sẽ không bao giờ bị ông hắt hủi. Hạnh phúc của nàng, chỉ có vậy thôi.

Bàn tay của Tử Vũ khẽ chuyển từ mái tóc xuống chiếc cằm thon của nữ tử nọ, nâng lên và nói nhẹ:

- Nàng có quên được không?

Quên? Quên là cái gì? Quên những thứ gì? Nàng có gì để nhớ sao? Có gì để quên sao?

- Quên đi vì sao nàng không nhìn thấy được, quên đi vì sao nàng lại ở đây, quên đi vì sao nàng lại gặp ta...

Tử Vũ nói, như để trả lời những câu hỏi đang cuộn trào trong thân thể bé nhỏ trước mặt hắn. Ngừng lại một chút, đoạn hắn nói tiếp, giọng vẫn nhẹ nhàng đầy quan thiết, giống như đang nâng niu một thứ gì đó mỏng manh và dễ vỡ vô cùng:

- Bắt đầu lại nhé, từ bây giờ!

Nữ tử nọ phảng phất nhìn thấy được nụ cười dịu dàng đang hiện lên trên môi Tử Vũ, cảm thấy được bàn tay hắn ấm áp hơn, và, như thể có một cái gì đó đã chết đang len lỏi bùng dậy trong trái tim nàng...Đây không phải phụ thân của nàng...là ai vậy? Một người nữa muốn lừa gạt nàng ư? Một người nữa muốn chiếm đoạt và chà đạp nàng ư? Nhưng mà...tại sao nàng vẫn cảm thấy ấm áp?

Nàng gạt đầu trong vô thức, với đủ những nỗi lo lắng kì quái trong đầu, nàng vẫn không biết liệu có phải nàng đã bị lừa một lần nữa hay không, nhưng vẫn điên cuồng bầu vùi vào một thứ duy nhất...Giọng nói đó, bàn tay đó, rất dịu dàng.

Bị chà đạp một lần nữa cũng không sao, bị chiếm đoạt một lần nữa cũng không sao...Nàng đã chẳng còn gì, miễn là, người đó sẽ cho nàng những giây phút hạnh phúc, thì dù nó ngắn ngủi thế nào cũng được.

- Vậy thì, ta sẽ gọi nàng là Đinh Đang!

- Tử Vũ huynh, đa tạ!

Theo sự điều động từ Đinh Đang, tòa hắc tháp không còn làm khó dễ đám Lâm Nhân nữa, cho họ tiến vào trong một cách dễ dàng. Nhận lấy “Kì Lâm Trấn Thiên Thạch” từ tay Tử Vũ, Hỏa Điền thốt ra năm chữ chân thành, thân thể toàn thân run rẩy trong một cơn xúc động mãnh liệt. Bốn trăm năm, gần năm mươi nghìn tộc nhân bỏ mạng, đến cuối cùng cũng đã có kết quả. Cái giá phải trả là quá nhiều máu và nước mắt, nhưng thành công đây rồi, đây rồi...

Đứng đằng sau Hỏa Điền, mười Lâm Nhân khác cũng không khỏi cảm thấy nghẹn ngào. Từ khi sinh ra, mỗi một vị Lâm Vương ở đây đều đã mang nặng trên lưng trọng trách của cả một dân tộc, không một giây nào không tự nhắc mình phải cố gắng phấn đấu để không uổng phí máu huyết của biết bao đời tộc nhân đã hi sinh trong Cuồng Bạo Thâm Hải. Cái cảm giác ra đi mà biết chắc rằng mình sẽ chết là thế nào, họ không thực sự biết, nhưng cái cảm giác nhìn theo bóng dáng của người thân đi tìm cái chết, thì họ quá hiểu, hiểu đến mức con tim bị bóp nghẹt lại đến mức không muốn sống nữa. Nhưng, đây rồi, thứ mà bốn trăm năm qua Kì Lâm tộc tìm kiếm đây rồi. Có vui mừng không? Có hạnh phúc không? Kì Lâm tộc sẽ không bị diệt vong, Vô Tận giới sẽ không bị diệt vong, nhiệm vụ của họ đã thành công...

Nhưng, năm mươi nghìn sinh mạng tộc nhân thì sẽ không thể nào lấy lại được nữa...

Vui mừng ư? Hạnh phúc ư? Chỉ có những giọt nước mắt lăn vào trong tim.

- Tử Vũ huynh, bây giờ huynh định thế nào?

Hỏa Điền đột ngột hỏi, hai mắt bùng lên một sự biết ơn chân thành. Không có Tử Vũ, liệu gã và những người đồng hành có thể chạm tay vào phiến đá này không? Dù là không hay có, thì Hỏa Điền cũng không cần suy nghĩ nữa. Từ khi bước chân vào Cuồng Bạo Thâm Hải này, sinh mạng của gã đã không còn, hiện tại, nó đã được đặt vào tay Tử Vũ. Gã không cần biết Tử Vũ là ai, xuất thân ra sao, có mưu tính gì trong tương lai, mà chỉ cần biết một điều: Tử Vũ muốn, là gã làm, làm triệt để.

Và, không chỉ có một mình Hỏa Điền có suy nghĩ như thế.

- Hiện tại? Ta sẽ ngụ lại trong tòa tháp này một thời gian đợi cho thương thế khỏi hẳn, còn các người thì sao?

- Tử Vũ huynh, bọn ta hiện tại phải đem bảo vật này về càng sớm càng tốt, sau này, bất cứ khi nào, chỉ cần huynh cần, bọn ta đều có thể mang sinh mạng của mình ra giao cho huynh.

Nói đoạn đưa cho Tử Vũ một chiếc “Thông tri phù” hình tròn, bên trên có khắc một con Kì Lâm đang nhe nanh múa vuốt, trong đó đồng thời cũng đã ghi lại toàn bộ những hiểu biết về Cuồng Bạo Thâm Hải mà Lâm tộc thu thập được sau bốn trăm năm. Gạt đầu với Hỏa Điền, Tử Vũ nói:

- Bạo tộc khẳng định chưa bỏ qua, hiện tại lại không có động tĩnh gì, xem chừng bên trong còn nhiều bí ẩn. Các người đã nói là giao tính mạng cho ta, vậy thì cố gắng bảo trọng, hiểu chứ? Nguồn tại

- Được!

Chỉ một chữ “được” thôi, nhưng đó là toàn bộ sự chân thành của mười một Lân Nhân có mặt tại tòa hắc tháp nọ. Khi những tộc nhân của mình đã bắt đầu li khai, Thủy Lân Ma Thần mới quay về phía Tử Vũ định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy vẻ lãnh ngạo của hắn, lại thở ra một hơi rồi quay lưng đi khỏi, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh khó mà thay thế.

Khi người cuối cùng trong đám Lân Nhân khuất khỏi tầm mắt, Tử Vũ mới thở ra một hơi dài, đoạn chậm chạp bước lên tầng bảy nơi Đỉnh Đang đang đợi. Hắn muốn bảo hộ nàng, nhưng hiện tại, tình hình có vẻ ngược lại. Vết thương này nặng hơn hắn đã nghĩ.

- Phụ thân...người có sao không?

Đỉnh Đang rút rè hỏi, nỗi sợ hãi mấy ngàn năm thực sự không dễ dàng mà buông tha cho nàng.

- Đừng gọi ta là “phụ thân” nữa, cố quên nó đi, Đỉnh Đang.

Tử Vũ nói nhẹ, đoạn bước đến giữa gian phòng nhỏ hẹp nơi tầng bảy tòa tháp, chậm rãi ngồi xuống. Hắn vốn nghĩ sẽ đợi những đợt huyết lãng trong cơ thể tạo ra bởi một chiêu “Huyết Hải Thâm Thủ” của Bạo Huyết Ma Đế lắng xuống rồi từ từ liệu thương, nhưng mọi chuyện lại không dễ dàng như hắn tưởng. Những đợt huyết lãng đó không những không có dấu hiệu suy yếu, mà ngày càng lan rộng, ngày càng trở nên mạnh mẽ, không chỉ khiến hắc ám chi thể của hắn xao động, còn trực tiếp công kích vào ý thức hắn, dùng sự điên loạn và thống hận của những tên Bạo tộc quá cố như những giọt thuốc độc, từ từ ngấm vào tinh thần hắn, khiến hắn càng ngày càng mất đi sự bình tĩnh vốn có. Bạo Huyết Ma Đế, xem ra hắn đã đánh giá y chưa đủ cao.

“Lục Nhi, Y Nhượng sao rồi?”

“Chủ nhân, ta ổn rồi, Cuồng Bạo Thâm Hải có phải đang làm khó người không, nếu vậy thì mau để ta ra ngoài đi!”

Y Nhượng đối với trận chiến vừa rồi của Tử Vũ không hề được chứng kiến, nhưng nàng lúc này cũng giống như Lục Nhi, đều có một niềm tin tuyệt đối vào hắn. Hơn nữa, hắn đang nói chuyện với nàng, không phải đã chứng tỏ đám Bạo tộc nọ đã bị hắn giết sạch rồi sao?

“Không, nhưng ta cần các nàng một chút!”

Đoạn, Tử Vũ hô khẽ một tiếng, cùng lúc triệu ra Y Nhượng và Lục Nhi. Hai nàng vừa xuất hiện, không gian trong tháp tức thì như được điểm thêm những sắc xanh và hoàng kim tươi mới, trong một giây lát đã xóa đi được vẻ ảm đạm tăm tối vốn có của nó. Bất quá, chỉ là giây lát, bởi ngay sau đó, từ những bức tường đen và đám hắc khí bao quanh Đỉnh Đang, ngàn vạn những sợi hắc lưu mỏng như tơ ngay tức khắc đã quện thành một tấm lưới chụp lấy họ, chừng như muốn đem họ và bộ xương Kì Lân trên sàn hóa thành một dạng.

- Đỉnh Đang, dừng lại!!!

Tử Vũ trầm giọng quát, cố gắng nén lại những cơn điên bất thường đang dần dần xâm chiếm tâm tưởng. Vừa nghe thấy tiếng hắn, thân hình Đỉnh Đang tức thì run bắn lên, đoạn ngay lập tức kiềm hãm sự bành trướng của đám hắc ti rồi chậm chậm thu chúng lại. Nàng làm việc này với một đôi môi mím chặt, chứng tỏ tòa tháp này cũng không hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của người mà nó đã giam hãm suốt mấy ngàn năm.

“Xuy!!”

Ngay lúc đó, một đám hắc khí bỗng trào ra khỏi cánh tay Tử Vũ, hóa thành hình dạng như một cái đầu mãnh thú, há hàm răng sắc lém của nó ra và đớp gọn đám hắc ti nọ, nuốt chửng. “Bụp” một tiếng nho nhỏ, thể rồi đám hắc khí đó bỗng chốc tan biến, nói đúng hơn là thực thể hóa thành một thanh kiếm cong mảnh, rơi xuống, mũi kiếm cắm chặt vào nền phòng khô khốc. Âm Tuyền.

- Đinh Đàng, đây là Lục Nhi và Y Nhựt, đều là người của ta. Y Nhựt, ta cần một bài hát, Lục Nhi, chiếu cố Đinh Đàng giúp ta...

Tử Vũ nói bằng giọng gấp gáp, đoạn nhanh chóng nhắm mắt đi vào nhập định. Lúc này, thân thể của hắn đang rung động mãnh liệt, màu đỏ như máu càng ngày càng lấn áp màu đen huyền bí. Nhìn tình trạng của hắn hiện tại, cả Y Nhựt và Lục Nhi không ai bảo ai, trong lòng đều nhói lên một cái quặng thắt, đều có cảm giác lo lắng khôn nguôi.

- Ta tên Lục Nhi, là Linh thụ của chủ nhân. Đinh Đàng, chúng ta làm quen nhé?

Không như Y Nhựt vừa mới tỉnh lại từ cơn mộng mị, Lục Nhi đã luôn theo dõi câu chuyện của Tử Vũ và Đinh Đàng, vốn đã rất đồng cảm với nữ tử đáng thương này. Hiện tại, dù đang rất lo lắng cho Tử Vũ, nhưng nàng vẫn tung mình lên không, nói đúng hơn là đứng trên một thân dây leo đang từ từ lớn lên, tiến lại gần Đinh Đàng, khẽ thì thầm. Nghe thấy giọng nói ấm áp của Lục Nhi, Đinh Đàng vốn đang trong trạng thái căng thẳng vì tiếng quát của Tử Vũ cũng như bình tĩnh hơn đôi chút, rụt rè hỏi:

- Phụ...chủ...nhân...không sao chứ?

Nhìn Tử Vũ bằng ánh mắt có chút âu lo, nhưng Lục Nhi vẫn nhẹ mỉm cười, đoạn nói khẽ:

- Chủ nhân sẽ không sao đâu. Được rồi, Đinh Đàng, ta gọi muội là muội muội nhé, tuy tuổi của ta không bằng muội, nhưng mà ta lại biết rất nhiều chuyện hay ho đó, có muốn nghe ta kể không?

Đinh Đàng đích thực rất giống một tiểu nữ hài, dù đã sống tới gần vạn năm, trải qua rất nhiều nỗi bất hạnh, nhưng vẫn chưa hiểu biết chút gì về sự đời, liền e dè gật đầu. Cười tươi một cái, đoạn Lục Nhi khẽ búng tay, tạo ra một cái giường bằng dây leo rồi kéo Đinh Đàng cùng ngồi xuống đó, nói nhỏ:

- Vậy là được rồi, nhưng để khi khác ta mới kể uội nghe nhé, Y Nhựt tỉ tỉ bắt đầu hát rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết của Đinh Đàng chừng như khẽ xụ xuống khi nghe thấy Lục Nhi nói vậy, nhưng liền sau đó lại giãn ra ngay, bởi một giai điệu trong trẻo êm dịu bỗng chốc xuất hiện và len lỏi khắp không gian của tòa tháp âm u, mang lại cho nó một vẻ bình yên hiếm có. Ngồi bên Tử Vũ, Y Nhựt cất cao tiếng hát, thanh âm khi bổng lúc trầm, rất nhanh thôi đã ru Đinh Đàng vào một giấc ngủ không mộng mị.

64. Chương 64: Tỉ Muội Thâm Tình

”...Chàng ơi, chàng ơi, chàng có biết?

Bao ngày qua thiếp vẫn đợi, chờ, mong?

Dù ôm trong lòng vạn nỗi nhớ nhung

Nhưng vẫn mỉm cười, vì có chàng, để tương tư trông ngóng...”

Giọng Y Nhựt đang cất lên cao vút như một cánh chim chao liệng giữa trời xanh, bỗng ngưng lại rồi đột ngột trầm xuống, hóa mình thành một chú cá nhỏ quẫy đuôi trong biển khơi bao la rộng lớn. Trầm trầm bổng bổng, thấp thấp cao cao, bài ca của nàng cứ thế đi vào lòng người, chẳng hề hoa mỹ, cũng không có thêm tiếng đàn nhịp phách, chỉ thuần túy là những lời chia sẻ của nàng, đôi lúc hòa lẫn cùng tiếng “đinh đinh đàng đàng” của chiếc phong linh treo trên trần nhà, khiến giọng ca ấy dường như lại được pha thêm vài phần hư ảo.

“Hoan lạc” là một khúc hát cổ của Tinh linh tộc, kể về một người con gái ngày đêm nhung nhớ người yêu ở phương xa, hạnh phúc vì yêu và được yêu, nhưng lại phải chịu nỗi tương tư sầu khổ. Bài ca vốn buồn, nhưng Y Nhựt đã đẩy nhanh nhịp điệu của nó lên bằng một chất giọng vừa cao vừa trong, đến lúc trầm xuống lại ấm áp sâu lắng, khiến bài ca bỗng thoát khỏi nỗi buồn lắng đọng, trở nên dịu ngọt hơn, êm ả hơn, khiến người nghe có thể cảm nhận được đầy đủ tư vị chờ đợi trong hạnh phúc của người con gái nọ.

Bài ca của Y Nhược không chỉ là một bản hợp âm hoàn hảo của những giai điệu ngọt ngào, mà còn được cất lên bởi giọng hát của một Mĩ Nhân Ngự, vốn thiên sinh có một mị lực đặc biệt, trong trường hợp này được nàng sử dụng như một liều thuốc an thần, giúp cho tinh thần Tử Vũ vốn đang bị quấy nhiễu bởi những cơn huyết lãng bên trong nội thể cũng dần trở nên thư thái hơn.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

...

Đã hơn mười canh giờ trôi qua, Tử Vũ vẫn cứ ngồi tĩnh lặng như thế, khuôn mặt có những khi nhăn nhó trong cơn đau cùng cực, nhưng rồi cũng dần dần trở về vẻ lạnh lùng vốn có. Chỉ là, trên người hắn, những vết màu đỏ loang lổ vẫn không có dấu hiệu tiêu thất, khi chạy Đông lúc chạy Tây, chừng như muốn phá tung cơ thể của hắn để trào ra ngoài vậy.

“Hống!!!”

Đúng vào lúc đó, hàng loạt những tiếng gầm rống điên loạn bỗng chốc vang lên từ bốn phương tám hướng, khẳng định là do những tên Bạo tộc muốn trả thù cho tộc nhân phát ra. Nghe thấy tiếng rống, Đinh Đương vốn luôn mơ màng trong lòng Lục Nhi liền tức thì tỉnh dậy, hai tay bịt chặt lấy tai, khuôn mặt nhăn nhó biểu lộ một thần thái khổ sở vô cùng.

Nhìn thấy thế, Y Nhược vốn đang khe khẽ hát liền lập tức cất cao chất giọng ngọt ngào đầy mị lực của mình, tức thì lấp đầy không gian âm ám của tòa tháp, át đi hoàn toàn những tiếng gầm gừ của đám Bạo tộc bên ngoài. Vai gầy rung rung, khuôn mặt của Đinh Đương liền giãn ra thành một nụ cười ngây thơ vô tà, toàn thân cũng tức thì tán phát ra một thứ khí tức thần thánh cao quý, khiến cho nàng bỗng chốc từ một ma nữ với trùng trùng hắc ám bao vây trở thành một thiên thần trong sáng thuần khiết. Cùng với thứ khí tức đó, mái tóc màu vàng của nàng cũng dần dần chuyển sang một màu bạch bạc, không khác gì ánh trắng trong những đêm rằm, vừa huyền hoặc lại vừa mĩ lệ.

Nàng ban đầu rụt rè, nhưng rồi nhận ra đôi bàn tay đang ôm lấy mình của Lục Nhi không hề lỏng ra, cũng không hề vận lực siết mạnh như phụ thân nàng từng làm, liền cảm thấy yên tâm đôi chút. Thế rồi, chiếc mũi thon thon của nàng bỗng nhả lại, đôi môi nhỏ chu ra, đoạn cười lên những tiếng trong veo thuần khiết:

- Bọn chúng đích thực rất là hôi...

Lục Nhi tất nhiên biết nữ hài này đang nói đến lũ Bạo tộc bên ngoài, nhưng nàng quả thật không thể nghĩ thấy bất cứ một thứ mùi gì cả. Người ta thường nói những người bị khiếm khuyết một giác quan thì những giác quan khác sẽ trở nên nhạy bén hơn, phải chăng vì thế mà cái mũi nhỏ này lại lợi hại đến vậy? Phải rồi, cũng chính vì thế mà những tiếng rống khi nãy mới có thể khiến cho Đinh Đương khó chịu đến thế, vì căn bản thính giác là khứu giác của nàng mạnh hơn người bình thường rất nhiều lần.

- Tiểu Đinh Đương, liệu tòa tháp này có thể bị ngoại lực phá vỡ không?

Lục Nhi nhú mày hỏi. Sức mạnh của nàng hiện tại đã tiến bộ rất nhiều so với trước kia, nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể đánh ngang tay với một gã bạo tộc phổ thông, Y Nhược tỉ tỉ lại đang phải giúp chủ nhân trị thương, xem ra mọi chuyện chỉ có thể trông cậy vào Đinh Đương và tòa tháp cổ quái này rồi.

- Muội không biết, muội quên rồi...

Đinh Đương le lưỡi, đoạn lại rúc vào trong lòng Lục Nhi như muốn ngủ thiếp đi. Ngán ra một giây, rồi Lục Nhi tức thì hiểu ra, liền gơ tay bẹo nhẹ vào cái má nhọt nhọt ấy, cười nói:

- Giỏi ha, muội lại dám viện lời chủ nhân mà trêu chọc ta, đã vậy ta sẽ...ừm...sẽ không có làm gối ôm của muội nữa...

Nàng vốn muốn nói “sẽ uối một trận”, nhưng lại không biết Tiểu Đinh Đương này sẽ phản ứng thế nào, đến nửa câu lại đổi sang thành một kiểu trừng phạt hết sức buồn cười. Bất quá, Đinh Đương tuyệt đối không cảm thấy buồn cười, khuôn mặt xinh đẹp tức thì lộ ra một thần thái hốt hoảng hết sức đáng yêu, toàn thân liền chồm lên, dán chặt khuôn ngực đầy đặn vào người Lục Nhi khiến nàng cũng phải cảm thấy nhột nhột, hai tay thì ôm chặt lấy eo nữ thụ yếu này, luôn miệng nói:

- Không có được, không có được đâu, người ta ôm tỉ cảm thấy rất là dễ chịu mà...

Ai da, cường địch bên ngoài xem ra chưa chắc đã đáng sợ bằng tiểu nữ hài thuần khiết vô tà này nha. Lục Nhi cũng hết cách, chỉ đành để cho Đinh Đang ôm cứng lấy mình, miệng thì khẽ nở một nụ cười, nhưng hai má thì đã nóng lên bởi cái cảm giác nhột nhột dần hồi do sự tiếp xúc “kì quái” với nàng ta.

- Được rồi, bỏ tỉ ra nào, kẻ địch có thể xông vào đây bất cứ lúc nào đó...

- Bọn chúng không vào thì thôi, nếu như vào đây, thì muội sẽ lại có một bữa ăn ngon rồi...

Lục Nhi khẽ rung mình một cái, đoạn hỏi dồn:

- Bữa ăn ngon ư? Không phải muội nói bọn chúng rất hôi sao?

Đinh Đang lúc lắc mái tóc dài màu bạc của mình, miệng chu ra phản đối:

- Ăn uống đâu có liên quan tới mùi hôi đâu...

Nói đến đây, thân hình Đinh Đang bỗng chốc có một sự chuyển biến đáng sợ. Chỉ trong khoảng khắc, thứ ánh sáng thánh khiết cao quý trên người nàng vụt tắt, thay thế vào đó là một vẻ gì đó vừa đáng sợ lại vừa ma mị. Từ những vết xăm trên cơ thể, những giọt máu đen bỗng chốc ứa ra, chảy dài thành những vệt màu loang lổ trên thân thể mỹ diệu của nàng, rồi từ từ hóa thành một màn hắc vụ bàng bạc bao quanh cả nàng và Lục Nhi, khiến cho Lục Nhi trong một giây cũng phải rung mình ớn lạnh.

- Á!!!!!!

Một tiếng hét kinh khiếp vang lên từ tầng hai của tòa tháp khiến Lục Nhi trong lòng nhói lên một cái, nhìn qua thấy Y Nhược và Tử Vũ vẫn không hề bị ảnh hưởng mới thở ra một cái, đoạn huy động một mảng dây leo nhỏ nhanh nhẹn trườn đi khắp các tầng của tòa hắc tháp, giúp nàng có thể kiểm soát toàn bộ động tĩnh bên trong ngọn tháp này.

- A...

Lục Nhi buột miệng thốt ra một tiếng, trong lòng cảm thấy lạnh ngắt khi chứng kiến những gì đang xảy ra tại tầng hai của tòa tháp. Một tên Bạo tộc, có lẽ là kẻ tiên phong cho toàn tộc, đang bị trùng trùng hắc ti bao lấy. Những sợi hắc ti này xuyên trái xuyên phải, giống như những con vật sống từ từ gặm nhấm từng chút một nhục thể của gã, khiến cho gã dần dần trở thành một bộ xương trắng hếu. Nhìn vào đôi mắt trợn trừng với những sợi gân xanh nổi lên chằng chịt của gã, chính Lục Nhi cũng cảm thấy trước nỗi đau mà gã phải chịu đựng, liền thu hồi ý thức, nhìn qua Đinh Đang và thở khẽ ra một hơi.

Đinh Đang đang cười.

Nụ cười hết sức hài lòng, hết như một đứa trẻ con vừa mới làm xong một công việc hết sức đáng tự hào vậy.

Nụ cười ấy làm Lục Nhi nhói lòng.

Khiến ột nữ hài ngây thơ thuần khiết trở nên thế này, cái tên Hắc Ám Ma Thần khôn nạn thối tha đó thật là đáng chết đến trăm nghìn lần mà.

- Tỉ tỉ, tỉ đừng có lo, nếu lũ cóc hôi đó dám xâm nhập vào tòa tháp này, mười tên muội giết cả mười, trăm tên muội giết cả trăm!

Đinh Đang cười tươi, đoạn lại sà vào lòng Lục Nhi mà làm nũng, bộ dạng không khác một đứa trẻ ba tuổi là bao, thực sự đáng yêu vô cùng. Khẽ vuốt ve những “vết khắc” trên thân thể nàng, Lục Nhi chỉ đành nuốt nỗi thống hận vừa mới trào lên vào trong lòng, ánh mắt nhu hòa trở lại. Chủ nhân, thiếp tin người có thể trả thù cho thiếp, có thể giúp Y Nhược tỉ tỉ thoát khỏi sự ràng buộc với Cuồng Bạo Thâm Hải, nhưng liệu người có thể thay Đinh Đang đòi lại công bằng hay không?

Đúng vào lúc đó, thân thể Tử Vũ đang tĩnh lặng đột nhiên xuất hiện biến chuyển, màu đen sâu thẳm vốn luôn để cho những đợt huyết lãng quấy phá khắp nơi bỗng bùng lên mạnh mẽ, tạo thành trùng trùng hắc vụ, trong một giây đã phủ kín toàn thân Tử Vũ, khiến cho hắn trở nên thập phần thần bí ma mị. Thế rồi, khi làn hắc vụ ấy tan đi, Tử Vũ đã trở lại với màu đen vốn có của hắn, trên thân thể đã hoàn toàn không còn bất cứ dấu tích nào của những đợt huyết lãng kia nữa.

- Y Nhược, cảm ơn nàng.

Tử Vũ khẽ cười, đoạn nói, khiến cho Y Nhược bỗng chốc cảm thấy hân hân đã dịu dàng hơn so với trước đây. Ngược nhìn lên trên, thấy Đinh Đang và Lục Nhi đang tĩnh lặng nhìn mình, Tử Vũ liền vòng tay qua eo Y Nhược, đoạn phiêu thân mang nàng bay lên chiếc giường tạo thành từ dây leo của Lục Nhi, trong lòng bỗng chốc cảm thấy ấm áp lạ kì. Ba nữ tử này đều là của hắn, vĩnh viễn là của hắn, và hắn thể ngoài hắn ra sẽ không gì có thể chạm được vào họ nữa.

- Chủ nhân, mắt của người...

Giọng Lục Nhi thoáng chút ngập ngừng. Trong ba người, nếu như so sánh với Y Nhược thì nàng không dịu dàng bằng, nếu như so sánh với Đinh Đang thì nàng không thuần khiết bằng, nhưng rõ ràng, nàng thực sự là người tinh ý nhất.

Mắt của Tử Vũ vốn đỏ một màu tím bí hiểm, nhưng hiện tại, lại phản phát xuất hiện những nét đỏ tươi như máu, khiến cho so với trước kia, cặp mắt ấy hiện tại lại tăng thêm ba phần hoang dại lạnh khốc.

Mỉm cười như để trấn an Lục Nhi, Tử Vũ cũng không giải thích nhiều, chỉ lẳng lặng vuốt ve mái tóc đã chuyển sang màu bạc của Đinh Đang, khiến cho nữ hài này vốn đang quay sang làm nũng Y Nhược liền trở nên có chút ngượng ngập. Hắn là ai chứ? Bị người khác quấy phá trong thân thể một trận, lẽ nào lại phải ngậm miệng chịu thiệt hại sao?

- Bên ngoài hình như có rất nhiều Bạo tộc, tại sao chúng lại không xông vào đây?

Tử Vũ khẽ hỏi, trong lòng tất nhiên đã có câu trả lời. Bạo tộc bẩm sinh điên loạn, khẳng định sẽ không vì một hai tên bị chết mà sinh lòng úy kỵ với tòa hắc tháp này, xem ra sắp tới sẽ lại có vài đại nhân vật xuất hiện chứ không sai.

- Chủ nhân, chúng ta không đánh nữa, có được không?

Y Nhược đột ngột lên tiếng. Nàng tuy nói muốn giúp cho Bạo tộc thoát khỏi cảnh điên loạn triền miên, cũng tức là muốn cho họ có những cái chết an lành, nhưng như vậy chẳng phải tương đương với việc sẽ phải tận diệt toàn bộ Bạo tộc hay sao? Máu của Bạo tộc ngày hôm nay đã đổ quá nhiều, mâu thuẫn, nhưng nàng hiện tại thực sự không muốn nhìn thấy bất cứ ai phải chết nữa.

- Đinh Đang, tòa tháp này di chuyển được đúng không?

Nhìn Đinh Đang e dè gật đầu, Tử Vũ liền lẳng lặng hạ thân xuống sàn nhà, bàn tay đưa ra trực tiếp nắm lấy Âm Tuyển đang cắm trên đó, trong lòng tức thì muốn cười lên một tiếng. Cái con quái vật tham lam này, không ngờ trong lúc hắn trị thương đã bắt đầu xâm thực tòa hắc tháp, khẳng định trong vòng một hai ngày tới sẽ nuốt trọn một thứ tạo vật mà Hắc Ám Ma Thần đã phải tốn không ít công sức mới có thể tạo ra.

“Xuy!!”

Thân thể Tử Vũ hiện tại đã gần như hóa thành hắc ám nguyên thủy, với tính chất của tòa tháp vốn được tạo ra bởi Hắc Ám Ma Thần, thực sự là đại đồng tiểu dị, liền nương theo Âm Tuyển mà nhanh chóng xâm nhập vào kết cấu trung tâm của tòa tháp. đọc truyện tại . Tòa tháp này xét trên một khía cạnh nào đó cũng giống như hiện tại, do hắc ám tạo thành, nhưng là một thứ hắc ám khác, một thứ hắc ám xuất hiện sau ánh sáng.

Len lỏi theo kết cấu của tòa tháp, Tử Vũ nhanh chóng nhận ra cả tòa tháp này đều vận hành xung quanh Đinh Đang, chính là một thứ vũ khí với Đinh Đang làm trung tâm, có thể hủy diệt và xâm thực bất cứ thứ gì bị nó hút vào. Đinh Đang làm chủ tòa tháp, nhưng nếu tòa tháp bị phá hủy, thì sinh mạng của nàng cũng sẽ theo đó mà diệt vong, cũng tức là Hắc Ám Ma Thần đã đem con gái mình cộng sinh với một thứ đồ vật vô tri vô giác, thực khiến Tử Vũ cảm thấy kinh tởm đến lợm giọng. Hắc Ám Ma Thần, hãy ngồi dưới cái Địa ngục khốn kiếp của người mà đợi đi!!!

Tử Vũ trong lòng đã có sẵn chủ ý, liền cùng với Âm Tuyển từng chút từng chút một phá hủy những sợi dây liên kết giữa Đinh Đang và tòa tháp. Hắc Ám Ma Thần tuy hùng mạnh cực điểm, nhưng tòa tháp của gã vẫn chưa có được cái sức mạnh đó, thế nên với sự trợ giúp của Âm Tuyển, Tử Vũ nhanh chóng cô lập được

nó khỏi Đinh Đang, đoạn cường hành sử dụng hắc ám nguyên thủy của mình mà thay đổi tính chất của nó, sau đó lại một lần nữa liên kết nó với Đinh Đang theo một dạng thức khác. Nếu trước kia Đinh Đang của hắn và cái thứ chết tiệt này là một dạng công sinh, thì hiện tại, nó không khác gì một thứ vũ khí của nàng, do nàng hoàn toàn làm chủ, tùy vào ý muốn của nàng mà có thể rời bỏ nó bất cứ lúc nào.

Công việc này nói thì hết sức đơn giản, thực hiện cũng hết sức nhanh, nhưng sự tình bên trong thì cực kỳ phức tạp. Chỉ một sai lầm, và cái giá phải trả sẽ là sinh mạng của Đinh Đang. Bất quá, Tử Vũ lại tự tin tuyệt đối vào bản thân hắn, cũng như tin vào Âm Tuyền trong tay của hắn, nên hắn không phải đặt cược, mà là vừa mới hoàn thành một việc hết sức tự nhiên và chắc chắn. xem tại

- Đinh Đang, nàng điều khiển tòa tháp này bay về hướng Bắc, mọi chuyện để ta lo.

Đinh Đang vốn cứ luôn ngây ngô nhìn Tử Vũ đứng tĩnh lặng giữa phóng, tuy cũng có cảm giác được những sự thay đổi vừa mới diễn ra, nhưng lại không biết hỏi thế nào, cũng không có cảm giác cần hỏi, liền ngoan ngoãn gật đầu rồi thực hiện y theo lời hắn. Lục Nhi và Y Nhược vốn vẫn luôn ngồi hai bên nữ hài tử này, đột nhiên thấy những sợi hắc khí xuyên qua đôi cánh trắng muốt của nàng biến mất, trong mắt tức thì lộ ra một vẻ mừng vui rõ rệt, đoạn cùng cúi xuống nhìn Tử Vũ đầy cảm kích. Đinh Đang với họ quen biết bất quá cũng mới chỉ độ mười canh giờ, nhưng ngay lập tức giữa cả ba đã có một sự quấn quýt mà khó ai có thể giải thích. Yêu mến? Thương hại? Điều đó có gì quan trọng. Cái quan trọng là, giữa họ đã hình thành một môi quan hệ khăng khít, và sẽ không gì có thể chia rẽ mối quan hệ đó.

Hoặc giả nếu có, thì họ cũng tin rằng Tử Vũ sẽ không để cho thứ đó chạm được đến họ.

65. Chương 65: Tử Huyết Ma Nhân

- Đi!!

Tử Vũ trầm giọng khẽ hô một tiếng như để ra hiệu cho Đinh Đang, thân hình chậm chậm bốc lên cao, đến lúc chạm vào trần tháp lại giống như chạm vào một làn nước mỏng, từ từ xuyên qua.

Đồng!

Đúng hơn là quá đông.

Xung quanh tòa hắc tháp, chừng như toàn bộ Bạo tộc tộc nhân đã tụ tập về đây, số lượng có lẽ phải lên đến con số vài vạn. Vài vạn người, kẻ nào cũng có thực lực không dưới Thánh cấp, sức mạnh đơn giản là khủng bố, khủng bố đến mức không có từ nào diễn tả nổi.

Cũng còn may, đám Bạo tộc này mới chỉ biết quần công, chứ nếu mấy vạn tên diên này cùng lúc hợp lực vào một đòn duy nhất, thì chỉ e có đến vài trăm Tử Vũ cũng khó có thể sống nổi.

Đinh Đang theo hiệu lệnh của Tử Vũ, liền bắt đầu cho tòa tháp di chuyển về phía Bắc, tốc độ không nhanh không chậm, nhưng lại tỏa ra một khí thế vững chãi khác thường. Nhìn thấy đối tượng mà mình đang vây lại di động, đám Bạo tộc tức thì nhốn nháo, một số lượng lớn chiêu thức bắn ra, nhưng đều bị tòa hắc tháp hấp thụ bằng hết.

Khả năng cơ bản của hắc ám chính là thôn phệ.

“Hồng!!!”

Đột tấn công đầu vừa bị tòa hắc tháp thôn phệ, ở giữa đám Bạo tộc tức thì vang lên ba bốn tiếng hồng trầm hùng, ma pháp nguyên tố cũng theo đó mà diên cuồng tụ tập, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành những lớp sương nguyên tố phủ mờ cả một khoảng không phía trước tòa hắc tháp. Chính vào lúc đó, đôi mắt vốn luôn nhắm hờ của Tử Vũ đột ngột khai mở.

Đôi mắt ấy vốn màu tím, nay được pha thêm những nét đỏ tươi như máu, tạo thành một cảm giác vừa diên cuồng lại vừa lãnh khốc.

- Tử Huyết Ma Nhân!!!

Tử Vũ trầm giọng hô khẽ, hai mắt huyết quang hòa tử quang tức thì đại thịnh, trong một giây bỗng chốc nhấn chìm cả vùng không gian rộng lớn vào hai sắc tím, đỏ. Lũ Bạo tộc vừa mới bị chìm vào trong vùng không gian đó, thân thể tức thì kịch chấn, bởi lẽ cái khí tức này vốn thập phần quen thuộc với chúng, chính là sự điên loạn và bi thống đến cùng cực của Bạo Huyết Ma Đế, pha thêm vào đó là một thứ sát khí lạnh lẽo vô bì, trực tiếp công kích vào não hải của toàn bộ chúng nhân.

Bạo tộc vốn là một bộ tộc điên loạn, quanh năm suốt tháng không có lấy một giây tĩnh táo, tinh thần vốn không thể dùng hai chữ vững chãi để tả. Thế nhưng, cũng nhờ thế, mà bất cứ kẻ nào có ý định tấn công vào tinh thần chúng, thì đều phải hãm nhập vào trong sự điên loạn ấy, đến cuối cùng chỉ e chính kẻ đó sẽ trở thành một phần tử mới của Bạo tộc. Lần này, Tử Vũ vốn vừa mới phải nếm trải sự giằng xé điên cuồng bên trong thể nội bởi một chiêu “Huyết Hải Thâm Thủ” của Bạo Huyết Ma Đế, không những ý chí được thui rền triệt để, còn nhận ra sự cuồng loạn của Bạo tộc vốn là một thứ công kích tinh thần cực mạnh. Bởi thế, hắn mới đem những cơn “huyết lãng” trong thể nội từ từ dung hòa rồi dồn lên hai mắt, pha thêm vào trong sự điên loạn và nỗi hận thống thiên ấy là thứ sát khí lạnh khốc của chính mình, tạo thành “Tử Huyết Ma Nhân” mà sau này thiên hạ nghe danh là khiếp đảm.

Lần đầu xuất tràng, “Tử Huyết Ma Nhân” nhờ vào đặc tính của mình đã dễ dàng lách qua lớp phòng thủ của Bạo tộc đoạn công kích vào não hải của chúng, khiến chúng trong một giây trở nên kích động không thể kiểm soát. Chính vào lúc đó, Tử Vũ toàn thân hắc mang đại thịnh, bao lấy tòa hắc tháp rồi hóa thành một tia lưu quang phóng vút về hướng Bắc, trong chớp mắt đã biến mất không còn dấu vết.

Một trận chiến vô nghĩa, hơn nữa bản thân lại không đủ sức để tranh cường, thì chạy chính là lựa chọn khôn ngoan nhất.

Đám Bạo tộc sau một giây dờ dẫm, liền nhanh chóng lấy lại tinh thần, đoạn điên loạn phóng theo hướng bọn Tử Vũ vừa biến mất, tên nào tên nấy mất long lên sòng sọc, tỏa ra một thứ sát khí cuồng bạo che kín cả một mảng trời.

- Chủ nhân, tốc độ của bọn chúng thực không thể xem thường!

Tử Vũ lúc này đã trở lại bên trong tòa tháp, thân thể thả nhẹ trên chiếc mộc sàng của Lục Nhi, bao quanh là ba mỹ nhân với sắc đẹp khuynh đảo thiên hạ, thần thái tĩnh lặng như bỏ ngoài tai mọi chuyện của thiên hạ. Cảm thấy được khí tức của đám Bạo tộc đang đuổi đến ngày một gần hơn, Y Nhược mới khẽ lên tiếng, hai mắt vẫn không rời khuôn mặt vừa lạnh lẽo lại vừa tuấn lãng của hắn, trong ánh nhìn nổi lên nhu tình vạn tượng, không hiểu nghĩ gì mà hai má lại đột nhiên hồng lên.

- Vừa hay ở đây cũng có không ít...

Tử Vũ nhếch mép cười khẽ, đoạn hai tay vung nhẹ, tạo ra bên trong tòa tháp một loạt những tiếng lách cách vui tai. Thế rồi, đến khi bộ xương Kì Lân dưới chân cũng bắt đầu di động, tam nữ mới bắt đầu mình bạch hắn nói “không ít” là ám chỉ điều gì.

Ở đâu có xác chết, ở đó, Tử Vũ là vua.

Số xương cốt bên trong tòa hắc tháp tính ra cũng không dưới một vạn, chính là chiến công trong mấy vạn năm của Đỉnh Đang, bị Tử Vũ một lần vung tay tổng ra bằng hết, tạo thành một đôi quân khô cốt đông đảo, đứng thành một đội ngũ chỉnh tề chắn ngay trước mặt đám Bạo tộc đang hung hãn đuổi tới. Bạo tộc điên loạn bẩm sinh, thấy địch là chém, tức thì tạo thành một trường xung sát với đám khô cốt mà quên hết mục đích ban đầu.

Trong lúc đó, Tử Vũ cùng tam nữ đã đi được một đoạn đường rất xa.

- Phụ...chủ nhân, người có thể ôm Đỉnh Đang được không?

Tử Vũ toàn thân lúc nào cũng tỏa ra khí thế cô ngạo bất quần, tuy ngồi giữa tam nữ nhưng vẫn có cảm giác lạc lõng kì lạ, chừng như giữa hắn và ba nàng có một khoảng cách không thể xóa mờ vậy. Đỉnh Đang vốn không hiểu chuyện, sau khi quay qua quay lại trêu ghẹo Lục Nhi và Y Nhược, mới thu hết can đảm nói khẽ. Nhìn thấy một người như Tử Vũ cũng phải hơi khựng lại trước câu nói đó, Lục Nhi và Y Nhược liền

bấm nhau cười khúc khích, bên trong tất nhiên cũng có chút ghen tị, bởi vì một câu mà cả hai rất muốn nói ra, cuối cùng lại để tiểu nữ hài đó tranh mất.

Đinh Đương vốn không nhìn được, lại thấy Tử Vũ im lặng rất lâu, khuôn mặt xinh đẹp liền sụp xuống, thực sự khả ái vô cùng. Ai da, mấy vạn tuổi của nàng, xem ra cũng không khác một đứa trẻ ba bốn tuổi là bao.

Tử Vũ rốt cuộc vẫn là Tử Vũ, chỉ thoáng ngỡ ngàng trong vài giây, đoạn bàn tay đưa ra, nhẹ nhàng ôm Đinh Đương vào lòng. Hành động này, nếu là người khác, chắc chắn sẽ có ba phần ngượng ngập, nhưng đối với hắn, lại hoàn toàn tự nhiên, hết như vốn là hắn chủ động muốn ôm Đinh Đương, chứ không phải vì Đinh Đương yêu cầu mà hắn mới ôm nàng vậy.

Tử Vũ xưa nay mới chỉ chủ động ôm duy nhất một người con gái là Nhã Dạ, hiện tại không ngờ lại có người lên tiếng yêu cầu được hắn ôm, trong lòng không khỏi nổi lên những tư vị kì lạ. Hắn không phải thằng ngu, tất nhiên biết Lục Nhi và Y Nhược đều có tình cảm với mình, riêng Đinh Đương có lẽ coi hắn như một người cha hoặc anh trai, luôn muốn tìm sự che chở của hắn. doc truyện tại . Hắn đối với họ thế nào? Bản thân hắn cũng chưa xác định được, nhưng hắn biết, dù phải trả bất cứ giá nào, hắn cũng sẽ bảo vệ bằng được những người con gái này, để họ luôn có thể cười nói xung quanh hắn.

Đinh Đương được Tử Vũ ôm vào lòng, đôi môi xinh tức thì nở ra một nụ cười mãn nguyện, thân hình nhu nhuyễn liền dán sát vào người hắn, tạo ra một khung cảnh hương diễm thập phần dụ hoặc. Nhìn nụ cười của nàng, Tử Vũ không biết làm sao cũng đành cười khẽ. Hắn không phải chính nhân quân tử định lực vững vàng, chỉ là đứng trước một nữ tử coi mình là thân huynh, thân phụ, hắn còn có thể làm được gì đây?

- Chủ nhân, nằm trong lòng người còn thoải mái hơn cả nằm trong lòng Y tỉ tỉ với Lục tỉ tỉ nữa!!

Đinh Đương mơ màng nói, tức thì khiến cho Y Nhược và Lục Nhi còn lại đều bật cười thành tiếng. Nguyệt nàng ta một cái, Lục Nhi mắng yêu

- Ai da, cái con tiểu hồ ly này, mới vừa quyến rũ được chủ nhân đã lập tức quên đi ta rồi, để xem ta trị muội thế nào đây!!

Nói rồi thân mình lướt đến, ra sức cù vào những chỗ nhạy cảm của Đinh Đương, làm cho tiểu ni tử này vừa la hét vừa rên rỉ, thật khiến cho kẻ đang ôm nàng trong lòng phải trải qua một trận thử thách định lực khổ không kể xiết.

“Đoành!!!”

Cả tòa hắc tháp đột ngột rung chuyển mạnh mẽ, hắc ám chi khí theo đó mà di chuyển hỗn loạn không ngừng, khiến cho người ta có cảm giác tòa tháp này như đang muốn đổ sập. Đương ngồi trong lòng Tử Vũ, Đinh Đương vốn vẫn có chút ít liên hệ với tòa tháp, tức thì kêu khê một tiếng, thân thể bỗng chốc run rẩy không ngừng, khuôn mặt xinh đẹp cau lại vì đau, hiển nhiên đã chịu không ít tổn thương.

Tử Vũ tâm niệm khẽ động, tức thì đặt một tay lên trán Đinh Đương, tay kia vươn ra bắt lấy một sợi hắc khí phát tán từ tòa tháp, đoạn lầm rầm niệm chú.

“Bụp!!”

Một thanh âm nho nhỏ vang lên, sợi hắc khí nọ liền theo sự dẫn động của Tử Vũ, dần dần quấn quanh Đinh Đương. Mỗi lần lớp hắc khí quanh người Đinh Đương dày hơn một chút, thì lớp hắc khí của tòa hắc tháp lại bị rút đi một chút, hết như một chiếc áo len bị người ta cầm một đầu len kéo từ từ.

“Đinh...đinh...đang...đang”

Khi thanh âm trong trẻo của chiếc phong linh vang lên, thì tòa hắc tháp đã hoàn toàn biến mất. Ngược lại, toàn thân Đinh Đương đã được bao phủ bởi một lớp hắc khí mỏng mảnh. Thế rồi, lớp hắc khí ấy cứ không ngừng biến hóa, sau một chớp mắt đã hóa thành một bộ y phục tuyền một màu đen, chiếc phong linh vốn treo trên trần tháp nay biến thành một chiếc hoa tai, theo mỗi nhịp rung động của Đinh Đương mà vang lên thành những giai điệu trong trẻo dễ nghe.

- Ừm...chủ nhân...

Đinh Đang muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, chỉ e dè nấp sau lưng Lục Nhi, đôi tai nhọn giương lên như để nghe phản ứng từ Tử Vũ. Nàng từ cả vạn năm trước, quanh năm suốt tháng bị giam trong tòa hắc tháp, nay lần đầu tiên trở lại với thế giới, trên người còn khoác lên một lớp y phục, trong lòng chừng như có một chút không thoải mái, nhưng lại không dám nói ra.

Bộ y phục mà nàng đang khoác trên người bao gồm một chiếc áo ngắn, bó chặt lấy bộ ngực căng đầy của nàng, để lộ ra những vùng da thịt ẩn ước có những vết xăm màu đen, vừa bí ẩn lại vừa dụ hoặc. Bên dưới chiếc áo ngắn là một chiếc váy cũng ngắn không kém, lại được điểm thêm một lớp vải mỏng tanh, vừa che đậy một vùng da thịt nõn nà, lại vừa khiêu khích trí tò mò của người đối diện, thực sự tràn đầy mị lực. Bộ y phục này, chính là trang phục mà Nhã Dạ đã mặc khi nàng gặp Tử Vũ lần đầu tiên, đã để lại trong lòng hắc một ấn tượng không thể phai mờ. Hắc về cái vấn đề y phục trang sức này nữa khiêu cũng không thông, thành ra khi tạo y phục cho Đinh Đang, đành phải mượn tạm nó làm hình mẫu.

- Được rồi, nàng từ giờ đi với ta, cái này phải cố gắng làm quen đi!

Tử Vũ nói khẽ, đoạn hướng mắt lên trời, nhìn thấy bầu trời Cuồng Bạo Thâm Hải hiện tại mây đen vần vũ, gió gập từng hồi, thì thoảng còn xuất hiện một vài tia sét rạch nát không gian, tạo cho người ta có một cảm giác bất an kì lạ.

- Tử Vũ, chúng ta đã đến rất gần biên giới của Cuồng Bạo Thâm Hải rồi. Nếu là ngoại vật tiến vào Cuồng Bạo Thâm Hải, thì càng vào sâu cuồng phong, bạo lôi càng mạnh. Còn với những sinh vật được hải đế này chấp nhận như ta và Đinh Đang, thì tia sét khi này mới chỉ là đòn cảnh cáo mà thôi... mới nhất ở

Đinh Đang nghe đến đây thì ngẩn ra. Nàng tất nhiên không biết chính mình và tòa hắc tháp đã được Hắc ám nguyên tố trong Cuồng Bạo Thâm Hải chấp nhận, chỉ mang máng nhớ rằng khi vừa mới trôi nổi vào hải đế này đã phải chống chọi với những đợt cuồng phong bạo lôi liên miên bất tuyệt, thế rồi, đợt nhiên tất cả tan biến, để lại cho nàng một khoảng không gian yên tĩnh đến buồn chán.

Tử Vũ lặng lẽ gật đầu. Hắc đã mang máng cảm nhận được, Cuồng bạo Thâm Hải giống như một bà mẹ kì quái, có thể để những đứa con của mình chém giết lẫn nhau, nhưng tuyệt đối không để chúng bước chân ra khỏi nhà. Mọi chuyện đều có nguyên do, hắc biết, nhưng hắc mặc kệ lí do của cái hải đế chết tiệt này là gì, hắc quyết phải mang được Y Nhược và Đinh Đang ra khỏi đây.

- Hãy ngủ đi, khi các nàng tỉnh dậy, mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Tử Vũ nói nhẹ, âm giọng lạnh lẽo, nhưng lại phẳng phất một cái gì đó hết sức dịu dàng, khiến cho người nghe có thể an tâm mà dựa vào hắc. Dịu dàng? hắc đã bắt đầu dịu dàng từ khi nào? Hắc không biết, có lẽ bản chất của hắc vốn là dịu dàng, chỉ là hắc không phát hiện ra, cũng không có người để hắc đối xử dịu dàng mà thôi.

Y Nhược gật đầu, Lục Nhi mỉm cười, Đinh Đang thì khẽ nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu. Nhìn cả ba trong một giây, đoạn hắc khí từ người Tử Vũ bốc lên cuộn cuộn, cuốn tất cả họ vào bên trong thân thể hắc. Y Nhược và Đinh Đang vừa biến mất, Cuồng Bạo Thâm Hải tức thì gầm lên bằng chất giọng sấm sét của mình, như thể muốn dấn mặt kẻ nhỏ bé đang khiêu chiến với sức mạnh của nó.

“DỪNG!!!”

Một thanh âm kinh khiếp vang lên, kèm theo nó là một tia sét trắng xóa, xé rách nền trời u ám của Cuồng bạo Thâm Hải thành những mảng nhằng nhịt. Tử Vũ toàn thân căng ra, hắc ám chi khí điên cuồng xoay chuyển, cùng với Âm Tuyển hóa thành tầng tầng lớp lớp những sợi tơ màu đen bao lấy cánh tay phải của hắc, khiến nó thoát trông như cánh tay của một vị ma thần.

- A!!!

Tử Vũ gầm lên một tiếng, tay phải đâm thẳng lên trời, đúng lúc một tia sét cự đại từ thiên không giáng xuống, chỉ trong chớp mắt đã bọc lấy hắc trong một dòng suối thiểm điện. Một quyền của Tử Vũ so với tia sét nọ thì nhỏ hơn gấp trăm lần, nhưng lại mang theo toàn thân công lực của hắc, tuy bị yếu thế nhưng tuyệt đối không tiêu tán dễ dàng, vẫn kiên cường tỏa ra lớp lớp hắc ti bao phủ toàn thân Tử Vũ. Cuối cùng, khi toàn bộ dư lực của tia sét nọ đã tiêu tán, những sợi hắc ti đó mới dần dần tan biến, cho thấy Tử Vũ đã an toàn qua được cơn thịnh nộ đầu tiên của Cuồng Bạo Thâm Hải.

Bất quá, cũng mới chỉ là đợt đầu tiên.

Liên sau đó, Tử Vũ chuyển thân tiếp tục lao về hướng Bắc, tức thì áp lực trong không khí cũng dễ dàng mãnh liệt, khiến cho hắn thật sự cảm thấy được cái vùng hải đề này đang giận dữ đến mức điên cuồng. Giận dữ ư? Cái tay đang tê rần của hắn cũng đang rất giận dữ đây.

“Được, để ta xem rốt cuộc Cuồng Bạo Thâm Hải mạnh đến mức nào.”

66. Chương 66: Xuất Hải

Nửa dặm.

Nửa dặm cuối cùng để thoát khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải.

Sao mà quá xa vời.

“Uỳnh!!!”

Một tiếng nổ trời long đất lở vang lên khi một quyền lăng lệ của Tử Vũ thẳng thắn va chạm vào cơn sóng thần vừa đổ ập xuống đầu hắn. Khốn kiếp, đây là đã là cơn sóng thứ mười rồi, và tình hình là ở phía trước còn chờ hắn không phải chỉ một hay hai đợt khác. Những cơn sóng này, sức mạnh mỗi cơn đều không hơn so với tia sét đầu tiên đã “chào hỏi” hắn, nhưng cứ hết cơn này lại đến cơn khác, liên miên bất tuyệt không khi nào dứt, khẳng định sẽ có thể làm cho Tử Vũ kiệt lực không sớm thì muộn.

Nhìn thấy một đợt sóng mới đã lại bắt đầu hình thành từ ngoài xa, thêm vào đó là tiếng gầm rít điên loạn của những trận cuồng phong đang vùn vù trên không, trong lòng Tử Vũ không khỏi cảm thấy khó chịu muốn chết. Cuồng Bạo Thâm Hải, cái hải đề này cũng quá thâm hiểm đi, không ngờ lại tính bắt hắn lao lực đến chết. Ai da, đây là lần đầu tiên Tử Vũ bị động đến thế, bởi vì đối thủ của hắn không phải là người, mà là một vùng hải đề điên loạn, làm cho hắn chỉ biết gờ lưng ra chịu trận mà không thể phản công...

“U! U! U!!”

Những cơn gió vốn đang điên loạn múa lượn trên không, trong một sát na bỗng chốc trầm xuống cuốn lấy Tử Vũ, đoạn bắt đầu phong cuồng xoay chuyển xung quanh hắn, chỉ trong chớp mắt đã tạo ra một chiếc vòi rồng lấy Tử Vũ làm trung tâm, dần dần bành trướng ra khắp nơi.

Lại nói ở trung tâm vòi rồng vốn là nơi lặng gió nhất, nhưng cái vòi rồng này thì lại khác hẳn. Đây, vốn dĩ không phải là một cái vòi rồng, mà là một cơn lốc xoáy được tạo thành bởi vụn vụn những lưỡi phong nhận, bất kì lúc nào cũng có thể cuộn đến xé nát thân thể Tử Vũ thành từng mảnh nhỏ.

“Hống!!”

Tử Vũ gầm lên một tiếng, thân thể vốn là nhân hình, chỉ trong nửa cái chớp mắt đã biến thành một vùng hắc ám đen tối, khiến cho những lưỡi phong nhận chém vào đó cũng giống như tan vào hư vô. Thế rồi, vùng hắc ám ấy đột ngột bạo trướng, nương theo sự xoay chuyển của những lưỡi phong nhận mà nuốt gọn cả cơn lốc xoáy, đến cuối cùng đã nuốt gọn nó vào bên trong.

“Xuy! Xuy!!!”

Đúng lúc cơn lốc xoáy vừa bị Tử Vũ thôn phệ hoàn toàn, bầu trời Cuồng Bạo Thâm Hải vốn đang âm ảm đột ngột lộ ra những khe hở nhỏ, đoạn từ đó chiếu ra vụn vụn những đạo ánh sáng chói lòa, điên cuồng bổ tới hắc ám chi thể của Tử Vũ. Ánh sáng và bóng tối, đây vốn là hai lực lượng thiên địch của nhau trong tự nhiên. Thân thể của Tử Vũ tuy là nguyên thủy hắc ám, vốn dĩ có thể nuốt gọn bất cứ thứ gì, kể cả ánh sáng, nhưng hiện tại quả thực hắn vẫn chưa đạt đến trình độ đó, cuối cùng bị những tia sáng nọ đâm thủng lỗ chỗ trên cơ thể, khiến cho hắn phải chịu không ít tổn thương.

Bất quá, ánh sáng cuối cùng cũng tắt, còn Tử Vũ thì vẫn tồn tại. Truyện được tại

“Uỳnh!!!”

Ánh sáng vừa tắt, đợt sóng thần nọ cũng vừa vùn ập đến. Tử Vũ vốn đã có kinh nghiệm, song quyền tề huy, vốn nghĩ sẽ có thể bình bình ổn ổn mà qua thời khắc này. Không ngờ, chính vào lúc hai tay của hắn vươn ra, cơn sóng thần nọ bỗng chốc bị đóng băng toàn bộ, đoạn bùng nổ thành ngàn vạn mũi băng tiễn, phóng thẳng vào người Tử Vũ.

Không như những đạo ánh sáng khi nãy, những mũi băng tiễn này, một số xuyên qua cơ thể Tử Vũ, một số bị hắn thôn phệ, nhưng số còn lại, thì toàn bộ đều ghim lên người hắn, khiến cho thân thể hắn bắt đầu xuất hiện những vết thương, hắc khí từ đó mà bốc lên nghi ngút, tình cảnh vạn phần thê thảm.

Khi bị những mũi băng tiễn đó ghim lên cơ thể, toàn thân Tử Vũ tức thì bị từng đạo hàn khí điên cuồng xâm chiếm, khiến cho não bộ hắn cũng phải nhói lên vì lạnh. Nén đau, Tử Vũ gầm lên một tiếng, hất văng toàn bộ những mũi tên băng đó ra khỏi cơ thể, trong lòng kêu khổ không ngớt.

“ĐOÀNG!!!”

Tử Vũ còn chưa kịp ổn định thân hình, một đạo bạo lôi đã từ trên thiên không điên cuồng bổ xuống. Đạo thiên lôi này về kích thước tuyệt đối không lớn, nhưng lực lượng hàm chứa bên trong thì dùng lời không thể tả xiết, cực kì cường hoành. Tử Vũ vừa mới trải qua một phen lao lực, còn chưa cảm nhận được dị biến do đạo thiên lôi phát ra, thì đã bị nó trực tiếp kích trúng, tức thì toàn thân bị đánh văng xuống biển, chìm xuống độ sâu mấy trăm trượng, hắc ám chi khí bốc lên tán loạn, quả thực đã không còn nhìn ra nhân hình nữa.

Tử Vũ lúc này tình cảnh thê thảm vạn phần, thân hình vừa chìm xuống nước đã tức thì cảm thấy không ổn, hắc ám chi thể trong hoàn cảnh bị đánh cho bất thành nhân dạng còn chưa có một giây thư thái đã tức thì bị hàn khí xâm nhập, chỉ trong chốc lát đã bị băng hóa một bộ phận không nhỏ.

Đứng trước một loạt những đòn tấn công của Cuồng Bạo Thâm Hải, Tử Vũ chỉ còn biết cắn răng chịu đòn. Phòng thủ tuyệt đối không phải sở trường của hắn, nhưng trong trận đấu này, hắn lại không có lựa chọn nào khác, vì đối thủ của hắn cơ bản là một vùng hải đế rộng lớn, hoàn toàn không cho hắn cơ hội có thể phản công...

- A!!!

Hét lên một tiếng kinh thiên, Tử Vũ đang trong trạng thái từ từ chìm xuống bỗng chốc khựng lại, hắc ám chi khí tức thì đại thịnh, bao bọc lấy những phần bị băng hóa rồi bùng lên thành một khối khí âm âm vô bì. Chẳng như nhận ra được sự biến đổi của Tử Vũ, nước trong Cuồng Bạo Thâm Hải cũng tức thì sôi lên, vốn đang trong trạng thái cực hàn chớp mắt đã hóa thành cực nhiệt, điên cuồng nhắm tới đối phương mà công kích.

Bị một vùng nước với nhiệt độ còn nóng hơn cả dung nham núi lửa bao bọc vào giữa cuồng loạn công kích xung phá, hắc ám chi thể của Tử Vũ cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, nổ bung ra thành từng mảnh nhỏ. Thân thể hắn vốn bị đánh cho bất thành nhân dạng, hiện tại lại một lần nữa trở về nhân hình, nhưng đã không còn là do hắc ám chi thể tạo thành nữa, mà là một thân thể bằng xương bằng thịt. Thân thể này, vốn đã được hắn nhấn chìm vào hắc ám nguyên thủy, hiện tại đã bị CUồng Bạo Thâm Hải lôi lại ra ngoài, tình thế hung hiểm vạn phần.

“Bùng!!!”

Thân thể Tử Vũ vốn đang chìm xuống, sau một tiếng nổ lớn bỗng nhiên bị một cột đá khổng lồ húc thẳng vào người hất văng lên trên. Hắn vốn đã chìm tới gần đáy biển, cột đá này cũng từ đó mà mọc lên, hiện tại bị chấn cho bay ngược trở lại đến vài chục trượng, bỗng chốc cảm thấy cái nóng đang thiêu đốt xung quanh đột nhiên tan biến, thay vào đó là một cái lạnh vô bì, trong lòng tức thì thâm kêu không tốt, đem bao nhiêu năng lượng còn tồn tại trong người theo một tiếng gầm phát ra bằng hết, cố gắng trụ lại.

“Xuy!!!”

Trong một sát na, thân hình Tử Vũ cuối cùng cũng đình lại được trước khi bị hàng vạn chiếc chông băng vừa mới hình thành xuyên thủng lỗ chỗ. Một hơi nhẹ nhõm còn chưa kịp thở ra, Tử Vũ bỗng thấy những chiếc chông đó toàn đã hóa thành băng tiễn, trong một khoảng cách cực ngắn điên cuồng phóng về

phía hần. “Phập! Phập! Phập!” những tiếng liên tiếp, Tử Vũ dù đã cố gắng hết sức để né tránh, vẫn phải nhận lấy không ít những mũi tên băng đá cắm vào da thịt. Lần này, từ miệng vết thương, thứ chảy ra chính là máu đỏ.

Liên tiếp trúng đòn, Tử Vũ cuối cùng cũng không trụ nổi được nữa, thân hình vô lực một lần nữa từ từ chìm sâu xuống đáy Cuồng Bạo Thâm Hải, ý thức dần dần trở lên mơ hồ, phảng phất như muốn ngủ một giấc vạn năm không tỉnh, bỏ lại sau lưng mọi mệt mỏi và trách nhiệm mà hần đang gánh trên lưng...

Hần có mệt mỏi không?

Có. Mệt mỏi ngay từ khi mới sinh ra. Nhưng là một sự mệt mỏi mà hần đã chịu đựng tốt đến mức hần không còn cảm thấy mệt mỏi nữa...

Hần có trách nhiệm không?

Một trách nhiệm nặng nề. Trách nhiệm của kẻ mạnh. Trách nhiệm của chính hần. Trách nhiệm với những thứ mà hần sở hữu...

Những mệt mỏi và trách nhiệm này, bình thường đối với hần chẳng là gì cả, nhưng hiện tại, bỗng chốc đã xâm chiếm toàn bộ ý thức của hần, khiến nó vốn mơ hồ lại càng thêm mơ hồ, chừng như đang tan biến đi theo từng giây thời gian...

“Bịch!”

Thân thể Tử Vũ nặng nề chạm vào đáy biển, khiến ột lớp cát xung quanh đó bị bốc lên thành từng cuộn trắng phau. Thế rồi, ngàn vạn những hạt cát đó đột nhiên cuộn cuộn xoáy tròn, chỉ trong chốc lát đã hình thành một cơn bão cát ngay trong lòng Cuồng Bạo Thâm Hải. Cơn thịnh nộ của Cuồng Bạo Thâm Hải vẫn chưa kết thúc.

Một đôi mắt trong veo với một niềm tin mù quáng.

Một đôi mắt ôn nhu với một niềm tin dịu dàng.

Một mái đầu nghiêng nghiêng chừng như thắc mắc về hết thảy mọi thứ tồn tại trên thế gian.

Tử Vũ, trong giây phút cuối cùng, bỗng chốc nhìn thấy một hình ảnh của chính hần, nằm trên đùi của Lục Nhi, trong tay vẫn ôm Đinh Đang, bên tai phảng phất nghe thấy giọng ca của Y Nhược, an bình ngủ.

Từ khi có mặt trên đời, trừ những lần bị thương đến bất tỉnh, Tử Vũ còn chưa một lần được ngủ.

“Hống!!!”

Tử Vũ mở miệng rống lên một tiếng, ý thức từ tình trạng mơ hồ trong một giây đã trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, trong lòng chỉ biết kêu lên một câu quá hiếm. Khốn kiếp, cái hải đế quái này, không ngờ ngoài việc khiến cho người ta điên loạn, lại còn có thể khơi lên trong đầu hần những mệt mỏi mà hần chịu đựng suốt bao năm qua, khiến hần trong một lúc nào đó đã thực sự muốn buông tay mà chìm vào một giấc ngủ vĩnh viễn không tỉnh.

Hần thực sự muốn ngủ.

Nhưng không phải là giấc ngủ muôn đời dưới đáy của cái hải đế chết tiệt này, mà là giấc ngủ vừa mới hiện lên trong đầu hần. Lục Nhi, Y Nhược, Đinh Đang, cả ba người con gái ấy đều đang ngủ sâu bên trong hần, trong lòng mỗi người đều tuyệt đối tin tưởng rằng hần có thể mang họ ra khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải. Hần có thể phụ lòng họ được sao?

Trách nhiệm lớn, đích thực luôn khiến cho người ta mệt mỏi, nhưng với những kẻ cố chấp như Tử Vũ, thì hoàn toàn có thể từ đó mà trở thành sức mạnh.

Hơn nữa, hần thực sự muốn được một lần ngủ cái giấc ngủ yên bình mà hần đã tưởng tượng ra.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

“Nhìn” thấy kẻ thù vốn đã buông xuôi đột nhiên tái khởi, nếu Cuồng Bạo Thâm Hải thực sự có ý thức, thì hần cơn thịnh nộ bên trong lòng nó hần đã lên tới đỉnh điểm. Từ dưới đáy biển, những tiếng ầm ì vang

lên liên tiếp, khiến cho cơn bão cát đang phong cuồng xoay chuyển xung quanh Tử Vũ bỗng chốc khựng lại, đoạn mỗi hạt cát trong đó liền vụt hóa thành một thứ ám khí, đồng loạt nhằm thẳng vào hắn mà điên loạn công kích.

Tử Vũ vừa mới lấy lại được ý thức, dấu chí trong lòng cũng tức thì theo đó tăng vọt, từ nhục thể đầy máu huyết trong một giây đã phát ra đạo đạo hắc khí, đoạn một lần nữa lại chìm vào trong hắc ám nguyên thủy, trở thành hắc ám chi thể vĩnh sinh bất diệt. Công lực của hắn đã gần cạn kiệt, nhưng ngay lúc này đây, hắn lại có một niềm tin mãnh liệt, rằng trận đấu này, hắn đã thắng rồi.

Hàng triệu triệu những hạt cát bắn thẳng vào hắc ám chi thể của Tử Vũ thực sự cũng có thể làm hắn khốn đốn trong một lúc, nhưng hắn lại mặc kệ tất cả, từ trong thân thể xuất ra một đạo hắc lưu mang theo một cỗ sát khí đè nặng không gian, khẳng định chính là thứ vũ khí kì quái nhất thiên hạ có tên Ám Tuyền. Ám Tuyền, nó là cái quái quỷ gì, thì Tử Vũ cũng chưa thực sự nắm rõ, nhưng hiện tại, có nó trong tay, hắn thực sự tin rằng mình sẽ có thể thoát khỏi cái vùng hải để chết tiệt này.

- HẮC ÁM LONG QUYỆN PHONG!!!

Tử Vũ gầm lên một tiếng vang trời, hai tay giang sang hai bên, đầu khễ ngẩng lên, thân hình từ từ nhấc lên khỏi mặt đất dưới đáy biển, tư thế giống hệt như những tu sĩ đang nhận ân tứ từ trời cao ban xuống. Tức thì, đạo hắc lưu cho Ám Tuyền sinh ra bắt đầu cuộn cuộn xoay chuyển xung quanh Tử Vũ, tốc độ không thực sự nhanh, nhưng cứ dần dần bành trướng, hơn nữa lại mang theo một lực thôn phệ kinh người, không ngờ còn có thể nuốt mất toàn bộ nước biển nơi đó, tạo ra một không gian trống rỗng ngay trong lòng đại dương.

“Bùng!!”

Cuồng Bạo Thâm Hải lẽ nào lại để cho Tử Vũ muốn làm gì thì làm, đáy biển bằng phẳng bỗng chốc nổ tan thành từng mảnh vụn, mang theo hàng vạn những dòng dung nham như vạn con hỏa long từ dưới lòng đất điên cuồng bổ tới Tử Vũ. Bất quá, “Hắc Ám Long Quyến Phong” lại chính là tuyệt chiêu mạnh nhất của Tử Vũ vào thời điểm hiện tại, mang hắc ám chi khí cũng Ám Tuyền huyền hóa thành một cơn lốc, vốn có năng lực nuốt trọn vạn vật. Chiêu này xuất ra, vốn có năng lực công kích cực kì cường hoành, nhưng lần này chủ yếu lại là muốn giúp Tử Vũ tranh thủ chút ít thời gian và không gian.

Hoàn toàn không để tâm đến cơn hắc ám lốc xoáy cùng ngàn vạn con hỏa long đang điên cuồng tranh đấu đến mức thiên hôn địa ám ngoài kia, Tử Vũ chậm chậm điều động chân khí toàn thân, đoạn lặng lẽ cúi người nhìn xuống đáy biển. Hắn đã quá ngu ngốc khi nghĩ rằng Cuồng Bạo Thâm Hải là một kẻ thù không có bản thể. Bản thể của nó, không phải đang ở ngay trước mặt hắn hay sao!?

“Hống!!!”

Tử Vũ mở miệng hống lên một tiếng, đoạn như một kẻ điên dùng toàn thân sức mạnh tung ra từng quyền, từng quyền một xuống dưới đáy biển. Hắn không cần biết trên kia sóng gió đang gầm thét vang trời, không cần biết “Hắc Ám Long Quyến Phong” của hắn đang không ngừng tranh đấu cùng toàn bộ những lực lượng khác của Cuồng Bạo Thâm Hải. Hắn, lúc này, chỉ biết đâm và đâm.

Mỗi một quyền của Tử Vũ xuất ra, đều mang theo toàn bộ sức mạnh của hắn, lại hàm chứa trong đó hắc ám nguyên thủy có thể thôn phệ vạn vật, từ từ dung nhập vào trong lòng biển của Cuồng Bạo Thâm Hải. Hắn, tuyệt đối không có tham vọng sẽ khiến cho Cuồng Bạo Thâm Hải đau đớn vì những quyền này, mà chính là muốn Cuồng Bạo Thâm Hải nuốt trọn nguồn sức mạnh này của hắn.

Hắc ám nguyên khí tỏa ra ngày một dày đặc theo từng quyền của Tử Vũ, từ từ đã khiến cho lòng đất của Cuồng Bạo Thâm Hải không thể tiếp thụ nổi, đã không ngừng trào lên thành từng sợi hắc khí hư hư ảo ảo. Cuồng Bạo Thâm Hải, mang tiếng là hải đế, nhưng bên trong lại ẩn chứa toàn bộ những nguyên tố tồn tại trên Vô Tận giới. Hải đế này có thể tồn tại đến bây giờ, khẳng định là do giữa những nguyên tố tại đây có một sự cân bằng nhất định. Hiện tại, mỗi một quyền của Tử Vũ xuất ra, đã tiếp thêm một phần sức mạnh cho “Hắc ám nguyên tố” của nơi đây, dần dần đã bắt đầu khiến cho nó mất đi trạng thái cân bằng vốn có. Dem sức mạnh của mình toàn bộ tặng cho người khác, Tử Vũ khẳng định không sớm thì muộn cũng sẽ kiệt lực. Bất quá, hắn vẫn muốn đánh cược một phen, là hắn kiệt lực trước, hay Cuồng Bạo Thâm Hải mất cân bằng trước.

“Bụp!”

Một tiếng “bụp” vang lên rất khê, nhưng lại như sấm nổ bên tai Tử Vũ. Hắn đã thấy rõ ràng, rằng gió mưa vẫn vũ trên kia, sấm sét nhè nhàng trên kia, đã bắt đầu dao động bởi một luồng hắc ám chi khí đang dần hiện ra rõ rệt. Thế rồi, khi luồng hắc ám chi khí ấy ngày một trở lên hùng mạnh, thì chính mặt biển của Cuồng Bạo Thâm Hải cũng bắt đầu dao động, dần dần bị cuốn hút về phía đó. Chừng như lúc này, với Cuồng Bạo Thâm Hải, chính luồng hắc khí đó mới là kẻ thù chân chính.

Cân bằng có thể bị phá hoại, nhưng cũng có thể được tái thiết. Hắc ám chi khí nọ vừa mới hình thành, đã bị đạo đạo thiên lôi cùng với thánh quang, bạo lãng... nhấn chìm và hủy diệt. doc truyện tại . Bất quá, chính vào lúc đó, thì áp lực của Cuồng Bạo Thâm Hải lên trên Tử Vũ cũng dần dần giảm xuống. Một mặt vẫn điên cuồng tổng ra những cú đấm mang theo toàn bộ sức lực của mình, một mặt Tử Vũ vẫn chờ đợi, chờ đợi cho đến sát na mà Cuồng Bạo Thâm Hải buông tha hắn hoàn toàn.

- ĐI!!!

Đến rồi!

Tử Vũ gầm lên một tiếng, thu hồi toàn bộ lực lượng đoạn lao vút về hướng Bắc. Khi hắn xuyên qua “Hắc Ám Long Quyện Phong” đang dần trở lên yếu nhược, cơn lốc xoáy này cũng tức thì tan biến, Ám Tuyền trong đó liền lập tức hóa thành một tấm phi hành đồ, mang theo Tử Vũ phóng vút ra ngoài.

Một giây.

Nửa dặm.

Ngay khi Cuồng Bạo Thâm Hải hoàn toàn triệt tiêu được đạo hắc khí đang dần dần làm mất sự cân bằng của chính nó, Tử Vũ đã phóng vút được ra vùng hải để sáng sủa bên ngoài, trở thành một trong những người đầu tiên sống sót rời khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải.

“DỪNG!!!”

Cuồng Bạo Thâm Hải điên cuồng nộ hồng.

Trên mặt phẳng phát một nụ cười, Tử Vũ nhẹ nhàng hạ thân xuống bãi cát trắng gần nhất mà hắn có thể tìm thấy, triệu ra Lục Nhi, Y Nhược và Đinh Đang, đoạn lẳng lặng ngã vào lòng người gần nhất mà hắn còn không kịp nhìn cho rõ đó là ai.

Tử Vũ thực sự muốn ngủ.

Giấc ngủ yên bình đầu tiên.

Lục Nhi mỉm cười.

Y Nhược bắt đầu cất cao tiếng hát.

Đinh Đang nghiêng đầu khó hiểu.

Cuồng Bạo Thâm Hải, cuối cùng thì họ cũng đã rời khỏi đó rồi.

Chỉ là, không một ai trong số họ biết, rằng trong khi Tử Vũ điên cuồng tung ra những cú đấm mang theo toàn bộ sức mạnh của mình, một cơn chấn động đã được tạo ra. Và, bởi cơn chấn động ấy, mà một viên ngọc vốn luôn tĩnh lặng nằm ở sát mép biên giới Cuồng Bạo Thâm Hải, đã chậm chậm lăn ra dòng hải lưu An Việt, rồi dần dần trôi về Đông Phương Lục Địa, chính là điểm khởi đầu ột truyền thuyết của hơn năm trăm năm sau.

Đó, là một câu chuyện, mà tôi sẽ không kể trong Thi Vương.

67. Chương 67: Nỗi Đau Bất Chợt

Bóng tối.

Tử Vũ vốn rất quen thuộc với bóng tối, nhưng thứ bóng tối đang nhấn chìm hắn lúc này, thì đối với hắn lại xa lạ vô cùng.

Tử Vũ phảng phất nghĩ thấy mùi hôi thối của thịt rữa, mùi tanh tươi của máu...và hắn biết, hai chân hắn đang bước trên một con đường làm bằng xác chết.

Người khác có thể sẽ hét lên, hắn thì không. đọc truyện tại . Nhưng hắn hiện tại đang thực sự hoang mang. Hoang mang không chỉ vì hắn không nhớ ra tại sao mình lại tới được nơi này, mà hoang mang vì một thứ khí tức quen thuộc đang không ngừng thôi thúc hắn tiến về phía trước.

Một thứ khí tức khiến cho hắn không thể cưỡng lại được.

- Tử Vũ...cuối cùng thì ngươi cũng đến rồi...

Từ phía trước phát ra một giọng nói, thanh âm khô khè khó nghe nhưng lại hết sức nhu hòa. Giọng nói ấy, dù rằng vụn vặt khác với trước kia, nhưng Tử Vũ vẫn nhận ra lập tức. Toàn thân run lên trong một nhịp hoảng hốt, Tử Vũ nhẹ giọng thốt, cảm giác như chính hắn cũng không thể tin tưởng vào những gì hắn đang nghĩ tới.

- Gia gia!

- Hải tử ngoan...lại đây nào, gia gia muốn nhìn ngươi!

Tử Vũ toàn thân tức thì hóa thành một đạo tàn ảnh, lướt ngay đến vùng sáng trước mặt. Vùng sáng ấy, cũng giống như con đường mà hắn vừa đi qua, ngập ngụa trong xác chết và những vũng máu khô. Giữa vùng sáng ấy, có một thân ảnh gầy guộc đang nằm dựa vào một chồng xác chết cao như núi, bàn tay đưa ra tạo thành một đốm lân tinh, là thứ duy nhất khiến cho vùng đen tối này có được một chút ánh sáng.

Trình Tường!

Tử Vũ toàn thân run rẩy, hai chân cơ hồ muốn khụy xuống, hai mắt mở căng ra như thể muốn tìm kiếm bất cứ một điểm giả dối nào của người phía trước. Trình Tường, đích thực là Trình Tường, là gia gia của hắn, chủ nhân của hắn...

Hai mắt Tử Vũ chảy ra hai hàng lệ đen.

Trào ra, rồi lại lập tức hòa nhập vào vùng má trắng tái của hắn.

Trình Tường nhìn hắn. Hắn bất động.

- Gia gia, đây là đâu?

Rất lâu sau, Tử Vũ trầm giọng thốt. Những thứ này tuyệt đối không phải giả, người nằm trước hắn cũng không phải giả...Hắn đang mơ ư? Hắn chưa từng mơ, nhưng nếu đây là mơ, thì giấc mơ này thật quá.

- Hỏi rất đúng trọng tâm, ngươi đã trưởng thành rồi, Tử Vũ...Khục!!!

Trình Tường kết thúc câu nói bằng một tiếng ho khô khốc. Theo tiếng ho ấy, máu từ cổ họng của lão trào ra. Không phải trào qua đường miệng, mà là trào ra từ lỗ hổng giữa họng. Lão...đã không còn là người nữa.

Vẫn vận một bộ ma pháp bào màu đen, thân thể Trình Tường so với trước kia tuyệt nhiên không biến đổi nhiều. Không nhiều, nhưng vẫn đủ để biến lão từ một con người trở thành một thứ không phải người.

Cương thi.

Thân hình loang lổ máu, da mặt trắng tái, trên trán có một vết thối rữa lộ ra cả xương, cổ họng rách toạc, bàn tay đã chỉ còn toàn khô cốt...

Trình Tường đích thực đã trở thành một Cương Thi...

- Nơi này là nơi nào ư...mẹ kiếp, là nơi đã nhổ vào mặt gần hai trăm năm nghiên cứu của ta, cũng nhổ luôn vào mặt cả vạn năm phát triển của Tử, Vong ma thuật trên Vô Tận giới...

Khóe miệng của Trình Tường nhếch lên thành một nụ cười châm biếm, đoạn ra hiệu cho Tử Vũ lại gần, đôi mắt đục ngầu bỗng như hiện lên một thứ tình cảm nhu hòa hiếm có.

- Tử Vũ, nói cho ta biết, con đối với Vô Tận giới thế nào?

Tử Vũ im lặng. Hắn căn bản không hiểu câu hỏi của Trình Tường, nên hắn chỉ có thể im lặng. Nhìn hắn, Trình Tường lại cười, nụ cười ra thể “ta biết ngươi sẽ thế mà”, đoạn nói tiếp:

- Nếu có kẻ muốn hủy diệt Vô Tận giới, liệu con có nguyện ý ra tay cứu thế giới này không?

Tử Vũ nhíu mày, rồi đáp, giọng chắc chắn và nghiêm túc.

- Có!

Trước Trình Tường, Tử Vũ không bao giờ do dự. Bản thân hắn cũng không phải là loại người có thể do dự.

- Tốt! Vậy thì rất tốt. Cái thế giới này cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng ta đối với nó cũng khá quyến luyến, nếu con muốn cứu nó...thì rất tốt...Khục! Khục!

- Chủ nhân...gia gia...nếu người muốn, người chỉ cần ra lệnh cho con thôi mà...

- Ngốc tử...khi còn sống ta luôn bắt ngươi làm những thứ ta thích...khi ta chết rồi, ta chỉ muốn ngươi làm những việc ngươi thích, có hiểu không...

Trình Tường lại cười, đoạn con mắt đục ngầu bắt đầu đảo một vòng, như thể muốn quan sát kỹ lưỡng Tử Vũ, để vĩnh viễn sẽ lưu hắn vào trong trí nhớ vậy.

- Ngươi lớn rồi trông rất phong độ...khục khục...ta không có nhiều thời gian...không kịp để giải thích những gì mà con thắc mắc...khục khục...còn may tâm linh của ta với con vẫn còn liên kết...nên mới có thể gặp được con lần cuối này...Tử Vũ...đừng đau lòng...ta chết lần này tuyệt đối không uống...ít nhất...ta cũng đã tìm được cho con...tộc nhân...

Nói đoạn, Trình Tường ho lên từng tràng dữ dội, thân thể bắt đầu rũ nát với một tốc độ nhanh đến không ngờ. Nhìn thân thể lão từ từ hóa thành một vũng máu đục, Tử Vũ chỉ biết toàn thân bất động, đến một phản ứng nhỏ nhất cũng không có. Bạn đang đọc chuyện tại

Hắn không hiểu, thực sự không hiểu, đây là mơ hay thật, mà sao lòng hắn lại đau đến thế này?

Hắn đã từng một lần chứng kiến Trình Tường ra đi, nhưng khi đó hắn vẫn còn là một đứa nhỏ vô tri, chỉ biết khóc lóc ôm thân thể dần lạnh đi của lão. Sau đó, hắn đã thề, thề rằng sẽ không bao giờ đánh mất những gì “của hắn” nữa...Ồ đây, ngay chỗ này...hắn đã vi phạm lời thề...

Đầu óc Tử Vũ trôi vào một mảng trống rỗng. Hắn đau, không phải là những cơn đau kịch liệt muốn xé nát ý chí của hắn, mà chỉ là những nhịp nhói lên trong tim...

Hắn có cách nào để thoát ra cơn đau này không?

Gia gia...rất cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy? Không phải người đã chết rồi sao? Tại sao người lại trở thành Cương thi? Tại sao vẫn có thể suy nghĩ? Tìm được cho con nghĩa là sao???

Tử Vũ không thể ngừng thắc mắc. Với mỗi lần thắc mắc, trái tim hắn lại nhói lên một nhịp đau. Miên man miên man, giống như nước chảy nghìn năm rồi đá cũng phải mòn, hắn cảm thấy ý chí toàn thân bắt đầu tan rã...

Hắn chỉ có một thứ tự tin duy nhất, rằng hắn sẽ giữ được tất cả những gì mà hắn sở hữu...

Giờ...thì thứ tự tin ấy cũng vỡ rồi...

Hắn còn có thể đứng lên được không?

Nhìn khuôn mặt Tử Vũ vốn đang ngủ rất yên bình, đột nhiên Lục Nhi có một cảm giác rằng hắn đang càng ngày càng trôi xa, khí tức của hắn ngày một tản mát, tưởng như lúc có lúc không, khiến cho lòng nàng nhói

lại. Là nàng tưởng tượng ra thôi phải không? người nằm đây là chủ nhân của nàng mà...là người mạnh mẽ nhất, kiên cường nhất...là người không gì có thể đánh đổ được cơ mà...

- Chủ...chủ nhân làm sao vậy?

Đinh Đang đột nhiên hỏi. Mắt nàng không nhìn thấy, nhưng cảm giác của nàng thì cực kì rõ ràng. Từ lần đầu tiên “tiếp xúc” với Tử Vũ, hắc trong lòng nàng luôn là một khoảng không gian hắc ám đậm đặc, vừa lạnh lẽo lại vừa cô ngạo, khiến cho nàng ngay lập tức liên tưởng đến “phụ thân”. Thế rồi, nàng dần nhận ra, rằng cái khoảng không hắc ám ấy lại có những phút ôn nhu ấm áp kì lạ, khiến cho con tim chai sạn của nàng lại một lần nữa lên tiếng. Có thể nàng quá cả tin và ngây thơ, nhưng nàng vẫn muốn một lần nữa đặt niềm tin vào người khác. Chỉ bởi vì, nàng đã đau khổ trong cô độc quá lâu rồi...

- Đừng...đừng mà...người không có được bỏ đi...hức...

Đinh Đang tức thì òa khóc nức nở. Trong quá khứ, nàng đã từng có cơ hội chạy xa khỏi người cha tàn ác đến bệnh hoạn của mình, nhưng cuối cùng, nàng đã quay lại, chỉ bởi vì một đứa trẻ như nàng không thể sống bơ vơ cô độc. Thế nhưng, vào một ngày mà hiện nàng cũng không còn nhớ rõ, cha nàng đột nhiên biến mất, nàng và tòa hắc tháp bị thả trôi vào một vùng hải để đầy sóng và gió...để rồi, nàng phải trải qua một khoảng thời gian cô độc tưởng như vô tận...

Nàng đã tưởng những ngày cô độc đó đã qua, khi Tử Vũ dang tay ra ôm nàng vào lòng...

Ấm áp.

Nàng nhớ rõ cái ấm áp của vòng tay ấy.

Nhưng giờ, nàng lại cảm thấy rất rõ ràng, rằng Tử Vũ đang trôi đi rất nhanh, khiến cho nàng giống như một đứa trẻ bị lạc, vừa tìm thấy gia đình lại bị lạc thêm lần nữa...

Nhìn Đinh Đang khóc, Y Nhược chỉ biết vươn tay ôm lấy nàng vào lòng, con mắt màu hồng phấn nhìn qua Lục Nhi, nhận ra sự hoang mang ở mắt của người tử muội chung thuyền, trong tâm tư cũng bắt đầu nổi lên một trận sóng gió. Nàng cũng như Lục Nhi, không biết từ bao giờ đã tin tưởng tuyệt đối vào Tử Vũ, tin rằng dù có bao nhiêu khó khăn gian khổ, hắc cuối cùng cũng sẽ vượt qua và vươn lên mạnh mẽ. Cuồng Thú không đánh đổ được hắc, Bạo Tộc không giết chết nổi hắc, Cuồng Bạo Thâm Hải không ngăn cản được hắc...Vậy mà, hiện tại...hắc lại đang vô thanh vô tức trôi đi...

- Tử Vũ...thiếp...thiếp không biết còn có thể đợi chàng được nữa không...

Tử Vũ trong cơn mơ màng, cuối cùng cũng lấy lại một chút ý thức. Tiếng gọi này...một tiếng gọi thập phần quen thuộc. Là ai vậy...là ai...đợi hắc...

Là nàng.

Nhã Dạ...

Trong lòng Tử Vũ nhói lên một cái, tâm trạng đau khổ bỗng chốc được thay thế bằng một nỗi bất an vô bờ. Linh cảm cho hắc biết, rằng Nhã Dạ đang gặp nguy hiểm...là thứ nguy hiểm có thể cướp nàng ra khỏi tay hắc...

Tử Vũ khẽ rung mình một cái, chợt nhận ra văng vẳng bên tai vẫn vang vọng một tiếng khóc nức nở, một giọng ca dịu ngọt, và bàn tay hắc thì đang được ai đó xiết chặt không rời...

Tử Vũ muốn dùng sức mạnh của chính mình để níu giữ những gì mà hắc sở hữu. Hắc không biết rằng, tận sâu trong lòng hắc, hắc còn mong chính những thứ đó sẽ níu giữ hắc lại.

Bởi vì từ khi Trình Tường mất đi, hắc đã quá cô độc, giống như một con thuyền đứt neo cứ miệt mài trôi trên con đường của chính hắc. Nếu, hắc không có gì để giữ bản thân lại, thì rồi cuối cùng, hắc cũng sẽ đánh mất chính mình mà thôi...

Hiện tại, thì Tử Vũ đã cảm nhận được sâu sắc điều đó. Từ trong nỗi đau đớn miên man, hắc tỉnh dậy, hai mắt từ từ mở ra, nhìn Lục Nhi, Y Nhược, Đinh Đang một lượt, đoạn trầm giọng thốt:

- Cảm ơn!

Vừa rồi không thể gọi là một cơn hung hiểm, chỉ là một nỗi đau chợt đến, nhưng lại hoàn toàn có thể đánh gục Tử Vũ trong vô thanh vô tức. Gia gia, rốt cuộc thì tại sao người vẫn còn “sống”? Tại sao lại cố gắng truyền đạt đến hần những ý niệm cuối cùng?

Quá nhiều câu hỏi, và Tử Vũ thì không có câu trả lời, cũng không có thời gian để tìm câu trả lời.

Trước mắt hần lúc này, vẫn có một nhiệm vụ quan trọng hơn tất cả.

Nhã Dạ, ta tới đây!

68. Chương 68: Lạc Việt Nhị Công Chúa

Bất an.

Thập phần bất an.

Từ lúc sắp rời Đông Phương lục địa, cảm giác bất an này đã xuất hiện bên trong Tử Vũ, khiến cho hần không ngừng lo lắng và suy nghĩ về một người con gái. Nhã Dạ. Nàng đang gặp nguy hiểm. Hần biết.

Rơi vào Cuồng Bạo Thâm Hải, trải qua những trận chiến liên miên, gặp được Y Nhược và Đinh Đang...những điều đó đã tạm thời giúp Tử Vũ đề nổi bất an đó xuống tận đáy lòng. Hiện tại, thì hần đã bỏ lại Cuồng Bạo Thâm Hải ở sau lưng...và nỗi bất an đó lại đang trào lên.

Rốt cuộc, chỉ chuyện gì đã xảy ra với nàng vậy, Nhã Dạ?

Trong đầu mang theo biết bao ý nghĩ, Tử Vũ chỉ biết cắm cúi bước đi, khiến cho ba người con gái ở sau lưng hần cũng không dám lên tiếng, chỉ biết lặng lẽ bước theo với một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Tử Vũ không giống như trước.

Tử Vũ trước khi ngủ và sau khi tỉnh dậy là hai Tử Vũ hoàn toàn khác nhau.

Trước kia, thì ba nàng đều tin, là dù cho ông trời có sắp xuống, hay cả thế giới này giờ kiếm chém vào người hần, thì hần vẫn sẽ có cách giải quyết ổn thỏa. Hiện tại, thì niềm tin đó đang bị lung lay. Cả ba đều thấy, hần đang “người” hơn...và đã trở nên có thể “vỡ”...

Một mối, là từ có thể chỉ Tử Vũ lúc này.

Đưa mắt ra xung quanh, trái tim Lục Nhi bỗng nhói lên một cái khi nhìn thấy những vật nặng nhạ nhòa rơi xuống con đường của bốn người chừng như đang dần trở nên ảm đạm. Đó, không phải là cảm giác, mà là sự thật. Chúng ảm đạm vì khí tỏa ra từ Tử Vũ.

Trước kia, trừ phi hần muốn, còn không, thì khí của hần luôn được thu liễm vào trong, khiến hần vừa như cô ngạo bất quần, vừa như thờ ơ lãnh đạm với vạn vật, khiến người ta có một cảm giác, sẽ không gì có thể đánh đổ được hần. Hiện tại, thì hắc ám khí tức của hần lại đang tỏa ra một cách mạnh mẽ, chừng như phủ mờ vạn vật, cứ như thể hần đang không thể kiểm soát được chính mình vậy...

Rõ ràng, có một thứ gì đó không ổn đang diễn ra bên trong Tử Vũ...

- Chủ nhân...

Lục Nhi rụt rè lên tiếng, khiến cho Tử Vũ tức thì quay lại, đôi mắt từ trạng thái gay gắt bỗng chốc trở nên nhu hòa hơn, khẽ hỏi:

- Gì vậy?

- Chúng ta có thể nghỉ ngơi một lát được không?

- Nàng mệt ư?

- Nếu có một người mệt mỏi, thì người đó chính là chàng đó, Tử Vũ!

Y Nhược khẽ nói, đoạn bước tới, nắm lấy tay Tử Vũ và kéo hẳn vào một gốc cây lớn phía trước. Trong ba người, nàng có lẽ là người dịu dàng nhất, nhưng cũng là người quyết đoán nhất, hoàn toàn khác với một Lục Nhi sắc sảo nhưng luôn e ngại vì thân phận của mình hay một Đinh Đang trong sáng nhút nhát. Tử Vũ, chừng như không biết làm sao hơn, chỉ đành ngồi xuống, dựa lưng vào gốc cây, đoạn nhắm mắt lại như thể muốn ngủ.

- Chủ nhân không sao chứ?

Đinh Đang rụt rè kê miệng vào tai Lục Nhi, hỏi khẽ. Nhìn bộ dạng của nàng, rồi nhìn Tử Vũ đang miên man thiếp đi, Lục Nhi trong lòng bỗng chốc nổi lên một cảm giác rằng mình phải mạnh hơn. Từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ có một cuộc sống, luôn phải dựa vào người khác để có được cảm giác an toàn. Hiện tại, Tử Vũ rõ ràng đang ở trong một giai đoạn không hề dễ chịu, Đinh Đang thì không khác gì một đứa trẻ, thành ra, nếu nàng không mạnh mẽ hơn, thì mọi trách nhiệm sẽ phải dồn lên vai Y Nhược. Điều đó, nàng không muốn. Tuyệt đối không muốn.

- Tỉ tỉ, chàng ngủ rồi à?

- Ừm. Sau giấc ngủ hôm trước, chàng ngày càng khác...cứ như thể sự tự tin vốn có của chàng đã bị đánh đổ vậy...

Lục Nhi ngồi xuống bên cạnh Y Nhược, kéo theo Đinh Đang cũng lập tức sà vào lòng nàng, bàn tay đưa lên búng nhẹ. Tức thì, cây đại thụ mà bốn người đang ngả lưng vào đó bỗng như rung mình một cái, đoạn đem tầng tầng lớp lớp những tán lá sum suê của mình che lên đầu họ, tạo thành một “mái hiên” thiên nhiên thập phần râm mát. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

- Y Nhược, rời khỏi Cuồng Bạo Thâm Hải tỉ thấy thế nào?

Nhìn sâu vào mắt Lục Nhi như thể không hiểu tại sao nàng lại hỏi vậy, Y Nhược chậm rãi đáp:

- Thoải mái hơn...nhưng...yếu ớt hơn. Khi ở trong Cuồng Bạo Thâm Hải, tỉ được ba nguyên tố tại đó chấp thuận và hỗ trợ, thực lực...ừm...nếu như đẳng cấp của nghìn năm trước với hiện tại không thay đổi, có lẽ cũng có thể ngang ngửa với một Thánh cấp cấp 9. Hiện tại, ai...tỉ thực sự không biết mình còn bao nhiêu sức mạnh...

- Khi ngủ, chàng thực sự giống một đứa trẻ...

Lục Nhi bỗng cười, đoạn khẽ thì thầm vào tai Y Nhược. Nàng đối với Tử Vũ, ban đầu là lợi dụng, về sau là tuân phục, hiện tại là yêu. Đứng trên cả ba phương diện tình cảm đó, nàng luôn nhận định Tử Vũ là một người sẽ không bao giờ gục ngã. Dù cho có gục ngã, thì rồi hẳn cũng sẽ đứng lên, thậm chí còn mạnh mẽ hơn nhiều lần so với trước khi ngã xuống. Thế nên, hiện tại, dù đang nhìn thấy hẳn trong trạng thái yếu ớt hơn bao giờ hết, trong tim Lục Nhi vẫn còn nguyên một niềm tin không thể sụt mẻ. Tử Vũ của nàng có thể vấp vấp, có thể mệt mỏi, nhưng rồi tất cả sẽ qua, và hẳn sẽ mãi là Tử Vũ của nàng.

- Ừm...Có đôi lúc, tỉ thực sự ghen với Nhã Dạ...

Y Nhược đột ngột nói, đôi mắt màu hồng phản chiếu ra những dải nắng nhạt nhòa ngoài kia, khuôn mặt xinh đẹp như bị phủ lên bởi một màn sương huyền ảo. Nàng biết, Lục Nhi cũng biết, rằng người duy nhất mà Tử Vũ yêu, chính là Nhã Dạ. Hẳn nói về nàng rất ít, nhưng như thế cũng là quá đủ để thể hiện tình cảm của hẳn dành cho nàng. Ngoài Nhã Dạ ra, thì đối với cả hai nàng hay Đinh Đang, tình cảm của hẳn đều không rõ ràng...có lẽ, cũng chỉ dừng lại ở một chữ “thương” mà thôi...

- Mọi người không biết mình có ghen tị hay không...nhưng ở bên chàng, mọi người thấy hạnh phúc. Có lẽ, như vậy đã là quá đủ đối với mọi người rồi...

Khóe môi Lục Nhi khẽ nở nụ cười, thanh âm mơ màng như thể đang nhớ về một thuở xa xăm nào đó. Yêu một người, và được ở bên người đó, đối với nhiều người dường như không đủ, nhưng với nàng, thì đã đủ rồi.

“Đinh...đinh...đang..đang”

Đinh Đang vốn đang nằm trong lòng Lục Nhi đột nhiên tựa mình tỉnh dậy, khuôn mặt xinh đẹp ngênh ngênh như thể nghe ngóng một điều gì đó, hắc ám khí tức trong một chốc lại bốc ra mờ mịt, khiến cho cả một khoảng không gian tức thì bị chìm vào màu tối.

“Lạch...cạch...”

Tiếng một cỗ xe ngựa đang chạy không nhanh không chậm vang lên khiến Lục Nhi và Y Nhược tức thì thu lại phần nào sự đề phòng. Kéo Đinh Đang trở lại lòng mình, hai người cùng lúc dõi về phía phát ra âm thanh đó. Con đường này cũng không quá hoang vắng, chuyện có người đồng hành là hoàn toàn bình thường. Bất quá, điểm cuối của con đường này, lại chính là Âm Lâm của Âm Tinh Linh. Nếu không có mục đích, thì người ta sẽ không bao giờ đến Âm Lâm. Tất nhiên, có thể loại trừ trường hợp những người Âm Tinh Linh đang trở về cố hương, bởi vì Âm Tinh Linh thì không bao giờ đi xe ngựa.

Một cỗ xe ngựa hoa lệ từ từ hiện ra phía cuối con đường. Bốn con ngựa màu trắng, lông không pha một chút tạp mao, hợp với cỗ xe làm từ Bạch mộc, cũng tuyến một màu trắng sang trọng, khiến cho người ta biết chủ nhân của cỗ xe này tuyệt không tầm thường. Điều khiển xe cũng không phải là phu xe, mà là một chiến binh trong bộ áo giáp sáng choang. Giữa tiết trời nóng bức thế này, mặc một bộ giáp sắt như vậy, nhưng người đó lại không hề đổ lấy nửa giọt mồ hôi, đủ thấy y tuyệt không đơn giản.

Quay lưng nói với người trong xe một câu gì đó bằng thái độ kính cẩn, gã chiến binh liền cho xe ngựa chạy chậm dần, đoạn dừng lại ở bóng râm của cây đại thụ, cũng tức là ngay trước mặt bốn người. Cất giọng sang sảng, y nói:

- Bằng hữu, không biết có thể cho chủ nhân của ta nghỉ ngơi ở đó được không?

Tuy ngữ khí của y vẫn giữ được sự bình ổn, nhưng trong mắt thì rõ ràng đã hiện lên những tia quang mang kinh ngạc pha lẫn ngỡ ngàng. Dù bất cứ là ai trong ba người Lục Nhi, Y Nhược, Đinh Đang, đều có thể dễ dàng bước chân vào trong danh sách Bát Đại Mĩ Nhân của Vô Tận giới. Vậy mà, y đối với cả ba người đều cảm thấy xa lạ, rõ ràng là chưa từng nhìn thấy bao giờ. Ai da, thế giới đúng là rộng lớn mà, không ngờ trong một lúc y lại có thể nhìn thấy tới ba đại mĩ nhân hãn thế.

Đinh Đang tất nhiên không trả lời, Lục Nhi và Y Nhược cũng thờ ơ làm như không biết, khiến cho gã chiến binh tức thì cảm thấy bối rối. Đúng vào lúc đó, rèm xe trắng muốt từ từ được vén lên, thế rồi một thân ảnh toàn thân khiết bạch bước xuống, dưới ánh dương quang nhạt nhòa hiện lên tinh khiết như một thiên thần.

Đẹp.

Một từ đẹp, là không đủ để tả người con gái đó.

Nàng vừa bước xuống, cả một vùng bóng râm u ám tức thì như được chiếu sáng bởi một thứ ánh sáng thuần khiết nhu hòa, vừa cao quý lại vừa muôn phần thanh nhã.

Dưới gốc đại thụ họ có bốn người con gái, mỗi người đều mang trên mình một nét đẹp đặc trưng. Y Nhược có vẻ đẹp dịu dàng mị hoặc của Nhân Ngư tộc, ở Lục Nhi là nét hoang dại đầy sắc sảo của Thụ yêu, Đinh Đang thì thuần khiết thơ ngây, còn nữ tử vừa mới xuất hiện, là một cái gì đó vừa cao quý lại vừa diễm lệ, tựa như tiên nữ trên trời, chừng như một chút bụi trần cũng không thể chạm được vào nàng vậy.

- Tiểu muội họ Giang, vì có chút việc nên đi qua đây, không biết mấy vị tỉ tỉ có thể uội trú nhờ giây lát được chăng?

Thanh âm trong trẻo, ngôn từ ưu nhã, thể hiện nàng xuất thân từ gia đình quyền quý. Không hiểu sao, với những biến động như vậy, Tử Vũ vẫn còn chưa tỉnh ngủ. Nếu như hãn tỉnh, thì hẳn đã gọi ra được thân phận của nàng.

- Công chúa điện hạ, xin đừng khách sáo!

Lục Nhi thờ ơ nói, đôi bàn tay lại bắt đầu vuốt ve mái tóc màu ánh trắng của Đinh Đang, chừng như không hề muốn quan tâm tới hai người vừa xuất hiện nữa. Trong ba người, Lục Nhi là người lịch duyệt nhất, hiển nhiên đối với những mĩ nhân trên Vô Tận giới đều có một chút kiến thức. Nữ tử này, dù là phong thái hay cử chỉ đều thấp phần ưu nhã, dung mạo lại có nét tương đồng với Giang Thiên Vi, bài danh thứ tư trên Bát Đại Mĩ Nhân bảng, nhiều khả năng là với nàng ta có quan hệ huyết thống. Giang Thiên Vi là đệ tam công chúa của Lạc Việt quốc, nữ tử so với nàng ta thì có vẻ trưởng thành hơn một chút, có lẽ là tỉ tỉ của nàng.

Điều mà Lục Nhi bất ngờ hơn là, so với Giang Thiên Vi, nữ tử này còn có phần xinh đẹp hơn, tuyệt đối có khả năng chiếm thứ hạng cao trên Bát Đại Mĩ Nhân bảng. Thế nhưng, Lục Nhi lại chưa bao giờ biết đến

tên nàng ta, từ đó có thể thấy, nàng cực ít xuất hiện một cách công khai...

- Đa tạ!

Nữ tử nọ cười hiền, đoạn chậm rãi đi đến một góc râm mát ngồi xuống, giữ khoảng cách vừa phải với bốn người Tử Vũ. Từ tiếng cười đến cách nói năng, nàng luôn toát ra một vẻ gì đó ung dung thoát tục, khiến cho người ta nhìn thấy mà trong tâm xuất hiện cảm giác sùng kính, hệt như với một vị tiên nữ vừa mới hạ phàm.

- A Quân, người cũng lại đây ngồi đi!

Nữ tử nọ gọi khẽ, vừa đủ to để đối tượng nghe thấy, lại vừa đủ nhỏ để không làm kinh động đến giấc ngủ của Tử Vũ và Đinh Đang. Thanh âm trong trẻo ấy vừa vang lên, gã chiến binh nọ vốn đang ngáy ngất tức thì giật mình, liền nhanh nhẹn đánh xe ngựa đến một góc râm khác, đoạn quay lại đứng cạnh chủ nhân của mình, tuyệt đối không dám nghe lời nàng mà ngồi xuống bên cạnh.

- Người lịch duyệt không ít, có nhận ra lại lịch của bốn người kia chẳng?

Nữ tử nhỏ giọng hỏi, đôi mắt trong trẻo ánh lên một cái nhìn đầy trí tuệ, chừng như đang suy đoán về thân phận của bọn Tử Vũ. A Quân nghe thấy nàng hỏi, trong lòng tức thì cảm thấy xấu hổ, rồi bỗng nhiên như nhớ ra một cái gì đó, liền hưng phấn nói:

- Ba cô gái thì thuộc hạ không nghĩ ra, nhưng thanh niên đó, chừng như chính là Tử Vũ bài danh thứ sáu trên Thanh Niên bảng lần này của Tàng Thư Viện...

“Tử Vũ ư...” _Nữ tử nọ lẩm bẩm, đôi chân mày khẽ nhíu lại một chút rồi lại giãn ra. Thế rồi, đôi môi xinh đẹp ấy bỗng chốc hé nở thành một nụ cười, chừng như đã có một quyết định gì đó mà bản thân cảm thấy hài lòng.

Nắng nhạt của buổi bình minh rất nhanh chóng đã bị thay thế bởi ánh dương quang chính ngọ gay gắt, khiến cho toàn bộ vạn rừng nơi sáu người nghỉ chân như được dát lên một màu vàng lòng lánh. Mỗi một người ở đây, thực lực đều tuyệt đối không thấp, hiển nhiên cũng không để thứ ánh nắng này vào tâm. Họ muốn nghỉ, không phải đơn giản là tránh nắng, mà bên trong đều có những nguyên nhân sâu xa khác.

Đang dựa vào vai Y Nhược mà chìm vào giấc ngủ, đôi mắt Tử Vũ bất thành linh mở ra, sắc đỏ cuồng nộ quện với sắc tím bí hiểm trong một giây như cuộn cuộn xoay chuyển, đoạn rất nhanh chóng lại trở về vẻ tĩnh lặng thường thấy. đọc truyện tại . Nhìn lướt ra xung quanh, Tử Vũ liền khẽ nhíu mày. Hắn trong lúc ngủ bất nhiên đã phát hiện ra hai người nọ, nhưng hắn lại không ngờ, rằng trong hai người đó có một người mà hắn từng quen.

Nói đúng hơn, là từng biết đến.

Nhị công chúa của Lạc Việt quốc.

Người con gái thứ hai hắn để vào trí nhớ sau Nhã Dạ trong lần đầu tiên cùng với Trình Tường đến Quyển Long thành.

Lần đầu tiên nhìn nàng, hắn vẫn còn là một đứa trẻ, tuy cũng nhận định được rằng nàng đẹp, nhưng quả thực là cái đẹp trong trí nhớ ấy tuyệt đối không thể sánh bằng nàng bây giờ. Thanh tao hơn, thoát tục hơn, nhưng lại có một cái gì đó rất gần gũi và giản dị. Ví nàng với tiên nữ có lẽ sai, vì tiên nữ thì khiến cho người ta tôn kính mà không dám chạm vào, cao cao tại thượng nhìn xuống thế gian, quá đối xa vời với thực tế. Nàng thật hơn, thanh nhã mà gần gũi, mi lệ mà ôn nhu, là một vẻ đẹp thoát tục nhưng người ta có thể chạm vào, nhưng dù có chạm vào cũng không thể khiến nàng nhuốm bụi.

- Chúng ta đi thôi!

Tử Vũ quay lại, nói khẽ, rồi lại bắt đầu lẩm lũi tiến về phía trước. Hắn đi không nhanh, nhưng lại khiến cho người ta có một cảm giác rằng hắn đang trốn chạy. Trốn chạy khỏi người con gái nọ, bởi vì nàng, làm cho hắn nhớ đến Trình Tường...

Là nỗi đau mà hắn muốn vượt qua nhất, nhưng lại không thể vượt qua.

69. Chương 69: Tàn Sát

Nếu bây giờ có một thứ gì đó không thể chạm đến Tử Vũ, thì đó, chính là ánh sáng.

Hắn vốn không bao giờ phí sức vào những chuyện vô ích, nhưng hiện tại, đích thực hắc ám khí tức mà hắn đang tỏa ra dường như là không thể kìm chế, khiến cho không chỉ hắn hay tam nữ, mà còn nhận chìm cả con đường vào một màu đen huyền hoặc.

Trong cái màu đen ấy, đôi mắt nửa đỏ nửa tím của Tử Vũ hiện lên khủng bố đến hãi nhân.

Đinh Đương là một đứa trẻ hồn nhiên, nàng tuy cảm thấy chủ nhân của mình có vẻ không ổn, nhưng lại tuyệt đối không lí giải nổi cái không ổn ấy. Không lí giải nổi, nên nàng cũng không bận tâm nhiều lắm, mà chỉ vui thích với cái hắc ám khí tức mà Tử Vũ đang tỏa ra.

Nhảy lên ôm lấy lưng hắn, nửa thân dưới của nàng cũng tức thì hóa thành hắc ám, quỳen vào chiếc áo choàng đen thâm ấy, hết như chính nàng là một phần “mọc” ra từ thân thể Tử Vũ. Nhìn thấy thế, Y Nhược và Lục Nhi không ai bảo ai, cũng đưa tay ra nắm lấy hai cánh tay đang buông thõng của hắn, chậm rãi bước theo. Bất kể có chuyện gì xảy ra, cả hai trong lòng đều hi vọng, có thể dùng sức của bản thân mà kéo hắn trở lại với mình.

Bốn người đi không nhanh, nhưng hắc ám chi khí lại bốc lên cuồn cuộn, khiến cho tầm mắt của nàng công chúa nọ và A Quân cũng rất nhanh chóng bị che mờ. Trong ánh nhìn có một tia khác lạ, A Quân chùng như đang sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, đoạn nói:

- Công chúa, họ cũng tới Âm Lâm Chi Thành...

Nữ tử nọ tên Giang Thiên Nhạn, đích thực là Lạc Việt Nhị công chúa đã có dịp gặp gỡ Tử Vũ vào mười năm trước ở Quyển Long Thành. Nàng vốn văn võ toàn tài, trước nay đều giúp phụ vương lo việc chính sự, rất ít khi ra ngoài, thế nên trên Vô tận giới không mấy có danh tiếng, nên mới không được xếp trong Bát Đại Mi Nhân bảng. Hiện tại, chỉ thấy nàng thở ra một hơi, tư thế ưu nhã thoát tục, đoạn hỏi khẽ:

- Đối đầu với họ, người nghĩ chúng ta có bao nhiêu phần thắng?

Nhìn nàng, A Quân tức thì đáp lời, hiển nhiên cũng đã nghĩ đến vấn đề này từ trước.

- Nữ tử tóc xanh thực lực không dưới Thánh cấp cấp 6, hai nữ tử còn lại không thể dò ra, riêng nam tử đó thì không dám ước định. Phần thắng...có lẽ không đến mười phần trăm!

Dù từ nhỏ đã theo hầu Thiên Nhạn, bản chất của A Quân vẫn là quân nhân, sự tình khó nói nhất vẫn có thể thẳng thắn nói ra. Tất nhiên, một phần cũng vì y biết, rằng đứng trước nàng, thì nói thật là điều tốt nhất.

- Y là đệ tử của Trình Tường...

A Quân trong lòng thoáng động, không phải chỉ vì cái danh tự Trình Tường, mà còn vì chức nghiệp của lão...Rốt cuộc, kẻ đó tại sao lại tới Âm Lâm Chi Thành?

- Chỉ hi vọng y không phải bọn chúng...Nếu không, lần này ta e Vô Tận giới hết cứu rồi...

Nữ tử trầm ngâm, đoạn chậm rãi tiến lại gần xe ngựa, nói tiếp:

- Đi thôi, nhưng giữ khoảng cách với họ, không cần che dấu hành tung.

A Quân tức thì ứng thanh “Dạ” lên một tiếng, đoạn nhanh chóng trở về vị trí phu xe của mình, ra roi thúc ngựa tiến lên. Cô xe chậm chậm lăn bánh, mang theo cội lòng nặng trĩu của những người ngồi trên. Ai...hi vọng mong manh cuối cùng, không lẽ giờ cũng tiêu tan rồi sao?

Con đường mòn rất nhanh chóng đã bị bốn người Tử Vũ bỏ lại phía sau mà trực tiếp tiến nhập Âm Lâm. Gọi là Âm Lâm, không phải chỉ vì nơi này quanh năm âm ám không thấy ánh mặt trời, còn bởi vì nơi đây chỉ mọc duy nhất một loại ám thụ, thân cao đáng thẳng, dù được sinh ra một cách tự nhiên nhưng lại rất

thường mang những hình dạng cổ quái như khô cốt hay thiếu nữ. Người ta nói, ám thụ chính là được sinh ra bởi oán niệm của đời đời Âm Tinh Linh đối với các dân tộc Tinh Linh khác, lại có người nói loại cây này vốn có linh tính, luôn cho người ta thấy những gì mà người đó tưởng tượng ra. Dù là thế nào, thì khi bước vào khu rừng cổ quái này, con người ta cũng luôn cảm thấy trong lòng nặng trĩu một nỗi lo lắng không tên, khiến trong lòng trở nên bất an khôn tả...

- Chủ nhân, thụ yêu trong rừng này có không ít, nhưng khi ta tiếp cận thì đều trốn tránh. Bất quá, đẳng cấp của chúng cũng không cao, nếu cần, ta có thể cưỡng hành ép chúng phải nghe lời...

Lục Nhi vốn đang bước cạnh Tử Vũ bỗng đột ngột nói. Với tâm cảnh của nàng hiện tại, cảm giác khó chịu phát xuất từ Âm Lâm tuyệt đối không thể ảnh hưởng được tới nàng. doc truyện tại . Chỉ là, nàng lại thấy Tử Vũ không phải như vậy, có lẽ bởi trong lòng hắn đang mang một nỗi bất an quá lớn, cho nên mới lên tiếng để thu hút sự chú ý của hắn.

Tử Vũ ngẩng đầu nhìn lên Âm Lâm Chi Thành đang lơ lửng trên không, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng sục sôi một nỗi bất an không thể nói được thành lời. Hắn biết mình đang lạc lối, nhưng hắn lại không thể tĩnh lặng trở lại. Trong lòng hắn, cái bóng của Trình Tường là quá lớn, khiến cho hắn không cách nào có thể thoát ra...

- Nàng có cách nào đưa chúng ta lên đó không?

Tử Vũ hỏi khẽ, trong lòng cảm thấy ảm áp hơn phần nào khi nhận ra Lục Nhi và Y Nhược vẫn luôn nắm chặt lấy hai cánh tay của mình. Rốt cuộc, chỉ ở trong những phút giây thế này, hắn mới biết họ đối với mình quan trọng đến thế nào...chỉ cần...chỉ cần một trong số họ tiếp bước theo Trình Tường...thì chỉ e hắn sẽ hoàn toàn vỡ nát. Đến lúc đó, thì dù là bất cứ thứ gì, cũng không thể khiến hắn trở lại được nữa...

Tử Vũ hoàn toàn không nhận ra, rằng trong lúc này, trong đầu hắn đã bắt đầu xuất hiện những tình huống xấu, những thứ chưa bao giờ tồn tại với sự tự tin của hắn trước đây. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

- Chủ nhân, để muội thử xem...

Lục Nhi gật đầu, đoạn kéo cả ba người còn lại lên một trong những gốc cây đã bị chặt sát gốc gần đó, vốn là loại phương tiện duy nhất để tiến nhập Âm Lâm Chi Thành.

Lục Nhi bản thân là Biến dị bẩm sinh Thụ yêu đầu tiên trên Vô Tận giới, không chỉ sở hữu Mộc hệ ma thuật mạnh phi thường, mà còn có một ảnh hưởng rất lớn đối với các chủng thảo mộc. Cái gốc cây này vốn là vật chết, chỉ được Âm Tinh Linh dùng ma thuật biến một phương tiện di chuyển. Bất quá, cây thì vẫn là cây, thế nên cuối cùng, sau một vài lần cố gắng của Lục Nhi, nó cũng bắt đầu rục rịch di chuyển, đoạn nâng dần độ cao tiến vào thông đạo bên dưới Âm Lâm Chi Thành.

Cái tầm tối cầu thông đạo trong chốc lát đã bị họ bỏ lại sau lưng, thay thế vào đó là nền trời âm u của Âm Lâm Chi Thành. Đưa mắt nhìn ra xung quanh, Tử Vũ tuyệt đối không ngạc nhiên khi thấy có không dưới một trăm xạ thủ lẫn pháp sư đang gườm gườm nhìn nhóm bốn người của mình, ma pháp và cung tên đều đã giương lên, chỉ chờ một lời không hợp ý là lập tức phóng tới, hiển nhiên muốn biến những kẻ xâm nhập thành những cái xác không hồn.

- Các người là ai?

Một thanh âm băng lãnh vang lên từ bên ngoài vòng vây, khỏi nói cũng biết là do đội trưởng đội lính gác cổng của Âm Lâm Chi Thành phát ra. Bao nhiêu năm nay, chưa có ai dám ngang nhiên xâm nhập Âm Lâm Chi Thành tảo tợn thế này, trong chốc lát chỉ kịp huy động có hơn trăm người, nhưng khẳng định toàn thành đều đã được thông báo để sẵn sàng ứng phó với những tình huống xấu hơn có thể phát sinh.

- Ta đến tìm người!

Tử Vũ trầm giọng thốt, trong lòng cảm giác có một cỗ nhiệt khí đang bùng bùng xông lên tới não, hiển nhiên đang rất nóng muốn được đi tìm Nhã Dạ. Hắn hiện tại, căn bản đã không còn là Tử Vũ của ngày trước, luôn giữ được sự bình tĩnh ở mọi tình huống. Bất quá, đối đầu với một Tử Vũ như thế này, thì trừ phi là cao thủ đồng đẳng cấp, còn nếu không, thì khẳng định sẽ phải nhận lấy một thứ kết quả còn khủng khiếp hơn gấp mười lần so với trước kia.

- Đến Âm Lâm Chi Thành mà còn dám...

Một câu cửa gã nọ còn chưa thốt ra trọn vẹn, Tử Vũ đã tức giận gầm lên một tiếng, hai tay vung ra tạo thành hai dải khói đen cuộn cuộn cuốn đến, hết như hai con ma long nhe nanh múa vuốt, chỉ trong chớp mắt đã lao bổ vào vòng vây trước mặt hắn mà điên cuồng xung sát.

Đám ma pháp sư Âm Tinh Linh cố nhiên không phải loại vô dụng, cũng tức thì ngưng niệm chú ngữ, không ngừng phát ra những tia sáng màu đen kiểm hãm lực công kích của hai con ma long trong khi đám xạ thủ cũng lập tức xạ tiễn.

Tinh Linh tộc vốn là những ma pháp sư và xạ thủ bẩm sinh, trên hai phương diện này, so với các dân tộc khác thì tuyệt đối có những thành tựu vượt trội. Âm Linh Tinh vốn là một nhánh của Tinh Linh tộc, khác với tâm tính lạnh lẽo yêu thích hòa bình của Tinh Linh, trong lòng lúc nào cũng mang một nỗi căm hận to lớn đối với những kẻ đã bài xích và nguyên rủa mình. Bởi thế, ma thuật cũng như tiên thuật của họ đều đi sâu nghiên cứu vào những đòn thể có lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, nay đồng loạt xuất ra, hiển nhiên có sức phá hủy tuyệt không tầm thường.

“Phập...”

Chỉ là, đối thủ lần này của họ lại cũng tuyệt đối không tầm thường.

Lục Nhi chẳng cần ngưng niệm, tay chỉ khẽ khua một cái, tức thì từ dưới nền Âm Lâm Chi Thành liền mọc lên vô số dây leo, trong khoảng khắc đã chặn hết những mũi tên chứa đầy kinh lực của đám xạ thủ Âm Tinh Linh tộc. Cùng lúc đó, Tử Vũ hai tay đập vào làm một, khoe miệng nhếch lên hiểm ác, đoạn trầm giọng hô lớn. Tức thì, hai dải khói đen vốn đang bị ma pháp sư của đối phương kìm hãm liền trộn lẫn vào nhau và nổ tung thành nghìn mảnh nhỏ, chấn nát da thịt của toàn bộ những kẻ đang đứng gần đó, đồng thời tán phát ra những đạo hắc lưu hết như độc thủy, chạm vào thứ gì liền ăn mòn thứ đó, trong chốc lát đã phá tan nát đội ngũ của đám Âm Tinh Linh gác cổng.

Tử Vũ căn bản không để những tên lính gác này vào trong mắt, thân hình liền lập tức theo lỗ ổng vừa tạo được li khai, dụng linh thức điên cuồng xối tung cả Âm Lâm Chi Thành để tìm kiếm Nhã Dạ.

“Đinh...đang...”

Đinh Đang vốn nằm trên lưng Tử Vũ, chứng kiến trận chiến đang diễn ra thì hứng phấn phi thường, hai cánh tức thì dương lên, tạo ra một thứ quang mang khiết bạch thánh khiết vô bì. Chỉ là, ở giữa thứ quang mang khiết bạch đó, một vòng tròn mang theo hắc ám khí tức bỗng chốc xuất hiện, đoạn tỏa ra vạn đạo hắc quang, lơ lửng trên đầu Đinh Đang giống như vòng thánh của thiên sứ, chỉ là tuyệt đối khác xa về bản chất.

- Lục tử tử, Y tử tử, hai tử xấu, không để uội chơi cùng...

Nhìn thấy Lục Nhi và Y Nhược chỉ trong khoảng khắc đã dùng dây leo và sa thạch cuốn trọn toàn bộ đám lính gác, Đinh Đang tức thì phùng má phụng phịu. Chỉ là, đúng vào lúc đó, hai mắt Tử Vũ bỗng chốc rực sáng, đoạn cực tốc phóng về hướng bắc Âm Lâm Chi Thành, kéo theo sau là ba người con gái với những thứ tâm tư tình cảm khác nhau mà không ai có thể định nghĩa...

“Hống!!”

Nhìn thấy phía trước đột ngột xuất hiện một đội quân đông đảo những Âm Tinh Linh, Tử Vũ tức thì nộ hống, bàn tay vươn ra mang theo Âm Tuyền trong dạng kiếm điên cuồng chém loạn. Hắn căn bản không cần chiêu thức, bởi lẽ đám lính ở đây dù là đội trưởng hay sĩ tốt đều còn xa mới đạt đến Thánh cấp. Thành ra, cứ mỗi một nhát chém bừa của hắn, là một mảng lớn binh lính Âm Tinh Linh lại rơi vào cảnh thịt nát xương tan, hình thành một trường đồ sát thảm khốc ngập tanh mùi máu. Âm Lâm Chi Thành thực sự đã bước vào ngày u ám nhất trong suốt chiều dài lịch sử của nó.

Trong tiếng la hét rầm trời và mùi tanh xộc lên tận não, Tử Vũ từng bước từng bước tiến về khối kiến trúc to lớn ngự tại hướng chính Bắc của Âm Lâm Chi Thành, nơi mà hắn đã nhận định là Nhã Dạ đang ở đó. Bám sát ngay sau hắn là ba nữ tử mỹ lệ tuyệt luân, dù đang dạo bước trong bể máu mà khuôn mặt một chút cũng không cau lại, thậm chí trên môi một người còn chum chím cười, đến cả y phục cũng vẫn còn giữ nguyên màu tính khôi vốn có. Họ, người thì từng chứng kiến cả làng mình bị thảm sát, người đã phải sống

suốt ngàn năm cùng sự điên loạn, người từng phải chịu sự hành hạ bệnh hoạn của phụ thân mà biến thành một cỗ máy sát nhân. Đúng vậy, họ đã quá quen với mùi tanh của máu, thế nên, nó tuyệt đối không thể khiến họ cau mày.

Khiến họ cau mày, chỉ có thể là người gây ra thảm trạng này.

- Tử Vũ, để ta!

Y Nhược vốn đang theo sau Tử Vũ bỗng chốc vượt lên phía trước, thay thế cho hắn tạo thành vạt tia băng tiễn, điên cuồng bắn phá trên mọi phương vị đối với đoàn quân phía trước. Nàng tuyệt đối không phải là kẻ hiếu chiến, nhưng nàng biết, hiện tại, nên để Tử Vũ càng tránh xa cảnh giết chóc càng tốt.

Lục Nhi cố nhiên cũng hiểu điều đó, còn Đinh Đang, nhìn theo một góc nào đó, đích thực là một đứa trẻ ham thích trò chơi chiến tranh, thế nên cũng tức thì lao tới, hình thành ba mũi tấn công với hắc ám hệ, mộc hệ và thủy hệ ba loại ma pháp, chỉ trong chốc lát đã cuốn phăng cả một đoạn đường dài vốn đầy những binh lính Âm Tinh Linh.

Đồ sát. Tuyệt đối là đồ sát.

Lục Nhi là Thánh cấp cấp 6 đã gần đạt đến cấp 7. Y Nhược và Đinh Đang thậm chí còn mạnh hơn nàng. Ba người, với sức mạnh như vậy, trong khi đối phương đến Á Thần cấp còn chưa đạt tới, thì hiển nhiên chỉ là đồ sát chứ tuyệt đối không phải chiến đấu. Tàn bạo cũng được, khát máu cũng không sao, vì người họ yêu, những cái danh tự đó dù có phải khoác lên trăm vạn cái họ cũng sẵn lòng.

Sau khi người cuối cùng của đoàn quân nọ gục xuống, Âm Lâm Chi Thành tức thì trở nên tĩnh lặng vô bì. Nơi này một giờ trước có thể còn là một chốn an bình, hiện tại bỗng chốc đã hóa thành địa ngục. Máu chảy khắp nơi, thấy người la liệt, cái âm ám của tòa thành này đã không còn nữa, mà thay thế vào đó là mùi tinh huyết tanh tưởi đến lợm giọng. Đứng trước khung cảnh đó, Tử Vũ có một mảy may cảm xúc gì không?

Có. Là sự nôn nóng đang tràn ngập trong lòng.

Nhìn bóng dáng đen tối của Tử Vũ đang lầm lũi bước trên con đường ngập ngựa thấy người, Lục Nhi và Y Nhược chỉ biết nhìn nhau, đoạn lại nhanh chóng rảo chân bước theo hắn. Máu và xác chết, trong mắt họ đều hóa thành hư vô, mà chỉ có cái bóng dáng cô độc ấy đang không ngừng bước về phía trước, về một miền đen tối xa xăm vô định.

Có ai ngăn được hắn không?

- Công chúa...

A Quân nhăn mặt khi nhìn thấy cảnh tượng phía trước, thân hình tức thì dịch qua chắn trước mặt Thiên Nhạn như muốn ngăn không cho nàng bị ảnh hưởng bởi những thứ đó. Khốn kiếp thật, thế là nỗi lo lắng của y đã trở thành sự thật, cái tên đó thực sự là người của bọn chúng...

- Không phải bọn chúng...

Thiên Nhạn hiển nhiên không phải loại trâm anh thế phiệt nhìn thấy máu là mặt mày tái mét. Trước cảnh tượng hãi hùng diễn ra trước mắt, đôi chân mày của nàng chỉ cau lại đầy bất nhẫn, nhưng vẫn quan sát một cách nghiêm túc, đoạn nói khẽ. Nghe thấy thế, A Quân còn chưa kịp hỏi, thì nàng đã chậm chậm giải thích:

- Người xem, nếu là bọn chúng, thì những cái xác này đã không còn nằm ở đây...

Thiên Nhạn nói xong, sắc mặt tức thì đại biến, thân hình theo phản xạ nhanh nhẹn lùi lại một bước. A Quân vốn là chiến tướng dày dặn kinh nghiệm, cũng lập tức phát hiện ra dị biến, liền lập tức bước lên trước bảo hộ cho nàng. Trước mặt họ, những cái thấy người vốn đang nằm im bỗng chốc rục rịch chuyển động, đoạn bất ngờ bật dậy theo thứ tự trước sau, đôi mắt trắng dã vô thần, mồm miệng há hốc nhe ra những cái răng nanh nhọn hoắt...

“Soạt...”

Một loạt những tiếng “loạt xoạt” phát ra liên tiếp khi phần y phục sau lưng “những cái xác” nọ bị xé bung ra bởi những đôi cánh dơi nhọn hoắt nhuốm đầy tinh huyết của chính chủ nhân chúng. Trong khung cảnh

khủng bố với mùi tử khí bốc lên nồng nặc đó, cả Thiên Nhạn và A Quân đều không khỏi cảm thấy kinh dị, trong miệng cùng lúc thốt ra ba chữ:

- Dạ Huyết tộc...

70. Chương 70: Cổ Chấp Và Ích Kĩ

Vô Tận giới vốn rộng lớn vô cùng, sinh sống tại đó cũng có không biết bao nhiêu loài sinh vật, từ những dân tộc mang hình người như Nhân loại, Tinh Linh, Thú Nhân...cho đến những gia tộc chỉ có trong truyền thuyết như Long, Lân, Quy, Phượng. Trong muôn vạn những dân tộc đó, sẽ có người đặt ra một câu hỏi lớn, rằng, dân tộc nào là dân tộc đầu tiên xuất hiện trên Vô Tận giới?

Trả lời cho câu hỏi ấy, có nhiều người cho rằng, đó chính là Dạ Huyết tộc.

Dạ Huyết tộc là một nhánh rất nhỏ của Dạ tộc, hay nói đúng hơn, là căn nguyên của Dạ tộc, được phân lớn những vị học giả có kiến thức uyên thâm công nhận là dân tộc cổ lão nhất trên Vô Tận giới.

Dạ tộc là một trong Ngũ đại gia tộc của Vô Tận giới vào thời điểm hiện tại, thế nên những truyền kì về họ là nhiều như lá rừng. Trong số đó, lại có không ít người thắc mắc, rằng Dạ tộc có thực sự thích hút máu người hay không? Câu hỏi này, thì hiện tại cũng chưa có ai dám chắc chắn về câu trả lời, nhưng về căn nguyên của câu hỏi, thì chính là xuất phát từ Dạ Huyết tộc.

Dạ Huyết tộc thì không chỉ thích hút máu, mà còn phải hút máu để sống, và bằng phương cách đó mà trở thành một trong những dân tộc có tuổi thọ cao nhất trên Vô Tận giới, thậm chí có thể sánh ngang được với Phượng Hoàng gia tộc. Thế nhưng, cũng bởi vì cách sống đó, mà họ bị những dân tộc khác trên Vô Tận giới, bao gồm cả Dạ tộc là một nhánh của họ, coi là thứ ác quỷ bản tử. Hai vạn năm trước, Dạ Huyết tộc vẫn còn là một gia tộc hùng mạnh, thậm chí còn xây dựng được cả một đế chế bên trong vùng rừng sâu âm lãnh Huyết Dạ Sâm Lâm nơi Tây Phương lục địa. Nhưng, cũng chính vì tốc độ bành trướng của họ quá lớn, mà đã khiến cho các dân tộc khác cảm thấy lo sợ. Thế rồi, bằng những âm mưu khiêu khích tinh vi, Dạ tộc, chính là Dạ tộc mà vào thời điểm đó còn là nhóm người bị khinh khi đến tận cùng trong xã hội Dạ Huyết tộc, đã xách động được một cuộc chiến tranh chống lại chính dân tộc cội nguồn của mình. Trước sự liên công của liên quân gần một trăm dân tộc khác nhau, đế chế của Dạ Huyết tộc cuối cùng đã bị sụp đổ, chỉ còn một nhóm nhỏ chạy được vào sâu bên trong Huyết Dạ Sâm Lâm, từ đó cũng trở nên biệt tăm trên Vô Tận giới. Sau cuộc chiến đó, Dạ tộc đứng lên tiếp quản Huyết Dạ Sâm Lâm, ngược lại trở thành tầm mắt bình phong ngăn cản sự trở lại của Dạ Huyết tộc cho các dân tộc khác, rồi từng bước phát triển mà trở thành một trong Ngũ đại gia tộc của Vô Tận giới.

Tuy đã tuyệt tích đến gần hai vạn năm, nhưng sự khủng bố của Dạ Huyết tộc, thì bất cứ một dân tộc nào khác trên Vô Tận giới vẫn còn ghi nhớ. Đó, không chỉ là sức mạnh của hắc ám và máu huyết, mà còn là khả năng sinh sản cực kì đáng sợ của họ. Cứ mỗi một người bị Dạ Huyết tộc hút máu, sau khi chết sẽ trở thành một Dạ Huyết tộc nhân, để rồi lại tiếp tục đi hút máu người khác, khiến cho dân số của dân tộc này có thể chỉ trong vài ngày mà tăng lên theo cấp số nhân, là một sự khủng bố tới cực điểm.

Hiện tại, đứng trước những cái xác đột nhiên “đứng dậy” với đôi cánh dơi đặc hữu sau lưng, cả Thiên Nhạn và A Quân đều không cần mất đến một giây suy nghĩ đã có thể xác định được, rằng sau hai vạn năm, Dạ Huyết tộc cuối cùng cũng đã trở lại Vô Tận giới rồi.

- Công chúa, cẩn thận! tại

A Quân hô to một tiếng, song thủ tức thì tề huy, lôi ra từ trong giới chỉ một cây chiến phủ to ngang ngửa người hắc, đoạn dựng sức múa thành một vòng cung bán nguyệt, đẩy bật những tên Dạ Huyết tộc đang có ý định lao tới. Dạ Huyết tộc sinh ra vì bị người ta hút máu, phải trải qua ít nhất mười tới hai mươi năm thời gian mới bắt đầu biết suy nghĩ, thế nên đám Dạ Huyết tộc này, hiện tại không khác gì những cỗ máy khát máu, chỉ biết điên cuồng xông tới bất kể thương vong, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm: Giết!

- Chấn Thiên Cuồng Phủ!!!

A Quân gầm lên một tiếng, chiến phủ từ thể chém ngang được cực tốc thu lại, đoạn động mạnh xuống đất, tạo thành một cơn địa chấn vô cùng kinh khiếp, khiến cho đối phương đang lao tới cũng tức thì bị khựng lại trong vài giây.

- Kết!!

Thanh âm kiêu nhược của Thiên Nhạn cuối cùng cũng vang lên sau khi hoàn thành một đoạn chú văn dài ngoằng. Từ bàn tay trắng trẻo của nàng, một tia sáng bằng bạc bỗng chốc xuất hiện, ngay lập tức kết thành một lớp thánh võng bịt kín thông đạo duy nhất dẫn từ Âm Lâm Chi Thành xuống Âm Lâm bên dưới, ngăn cản đám Huyết Dạ tộc nọ có thể tràn ra thế giới bên ngoài, cũng là trực tiếp cắt đi đường lui duy nhất của mình.

- SÁT!!!

A Quân thân là Chiến sĩ Thánh cấp, thực lực đã vượt qua cấp 7, mỗi một nhát chém dù chỉ đơn giản là phạt ngang chém dọc, cũng đều mang theo một uy lực cường đại, chỉ trong chớp mắt đã đồn ngã không biết bao nhiêu kẻ địch. Chỉ là, một người bình thường, sau khi trở thành Dạ Huyết tộc nhân, sức mạnh tức thì sẽ được nhân lên vài chục lần. Ở đây, những kẻ bị biến thành Dạ Huyết tộc nhân, lại không phải là người bình thường, mà đều là những ma pháp sư và xạ thủ Âm Tinh Linh thực lực bất nhược, sau khi hóa thân lại càng mạnh mẽ phi thường, thêm vào tinh thần không sợ cái chết, cứ lớp này ngã xuống lại có lớp khác lao lên, chỉ trong nháy mắt đã khiến vòng vây quanh Thiên Nhạn và A Quân ngày càng thu hẹp.

- Phật Quang Phổ Chiếu!!

Thiên Nhạn này giờ vẫn lầm rầm ngâm niệm, trong lúc này đột ngột hét lên một tiếng yêu kiều. Tức thì, từ thân thể kiêu diễm của nàng liền xuất hiện một vầng Phật quang hoàng kim nhu hòa thánh khiết. Vầng Phật quang ấy ngày càng lan rộng, hơn nữa còn mang theo sức mạnh trấn nhiếp tà ma, lập tức khiến cho đám Dạ Huyết tộc phải vội vàng lùi ra xa, kẻ nào chậm chân thì liền bị cháy da cháy thịt.

“Hống!!!”

Lũ Dạ Huyết tộc nọ tất nhiên nào phải thường khiếp nhược, biên bức hắc dực tức thì đồng loạt vũ động, chừng như hóa thành một đàn dơi khổng lồ bắt đầu lượn qua lượn lại trên bầu trời Âm Lâm Chi Thành. Cất lên từng tiếng hống dài, những tay cung thủ trong bọn chúng bắt đầu đồng loạt xạ tiễn, tuy một số lớn bị vầng Phật quang nọ của Thiên Nhạn đốt cháy, nhưng những mũi tên còn lại thì đều điên nhắm thẳng vào hai người mà điên cuồng lao tới, khiến cho A Quân phải vất vả huy động chiến phủ đánh bật từng đợt từng đợt một.

- Liên Trúc Hàng Ma trận!!!

Trong khi A Quân trở thành một tấm lá chắn hữu hiệu nhất, Thiên Nhạn lại một lần nữa trầm giọng hô nhẹ, thân thể lẳng không bay lên, tán phát một thứ ánh sáng nhu hòa mĩ lệ, hết như tiên tử giáng trần. Từ mi tâm của nàng, một vòng ánh sáng bỗng chốc tỏa ra chói lọi, đoạn xoay ngang rồi bỗng chốc huyền hóa thành một đóa liên hoa khổng lồ. Khoanh chân ngồi xuống đóa liên hoa đó, Thiên Nhạn một tay xòa ra, một tay đưa nhẹ về phía trước, tạo ra một dải lam quang bao bọc lấy toàn bộ khu vực xung quanh nơi nàng đang ngồi.

“Rầm!!”

Từ dải lam quang mà nàng vừa mới xuất ra, một loạt những thân trúc khổng lồ bỗng chốc xuất hiện, vươn lên cao vút theo một hình thái nhất định, cuối cùng kết thành một đóa liên hoa bằng trúc, không ngừng vươn lên giáng thẳng vào những thân hình Dạ Huyết tộc đang bay lượn xung quanh. Hết lên những tiếng chói tai, đám Dạ Huyết tộc ma pháp sư liền không ngừng tung ra những thứ ma pháp thủ hộ ình và đồng đội, nhưng không ngờ lại chẳng chịu nổi một chiêu, chỉ trong chốc lát hơn mấy chục tên toàn bộ đã bị tiêu diệt không còn một mống.

- Công chúa, Liên Trúc Hàng Ma trận của người uy lực xem ra đã không còn thua kém bao nhiêu so với Vĩnh Phổ đại sư rồi!

Nhìn Thiên Nhạn từ từ hạ thân xuống đất trong một phong thái phiêu dật tú lệ, A Quân tức thì tán dương, trong mắt lộ ra một vẻ sùng kính phi thường. Mỉm cười dịu dàng, Thiên Nhạn khẽ lắc đầu, đoạn nói:

- Liên Trúc Hàng Ma trận hàm chứa pháp thâm ảo vô cùng, ta bất quá cũng chỉ mới hiểu được những cái bề mặt bên ngoài, nếu là sư phụ, khẳng định sẽ không mất nhiều công sức như vậy đâu...

Một lời vừa dứt, khuôn mặt nàng đã tức thì cau lại. Xung quanh hai người, những thân xác Dạ Huyết tộc mới bị Liên Trúc Hàng Ma trận đốt cho cháy xém lại đang bắt đầu cử động trở lại, chẳng bao lâu đã có thể nhẹ nhàng múa vuốt rực rạch tấn công hai người, thực không khác âm hồn bất tán.

- Không ổn, Liên Trúc Hàng Ma trận chỉ có sức uy hiếp với những ma vật hình hài bất định, đám Dạ Huyết tộc này lại có thân xác cụ thể, xem ra ta thực hết cách rồi...

Đúng lúc cả Thiên Nhạn và A Quân đều đang ngưng thần chuẩn bị đón nhận những trận tấn công mới của đám Dạ Huyết tộc, từ phía xa xăm, nhưng tiếng rít lạnh lạnh bỗng chốc vang lên náo động cả một góc trời. Tức thì, đám Dạ Huyết tộc nọ liền vũ động đôi cánh dơi bay vút về hướng phát ra tiếng rít, trong chớp mắt đã chỉ còn là những chấm đen trên nền trời âm u của Âm Lâm Chi Thành.

- Công chúa, hiện tại chúng ta nên làm thế nào đây?

Trong ánh mắt chờ đợi của A Quân, Thiên Nhạn đôi chân mày khẽ nhíu, đoạn nói, thanh âm pha chút ưu tư phiền muộn:

- Họa trước chưa giải quyết xong, họa sau đã lại kéo tới, xem ra Vô Tận giới thực sự gặp kiếp nạn rồi. A Quân, chúng ta đi, ít nhất cũng phải tìm hiểu xem vì sao mà Âm Lâm Chi Thành lại ra bộ dạng này...

Nói đoạn, nàng nhẹ nhàng phiêu thân lướt về phía trước, thân hình cùng lúc phát ra một thứ phát quang hoàng kim, vừa thần thánh lại vừa nhu hòa, lúc nào cũng sẵn sàng đối phó với những tình huống có thể phát sinh.

Âm Lâm Chi Thành, hiện tại đã không còn có thể gọi là Âm Lâm Chi Thành nữa, mà phải gọi là Ma Thành mới đúng.

Tử Vũ cùng tam nữ giống như một cơn lốc, trong chớp mắt đã cuốn đến tòa kiến trúc đồ sộ nằm ở phía Bắc Âm Lâm Chi Thành. Kể ra cũng thật lạ kì, cả tòa thành này, ngoại trừ một vài đội quân lao ra cản trở bọn họ, còn lại tịnh không có lấy nửa bóng người. Hơn nữa, những đội quân đó, tuy nói là khá đông và mỗi cá nhân đều có thực lực không tồi, nhưng quân kỉ lại không cao, y phục không đồng bộ, dường như là chỉ mới được thành lập cách đây không lâu.

Bất quá, Tử Vũ lại tịnh không để ý đến những điều đó.

Nếu là trước kia, hẳn nhất định đã nhận ra điều bất ổn này từ lâu rồi, hơn nữa sẽ còn có một đối sách thật cụ thể và sáng suốt. Hiện tại, hẳn chỉ có thể để ý đến một điều duy nhất, một người duy nhất.

Nhã Dạ.

Và, với mọi tình huống có thể phát sinh, hẳn đều sẽ chỉ dùng duy nhất một phương cách để giải quyết.

Chính là sức mạnh.

Bất quá, nếu chỉ dùng sức mạnh, thì liệu có thể giải quyết được tất cả mọi việc hay không!?

Tòa kiến trúc đồ sộ nọ cuối cùng cũng đã ở ngay trước mắt bọn Tử Vũ. Nhìn từ xa, thì ai cũng tưởng nó chỉ tuyền một màu đen huyền hoặc. Nhưng khi lại gần, thì người ta mới có thể nhận ra, màu đen đó thực chất lại chính là màu đỏ thẫm. Tòa kiến trúc màu đỏ thẫm hiện lên giữa nền trời u ám, cái khung cảnh này thực sự khiến cho người ta có những cảm giác khó có thể nói lên thành lời.

Nằm giữa tòa kiến trúc đó là ba ngọn tháp cao vút với phần đỉnh nhọn hoắt, tựa như những mũi kiếm khổng lồ muốn xuyên thủng trời cao. Lơ lửng giữa ba đỉnh tháp, một cây thập tự màu đỏ huyết đang chậm chậm xoay chuyển, kích thước không to lắm nên đến bây giờ bọn Tử Vũ mới có thể nhìn thấy. Và, trên cây thập tự đó, có một người đang ngồi.

Người đó, vận y phục màu đen.

- Người đến đây làm gì?

Thanh âm lạnh sắc đột ngột cất lên, không vang vọng mà như trực tiếp xuyên vào tai người nghe, khiến cho họ có cảm giác rằng người nói đang đứng ngay cạnh họ mà rít lên vậy. Không trả lời, Tử Vũ khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy kẻ vừa phát ngôn, chính là kẻ ngồi trên cây thập tự, vẫn đang giữ một dạng tĩnh lặng bất biến, đôi mắt nửa đỏ nửa tím tức thì bạo xạ hàn mang, toàn thân cùng lúc tỏa ra một thứ khí tức lạnh lẽo đến rợn người. Trước thứ khí thế đầy đe dọa của Tử Vũ, kẻ đó chỉ khẽ nghiêng người, thân hình thoải mái ngã ra phía sau, cử chỉ thập phần ung dung tiêu sái.

- Ta đến tìm người!

Tử Vũ trầm giọng thốt, cảm giác bất an càng ngày càng mạnh, chỉ hận không thể lập tức xông lên tiến vào trong tòa kiến trúc nọ mà tìm cho ra Nhã Dạ. Chỉ là, ở trước hần hiện tại, lại không phải chỉ có một tòa kiến trúc, mà còn có hàng vạn những thân ảnh đang đứng bất động, kẻ nào kẻ nấy đều tỏa ra một thứ khí tức nguy dị khôn lường, khiến hần dù đang nôn nóng muốn chết vẫn phải úy kị đôi phần.

Úy kị, hai từ quá đối xa lạ nếu đây là Tử Vũ của vài ngày trước đó.

- Người tìm ai, cứ việc gọi tên người đó. Nếu người đó muốn gặp người, thì hần sẽ đáp lời.

Kẻ ngồi trên cây thập tự kia lại tiếp tục nói, cái đầu hơi cúi xuống, đôi mắt đang nhắm hờ liền từ từ khai mở, vô thanh vô tức tạo ra một thứ khí thế vương giả quán tuyệt thiên địa, khiến cho người ta nhìn thấy mà bất giác nảy sinh sự kính ngưỡng trong lòng.

Đứng trước kẻ này, vào thời điểm hiện tại, Tử Vũ không hiểu sao lại có một cảm giác vô cùng khó chịu. Y, cũng cùng một dạng với hần ngày trước, chừng như nắm quyền sinh sát của cả thiên hạ trong tay, có một sự tự tin tuyệt đối với chính bản thân mình. Chỉ là, hần của hiện tại, lại không có được cái thứ tự tin đó. Phải chăng, chính vì thế mà hần cảm thấy khó chịu và bất an?

- Nhã Dạ, nàng có ở đó không!?

Đang trầm ngâm, Tử Vũ bỗng nhiên hét lên. Cùng một câu này, nếu là hần của quá khứ, khẳng định sẽ vô cùng tự nhiên tiêu sái, dù là làm theo lời người khác nhưng vẫn không mất đi bản chất bá đạo của một Thi Vương. Còn hiện tại, tiếng hét này của hần, lại giống như là đang cúi đầu trước kẻ ngồi ở trên kia, thật khiến cho người ta cảm thấy tội cùng xa lạ...

- Người là ai? Tại sao lại gọi tên ta?

Một thanh âm kiều mị bỗng chốc vang lên, tuy thập phần ôn nhu nhưng lại chẳng khác nào một tiếng sét đánh thẳng vào đầu Tử Vũ. Thế rồi, trên chiếc thập tự nọ, một thân ảnh vô cùng quen thuộc với hần đột ngột hiện ra, dịu dàng ngã đầu vào vai của kẻ đang ngồi trên đó.

Nhã Dạ.

Khí tức của Nhã Dạ.

Giọng nói của Nhã Dạ.

Là nàng? Có phải là nàng không?

- Nhã Dạ, là ta, ta là Tử Vũ!!!!

Tử Vũ gầm lên một tiếng, trong lòng xoay chuyển hàng vạn ý nghĩ, nhưng lại chẳng có một ý nghĩ nào rõ ràng. Tất cả chuyện này là sao? Người trên kia là Nhã Dạ...nhưng tại sao Nhã Dạ lại không nhận ra hần? Giả chẳng? Có phải giả không? Có phải giả không!????

- Chủ nhân...

Lục Nhi và Y Nhược vốn vẫn đứng sau Tử Vũ, nhìn thấy hần với tình trạng hiện tại, trong lòng không khỏi nhói lên đau đớn, bất tri bất giác mà thốt lên yêu kiều. Chủ nhân à, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với chàng vậy? Tại sao chàng đang ở đây mà lại xa lạ thế kia?

- Tử Vũ là ai? Bất kể là ai, ta cũng không quan tâm. Hiện tại, ta chỉ biết có chủ nhân của ta mà thôi!

Nhã Dạ ngồi trên chiếc thập tự vẫn vạn phần ôn nhu, miệng trả lời mà thân thể thì không ngừng quần lấy kẻ mà nàng gọi là chủ nhân, bộ dạng vừa khả ái lại vừa thập phần dụ hoặc dâm dăng.

- Tử Vũ, người rồi đó, nàng chỉ cần ta chứ không cần người, người còn không mau cút đi mà chờ ta phải đuổi hay sao?

Kẻ nọ chỉ khẽ cười, bàn tay trực tiếp vuốt ve thân thể mỹ lệ của Nhã Dạ, chừng như không để Tử Vũ vào trong mắt. đọc truyện tại . Nghe thấy câu nói của y, Đinh Đang vốn đang tỉnh lặng nằm trên lưng Tử Vũ bỗng như tỉnh lại, đôi môi nhỏ chu ra, nói lớn:

- Cái thứ như người mà đòi so sánh với chủ nhân của ta hay sao, thật là không biết xấu hổ!!!

- Ta? Ha ha ha...người nhìn hấn đi, hấn có điểm nào so được với ta chứ???

Kẻ nọ ngẩng đầu cười lớn, đối với câu nói của Đinh Đang tịnh không để tâm, chừng như với hấn đó chỉ là lời cãi cùn của một đứa con nít ba tuổi. Toàn bộ người ở đó, cũng không có ai để tâm tới lời nói đó của nàng.

Chỉ trừ một người.

So sánh...

So sánh Tử Vũ của hiện tại với kẻ đang ngồi trên kia, khác nào so sánh một con gà chết với một bậc quân vương???

Nhã Dạ chọn y sao?

Chọn y vì y tốt hơn à???

Tử Vũ hiện tại không có tự tin, cũng không có sáng suốt, thành ra hấn không cách nào trả lời được những câu hỏi đó...

Nhưng...hấn bỗng nhận ra, hấn không cần phải trả lời những câu hỏi đó...

Hấn chỉ cần biết một điều.

Nếu Nhã Dạ chọn y, thì hấn phải cướp nàng về!

Cướp cho bằng được!

- AAAAAA!!!!!!

Tử Vũ ngửa cổ hống lên một tiếng vang trời, hắc ám vốn đang tản mát quanh thân thể bỗng chốc biến mất một cách triệt để. Hấn vì cái chết lần thứ hai của Trình Tường mà trở nên mất hết tự tin, từ đó mà càng ngày càng trôi tuột đi mất khỏi chính bản thân mình...

Nhưng ngoài sự tự tin ra, bên trong hấn vẫn còn một thứ, một thứ mà thậm chí còn mạnh hơn cả sự tự tin ấy...

Sự cố chấp!

Hấn sẽ tuyệt đối không chấp nhận việc để cho Nhã Dạ trôi vào tay kẻ khác.

Không bao giờ.

Cứ cho rằng nàng chọn y.

Cứ cho rằng y tốt hơn hấn.

Thì hấn vẫn phải cướp nàng về.

Nàng không yêu hấn cũng không sao, nàng chọn kẻ khác cũng không sao.

Hấn đủ ích kỉ để giam nàng vĩnh viễn trong tim hấn.

Và thế là, Tử Vũ ngẩng đầu lên.

71. Chương 71: Khảo Nghiệm Cuối Cùng

Trình Tường đã chết.

Trình Tường đã chết.

Trình Tường đã chết...

Tử Vũ lặp đi lặp lại cái suy nghĩ đó trong đầu, tái diễn đi tái diễn lại khung cảnh hai cái chết của Trình Tường, tự dằn xé mình bởi nỗi đau vô bờ bến đó.

Hắn phải đối mặt.

Đối mặt với thứ đã phá nát sự tự tin của hắn, đối mặt với điểm yếu duy nhất của hắn.

Và hắn phải vượt qua.

Đầu hắn đang ngẩng lên, mắt hắn đang mở to, nhưng vạn vật xung quanh đối với hắn dường như đã trở nên quá đổi nhạt nhòa mờ ảo...

Tại sao Trình Tường còn sống???

Tại sao lại gửi cho hắn thông điệp cuối cùng???

Tộc nhân của hắn tức là sao???

Trước đây, nhưng câu hỏi này đã xoay chuyển trong đầu Tử Vũ cả vạn vòng, nhưng hắn không thể trả lời, bởi vì hắn không dám nghĩ đến câu trả lời.

Mỗi lần suy nghĩ, là mỗi lần đau.

Nhưng hắn không chấp nhận như thế nữa. Không chấp nhận việc đánh mất chính bản thân mình.

Trình Tường đã chết. Thứ quý giá nhất của hắn đã mất. Nhưng nếu hắn vẫn còn tiếp tục đau khổ dằn vặt với nỗi mất mát ấy, thì hắn sẽ còn tiếp tục mất mát.

Không chỉ Nhã Dạ, mà còn có Lục Nhi, Y Nhược và Đinh Đương...

Những người luôn tin tưởng vào hắn, thậm chí là mù quáng...

Trình Tường, là quá khứ.

Họ, là hiện tại.

Vậy thì tương lai của hắn ở đâu? là cái gì?

Trả lời đi. Tử Vũ, trả lời đi!!!

Sự biến đổi đột ngột của Tử Vũ khiến cho không chỉ Lục Nhi, Y Nhược và Đinh Đương cảm thấy xốn xang, mà còn khiến cho kẻ đang ngồi ở trên cây thập tự kia nhíu mày khó hiểu. Bất quá, kẻ đó, lại thập phần tự tin vào chính bản thân mình. đọc truyện tại . Nên hắn đợi.

Tự tin thái quá, sẽ rất nhanh biến thành tự kiêu.

Tự kiêu, là một điểm yếu chết người!

Tử Vũ chớp động đôi mắt.

Trước đây, hắn cũng một dạng như thế, quá đổi tự tin.

Thế rồi, khi sự tự tin ấy bị sụp đổ, hắn gục ngã, và bản thân cũng bị trôi tuột đi mất...

Gia gia, giờ thì con hiểu rồi...

Khóe mắt Tử Vũ bỗng nhiên nhỏ ra một giọt lệ. Không phải màu đen, cũng không phải màu đỏ, là màu trắng tinh khiết...

Hắn khóc thật sự. Như hồi hắn còn là một đứa trẻ...

Gia gia, đến chết rồi vẫn còn lo lắng cho hắn, vẫn sợ rằng hắn sẽ vấp ngã mà không thể đứng lên được nữa...

Thế nên, chính người đã ngáng chân hắn, khiến hắn trực tiếp ngã xuống.

Ngã đau.

Bởi lẽ, nếu như để người khác khiến hắn ngã xuống, thì chỉ sợ hắn sẽ không bao giờ đứng lên được nữa. Vì, ngay khi hắn ngã xuống, thì kẻ đó khẳng định cũng sẽ bồi thêm một nhát gươm mà kết liễu mạng sống của hắn.

Trình Tường ngáng hắn ngã, thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Hắn sẽ có cơ hội để đứng dậy.

Và, hắn đứng dậy rồi.

Gia gia, đây là khảo nghiệm cuối cùng của người có phải không? Bài học cuối cùng có phải không?

Nếu không biết đến mùi thất bại, thì thế nào là thành công?

Nếu không thể vượt qua nỗi đau, thì làm sao có thể đứng vững?

Từ bây giờ, Tử Vũ sẽ không bao giờ phải cố gắng quên đi cái chết của Trình Tường nữa.

Hắn đã chấp nhận nó rồi.

Khảo nghiệm này, đã qua rồi.

- Chủ nhân...

Cả Lục Nhi, Y Nhược và Đinh Đang lại một lần nữa bật thốt. Lần này, không có sự hoang mang lo sợ trong thanh âm của họ nữa, mà chỉ còn duy nhất một thứ cảm xúc. Vui mừng. Vui mừng đến phát điên khi chào đón Tử Vũ trở lại.

Đúng vậy, họ biết chứ, rằng bất cứ khó khăn gì hắn cũng có thể vượt qua.

Hắn trở về rồi.

- Giao Nhã Dạ cho ta!

Tử Vũ vẫn trong tư thế ngẩng đầu lên, nhưng giọng nói và khí chất thì đã hoàn toàn đổi khác. Chỉ trong vài cái chớp mắt, từ một kẻ ngập tràn trong nỗi bất an, hắn đã trở lại, cùng với đó là một cỗ bá khí quán tuyệt thiên địa. Nhìn thấy sắc đỏ và tím đang cuồng loạn xoay chuyển trong con mắt sắc như dao của hắn, Nhã Dạ bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, nhưng vẫn ngoan cố nói lớn:

- Ta đã nói ta không...

Và nàng dừng lại.

Ngay cả kẻ ngồi bên cạnh đang vuốt ve nàng cũng không kịp phản ứng.

Bởi vì, Tử Vũ đã đưa tay ra.

Bóp chặt!

Vô thanh vô tức, một sợi hắc khí màu đen chẳng biết tự khi nào đã vượt qua khoảng cách hàng trăm mét, quán chặt quanh cổ Nhã Dạ và từ từ thít lại. Thế rồi, khi Tử Vũ bóp chặt bàn tay, thì sợi hắc khí đó cũng đột nhiên biến mất...

Và, đầu của Nhã Dạ, chậm chậm lìa khỏi cổ!

- Nhã Dạ...

Nam tử nọ hai tay ôm chặt lấy thân thể cụt đầu của Nhã Dạ, đôi mắt mở lớn như không thể tin vào những gì mình đang thấy. Hắn còn chưa kịp phát tác, thì thanh âm của Tử Vũ lại vang lên, vừa lạnh lẽo lại vừa bá đạo đến tận cùng.

- Người, có ba giây để giao nàng ra!!!

Tử Vũ một khi đã trở lại là chính mình, thì không chỉ mạnh mẽ, còn cực điểm sáng suốt và già dặn. Mỗi một hành động của hắn, cử chỉ của hắn, lời nói của hắn, đều tuyệt đối không hề thừa thãi.

- Một!!...

Nam tử nọ vốn vẫn ngồi yên trên cây thập tự, sau tiếng “một” của Tử Vũ liền cực tốc bật dậy, đôi biên bức hắc dực cùng lúc được giương ra, trong một sát na đã dùng tốc độ nhanh nhất mà bay thẳng về phía Tử Vũ.

- Hai!!...

Tiếng “hai” vừa dứt, bộ móng vuốt sắc nhọn của y đã được giương ra, nhắm thẳng vào đầu Tử Vũ mà điên cuồng bổ đến. Một chiêu này của hắn, kết hợp với thứ tốc độ khủng khiếp còn nhanh hơn cả thuấn di, thực sự có thể giết chết bất cứ một ai.

“Phập!!”

Chỉ trừ Tử Vũ.

- Nếu như người bình tĩnh hơn, thông minh hơn, thì hai năm nữa, may ra sẽ tránh được một chiêu của ta!

Tử Vũ cười tàn nhẫn, Âm Tuyền trong dạng kiếm từ từ rút ra khỏi thân xác vốn đang cực động bỗng chốc lại hóa thành cực tĩnh của gã nam tử nọ. Trên khuôn mặt tái mét của hắn, hai đôi mắt vẫn mở to thập phần khủng bố, hệt như không hiểu được vì sao mình chết, nhưng khóe miệng vẫn mấp máy một câu sau cuối:

- Vì sao...vì sao...người...lại giết nàng!??

- Vì, ả không phải là Nhã Dạ!

Tử Vũ lạnh giọng thốt, đoạn hất thân xác của y sang một bên, Âm Tuyền được hắn ném ra, trong phút chốc đã hóa thành một con hung thú khổng lồ, dùng thứ thân pháp nhanh nhất mà lao thẳng vào hàng ngũ những kẻ đang xông về phía hắn. Âm Lâm Chi Thành bỗng chốc lại hóa thành Dạ Huyết Chi Thành, căn nguyên khẳng định là do gã nọ. Nhưng, gã lại giữ bên cạnh một Nhã Dạ giả mà không nhận ra, thế nên đằng sau chắc chắn còn có nhiều uẩn khúc.

- Giết sạch bọn chúng cho ta!

Tử Vũ thản nhiên nói, thanh âm không còn sự nóng nảy mà chỉ lạnh lẽo đến rợn người. Đừng nói những kẻ đứng trước hắn đây đã trở thành Dạ Huyết nhân, cho dù bọn chúng có là Âm Tinh Linh đồng tộc của Nhã Dạ, thì nếu chúng đã dám cản bước của hắn, hắn cũng sẽ giết sạch không còn một mống.

Nhận lệnh, Lục Nhi, Y Nhược và Đinh Đang liền lập tức phóng lên, phối hợp cùng Âm Tuyền mà điên cuồng chém giết, trên khuôn mặt xinh đẹp của mỗi người không ngờ còn hiện lên một nụ cười hạnh phúc. Chủ nhân của họ đã trở lại, với họ, thế là quá đủ rồi.

Chỉ là, Âm Tinh Linh tộc tuyệt đối không phải phường yếu nhược, sau khi bị biến thành Dạ Huyết nhân lại càng trở nên mạnh mẽ đến khủng bố. Gần một vạn người, kẻ nào cũng vừa điên loạn lại vừa khát máu, trong chốc lát cũng đã gây ra không ít khó khăn cho cả ba người con gái của Tử Vũ. Cũng còn may, là sức mạnh trong mỗi người bọn họ đều mạnh mẽ vượt trội so với kẻ địch, nếu không khẳng định đã phải lưu huyết đương trường rồi.

Tử Vũ tất nhiên không thể để điều đó xảy ra, nhưng hắn hiện tại vẫn tĩnh lặng, một tay đặt lên đầu gã nam tử nọ, hai mắt từ từ nhắm lại, chỉ sau vài giây đã trực tiếp thâm nhập vào não hải của y, cưỡng hoành cướp đoạt mọi thứ kí ức trong đó.

- Phiên Văn!?

Tử Vũ khẽ lẩm bẩm, đoạn hai mắt đột nhiên khai mở, thân hình nhanh như một ánh chớp lướt thẳng về phía bọn ba người Lục Nhi, hai tay quét ra nhanh như chảo chớp, mang thứ hắc ám nguyên thủy của bản thân mà trực tiếp thôn phệ những kẻ đang đe dọa họ. Thế rồi, một tay triệu ra Nguyệt Thi, tay kia thu lại Âm Tuyền, hân liên trầm giọng hô khẽ:

- Xuất!!!

Muốn dùng số đông đối phó với Tử Vũ, đó căn bản là điều không tưởng!

Nguyệt Thi chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một cánh cổng lớn, sau khi khai mở liền lộ ra một khoảng không gian âm ám. Thế rồi, những tiếng “lạch cạch” quen thuộc liền tức thì vang lên liên tiếp, đoạn từ trong đó bắt đầu nhảy ra hàng hàng lớp lớp những bộ khô lâu. Những bộ khô lâu này, nếu dùng một chọi một thì không thể thắng được đám Dạ Huyết tộc nhân, nhưng dùng mười chọi một, một trăm chọi một, thì chỉ trong chớp mắt đã tạo thành một trường xung sát đầm máu. Và tất nhiên, những kẻ bị thiệt thòi, khẳng định không phải là đạo quân không có máu của Tử Vũ.

Tử Vũ mang theo bọn ba người Lục Nhi, thân thể phiêu phù bất định trôi nổi ngay giữa bầu trời Âm Lâm Chi Thành, nhìn thấy vô số những tên Dạ Huyết tộc nhân mà khi nãy hân giết đang cực tốc bay về hướng này, đôi chân mày không khỏi khẽ nhíu lại. Thông qua kí ức của gã nam tử nọ, hắn đã ít nhiều hiểu được chuyện gì xảy ra cho Âm Lâm Chi Thành, chỉ là vẫn không thể tìm thấy Nhã Dạ hiện tại đang bị giấu ở đâu... xem tại

Gã nam tử đó nguyên là hoàng thất của Dạ Huyết tộc, ở trong cuộc chiến cách nay hai vạn năm đã bị người Âm Tinh Linh bắt được. Âm Tinh Linh tuổi thọ vốn rất cao, nhưng so với Dạ Huyết tộc thì còn kém xa, thế nên các nhà học giả của họ mới quyết định giữ y lại làm vật nghiên cứu, cuối cùng đã nhốt y ở dưới đáy Âm Lâm Chi Thành đến gần hai vạn năm.

Bị dùng làm vật thí nghiệm đến gần hai vạn năm, y đối với Âm Tinh Linh tộc cực kì thống hận. Không ngờ, cách đây mười năm, y lại vô tình nhìn thấy một người con gái của dân tộc mà y căm hận đến tận xương tủy, từ đó mà đem lòng si mê nàng đến mức điên cuồng. Sự si mê đó của y, cuối cùng lại để ột Âm Tinh Linh tên gọi Phiên Văn biết được, liền bị gã nọ dùng lời ngon ngọt dẫn dụ, cuối cùng trở thành một thứ công cụ cho hắn. Thế rồi, cách đây vài tháng, gã Phiên Văn nọ đột nhiên mở tung xiềng xích vạn năm của y, lại đem Nhã Dạ tặng cho y, rồi cùng với y biến cả Âm Lâm Chi Thành trở thành một tòa thành của Dạ Huyết tộc. Theo kế hoạch của bọn chúng, trải qua vài mươi năm nữa, những Dạ Huyết tộc này sẽ tiến hóa trở thành biết suy nghĩ, từ đó mà xây dựng lại vương triều của một dân tộc hùng mạnh của hai vạn năm trước. Tính toán đó, đích thực là vô cùng khả thi, chỉ là không ngờ, Tử Vũ lại đột nhiên xuất hiện, vừa khéo lại trở thành cứu tinh của thế giới trước thảm họa Dạ Huyết.

Tử Vũ, tất nhiên là chẳng quan tâm nhiều đến thế, chỉ là hắn vẫn cảm thấy không ổn. Khiến cho Dạ Huyết tộc quật khởi trở lại, đối với gã Phiên Văn kia thì có lợi ích gì? Dù là lợi ích gì, thì Nhã Dạ hiện nay chắc chắn đang nằm trong tay gã. Bởi vì, thứ khí tức của ả giả mạo kia, thực sự là khí tức của Nhã Dạ, khiến cho Tử Vũ trong lúc không sáng suốt cũng phải nhầm lẫn. Khí tức đặc trưng của một người lại bị kẻ khác lấy mất, thì người đó, khẳng định đang gặp phải một mối nguy hiểm không tầm thường...

Vấn đề là, Phiên Văn hiện tại đang ở đâu???

Trong thành.

Chắc chắn là đang ở trong thành.

Gã làm sao có thể yên tâm khi để một kẻ điên loạn như tên Dạ Huyết tộc nọ làm chủ cả một tòa thành mà gã phải lao tâm khổ tứ mới giành được...

Chỉ cần gã còn ở trong thành, thì số phận của gã, coi như đã được định đoạt.

72. Chương 72: Sư, Xà, Điều

- Khốn kiếp thật... cái gã Tử Vũ này là thần thánh phương nào chứ, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở chốn này!???

Một bóng đen cứ liên tục bước qua bước lại trong căn phòng tối, hiển nhiên là đang có tâm trạng bồn chồn lo lắng vô cùng. Kế hoạch đã được trù tính cả trăm năm, tổn hao vào đó biết bao mồ hôi công sức, cuối cùng chỉ trong một giây lại tan thành bọt nước, hơn nữa còn vì một nguyên do không thể tin được. Mẹ kiếp, chỉ vài con người đã có thể giết sạch cả một toà ma thành, dù có nằm mơ cũng không mơ ra được, hỏi làm sao mà gã có thể tính toán cho nổi đây...

- Bình tĩnh đi, lão Sư, lão Xà còn chưa lên tiếng, người lo làm cái gì chứ...

Trong căn phòng tối đó không chỉ có mình nam tử nọ, mà còn hai người khác, đang ngồi trên hai trong ba cái ghế kê sát mép tường. Ngồi trên chiếc ghế nằm bên trái, cũng là người phát ra câu nói vừa rồi, vốn một nữ tử, đang không ngừng xoay xoay những lọn tóc dài mượt của mình, thần tình chừng như chẳng hề quan tâm tới bất cứ thứ gì ngoài những lọn tóc đó.

- Lão Sư đúng là không nên nóng nảy, nhưng người cũng nên lo lắng cho đại cục một chút đi, Điều Điều!

Người được gọi là lão Xà cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm nửa quen nửa lạ. Quen vì đó đích thực là giọng nói của Phiên Văn, lạ vì xen lẫn trong giọng nói ấy, còn có những tiếng “phì phì” giống hệt như một con rắn.

- Đại cục? Ta không có hứng. Ta đã giao hẹn từ trước, đây sẽ là lần cuối cùng ta hợp tác cùng các người cho cái nhiệm vụ chết tiệt này...

Nữ nhân được gọi là Điều Điều vẫn chẳng hề tỏ vẻ quan tâm đến thứ mà cả ba gọi là đại cục, vẫn tiếp tục nghịch ngợm những sợi tóc của mình, dường như chẳng để hai tên đồng bọn vào trong mắt. Lão Xà thì không sao, nhưng lão Sư đích thực là người nóng tính, làm sao lại có thể chịu yên như vậy, tức thì cổ họng trào lên những tiếng gầm gừ:

- Người...người dám phản lại người đã sinh ra người sao!???

Trong bóng tối, chỉ thấy đôi mắt của lão Sư bắt đầu vằn lên những tia máu đỏ phát ra dị quang kinh thể hãi tục, gườm gườm nhìn vào Điều Điều như thể muốn ngay lập tức xé tan nàng ta ra thành từng mảnh nhỏ. Tuyệt không để tâm, Điều Điều vẫn thản nhiên bật lên một tiếng cười cao vút tựa tiếng chim hót, nói:

- Sinh ra ta? Người mà kẻ đó sinh ra là lão Điều, mà cái lão vô dụng đó thì đã chết cả vạn năm rồi. Người đừng quên, so với lão Điều, thì người chẳng mạnh hơn là bao nhiêu đâu. Muốn giết ta ư? Hay là người muốn theo chân lão đây??

- Đừng có quá đáng, Điều Điều. Một trong hai người bọn ta thì không giết được người, nhưng hai người hợp sức, thì người chết chắc...

Phiên Văn, hay đúng hơn là lão Xà, cuối cùng cũng rút lên bằng cái giọng rần chói tai của y, chừng như sự kiên nhẫn đối với Điều Điều cũng đã đến giới hạn. Chính vào lúc đó, từ trong bóng tối, một thanh âm lạnh lẽo vang lên, đột ngột đến mức cả ba kẻ đang hục hặc với nhau đều phải giật mình khiếp hãi:

- Cả ba các người, đều chết chắc!

Chữ “chắc” phát ra còn chưa trọn vẹn, bóng tối trong phòng đã bắt đầu biến động kịch liệt, chỉ trong chớp mắt đã hoá thành hàng vạn những bóng ma phiêu phù bất định, đồng loạt lao về phía ba kẻ còn đang ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của người thứ tư.

- Hắc Ám...là “cha” ư??

Lão Sư một quyền đâm ra mang theo dị mang chói lọi, sau khi va chạm với những bóng ma đang cuộn cuộn cuốn đến thì liền cảm thấy năng lượng của mình đang bị xâm thực một cách nhanh chóng, liền hoảng hốt lùi lại, miệng lẩm bẩm đầy sợ hãi. Ở phía còn lại, lão Xà cũng phải chịu cảnh tương tự, nhưng liền lập tức rút lên, đoạn dùng một thân pháp cực kì quỷ dị phồng thẳng lên trời xuyên qua trần nhà rần như đá núi.

- Đừng có ngu ngốc thế. Chạy!!! Text được lấy tại

Tiếc là dù lão Xà muốn chạy, nhưng người vừa mới đến lại chẳng muốn thành toàn cho y. Mắt thấy đầu y sắp chạm vào trần nhà, một đạo hắc lưu bổng đột nhiên xuất hiện chặn ngay trước mặt y, khiến y tức thì khựng lại, vội vội vàng vàng mà hạ thân xuống đất.

“Bùng!!”

Trong ba người, cuối cùng chỉ có Điều Điều là thoải mái nhất, sau khi va chạm với những bóng ma u tối nọ thì chỉ bị lùi lại vài bước, nhưng thần tình vẫn yên ổn, chứng tỏ lực xâm thực mạnh mẽ của một đòn vừa rồi không hề ảnh hưởng nhiều đến nàng.

- Ta chỉ có một câu hỏi. Trả lời xong, các người sẽ được chết toàn thây.

Thanh âm lại vang lên một lần nữa, không vang vọng khắp phòng như lần đầu, mà xuất phát từ một thân ảnh đang dần hiện ra từ trong hôn ám. Nói hiện ra có phần không chính xác, mà đúng hơn, là đang được hôn ám kết hợp lại thành một hình người ở ngay giữa phòng.

Tử Vũ.

Phán đoán của hắc tuyệt đối không sai, gã Phiên Văn nọ đích xác vẫn còn ở trong Âm Lâm Chi Thành. Bất quá, cũng phải nói là hắc rất may mắn, trong khi đang định lật tung cả toà ma thành này lên thì đột nhiên bắt được một tia dị lực phát ra từ dưới lòng đất. Hắc tất nhiên không thể bỏ qua, toàn thân lập tức hóa thành hôn ám xâm nhập vào gian mật thất này, nhân cơ hội chúng không đề phòng liền tấn công đoạt lấy tiên cơ.

- Rốt cuộc, thì người là thứ quái quỷ gì vậy?

Lão Xà sau khi hạ thân xuống đất đã lập tức nhảy lại gần lão Sư, rít giọng hỏi Tử Vũ. Lão đối với hắc ám tất nhiên thập phần quen thuộc, nhưng “hắc ám” đến mức như hắc, thì quả thực lão chưa từng gặp bao giờ. Chỉ một chiêu, nhưng lại có thể xâm thực thẳng vào lực lượng phòng ngự của cả ba người bọn lão, thì thực lực, khẳng định đã không còn có thể dùng cách ước lượng bình thường của Vô Tận giới để đo lường nữa...

- Nhã Dạ đang ở đâu?

Tử Vũ tất nhiên chẳng cần quan tâm đến câu hỏi của lão Xà, thản nhiên hỏi. Bất quá, mục đích của câu hỏi này, lại không phải là câu trả lời, mà chính là sự phân tâm của đối phương. Lão Xà cùng lão Sư vừa mới chừ chừ chưa biết trả lời hay không, thì thân thể hắc đã đột nhiên biến mất, hòa cùng hôn ám hóa thành một cái miệng lớn cuộn cuộn bổ tới cả hai. Thực lực của Tử Vũ lúc này, đã hoàn toàn không cần đến chiêu thức, hoàn toàn có thể tùy tâm sở dục mà phát động hắc ám để tấn công.

Trước đối thủ ngang tài ngang sức mà bị chiếm mất tiên cơ, thì bại là điều tất yếu. Hơn nữa, ở đây, lão Xà và lão Sư lại chẳng phải đối thủ của Tử Vũ, tức thì liên tiếp bị hắc đẩy lùi. Hai lão đã sống cả vạn năm, kinh nghiệm chiến đấu cực kì phong phú, nhưng khi đứng trước một thứ quái vật tạo thành từ hôn ám hoàn toàn không biết nhắm vào chỗ nào để ra chiêu, thì rốt cuộc cũng chỉ có một cách là tránh người ra chịu trận, hệt như Tử Vũ trong lần “đụng độ” với Cuồng Bạo Thâm Hải cách đây vài ngày.

“Hống!!”

Lão Sư cuối cùng cũng không nhịn nổi, liền điên cuồng gầm lên một tiếng, thân thể tức thì bạo trưởng, phá nát nhân hình mà trở về bốn thể. Chỉ thấy, trong thứ huyết mang kì dị lập lòe, y hiện ra là một con sư tử với hai cái cánh dơi cự đại cùng chiếc đuôi bọ cạp đang không ngừng vung vẩy (*), chính là Ma Sư tộc, một trong những đứa con của Hắc Ám Ma Thần trong truyền thuyết.

Nhìn thấy đồng bọn đã hiện nguyên hình, lão Xà cũng tức thì rít lên một tiếng chói tai, đoạn rùng mình hóa thành một con mãng xà khổng lồ với hai con mắt đỏ như chậu máu, phần thân dưới có chân như chân rết, sau lưng có một cặp cánh đại bàng, trước ngực là một cái miệng rộng ngoác đầy răng lởm chởm. Con Âm Xà vừa mới hiện ra đã to bằng nửa căn phòng, nhưng thân thể lại không dừng lại ở đó mà vẫn tiếp tục bạo trưởng, đến cuối cùng khi tám thân ấy đã lớn đến mức phá nát cả căn phòng mà ngoi lên mặt đất, thì kích thích của nó cũng phải ngang ngửa với một con Cự long khổng lồ.

- Âm Xà và Ma Sư, vậy đây hắc là Dị Điều rồi!!

Tử Vũ tuyệt chẳng động tâm, mắt hướng về phía Điều Điều như chờ đợi. doc truyện tại . Chẳng ngờ, nàng ta từ nãy giờ vẫn giữ khoảng cách với đồng bọn, nhân lúc này khi căn phòng bị phá nát lại tung mình lên không, vẫn giữ nguyên dạng là một người con gái trong chiếc áo choàng đen bí ẩn, thản nhiên cười.

- Người cứ chơi với chúng cho đã đi, ta đợi!

Bởi vì căn phòng dưới đất đã bị con Âm Xà phá nát, Tử Vũ cũng theo đó mà trôi lên phía trên, nhìn thấy xung quanh binh đoàn khô cốt của mình vẫn đang tử chiến quyết liệt với đám Dạ Huyết tộc điên cuồng khát máu. Theo cục diện hiện tại, trận chiến này khẳng định sẽ còn phải kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa, cũng tức là hắn sẽ không thể toàn tâm toàn ý mà đối phó với ba gã tử tôn của Hắc Âm Ma Thần này được. Bất quá, dù là như thế, thì Tử Vũ vẫn tuyệt đối tự tin.

Là sự tự tin dựa trên một cơ sở duy nhất.

Sức mạnh của chính hắn.

“Rầm!”

Gần như cùng một lúc, cả hai con cự thú đồng loạt lao tới, không hề có chiêu thức màu mè mà chỉ là những cú tấp và quật rất đỗi bình thường. Bất quá, những cú tấp, quật bình thường ấy, lại tuyệt đối có thể hủy diệt bất cứ thứ gì bị chúng nhằm vào. Ở đây, thứ mà chúng nhằm vào, chính là Tử Vũ.

Tử Vũ thân hình vốn đang trôi nổi trong không gian, sau khi nhìn thấy lực công kích cường hoành của hai con cự thú, liền lập tức bỏ ngay ý định ngạnh đấu. Bằng một thân pháp ưu mỹ nhất, hắn nhanh nhẹn né sang bên trái, vừa vặn thoát khỏi một cú quật đuôi như trời giáng của con Âm Xà, đoạn lập tức hạ thân xuống đất, để cho con Ma Sư lao vút qua người. Chính vào lúc đó, Âm Tuyển trên tay hắn liền cực tốc phóng đi, như ma như mị hóa thành một con hắc sư đen tuyền, chính là một chiêu học lóm được từ Tiêu Dược ngày nào, điên cuồng cắn thẳng vào cổ họng con Ma Sư nọ.

Hai con sư tử có kích cỡ tương đương, một con là thực, một con do huyền hóa mà thành, tức thì điên cuồng lao vào nhau cắn xé, chỉ trong chốc lát đã cày nát cả một khoảng đất lớn của Âm Lâm Chi Thành, khiến cho không ít những tên Dạ Huyết tộc và khô lâu đang chiến đấu gần đó bị vạ lây mà tan thành bột vụn.

“Phi!!!!”

Nhìn thấy đồng bọn bị cầm chân, con Âm Xà nọ liền rít lên một tiếng, thân hình cự đại nhanh như chớp chớp một lần nữa bổ thẳng về phía Tử Vũ, đến giữa đường lại từ một mà phân ra làm ba, khóa chặt mọi đường lui của hắn.

Bất quá, Tử Vũ lại không nhất thiết phải lui.

- Tử Huyết Ma Nhân!!

Đó không phải một tiếng hét, chỉ đơn giản là một thanh âm đột nhiên vang lên chát chúa trong đầu lão Xà. Thế rồi, trước khi lão kịp xác định ý nghĩa của thanh âm đó, cả một khoảng không gian lấy Tử Vũ làm trung tâm bỗng nhiên bị cô đặc lại bởi những luồng hắc vụ đen kịt. Và, hiện lên ở giữa mảng hắc ám đó, là hai con mắt màu đỏ huyết đang trừng trừng nhìn vào lão Xà.

- Á!!!!

Tử Vũ vốn theo Trình Tường học Tử Vong Ma pháp ngay từ khi còn nhỏ, hiển nhiên đối với công kích tinh thần cực kì am hiểu. Thêm vào đó, Tử Vong Ma Nhân của hắn hiện tại còn được kết hợp với sự điên loạn bị tích tụ cả vạn năm của Bạo Huyết Ma Đế, sự khủng bố tuyệt đối không phải bằng lời mà có thể diễn tả được. Lão Xà, thống lĩnh của Âm Xà tộc do đích thân Hắc Âm Ma Thần tạo ra, thực lực khẳng định không yếu, nay đứng trước đôi mắt đó, chỉ còn biết hét lên đúng một tiếng.

Là thanh âm tỉnh táo cuối cùng của lão.

Tinh thần bị chìm vào trong điên loạn, lão Xà bắt đầu rít lên những tiếng chát chúa bằng cái miệng khổng lồ, thân hình điên cuồng vung vẩy giữa không trung, tạo thành những đạo kinh lực mãnh liệt tỏa ra xung quanh, khiến cho cả một mảng đất rộng gần đo liên bị cày nát hết như có một cơn lốc cuốn qua.

Tử Vũ từ trong hôn ám hiện ra, tĩnh lặng nhìn vào con quái thú đang điên cuồng quăng quật phía dưới, trong mắt hiện lên những tia dị mang kì đặc. Bằng vào Tử Huyết Ma Nhân, hắn đã không chỉ khiến cho đối thủ phát điên, mà còn xâm nhập vào trong não bộ của lão Xà, đọc ra những thông tin lưu trong đó dễ dàng như đọc một cuốn sách. Hắn hiện tại đã biết Nhã Dạ đang ở nơi nào, và hơn thế, hắn còn nhìn thấy những hình ảnh liên quan đến một nữ nhân khác của mình.

“Veo”

Tử Vũ khẽ phát tay áo, cuốn con Âm Xà đang quằn quại bên dưới vào trong không gian hôn ám của chính bản thân, đoạn quay sang phía Âm Tuyền và lão Sư đang giao chiến, cùng lúc nghe thấy một thanh âm kinh khiếp vang lên từ phía đó.

“Hóng!!!”

Con Ma Sư ngẩng đầu rống lớn, đoạn giữ nguyên tư thế đó mà trở thành bất động. Thế rồi, khi một cơn gió cuốn qua, toàn thân nó hết như đã biến thành một đồng bột vụn, dần bay đi tứ tán. Âm Tuyền, lúc này đã trở thành một vòng xoáy màu đen đang cuộn cuộn xoay chuyển, hết như một cái lỗ đen có khả năng thôn phệ vạn vật.

“Hừ!!”

Thu lấy Âm Tuyền vào tay, Tử Vũ vô thanh vô tức biến mất, rồi đột ngột hiện ra ngay trước mặt Điều Điều này giờ vẫn đứng yên quan sát tất cả. Cũng giống như Tử Vũ, Điều Điều toàn thân vận một chiếc áo choàng màu đen, ngoài mấy lọn tóc lộ ra bên ngoài, kì dư nhân dạng của nàng vẫn nằm trong vòng bí hiểm. Nhìn hắn, Điều Điều thân hình khẽ nhún xuống biểu hiện kính ý, đoạn nhẹ giọng nói:

- Ta có được tha mạng không?

- Còn tùy xem người trả lời những câu hỏi của ta thế nào!

Suy nghĩ trong một giây, đoạn Tử Vũ đáp khẽ, thân hình cũng theo đó mà từ từ hạ xuống mặt đất ngổn ngang bên dưới. Nhìn thấy cuộc chiến giữa đám cương thi của mình và lũ Dạ Huyết tộc nọ cũng đã sắp đến hồi kết khi Đinh Đang, Y Nhược và Lục Nhi đã tham chiến, hắn lẳng lặng cất bước về phía Hắc Âm Ngọc Tháp, trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, một hình ảnh duy nhất.

Nhã Dạ.

(*) Ma Sư được lấy hình tượng từ quái thú Manticore trong thần thoại Hi Lạp.

73. Chương 73: Minh Thần

Nhã Dạ đột nhiên tỉnh lại.

Cách đây vài tháng, nàng bị Phiên Văn lừa nhốt vào trong một căn phòng tại Hắc Âm Ngọc Tháp, một nơi có khả năng kiểm tỏa mọi năng lượng của nàng, tước đoạt ý nghĩ muốn chạy trốn của nàng, là một loại kết giới cực kì mạnh mẽ.

Nằm trong cái kết giới đó, Nhã Dạ chết dần.

Không thức ăn.

Không nước uống.

Không hành động.

Và, gần như là không suy nghĩ.

Cũng còn may, mới chỉ là “gần như”. doc truyện tại . Bởi vì, nhờ vào một sợi suy nghĩ mỏng manh duy nhất còn sót lại, Nhã Dạ mới còn ham muốn sống.

Nàng muốn gặp Tử Vũ.

Muốn nói với Tử Vũ, rằng nàng yêu hắn. Truyện được tại

Là câu nói mà nàng còn dè dặt mà chưa kịp thốt ra...

Với cái sợi suy nghĩ mỏng manh đó, nàng chìm vào một giấc ngủ triền miên.

Một giấc ngủ, mà có lẽ là vĩnh viễn, nếu như không có ai lay tỉnh.

Nhưng giờ, thì nàng đột nhiên tỉnh lại.

- Tử Vũ...

Đó, là câu đầu tiên mà nàng thốt ra, khi mắt còn chưa mở, tai còn chưa nghe được âm thanh, đầu óc còn chưa kịp hoạt động...Bởi vì, cái tên đó đã trở thành cứu cánh duy nhất của nàng trong tình huống tuyệt vọng nhất, và cũng đã trở thành lẽ sống của nàng.

Thế nên, nàng thốt ra hai tiếng đó, với mọi yêu thương mà nàng có thể.

Và khi cảm giác trở lại, nàng cảm thấy có một vòng tay ấm áp đang ôm nàng rất chặt.

- Tử Vũ, là chàng...thật sao?

Liệu đây có phải một giấc mộng viễn vông của nàng không? Có thể lắm, bởi vì nàng đã mơ đến tình cảnh này hàng chục lần, lần nào cũng đột nhiên tỉnh giấc rồi lại chìm vào mộng mị.

- Dạ Nhi, là ta, đích thực là ta.

“Dạ Nhi?”, chưa từng có ai gọi nàng là “Dạ Nhi”, Tử Vũ cũng chưa từng. Nhưng, đây đích thực là giọng nói của người duy nhất mà nàng từng mơ đến.

Và Nhã Dạ mở bừng đôi mắt.

Đôi mắt màu xanh lỏng lách có pha chút lệ mang. Là lệ vì đã quá lâu rồi nàng không mở mắt, hay vì nàng đang sung sướng đến tột cùng?

- Thiếp rất nhớ chàng, thực sự nhớ chàng...

Vòng tay này là thật, giọng nói này là thật, người đang ôm nàng trong lòng đây là thật. Giấc mơ của Nhã Dạ, cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực.

Và, Nhã Dạ chỉ biết nở ra nụ cười ôn nhu nhất, rồi thì thâm khe khẽ vào tai Tử Vũ.

Tử Vũ, trừ một lần lên tiếng trả lời Nhã Dạ, từ đầu đến cuối không ngờ lại trở nên im lặng. Hắn im lặng, không phải bởi vì hắn không muốn nói gì cả, mà là không biết phải nói gì.

Tử Vũ không biết phải nói gì với Nhã Dạ, đó là một chuyện kì lạ.

Nhưng, một kẻ đang yêu không biết phải nói gì với người mình yêu, thì đó là một chuyện quá đỗi bình thường.

Một kẻ bất thường đến mức phi thường như Tử Vũ, rốt cuộc cũng có những khía cạnh bình thường.

Tất nhiên, bình thường hay bất thường, thì Tử Vũ cũng chẳng quan tâm. Bởi lẽ, điều quan trọng nhất, là hắn đang được ôm Nhã Dạ trong tay.

Và Nhã Dạ thì lại bắt đầu ngủ.

Không phải một giấc ngủ để bảo toàn mạng sống.

Là một giấc ngủ yên lành.

Nhã Dạ khê cửa mình, thần tình mơ màng tiếc nuối, khiến cho người khác có cảm giác dường như nàng chỉ vừa mới tỉnh giấc sau một giấc ngủ rất đỗi bình thường. Thế rồi, sau một giây trống rỗng đầu tiên, hai mắt nàng bỗng nhiên khai mở, nửa như hoảng hốt, nửa như mong chờ, rõ ràng là vừa mới nhớ ra một điều gì đó.

Và điều đó, đang ở ngay trước mắt nàng.

Tử Vũ ngồi ngay bên cạnh giường, đầu chống lên một cánh tay, cặp mắt nửa đỏ nửa tím đang trù mến nhìn Nhã Dạ. Hắn tuyệt đối không phải đang cười, nhưng khuôn mặt hắn bây giờ, khẳng định sẽ không thể dùng hai từ “cô ngạo” để miêu tả nữa. Lúc này, trông Tử Vũ rất bình an.

- Chàng chờ thiếp tỉnh có lâu không?

Nhã Dạ yêu kiều hỏi, khuôn mặt xinh đẹp với mị lực bẩm sinh của Âm Tinh Linh lúc này dường như đang sáng bừng lên bởi một niềm hạnh phúc vô bờ.

Yêu và được yêu, liệu còn gì tuyệt vời hơn thế?

Hai mắt Tử Vũ dường như bật cười, đoạn hắn nói, không phải trả lời, mà là một câu hỏi.

- Nàng chờ ta có lâu không?

Nhã Dạ chỉ nhẹ lắc đầu, hai má bỗng nhiên hồng lên kiều mị. Thế rồi, như thể cảm thấy như thế không đủ diễn tả những gì mình muốn nói, nàng liền nhoẻn cười, đoạn đáp:

- Cứ như thể thiếp đã xa chàng cả vạn năm vậy, nhưng thiếp vẫn có thể chờ tiếp, để được gặp chàng...

“Cốc! Cốc!”

Hai tiếng gõ cửa rất khẽ đột nhiên vang lên, rõ ràng là không muốn đánh thức Nhã Dạ nếu nàng vẫn còn đang ngủ. Tay vươn ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nhã Dạ, Tử Vũ kéo nàng đứng dậy, đoạn cùng với nàng bước ra mở cửa.

- Có chuyện gì không, Lục Nhi?

Tử Vũ bình thản hỏi, còn Nhã Dạ và Lục Nhi thì lại nhìn nhau. Trong cái nhìn ấy, có sự dò xét, đánh giá lẫn nhau, thắc mắc của Nhã Dạ, chút ít ghen tị của Lục Nhi, và nhiều nhiều hơn nữa những cảm xúc khó có thể tả thành lời của hai người con gái khi phát hiện ra tình lang có quan hệ với người con gái khác.

- Chủ nhân, Y Nhược tử mới phát hiện ra...

Nói đến đây, Lục Nhi bỗng nhiên dừng lại, nhìn Nhã Dạ chùng như ái ngại không dám nói tiếp. Bất gặp ánh nhìn đó, Tử Vũ hiển nhiên hiểu ra sự khó xử của nàng, liền nhẹ giọng nói:

- Cứ nói tiếp đi, Lục Nhi!

Và tay hắn siết chặt hơn bàn tay nhỏ nhắn của Nhã Dạ.

- Dạ! Y Nhược tử vừa mới phát hiện ra một vài Âm Tinh Linh tộc nhân còn sống sót chưa bị biến thành Dạ Huyết tộc...

Thân hình Nhã Dạ tức thì chấn động. Sống sót? Dạ Huyết tộc? Nàng tất nhiên không thể hiểu chúng có nghĩa gì, nhưng rõ ràng là dân tộc nàng đã xảy ra một sự kiện không hề bình thường.

- Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, Dạ Nhi!

Thân thể chấn động của Nhã Dạ bỗng trở nên bình ổn hơn khi giọng nói ấm áp của Tử Vũ nhẹ vang lên bên tai nàng. Phải rồi, dù là có chuyện gì, thì có Tử Vũ ở đây, nàng tin rằng hắn sẽ có thể giúp nàng giải quyết mọi chuyện...

Đó, vốn là tâm lý dựa dẫm rất chung của phụ nữ vào người mình yêu.

- Minh Thần!! Minh Thần!! Đa tạ người đã giúp chúng con thoát khỏi họa diệt tộc!!!

Khi Tử Vũ vừa cùng Nhã Dạ và Lục Nhi bước chân ra khỏi Hắc Âm Ngọc Tháp, từ phía trước liền vang lên hàng loạt những tiếng tung hô đầy kích động. Ở đó, trên khoảng đất trống bên ngoài tòa tháp, có khoảng vài trăm Âm Tinh Linh tộc nhân, đa phần là những đứa trẻ, chỉ có vài người lớn và một cụ bà đáng vẻ thập phần yếu ớt đang hướng tới Tử Vũ mà quỳ lạy với điệu bộ sùng kính nhất. Trong đầu cảm thấy kì quái, nhưng khuôn mặt của Tử Vũ vẫn tuyệt không hề lộ ra bất cứ thứ cảm xúc nào, liền hướng tới cụ bà lớn tuổi nhất trong số đó và lên tiếng hỏi:

- Lão bà, người gọi ta là gì?

- Thừa Minh Thần tôn kính, tôi là Di San Man Nhược, là Nhà tiên tri cuối cùng của dòng họ Di San thuộc Âm Tinh Linh tộc. Hơn nửa năm trước, được Âm Thần hiển linh mách bảo, tôi nhìn thấy dân tộc chúng tôi sẽ gặp phải họa diệt vong, nhưng rồi sẽ có một vị Minh Thần ra tay cứu giúp. Khi đó, tôi đã thông báo cho toàn thể Âm Lâm Chi Thành, nhưng lại không một ai tin, nên chỉ đành bày ra một cuộc dã ngoại cho lũ trẻ, cứu chúng khỏi nanh vuốt của lũ ma quỷ đó. Minh Thần tôn kính, nếu không có người, đám trẻ này sẽ rất nhanh rơi vào bàn tay của quỷ dữ, nên giờ đây, sinh mạng chúng đã thuộc về người, dưới sự che chở của người mà lớn lên và gây dựng lại một Âm Tinh Linh tộc sẽ thờ phụng người muôn đời!!

Sau đó, người phụ nữ với con mắt thâm sâu ấy lại quỳ sụp xuống, kéo theo những đứa trẻ sau lưng cũng quỳ xuống theo, dùng nghi lễ tôn kính nhất của Âm Tinh Linh mà hướng về Tử Vũ. Nhìn bà ta, trong lòng Tử Vũ không khỏi khâm phục cái nhìn sâu xa đó, đã có thể trong tình huống xấu nhất mà tìm ra phương cách giải quyết tốt nhất.

Hiện tại, Âm Tinh Linh tộc đã bị tiêu diệt gần như hoàn toàn, đám trẻ này hoặc do tình cờ, hoặc đúng là được bà ta nhờ lời tiên tri mà dẫn đi lánh nạn, sẽ chẳng sớm thì muộn cũng rơi vào tay Dạ Huyết tộc hoặc những kẻ đục nước béo cò. Thế rồi, Tử Vũ xuất hiện, Dạ Huyết tộc bị tiêu diệt, mối thù diệt tộc đã được trả, nhưng chỉ với một người phụ nữ già yếu, vài người trưởng thành và gần trăm đứa trẻ, liệu Âm Tinh Linh sẽ tồn tại thế nào đây khi tin tức này bị lọt ra ngoài? Lựa chọn sáng suốt nhất, chính là trông chờ vào sự bảo hộ của một cường giả đã có thể một mình tiêu diệt cả tòa Dạ Huyết Ma Thành. Chỉ là, làm thế nào để được một cường giả như thế bảo hộ? Câu trả lời, chính là tôn người đó làm Thần.

Tử Vũ hiểu rõ điều đó, thế nên hẳn mới khâm phục người đàn bà đó. Bà ta không những tìm ra được phương cách tồn tại duy nhất cho dân tộc, mà còn có thể hiểu được tính cách của Tử Vũ, biết hẳn không muốn bị kẻ khác lừa dối, nên đã bằng vài lời nói mà bày ra toàn bộ sự việc trước mắt hẳn đồng thời đặt hẳn vào tình huống khó có thể từ chối nhất.

Tất nhiên, khó, là với ai đó khác ngoại trừ Tử Vũ.

Đúng lúc Tử Vũ định lên tiếng, bàn tay hẳn đang nắm đột nhiên siết chặt vào tay hẳn, khiến cho hẳn bỗng nhiên nhận ra một điều mà hẳn vốn không để ý đến: Đây, chính là dân tộc của người hẳn yêu.

Nhã Dạ đứng lặng trước khung cảnh đổ nát của tòa thành vốn là nơi chôn rau cắt rốn của nàng, nhìn những đứa trẻ thơ dại đang quỳ rạp dưới kia mà trong lòng quặn thắt. Bằng vài lời tóm lược đơn giản của Lục Nhi, nàng đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra với dân tộc mình. Phần nộ còn chưa kịp, đau thương còn chưa kịp, nàng bỗng nhiên nhận ra người nàng yêu chính là cứu cánh duy nhất của dân tộc nàng vào thời điểm hiện tại. Và, bằng một cái siết tay, nàng đã lần đầu tiên cầu xin Tử Vũ.

Và, bởi cái siết tay ấy, Tử Vũ đã trở thành Minh Thần, một trong hai vị thần quan trọng nhất của Âm Tinh Linh tộc, dân tộc mà sau này dưới bàn tay che chở của hẳn đã hồi sinh mạnh mẽ và trở thành một trong những dân tộc hùng mạnh nhất trên Vô Tận giới.

- Tử Vũ, cảm ơn chàng!

Nhã Dạ nhẹ giọng thốt, bàn tay vẫn siết chặt lấy tay Tử Vũ, nhưng tâm trí thì dường như đang hướng về một nơi xa xăm nào đó với những mất mát và tổn thương quá lớn. Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra vậy? Dân tộc nàng đã bị tiêu diệt? Người thân của nàng đã chết? Nhã Dạ không khóc, bởi vì nàng còn chưa biết mình phải chấp nhận chuyện này như thế nào đây, phải sống tiếp như thế nào đây...

- Nhã Dạ, ta nhất định sẽ không để nàng chịu tổn thương thêm nữa!

Tử Vũ đột nhiên xoay lại, ôm gọn Nhã Dạ vào trong vòng tay rắn chắc của mình, nói khẽ. Hẳn hiểu, rất hiểu, cái cảm giác khi mà những thứ quý giá nhất của mình đột nhiên biến mất. Nỗi đau thương đến mức mọi xúc cảm tưởng như đều bị nó làm cho tê liệt đi đó, hẳn đã từng nếm trải, cũng đã từng vượt qua. Lần này, hẳn nhất định sẽ có thể giúp cho Nhã Dạ vượt qua. Đó, không phải là một lời hứa hay quyết tâm nào cả, mà chính là một thứ trách nhiệm mà Tử Vũ lần đầu tiên nhận thấy.

Sững sờ trong vòng tay của Tử Vũ, thế rồi, Nhã Dạ khóc, những giọt nước mắt trong suốt lăn tràn qua môi mắt, những tiếng nấc nghẹn đau thương trong cổ họng, tất cả đều được nàng phát tiết ra hết. Trong lòng Tử Vũ, mọi kỉ niệm của nàng cứ thế tràn về, từ những kỉ niệm tuổi thơ, những xúc cảm đầu đời, cho đến nỗi nhớ nhà trong những đêm đông lạnh lẽo...tất cả, đều hóa thành những giọt nước mắt để nàng trút

xuống bờ vai của người nàng tin tưởng nhất, yêu thương nhất, người mà từ đây sẽ trở thành dân tộc của nàng, người thân của nàng, quê hương của nàng...Và, cứ như thế, Nhã Dạ một lần nữa chìm vào giấc ngủ...

- Chủ nhân, nàng ấy hẳn là đã rất mệt mỗi rồi...

Lục Nhi luôn ở bên cạnh hai người, cuối cùng cũng dịu dàng lên tiếng. Nàng có ghen tị với Nhã Dạ không? Có, chắc chắn là có, nhưng đồng thời nàng cũng rất thông cảm cho người con gái đã có được trái tim của người nàng yêu này. Bởi vì, Lục Nhi cũng đã từng mất đi dân tộc...

- Ủm...Lục Nhi, nàng mang Nhã Dạ về phòng đi, nhớ chăm sóc cô ấy cho thật tốt...

Tử Vũ cuối cùng cũng thở ra thật khê, đoạn trao Nhã Dạ đã ngủ thiếp đi vào tay Lục Nhi, đoạn chậm rãi bước về phía cánh cổng rất lớn của Hắc Ám Ngọc Tháp. Vừa đi, hắn vừa nói khê, như để giải đáp những thắc mắc đang gợn lên trong lòng Lục Nhi:

- Ta phải đi chào hỏi vài người khách lạ...

74. Chương 74: Biển Cổ Đông Phương

- Minh Thần tôn quý, tiểu nữ Giang Thiên Nhạn, Lạc Việt Nhị Công chúa, xin được gửi tới người lời chào thành kính nhất!

Ngay khi nhìn thấy cái bóng dáng cô ngạo của Tử Vũ bước ra khỏi Hắc Ám Ngọc Tháp, Giang Thiên Nhạn đã khê nhún mình, dùng thứ nghi thức mà trước kia nàng chỉ dùng khi đứng trước những pho tượng của Lạc Thần, chào hắn. Mười năm cách biệt, nàng tất nhiên đã không thể nhận ra đứa trẻ ngày đó từng nhìn nàng không chớp mắt, rồi gọi ra thân phận của nàng, mà chỉ còn biết kẻ đang đứng trước nàng đây, là kẻ có được sức mạnh mà cả thế giới này đều phải công nhận. Là Thần.

Dạ Huyết tộc là thứ gì? Là dân tộc mà vài vạn năm trước đã khiến cho cả Vô Tận giới phải thất điên bát đảo. Ma Sư, Ám Xà là thứ gì? Là hai trong số rất ít những Tuyệt đỉnh Thần thú, là tạo vật mà Hắc Ám Ma Thần từng dùng để thu tóm cả thiên hạ vào tay. Vậy mà, trước Tử Vũ, hai vạn Dạ Huyết tộc, cùng với hai con Tuyệt đỉnh Thần thú đó, đều chỉ như những thứ phế vật không đáng nhắc tới. Và, Thiên Nhạn còn biết, đó tuyệt đối chưa phải là chân chính thực lực của kẻ mà nàng đang gọi với cái tên Minh Thần này đây.

Sức mạnh của Tử Vũ, đã sớm vượt qua cái gọi là Thánh cấp cấp 10 của Vô Tận giới. Và như thế, hắn đã thực sự có được sức mạnh của Thần. Hay nói đúng hơn, là hắn mạnh ngang ngửa với Thần.

- Ta chỉ là Minh Thần của Ám Tinh Linh tộc nhân. Nàng, không phải bọn họ!

Tử Vũ thản nhiên buông ra một câu, ánh mắt thâm thúy nhìn vào Giang Thiên Nhạn. Hắn, tất nhiên là nhận ra vị công chúa này của Lạc Việt quốc. Mười năm thời gian chưa thể làm nàng già đi, mà chỉ khiến cho sắc đẹp của nàng được tô thêm những vẻ thành thực và mỹ lệ. Nhìn nàng, hắn tất nhiên có thể hiểu được việc nàng hiện thân trước mặt hắn đây, tuyệt đối không chỉ đơn giản là muốn thể hiện sự tôn kính của mình với một cường giả. doc truyện tại . Phạm, khi một người trước một người khác thể hiện sự sùng kính của mình, cũng tức là có một việc muốn nhờ cậy người đó.

Thần hệ của vài vạn năm về trước, cũng chính là theo một phương cách này mà được lập lên. Thần, suy cho cùng cũng chỉ là sự tôn xưng của những kẻ yếu dành cho những kẻ mạnh, để mong chờ sự bảo hộ của những kẻ mạnh đó. Quang Dương Thần, Hắc Ám Ma Thần... vài vạn năm trước, chính là những kẻ mạnh nhất.

Và, vài vạn năm sau, vào thời điểm hiện tại, kẻ đó, chính là Tử Vũ.

- Nàng cần gì ở ta?

Sau một giây thỉnh lặng, Tử Vũ trầm giọng hỏi. Hắn không chỉ là một kẻ mạnh đơn thuần, mà còn là một kẻ cực kì thông minh nhanh nhạy. Hắn, cũng như Lục Nhi trước đó, đều nhận ra rằng so với Giang Thiên Vi, sắc đẹp của Giang Thiên Nhạn hiển nhiên có những điểm vượt trội. Vậy mà, trong khi muội muội của nàng bài danh thứ tư trên Mĩ Nhân bảng của Tàng Thư Viện, thì nàng lại không hề được nhắc đến, chứng tỏ rằng nàng cực ít xuất hiện công khai. Thêm vào đó, Tử Vũ cũng nhận ra, nàng tuyệt đối không phải là một cô gái chỉ có vẻ đẹp bề ngoài, mà thông qua cách ăn nói cũng như sự sắc xảo của ánh mắt, hắn nhận ra so với mình, sự thông minh và già dặn của nàng là tuyệt đối không thua kém. Với những dữ kiện như thế, Tử Vũ đã có thể khẳng định, rằng nàng chính là con bài chiến lược của Lạc Việt quốc cho những nhiệm vụ bí mật. Một người như thế, đột nhiên đến Âm Lâm Chi Thành, hiển nhiên không phải chỉ là để du ngoạn cho vui.

- Người đã có thể trở thành Minh Thần của Âm Tinh Linh tộc, thì tại sao lại không thể trở thành Minh Thần của Lạc Việt quốc, hay thậm chí là của cả Vô Tận giới? Minh Thần tôn kính, tiểu nữ xuất hiện trước mặt người chỉ với một thỉnh cầu duy nhất, đó là giải thoát cho Vô Tận giới khỏi cảnh diệt vong...

Trong khi Tử Vũ suy tính, thì đầu óc của Giang Thiên Nhạn cũng tuyệt đối chẳng thanh thoi. Đứng trước một kẻ mạnh như hắn, mỗi một lời nói, mỗi một cử chỉ của nàng đều phải được suy tính cẩn thận. Bởi vì, nàng biết, chỉ cần hắn không vừa ý, thì đừng nói là chỉ bản thân, mà thậm chí cả quốc gia của nàng, đều rất có thể sẽ gặp phải họa diệt vong. Hơn thế nữa, Giang Thiên Nhạn không chỉ muốn không làm Tử Vũ phật lòng, mà còn muốn thuyết phục hắn vì mình mà ra sức.

- Diệt vong?

Tử Vũ tuyệt đối có hứng thú. Những lời Giang Thiên Nhạn vừa nói, trùng hợp làm sao lại giống như những lời trấn trối của trình Tường. Vô Tận giới đúng thực đang đứng trước thảm họa diệt vong hay sao?

- Minh Thần tôn kính...

- Gọi ta là Tử Vũ.

Tử Vũ nhặt nhẹo nói, ý tứ hiển nhiên rất rõ ràng. Nhìn hắn, Giang Thiên Nhạn mím môi, đoạn nói tiếp:

- Tử Vũ, dựa vào những gì ta thấy, ta tin ngài là...à...đã từng nghiên cứu qua Vong Linh ma pháp?

- Thứ ta nghiên cứu, là Tử Vong ma pháp. Mười năm trước, chúng ta từng gặp nhau một lần ở Quyện Long thành!

Tâm thần của Giang Thiên Nhạn tức thì chấn động. Tử Vong ma pháp? Mười năm trước? Quyện Long thành? Nàng nhớ, nhớ rất rõ, rằng mười năm trước, nàng đã từng được tận mắt trông thấy kẻ mà bất cứ ai cũng không dám trêu vào: Trình Tường, cũng chính Tử Vong Ma pháp sư duy nhất của Vô Tận giới. Khi đó, bên cạnh Trình Tường còn có...lẽ nào...lẽ nào...

- Vong Linh ma pháp thì có liên quan gì ở đây?

Giang Thiên Nhạn vội vã lắc đầu xua đuổi những suy nghĩ vẩn vơ đang hiện lên trong tâm trí, sau khi sắp xếp lại từ ngữ liền nhẹ giọng nói:

- Ngài nghiên cứu Tử Vong ma pháp, hiển nhiên hiểu được Cương Thi nói chung đều không biết suy nghĩ, cũng không có tình cảm, chỉ biết tuân lệnh của chủ nhân một cách tuyệt đối?

Tử Vũ khẽ gật đầu. Thời gian gần đây, hắn đã nhận ra một điều mà cả hắn và Trình Tường trước kia đều đã sai lầm: Hắn không phải là một Cương Thi hoàn hảo. Đúng là những người sinh ra hắn đều là Cương Thi, tức là người mẹ đã mang thai hắn, là người chết. Nhưng hắn, tức cái thai, lại là vật sống. Nói ra thì mâu thuẫn, nhưng thực tế, dù hắn có thân xác của một Cương Thi, nhưng bản chất lại không phải Cương Thi, cùng lắm thì cũng chỉ là một Bán Cương Thi mà thôi. Trình Tường đã thất bại, đã không thể tạo ra một Cương Thi hoàn hảo biết suy nghĩ và có tình cảm. Trình Tường hiển nhiên cũng đã biết điều đó, nhưng hoặc lão cố tình gạt đi, hoặc lão không để ý đến. Bởi vì, dù lão có thất bại, thì lão vẫn đã tạo ra được một tạo vật có thể khiến lão tự hào.

- Thế nhưng, gần đây, Cương thi biết suy nghĩ, có tình cảm...đã xuất hiện! Bạn đang đọc chuyện tại

Giang Thiên Nhận lại nói tiếp, thanh âm gần như đã trở thành một tiếng thì thầm. Thế rồi, bằng âm giọng lớn hơn một chút, nàng bắt đầu kể về những chuyện đã diễn ra tại Đông Phương lục địa trong vài tháng gần đây, cũng là nguyên do khiến nàng phải tới nơi này.

“Khoảng một tháng trước, bắt đầu từ khu rừng ngoại ô Quyển Long thành, một mùi tử khí bắt đầu bốc lên nồng nặc, cơ hồ khiến cho toàn dân trong thành muốn chết vì hôi thối. Ban đầu, họ còn cho rằng đó là mùi của một con vật nào đó rất lớn chết sinh, nên chỉ cử vài người đi thu dọn. Thế nhưng, những người được cử đi đó, trải qua một hai ngày đều không thấy trở lại, mùi tử khí thì vẫn bốc lên không dứt. Đến ngày thứ ba, ngoài thành bắt đầu xuất hiện những “sinh” vật mà bất cứ một tộc loại nào trên Vô Tận giới đều cảm thấy tởm lợm: Hoạt thi.

Một con, mười con, một trăm con...số lượng của đàn Hoạt thi đó cứ lớn dần lên với tốc độ chóng mặt. Kỳ lạ là, đám Hoạt thi đó, lại tuyệt đối không xâm nhập vào tầm tên bắn của đội cung thủ trong thành, mà chỉ dật dờ bên ngoài như thể muốn bao vây cả Quyển Long thành vậy. Trước tình cảnh đó, người dân trong thành bắt đầu cảm thấy hoang mang lo sợ, lời đồn thổi về một cuộc Tử Vong đại chiến lần thứ hai bắt đầu lan rộng ra khắp đại lục. Cuối cùng, Thiên Bang, Âm Long Bang và Hàn Gia của Quyển Long thành đã quyết định phái xuất hơn một nghìn cao thủ của mình, trong buổi sáng ngày thứ năm kể từ khi mùi hôi thối nọ bốc lên, tấn công ra ngoài thành.

Đám cao thủ đó, một đi không trở lại.

Ngày thứ sáu, từ trong đám Hoạt thi đã đông đến hàng vạn con đó, những “Đại nhân vật” bắt đầu xuất hiện. Ban đầu, là ba tên Khô lâu kị sĩ, mỗi tên đều tỏa ra một cỗ tử khí ghê người. Điểm đặc biệt là, ba tên đó không ngừng chỉ trỏ về phía Quyển Long thành, đoạn quay sang nói chuyện với nhau, hết như bàn định kế sách tấn công vậy.

Đêm ngày hôm đó, chúng tấn công thật. Ba tên Khô lâu kị sĩ, mỗi tên dẫn đầu hàng vạn Hoạt thi cùng Khô lâu binh sĩ, điên cuồng tấn công vào ba cổng Quyển Long thành. Chưa nói đến đám Hoạt thi và Khô lâu này tuyệt đối mạnh mẽ hơn loại thông thường, ba tên Khô lâu kị sĩ đó đều phải đạt đến đẳng cấp Thánh. Hàn Gia, Thiên Bang và Âm Long Bang, sau ba ngày liên tử thủ, cuối cùng đã quyết định...bỏ thành.

Nếu đây là sự tấn công của Vong linh pháp sư, thì số lượng Vong linh pháp sư tham gia phải lên đến hàng ngàn người, bởi lẽ bất kể là địch hay ta, cứ một thân xác ngã xuống, là lại có một Hoạt thi được sinh ra. Lượng ma lực để duy trì tình trạng đó suốt ba ngày, với một cuộc chiến lên đến hàng vạn người, nói vài ngàn Vong linh pháp sư có lẽ còn quá ít. Dù thế nào, thì Quyển Long thành cuối cùng cũng thất thủ, người dân trong thành đều được dồn lên thuyền, theo dòng Hồng Giang mà chạy về Vĩnh Lâm thành của Hoàng Ung đế quốc...”

- Toàn bộ ư?

Tử Vũ đột nhiên ngắt lời, cặp mắt nửa đỏ nửa tím nhìn thẳng vào Giang Thiên Nhận. Thở ra một hơi phìen muộn, nàng nói, trong âm giọng pha lẫn một nỗi xót thương thâm kín:

- Chưa được một phần ba, đều là những người thuộc tầng lớp trên của Quyển Long thành...

Tử Vũ gật gật đầu, trong tâm trí bất giác lại nhớ đến Thi Cầm của Hưng Long khách điểm. Cô gái đó với hần dẫu gì cũng có chút quan hệ, ngoài ra còn có cái gã Đường Kiệt Tuấn nọ, không biết liệu có thoát được hay không...

- Cuộc tấn công này đúng là rất quy mô, nhưng chỉ dựa vào việc ba tên Khô Lâu kị sĩ nọ nói chuyện với nhau, thì không thể khẳng định là chúng biết suy nghĩ...

Tử Vũ tư lự, trong đầu thầm tán thưởng kẻ đã chỉ huy chiến dịch này của đám Cương Thi đó. Chọn Quyển Long thành, một đầu mối giao thông quan trọng của cả đại lục làm khởi điểm, nếu thành công sẽ cắt đứt được mối liên hệ của cả một dải Đông Nam đại lục với những phần còn lại. Thêm vào đó, tòa thành này lại nằm ở vị trí dễ thủ khó công, tuyệt đối có thể trở thành căn cứ địa cho những kế hoạch sau này, thực là một công đôi việc. Ngoài ra, lúc tấn công, chúng còn cố tình bỏ trống một cửa, hiển nhiên muốn tạo ra tâm lý bỏ trốn ột số kẻ hèn nhát, khiến cho việc công thành mau chóng thành công, tránh việc lâm phải cảnh lưỡng đầu thọ địch khi viện quân của Hoàng Ung quốc đến kịp. Có thể nghĩ ra một chiến lược như thế, cuộc chiến này khẳng định phải được chỉ huy bởi một chiến lược gia hàng đầu.

- Sau đó, chúng nhất định xuôi theo dòng Hồng Giang mà tấn công xuống phía Đông Nam của đại lục?

Giang Thiên Nhận gật đầu, mắt ánh lên một tia thách thức, như thể muốn hỏi kẻ đang đứng trước nàng rằng làm sao người biết.

- Chọn Quyển Long thành, chính là để cắt đứt liên lạc của vùng Đông Nam đại lục với những phần còn lại. Thêm vào đó, trong bốn cửa, chúng lại chọn cửa Đông Nam của dòng Hồng Giang để buông lời không công hãm, bởi vì cửa đó là đường thủy, rất dễ dàng ột lượng lớn người đào thoát. Những người này, tất nhiên sẽ trở thành dân tị nạn ở những tòa thành mà chúng sẽ công hãm tiếp theo, vừa có thể cài gián điệp vào trong, vừa khiến cho những tòa thành đó phải lo thêm gánh nặng lương thực và thuốc men, ý đồ thật đã quá rõ ràng.

Không chỉ là một kẻ mạnh đơn thuần. Một lần nữa, Giang Thiên Nhận phải lập lại suy nghĩ đó trong đầu. Với đầu óc chiến lược cỡ này, và đội quân Cương thi hùng hậu của hắn, nếu hắn chịu ra tay, Lạc Việt quốc nhất định sẽ được cứu...

- Đúng là chỉ với những biểu hiện của những tên Khô Lâu kị sĩ đó thì không thể khẳng định chúng là Cương Thi biết suy nghĩ. Nhưng sau đó, trong ba lần công thành tiếp theo, chúng ngày càng lộ ra những biểu hiện có suy nghĩ. Không chỉ có chiến lược cẩn thận, những quân đoàn Kị sĩ cấp cao của chúng còn biết sắp xếp đội hình, hô hào cổ vũ sĩ khí, giận dữ khi bị chọc tức, vui mừng khi hạ được thành... Tất cả những dự kiến đó, khiến cho chúng tôi bắt đầu tin rằng chúng là Cương Thi biết suy nghĩ. Và, để khẳng định thêm cho giả thiết này, chúng tôi đã cử không ít gián điệp vào trong nội bộ của chúng, để rồi nhận ra rằng chúng đích thực xuất phát từ một vương quốc Cương Thi, có vua được gọi là Lịch Đế (*) với những chức vị tương tự như một vương triều của con người.

- Nếu như Lịch Đế đó là con người?

- Theo hình ảnh cuối cùng do thám tử của chúng tôi truyền về, Lịch Đế đó tuyệt đối là Cương Thi, hơn nữa còn là một Cương Thi Vong Linh pháp sư.

Tử Vũ khẽ nhíu đôi mày, trong lòng không khỏi có những liên hệ giữa sự kiện “Cương thi quật khởi” này với những lời trần trối của Trình Tường. Tộc nhân của hắn, đó có phải là tộc nhân của hắn chăng? Cứu Vô tận giới khỏi họa diệt vong, là cứu khỏi tay đám Cương thi đó ư? Gia gia, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra vậy? Phải chăng, sau khi chết, người đã trở thành một trong bọn chúng? Vậy thì tại sao người lại chết thêm lần nữa???

- Hiện tại, chúng đã tiến sát đến biên giới của Lạc Việt quốc. Minh Thần tôn kính, xin cho phép ta được gọi ngài như vậy, xin ngài hãy cứu lấy vương quốc chúng tôi. Lần này ta đến đây, vốn là muốn mượn viện quân từ Âm Lâm Chi Thành, nhưng giờ...

- Nàng về đi!

Tử Vũ cắt ngang lời nói của Giang Thiên Nhận, đoạn xoay người định bước vào trong Hắc Ám Ngọc Tháp. Nhìn bóng dáng hắn đang dần khuất đi vào trong bóng tối, mang theo hi vọng của chính bản thân, Giang Thiên Nhận bất ngờ thốt lên, những lời đã khiến cho cả cuộc đời nàng bỗng chốc bị chuyển sang một con đường khác:

- Minh Thần, ta biết ta không có tư cách để cầu xin ngài. Nhưng, xin ngài, hãy cứu lấy Lạc Việt quốc. Đổi lại, ngài có thể có được bất cứ thứ gì ngài muốn... kể cả... kể cả chính bản thân ta!

Tử Vũ thậm chí không hề ngừng lại, vẫn chậm rãi bước vào trong bóng tối. Thế rồi, rất lâu sau đó, cho đến khi thân ảnh hắn đã hoàn toàn biến mất, từ trong tòa tháp cao vút đó mới vang ra một thanh âm lạnh lẽo, nhưng lại khiến cho Giang Thiên Nhận vui mừng đến tận cùng:

- Ta đã nói, nàng về trước đi!

(*) Lịch Đế: Ai từng đọc Fantasy Fiction hoặc chơi War3 thì có lẽ cũng đã đoán ra, chính là Lich King. Lich là những Necromancer tự biến mình thành Undead, đồng thời cũng là những kẻ mạnh nhất trong đế chế Undead. Trong đó, kẻ đứng đầu được gọi là Lich King, cũng là vua của đế chế Undead.

75. Chương 75: Nhất Long Tứ Phụng

Cương thi biết suy nghĩ? Lịch Đế? Tộc nhân? Những thứ này cứ liên tục xoay chuyển trong đầu Tử Vũ, khiến cho hắn không khỏi cảm thấy mông lung. đọc truyện tại . Cái chết lần thứ hai của Trình Tường đã để lại trong hắn một ấn tượng sâu sắc không thể phai mờ. Kể từ đó, những lời trần trối mơ hồ của lão cứ luôn khiến hắn bồn khoăn không dứt. Hiện tại,, dường như hắn đã có manh mối để giải đáp những bồn khoăn đó.

- Người tên là gì?

Đang trầm ngâm bước dọc theo hành lang dẫn đến phòng của Nhã Dạ, Tử Vũ đột nhiên lên tiếng, thanh âm không lớn nhưng chừng như vang vọng khắp cả không gian vắng lặng của Hắc Âm Ngọc Tháp.

- Điều Điều, ngài có thể gọi ta là Điều Điều...

Từ trong hư vô, Điều Điều bỗng chốc hiện ra, nhanh nhẹn đáp lời với chất giọng nửa như tinh nghịch, nửa như nhu thuận.

- Người và Hắc Âm Ma Thần có quan hệ như thế nào?

- Chẳng như thế nào cả. Hắc Âm Ma Thần sinh ra lão Điều, là tộc trưởng đầu tiên của Hắc Âm Dị Điều bọn ta. Ta là thế hệ thứ tư trong tộc, đối với cái gọi là tiên tổ đó nửa điểm cũng chẳng thấy vừa mắt. Dị Điều bọn ta vốn dĩ có thể tự do bay lượn trong không trung, sống cuộc sống khoáng đạt vô lo vô nghĩ. Vậy mà, chỉ vì kẻ đó, cả tộc bọn ta phải sống chui nhủi trong bóng tối, tổn hao biết bao máu xương của đồng loại chỉ vì một thứ mục đích mơ hồ ngu dốt. Vì thế, vào khoảng trăm năm trước, ta giết chết lão Điều và tự lập mình thành tộc trưởng của bộ tộc. Lần này đến Âm Lâm Chi Thành là lần hợp tác cuối cùng giữa ta và hai kẻ ngu muội đó, nếu thành công thì coi như là trả dứt nợ cho cái kẻ đã có công tạo ra dân tộc của ta...Chỉ là, không ngờ ngài lại xuất hiện vào phút cuối.

Điều Điều vươn vai như thể đã chịu quá đủ mệt mỏi, chiếc áo choàng cũng theo đó mà bị nàng trút sang một bên, để lộ ra một hình hài nhỏ bé cùng khuôn mặt khả ái tinh nghịch. Vóc dáng của nàng, không ngờ lại chỉ như một đứa trẻ mười tuổi của nhân loại, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng khó mà tin được đây chính là tộc trưởng của Dị Điều tộc, một dân tộc đã từng giúp cho Hắc Âm Ma Thần đánh đông dẹp bắc khắp Vô Tận giới.

Tử Vũ gật gật đầu, đoạn thản nhiên nói, chừng như đối với hình hài của Điều Điều không hề cảm thấy bất ngờ:

- Ta với người bây giờ có một thỏa thuận. Người, và dân tộc của mình, hãy đến Âm Lâm Chi Thành này, và trở thành những kẻ bảo hộ cho Âm Tinh Linh tộc. Đổi lại, ta sẽ cho các người được sống.

- Hừm...nếu như những dân tộc khác trên Vô Tận giới biết được bảo hộ của Âm Tinh Linh tộc lại là “những đứa con của Hắc Âm ma Thần”, thì chỉ sợ chút tàn dư này của Âm Tinh Linh tộc sẽ còn bị tiêu diệt nhanh hơn cả không có sự bảo hộ của bọn ta nữa đó...

- Cái đó, người không cần phải quản tới!

Tử Vũ nói, đoạn quay lưng bỏ đi, trong lòng cũng có chút hân thưởng đối với sự thông minh của Điều Điều. Âm Tinh Linh tộc từ nay có nàng và tộc nhân bảo vệ, khẳng định sẽ không còn phải lo đến những kẻ muốn trục lợi từ sự diệt vong của họ. Có điều, nếu như để cho người ta biết được sự tồn tại của Dị Điều tộc trong Âm Lâm Chi Thành, thì hậu quả khẳng định sẽ giống như lời Điều Điều đã nói. Bất quá, đó, chỉ đúng trong trường hợp Hắc Âm Ma Thần khi ấy vẫn là danh tự khủng bố nhất trên Vô Tận giới. Khủng bố nhất ư? Ba chữ này đã sắp được dùng để miêu tả kẻ khác rồi.

- Hừm hừm...làm bảo vệ ư? Cũng không tồi nhĩ...chỉ cần được bay và có chỗ để an tâm trở về...

Nhìn theo bóng lưng mà nàng đột nhiên cảm thấy rất vĩ đại của Tử Vũ, Điều Điều bỗng nhiên lảo đảo khê khằng. Được tự do bay lượn, và có nơi để an tâm trở về, thế, đã là quá đủ ột dân tộc được sinh ra như một thứ vũ khí chiến tranh, để rồi đã phải trải qua hàng vạn năm dài chìm trong máu và nước mắt.

Thế nhưng, những thứ nhu cầu đơn giản đó, liệu rằng có phải chỉ là một giấc mơ xa xôi?

Điều Điều biết, chỉ với sức của nàng, thì đó đích thực là một giấc mơ xa xôi. Thế nên, từ khi ý thức được sức mạnh của Tử Vũ, nàng đã chọn hấn làm nơi gửi gắm hi vọng. Nếu, ngay cả hấn cũng không giúp gì được cho dân tộc của nàng, thì có lẽ, số phận của bọn nàng, chính là diệt vong.

- Chủ nhân!

- Tử Vũ!

Những thanh âm đồng loạt vang lên khi Tử Vũ bước vào phòng Nhã Dạ. “Những”, không phải “hai”, bởi vì Y Nhược và Đinh Đang cũng đã có mặt tại đó từ lúc nào. Nhìn bốn người con gái của mình đang ngồi quây quần bên chiếc giường lớn, trên khuôn mặt mỗi người đều có chút tiếu ý, Tử Vũ bỗng chốc muốn quên hết tất cả cái gì là Lịch Đế, cái gì là tộc nhân... và có những giây phút nghỉ ngơi trọn vẹn.

Có điều, thế nào là nghỉ ngơi trọn vẹn?

Bởi vì Tử Vũ chưa từng nghỉ ngơi, thế nên, hấn tuyệt nhiên không biết câu trả lời của câu hỏi đó.

Nhưng, hấn vẫn nhớ, có một cảm xúc tiêu hồn đặc biệt mà hấn đã từng thụ hưởng.

Cùng Lục Nhi.

Nhìn thấy Tử Vũ bước tới với một vẻ gì đó rất lạ hiện lên trong ánh mắt, cả bốn nữ nhân đang ngồi trên giường đều có một chút gì đó khấn trương. Cái việc mà họ vừa mới cùng nhau cười đùa khúc khích, không phải sắp xảy ra thật chứ? Nếu...nếu là như vậy...thì họ biết phản ứng ra sao bây giờ?

Tử Vũ bước tới rất nhanh. Trong khi cả bốn nữ nhân của hấn còn chưa kịp có động thái gì, hấn đã lướt đến bên Nhã Dạ, ôm lấy nàng bằng một cánh tay, và đặt lên môi nàng một nụ hôn triu mến. Tử Vũ có hành động kì lạ như vậy, cả bốn nàng tức thì phát hoảng lên, ngay cả Nhã Dạ vốn là Âm Tinh Linh, đối với chuyện nam nữ vô cùng thoải mái, nhưng trong tình huống này cũng phải luống cuống chân tay. Nàng, có phải là sắp cùng với người mình yêu lần đầu tiên hay không?

Nhã Dạ đã như vậy, Y Nhược và Lục Nhi lại càng cảm thấy khó xử hơn nữa. Bất quá, hai nàng đã ở với nhau được một đoạn thời gian, nhìn nhau một cái liền lập tức hiểu ý, liền cầm lấy tay Đinh Đang đang nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Tử Vũ và Nhã Dạ, định kéo tiểu nha đầu ngốc nghếch này ra ngoài. Chỉ là, Tử Vũ lần này lại không chỉ muốn có một mình Nhã Dạ, bàn tay đang tự do liền vung lên một cái, tạo thành một dải khí lưu hắc sắc quyen lấy ba nàng, ôn nhu giữ lại.

- Hôm nay, tất cả các nàng, đều chính thức trở thành nữ nhân của ta, được chứ?

Tử Vũ cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi của Nhã Dạ, dịu dàng nói. Hai chữ “được chứ” cuối câu, vốn dĩ không phải phong cách của hấn. Tổ ra dịu dàng như vậy, cũng không phải phong cách của hấn. Nhưng với những người phụ nữ của mình, hấn lại biến những điều đó thành hết sức tự nhiên.

- Ừ...ừm...

Bốn nàng, kể cả Nhã Dạ, vốn dĩ không thể từ chối Tử Vũ bất cứ việc gì, cuối cùng cũng đành e thẹn gật đầu, khiến cho căn phòng tức thì khởi phát xuân ý nồng đậm.

- Vậy thì Dạ Nhi, bắt đầu từ nàng nhé...

Đôi môi Tử Vũ bỗng chốc nở thành một nụ cười dịu dàng, khiến cho khuôn mặt tuấn lãng của hấn càng trở nên ôn nhu hơn bao giờ hết. Mềm đi trong vòng tay của hấn, Nhã Dạ chỉ biết nhu thuận gật đầu. Âm Tinh Linh nữ tử vốn có bản chất nồng nhiệt trong quan hệ nam nữ, nhưng đây lại là lần đầu tiên của nàng, thành ra chỉ đành để cho Tử Vũ mặc sức thụ hưởng.

Tử Vũ kinh nghiệm trong lãnh vực này thực sự cũng không có nhiều, nhưng đứng trước thân thể nóng bỏng đã bắt đầu động tình của người mình yêu, gã lẽ nào lại chỉ như một khúc gỗ, đôi môi bắt đầu trượt xuống,

bàn tay bắt đầu loạn động, chỉ trong chốc lát đã khiến cho Nhã Dạ phơi bày ra tất cả những kho báu mỹ lệ động nhân của nàng.

- Ừm...

Đôi môi của Tử Vũ đi từ môi xuống cổ, sau đó dừng lại nơi bông đảo căng đầy của Nhã Dạ, tận tình thụ hưởng cái dần tính mê người tại nơi đó, bàn tay cũng lúc loạn động khắp nơi, dần dà tiến đến vùng thung lũng thăm sâu của người con gái, khiến cho Nhã Dạ bỗng chốc run lên từng chập, chỉ trong khoảng khắc đã tiết ra xuân thủy lai láng, thực sự là nhạy cảm đến cực điểm.

Tử Vũ lúc này đã không còn kiềm chế được nữa, sau khi tự mình thoát y liền dứng mãnh khai mở động đào, khiến cho Nhã Dạ đau đến mức phải thốt ra xuân âm mê người. Ai da, ai bảo đây mới chỉ là lần thứ hai của hần chứ, làm sao biết cách đối xử ôn nhu với một trinh nữ như Nhã Dạ?

Bất quá, thân thể của Âm Tinh Linh nữ tử đích thực là được sinh ra cho những giây phút tiêu hồn thể này, sau khi thủ thủ vào tai Tử Vũ những lời ngọt ngào mê người khiến cho hần chậm lại, chỉ trong khoảnh khắc Nhã Dạ đã có thể hòa nhịp cùng hần, tạo thành một trường hoan ái động nhân, với những tiếng rên rỉ mà chỉ nghe qua đã khiến người ta phát sốt.

Sức lực của Tử Vũ về mặt này quả thực kinh người, sau hai trận mưa xuân liên tiếp, khiến cho Nhã Dạ tiết thân đến vài ba lần mà mệt mỏi thiếp đi, liền tiện tay giải khai phong ấn cho cả Lục Nhi, Y Nhược và Đinh Đang đang nằm cạnh đó, đoạn tham lam tiến lên cùng với Lục Nhi bắt đầu quyết đấu.

Lục Nhi này giờ nằm bên cạnh, thân thể không cử động được, nhưng linh giác thì vẫn linh mẫn muôn phần, chứng kiến cảnh tượng động nhân vừa rồi mà toàn thân khô nóng, đến khi Tử Vũ tiên tới, cũng liền chủ động thoát y nghênh đón hần. Không như Nhã Dạ, nàng về mặt này đã từng có không ít kinh nghiệm, liền tận lực chăm sóc Tử Vũ, chủ động dẫn dắt hần công thành đoạt lũy từng đợt, từng đợt không ngừng như sóng biển trào dâng.

Trải qua cái ngây thơ nồng nhiệt của Nhã Dạ, cái chủ động kiều mị của Lục Nhi, Tử Vũ cuối cùng cũng tiến quân đến thân thể quyến rũ đầy mị hoặc của Y Nhược. nguồn

Y Nhược vốn là Nhân ngư, là dân tộc có mị lực bậc nhất trên Vô Tận giới, nhưng bản thân nàng lại chỉ là một cô gái non nớt trong chuyện tình ái, so với Nhã Dạ xem ra còn thua một bậc, khi nhìn thấy Tử Vũ tiến đến bên mình thì liền cảm thấy ngượng ngập vô cùng, nhớ lại tiếng kêu vừa đau đớn lại vừa kiều mị của Nhã Dạ khi này mà không khỏi run lên từng chập.

Đã có một lần kinh nghiệm, Tử Vũ đối với Y Nhược lại thập phần ôn nhu, trong lúc không ngừng ve vuốt liền chậm chậm tháo bỏ y trang của nàng, để lộ ra những phần xuân sắc khiến cho người ta phát cuồng vì mê đắm.

Đặt lên đôi bờ môi đang không ngừng rên rỉ của Y Nhược một nụ hôn thật sâu, Tử Vũ cuối cùng cũng chậm rãi tiến quân vào thành lũy cuối cùng của nàng, sau những khó khăn ban đầu cuối cùng cũng phá được cửa quan. Phải nói so với thân thể của Âm Tinh Linh, một Nhân Ngư như Y Nhược trong chuyện này lại khó tiếp nhận hơn một chút, đôi môi mỹ diệu liền phát ra một tiếng rên tiêu hồn, từ trong mắt đồng thời lặn ra hai giọt lệ trong vắt long lanh.

Dừng lại một chút để Y Nhược đỡ đau, Tử Vũ bắt đầu chậm chậm tiến tới như sóng biển những ngày gió lặng, chậm chậm và miên man không ngừng.

- Hư...

Rên lên một tiếng yêu kiều, xuân thủy từ người Y Nhược cuối cùng cũng tiết ra lai láng. Vô lực nhìn Tử Vũ, nàng chỉ biết dùng nụ cười để biểu hiện cho tâm ý, đoạn mệt mỏi chìm vào xuân mộng, khiến cho Tử Vũ kiềm chế không được, liền dịu dàng đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Y Nhược đã thiếp đi, người mà Tử Vũ cảm thấy khó động đến nhất chỉ còn mình Đinh Đang. So với những người còn lại, Đinh Đang là bất hạnh nhất trong chuyện tình ái, đã từng bị người khác chơi đùa trên thân thể của nàng đến mức thần trí u mê. Đối diện với một nữ hài như vậy, Tử Vũ còn chưa biết phải làm sao, thì đã thấy đôi mắt của nàng hiện ra một tia khích lệ, đoạn chủ động ôm lấy hần, y phục trên người cũng

nhANH chóng thu vào chiếc vòng trên cổ, thần hình nhu nhuyễn bắt đầu uốn éo không ngừng, tạo cho Tử Vũ sự kích thích đến cực điểm.

Đinh Đang đối với chuyện này thực sự là người bèn bỉ nhất trong tứ nữ, sau khi triển miên liên tiếp cùng Tử Vũ, cho đến khi đã không thể tiếp nhận thêm nữa sự sủng ái của hắn, còn có thể dùng đôi môi mê nhân của nàng tiếp tục khiến hắn cảm thấy thỏa mãn, mãi một lúc lâu sau đó mới mệt mỏi mà thiếp đi.

Đinh Đang thiếp đi, Nhã Dạ lại tỉnh lại, sau khi thẹn thùng nhìn khung cảnh mỹ diệu xung quanh, liền chủ động cùng với Tử Vũ tái chiến. Lần này, bằng vào bản năng trời phú của Âm Tinh Linh, nàng so với Lục Nhi đã chẳng còn thua kém một mảy, khiến cho Tử Vũ đã không thể tri tri thêm nữa, cùng với nàng đồng thời xuất quân ra ngoài biên ải, đoạn một mối chìm vào mỹ mộng mê người.

76. Chương 76: Hi Vọng

- Công chúa, thuyền sắp cập bến rồi!

Nghe thấy thanh âm kính cẩn của A Quân, Thiên Nhạn vốn đang ngồi trầm ngâm trong phòng liền giật mình tỉnh lại. Kể từ khi rời khỏi Âm Lâm Chi Thành, nàng vẫn cứ luôn như vậy, không chỉ vì lo lắng đến nguy cơ trước mắt của quốc gia, mà còn vì sự xuất hiện của Tử Vũ.

Đáng sợ. Quá sức đáng sợ. Với sức mạnh như thế, tính cách như thế, hắn hoàn toàn có thể làm ra bất cứ việc gì, là hủy diệt hay cứu thế, người khác đều không thể đoán trước được, cũng không thể ngăn cản được. Đứng trước Tử Vũ, Thiên Nhạn lần đầu tiên thấy mình nhỏ bé...

Loại người như thế, liệu có thực sự sẽ giúp quốc gia của nàng và cả Vô Tận giới thoát khỏi họa diệt vong hay không?

- Tỉ tỉ, tỉ đâu rồi, muội nhớ tỉ quá à!!!

Ngay khi chiếc thuyền của Thiên Nhạn còn chưa cập bến, một thanh âm yêu kiều thánh thót đã truyền đến tai nàng, hơn nữa khoảng cách còn càng ngày càng gần, chứng tỏ chủ nhân của thanh âm ấy đang phóng mình lên thuyền, hiển nhiên đối với việc gặp lại Thiên Nhạn đã không thể chờ đợi thêm nữa.

- Thiên Vi, muội đó, thật chẳng có phong phạm của một công chúa gì cả!

Thiên Nhạn đối với muội tử này của mình quả thật yêu chiều hết sức, liền lập tức từ trong phòng lướt ra, khi vừa nhìn thấy cái bóng đáng thân thuộc ấy đã dịu dàng trách móc.

- Um, người ta thực sự là nhớ tỉ mà, muội muội nhớ tỉ tỉ thì đâu có gì là sai chứ?

Giang Thiên Vi, tam công chúa của Lạc Việt quốc, bài danh thứ tư trên Vô Tận Mĩ nhân bảng, về sắc đẹp tuyệt đối có thể so sánh với Nhã Dạ hay Y Nhược, từ vóc dáng đến khuôn mặt đều có bảy phần giống với Thiên Nhạn. Chỉ là, nếu như vẻ đẹp ấy ở Thiên Nhạn là một sự mỹ lệ thanh tao, thì ở nàng lại ẩn chứa ba phần thơ ngây trong sáng, hết như một ánh trăng rằm thuần khiết và tươi sáng.

- Phụ hoàng và mẫu hậu vẫn khỏe chứ?

Lắc lắc đầu như thể chịu thua cô em gái nhỏ, Thiên Nhạn uyển chuyển đổi đề tài. Nói đi nói lại, dù nàng đã quá quen với những chuyến công du bí mật, nhưng nỗi nhớ quê hương và gia đình thì lúc nào cũng trọn vẹn như lần đầu xa cách.

- Lão nhân gia hai người vẫn khỏe, chỉ là lúc nào cũng chắc đến bảo bối quý giá nhất của hai người thôi, đến nỗi quên cả bảo bối quý giá thứ nhì đang ở ngay bên cạnh là muội đây...

Thiên Vi làm ra một dạng ủy khuất, nhưng ánh mắt lại không thành thật hấp háy ánh cười. Cũng hết cách với đứa muội tử tình nghịch này, Thiên Nhạn chỉ còn biết vươn tay lên bẹo má nàng một cái, đoạn phóng vút mình xuống bến thuyền riêng của hoàng gia và lướt đi, trong chớp mắt đã tạo thành một khung cảnh song điệp hí hoa huyền ảo cả một góc hoàng cung Lạc Việt.

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng!

Sau những phút giây nô đùa không chút suy tư với Thiên Vi, Thiên Nhạn cuối cùng cũng trở lại với bổn phận vốn có của mình, một nàng công chúa của Lạc Việt quốc. Vốn đã chờ nàng từ trước, Lạc Vương liền từ trong thư phòng nhanh chóng bước ra, trên khuôn mặt cương nghị điểm một nụ cười từ ái của bậc làm phụ mẫu khi nhìn thấy đứa con bảo bối của mình đi xa trở về.

- Nhạn Nhi, con lại vất vả rồi...

- Phụ hoàng, người ở nhà cũng thật vất vả nha...

Thiên Nhạn sau khi nhìn thấy phụ vương, trong chốc lát liền từ một nàng công chúa vốn giữ lễ quân thần bỗng hóa thành một cô con gái nhỏ đang đứng trước người cha hiền từ.

- Ai da, cái con tiểu nha đầu đó đúng là chỉ có con mới trị được thôi, lúc thì đòi cái này, lúc thì đòi cái nọ, thật là khiến người làm cha như ta mệt muốn chết mà...

Lắc lắc đầu ra vẻ thảm nào, Lạc Vương ngửa cổ than dài. “Tiểu nha đầu” mà ông nhắc đến, tất nhiên chính là Giang Thiên Vi bài danh thứ tư trên Vô Tận Mĩ nhân bảng rồi.

- Được rồi, chuyện đó để sau hẵng nói, thế nào, chuyến đi lần này của con kết quả tốt đẹp chứ?

Lạc Vương vẫn với bộ dáng cũ, nhưng nhãn thần thì nghiêm trang hơn một chút, đột ngột đổi đề tài. Mang chuyện quốc gia vào trong câu chuyện của hai cha con, vốn là chuyện ông rất hay làm, bởi vì ông đòi với đứa con gái thứ hai này của mình rất có tín tâm. Thiên Nhạn của ông đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay, thì nhất định sẽ thành công trở về.

- Phụ hoàng, Âm Tinh linh tộc suýt chút nữa thì đã bị diệt tộc, nhân số hiện nay chỉ còn khoảng hơn trăm người, hơn nữa phần lớn đều là hài tử...

Thiên Nhạn chỉnh lại sắc mặt, đoạn trầm ngâm nói. Cứ mỗi lần nhớ lại đoạn kí ức đó, trong lòng nàng lại nổi lên những cảm giác bất an khó chịu, cái loại cảm giác của một con kiến đang nằm trong lòng bàn tay của con người, có thể tùy thời mà bị bóp nát lúc nào không biết.

- Thật ư? Chuyện gì đã xảy ra? Như vậy, so với bị diệt tộc hoàn toàn cũng đâu khác là bao?

Lạc Vương tuy có bất ngờ, nhưng sắc mặt tuyệt nhiên không đổi, trong câu hỏi cuối cùng hiển nhiên còn hàm chứa một lớp nghĩa khác.

Thiên Nhạn chậm chậm lắc đầu, đoạn nhanh chóng kể lại thảm trạng của Âm Tinh linh tộc do Huyết Dạ tộc gây ra, rồi nói tiếp:

- Mặt khác, Âm Tinh linh tộc bây giờ, lại là một trong những dân tộc khó đụng tới nhất trên Vô Tận giới...

- Rốt cuộc, thì là ai có thể cứu được một trăm đứa trẻ Âm tinh linh thoát khỏi bàn tay của cả một tòa thành Huyết Dạ?

Tuy con gái của mình chưa hề nhắc đến Tử Vũ hay kết cục, nhưng Lạc Vương lập tức nhìn ra điểm chính. Tất nhiên, nếu ngay cả chuyện này mà ông cũng không nhìn ra, thì làm sao có đủ tư cách để ngồi trên ngôi vị chí tôn của cả một đất nước?

- Là Thần...

Sau khi nghe Thiên Nhạn kể lại toàn bộ câu chuyện, Lạc Vương hai mắt liền lộ ra một vẻ đăm chiêu khó tả, đoạn tư lự nói:

- Tử Vũ...cái tên này chừng như ta đã từng nghe qua...

- Lạc Vương, huynh đích thực là đã nghe qua, chính là do ta nói cho huynh nghe...

Từ trong thinh không, một giọng nói đột ngột vang lên, kéo theo đó là một trận ma pháp ba động, đề rồi cuối cùng một hình hài cao lớn bỗng chốc xuất hiện ngay cạnh Lạc Vương và Thiên Nhạn.

- Dịch Viện chủ, người vẫn khỏe chứ, đã lâu rồi tiểu nữ không được gặp người!

Không cần nhìn lên, Thiên Nhạn đã nhẹ nhàng nói. Có thể nói chuyện như vậy với Lạc Vương của Lạc Việt quốc, lại có thể dùng ma pháp ra vào cung cấm, trên đời này cũng chỉ có Dịch Viện chủ của Tàng Thư Viện mà thôi.

- Nhạn Nhi, con từ khi nào lại khách sáo với thúc thúc như vậy chứ, không phải khi còn bé đều gọi ta là Dịch thúc thúc hay sao?

Dịch Viện chủ của Tàng Thư Viện, tên tuổi không rõ, là bằng hữu chí thân của Lạc Vương, đồng thời cũng là cánh tay đắc lực của người đứng đầu Lạc Việt quốc trên nhiều phương diện.

- Dịch huynh, ta đúng là già rồi nên mau quên, nhưng tựa hồ ta chưa từng nghe huynh nhắc đến một nhân vật nào hùng mạnh như người có tên Tử Vũ này thì phải?

- Đúng vậy, nhưng dựa vào ngoại hình của hắn như Nhạn Nhi đã kể, thì kẻ đó đích thực là Tử Vũ bài danh thứ sáu trên Vô Tận Thanh niên bảng năm nay. Bất quá, có lẽ Vô Tận bảng lần này đã xếp sai rồi...

- Ai da, dù thế nào đi nữa, thì chúng ta cũng chỉ biết hi vọng, hi vọng hắn sẽ giữ lời với Nhạn Nhi...

Lạc Vương trầm ngâm thở dài, đôi mắt cau lại nhìn về khoảng không xa xăm phía trước. Quốc gia của ông, dân tộc của ông, gia đình của ông... tất cả những thứ quý giá ấy đều đang đứng trước một mối nguy cơ hiển hiện. Và, khi mối nguy cơ mà ông không cách gì chặn đứng được ấy đang từng bước từng bước tiến lại gần hơn, thì dường như một tia hi vọng đã bỗng nhiên xuất hiện. Tử Vũ, bất kể người là ai, chỉ cần người chặn đứng được bước tiến của lũ Cương thi đó, thì ta đều sẽ cảm ơn người, từ tận đáy lòng mình...

Trong lúc đó, Thám Miên đang bước vào tướng doanh của đoàn quân đã nhấn chìm Đông Phương lục địa vào trong một nỗi kinh hoàng cực độ.

- Thiên Phật tướng quân, người rốt cuộc là đang nghĩ gì?

Thám Miên bản thân là một cao cấp Tử Vong Kị sĩ, trong Bát Tử tộc có địa vị cực cao, cơ hồ chỉ dưới Lịch Thần Sứ và Tử Vong Ma Thần, trong cuộc Thánh Chiến này của dân tộc, y được bổ nhiệm làm phó thống lĩnh của quân đoàn tiên phong, đã lập không ít công lao khi dẫn quân chiếm được ba tòa thành của nhân loại.

- Thám Miên, người đến lâu chưa, ngồi xuống đó đi.

Đưa bàn tay, nói đúng hơn là bộ xương bàn tay ra trở vào một trong những chiếc ghế gần mình nhất, Thiên Phật cất giọng khàn khàn. Xét ngoại hình, so với tám thân đồ sộ với những mảng da thịt loang lổ vết thối rữa cùng cặp sừng cong vút của Thám Miên, Thiên Phật với hình dáng không khác gì một bộ khô cốt bình thường rõ ràng để lại ít ấn tượng hơn nhiều. doc truyện tại . Bất quá, cũng là bộ khô cốt ấy, lại được khoác thêm một lớp áo choàng màu đen che đi cái đầu cùng vài phần thân thể, y lại trở thành một trong ba Tử Vong Ma Thần của Bát Tử tộc, đồng thời cũng là thống lĩnh của quân đoàn tiên phong trong cuộc Thánh chiến đã được nung nấu từ trăm năm nay của dân tộc.

Của dân tộc ư? Nực cười, là của Lịch Đế thì đúng hơn.

- Tướng quân, liệu người đó có xuất hiện không?

Sau vài giây trầm ngâm, Thám Miên lại lên tiếng, đem nỗi bất an trong lòng hướng tới một người cường đại hơn đặt thành câu hỏi, hi vọng có thể nhận được một câu trả lời giúp gãi an lòng. nguồn

- Ta cũng không biết...

Đây chắc chắn không phải một câu trả lời có thể làm Thám Miên an lòng.

- Chúng ta làm thế này, liệu có phải là đúng đắn không? Lời của Trình Tướng, liệu đáng tin được bao nhiêu phần? Tướng quân, ta không muốn phạm thượng, nhưng ta thực sự không muốn để anh em của mình đi vào chỗ chết...

Nỗi lo lắng trong lòng của Thám Miên cuối cùng cũng phát tiết ra ngoài, trở thành lần đầu tiên hắn nói chuyện vô lễ như vậy với Thiên Phật, người mà hắn tôn kính nhất trong cả Bát Tử tộc. Lặng thinh hồi lâu, bàn tay của Thiên Phật cuối cùng cũng siết chặt lại, đoạn nói:

- Ta tin Trình Tường. Hơn nữa...Chết? Chết thì sao? Chúng ta chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao? Ta thà chết thêm lần nữa, còn hơn phải sống cuộc sống như thế này. Chúng ta là Bất Tử nhân, không phải là đám Cương thi vô tri vô giác chỉ biết làm công cụ cho kẻ khác. Chống lại Lịch Đế, thất bại thì chết oanh oanh liệt liệt, thành công, ta sẽ làm người tự do!!!

Bất Tử tộc, trong mắt nhân loại tại Vô Tận giới chỉ là Cương thi, thực ra vốn là một tộc lớn mà Cương thi chỉ là một nhánh trong số đó. Cương thi tại Vô Tận giới không biết suy nghĩ, còn Bất Tử tộc hầu hết cá nhân đều biết suy nghĩ, chỉ là nghĩ ít hay nhiều, trí tuệ cao hay thấp mà thôi. Biết suy nghĩ, có trí tuệ, thì sẽ không bao giờ cam chịu cuộc sống mất đi tự do.

- Tướng quân, dù thế nào đi nữa, thì ta cũng theo ngài.

Nói đoạn, Thám Miên đứng lên, rồi lẳng lặng rảo bước ra khỏi tướng doanh, trong lòng không khỏi nghĩ về hai chữ mà y cũng như tộc nhân của y đều khát khao đến cháy bỏng: Tự do.

Tự do có đến không?

Hắn sẽ phải chờ.

Chờ có đến khi tia hi vọng duy nhất biến thành sự thật.

77. Chương 77: Thần Đản

- Lí Thiên Hành, ân oán giữa chúng ta, cuối cùng cũng có thể kết liễu được rồi...

Căn đại sảnh lạnh ngắt, ở trên sàn la liệt xác người, máu tươi vương vãi khắp nơi, hiển nhiên là nơi đây vừa trải qua một trận chiến cực kì khốc liệt. Trong cái không khí ngập ngụa mùi máu tanh đó, trong sảnh vẫn còn hai người đang đứng. Một người, chính là Bang chủ Thiên bang Lí Thiên Hành, sắc mặt tuy vẫn còn giữ được vẻ từ hòa như thường thấy, nhưng nếu tinh ý một chút, thì hẳn người ta sẽ thấy trong đôi mắt thâm sâu kia là những dao động bất thường. Đối diện với Lí Thiên Hành, là một trung niên nhân khoảng ba, bốn mươi tuổi, đôi mắt sắc lạnh, hai tay dính đầy máu, cũng chính là người mới phát thoại. Kì lạ một điểm, là dung mạo người này so với Lí Thiên Hành lại có đôi chút tương tự nhau.

- Thiên Quân, hẳn là con đã chờ ngày này rất lâu rồi?

Lí Thiên Hành sau một lúc im lặng, cuối cùng cũng lặng lẽ lên tiếng. Nghe đến hai chữ “Thiên Quân”, sắc mặt trung niên nhân nọ thoáng đanh lại, đoạn gần giọng quát lớn:

- Người im đi! Cái kẻ tên là Thiên Quân đó đã chết lâu rồi!! Hôm nay, ở đây, ta là Nghịch Thiên Hội chủ!

- Thiên bang, Nghịch Thiên hội... ý trời, thật sự là ý trời... lẽ nào giữa phụ tử chúng ta không còn cách giải quyết nào khác sao?

- Hắc... ý trời?? người nói tất cả chuyện này là do ý trời sao? Lí Thiên Hành ơi là Lí Thiên Hành, chẳng nhẽ người chưa bao giờ nghĩ tới mẫu thân của ta vì sao lại ôm hận mà chết? muội muội của ta vì sao lại tự tử hay sao??? Do người, tất cả là do người, chẳng có cái ý trời chết tiệt nào ở đây cả!!!

Nghịch Thiên Hội chủ gầm lên, hai con mắt cơ hồ đã biến thành hai ngọn lửa hừng hực hận thù. Hận, gĩa hận Lí Thiên Hành, cũng là hận phụ thân của chính mình. Cùng với tiếng gầm của Nghịch Thiên Hội chủ, không gian trong căn sảnh cơ hồ đặc quánh lại, cùng với mùi máu tanh tạo thành một bầu không khí nặng nề chết chóc. Thở ra một hơi náo nê, Lí Thiên Hành cuối cùng cũng nói:

- Thiên Quân, ta biết con hận ta, ta cũng biết mình có lỗi với mẫu thân và muội muội của con...nhưng mà, cái bí mật đó, ta đã sắp khám phá ra rồi... ước nguyện cả một đời của ta đã sắp trở thành hiện thực...ta không thể chết lúc này được, xin lỗi, con trai của ta!

Nói đoạn, thân thể lão tức thì bốc lên không trung, hai bàn tay uyển chuyển vẽ thành một thái cực đồ hình tán phát quang mang hòa dịu, rồi nhanh như trảo chớp đẩy nó về hướng Nghịch Thiên Hội chủ vẫn còn đang trong cơn kích động.

“Bùng!!”

Nghịch Thiên Hội chủ chừng như không thể né tránh, thân hình giương lên thẳng thắn tiếp nhận thái cực đồ hình nọ, tức thì thân thể bị bắn ngược về phía sau và đập mạnh vào một trong tám chiếc trụ lớn chống đỡ đại sảnh. Một đòn này vốn là tâm huyết cả đời của Lí Thiên Hành, nhưng lão cũng không ngờ thành công lại đến dễ dàng như vậy, thân hình liền chậm chậm hạ xuống đất, miệng khê thở ra một hơi nặng nề, lảo đảo:

- Quân Nhi, tha lỗi cho phụ thân...

Lão nhớ, vẫn nhớ, về một thời xa xưa khi lão cùng gia đình sống hạnh phúc và yên ấm trong một trang viện nhỏ. Lúc đó, lão chỉ là một trang chủ nhỏ bé yếu nhược, nhưng trong nhà lúc nào cũng ngập tràn niềm vui và tiếng cười. Thế rồi, một ngày nọ, lão bỗng phát hiện ra một bí mật kinh thiên, một bí mật khiến cho lão như si như say lúc nào cũng chỉ bồn khoăn về nó. Bỏ bê gia đình, lão cắm đầu vào nghiên cứu cái bí mật ấy. Để rồi, cho đến khi nhờ nó mà lão có một thân công lực quán tuyệt thiên hạ, thì cũng là lúc vợ lão qua đời. Lại trải qua mấy năm, đứa con gái nhỏ của lão bị một Tử Vong Ma pháp sư cường đại khi nhục, lão không ngờ lại không vì nó ra tay báo thù, mà lại mời kẻ kia về phụ lão nghiên cứu bí mật nọ. Uất ức, đau đớn, con gái của lão cuối cùng đã tự tử vài ngày sau đó. Cũng từ đó, con trai của lão biến mất, để rồi sau đó xuất hiện như một Nghịch Thiên Hội chủ luôn luôn đối chọi lại Thiên bang, bang hội mà lão lập ra để tìm hiểu bí mật kia. Hôm nay, nhân lúc nhân lực của Thiên bang vì trận chiến tại Quyển Long thành mà bị tổn thất đáng kể, con trai lão đã dẫn quân đến tập kích đột ngột, để rồi chỉ còn lại hai cha con lão trong trận chiến cuối cùng.

- Aiii... số phận cũng thật là trêu người mà!!!

- Nghịch Thiên Cải Mệnh!!!

Đúng lúc lão xoay lưng định bỏ đi, một thanh âm vô cùng quen thuộc bỗng nhiên vang lên đột ngột. Đoạn, thân hình vốn đang nằm bất động trên sàn của Nghịch Thiên Hội chủ đột ngột bật dậy, rồi phóng tới Lí Thiên Hành như một mũi tên, nhanh như trảo chớp khóa chặt lấy hai cánh tay của lão.

- Lí Thiên Hành, cùng chết với ta đi!!!!

Thân hình gần như đã bị thái cực đồ của Lí Thiên Hành xé nát, nhưng hai con mắt của Nghịch Thiên Hội chủ vẫn hừng hực như hai ngọn lửa xoáy sâu vào khuôn mặt của người mà gã đã từng tôn kính, nhưng nay chỉ còn lại sự hận thù. Gã biết, gã vẫn chưa đủ sức để chiến thắng Lí Thiên Hành trong một trận đấu công bình. Thế nhưng, gã vẫn còn một tuyệt chiêu sau cuối.

Chỉ nhìn vào mắt của đối phương, Lí Thiên Hành đã biết gã định làm gì, trong lòng tức thì phát lạnh, công lực toàn thân liền dồn lên hai cánh tay định đẩy đối thủ ra. Chỉ là, trong một sát na bất ngờ này, công lực của lão còn chưa tụ đủ, hiển nhiên sẽ phải chịu cảnh đồng quy hư tận với đối phương trước khi thoát kịp.

- Thiên Địa Đồng...

Vừa cười lên quỷ dị, Nghịch Thiên Hội chủ vừa gầm từng tiếng. Chỉ là, trước khi gã kịp kết thúc, thì mọi thứ đã dừng lại. Cặp mắt vẫn mở lớn đầy hận thù, nụ cười vẫn treo trên khóe môi, nhưng tất cả cũng chỉ có thế. Gã đã chết.

Lí Thiên Hành chưa chết, nhưng cũng đã sắp chết. Đứng đối diện với Nghịch Thiên Hội chủ, nên lão nhìn thấy rõ tất cả những gì vừa xảy ra. Một bóng đen chớp lên, một lưỡi dao lướt nhanh qua cổ họng của cả lão và con trai, là một nhát dao cực kì hoàn mỹ.

- Là người...ợc....

Lí Thiên Hành đổ gục xuống, không như Nghịch Thiên Hội chủ vẫn còn đang đứng thẳng. Lúc này, nhìn từ bên ngoài, thật giống như lão đang quỳ xuống xưng tội với con trai của mình vậy. Hình ảnh ấy, nếu liên

kết với cuộc đời của hai người, xem ra cũng có chút ý nghĩa. doc truyện tại . Và, đó chính là giây phút cuối cùng của Bang chủ Thiên Bang hùng mạnh một thời.

- Người đã tiến bộ rồi!

Thanh âm lạnh và trầm, là một thanh âm vô cùng quen thuộc. Tử Vũ, hiện ra từ trong bóng tối, lặng lẽ nói với kẻ vừa kết thúc cuộc đời hai cha con họ Lí.

- Chủ nhân, thường thì ta không lãng phí sức lực như thế!

Vừa nói, cái bóng đen đó vừa quay mặt lại, đoạn nhanh như điện xẹt lao vút đến trước mặt Tử Vũ, con dao trong tay vừa xuất ra được nửa đường, đã tức thì khựng lại. Thở ra một hơi dài, kẻ đó nói:

- Khoảng cách giữa con dao này và trái tim của ngài, xem ra vẫn còn rất xa!

Người có mong muốn cắm một con dao vào trái tim Tử Vũ, trên đời này chỉ có một người. Lộ Khiêm.

Nhát dao vừa rời của gã, nếu đâm tiếp một lóng tay, khẳng định gã sẽ chết. Không có gì để chứng minh điều đó, chỉ là trực giác của sát thủ nói với gã như vậy. Và vì gã tin vào nó, nên bây giờ gã vẫn còn sống.

- Nếu y tự bạo, chỉ e ta sẽ mất đi hai cỗ cương thi cường hân!

Tử Vũ nói, đoạn đưa mắt nhìn quanh. Không tệ, đích xác không tệ, trong căn sảnh này không ngờ có đến hơn trăm cái xác đều có thực lực của Siêu cấp cao thủ trở lên, ngoài ra còn có đến hơn chục Á Thần cấp và Thánh cấp, khẳng định là toàn bộ cao thủ của Thiên bang và Nghịch Thiên hội dồn lại. Phẩy tay một cái, Tử Vũ thu hết toàn bộ những cái xác đó vào trong Nguyệt Thi, thậm chí đối với một “người quen” là Sư nhân Tiêu Dực cũng chẳng nhìn qua một mảy. Lúc này, còn có một thứ khác đang thu hút sự chú ý của hắn.

Bí mật của Lí Thiên Hành.

Tử Vũ chậm chậm bước vào trong nội sảnh, cũng chính là căn cứ bí mật của Thiên bang, mỗi bước đi đều thập phần tự tin, tưởng như đối với nơi này đã vô cùng quen thuộc. Lần này, gã trở về Đông Phương lục địa, ban đầu là muốn đối phó với Cương thi để quốc đang điên cuồng bành trướng, nhưng sau khi liên lạc với Lộ Khiêm, thì liền chuyển mục tiêu qua đám Thiên bang này. Cùng với Lộ Khiêm, Lệ Sa Nhã Trân và Nhã Dạ chư nữ đi đến nơi này, gã vốn tưởng chuyển này cũng phải tốn một phen công sức, không ngờ lại gặp ngay lúc Nghịch Thiên hội tấn công Thiên bang, thành ra thuận tay “ngư ông đắc lợi”, cuối cùng không mất một giọt mồ hôi đã tận diệt cả hai. Bất quá, những thứ này trong mắt của Tử Vũ, cũng chẳng đáng quan tâm. Thứ mà hắn quan tâm, chính là cái bí mật đã ám ảnh cả đời Lí Thiên Hành kia. Rốt cuộc, đó là thứ gì lại khiến cho hắn si mê đến vậy, và lại cần đến Tử, Vong Ma pháp sư để giúp hắn giải ra bí mật đó? Câu trả lời, chính là ở nơi này.

Trước mặt Tử Vũ là một đạo cấm chế, sau đạo cấm chế đó là một đường hầm dẫn xuống lòng đất. Không mất một giây suy nghĩ, Tử Vũ trực tiếp bước qua cái cấm chế đã từng khiến Lí Thiên Hành tự hào, không tốn một mảy may công sức đã hủy diệt nó hoàn toàn, hướng tới cái thứ khí tức đang tán phát ra từ trong đường hầm mà đi tới. Thực lực của Tử Vũ lúc này, đã tuyệt đối vượt xa so với cái gọi là Thánh cấp cấp mười trên Vô Tận giới.

Ánh sáng.

Sâu trong đường hầm tối tăm là một khoảng không gian khá rộng được chiếu sáng bởi một thứ ánh sáng cực kì thuần khiết. Đưa mắt nhìn xung quanh, Tử Vũ phát hiện ra những đồ vật hết sức kì lạ, những con người trong những bộ y phục cũng kì lạ không kém, đang đứng yên bất động.

Toàn bộ những thứ này đã chết, hơn nữa còn là chết rất lâu rồi. Nhưng, tình trạng của chúng, từ người cho đến vật, đều còn nguyên như mới, khẳng định là do chịu tác dụng của thứ ánh sáng kì lạ này.

Khoảng không gian này khá dài, với những khối kiến trúc kì lạ nằm ở hai bên, cộng thêm con đường ở giữa, khiến Tử Vũ liên tưởng đến một con phố. Trên con phố ấy, là hơn một trăm con người bất động, với đủ thứ y phục kì quái khác nhau, từ những chiếc quần chỉ dài tới gối của một số nam tử, hay những chiếc áo nhỏ xíu chỉ che được phần ngực với hai cái dây vắt qua vai của vài thiếu nữ. Không chỉ thế, một vài trong số họ, còn đang ngồi trong những chiếc hộp kim loại với bốn bánh hai bên, chừng như là phương tiện di chuyển

của họ... Bất quá, thứ mà Tử Vũ chú ý nhất, lại không phải những thứ đó, mà chính là một cái hố nằm ở chính giữa con đường. Thứ ánh sáng kì lạ đó phát ra từ đây.

Không do dự, Tử Vũ tung mình nhảy xuống cái hố nọ, chậm chậm hạ thân xuống khoảng không gian bên dưới. Khoảng cách này tương đối dài, nhưng Tử Vũ không vội vã, bởi vì càng xuống tới nơi, một thứ khí tức kì lạ và thần thánh lại càng tỏa ra mãnh liệt, là hiện thân ột loại lực lượng mà Tử Vũ cũng phải kiêng nể vài ba phần. Không vội vã, nhưng cuối cùng, Tử Vũ cũng xuống tới đáy. Bạn đang xem tại - truyenfull

Lại là một xác chết.

Không phải xác chết của con người, mà là xác chết của Thần.

Đây không phải là một vị thần giống như Quang Dương Thần hay Hắc Ám Ma Thần trong truyền thuyết của Vô Tận giới, vì những kẻ đó, với Tử Vũ, chỉ là những cường giả hùng mạnh bậc nhất mà thôi. Nhưng kẻ này, cái xác chết này, Tử Vũ công nhận đó là Thần.

Một vị Thần thực sự.

Vị Thần có thân hình không lớn, sau lưng có một đôi cánh chim giống như Thần tộc của Vô Tận giới, đang cụp lại che đi gần hết thân hình y, chỉ để lộ ra một khuôn mặt trung niên với những đường nét đẹp tuyệt như một bức tượng. Dù y đã chết, nhưng trên người y vẫn tỏa ra một thứ khí tức thần thánh phi thường, khiến cho người khác vừa nhìn thấy đã cảm thấy kính ngưỡng chỉ muốn quỳ xuống. Đây, khác với thứ khí tức hùng mạnh của những kẻ như Quang Dương Thần hay Hắc Ám Ma Thần. Đây, mới thực sự là Thần.

Trong truyền thuyết của Vô Tận giới không nhắc đến vị Thần này, nhưng xác của y ở đây, tức là y từng tồn tại. Vậy thì, y tồn tại vào thời điểm nào???

Những cái xác trên kia, cũng từng là những con người, nhưng từ trước đến nay, Tử Vũ chưa từng nghe qua về cái gì hay bộ tộc nào giống thế. Vậy thì, họ tồn tại vào thời điểm nào?

Nếu có một kẻ nào đó trên thế giới này trả lời được câu hỏi đó, thì kẻ đó, chính là Tử Vũ.

Giờ thì Tử Vũ đã hiểu tại sao Lí Thiên Hành lại cần đến những Tử, Vong Ma pháp sư cường đại để giúp lão tìm hiểu về cái bí mật này. Nhiều xác chết như vậy, không phải là chuyên môn của loại chức nghiệp này hay sao?

Không suy nghĩ thêm nhiều, Tử Vũ hít nhẹ một hơi, chậm chậm ngưng tụ hắc ám năng lượng trong cơ thể, đoạn từ tốn giơ tay ra trước mặt vị Thần nọ, cố gắng thâm nhập vào kí ức có lẽ đã trải qua hàng tỉ năm ấy. Rốt cuộc, bên trong vị Thần này, ẩn chứa những gì?

“Oanh”

Tinh thần của Tử Vũ bị chấn ngược trở lại bởi một thứ khí tức thần thánh vô bì phát ra từ người vị Thần. Không có thứ hùng khí bức người, chỉ là một sự thánh khiết không chút tì vết, khiến cho trong lòng Tử Vũ không khỏi có chút xao động. Xao động, không biết hắn làm thế này có đúng không?

Rất nhanh sau đó, Tử Vũ đã gạt bỏ sự xao động đó. Những gì hắn muốn, hắn phải làm cho bằng được.

Đem tinh thần lực hòa cùng hắc ám năng lượng, Tử Vũ từng chút, từng chút một xâm thực thứ khí tức thần thánh đang cản trở hắn thâm nhập vào kí ức của vị Thần nọ. Cứ mỗi một giây, hắn lại tiến đến gần hơn, đồng thời việc muốn tiến thêm bước nữa cũng khó khăn hơn gấp bội. Bất quá, Tử Vũ biết, hắn cuối cùng cũng sẽ thành công.

“Bụp”

Và hắn đã thành công.

Trái với dự đoán của Tử Vũ, kí ức của vị Thần rất có thứ tự, rất có lớp lang, hệt như đang mở ra trước mắt hắn một quyển sách vậy, mỗi một chi tiết đều vô cùng rõ ràng. Hơn nữa, đó lại không chỉ là kí ức của vị Thần khi còn sống, mà thông qua con mắt của vị Thần, Tử Vũ còn nhìn thấy tất cả những sự kiện đã xảy ra trong phạm vi thần thức của vị Thần sau khi y chết. Thần thức của vị Thần này, gần như đã bao trùm cả Vô Tận giới.

Nói cách khác, Tử Vũ chính là đang tiếp cận với quyển sách lịch sử chi tiết và rõ ràng nhất thế giới.

Vũ trụ, thì ra đã được hình thành như thế.

Vô Tận giới, thì ra đã được hình thành như thế.

Cuồng Bạo Thâm Hải, thì ra đã được hình thành như thế.

Tiếp nhận kí ức của vị Thần nọ, mà bây giờ được hần gọi là Tồi Cổ Thượng Thần, cái nhìn và cách lí giải của Tử Vũ đối với thế giới bỗng nhiên trở nên sâu sắc hơn, thâm thúy hơn. Và, cũng từ giây phút này, hần mới chính thức trở thành một vị Thần mới của Vô Tận giới.

78. Chương 78: Biệt Lộ Khiêm

- Cung nghênh Lịch Đế!!!!

- Cung nghênh Lịch Đế!!!!!!

Không gian vốn đã trở nên u ám trong vài ngày gần đây của Quyển Long thành bỗng chốc bị chan đầy bởi những thanh âm khàn đặc, nghèn nghẹn của hàng vạn những bộ khô cốt, cương thi... Lúc này, toàn bộ Bất Tử tộc, chỉ ngoại trừ binh đoàn tiên phong của Thiên Phật, đều đã tề tựu tại Quyển Long thành để chào đón vị chúa tể của chúng, Lịch Đế. tại

Lơ lửng trên bầu trời của tòa tàn thành, một vòng tròn đen kịt tán phát ra thứ khí tức âm lãnh chết chóc đang không ngừng xoay chuyển. Từ trong đó, một thân hình cao dong đồng bỗng chậm chậm bước ra, khiến cho thứ khí tức âm lãnh chết chóc nọ bỗng chốc như được nhân lên gấp ngàn lần, cơ hồ có thể khiến cho người ta chỉ nhìn thấy cũng đủ vong mệnh. Người đó, toàn thân chìm trong một chiếc áo choàng màu đen chỉ để lộ ra hai đốm sáng ở hai con mắt, từ tốn hạ thân xuống một chiếc ngai đã được thủ hạ đặt sẵn ở tòa tháp trung tâm của Quyển Long thành, lặng lẽ ngắm nhìn toàn bộ Bất Tử tộc nhân đang quỳ phục dưới mặt đất. Y yên lặng, nhưng lại tỏa ra thần thái vừa quyền uy lại vừa khủng bố, so với bất cứ vị đế vương nào của nhân loại đều vượt trên rất xa, chính là Lịch Đế của Bất Tử tộc. Trầm ngâm vài giây, đoạn bàn tay của y phát khẽ.

- Tạ Lịch Đế!!!

Theo cái phất nhẹ ấy của Lịch Đế, thần dân của y bắt đầu chậm rãi đứng lên, quy củ so với quân đội của loài người chỉ có hơn chứ tuyệt không có kém.

- Bất Diệt, bước tiếp theo của kế hoạch đã chuẩn bị xong chưa?

Hướng đến một trong hai kẻ đứng đầu đoàn người, Lịch Đế chậm rãi lên tiếng. Thanh âm thấp, trầm, mang theo một thứ quyền uy tuyệt đối của bậc bá giả. Y vừa dứt lời, kẻ được gọi là Bất Diệt tức thì bước lên, cung kính đáp:

- Hồi bẩm Lịch Đế, mọi thứ đều đã sẵn sàng. Chỉ cần người ra lệnh, Thiên Phật quân đoàn sẽ lập tức có thể tấn công vào Lạc Việt quốc. Hiện tại, Thiên Phật tướng quân vẫn đang đóng tại biên giới hai nước Lạc Việt và Hoàng Ung.

- Được, mọi thứ cứ theo kế hoạch mà tiến hành!

Nói xong, hai đốm tinh quang nơi hai con mắt của Lịch Đế bỗng nhiên tắt ngúm, cứ như thể là y đã nhắm mắt dưỡng thần vậy. Bất Diệt tất nhiên chẳng dám nán ná lâu, liền thỉnh lặng vẫy tay một cái. Tức thì, tất cả Bất Tử nhân có mặt tại quảng trường liền dần dần tản ra, trở về với công việc hàng ngày của mình, nhóm thì sửa chữa vũ khí, nhóm thì rèn luyện võ kĩ, nhóm thì tập luyện ma pháp, so với quân doanh của loài người tuyệt nhiên không khác một mảy, chỉ là với kĩ thuật cao hơn mà thôi.

- Người...

Người đội trưởng của đội cảnh vệ hoàng cung Lạc Việt quốc chỉ có thể thốt lên một tiếng như thế rồi tắt ngúm, bởi vì khí thể của người lạ mặt đang đứng trước gã không phải là một thứ khí thể cho phép gã có thể hỗn láo. Bằng lãnh, âm trầm, nhưng hơn hết là một thứ khí tức kì lạ khiến cho người ta vừa mới nhìn thấy đã nảy sinh sự kính ngưỡng. Thứ khí tức của Thần.

- Báo với quốc vương của ngươi, có Tử Vũ cầu kiến!

Tử Vũ tất nhiên chẳng để thứ tiểu nhân vật này vào mắt, nhưng cũng không muốn làm khó hắn, mà chỉ thông thả lên tiếng.

Tử Vũ, hiện tại đã khác.

Sau khi tiếp cận với kí ức của vị Tồi Cổ Thượng Thần nọ, những phần khiếm khuyết của hắn gần như đã được hoàn thiện, những điều mà trước kia hắn thắc mắc, thì giờ hắn đã hiểu rõ. Hắn được sinh ra có phải là thiên ý không? Hắn trở thành Thần có phải là thiên ý không? Tuyệt đối không. Thế giới này là một thế giới không có quy luật. Vì không có quy luật, thế nên nó rất bấp bênh. Và, khi Tử Vũ hiểu được sự bấp bênh ấy, thì hắn bỗng nhiên có một ý muốn. Hắn sẽ giữ cho nó cân bằng.

- Minh Thần tôn kính!

Lạc Vương vốn đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói sau khi được nghe những gì Thiên Nhạn kể về Tử Vũ, nhưng khi gặp hắn, thì ông chỉ có thể thốt lên như thế. Những điều mà Thiên Nhạn kể với ông, đã không đủ để giúp ông hình dung ra con người này...không, là vị Thần này mới đúng. Là vua của một nước, ông tất nhiên phải có cái thứ khí thể uy bá thiên hạ, nhưng đứng trước Tử Vũ, thì chính bản thân ông lại thấy mình hèn kém. Thần, đây mới đích thực là Thần.

- Ta muốn, quân đội của các ngươi, hoàn toàn triệt thoái khỏi biên giới với Hoàng Ưng đế quốc.

Tử Vũ nói, bằng thứ chất giọng bằng lãnh mà uy quyền, khiến cho Lạc Vương dù đang muốn nói gì đó, cũng chỉ có thể cúi đầu nhận mệnh. đọc truyện tại . Không muốn nán ná lâu, Tử Vũ từ từ nhắc mình lên không, bỗng nhiên như nhớ ra gì đó, liền cúi xuống hỏi:

- Ta nghe nói, nhị công chúa của ngươi vừa mới xuất giá?

Lạc Vương tức thì toàn thân phát lạnh, trong lòng lập tức nghĩ ngay đến tình huống xấu nhất là vị Thần này muốn con gái của ông ta. Bất quá, lạc Vương cũng không phải một vị vua hồ đồ, đã rất nhanh lấy lại được sự bình tĩnh, liền cung kính đáp:

- Đúng vậy, thưa Minh Thần. Hai người con gái của ta đều đã được gả cho Lạc Long, tân Việt Vương của Lạc Việt quốc...

- Vậy, hãy cho ta gửi lời chúc mừng đến nhị công chúa, cũng là lời xin lỗi của đứa bé mười năm trước tới nàng. Đồng thời, những đứa con của nàng, sẽ nhận được lời chúc phúc của ta.

Nhớ lại năm đó khi mình nhìn chằm chằm vào Thiên Nhạn khiến cho nàng ta phát đỏ mặt, trong lòng Tử Vũ không ngờ cũng có chút vui vẻ, đoạn quay mình bay đi, chỉ để lại trên nền trời Lạc Việt quốc một luồng hắc quang vừa âm ám lại vừa thần thánh.

- Ai dà, ta đồ chừng những đứa con của Nhạn Nhi sau này sẽ có một tương lai không tầm thường!

Dịch Viện chủ từ đằng sau bước lại, chậm chậm nói với Lạc Vương, trong đôi mắt hướng về phía Tử Vũ vừa khuất bóng chừng như vẫn còn lưu lại một tia sùng kính. Thần, trong đời ông cuối cùng cũng có một lần được tận mắt nhìn thấy Thần.

- Ta cũng hi vọng vậy...Dịch huynh, huynh nghĩ thế nào về mệnh lệnh của Minh Thần vừa rồi?

- Ta nghĩ người muốn được rảnh tay để đối phó với lũ Cương thi đó thôi. Bất quá, huynh vẫn có thể cử vài thám tử đến để theo dõi tình hình, ta nghĩ Thất Ảnh là một người thích hợp...

- Vậy được, không biết có phải ta đã già rồi không, nhưng trút được thứ gánh nặng này sang vai Minh Thần, ta quả thực là thấy rất nhẹ nhõm...

- Ha, ta biết thừa là huynh thấy nhẹ nhõm vì không phải phải con rể của mình đem quân ra trận... hắc hắc, thử nghĩ xem hai vị tân nương của chúng ta vừa mới lên xe hoa đã phải tiễn phu quân xuất chinh sẽ “đối xử” thế nào với người “chủ mưu” đây...

- Hừ, con gái của ta đều biết suy nghĩ, nếu Lạc Long thực sự phải ra trận, thì đó cũng là vì dân vì nước, chúng sao lại có thể trách ta chứ...

Sau khi trút bỏ được gánh nặng từ bao ngày nay, hai người bạn già chỉ cốt lại bắt đầu đùa vui tếu táo. Lúc này, nhìn từ xa thì cả hai rất giống những bậc quân chủ đang bàn bạc chuyện đại sự, còn nếu lại gần mà nghe, hẳn ai ai cũng sẽ phải lắc đầu không thôi.

Nằm giữa biên giới Lạc Việt quốc và Hoàng Ung đế quốc là một dải bình nguyên tương đối bằng phẳng, bên trên chỉ có duy nhất một loại cây đay cao ngang đầu gối, là một địa phương vô cùng thích hợp cho việc dàn quân xung trận. Bất quá, đã hơn một trăm năm nay, tại chốn bình nguyên này chưa từng xảy ra bất cứ một trận chiến nào dù là lớn hay nhỏ, đơn giản bởi lẽ cả Lạc Việt lẫn Hoàng Ung quốc đều luôn giữ thế “nước sông không phạm nước giếng” với nhau, vô hình chung đã mang lại cho nơi đây một vẻ yên bình hiếm có.

Và, cái vẻ bình yên ấy, đã sắp bị phá vỡ.

Đôi mắt nhìn về phía bên kia của bình nguyên, nơi có đại đội tiên phong của Cương thi để chế đang chiếm đóng, đôi đồng tử màu tím của Tử Vũ chỉ khẽ động rồi lại trở về vẻ phẳng lặng như thường. Trình Tường đã từng đề cập đến tộc nhân của hắn, đó có thể chính là “tộc nhân” mà lão nhắc tới. Thế nhưng, lão cũng muốn Tử Vũ cứu lấy thế giới này, mà đám “tộc nhân” đó thì rõ ràng đang đi theo con đường ngược lại. Rốt cuộc, thì Trình Tường muốn hắn phải làm gì?

- Tử Vũ, chàng vẫn nghĩ đến những lời của gia gia à?

Y Nhược vốn đang cùng với Nhã Dạ, Lục Nhi và Đinh Đang chơi đùa bỗng nhìn hắn và lên tiếng hỏi. Từ sau cái đêm hôm đó, Tử Vũ đã không cho phép các nàng gọi mình là chủ nhân nữa, ngoài ra còn kể hết những gì mình từng trải qua cho các nàng nghe, chính thức coi cả bốn là nữ nhân của mình. Ba người kia thì không nói, riêng Nhã Dạ cũng không hề phản đối. Trong thâm tâm, nàng biết mình là người được Tử Vũ yêu nhất, hơn nữa còn thấu hiểu được quá khứ không hề hạnh phúc của những người đồng sàng, thành ra không những không ghen tị, mà đối với họ còn có phần nhường nhịn. Cũng bởi vì thế, dù nàng là người ít tuổi nhất trong cả bốn, nhưng lại được mặc nhiên thừa nhận là đại tỉ, đứng trên Y Nhược, Lục Nhi và cuối cùng là Đinh Đang.

- Trận chiến này có lẽ sẽ có đôi chút nguy hiểm, các nàng nhất định phải luôn ở sát bên ta!

Tử Vũ không trả lời trực tiếp vào câu hỏi, mà chỉ dụi dằm nói. Nhìn hắn, chư nữ đều đồng loạt gật đầu. Đừng nói đây là yêu cầu của hắn, mà cho dù hắn không yêu cầu, thì kể cả có chết, các nàng cũng sẽ không bao giờ rời xa hắn nửa bước. Bởi vì, nam tử thần thánh này, chính là lí do duy nhất để các nàng còn tồn tại.

- Chủ nhân!

Hiện tại, người còn gọi Tử Vũ là chủ nhân, chỉ có mình Lộ Khiêm mà thôi.

- Thế nào rồi?

- Quân doanh bố trí cẩn mật, sĩ tốt thập phần cảnh giác, kỉ luật quân đội được chấp hành tuyệt đối... cho dù là một vị tướng quân tài ba nhất của con người cũng chỉ có thể làm được như thế mà thôi.

- Vậy được, chúng ta chuẩn bị tấn công!

Mọi chuyện đều không ngoài dự đoán của Tử Vũ, vậy thì hắn cũng không còn gì phải suy nghĩ nữa. Đúng lúc hắn định phiêu thân bay lên, thì Lộ Khiêm lại đột nhiên lên tiếng, khuôn mặt rần rở trong thoáng chốc lộ ra một thứ quyết tâm lạ kì.

- Chủ nhân, sau cuộc chiến lần này, hi vọng người có thể cho ta được li khai.

- Vì sao vậy?

Trong ánh mắt Tử Vũ có thoáng một chút thú vị. Lộ Khiêm, con người này không lẽ đã tìm ra lí tưởng sống mới rồi sao?

- Một Miêu nữ, nàng đã vì ta mà trọng thương, ta không thể bỏ mặc nàng được...

Miêu nữ mà Lộ Khiêm nói, đương nhiên là Lệ Sa Nhã Trân. Trong đoạn thời gian y cùng nàng chiến đấu chống lại sự truy sát của Thiên Bang, cả hai đã dần dần nảy sinh tình cảm. Đến cuối cùng, trong một lần giao đấu hung hiểm, Lệ Sa Nhã Trân đã vì tình lang mà đỡ cho y một nhát kiếm hiểm độc, vết thương tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đã khiến cho nàng yếu đi rất nhiều. Cũng vì lẽ này, mà ngay khi liên lạc lại được với Tử Vũ, Lộ Khiêm đã cùng hấn tấn công Thiên bang, chỉ là không ngờ lại bị Nghịch Thiên hội đi trước một bước mà thôi.

- Vậy còn, con dao của ngươi, và trái tim của ta?

- Ta đã nhận ra một điều, ngài hóa ra không có trái tim!

Tử Vũ bật cười. Trong quá khứ, dù trong tình huống nào đi nữa, Tử Vũ cũng không thể bật cười như thế. Bất quá, hiện tại, hấn so với Tử Vũ trong quá khứ, đã triệt để thay đổi.

- Vậy ngươi đi đi! Thực ra mà nói, trận chiến này ta cũng không cần đến ngươi!

Lộ Khiêm nhìn hấn, cúi đầu, rồi từ từ biến mất. Hấn không biết, Tử Vũ cũng không biết, rằng lần chia tay này, lại là một trong những nhân tố quan trọng cho sự dẫn sinh của một vị Thần khác trên Vô Tận giới.

79. Chương 79: Bất Tử Bí Sự

- Bẩm báo tướng quân, những kẻ ở phía bên kia bình nguyên đột nhiên phát sinh dị biến.

Bởi vì Tử Vũ không hề che giấu khí tức, thế nên đám Bất Tử tộc ở trong quân doanh đã sớm phát hiện mấy người bọn hấn. Bất quá, hai nước giao tranh, một đám tình báo xa xa đứng nhìn cũng không phải sự tình gì đặc biệt, thế nên Thiên Phật tịnh cũng không để ý nhiều, chỉ im lặng ngồi trong doanh trường chờ lệnh của Lịch Đế ban tới.

- Dị biến thế nào?

Thiên Phật trầm giọng hỏi. Gã quen biết Thám Miên đã cả chục năm, cho đến nay vẫn chưa từng thấy y kích động như vậy. Về phần Thám Miên, y lúc này đích thực là đang kích động, kích động đến mức không thể kích động hơn được nữa. Hi vọng của y, có lẽ đã tới rồi.

- Có một nam tử...nam tử đó rất giống với người mà Trình Tướng đã kể...hơn nữa, hấn còn đang triệu hồi Cương thi...

- Cùng đi với ta!

Thám Miên kích động, Thiên Phật cũng kích động, nhưng gã thân là tướng quân, cố nhiên có quyền chủ động hơn nhiều, liền lao vút ra khỏi doanh trường, cùng với phó tướng cận thân nhanh chóng xuất hiện bên ngoài doanh trại.

Cái quái quỷ gì thế này!???

Tử Vũ đang triệu hồi Cương thi. Cương thi đối với Bất Tử tộc mà nói, là một dạng sinh vật cấp thấp vô cùng quen thuộc. Chỉ là, Cương thi do Tử Vũ gọi ra, tất nhiên là có điểm khác biệt.

Kể từ lúc hấn bắt đầu triệu hồi, cho đến khi Thiên Phật xuất hiện bên ngoài doanh trường, bất quá cũng chỉ hơn một phút. Hiện tại, hơn một phần hai của dải bình nguyên này, đã bị lấp đầy bởi đám Cương thi do hấn triệu ra.

Nhàn nhả đứng giữa thình không cùng với tứ nữ, toàn thân Tử Vũ phát xuất ra một thứ khí thể thần thánh vô bỉ, không hề có ý đe dọa mà vẫn khiến cho người ta kính sợ khiếp nhược. Không cần phải nói, chỉ cần nhìn hần, là đã đủ để người ta nhận ra, hần chính là Thần.

- Người là thống soái ở đây?

Thanh âm không lớn, băng lạnh, và phảng phất một vẻ uy quyền tột độ.

- Người...có biết một người...tên là Trình Tường hay không?

Đứng trước áp lực vô hình của Tử Vũ, Thiên Phật trong lòng bỗng rộn lên bao nhiêu thứ cảm xúc quái dị. Quá sức hùng mạnh, quá sức cường hãn, người mà Trình Tường kể cho hần nghe không phải như thể này...nhưng, nếu như, đó lại đích thực là người này...thì...kế hoạch chắc chắn sẽ thành công!

Nếu là trước kia, khi nghe từ miệng Thiên Phật thốt ra cái tên Trình Tường, hần Tử Vũ sẽ có chút ít bất ngờ. Hiện tại thì không như vậy, trải qua những thử thách không ngừng, lại được tiếp cận với bí ẩn của vũ trụ, tâm tính của hần so với ngày xưa đã càng kiên cường hơn, cũng là bình hòa hơn. Bất quá, tình cảm của hần dành cho Trình Tường, thì chắc chắn không bao giờ phai nhạt.

- Đó, là gia gia của ta!

Và thế là, Thiên Phật, Thám Miên, cũng như Bất Tử tộc, đã “bắt” được hi vọng của mình.

Chuyện kể rằng, khi một con người chết đi ở Vô Tận giới, sẽ có ba trường hợp xảy ra. Một, cả linh hồn và thể xác của người đó đều chết, đó là một cái chết hoàn toàn. Hai, linh hồn còn sống, nhưng thể xác thì chết, khi đó, linh hồn không còn nơi cư ngụ, sẽ theo một hướng dẫn vô hình nào đó, mà bay tới một thế giới khác. Trường hợp thứ ba, linh hồn chết, nhưng thể xác sống, đó chính là những “nguyên liệu” tuyệt vời mà Tử Vong Ma pháp sư tìm kiếm để chế tạo Cương Thi. Thế nhưng, cái gì cũng có ngoại lệ, vì một nguyên nhân nào đó, mà một người lẽ ra đã chết hoàn toàn, nhưng lại cố bám víu lấy sự sống, hoặc bị một cái gì đó níu giữ, trong một trường hợp đặc biệt, sẽ trở thành một dạng sinh vật mà cả linh hồn lẫn thể xác đều ở trong tình trạng nửa sống nửa chết. Sống không ra sống, nhưng lại không thể chết, chính là một trong những dạng thức của Bất tử.

Lịch Đế, chính là sinh vật đầu tiên rơi vào trường hợp như thế. Lúc sinh tiền, y là một Vong linh pháp sư hùng mạnh, cũng có chung một ước nguyện giống như các đồng nghiệp của mình, chính là đi tìm sự bất tử. Thế nhưng, đó, lại là một cái đích quá xa, mà tuổi đời của y thì hữu hạn, cho nên, mãi đến khi y sắp chết, ước nguyện của y vẫn chưa được hoàn thành. Y không cam tâm.

Không cam tâm đến mức điên rồ.

Y tự biến mình thành Cương thi. Nguồn tại

Một Cương thi không có chủ nhân thì sẽ thế nào? Nó cũng chẳng khác gì là một thịt mang hình dáng con người. Lịch Đế thành công trong việc biến mình thành Cương thi, nhưng vì không có chủ nhân, y đã trở ra một dạng như thế... suốt 700 năm.

Lịch Đế đã chết suốt 700 năm, nhưng tham niệm của y thì chưa bao giờ dừng lại, cái mơ ước về một sự bất tử đó cứ tích tụ lại xung quanh thể xác Cương thi của mình, và lớn dần, lớn dần qua từng ngày... Cho đến một ngày, cỗ Cương thi đó cử động. Và, Bất Tử nhân đầu tiên đã ra đời.

Sau đó một đoạn thời gian, Lịch Đế đã tìm được một địa phương lí tưởng để phát triển cho cái mơ ước thứ hai của mình, mơ ước thống trị thế giới.

Nói là một địa phương, thì cũng không đúng lắm, vì chuẩn xác hơn, thì đó là một không gian tồn tại song song với Vô tận giới, bên trong tràn ngập vong linh oán khí, là nơi thích hợp nhất ột kẻ như y sinh sống. Tất nhiên, y sẽ không sống một mình.

Trải qua hàng vạn năm, Lịch Đế không ngừng đi lại giữa hai thế giới, thu thập những xác chết phù hợp với điều kiện của mình, rồi dần dần xây dựng lên một đế chế ở không gian song song đó: Bất Tử đế chế.

Bất Tử đế chế, cũng giống như bất cứ đế chế nào khác của con người, quyền lực tập trung về một mình Lịch Đế, bất cứ ai, bất cứ cái gì trong đế chế đó, đều là của y, vì y mà sống, theo lệnh của y mà chết. Bất quá,

y đã không phát hiện ra, rằng mình đã mắc một sai lầm.

Lịch Đế tất nhiên hoàn toàn có thể tạo ra một đạo quân chỉ toàn Cương Thi chỉ biết răm rắp nghe lệnh, nhưng nếu thế, thì y sẽ chẳng khác nào một Vong linh pháp sư tầm thường. Cho nên, thứ mà y đã tạo ra, chính là Bất Tử tộc. Bất Tử tộc khác với Cương Thi, họ có suy nghĩ và ý chí riêng. Mà, một khi đã có suy nghĩ và ý chí riêng, thì sẽ chẳng ai có thể chịu cảnh nô lệ suốt đời, huống chi đây lại là một cuộc đời bất tử?

Bên trong Bất Tử để chế bắt đầu xuất hiện mầm mống phản loạn.

Chỉ là, mầm mống thì mãi chỉ là mầm mống, vì họ là do Lịch Đế tạo ra, họ không thể thắng được y. Cái mầm mống ấy, chỉ thực sự biến thành hi vọng, khi Trình Tường xuất hiện.

Trình Tường, lúc sinh tiền là một Tử Vong Ma pháp sư cực kì hùng mạnh, sau khi đi vào thế giới của Bất Tử nhân, đã rất nhanh chóng có được một vị trí vừa phải tại đế chế này. Và, người như lão, tất nhiên làm sao có thể chịu cảnh suốt đời làm con chó cho Lịch Đế? Thế nên, rất nhanh chóng, lão cùng mầm mống phản loạn tại đế chế đã có liên lạc với nhau và tạo thành đội quân phản loạn đầu tiên trong lịch sử Bất Tử đế chế. Chỉ là, cuộc phản loạn đã bị dập tắt nhanh chóng bởi quyền lực chí cao vô thượng của Lịch Đế, Trình Tường cùng một vài đầu lĩnh bị bắt và xử tử. Bất quá, trước khi bị giết chết lần thứ hai, Trình Tường vẫn còn kịp để lại cho những kẻ thuộc quân phản loạn đã thoát khỏi nanh vuốt của Lịch Đế một tia hi vọng: Tử Vũ.

Lão tin, rất tin, rằng, nếu có một người có thể chiến thắng Lịch Đế và giải phóng cho toàn bộ Bất Tử tộc, thì đó chính là Tử Vũ. Kiệt tác của lão. Hải nhi của lão.

Hôm nay, ở đây, trên bình nguyên nằm giữa biên giới hai nước Lạc Việt và Hoàng Ưng, Thiên Phật cùng Thám Miên, hai trong số các đầu lĩnh của quân phản loạn, đã gặp được hi vọng của mình.

- Nếu là như vậy, thì hãy đưa ta đi gặp vua của các người!

Sau khi nghe xong câu chuyện của Thiên Phật, Tử Vũ chỉ khẽ phẩy tay, một lần thu lại toàn bộ những Cương thi mà hắn đã triệu tập ra trước đó. Nhìn thấy cảnh tượng chỉ trong chớp mắt mà hàng vạn Cương thi đột nhiên biến mất, Thiên Phật trong lòng không khỏi thở phào bởi vì vẫn còn nhớ kĩ lời dặn của Trình Tường trước lúc lâm chung: “nhớ kĩ, gặp hắn, tốt nhất là cứ nói thẳng”.

- Vậy được, mời ngài vào doanh trường của tôi, chúng ta sẽ nói chuyện này một cách kĩ hơn!

Bất Tử nhân so với người thường quả nhiên khác xa, dù trong lòng vẫn có một sự sợ hãi nhất định đối với khí thể thần thánh của Tử Vũ, nhưng Thiên Phật vẫn có thể giữ được thái độ không chút khấn trương, so ra còn bình tĩnh hơn Lạc Vương không chỉ một phần. Tất nhiên, chuyện này cũng có thể là vì Thiên Phật hoàn toàn tin tưởng Tử Vũ. Đây mới là lần đầu tiên cả hai gặp mặt, nhưng thông qua lời của Trình Tường, người đã hi sinh để cứu mạng gã, thì gã đã sớm coi Tử Vũ là cứu tinh rồi.

- Những kẻ ở đây đều là người của người à?

Sau khi an tọa tại doanh trường của Thiên Phật, Tử Vũ liền lên tiếng hỏi. Lần này, không để chủ soái trả lời, Thám Miên đã nhanh nhẹn lên tiếng:

- Gần như là vậy, tất nhiên cũng có không ít gián điệp của Lịch Đế. Lần này, hắn cố tình sắp xếp toàn bộ những kẻ có khả năng tạo phản như chúng tôi vào đội quân tiên phong phải đứng mũi chịu sào khi tấn công loài người, còn hắn thì ngồi sau ung dung hưởng lợi...

Gật gật đầu, đoạn Tử Vũ lại hỏi tiếp:

- Tại sao Lịch Đế lại chọn thời điểm này để tấn công Vô Tận giới? Theo phán đoán của ta, các người chắc hẳn chưa đủ lực lượng để một lần quét sạch cả thế giới này.

- Cái nhìn của ngài rất sắc sảo. doc truyện tại . Thực ra mà nói, cuộc tiến công này của Bất Tử tộc cũng không hẳn là do Lịch Đế. Đơn giản một lẽ, thế giới của chúng ta đã sắp bị sụp đổ, cứ mỗi ngày tại đó đều xuất hiện những lỗ hổng không gian không ngừng thôn phệ vạn vật, cho nên, nếu chúng ta không chuyển đi, thì chắc chắn sẽ phải chịu cảnh diệt tộc mà thôi.

Quay sang Thám Miên, Tử Vũ liền hỏi tiếp:

- Bất Tử tộc nhân, ai ai cũng thẳng thắn như các người sao?

- Thẳng thắn? Tử Vũ, để ta nói cho ngài biết, dưới sự thống trị của Lịch Đế, bọn ta không được phép nói dối, không được phép thỏ mạnh, không được phép nói to, không được phép yêu đương, một ngày năm lần phải hướng tới ngài vàng của hần mà triều kiến...những cái luật lệ đó, lâu dần đã trở thành thói quen của bọn ta rồi!

Thám Miên thở ra một hơi dài, khuôn mặt mỗi khi nhắc đến cái tên Lịch Đế đều có một nét gì đó khiếp hãi như đã ăn vào tiềm thức. Cũng đúng thôi, bởi gã đã phải sống quá lâu dưới uy quyền của Lịch Đế, sự sợ hãi đối với hần đã ăn sâu vào trong tiềm thức, đâu phải ngày một ngày hai là có thể xóa bỏ được.

- Ồ... Bất Tử tộc các người cũng có thể yêu ư?

Lục Nhi ngồi phía sau Tử Vũ lúc này mới đột nhiên lên tiếng, trong ngôn từ và ngữ điệu đã cố gắng hết sức để không lộ vẻ kinh ngạc, mà chỉ đơn thuần là thắc mắc mà thôi.

- Đúng vậy, chúng ta có suy nghĩ, có ý chí, có tình cảm, biết yêu là chuyện đương nhiên. Bất quá, cũng không phải toàn bộ Bất Tử tộc đều có thể yêu.

Điều này thì Tử Vũ đại khái có thể đoán được, bởi thông qua những lời giới thiệu sơ lược của Thiên Phật, hần cũng đã nắm được vài nhánh chủng tộc của Bất Tử tộc. Quả thật, hần cũng không thể tưởng tượng ra được cái đám giới bộ khổng lồ chuyên dùng làm “ngựa” cho đám kị sĩ cấp thấp của Bất tử tộc thì yêu như thế nào.

- Vậy, các người nhất định phải chiếm Vô Tận giới để làm nơi sinh sống ư?

Hỏi xong câu này, hai con mắt màu tím của Tử Vũ đã xoáy chặt vào hai hốc mắt trống rỗng của Thiên Phật, tựa như sẽ tuyệt đối không chấp nhận một câu trả lời khiến hần không vừa ý.

- Tấn công Vô Tận giới là ý của Lịch Đế, còn đối với chúng ta, chuyện sau này thế nào, thì đều phải trông cậy vào ngài. Tử Vũ, trước khi gặp ngài, ta còn chưa tin lắm vào lời của Trình Tường, nhưng hiện tại, ta đã có thể đảm bảo, rằng ngài chắc chắn sẽ có thể giúp chúng ta tìm ra một phương cách chu toàn.

Bất Tử tộc đúng là những kẻ thành thật, nhưng lại là những kẻ thành thật vô cùng thông minh.

Bất quá, Tử Vũ lại thích những kẻ thông minh thành thật này.

80. Chương 80: Biệt Ám Tuyền

- Thám Miên tướng quân, Trúc phụ nhân có chuyện cầu kiến!

Đang lúc mấy người Tử Vũ cùng Thiên Phật, Thám Miên và một vài chức đầu lĩnh khác của quân phản loạn nói chuyện, một thanh âm nghèn nghẹt đột nhiên vang lên bên ngoài doanh trường.

- Hắc, lão bà của Thám Miên tướng quân xem ra không định để cho ngài bàn việc đại sự rồi...

Một trong số các đầu lĩnh nói, tức thì trong doanh trường nhất thời rộ lên những tiếng cười, khiến cho Thám Miên dù đã là một Bất Tử nhân nhưng phản ứng cũng có phần ngượng ngập. Gã vốn định đứng lên đi ra, nhưng Thiên Phật đã lên tiếng trước, hướng đến tên lính đứng ngoài mà ra lệnh:

- Mời Trúc phụ nhân vào đây!

Có ý tứ, hóa ra đó là lí do vì sao Thám Miên khi nãy lại nhắc đến chuyện yêu đương, nguyên lai y đích thực là có người yêu trong tộc.

- Thiên Phật tướng quân, các vị đầu lĩnh, xin lỗi vì đã làm phiền!

Một thanh âm vang lên rất khẽ, không ngờ lại mang theo một chút gì đó rất trong trẻo mà Bất Tử nhân thường không có được. Hơn thế nữa, âm thanh này đối với Tử Vũ, lại có ba phần quen thuộc.

- Là nàng?

“Nàng”, chính là Trúc Mị.

- Là người...

- Cả hai có quen biết nhau sao?

Thám Miên hỏi, trong mắt ánh lên một tia thắc mắc. Nhìn gã, Trúc Mị mỉm cười, nói khẽ:

- Đúng vậy, một người bạn lúc sinh tiền.

- Vậy là, nàng đã chết?

Tử Vũ hỏi, nhưng trong đầu cũng đã đoán được đại khái những gì đã xảy ra. Khi đám Bất Tử nhân này tấn công Hoàng Ung đế quốc, hẳn nàng đã cùng những người khác đứng lên, cuối cùng chết trong tay họ và bị họ biến thành đồng loại. Bất quá, nhanh như vậy, tại sao nàng đã trở thành...Thám Miên phụ nhân?

- Hẳn, lúc sinh tiền, còn được gọi là Cuồng Ma!

Rất rõ ràng. Cái này có thể gọi là “tình cũ không rủ cũng đến” không nhỉ?

- Người đã từng nói, người sinh ra là quỷ, lớn lên là người, còn sau này thì không biết. Hiện tại, hẳn người đã có câu trả lời?

Tử Vũ tất nhiên đã có câu trả lời. Hẳn, đã trở thành Thần.

- Ta đã gặp Đường Kiệt Tuấn và Thi Cẩm, giờ họ đã tới phương Nam của lục địa, trở về gia trang của nhà họ Đường, họ nói, nếu ta gặp người, thì chuyển lời mời người tới dự lễ cưới của họ vào tháng tới.

- À, vậy thì chúc mừng cho họ, chỉ tiếc là có lẽ ta sẽ không tới được...

Buổi nói chuyện đến đó cũng đã kết thúc. Ngay sau đó, Tử Vũ, tứ nữ cùng bọn Thiên Phật liền nhanh chóng tiến về Quyển Long thành, quân đội Bất Tử tộc thì vẫn đóng tại biên giới Hoàng Ung đế quốc để tránh không cho các quốc gia khác xen vào “chuyện nội bộ” này.

- Tử Vũ, chàng tin bọn họ sao?

Nhã Dạ hỏi, một lay vắn lườn qua tay phải của Tử Vũ, ôm chặt không rời. Kể từ khi chính thức “chung sàng”, giữa bốn nàng dường như đã có một luật lệ bất thành văn, rằng cánh tay này của Tử Vũ chính là để Nhã Dạ độc chiếm, còn cánh tay kia thì chia sẻ đều cho ba người còn lại. Hiện tại, tay trái của Tử Vũ, chính là đang bị Đinh Đang đeo cứng.

Nhắc đến Đinh Đang, Tử Vũ đột nhiên nhớ ra một vấn đề. Phải rồi, tại sao hẳn lại không nghĩ ra từ sớm hơn nhỉ...

Quyển Long thành, một tòa thành từng nổi danh trên Vô Tận giới với vẻ phồn hoa và tấp nập của nó, với biết bao nhiêu danh lam thắng cảnh, bao nhiêu danh tú mỹ thực, đã từng thu hút vô số khách thập phương tới đây thưởng lãm. Hiện tại, sợ rằng dù có đem vang ra tặng, cũng sẽ chẳng có ai muốn tới tòa thành này nữa. doc truyện tại . Nơi đây đã biến thành một tòa thành chết.

Một tòa thành chết, nói như vậy cũng không đúng lắm, vì nơi này đã trở thành nơi sinh sống của một dân tộc bất tử. Nói nơi Bất Tử tộc nhân sinh sống là một tòa thành chết, kể cũng có chút buồn cười.

Bất quá, một tòa thành chết, lại là cách chính xác nhất để miêu tả về tòa thành này.

Không kể đến những cư dân mới của nó, không gian trong thành chẳng biết tự khi nào đã bị bao phủ bởi một bầu không khí ảm đạm và tĩnh lặng đến mức chết chóc, mùi xú uế của những xác chết lâu ngày bốc lên khắp nơi, thì thoảng đó đây còn xuất hiện những tiếng rên rỉ thê lương rất khẽ... những thứ đó, phối hợp với sự hoang tàn đổ nát của phần lớn các loại kiến trúc, nơi này đích thực đã chẳng khác gì một bãi tha ma.

Hôm nay, bãi tha ma đó lại có khách tới viếng thăm.

Đã có khách tới, “chủ nhà” đương nhiên phải ra tiếp.

Ngoại vi Quyện Long thành, một bên là rừng, một bên là sông, một bên là núi, một bên là bình nguyên rộng lớn. Bọn Tử Vũ vốn xuất phát theo dòng Hồng Giang, nhưng hiện tại, đích thực là đang ở khoảng không phía trên bình nguyên Duyên Tân mà tới.

“Chủ nhà” cũng đang đứng tại nơi đó đón tiếp bọn họ.

- Thiên Phật to gan, không ngờ lại dám cấu kết với loài người phản lại Lịch Đế, phản lại dân tộc, tội thật đáng muôn chết!!!

Người phát thoại chính là Bất Diệt, một trong tam đại Tử Vong Ma Thần dưới trướng Lịch Đế, ngang với Thiên Phật. Nghe hắn nói như vậy, Thám Miên khinh bỉ “phì” lớn một tiếng, đoạn quát: Nguồn tại

- Mẹ kiếp, dạng chó săn cho Lịch Đế như ngươi mà cũng có quyền phát xét người khác hay sao...

Hắn còn muốn lớn tiếng chửi tiếp, nhưng Tử Vũ từ đằng sau đã chậm chậm lướt lên phía trước, thần uy vốn nội liễm lúc này đột ngột tán phát, khiến cho Bất Diệt cùng một đám thủ hạ tức thì á khẩu không nói được thêm lời nào, chỉ biết dương mắt kinh dị nhìn hắn.

“Soạt”

Tử Vũ chỉ khẽ vẩy tay, một mảng đen ngòm ngay dưới chân hắn liền xuất hiện rồi từ từ lan rộng. Thế rồi, từ trong đó, hàng ngàn hàng vạn những tiếng lạch cạch liên tục phát ra, rồi chẳng mấy chốc mà bình nguyên Duyên Tân rộng lớn đã xuất hiện một đạo quân Cương thi đông đảo đến mức không tưởng.

- Gọi Lịch Đế ra đây!

Thanh âm băng lạnh mà uy quyền trực tiếp xuyên vào tai Bất Diệt, khiến cho thân thể gã không ngừng chấn động đến mức lão đảo, tâm tình tức thì máy động, liền ngửa cổ lên trời mà hú dài một tiếng.

Điểm lợi hại nhất của Bất tử tộc là ở đâu? Chính là chỉ cần địch nhân của chúng ngã xuống một người, thì bên chúng lại đông thêm một người. Nhưng hiện tại, đối thủ của chúng lại chính là Cương Thi, vô hình chung đã tạo nên một cục diện, mà “hươu chết về tay ai” thì còn chừa thể xác định.

Cùng với tiếng hú của Bất Diệt, từ Quyện Long thành liền xuất hiện vô số những bóng đen điên loạn lao ra, chỉ trong chớp mắt đã tạo nên một đôi quân đông đảo không kém đối diện với quân đội của Tử Vũ. Xét về khí thế, cả hai đội quân bên dưới đều mang theo một bầu không khí ma mị chết chóc, với những bộ xương khô khăng khiu và tử khí bốc lên nồng nặc. Nhưng mà, ở phía trên, thì một gã Bất Diệt nho nhỏ làm sao có thể chống lại Tử Vũ? Chính vào lúc gã đang khốn khổ khi phải chịu đựng áp lực phát ra từ phía đối phương, thì ngay bên cạnh gã đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Lịch Đế.

Không cần giới thiệu, Tử Vũ cũng biết đó chính là Lịch Đế. Cái khí thế sâm hàn chết chóc khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã phát run đó, chắc chắn chỉ có thể là Lịch Đế.

- Người là ai?

- Có quan trọng hay không?

Lịch Đế lắc đầu.

- Vậy thì, bắt đầu đi!!

Tử Vũ phất tay một cái, Thiên Phật, Thám Miên cùng với tứ nữ đã tức thì xuất động, lao thẳng vào hàng ngũ của Bất Diệt mà toàn lực chém giết. Chậm hơn một chút, nhưng hai đoàn quân Bất Tử và Cương Thi cũng bắt đầu rục rịch lao vào nhau, chỉ trong giây lát đã tạo nên một trường chiến đấu kinh thiên động địa, mà sau này được các thư tịch của tàng Thư Viện ghi chép lại như một trận chiến Bất Tử quỷ khốc thần sầu.

Trong khi thủ hạ lao vào nhau, thì Tử Vũ và Lịch Đế lại vẫn đứng yên lặng lẽ, ma khí và thần khí điên cuồng dao động, một giây một khắc cũng không sơ hở, chính là một trận giao tranh về tinh thần mà mức độ hung hiểm so với trực tiếp chiến đấu chỉ sợ còn hung hiểm hơn gấp vạn phần.

“Rầm!”

Phía bên dưới, một con bách Thử Ma hình dáng khổng lồ được cắt ghép từ trăm loại quái vật của Bất Tử tộc không biết làm thế nào đã huy động được một thanh nất không lồ điên cuồng đập xuống đám Cương Thi của Tử Vũ. Nếu đây là một trận chiến bình thường, một đòn thế này của nó, khẳng định đã cướp đi không ít sinh mạng của đối phương, nhưng trong trận chiến này, thì từ cái hố do một đòn của nó tạo ra, hơn mười cái xác lại lục đục bò dậy tiếp tục công kích không ngừng...

Diên loạn...

Đây đích xác là một trận chiến diên loạn, diên loạn đến mức như một trò cười.

Cứ một kẻ ngã xuống, lại có một kẻ đứng lên, đến mức mà dù thân thể có bị xé nát ra từng mảnh nhỏ, thì những mảnh nhỏ ấy cũng có thể tự tìm đến nhau mà tạo thành một hình hài, hoặc cũ hoặc mới, rồi lại tiếp tục công kích...

Là một trận chiến mà căn bản không có hồi kết...

“Uỳnh!”

Cho đến lúc này, Thảm Miên và Bất Diệt mới chính thức hiển lộ rõ thực lực, sợ rằng so với Thánh cấp cấp mười của Vô Tận giới thì còn mạnh hơn vài lần,, chỉ sau vài chiêu công kích đã khiến cho đất trời hôn ám, trong mỗi bước di chuyển đều hủy diệt đi hết thủy vạn vật ở trong tầm sát thương, thậm chí là quân mình quân địch cũng không phân biệt.

Về phần Nhã Dạ tứ nữ, thì ngoài Nhã Dạ yếu hơn một chút, cả Y Nhược, Lục Nhi và Đinh Đang đều đã sớm đạt đến thực lực của Thánh cấp cấp mười nhờ vào sự giúp đỡ của Tử Vũ, phối hợp với nhau đánh với tên Tử Vong Ma Thần còn lại cũng không hề thua kém, thậm chí còn có phần lấn lướt nhờ vào chiến thuật công thủ hợp lý, khẳng định có thể hạ y trong thời gian không xa.

Xét tình hình chung mà nói, thế trận hiện tại vẫn đang trong thế cân bằng, mấu chốt thắng bại cuối cùng, vẫn là phải trông vào hai vị đầu lĩnh mà thôi.

“Khục!!!”

Ma khí thì tốt cuộc vẫn là ma khí, cuối cùng cũng không thể đấu nổi với thần khí mà Tử Vũ tham ngộ được từ bí mật của vũ trụ, kèm theo một tiếng ho khan của Lịch Đế đã bị đánh tan hoàn toàn. Bất quá, Lịch Đế làm sao có thể chịu thua dễ dàng như thế, tình quang nơi hai con mắt tức thì đại thịnh, vong linh chi lực trong người liền nhanh chóng phát huy đến cực độ, chỉ trong chớp mắt đã tạo ra một chiếc đầu lâu khổng lồ điên cuồng bổ tới Tử Vũ, cái miệng đen ngòm mở lớn chừng như có thể thôn phệ vạn vật.

Vào lúc này, Tử Vũ lắc đầu.

Lịch Đế căn bản là rất mạnh...

Chỉ là, chưa mạnh như hãn mong muốn.

Một trận chiến đã được mong chờ từ lâu, rốt cuộc cũng chỉ thế này, thành ra hãn mới lắc đầu.

Nói cho cùng, thì Vong linh ma pháp sư có mạnh đến đâu vẫn chỉ là Vong linh ma pháp sư, thực lực phần lớn vẫn phải dựa vào đội quân Vong linh do mình triệu ra. Hiện tại, đội quân Vong linh, đội quân Bất Tử của y triệu ra đã bị Tử Vũ khóa chặt, dựa vào thực lực cá nhân mà nói, y làm sao có thể đối đầu được với một kẻ đã đột phá lên Thần như Tử Vũ?

Một cái phẩy tay, hắc ám khô lâu của Lịch Đế đã hoàn toàn nát vụn.

- Người làm ta rất thất vọng!

Tử Vũ đột ngột nói, thân hình theo đó mà chớp động, một thanh hắc kiếm cũng lặng lẽ xuất hiện trên tay hãn, đoạn lẳng lẽ bổ ra một chiêu với khí thế không gì đỡ nổi, chỉ trong chớp mắt đã chém đứt Lịch Đế ra thành hai đoạn.

Nhưng Lịch Đế chưa chết. Cái đó thì Tử Vũ biết.

Lịch Đế, căn bản đã sớm không còn thân thể. Bên trong cái áo khoác u ám của y, rốt cuộc chỉ còn một thứ duy nhất, chính là một cái đầu lâu.

Hiện, cái đầu lâu đó, đang nằm trong tay Tử Vũ.

- Người...

- Ta cho người một cơ hội cuối, tự bạo đi!

Mỉm cười khinh mạn, Tử Vũ âm trầm thốt. Rốt cuộc, hắn cũng đang muốn thử xem mình đã mạnh đến mức nào. Vô Tận giới đã không còn đối thủ, thế nên hắn đã rất trông chờ vào một kẻ đến từ dị không gian như Lịch Đế. Lịch Đế làm hắn thất vọng, thế nên, hắn muốn được thưởng lãm qua tuyệt chiêu mạnh nhất mà bất cứ ai cũng có: Tự bạo.

Hai đốm tinh quang trong mắt Lịch Đế bỗng nhiên hiện ra một tia khiếp sợ. Trận đấu còn chưa diễn ra một phút, y đã hoàn toàn bị đối phương không chế. Trong mắt đối phương, y bất quá cũng chỉ là một món đồ chơi...

- Không! Không! Không! Tha cho ta, làm ơn tha cho ta, ta xin ngài mà...Bất Tử tộc ta không cần nữa, chỉ cần ngài thả ta đi, ta sẽ giao tất cả cho ngài... phải rồi... tại dị không gian ta có rất nhiều báu vật, tất cả đều sẽ giao lại cho ngài...chỉ cần ngài thả ta đi...

Trận chiến giữa Tử Vũ và Lịch Đế sau một tiếng ho khan của y đã sớm được toàn trường chú ý. Hiện tại, khi mà y thốt lên những tiếng cầu xin đó, thì con mắt của toàn bộ Bất Tử tộc đều đang đổ dồn vào kẻ mà lâu nay họ vẫn khiếp sợ...

Ngạc nhiên...

Khinh bỉ...

Họ thật không ngờ, đây lại là kẻ đã thống trị Bất Tử tộc suốt mấy vạn năm qua hay sao???

- À, có một món đồ chơi như người, xem ra cũng không tệ!

Tử Vũ lạnh lẽo cười, hắc ám chi khí tức thì trực tiếp quán nhập vào trong Lịch Đế, hủy đi toàn bộ linh thức cũng như ý chí của y, biến y trở thành thứ Vong Linh vũ khí mạnh nhất mọi thời đại: Lịch Đế Khô Lâu.

Cũng vào lúc đó, toàn bộ tộc nhân Bất Tử tộc, kể cả Bất Diệt lẫn Thiên Phật, đều đình chỉ chiến đấu mà quỳ xuống.

Người mà họ hướng về thì chỉ lặng lẽ hướng về những người hắn yêu mà mỉm cười thật khẽ.

“Choang!”

Đúng vào lúc đó, dị biến phát sinh.

- Âm Tuyển?

Tử Vũ cau mày, nhìn vào thanh kiếm, nói đúng hơn là thứ vũ khí đã từng cùng hắn vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần đột nhiên vượt khỏi tay mình mà không ngừng múa loạn. Thế rồi, trong con mắt khó hiểu của hắn, Âm Tuyển làm một động tác như thể cúi đầu, đoạn phóng vút đi mất tăm mất tích.

Ở một nơi cách đó rất xa, có một người lặng lẽ đưa tay ra, tóm lấy thanh kiếm vừa mới xuất hiện trước mặt mình, nói khẽ:

- Đã lâu không gặp, người bạn già!

81. Chương 81: Bí Sự

U Minh sâm lâm, một trong thập đại bí địa của Vô Tận giới, vốn là một khu rừng nằm ở cực bắc Tây phương lục địa với vẻ ngoài vô cùng bình thường. Có cây cối, có động vật, ma thú cường đại cũng không nhiều... làm thế nào mà nơi này lại được xếp vào trong Vô Tận thập đại bí địa? Nguyên nhân, là vì một lời đồn.

Đồn rằng, U Minh sâm lâm là nơi tụ hội của rất nhiều linh hồn.

Nực cười, cường giả trên Vô Tận giới đều biết, linh hồn và thể xác của con người là hai phần không thể tách rời. Một người mất đi linh hồn, điều đó đồng nghĩa với cái chết, ngược lại, linh hồn cũng tuyệt đối không thể tồn tại bên ngoài thể xác, nếu không muốn chịu cảnh hồn phi phách tán. Đây, rõ ràng là một chuyện nhầm nhứ.

Ấy thế mà, U Minh sâm lâm vẫn được xếp vào trong danh sách Vô Tận thập đại bí địa, bởi vì không chỉ một người, mà đã có rất nhiều người nhìn thấy linh hồn tại địa phương này. Bất quá, nhìn thấy, nhưng không thể chạm vào, cũng không thể giao tiếp, sau một sát na thì những linh hồn đó đã biến mất, thành ra, nơi đây mới trở thành một bí địa. Chỉ là, bí địa loại này, vốn không gây nhiều hứng thú lắm cho các mạo hiểm giả. Cho nên, chỉ sau vài năm, chẳng có một ai tìm đến nơi này nữa, phỏng chừng chỉ có... các linh hồn.

Nhưng, ba con người đang đứng giữa U Minh sâm lâm ngày hôm nay, lại tuyệt đối không phải linh hồn.

Long Hoàng, Lân Đế và Quy Vương khẳng định không phải là linh hồn.

Vậy thì, họ tới nơi này làm gì?

- Đã sắp tới giờ rồi, vì lẽ gì mà Phương Hoàng Thánh Sứ vẫn còn chưa xuất hiện?

Một nam tử đầu đội kim khôi, khuôn mặt đoan chính, trên thân thể tỏa ra một thứ khí thế vương giả khiến người khác vừa nhìn thấy đã phải sinh lòng kính sợ, chính là Long Hoàng của Long tộc, bắn khoắn hỏi khế. Lúc này, trên khuôn mặt đoan chính của y đang phảng phất một mối lo âu, làm cho y dù có cố cũng không thể tỏ ra bình tĩnh.

Đối diện với thời khắc Hắc Ám Ma Thần trở lại lục địa, không có ai là có thể bình tĩnh.

Lân Đế là một nam tử tóc ngắn, khuôn mặt vuông vắn với những đường nét phân minh, hai mắt ẩn ước một cỗ bá khí không nộ mà uy, lúc này cũng không bình tĩnh hơn là bao, chỉ trầm giọng thốt:

- Có lẽ nào...họ đã thất thủ?

Từ vạn năm nay, Long, Lân, Quy, Phụng tứ đại gia tộc luôn lãnh trách nhiệm âm thầm bảo vệ thế giới, cứ mỗi năm trăm năm lại tề tựu đông đủ ở đây, mang theo bảo vật trấn tộc để đóng lại cánh cửa trở về thế giới của Hắc Ám Ma Thần.

Đúng vậy, cánh cửa nối liền giữa Vô Tận giới và thế giới đã giam giữ Hắc Ám Ma Thần, chính là đặt tại U Minh sâm lâm. Điều này, có liên quan gì đến việc các linh hồn xuất hiện ở đây hay không, thì đến ngay cả bốn người đứng đầu tứ đại gia tộc cũng tuyệt đối không hiểu rõ.

- Nếu là như vậy, thì Vô Tận giới nguy rồi... Text được lấy tại

Quy Vương, trong nhân hình là một ông lão râu tóc bạc trắng với cái lưng cong gập và thân thể gầy đến mức không thể gầy hơn, lo âu thốt. Ai da, cũng vì để giữ cho cánh cửa này vĩnh viễn không thể mở ra, Quy tộc của ông đã phải tranh đấu với Quái Ngư tộc suốt cả vạn năm, để rồi nguyên khí đại tổn mà phải rút vào trong bóng tối. Bao nhiêu máu xương của đồng bào đã đổ xuống, cho đến phút này, chẳng nhẽ lại hóa thành công cốc cả sao?

Đúng vào lúc đó, không gian giữa ba người đột nhiên trở lên méo mó một cách kì dị, để rồi dần dần vặn xoắn vào nhau, chỉ trong phút chốc đã xuất hiện một hình tròn ốc màu đen nhỏ cỡ nắm tay không ngừng xoay tròn và bành trướng. Cánh cửa dẫn đến sự hủy diệt của Vô Tận giới đã sắp mở ra rồi...

Đột ngột, từ giữa thình không, một tia sáng màu đen đột ngột xuất hiện và lao vút vào trong cái lỗ xoáy đó, để rồi cùng với nó biến mất như chưa từng tồn tại. Ngày về của Hắc Ám Ma Thần đã bị chặn đứng một cách ngoài dự kiến.

Hiện ra giữa không gian âm u sâu thẳm, Tử Vũ dần dần trở lại hình người, trên môi vẫn còn phảng phất một nét cười, chùng như đối với việc hắn vừa lao vào không gian của Hắc Ám Ma Thần và đóng lại cánh cửa duy nhất để thoát ra chỉ là một chuyện quá đỗi bình thường, không đáng để tâm đến vậy.

Bàn tay phẩy nhẹ một cái, sau lưng Tử Vũ đã xuất hiện hai hình dáng quen thuộc của Thiên Phật và Thám Miên, đồng thời trong không trung trước mặt hắn cũng xuất hiện một cánh cửa quen thuộc: Nguyệt Thi Chi Môn.

- Thiên Phật, người dẫn người tở ra quanh đây, tìm một nơi thích hợp bắt đầu xây dựng thành trì. Kể từ bây giờ, thế giới này sẽ là nơi sinh tồn của Bất Tử tộc.

Tử Vũ, căn bản là không để Hắc Ám Ma Thần trong mắt.

Từ sau khi đánh bại Lịch Đế, đại đa số Bất Tử tộc nhân đều không đánh mà hàng, tự nguyện đi theo Tử Vũ. Thứ nhất, là vì thực lực của hắn quá ư cường đại, mà Bất Tử tộc lại là một dân tộc cường giả vi tôn, hiển nhiên đối với hắn vô cùng tôn kính. Thứ hai, chính là do địa vị và uy tín của Thiên Phật ở trong Bất Tử tộc, đồng thời cũng do ách thống trị của Lịch Đế áp đặt lên họ vốn dĩ đã khiến họ bất bình từ rất lâu rồi. Tất nhiên, trung thành với Lịch Đế cũng có vài người, chỉ là, mấy tên đó không ra mặt thì thôi, nếu đã ra mặt, đều bị Tử Vũ trực tiếp biến thành Cưng thi phổ thông hết. Cũng bởi vậy, cho nên việc Tử Vũ bước lên ngôi vị Thi Vương của Bất Tử tộc quả thật không thể dễ dàng hơn được nữa.

Nhận lệnh của Tử Vũ, Thiên Phật liên điều động đại đội nhân mã Bất Tử tộc mới xuất hiện từ trong Nguyệt Thi tỏa ra xung quanh, chính là thực hiện một công việc mà nhân loại thường gọi là khai khẩn đất hoang, chuẩn bị nền móng để xây dựng lên một Đế chế Bất Tử tại thế giới này.

Đối với sự nhanh nhẹn của Thiên Phật, Tử Vũ dĩ nhiên vô cùng hài lòng, liền sau đó trong tâm liền máy động, triệu ra Nhã Dạ tứ nữ, đoạn bắt đầu sử dụng thần thức của mình trải dài ra bốn phương tám hướng của thế giới này, mục tiêu chính là Hắc Ám Ma Thần.

Nguyên lai Tử Vũ đến thế giới này có hai lí do. Một, là vì không thể để Bất Tử tộc ngang nhiên chiếm cứ một phần Đông Phương lục địa làm nơi sinh tồn được, lại cũng không thể đưa họ về thế giới cũ đã bị hủy hoại gần hết, thế nên đi tìm một thế giới mới là điều tất yếu. Thứ hai, chính là hắn muốn vì Đinh Đang mà báo thù. Đinh Đang có lẽ không hề có khái niệm báo thù, nhưng thân là nam nhân của nàng, Tử Vũ ngay từ khi biết chuyện đã phát thệ, sẽ tuyệt đối không tha thứ cho tên khốn kiếp đó.

Thật ra mà nói, Tử Vũ nghĩ đến việc “di cư” Bất Tử tộc vào cái thế giới được mọi người gọi là Địa Ngục này, cũng là từ Đinh Đang mà ra.

“Địa Ngục” tuyệt đối lớn hơn so với tưởng tượng của Tử Vũ, tuy rằng phần lớn đều chìm trong hôn ám, nhưng cũng có những địa phương có ánh sáng đặc thù, hiển nhiên là bên trong còn có những bí ẩn sâu xa. Bất quá, Tử Vũ còn chưa có tâm tình để ý đến những bí mật đó, cũng bỏ qua luôn những sinh vật sống tại thế giới này, mà chỉ tập trung đến kẻ duy nhất mà hắn vừa mới tìm ra: Hắc Ám Ma Thần!

Trực tiếp sử dụng thuần di, chỉ sau một cái chớp mắt, bọn Tử Vũ năm người đã xuất hiện trên một ngọn đồi thấp của Địa Ngục. Giữa ngọn đồi đó, có một người đang ngồi, ngồi bệt.

Hắc Ám Ma Thần.

Tử Vũ chưa hề nhìn thấy y, nhưng hắc ám khí tức từ y tỏa ra đã cho hắn biết, y nhất định là Hắc Ám Ma Thần. Hèn nào Đinh Đang từng nhận lầm Tử Vũ với y, hắc ám khí tức này so với hắc ám khí tức của hắn cũng có một chút tương tự.

- Phụ...

Đinh Đang tất nhiên còn nhận ra y sớm hơn Tử Vũ, một lời vừa định thốt ra liền bụm miệng lại, đoạn nhanh nhẹn nấp sau lưng Tử Vũ, dùng ánh mắt hoảng hốt cực độ nhìn về phía thân ảnh đang ngồi đó. Sự sợ hãi của nàng đối với Hắc Ám Ma Thần, là xuất phát từ sâu thẳm trong tim. doc truyện tại . Hiện tại, dù nàng đã được Tử Vũ xoa dịu, nhưng nhất thời nhìn thấy y sau một khoảng thời gian dài không gặp, hiển nhiên là không thể bình tĩnh được.

Hắc Ám Ma Thần đang ngồi đó, chừng như vì một tiếng “phụ” chưa trọn vẹn của Đinh Đang đánh động, liền chậm chạp ngẩng lên, lộ ra một khuôn mặt hốc hác với hai con mắt đục ngầu và hàm răng vàng ệch, nhìn chằm chằm vào đám người Tử Vũ.

- Nguyệt Thi...

Thanh âm khàn đặc khó nghe, nhưng lại mang theo một sự si mê vô hạn. Ngay lập tức, thái độ biếng nhác của Hắc Ám Ma Thần đã thay đổi hẳn, liền cực tốc phóng tới trước mặt Tử Vũ, miệng lẩm nhẩm không ngừng:

- Nguyệt Thi, cuối cùng thì nàng cũng trở về rồi...lại đây, lại đây với ta...nàng chắc đã hiểu rồi chứ...trên đời này chỉ có ta là thực sự yêu nàng...chỉ có ta mà thôi...

Trong mắt của Hắc Ám Ma Thần lúc này, căn bản chỉ có nửa khuôn mặt của Đinh Đương lộ ra từ sau vai Tử Vũ mà thôi.

- Nguyệt Thi...cái tên mặt trắng Quang Dương đó có gì tốt chứ..tại sao nàng lại bỏ ta theo hắn...tại sao nàng lại bỏ ta theo hắn...lại còn có con với hắn...TAI SAO!???

Hắc Ám Ma Thần đột nhiên gầm lên một tiếng, hai con mắt đục ngầu bỗng nhiên trở thành một màu hồng huyết, khí thế toàn thân tức thì đề thăng vượt bậc, phảng phất có chút gì đó lấy lại phong phạm của một kẻ đã từng làm đảo điên Vô Tận giới năm xưa...

- Nguyệt Thi...ta xin lỗi...là ta không đúng...ta không nên to tiếng với nàng... Xuân Mộng...con gái của nàng rất xinh xắn...ta...ta rất yêu quý nó...nhưng...nhưng mà nó cũng rất giống cái tên cầu Quang Dương đó...còn có Thánh Quang của hắn...Nguyệt Thi...ta xin lỗi...là ta không đúng...ta không nên bắt nó đem đi...

Từ đầu đến cuối, căn bản chỉ có một mình Hắc Ám Ma Thần lẩm nhẩm, khiến cho bọn Nhã Dạ tứ nữ trong lòng kinh ngạc không thôi. Đinh Đương thì không nói, thần trí của nàng trải qua một đoạn thời gian quá khắc nghiệt, hiện tại tuy đã tương đối bình ổn, nhưng căn bản tư duy vẫn chưa rõ ràng, làm sao có thể hiểu được những lời lẩm nhẩm của một kẻ điên. Riêng phần Tử Vũ, hẳn trước kia sau khi giết Lão Xà ở Âm Lâm Chi Thành, đã trực tiếp thấu lấy kí ức của lão, đối với việc này đã biết từ trước, nên cũng không quá ngạc nhiên...

- Nguyệt Thi...ta...ta đã làm cho nàng một chiếc giường rất đẹp, bên trên còn có nấp, là chính tay ta khắc hình nàng lên đó...nàng vẫn luôn thích tài điêu khắc của ta mà, phải không... Nguyệt Thi...ta không cố tình đẩy nàng sang dị thể giới cùng với tên cầu Quang Dương đó và những kẻ khác...chỉ là...vì sao nàng lại nhảy theo hắn chứ...vì sao nàng lại không hiểu cho ta...tại sao...

Thanh âm của Hắc Ám Ma Thần cứ nhỏ dần, nhỏ dần, khiến cho bọn Nhã Dạ không khỏi có suy nghĩ là y đã sắp tuyệt khí. Những lời lẩm nhẩm của y, không ngờ đã làm sáng tỏ bí mật đã lưu truyền bấy lâu nay của Vô Tận giới, nguyên do sự biến mất của các vị thần. Cuối cùng, cũng chỉ vì một chữ tình mà ra.

Hắc Ám Ma Thần yêu Nguyệt Thi, nhưng Nguyệt Thi lại đem lòng yêu Quang Dương Thần, còn cùng Quang Dương Thần sinh ra Đinh Đương. Kết quả, Hắc Ám Ma Thần phát điên, liền bắt cóc Đinh Đương, rồi dùng một phương pháp nào đó đẩy Quang Dương Thần và các vị thần khác sang dị thể giới, không ngờ lại đẩy cả Nguyệt Thi đi, cuối cùng chỉ còn mình y và Đinh Đương ở lại Vô Tận giới. Đinh Đương, lúc y thấy giống Nguyệt Thi thì y yêu thương, lúc y thấy giống Quang Dương Thần thì y hành hạ, cuối cùng đã khiến cho nàng phải chịu bao nỗi đắng cay khổ nhục, đến mức thần trí cũng không còn bình thường...

- Hắc Ám Ma Thần, người điên rồi. Nhưng dù người có điên, thì người cũng phải chết!

Tử Vũ lạnh lẽo nói, đoạn nhẹ nhàng đẩy đám Nhã Dạ về phía sau, hiển nhiên không muốn các nàng vì trận đấu này mà bị thương tổn. Về phần Hắc Ám Ma Thần, sau khi nghe thấy thanh âm của Tử Vũ, liền điên cuồng gầm lên một tiếng, đoạn hung dữ quát vang:

- Người...người là tên đồn mạt nào...vì sao dám vào lãnh địa của ta náo loạn...A...người cũng giống như bọn chúng, là sứ giả của cái tên cầu Quang Dương đó phải không!??? Hắc hắc, cái tên cầu Quang Dương đó còn mơ đến ngày từ dị thể giới trở về hay sao? Hắc hắc...lưu cái mạng của người lại đây cho ta!!!

Vừa nói, toàn thân của Hắc Ám Ma Thần vừa tỏa ra một thứ khí thế quán tuyệt thiên địa, khiến cho những tầng không gian xung quanh người hắn không ngừng méo mó, thậm chí còn có hiện tượng gãy khúc. Sức mạnh của một vị thần đã từng làm điên đảo Vô Tận giới, dù đã bị điên, cũng quả không tầm thường, không ngờ còn có thể đem đến cho Tử Vũ một chút uy hiếp..

“Phập!”

Đó là một thanh âm rất khê.

“Xích! Xích!”

Là những thanh âm rất khê khác, đều phát ra từ người Hắc Âm Ma Thần, nói đúng hơn là phát ra từ vết nứt xuất hiện trên đầu y sau tiếng “phập” đầu tiên.

Chỉ trong chớp mắt, thân thể Hắc Âm Ma Thần đã hóa khói bay đi, để lộ ra sau lưng y một bóng hình màu trắng.

Là một người đối với Tử Vũ có một mối quan hệ vi diệu.

- Phụng Vũ!

Tử Vũ trầm giọng thốt, còn Lục Nhi và Nhã Dạ thì gần như đã kêu lên hoan hỉ. Y Nhược và Đinh Đương căn bản không biết Phụng Vũ là ai, nhưng từ phản ứng của mọi người, hai nàng cũng đã nhận ra đây không phải địch.

Về cái chết của Hắc Âm Ma Thần, thì lại không ai để ý.

Một vị thần từng hùng bá thiên hạ, cuối cùng lại chết bất minh bất bạch mà chính y cũng không hiểu nguyên do.

- Vì sao lại giết hắn?

Là Tử Vũ. Hắn hiện tại tâm tính đã thuần hơn rất nhiều, tất nhiên không vì bị Phụng Vũ cướp đi “con mồi” mà nổi giận. Bất quá, việc nàng đột nhiên xuất hiện tại đây, thực sự khiến cho hắn cảm thấy khó mà lí giải nổi.

Đây, căn bản là một không gian khác, đến ngay cả hắn cũng phải dựa vào một cánh cổng đã có từ trước mới có thể tiến vào.

Phụng Vũ, rốt cuộc là vào bằng cách nào?

- Vì muốn cho ngươi một lí do!

Phụng Vũ, lần này lại thốt lên bằng một chất giọng hết sức dễ nghe, hết sức bình thường, tuy vẫn phảng phất có nét trẻ con, nhưng đã không còn ngập ngừng như trước.

- Lí do?

- Lí do để giết ta!

82. Chương 82: Biệt Phụng Vũ

Trên một ngọn đồi thấp tại Địa Ngục, có hai người đang đứng đối diện nhau, một người là nam tử hắc y băng lãnh, một người là nữ tử thân vận bạch y thuần khiết với đôi mắt thờ ơ vô cảm. Tử Vũ và Phụng Vũ.

“Lí do để giết ta!”

Một câu nói đó của Phụng Vũ, khiến cho Tử Vũ căn bản không dám để cho Nhã Dạ tứ nữ lưu lại nơi này nữa, liền bảo họ li khai. Mấy người Nhã Dạ cố nhiên không muốn, nhưng họ lại không thể từ chối Tử Vũ bất cứ điều gì. Li khai thì li khai, dù ở bất cứ đâu, thì trong lòng họ cũng chỉ có hình bóng của một mình hắn mà thôi.

- Ngươi có giết ta không?

Vẫn bằng một chất giọng phảng phất có nét trẻ thơ, Phụng Vũ nói, hoàn toàn không có vẻ gì là địch ý, nhưng lại khiến cho Tử Vũ phải lâm vào một tình thế khó xử vô cùng.

Cả Vô Tận giới, có thể xem là bằng hữu của hần, miễn cưỡng lắm cũng chỉ có nàng mà thôi.

- Ta có giết được không?

Tử Vũ chưa muốn hỏi lí do, vì nếu đã hỏi lí do, thì khi nàng trả lời xong, cũng là lúc hai người động thủ. Hơn nữa, thực lực của Phụng Vũ lúc này, hần căn bản là không nắm được.

Trước kia thực lực của nàng, hần cũng không nắm được, chỉ biết nàng nhỉnh hơn hần một chút. Hiện tại, hần đã trở thành một vị Thần, nhưng là Thần thì sao? Hần vẫn nhìn không ra thực lực của nàng.

- Có thể, nên ta mới tìm đến ngươi.

Phụng Vũ xoay lại, cặp mắt trong đến lạ kì nhìn thẳng vào Tử Vũ, khiến cho hần cảm thấy nàng hiện tại đang rất bình tĩnh, thậm chí còn bình tĩnh hơn cả trước kia khi cùng đồng hành với hần.

Khí chất của nàng đã thay đổi.

Trước kia, nếu nàng là một cô gái cái gì cũng không biết, nên chẳng hứng thú với cái gì, thì bây giờ, có thể nói nàng cái gì cũng biết, nhưng vẫn chẳng hề quan tâm đến chúng.

- Nàng đang nhờ ta?

- Ừ!

- Con rồng mà nàng xếp tặng ta, ta vẫn còn giữ!

- A...

Phụng Vũ cũng chỉ “a” lên một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa. Rốt cuộc, một người như nàng, lại có thể lấy cái chết làm mục tiêu hay sao?

- Nàng là Phụng Hoàng Thần Nữ trong truyền thuyết của Phụng Hoàng tộc, phải không?

Lần đầu tiên trong đời, Tử Vũ muốn kéo dài thời gian.

Phụng Vũ gật đầu.

Tử Vũ cũng đã đại khái đoán được điều này. đọc truyện tại . Nàng, là sinh vật bất tử duy nhất trong truyền thuyết của Vô Tận giới. Và hiện tại, sinh vật bất tử ấy muốn chết.

- Phụng Hoàng tộc lần này bỏ lỡ cái hẹn năm trăm năm của Tứ đại gia tộc cũng là vì nàng?

Phụng Vũ đột nhiên mỉm cười.

- Phụng Hoàng tộc đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa!

- Vì sao?

Với đẳng cấp hiện tại của Tử Vũ, hần tất nhiên sẽ không kinh hoàng vì cái tin này. Nhưng, hần ngạc nhiên.

- Vì ta muốn ở trong trạng thái tốt nhất khi đối đầu với ngươi!

Phụng Vũ nói, rồi trong tay nàng bỗng nhiên xuất hiện một cặp song kiếm. Tử Vũ nhớ, trước kia, cặp song kiếm của nàng một màu tím, một màu ngọc bích, được gọi là Tử Bích Song Phụng kiếm. Hiện tại, cặp song kiếm này màu trắng, cả hai thanh.

- Phụng Hoàng tộc từ thanh kiếm này mà sinh ra, giờ đã trở lại với nó. Họ, cũng không thực sự là Phụng Hoàng. Phụng Hoàng trên thế giới này, chỉ có mình ta mà thôi.

Phụng Vũ ngẩng đầu nhìn lên khoảng không tăm tối phía trên của Địa Ngục, thanh âm tưởng như là một tiếng thở dài, khiến cho Tử Vũ bất giác phải nhìn lại cặp song kiếm của nàng. Không phải màu trắng thuần khiết, mà trên đó, có khắc vô số những hình Phụng Hoàng.

Phụng Hoàng tộc từ đây mà ra hay sao???

- Vậy, ngươi có giúp ta không?

- Nếu nàng nói cho ta lí do!

Có kéo dài thời gian bao lâu, thì thời khắc quyết định cuối cùng cũng đến. Phụng Vũ là một người ít khi cười, nhưng hiện tại, nàng lại một lần nữa nở nụ cười.

- Người hẳn đã gặp Bằng Tông?

- Phải!

Bằng Tông chính là tên của vị Tồi Cổ Thượng Thần mà Tử Vũ tìm thấy tại bí địa của Thiên Bang. Hẳn biết cái tên này, vì hẳn đã tiếp cận kí ức của vị Thần, còn Phụng Vũ, vì sao nàng lại biết?

- Nếu vậy, chắc người cũng đã biết về sự thật của ba thế giới. Ta, vốn là một đứa trẻ bình thường tại Thế giới đầu tiên.

Phụng Vũ lúc này dường như đã chìm vào trong quá khứ, đôi mắt vốn luôn an tĩnh bình lặng giờ hiện lên một chút mơ màng.

- Cuộc sống của ta vốn đã kết thúc vào năm mười tuổi, nếu như ta không gặp Sư phụ. Sau đó, ta được Sư phụ dạy dỗ thành người. Sư phụ đối với ta rất tốt, nên người đã tặng ta một món quà mà bất cứ ai cũng ham muốn và truy cầu...

Phụng Vũ ngừng một chút.

- ...sự bất tử.

Lần này Tử Vũ thực sự cảm thấy kinh hoàng. Sư phụ của Phụng Vũ rốt cuộc là ai? Theo hiểu biết của hẳn về ba thế giới, thì không có một vị Thần nào trên ba thế giới có thể ban cho người khác sự bất tử dễ dàng như thế.

- Bất tử, đối với một số người có lẽ sẽ trở thành một gánh nặng theo thời gian, nhưng Sư phụ đối với ta rất có tín tâm, rằng ta sẽ có thể an nhiên hưởng thụ nó. Vì thế, trước khi ra đi, người đã tặng nó cho ta.

Phụng Vũ nói đến đây, cặp mắt nàng bỗng nhiên hiện lên một tia ôn nhu hiếm thấy.

- Nhưng rồi, ta đã gặp chàng, yêu chàng, cùng với chàng trở thành một đôi tình lữ hạnh phúc trong một khoảng thời gian ngắn ngủi... cho đến khi chàng chết!

Chỉ là mấy câu đơn giản, hết sức đơn giản, nhưng những nỗi niềm của Phụng Vũ dường như theo đó mà đang phát tiết ra ngoài, khiến cho Tử Vũ cảm thấy xung quanh nàng đang tràn ngập những mất mát và tiếc thương vô hạn. Bất quá, cái cảm giác đó cũng trôi qua rất nhanh. Lấy lại bình tĩnh, Phụng Vũ kể tiếp.

- Nhưng ta biết, chàng chưa thực sự biến mất trên thế gian này, mà đã tiến nhập vào Luân Hồi Hải. Ta quyết đợi chàng tái sinh, để rồi được cùng với chàng tiếp tục sống một cuộc sống hạnh phúc... Ta đã chờ bao nhiêu năm? Ta không đếm được. Chỉ là, trong khoảng thời gian đó, Thế giới đầu tiên đã sụp đổ, Thế giới thứ hai hình thành, rồi Thế giới thứ hai sụp đổ, Thế giới thứ ba, cũng chính là thế giới này, hình thành... Và, chờ đến bây giờ.

- Người đó, không xuất hiện ư?

Một người con gái có thể chờ đợi người yêu trong một khoảng thời gian dài đến vô tận như thế, có lẽ cũng chỉ có Phụng Vũ mà thôi.

Phụng Vũ lắc đầu.

- Cho đến gần đây, ta mới nhận ra một điều, rằng chính vì ta, vì nỗi nhớ nhung của ta, vì tham niệm của ta, đã giữ chàng mãi ở Luân Hồi Hải mà không thể đầu thai... Nếu tham niệm của ta không biến mất, thì chàng sẽ vĩnh viễn ở tại đó. Nhưng muốn tham niệm của ta biến mất, thì chỉ trừ khi ta chết mà thôi

- Cứ coi như là sau khi nàng chết, người đó sẽ có thể tái sinh, nhưng lúc đó, nàng còn gặp y được sao?

- Luân Hồi Hải có một quy luật đặc biệt mà không phải ai khi chết đi cũng có thể tới được. Ta cũng không biết mình có tới được đó không, nhưng thà như thế, còn hơn là ta sống mà không được gặp chàng.

- Tại sao nàng lại chọn ta?

- Chờ đợi một thời gian dài như vậy, ta luôn ngủ trong một cái kén nhỏ cùng với một người bạn, và sẽ chỉ tỉnh lại khi chàng xuất hiện. Nhưng, cách đây vài năm, ta đột nhiên tỉnh lại, còn chàng, thì tuyệt nhiên không thấy...

Người bạn mà nàng nói, có lẽ chính là con vật mà nàng luôn ôm trong lòng khi cùng với Tử Vũ đồng hành.

- Ta luôn tự hỏi, vậy thì ta tỉnh lại vào thời điểm này để làm gì? Bây giờ, ta đã có câu trả lời... Ta tỉnh lại, chính là để gặp người!

- Gặp ta?

- Gặp người, để kết thúc sinh mạng của ta!

Tử Vũ thở ra một hơi thật dài.

- Vậy được rồi, ta vốn cũng muốn xem thử rốt cuộc ta có thắng được nàng hay không...

Đây, sẽ là trận chiến hung hiểm nhất đời Tử Vũ.

- Ta tin người!

Tử Vũ gật đầu, trên thân thể liền tán phát ra một cỗ khí thể vừa thần thánh lại vừa ma mị, hắc ám nguyên thủy cũng tức thì tuôn ra như suối, chỉ trong chớp mắt đã khiến cho không gian u tối của Địa Ngục lại càng trở thêm hôn ám muôn phần.

- Bạn của nàng đâu?

- Bạn của ta? Là giọng nói của ta!

Phụng Vũ mỉm cười, một thân bạch y lúc này vẫn một dạng an tĩnh như thế, bình lặng như thế, tuyệt không vì khí thể bức nhân do Tử Vũ tỏa ra mà xao động. Về phần Tử Vũ, hẳn tất nhiên không hiểu ý của Phụng Vũ muốn nói gì, nhưng cũng không hỏi thêm. Lặng yên một lúc, rồi Phụng Vũ nói:

- Kiếm của ta vốn tên Lưỡng Đoạn Thời Không kiếm, nghe tên là hiểu, người phải cẩn thận. Nguồn tại

Nàng ít khi nói lời thừa như vậy. Chỉ là, nàng thực sự muốn Tử Vũ cẩn thận.

Cẩn thận để giết nàng.

“Xuy!”

Một kiếm quét ra, phẳng phất như khiến cho cả không gian biến dạng, nhưng lại nhẹ nhàng như không thể nhẹ nhàng hơn, không nhanh không chậm chém về phía Tử Vũ. Phụng Vũ nói muốn Tử Vũ giết nàng, nhưng không ngờ chính nàng lại động thủ trước.

Bản thân nàng, đối với trận chiến này, cũng thực sự có hứng thú.

“Hống!”

Tử Vũ ngửa cổ gầm lên một tiếng, tay phải ngưng tụ hắc khí thành một tia sáng dài mảnh, nhanh nhẹn giương lên đỡ lấy một kiếm của Phụng Vũ.

“Phốc!”

Một kiếm của Phụng Vũ còn chưa đến, Tử Vũ đã cực tốc lùi thân lại. Trong một sát na vừa rồi, hẳn bỗng nhiên cảm nhận được, tia sáng hắc khí của mình tuyệt đối sẽ không cần nổi lưỡi kiếm của Phụng Vũ. Tử Vũ đương nhiên biết, Phụng Vũ đích thực muốn hắn giết nàng, nhưng cũng sẽ không đứng yên để hắn tới giết. Người như nàng, tất nhiên cũng không biết nương tay.

Trận chiến này, vô hình chung đã trở thành một trận chiến sinh tử. Nàng không chết, thì hắn chết!

Tử Vũ lẽ nào lại dễ chết như thế.

Nhìn thanh kiếm của Phụng Vũ vẫn không nhanh không chậm chém tới, Tử Vũ tức thì hai tay huy động, khiến cho hắc ám nguyên thủy vốn đang tán phát ra xung quanh liền nhanh như chớp tụ lại thành một vòng

xoáy. Kiếm vừa đến nơi, Tử Vũ cũng tức thì đẩy vòng xoáy này ra, một đen một trắng tức thì va chạm vào nhau dữ dội.

“Bùng!”

Hắc ám tiêu thất, Phụng Vũ cũng lùi lại, đoạn lại cực tốc lao lên, sử dụng một thân pháp biến ảo vô bì chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận Tử Vũ, lẳng lẹ tung ra một kiếm. Không hề do dự, mới thấy thân ảnh của nàng chớp lên một cái, Tử Vũ đã lập tức nghiêng mình sang một bên, vừa vặn né khỏi chiêu kiếm vừa rồi, đồng thời tung ra một quyền trực tiếp giáng vào đối thủ.

Phụng Vũ lại không tránh né.

“Rầm!”

Một quyền của Tử Vũ lẽ nào lại nhẹ, tức thì đẩy nàng bay ngược về phía sau rồi va mạnh vào vách núi. Ầm ì những tiếng kinh thiên, vách núi nhanh chóng bị nổ tung thành từng mảnh nhỏ, còn Phụng Vũ thì chậm chậm bước ra, trên khóe miệng vẫn lưu một vết máu hồng.

“Cheng!”

Tử Vũ còn chưa kịp động, hai thanh kiếm của Phụng Vũ đã va nhẹ vào nhau tạo thành một tiếng ngân trong trẻo, đoạn một lần nữa xông vào Tử Vũ, chỉ là lần này tuyệt đối không giống lần trước.

“Họa Vũ kiếm pháp?”. Không, không phải, Họa Vũ kiếm pháp chính là lấy kiếm pháp hoa mỹ vẽ vào không gian những hư cảnh, còn thứ kiếm pháp này, lại chừng như là một điệu múa...

Khi ẩn khi hiện, lúc nhanh lúc chậm, dựa vào tiếng bàn chân trần của mình chạm xuống đất, tiếng quần áo ma sát vào cơ thể, tiếng hai thanh kiếm va nhẹ vào nhau... Phụng Vũ chính là đang tấu nên một khúc nhạc thần kì, phối hợp với điệu múa mà nàng đang thi triển, trong phút chốc đã vây lấy Tử Vũ vào giữa.

Tử Vũ, căn bản là không thể bắt kịp được tốc độ của Phụng Vũ.

Khi thì nhẹ nhàng uyển chuyển ở phía xa, khi thì đột nhiên hiện ra ngay trước mặt hấn và tặng cho hấn một nhát kiếm hiểm hóc, rồi đứng lúc hấn vừa kịp né đòn, thì thân ảnh Phụng Vũ đã lại tiêu thất một lần nữa. Ở trong điệu múa này, hấn hoàn toàn bị động...

Đột ngột, Phụng Vũ ngừng lại.

“Soạt!!!”

Thân hình hơi chùng xuống, hai cánh tay đan chéo vào nhau, nàng đột ngột tung ra một nhát chém chữ thập hướng về phía Tử Vũ ở khoảng cách rất xa. Ngoại trừ một tiếng vung kiếm ban đầu, xung quanh hoàn toàn không vang lên thêm âm thanh nào khác...nhưng...một vết nứt chữ thập đã xuất hiện ngay giữa không gian.

Trước khi Tử Vũ kịp phản ứng, vết nứt ấy đã nuốt gọn hấn.

Ánh sáng!!

Vốn đang quen thuộc với bóng tối của Địa Ngục, một thứ ánh sáng khác thường đột nhiên xuất hiện chiếu thẳng vào mắt Tử Vũ khiến cho đến hấn cũng phải cau mày. Thế rồi, hấn đột nhiên nhận ra, mình đang ở giữa một cánh đồng hoa vàng rực giữa một nền trời xanh biếc...

Tuyệt đối không phải ảo ảnh.

Đây là thật, thật đến mức không thể thật hơn...

Trước khi Tử Vũ hiểu ra vấn đề, không gian xung quanh hấn lại một lần nữa chớp động. Từ trong thình không, Phụng Vũ hiện ra, với một thanh kiếm đâm thẳng qua ngực hấn.

“Uỳnh!”

Một cơn đau nhói óc chọc thẳng vào linh hồn Tử Vũ khiến cho hấn gần như đã phải hét lên đau đớn. Nhưng ngay lập tức, hấn đã chớp lấy lưới gươm, toàn thân phút chốc hóa thành một đạo hắc lưu, rồi bùng nổ.

Cánh đồng hoa vàng tức thì hóa thành tro vụn, còn Phụng Vũ thì lại từ từ tiêu thất.

“Hặc!!”

Hiện trở lại nhân hình, vết thương trên người Tử Vũ không ngờ vẫn còn hở miệng và đang tỏa ra đạo đạo hắc khí. Không thể nào, hắc hiện tại đã là hắc ám chi thân, dù là vết thương thế nào cũng có thể nhanh chóng khôi phục, chỉ trừ phi linh hồn bị phá hủy, còn nếu không, hắc vốn không thể bị thương!!!

- Lưỡng Đoạn Thời Không kiếm, cái gì cũng có thể cắt, đã cắt, thì không liền!

Cùng với thanh âm của Phụng Vũ, xung quanh Tử Vũ lại vang lên hàng loạt những tiếng kiếm chém vào không khí. Thế rồi, sau một tiếng “choang”, hắc bỗng nhiên thấy mình đang lơ lửng ở chân một thác nước khổng lồ với bọt tung trắng xóa.

- Đây không phải “Họa Vũ kiếm pháp”?

Nhìn Phụng Vũ từ từ hiện ra ở phía đối diện, Tử Vũ trầm giọng hỏi.

- Họa Vũ kiếm pháp? Ta vốn ngủ dưới một đáy vực, đến khi tỉnh lại thì nhận ra trên vách vực có khắc một kiếm phổ, có lẽ có người đã đến đó vào lúc ta chưa tỉnh. Vì thấy hay, nên ta học một chút...

- Vậy nàng đang sử dụng kiếm pháp gì?

- Phụng Hoàng Chi Vũ!

Chính vào lúc nàng vừa dứt lời, Tử Vũ liền cực tốc lao tới, nguyên thủy hắc khí bên trong cơ thể cuộn cuộn chuyển vận, trong phút chốc đã tạo thành một con hắc long khổng lồ bổ thẳng vào Phụng Vũ. Đây, là một trong những tuyệt chiêu hắc, uy lực hoàn toàn quán nhập vào thân hắc long, tuy khí thể tỏa ra không lớn, nhưng khẳng định một đòn có thể biến cả Đông Phương lục địa rộng lớn hóa thành bụi cám.

Tử Vũ, đầu sao cũng đã là Thần.

Phụng Vũ, không ngờ vẫn không né tránh.

“Bùng!!!”

Con hắc long trực tiếp đâm thẳng vào người Phụng Vũ, những tưởng sẽ khiến cho nàng nổ tung thành từng mảnh nhỏ, không ngờ lại chỉ đẩy ngược nàng về phía sau, huyết hoa bắn ra tung tóe, khiến cho cả một không gian mĩ lệ bỗng chốc đã hóa thành một màu tang thương.

- Có chút đau!

Thanh âm của Phụng Vũ, hốt nhiên lại vang lên ngay sau lưng Tử Vũ.

83. Chương 83: Kết

“Xuy!”

Một kiếm lăng lệ chém ra, xuyên qua tàn ảnh của Tử Vũ để lại chém thẳng vào thác nước đang cuộn cuộn đổ xuống sau lưng hắc. Hiện ra từ thinh không, Tử Vũ đã gần như không thể tin vào mắt mình nữa. Cả một thác nước khổng lồ, vì nhát chém ấy, bỗng dừng bị cắt ra làm đôi, nước tưởng như vẫn cuộn cuộn đổ xuống, nhưng thực ra đã dừng lại. Dừng lại hoàn toàn.

Kiếm của Phụng Vũ, không những cắt được không gian, mà còn cắt được cả dòng chảy của nước.

“Choang!”

Lại là một âm thanh vỡ nát khác, đồng thời, Tử Vũ cũng tức thì được đưa đến một không gian chìm ngập trong băng giá, hơn nữa còn là đang ở trung tâm của một trận bão tuyết khổng lồ. Hiện ra ngay sau hắc, Phụng Vũ chỉ dùng con mắt bình lặng mà nhìn đối phương.

Nàng liên tục chém nát không gian, đưa hắc đi từ nơi này sang nơi khác, tuyệt đối không phải để ngắm cảnh...

Vậy thì để làm gì?

Tử Vũ không nghĩ ra, nhưng trong lòng hắc lúc này đã thực sự cảm thấy một nỗi áp lực. Phụng Vũ thực sự có thể giết hắc. Hắc hiện tại đã có tám thân bất tử, nhưng thanh kiếm của nàng, thì cắt được cả sự bất tử.

Tử Vũ còn đang suy tính, một cái gì đó đột nhiên nháng lên trong mắt hắc, rồi hắc thấy, trên mặt mình đã có một thương chạy dài qua sống mũi, còn Phụng Vũ thì vẫn đang ở phía xa.

Một cái gì đó.

Tử Vũ hiếm khi mơ hồ như vậy.

Nhưng lần này, thì hắc thực sự không thể biết được đó là cái gì.

Dù là thuận di, cũng không thể nào nhanh đến như thế...

Thuận di cũng phải mất một khoảng khắc để xác định phương hướng, biến mất, rồi hiện ra. Còn cái này, thì gần như cùng lúc với nhau, Tử Vũ bị chém và Phụng Vũ vẫn đứng đó.

Tử Vũ biết, nàng chỉ đang cảnh cáo hắc.

Nhìn tám bạch y loang lổ máu tươi của nàng lúc này, hai thanh kiếm với uy lực đáng sợ trong tay nàng, trong lòng Tử Vũ đột nhiên phát lạnh. “Một cái gì đó”, Tử Vũ hiện tại đã minh bạch. Thời gian. Nhất định là thời gian. đọc truyện tại . Nàng đã cắt đi thời gian nàng lao tới hắc, chém hắc một kiếm, rồi trở về vị trí cũ. Một cái nháng lên ấy, chính là khoảng thời gian bị cắt đi...

Không gian cũng có thể bị cắt.

Thời gian cũng có thể bị cắt.

Lực công kích của Phụng Vũ chính là tuyệt đối.

Hít vào một hơi thật sâu, Tử Vũ chậm rãi nhắm mắt lại. Sợ? Hắc đã sợ rồi. Kinh ngạc? Hắc cũng kinh ngạc rồi. Chỉ trong một trận chiến, hắc không ngờ đã được thụ hưởng hai loại cảm giác mà hắc từng tưởng cả đời này cũng không bao giờ được nếm qua.

Thực lực của Phụng Vũ quả nhiên đáng sợ.

Nhưng thực lực của Tử Vũ, cũng tuyệt đối không phải chỉ có thế này.

Tử Vũ đột nhiên mở mắt.

Kém theo cái mở mắt ấy, không gian ngập tràn trong tuyết trắng kia đột nhiên biến mất mà trở thành một vùng đen tối thăm thẳm. Không gian đen tối thăm thẳm ấy không chỉ có Tử Vũ, mà còn có cả đối thủ lớn nhất đời hắc, Phụng Vũ.

- Nàng có thể cắt không gian này, nhưng muốn nó nứt vỡ, thì trừ phi nàng giết được ta!

Phụng Vũ mỉm cười, rồi giơ một trong hai thanh kiếm của mình lên, nói:

- Cứ mỗi lần ta cắt không gian, trên thanh kiếm này lại xuất hiện một vết nứt. Mỗi một vết nứt ấy, chính là một khe nứt không gian có thể thôn phệ vạn vật. Một khi đã tích tụ đủ những khe nứt đó, chỉ cần một chiêu, ta cũng có thể chém nát cả thế giới này.

Vừa nói, nàng vừa miết tay qua thanh kiếm nọ, tay nàng đi đến đâu, những vết nứt kia liền biến mất đến đó. Hiển nhiên, nàng đã thay đổi chủ ý.

Tử Vũ, hiện tại không quan tâm đến điều đó.

Ở trong không gian của mình, Tử Vũ tuyệt đối có tín tâm.

“Hò!”

Hai bàn tay đưa ra phía trước, Tử Vũ làm một động tác như thể đẩy một cánh cửa sang hai bên. Cùng với động tác của hắn, cả không gian u ám đang vây lấy hai người chừng như rung lên từng chập. Thế rồi, khi mà hai tay Tử Vũ đã giang ra hết cỡ, thì trước mặt hắn chính là một khoảng không còn đen tối hơn hết thấy không gian xung quanh.

Thế rồi, hắn trực tiếp lao vào khoảng không ấy.

Nói đúng hơn, là lao qua nó.

Khoảng không đó giống như một lớp màng, sau khi bị Tử Vũ xuyên qua liền trực tiếp bao bọc lấy hắn, khiến cho tốc độ cũng như lực công kích của hắn đột nhiên tăng lên gấp cả vạn lần.

Thành ra, kể từ khi thấy Tử Vũ lao qua không gian nọ, Phụng Vũ còn chưa kịp nảy ra bất kỳ ý nghĩ nào, thì thân thể hắn đã ở ngay trước mắt nàng, bàn tay hóa thành lưới kiếm, trực tiếp xuyên qua cổ họng nàng.

Khoảng không đó, chính là hắc ám trong hắc ám.

Ánh mắt của Phụng Vũ lúc này đột nhiên trở nên nhu hòa, còn ánh mắt của Tử Vũ lại thập phần kinh ngạc. Treo lơ lửng trên tay hắn, thân thể của Phụng Vũ từ từ tan ra thành bụi cát...

Bụi cát? Không đúng...

Là tro!

Một ánh lửa đột ngột bùng lên trong không gian tăm tối. Thế rồi, trong ngọn lửa bốc lên từ đám tàn tro kia, Phụng Vũ nhẹ nhàng bước ra, thân thể hoàn toàn lạnh lẽo, thậm chí là những vết máu vương trên y phục cũng đã tuyệt nhiên tan biến.

Xét về công kích lực, thì với Lương Đoạn Thời Không kiếm, Phụng Vũ khẳng định xếp trên Tử Vũ vài bậc.

Xét về độ phòng ngự, thì dù Tử Vũ có để lại trên thân nàng bao nhiêu vết thương, chỉ cần một lần tái sinh, nàng đã lại trở về nguyên trạng.

Trận đấu này, Tử Vũ làm sao để thắng đây.

Ám Tuyền chết tiệt, nếu như không phải nó đột nhiên biến mất, thì giờ này khả dĩ còn có thể tranh cường cùng Lương Đoạn Thời Không kiếm. Dù gì thì gì, Tử Vũ cũng không tin cái thứ quái vật đó sẽ bị cặp song kiếm kia một nhát cắt làm đôi.

Nhưng hiện giờ nuối tiếc thì có ích gì, Tử Vũ căn bản vẫn vô pháp giết được Phụng Vũ.

Có cái gì chấm dứt được sự bất tử của nàng đây?

Chẳng lẽ... hắn sẽ phải để nàng thất vọng hay sao??

Nhìn thân thể như ngậy ra của Tử Vũ, Phụng Vũ cũng không vội tấn công, mà chỉ lẳng lặng đứng yên nhìn hắn. Thế rồi, sau một đoạn thời gian tưởng như dài bằng thế kỷ, nàng tưởng như đã không chờ đợi được nữa, hai thanh kiếm lại một lần nữa va nhẹ vào nhau rồi trực tiếp tiến lên.

Đồng thời, một tiếng “Choeng!” bỗng nhiên vang vọng trong tâm thức Tử Vũ. Text được lấy tại

Lương Đoạn Thời Không kiếm, hà thị dĩ khả tồn? (Dưới lưỡi kiếm Lương Đoạn Thời Không, còn thứ gì có thể tồn tại?)

Phụng Vũ vừa mới lao tới, thân hình Tử Vũ cũng lập tức nháng lên. Cơ hội chỉ có một, hắn tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Gần như là tự sát.

Kể cả Tử Vũ có bất tử hắc ám chi thân, thì việc lao vào lưỡi kiếm của Phụng Vũ, vẫn cứ là một hành động tự sát.

- Người...

Nhìn hai thanh kiếm của mình đang trực tiếp xuyên qua thân thể Tử Vũ, khiến cho hắc ám chi thể của hắn đang bốc lên cuộn cuộn những đạo khí lưu, đến Phụng Vũ cũng phải cảm thấy bất ngờ. Nhìn nàng, Tử Vũ không ngờ lại nở một nụ cười, là một nụ cười mãn nguyện.

- Ta không thể phụ sự ủy thác của bằng hữu, huống chi nàng còn là bằng hữu duy nhất.

Nói rồi, hai tay của Tử Vũ liền nắm chặt lấy hai thanh kiếm nọ, đoạn thân thể cùng lúc nổ tung.

“RẦM!!!”

Cả khoảng không gian đen tối chừng như bị tiếng nổ ấy làm cho tan nát, từng đạo hắc ám khí lưu cứ không ngừng tuôn ra như suối, hiển nhiên đã không còn chỗ thể duy trì được thêm nữa.

Nếu như khoảng không đó chỉ chịu ảnh hưởng gián tiếp của vụ nổ, thì đối tượng trực tiếp của vụ nổ chính là Phụng Vũ, hiển nhiên là phải chịu một lực công kích nặng nề. Bất quá, chỉ một lần nữa ánh lửa bùng lên, nàng lại trở về trạng thái nguyên vẹn ban đầu.

- Lần sau, ta nhất định không giúp nàng không công!

Hắc ám khí lưu đang chạy tán loạn giữa không trung, theo một tiếng nói phiêu hốt này mà dần dần tụ lại thành một nhân hình. Tử Vũ không những đã bị Lưỡng Đoạn Thời Không kiếm xuyên qua, lại còn tự phá nát hắc ám chi thân mình tu luyện bấy lâu, thân thể khẳng định đã thụ thương nghiêm trọng, đến ngay cả linh hồn cũng bị tàn phá nặng nề. Hắn hiện tại vẫn còn chưa chết, chỉ là vì hắc ám thì không bao giờ biến mất, nên thân thể vẫn còn có thể tu lại, và linh hồn tuy bị thương tổn, nhưng mà vẫn chưa đến mức tiêu tan.

- Hai thanh kiếm của nàng, hãy để ta mượn một chút vậy!

Phụng Vũ mỉm cười.

Tử Vũ nâng hai thanh kiếm vừa mới đoạt được từ tay nàng lên, sức mạnh hiện tại khẳng định đã không còn, nhưng ý chí thì tuyệt không giảm sút. Bằng vào ý chí ấy, hắn giương lên hai con ngươi màu tím, chính là để nhìn thấy một thứ vô hình.

Chém vào thân thể của Phụng Vũ thì không ích gì. Muốn giết nàng, chỉ có thể chém vào sự bất tử của chính nàng mà thôi.

“Xuy!”

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên. Tử Vũ, dựa vào cảm giác mơ hồ của mình, tùy tiện vung ra một kiếm.

Một kiếm chấm dứt, thân thể hắn ngã xuống.

- Tử Vũ!

Là một thanh âm rất kì lạ như có như không, khiến cho Tử Vũ trong cơn mê man đột nhiên tỉnh lại. Mở mắt ra, hắn lại thấy mình ở trên ngọn đồi thấp tại Địa Ngục.

- Tử Vũ, cảm ơn ngươi!

- Ngươi là...

Tử Vũ khó nhọc nói, thân thể hắn đã quá hư nhược, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy dáng hình trước mặt.

Một con Rồng.

Một con Rồng thân hình không lớn, nhưng thần thái uy nghiêm của nó thì đến cả Long Hoàng cũng phải tự thẹn không bằng. Cặp sừng nhọn vút cao đầy kiêu hãnh, lân giáp màu xanh trong suốt lấp lánh quang mang thần thánh, khí chất cao quý vừa tĩnh lặng lại vừa thanh bình... trong Long tộc, từ bao giờ lại xuất hiện một cá nhân thể này?

A...

Tử Vũ cuối cùng cũng nhớ ra.

- Ngươi là “tiếng nói” của Phụng Vũ?

Bởi vì Phụng Vũ từng nói bằng hữu của nàng chính là tiếng nói của nàng, nên Tử Vũ sau khi đoán định đây chính là thứ mà nàng luôn giấu trong áo khi đồng hành cùng hắn thì liền hỏi như thế.

Con Rồng gật đầu.

- Ta là Thanh Âm Thánh Long của Long tộc, cũng là tọa kỵ của Phụng tử. Tử Vũ, thay mặt Phụng tử, ta chân thành cảm ơn người.

- Cảm ơn gì chứ, nếu không phải là nàng muốn...thì ta căn bản không thể giết nàng...khoan đã...Thanh Âm Thánh Long...vậy là...tiếng nói của nàng đều do người phát ra?

- Phụng tử bị câm.

Con Rồng phe phẩy đôi cánh, trong cặp mắt xanh thăm thăm chừng như có một ngấn lệ.

- Tử Vũ, tạm biệt, nếu sau này người cần đến, bất cứ khi nào cũng có thể dùng tên của ta để gọi ta ra!

Nói rồi, Thanh Âm Thánh Long truyền đến Tử Vũ một cái tên, đoạn vẫy cánh bay đi, chỉ sau một lát đã tan biến vào hư không.

Địa Ngục.

Từ cả trăm năm nay, danh từ này đã không còn là một nỗi khiếp sợ thường trực của người dân Vô Tận giới nữa. Bởi vì, họ biết rằng, Địa Ngục hiện tại chỉ còn là nơi đến của các linh hồn, được cai quản dưới một vị thần hùng mạnh mà họ vô cùng sùng kính.

Minh Thần.

Tử Vong Ma Thần.

Thi Vương.

Mỗi một dân tộc lại có một cách gọi khác nhau. Nhưng, tựu chung lại, thì vị thần này vẫn có một cái tên chung: Diêm Đế.

Tại một ngọn núi cao của Địa Ngục, nơi có một cây đại thụ lớn vô cùng lúc nào cũng tỏa ra quang mang xanh biếc, có năm người đang ngồi cạnh bên nhau.

- Tử Vũ, cũng thật là liều mạng, không ngờ lại dám tự hủy hắc ám chi thân...

Yêu kiều ngả đầu vào vai Tử Vũ, Nhã Dạ trách cứ nói. Thời gian gần đây, Tử Vũ mới cho bốn nàng xem lại trận chiến giữa hắn và Phụng Vũ thông qua kí ức của hắn, lần nào xem các nàng đều nhăn mặt nhăn mày, nhưng lại vẫn xem hoài không bỏ.

- Nhưng Phụng Vũ cũng thật chung tình, trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, không ngờ vẫn có thể chết vì người mình yêu...

Lục Nhi tư lự nói, bàn tay không ngừng đối phó với sự trêu chọc của Đinh Đang đang nằm ngay cạnh nàng, thần tình mơ màng như thể nhớ lại những ngày ngắn ngủi đồng hành cùng Phụng Vũ.

- Ngày đó Phụng Vũ nói muốn tìm tới nàng, có lẽ là để nhờ nàng tấu một khúc nhạc cho Thanh Âm Thánh Long nghe. Khúc nhạc của một Thanh Âm ma pháp sư có lợi ích rất lớn cho việc trưởng thành của Thanh Âm Thánh Long...

Tử Vũ quay qua Nhã Dạ, dịu dàng nói, bản thân cũng hồi tưởng lại khoảng thời gian cùng Phụng Vũ đồng hành.

- Tử Vũ, chàng và Phụng Vũ có nói về ba thế giới, Thế giới thứ ba chính là Đông, Tây hai lục địa sao? Nếu như vậy, thì Địa ngục này thuộc về đâu?

Y Nhược ngồi bên cạnh Nhã Dạ, cuối cùng cũng nói lên điều mà nàng băn khoăn.

- Nàng thử nghĩ xem, Đông, Tây hai lục địa, lớn thì có lớn, nhưng liệu có xứng với cái tên Vô Tận giới hay không? Còn Địa ngục này? Nó đã tồn tại qua cả ba thế giới.

Tử Vũ mỉm cười, đoạn nhắm mắt lại không nói tiếp. Lúc này, ở trong vòng tay của bốn người con gái mà hắn yêu thương nhất, hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật say.

Lời kết

Thi Vương bắt đầu bằng sự ra đời của một “bất tử”, kết thúc bằng cái chết của một “bất tử” khác, chính là nói lên quan niệm của tác giả về vấn đề này.

Như Phụng Vũ, bất tử với nàng là một sự mỗi mệt, bởi vì nàng không được sống bên người nàng yêu. Cuối cùng, nàng chọn inh cái chết.

Như Tử Vũ, bất tử đối với hắn lại là một sự hưởng thụ, bởi con người hắn chủ động đến mức cực đoan. Hắn có tính sở hữu quá cao, và đã sở hữu hết thấy những gì hắn muốn sở hữu. Trải qua một cuộc sống bất tận với những gì mình yêu, như vậy còn không phải là một sự hưởng thụ hay sao?

Như Lịch Đế, bất tử đối với hắn là một chuỗi dài những tham vọng khác nhau. Lúc hắn còn là người, tham vọng của hắn là bất tử. Lúc hắn bất tử, tham vọng của hắn là thống trị hết thấy vạn vật. Đến khi hắn đã thống trị vạn vật, thì liệu bất tử của hắn có cùng dạng “bất tử hưởng thụ” của Tử Vũ hay không? E rằng không, vì khi đó, hắn là độc tôn, cũng đồng nghĩa với sự cô độc triền miên. Bất quá, cũng vì sự “bất tử tham vọng” này, mà hắn mới bị tước đi sự bất tử.

Như Bất tử tộc, đối với họ, sự bất tử chính là chuỗi ngày bất tận của sự lệ thuộc. Ban đầu, họ lệ thuộc vào Lịch Đế. Về sau, họ lệ thuộc vào Tử Vũ. Nhưng cũng bởi vì họ lệ thuộc, nên họ không có sự mỗi mệt, càng không có sự cô đơn, chỉ là, không biết, họ có được hưởng thụ hay không mà thôi.

Đơn cử như vậy thôi, còn các loại “bất tử” khác, tác giả còn chưa nghĩ ra, hoặc là chưa đủ điều kiện để đưa vào tác phẩm, có lẽ dành để khi khác vậy.

Khiếm khuyết của Thi Vương khẳng định còn nhiều, một phần trong đó chính là về mặt câu chữ ngôn từ, đặc biệt là mấy chương kế cuối, bị lướt quá nhanh. Bất quá, nhược điểm này, tác giả tạm thời không đủ kiên nhẫn để khắc phục. Có chăng, vài ba năm nữa, rảnh rỗi thời gian, may ra tác giả mới có thể chỉnh lí Thi Vương cho tốt hơn. Ài, đến đại hành gia như Kim Dung tiền bối, mỗi tác phẩm đều phải qua vài lần chỉnh lí cơ mà...Bất quá, tác giả có thể khẳng định, xét về mặt nội dung, thì Thi Vương đã kết thúc trọn vẹn, chứ không quá vội vã như một vài người nhận xét.

Ai da, nếu nội dung đã trọn vẹn, vậy thì tại sao vẫn còn những thắc mắc như:

Vô tận giới là một thế giới tưởng tượng, nhưng sao tác giả lại từng đề cập đến Phật Đạo lương môn?

Sự ra đời của vũ trụ, Vô Tận giới, Cuồng Bạo Thâm Hải, Tử Vũ đã tìm ra, nhưng rốt cuộc là như thế nào?

Sự thật về ba thế giới, tại sao lại không được nhắc đến?

Hai người con gái của Lạc Vương ban đầu được nhắc đến khá chi tiết, rồi dùng một cái đi lấy chồng, số phận của họ ra sao?

Ám Tuyền rốt cuộc từ đâu mà ra? tại sao lại li khai Tử Vũ? Người đã cầm nó sau đó rốt cuộc là ai?

...

Câu trả lời cho những câu hỏi này, chính là nội dung chính của tác phẩm tiếp theo của tác giả. Vậy nên, hi hi, nếu mọi người muốn tìm câu trả lời, thì xin mời hãy tiếp tục đợi tác giả viết tiếp vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-vuong>